Класика духовної философії

та сучасність

Класика духовної філософії та сучасність

За редакцією Володимира АНТОНОВА

Переклад з російської Сергія Косянчука

«New Atlanteans»

2009

ISBN 978-1-897510-54-4
New Atlanteans
657 Chemaushgon Road RR#2
Bancroft, Ontario
K0L 1C0, Canada

Printed by Lulu
http://stores.lulu.com/spiritualheart

Споконвіку Бог учить нас тому, якими саме Він хоче бачити нас, у чому полягає сенс наших життів на Землі і як віднайти його.

Простежимо, як Він робив і робить це — з часів Атлантиди і до наших днів. І побачимо ми, що Він увесь час учить нас одному й тому ж завдяки Месіям і пророкам, тільки дещо різними словами — з урахуванням сформованих у конкретних суспільних формаціях культурних традицій і конкретних політичних ситуацій.

Окрім виключно історичного значення, ця книга може носити характер підручника духовного вдосконалювання — для всіх, хто бажає цього.

http://ua.philosophy-of-religion.org.ua/
http://ru.spiritual-art.info/

© Антонов В.В., 2009.

Зміст

ТОТ-АТЛАНТ — СМАРАГДОВІ СКРИЖАЛІ 9

ГЕРМЕС ТРИСМЕГІСТ — СМАРАГДОВА СКРИЖАЛЬ 17

ПІФАГОР — ЗОЛОТІ ВІРШІ 18

Приготування 19
Очищення 19
Удосконалювання 21

КРІШНА — БГАҐАВАД-ҐІТА 22

Бесіда 1. Розпач Арджуни 26
Бесіда 2. Санкх'я-йога 29
Бесіда 3. Карма-йога 35
Бесіда 4. Йога мудрості 39
Бесіда 5. Йога відчуженості 43
Бесіда 6. Йога самоприборкання 46
Бесіда 7. Йога поглибленого ведення 50
Бесіда 8. Непорушний Вічний Брахман 52
Бесіда 9. Царствене Знання і Царствена Таємниця 55
Бесіда 10. Силопроявленння 58
Бесіда 11. Споглядання Вселенського Образу 61
Бесіда 12. Бгакті-йога 67
Бесіда 13. «Поле» і «Знаючий поле» 68
Бесіда 14. Звільнення від трьох гун 71
Бесіда 15. Осягнення Найвищого Духа 74
Бесіда 16. Розпізнавання Божественного і демонічного 76
Бесіда 17. Трояке розділення віри 78

Бесіда 18. Звільнення шляхом зречення 80
Додаток із теми Махабхарати 87
Найважливіші цитати з «Книги про дружин» (11-ої книги Махабхарати) 87
Найважливіші цитати з «Удйогапарви» (5-ої книги Махабхарати) 87

ЛАО-ЦЗИ — ДАО-ДЕ-ЦЗИН 89

ТАК ГОВОРИВ БУДДА 118

ВЧЕННЯ ІСУСА ХРИСТА 120

Бог-Отець 121
Його Еволюція — і ми 123
Процес творення. Багатомірність простору 127
Святий Дух 128
Небо — і Небеса 128
Пекло і рай 131
Покаяння 135
Ісус Христос 139
Ісус — про Себе 145
Поширення християнства 147
Свобода волі 152
Доля 155
Інтелектуальне вдосконалювання 157
Про пияцтво 158
Труд — чи паразитизм? 159
Люди 162
Патріотизм 163
Що таке людина 165
Порятунок від хвороб 168
Мораль і етика 172
Любов до Бога 173
Не кради, не бреши, допомагай іншим! 175
Любов 176
Любов і секс 180

Шлюб і розлучення 183
Нудизм 184
Чоловік і жінка на духовному Шляху 187
«Меншості» 190
Співчуття 191
Боротьба зі своїм «я» 193
Чернецтво 196
Медитативна робота 198
ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ПИЛИПА 202
КОРАН І СУННА 248
БАХАУЛЛА — СІМ ДОЛИН. ЧОТИРИ ДОЛИНИ 262
РЕЛІГІЯ СИКХІВ 263
АГНІ-ЙОГА 265
Бог 266
Шлях до Бога 268
Етика 268
Громада 270
Зустрічі зі злом 271
Важка карма 272
Психоенергетика 274
Зцілення 274
Наближення до Шамбали 276
Божественний Вогонь 277
Серце 279
Стоншення свідомості 281
ВЧЕННЯ ХУАНА МАТУСА 283
ВЧЕННЯ БАБАДЖІ 295
Бабаджі Незбагненний 304
САТЬЯ САЇ 306
Пришестя Сатья Саї 306
Який Він — Сатья Саї? 307

Його Вчення 308
БОЖЕСТВЕННІ ВЧИТЕЛІ — ПРО СЕБЕ 323
Аватари 324
Іглестформ 326
Сакрал 331
Саркар 332
Девід Копперфільд 335
Йамамуто 337
Божественний Імператор давньої Японії 339
Йамамата 341
Борець 345
Анні Безант 349
Даніш Леді-Гуд 350
Хуан Матус (дон Хуан) 354
Хенаро 358
Хуаніто 362
Сільвіо Мануель 364
Ігл 366
Птахотеп 374
Елізабет Хейч 379
Вухастик 382
Хуан-Ді 386
Лао-Цзи 391
Хуань 395
Хань 400
Крішна 404
Чайтанія 410
Бабаджі 411
Лахірі Махасаї, Юктішвар, Йогананда 416
Сатья Саї 418
Раджніш (Ошо) 426
Кайр 427
Гранд-Майстер суфізму 432

Сулія 441
Божественний Імам 446
Карас 449
Хаджі Бей Мурат 453
Сонячний Вітер 457
Тит 457
Шак'ямуні 459
Лао 464
Майда 470
Тчьяо Лі 471
Кім 474
Лінь 481
Мокша Дхарма 490
Ясін 491
Ассиріс 495
Нгомо 502
Меньюл (Олександр Свірський) 509
Анастасія 510
Сур'я 515
Ясний Місяць 519
Василько 521
Лада 526
Велетень 530
Олег Суходольський 534
Радек Волинський 538
Теодор Крайський 541
Ігор Висотін 542
Веремій 545
Православний Священик Всія Русі 556
Рада 561
Петро 566
Курган-Баши 570
Добриня 573
Адлер 577

Тот-Атлант 588
Каїр 596
Некрасов 600
Карл Россі 605
Піфагор 612
Константінос 616
Лариса 618
Борис 622
Никифор 624
Óдін 629
Варфоломій 635
Божественні Лютерани 638
Фреді: 641
Пастор Ларі: 644
Божественний Фін 645
Боровик 647
Іоанн Хреститель 650
Апостол Матфей 652
Апостол Марк 655
Апостол Пилип 657
Апостол Андрій 661
Апостол Іоанн 665
Ісус Христос 666
ЛІТЕРАТУРА 676

ТОТ-АТЛАНТ — СМАРАГДОВІ СКРИЖАЛІ

«Я почав проповідувати людям красу релігії й знання.

О народи, люди, народжені на Землі, погрузлі в пияцтві, сні і невіданні Бога! Протверезійте, струсніться од вашої безпутності і чуттєвого заціпеніння, пробудіться од вашого отупіння!

Чому, о люди, ви піддаєте себе смерті, набути ж вам дозволено безсмертя?

Розкрийтеся, зверніться до істинної суті своєї, ви, що заблукали, марніючи у неуцтві!

Віддаліться од шляху неодрадного, прилучіться до безсмертя, раз і назавжди відкинувши в собі пороки!

Благо ви знайдете тільки в Богові, а крім Нього — ніде!»

(Зі звернення Гермеса[1] до єгиптян)

Атлантида — це древній архіпелаг, що зник з лиця землі, складався ж він із двох великих островів в Атлантичному океані — неподалік від Середземного моря. Там жили атланти, які сформували високорозвинену цивілізацію. Та найголовнішою особливістю Атлантиди було те, що там тривалий час домінувала система істинних філолофсько-релігійних знань, яка дозволила дуже багатьом людям швидко піднятись у своєму розвитку до Божественності і завершити таким чином свою особисту людську еволюцію.

Однак згодом духовна культура в Атлантиді виродилася. А все тому, що до влади в країні пробрались агресивні примітиви, що сповідували чорну магію і брутальне панування над людьми, нехтуючи і зневажаючи принципи істинного духовного вдосконалювання. Тоді Бог занурив острови Атлантиди в океан.

---

[1] Гермес Трисмегіст — ім'я Тота-Атланта в Його наступному втіленні в Єгипті.

Але вищі духовні знання були перенесені Атлантами, котрі досягли Божественності, — до Єгипту та інших країн, де ці знання ще певний час існували, складаючи основу духовної культури тих людей.

Про Смарагдові скрижалі[2]

На початку тексту Тот-Атлант описує причину загибелі Атлантиди: таємні ж бо знання стали надбанням недостойників, які й почали використовувати їх на зло. Також почалися криваві жертвоприношення — і це призвело до того, що серед людей почали масово з'являтися створіння пекла.

Під час загибелі Атлантиди (два острови — один за одним — занурилися в океан по Вищій Волі) Тот-Атлант переправився з групою Атлантів, котрі досягли Божественності, до Кхему (Єгипет) на кораблі.

Споконвічний[3] при цьому напучував Тота:

«Іди — як Наставник людей! Іди, зберігаючи Учення, допоки — у потрібний час — просвітленість не зросте серед людей!

Сам Світлом[4] Ти будеш крізь століття прихованим, але побаченим просвітленими.

Для роботи по всій Землі — Ми даємо Тобі силу! І даватимеш Ти її іншим, і відбиратимеш.»

І Тот працював як *Представник Споконвічного, бо Воля на те була*.

... Про Себе Тот розповідає, як Він колись пройшов увесь Шлях — аж до Злиття зі *Споконвічним*. І кожен зможе цей Шлях пройти. Та Шлях замислено так, аби були труднощі для тих, хто долає Його: ці труднощі зупинять слабких, етично невартих та інтелектуально неспроможних. «Ідіть! Та не беріть із собою немудрих, нещирих, слабких!» — урозумляє Тот.

---

[2] Наводяться витяги — на основі перекладу з англійського Надії Доброї і Науруса — зі збереженої до наших днів, знайденої д-ром М.Дореалем при обстеженні пірамід Південної Америки, книги Божественного Тота-Атланта.

[3] Споконвічна Свідомість, Творець, Бог-Отець, Ієгова, Аллах, Дао, Сварог та інші назви, властиві різним людським мовам, — всі вони — синоніми.

[4] *Світло* — це не символ, а реальний стан Божественної Свідомості.

Тот подає найпростіші рекомендації для початкової гармонізації системи чакр. Тільки як результат виконання цього — Він обіцяє здоров'я та довголіття[5].

На вищих етапах медитативних практик треба поринати свідомістю в Глибини багатомірного простору, пізнавати все там, зокрема і «зоряні світи», і Світло од Великого Вогню на Шляху в Обитель Споконвічного. Є там й інші «простори», «на перший погляд — порожні вони, та заховані в них ключі»[6].

Також Тот пояснює одну з вищих медитацій — «Храм» та її частковий варіант — «Піраміду».

Про історію власного духовного сходження Тот оповідає, зокрема й такими словами:

«Одного разу, в часи давно забуті, Я, Тот, відкривши *врата*, проник до інших просторових планів і вивчив таємниці приховані.

Часто Я подорожував униз темним шляхом у той простір, де завжди палає *Світло*.

Довго в тім Храмі Споконвічного перебував Я — аж допоки не став єдиноцілісним зі *Світлом*.»

Згодом Тот утілювався ще раз — як Гермес Трисмегіст (Тричінароджений)[7].

* * *

Тот дає духовним шукачам такі напутні поради:

«Зберігайте і всіляко оберігайте наказ *Споконвічного*:

Відшукай у житті своєму безладдя і знищ його! Збалансуй та впорядкуй життя своє!

Винищ увесь хаос своїх емоцій — і тільки тоді знайдеш ти гармонію у житті.[8]

---

[5] Докладно про чакри й роботу з ними — у книзі [10].

[6] Йдеться про реально існуючі та пізнавані розвиненою свідомістю просторові мірності (плани, локи, эони). Вони представлені на схемі вивчення будови Абсолюту, що наводиться в [7,10,12].

[7] Роз'яснення цього слова див. у Євангелії від Пилипа.

[8] Повинні залишитися тільки емоції любові на тлі внутрішньої тиші — *ісіхії*.

Скоряй мовчанням звичку багатослівності.

Спрямовуй погляд завжди до *Світла!*

Воістину, коли ж ви станете гідні того, — станете ви *єдині* з вашим Майстром! І воістину, потім станете ви *єдині* й з *Усім*[9]!

Пам'ятаєте заповіді Мої! Зберігаєте їх і реалізуйте їх — і Я буду з вами, допомагаючи і проводжаючи вас у *Світло!*

Із тьми ти повстань, ставши *єдиним* зі *Світлом!*

***Людина* повинна прагнути стати *Божественним Сонцем*[10].**

Іди цим Шляхом — і станеш *Єдиним* із *Цілим!*

***Світло* приходить до тих, хто докладає зусиль. Важким є Шлях, що веде до Мудрості, важким є Шлях, що веде до *Світла*. Багато ти знайдеш каміння на шляху своєму, багато гір доведеться здолати на Шляху до *Світла*.**

Та знай, людино, що завжди поруч тебе ступають *Посланці Світла*. Відкрито Шлях Їхній для всіх, хто готовий вступити у *Світло!*

Вони — *Посланці Світла, Вісники Ранку* — променіють серед людей. Подібні Вони до людей — і в той же час не подібні до них.

Багато похмурих тіней упаде на твоє *світло*[11], прагнучи погасити тінями темряви *світло* душі, що жадає вільною бути. Безліч пасток на тебе очікує на Шляху цьому. Прагни ж завжди пізнати Вищу Мудрість! Осягай — і буде тоді *Світло* пізнане тобою!

***Світло* — безмежне, а темрява — швидкоплинна. Прагни ж, о людино, до *Світла* завжди! Знай — щойно Світло сповнить сутність твою, — темрява для тебе щезне!**

Відкрий душу Посланцям Світла! Дозволь Їм увійти і наповнити тебе Світлом!

Хай же буде обличчя твоє завжди спрямоване до цієї Мети!

... Відкрий душу, о людино, для всього Всесвіту! І нехай Він «тече» крізь тебе, об'єднуючись із душею![12]

---

[9] Під *Усім* або *Цілим* тут і далі Тот має на увазі Бога в аспекті Абсолюту.

[10] Це — одна із заключних медитацій духовного Шляху.

[11] Світло, що зароджується в духовному серці окремої душі на початку просування духовним Шляхом.

[12] Це досягається не інакше, як через роботу з *духовним серцем*.

Еволюція людини складається з процесу перетворення у *форми*, які не від цього світу. Росте людина, перетворюючись поступово в *безформне,* — для життя на плані вищому. Знай же, що ти повинен стати *безформним* перед тим, як злитися зі *Світлом*.

Слухай же, о людино, глас Мій, що пояснює тобі про путі до *Світла* і вказує шляхи досягнення: як ти повинен стати *єдиним* зі *Світлом*:

Шукай спочатку таємниці *Серця Землі!* Шукай *Полум'я*[13] *Живої Землі!* Занурся в сяйво *Полум'я* цього!

Знай же, о людино, що й ти складна за суттю своєю, як істота з матерії та *Полум'я*. Дозволь *Полум'ю* твоєму[14] — світити яскраво! Стань лише *Полум'ям!*

Шукай же все більше Мудрості! Знайди її в глибинах *Полум'я* сього! Знай, що тільки стараннями твоїми *Світло* наповнить тебе!

Тільки той, хто сповнився *Світлом,* — той може сподіватися пройти повз стражів, що охороняють Шлях од невартих.

Треба тобі пізнати себе як Світло, готуючи себе для продовження Шляху.

Мудрість прихована темрявою. Та коли, засявши Душею-Полум'ям, знайдеш ти Мудрість, то станеш Знову-Породженим як Світло. А потім — безмежним за розмірами Божественним Сонцем.[15]

Стань же Єдиним-Цілим зі Світлом! І будь провідником у світ людей Божественних Настанов і Принципів!

Прагни, о людино, відшукати Шлях великий, що веде до нескінченного Життя, — через образ Божественного Сонця!

... Знай, о людино, що ти — душа! Тіло — ніщо! Душа — ось головне! Не дозволяй тілу своєму бути тобі окутою!

---

[13] *Полум'я* або *Божественний Вогонь* — один зі станів Божественної Свідомості. Про це ж говориться в Ученні Агні-Йоги.

[14] Йдеться про Атмічну складову багатомірного організму людини. На Шляху духовного зростання людина повинна пізнати себе як Атман і потім злитися з Параматманом. Два останніх поняття іменуються також *Вищим «Я»*.

[15] Це і є друге та третє *Народження*.

Залиш темряву — і мандруй у Світлі! Навчися залишати тіло своє, о людино, і стань вільною од нього![16] Стань істинним Світлом і об'єднайся потім зі Світлом Великим! [17]

... Знай, що простір, в якому живеш ти, пронизано й Іншими — такими ж Великими, як і Тот. Вони перебувають і всередині тебе. І Вони можуть бути пізнані тобою — у твоєму серці духовному. Та при цьому Вони існують окремо од світу матерії — в Їхній просторовій мірності.

Знай, що завжди й усюди в просторі існує вічна й нескінченна Свідомість. Хоча прихована Вона від погляду поверхневого, та все ж існує Вона.

Ключ до тих Вищих світів — усередині тебе; він може бути знайденим тільки всередині! [18]

Розкрий врата всередині себе — і будеш ти жити щирим життям!

... Людино, ти думала, що ти живеш... Але знай, що твоє колишнє життя вело лиш до смерті. Бо ж коли ти прикутий до тіла свого, — не існує для тебе життя істинного! Тільки душа, що знайшла свободу од світу матеріального, має життя істинне! Все інше — тільки окови і пута, од яких звільнитися треба!

Не думай, що людина породжена для земного! Хоча вона на Землі і породжена, та вона є — за суттю своєю — світлоподібний дух! Та без знання істинного — вона ніколи не зможе ту свободу знайти!

... Темрява оточує тих, хто прагне народитись у Світлі. Темрява сковує душі... Але тільки той, хто шукає, може мати надію на Звільнення!

Ставай же Божественним Сонцем, Світилом Великим! Виконай це — і звільнишся!

---

[16] Це може бути правильно виконаним тільки через роботу, спрямовану на розвиток себе як духовного серця. Якщо намагатися робити це інакше, то така людина потрапляє в грубі просторові мірності. Про те, як відкривати і розвивати духовне серце, продемонстровано і докладно роз'яснено у відеофільмі «*Духовне серце*», а також інших фільмах та книгах з цієї теми.

[17] Атманом єдиним із Параматманом.

[18] Усередині розвиненого духовного серця.

Велике Світло, що сповнює незримо увесь простір, цілком готове допомагати людині! Так зроби ж із тіла свого — світоч Світла, що серед людей світитиме!

... Почуй і зрозумій: Полум'я є джерелом усіх речей, усе суще — то Його прояв!

Прагни ж до Єдності з Божественним Сонцем!

Тримай також помисли свої на набутті єдності Світла з твоїм тілом людським!

Світло є Джерело усього життя; без Великого Світла ніщо існувати не може!

Знай, що суттю будь-якого матеріального предмета є *Світло*.

І знай, що весь простір заповнений світами всередині світів.

Глибоко під *образом Піраміди* є ця таємниця Моя. Шукай — і знайдеш її в тій *Піраміді*, що Я створив.

Наслідуй цей ключ, що Я тобі залишив. Шукай — і вхід у Життя істинне твоїм буде! Шукай його — у Моїй Піраміді, глибоко під нею, і в Стіні.[19]

Вторю, що саме через Піраміду, Мною створену, ти знайдеш таємний прохід у Життя істинне.

Шукай — і знайдеш там Те, що Я сховав! Знайдеш ти там «підземний вхід» до таємниць, що існували вічно, — задовго до того, як ви людьми стали.

Воістину, знаємо Ми, що ніщо не має значення для вас, окрім зростання, що його знайти ви можете душам своїм. Знаємо Ми, що плоть минуща. Речі, що їх люди вважають великими, для Нас — ніщо. Те, чого Ми чекаємо від вас, — не од тіл ваших, а лиш досконалого стану вас як душ.

Коли ви зможете осягнути, що ніщо, крім розвитку душі, не має значення, — тільки тоді ви зможете звільнитись од усіх пут і стати вільними для роботи у відповідності зі своїм людським призначенням!

Знай: ти повинен прагнути до Досконалості, бо тільки так ти зможеш збагнути Мету!

---

[19] **Йдеться про вищі щаблі медитативної практики.**

Знай, що майбутнє ніколи не зафіксоване, але воно визначається вільною волею людською! І можна «читати майбутнє» тільки через ті причини, що породжують наслідки в долях.

Знай, що тіло твоє, якщо буде воно в бездоганному порядку, ніколи не зазнає дотику смерті! Воістину, навіть «випадковість» лише тоді можлива, коли втрачена тобою відповідність твоєму призначенню! Допоки ж відповідність твоя бездоганна, життя твоє не перерветься — і не зазнаєш смерті ти.

... Хіба не знаєш ти, що в *Серці Землі* — джерело гармонії всього, що на поверхні її існує? Душею ти пов'язаний із *Серцем Землі*, а плоттю — з її матерією.

Коли ти навчишся зберігати гармонію в собі — тоді зможеш черпати з *гармонії Серця Землі*. Існувати тоді на Землі будеш ти доти, поки Земля існує, змінюючись тілесно лише в міру зміни самої Землі — не знаючи смерті, в єдності з планетою, перебуваючи в своєму тілі, аж поки тут не щезне все.

... Три якості властиві Богові в його Домі Світла[20]: Безмежна Могутність, Безмежна Мудрість, Безмежна Любов.

Трьома силами володіють духовні Майстри: перетворювати зло, сприяти добру, використовувати Свою здатність до розрізнення[21].

Три якості неминуче виявляють Вони: Силу, Мудрість і Любов.

Три іпостасі Духа творять усе суще: Божественна Любов, що володіє досконалим знанням, Божественна Мудрість, що має всі можливі засоби допомоги втіленим істотам у їхньому розвитку, Божественний Сила, якою володіє та Єдина Споконвічна Свідомість, суть Якої — Божественні Любов і Мудрість.

Темрява і Світло — єдиної природи, відрізняються лише зовні, бо обоє походять од єдиного Джерела. Темрява — хаос. Світло — Божественна Гармонія. Темрява перетворена — це Світло.

Це, діти Мої, ваша мета в бутті: перетворювати темряву на *Світло!*

---

[20] Обителі Творця.

[21] Розрізненню якостей душ і визначенню найкращих умов для їхнього розвитку.

Відринь своє тіло, як учив Я тебе![22] І йди до меж глибинних, прихованих!»

ГЕРМЕС ТРИСМЕГІСТ — СМАРАГДОВА СКРИЖАЛЬ[23]

Те, що кажу тут, — то істина є! І немає в цьому ані краплини чогось іншого!

Те, що внизу, — подібне до того, що вгорі. А те, що вгорі, — подібне до того, що внизу. І знати це треба для того, аби набути пізнання найпречудовішого Єдиного[24]!

Усе матеріальне виникло за задумом *Єдиного*. Всі матеріальні об'єкти проявилися саме через ущільнення енергії *Єдиним*.

Сонце[25] — Отець проявленого світу, «місячне»[26] — його матір. Святий Дух «виношує» душі, що розвиваються, Земля — вигодовує їх. Отець же всього розвитку в усьому всесвіті присутній скрізь і завжди.

Могутність Його — це Найвища Могутність! Вона перевершує все інше! І виявлена Вона на Землі — у Всесиллі Своєму!

Розділи ж: «земне» — і Вогненне[27], а також грубе — і тонке! Дій же при цьому — з надвеликою обережністю, благоговінням та розумінням!

Ставши Щонайтоншим Вогнем — пізнай Небесне! Так здійснюється Злиття. Потім знову повернися на Землю — і уловлюватимеш Найтонше і матимеш силу ефективно перетворювати недосконале.

---

[22] Через медитативні практики, що дозволяють поринати в глибини багатомірного простору всередині свого розвиненого духовного серця.

[23] Кілька дещо ранніх спроб перекладу цього тексту можна знайти в Інтернеті.

[24] Йдеться саме і тільки про одну з вищих медитацій буддхі-йоги, виконання якої дозволяє набувати остаточного *Зрощення* зі Споконвічною Свідомістю.

[25] *Божественне Сонце, «Сонце Бога»*. Йдеться знову ж таки лише про одну з вищих медитацій буддхі-йоги. Роз'яснення дивіться далі — в тексті цієї книги.

[26] Під «місячним» Гермес має на увазі «антиречовину» «задзеркальних» эонів — протопракріті та протопуруші. З останніх «народжуються» матерія та душі [7,10,12].

[27] *Вогненні* Прояви Творця.

Це означатиме, що ти знайшов славу Злиття з Єдиним і позбувся мороку невідання.

Сила Єдиного пронизує все: і тонке, і грубе — і управляє ними. Саме в такий спосіб існує вся Світобудова. І завдяки цій дивовижній зв'язаності Всього — протікає розвиток.

От чому ім'я Моє — Гермес Тричінароджений: тому що Я існую і дію в усіх трьох планах буття[28] й володію мудрістю всього всесвіту!

Тож, змовкаю, бо сповістив про все, що хотів, про діяння Сонця.

ПІФАГОР — ЗОЛОТІ ВІРШІ

«Пізнати Божественну Суть —
призначення найвище для душі,
що її Творець послав на Землю!»
Піфагор

Піфагор (Pythagoras) жив на Землі близько 570 — 500 р. до н.е. Відомий як грецький філософ і математик. Був переконаним вегетаріанцем. У південно-італійському місті Кротоні, яке входило тоді до складу Греції, заснував філософсько-релігійне Піфагорійське товариство, що набуло значного поширення. Мета його — моральне відновлення суспільства та очищення релігійних поглядів, а також передача таємних духовних методів самовдосконалення гідним того учням. Товариство було чернечою громадою, до якої входили й чоловіки, і жінки, котрі шанували Піфагора як Втілення Бога. Кінець діяльності тієї великої Школи поклала розправа, вчинена людьми-примітивами...

... Піфагор написав праці з філософії, математики, астрономії, музики. Зокрема, Він знав про сферичність Землі, всередині якої перебуває *Центральний Вогонь*. Також Він учив про безсмертя душ та їхнє поступове вдосконалюванні через послідовність втілень.

... Нині Піфагор проявляє Себе як невтілений Божественний Учитель — Представник Творця. Зона, яку Він курирує, — це Середземне море та його околиці.

[28] В эонах Творця, Святого Духа, а також у світі матерії.

* * *

... Народився Піфагор на острові Самос в Егейському морі. Його народження було передвіщено пророком, через якого Бог заздалегідь оголосив батькам про майбутнє народження хлопчика, котрий, подорослішавши, прославиться мудрістю, красою та величними справами.

Ще з дитинства Піфагор виявляв інтерес і здібності до філософії та інших наук. Він освоює медицину, біологію, астрономію, математику, навчаючись у знаменитих учених того часу. Опановує також музику і живопис. Потім продовжує релігійну освіту в Єгипті, де отримує сан жерця. Опісля опиняється в Персії, де продовжує вивчати містичні знання.

Уже в цілком зрілому віці Піфагор засновує Свою духовну Школу в місті Кротоні. Про те, як велася робота в цій Школі, ми знаємо з розповідей кількох великих Учнів Піфагора, котрі також набули Божественність у Злитті з Творцем — завдяки допомозі Піфагора.

* * *

А зараз ознайомимося з літературним перекладом збереженого дотепер тексту «Золотих віршів Піфагора», що були призначені для вивчення адептами-початківцями Його Школи.

Золоті вірші Піфагора[29]

Приготування

Повинен ти Богам Безсмертним приносити досконалу жертву: віру свою зберігати, шанувати пам'ять великих героїв, з навколишнім світом бути в злагоді.

Очищення

Матір і батька поважай, також — і ближніх твоїх.

[29] На основі перекладу Е.П.Казначеєвої.

Другом собі обери істинно мудрого мужа, слухай порад його, наслідуй його приклади, через дрібниці з ним ніколи ти не сварися.

Пам'ятай про закон причин і наслідків у долі твоїй.

Пристрасті свої побороти — Всевишнім дана ця можливість. Так приборкай же у собі потужним зусиллям волі — і жадібність, і лінь, і сексуальні потяги, і гнів нерозсудливий!

І будучи на самоті, і на людях — бійся здійснити вчинок негідний! Честь свою бережи!

Будь завжди справедливий і у словах, і у вчинках своїх, дотримуючись непохитно і велінь, і розуму, і закону.

Не забувай, що доля неминуче до смерті веде всіх людей.

Пам'ятай, що блага земні, коли з легкістю людям даються, легко йдуть од них, легко зникають.

Що ж до бід, які людям даються долями їхніми, то терпляче повинен ти зносити їх. Та при цьому, наскільки можливо, намагайся біль той полегшити. І пам'ятай, що Боги Безсмертні не дають людям випробувань, над міру сили людської.

Багато можливостей вибору є у людей. Чимало можливостей тих зовсім дурних, а багато і добрих. Тому спершу треба в них пильно вдивитись, аби вибрати гідний шлях для самого себе.

Якщо ж серед люду облуда горою над правдою стане — то мудрий відійде і ждатиме часу, коли істина знов воцарює.

Слухай уважно те, що тобі Я скажу, і карбуй, пам'ятай повсякчасно:

Тож нехай не бентежать тебе ані думки, ані вчинки людей, і хай вони тебе не спонукають злословити й діяти зле!

Слухай поради людей, сам розмірковуй невпинно! Адже лиш дурень вдається до дій, не осмисливши все попередньо!

Роби лише те, що потім тобі ж не завдасть горя-болю і не буде причиною для каяття і докорів сумління!

За тобі невідому ще справу не берися одразу, але вивчи її, їй навчися — лиш тоді ти до успіху будеш за крок!

Не катуй своє тіло, не треба, намагайся ж і їжі, й питва та і вправ подавати йому точно в міру — тоді тіло твоє зміцніє, не пізнавши надмірностей, ані ліні!

У житті своєму дотримуйся — скільки зможеш — порядку. Розкіш в усьому жени-відганяй! Розкіш твій — знада для заздрості, що є у людях, які бачать і знають тебе.

Бійся бути скупим!

Бійся також добро марнувати даремно, наче ледарі нетямущі!

Роби лише те, що тебе ні тепер, ані потім не згубить! Обмірковуй завжди, коли хочеш зробити хоч крок, а хоч і вчинок.

Удосконалювання

Тож хай не зімкне сон твої обтяжені повіки, допоки ти тричі не згадаєш вчинки свої для прожитого. Мов безпристрасний суддя ти їх обміркуй, запитуючи себе: «Що доброго я зробив? Що не виконав з того, що конче зробити мав?» Так і перевір усе по порядку — то одне, то інше, то знову наступне — все, що зробив ти за день — з ранку й до ночі. І за все, що вчинив неналежного, суворо себе викривай! І радій за створені — і добро, і удачі!

Користуйся цим наставлянням, думай над ним без упину і наслідуй його завжди! Бо поради Мої наближатимуть тебе до Досконалості! Поручителем сьому хай буде Той, Хто вклав у нас заставу Божественної Сутності та вищої чесноти!

Беручись за справу, спочатку до Богів звернися із щирим проханням — аби з Їхньою поміччю ти справу свою закінчив!

Тож коли на шляху цім зміцнієш — все про Безсмертних Богів ти дізнаєшся, і про людей, а також і про те, чим різняться вони між собою, і про Те, Хто в Собі їх утримує, їхньою Основою будучи, і про те, що уся Світобудова — то Суть Цілісна, й що у Вічнім нема змертвілої речовини.

Це пізнавши, ти вже помилятися перестанеш: бо тобі все відкрито буде і перед тобою!

Знатимеш ти ще і те, що люди нещастя свої всі самі на себе накликають — своєю провиною, бо не відають! А ще вільно вони вибирають долі свої!

Горі їм! У своїм божевільнім осліпленні не бачать люди, що щастя бажане таїться в їхній власній *глибині!*

Дуже мало між нами тих, хто може скинути з себе нещастя зусиллями власними, бо ж сліпі й нетямущі люди в розумінні закону творення їхніх власних доль! Немов колеса, вони котяться з гір, а ще тягнуть на собі тягар шкоди, колись заподіяної, і сварок, і чвар, що незримо правлять їхніми долями — аж до останнього подиху, аж до кончини...

Замість того, щоб сварку шукати, де треба й не треба, — люди мають її уникати, поступаючись — без суперечки...

Чи ти один, о Зевсе усемогутній, в силах позбавити рід людський од нещасть, темряву невідання того їм показавши, що засліплює їхні очі?!

Та усе ж не варто полишати надію на порятунок людей із цього мороку — бо ж кожна людина має *Божественний корінь*, і *природа* готова відкривати їм буття таємниці. Якщо ж у них проникнеш і ти — то невдовзі збудеться те, що Я тобі пророкую!

Так вилікуй душу! Це відкриє тобі до Звільнення шлях!

І утримуйся від харчування плоттю: це непритаманне природі твоїй і заважатиме при очищенні твоєму!

Тож, якщо хочеш позбутися ти пут земного, то керуйся цим розумінням, даним тобі! Нехай воно — править долею твоєю!

І після того, як перетвориш ти повністю душу, — зможеш стати ти Богом Безсмертним, який смерть розчавив стопою.

КРІШНА — БГАҐАВАД-ҐІТА

Бгаґавад-Ґіта — або, в перекладі із санскриту, Пісня Господня — є найважливішою частиною давньоіндійського епосу, що називається Махабхарата. В Махабхараті описуються події приблизно 7-тисячолітньої давнини.

Бгаґавад-Ґіта — великий філософський твір, який для історії Індії мав приблизно таку ж роль, яку Новий Завіт — для країн європейської культури. В обох цих книгах з великою потужністю проголошено принцип Любові-Бгакті як основи духовного вдосконалювання людини. Бгаґавад-Ґіта також подає нам цілісне уявлення про фундаментальні питання філософії, зокрема, що таке людина, Бог, про сенс життя людини та принципи її еволюції.

Головним героєм Бгаґавад-Ґіти є Крішна — індійський раджа, який водночас є Аватаром — втіленням Частки Творця, Котрий дав через Крішну людям найбільші духовні настанови.

Філософські істини в Бгаґавад-Ґіті викладаються у формі діалогу між Крішною і його другом Арджуною перед воєнним боєм.

Арджуна довго готувався до цієї праведної битви. Та, опинившись зі своїм військом перед шеренгами воїнів супротивника, серед яких упізнає обличчя своїх родичів і колишніх друзів, він, спровокований на це Крішною, починає сумніватися у своєму праві брати участь у битві і ділиться з Крішною своїми переживаннями.

Крішна дорікає йому: подивися, скільки людей зібралося тут, аби вмерти за тебе! І битва уже неминуча[30]. Як же можеш ти, привівши їх на смерть, в останній момент покинути їх?! Якщо вже ти — професійний воїн — узявся за зброю, так борися за вірну справу! І зрозумій, що життя кожного з нас у тілі — лише короткий відтинок істинного життя. Людина — це не тіло, і вона не вмирає зі смертю тіла. І — в цьому сенсі — ніхто не може вбити і ніхто не може бути убитим.

Арджуна, заінтригований цими словами Крішни, ставить усе нові і нові запитання. А з відповідей випливає, що шлях до Досконалості лежить, зрозуміло, не через убивства, а через Любов — Любов спочатку до «проявлених» аспектів Бога-Абсолюту, а потім і до самого Творця.

Відповіді Крішни й складають основу Бгаґавад-Ґіти — однієї з найбільших за глибиною мудрості і широтою охоплення фундаментальних проблем книг, що існують на Землі.

Є кілька перекладів Бгаґавад-Ґіти російською мовою. З них переклад А.Каменської та І.Манціарлі [37] має переваги, бо в ньому найкраще передано медитативний аспект висловлювань Крішни. Втім, варто зазначити, що багато віршів цього тексту залишилися не перекладеними.

Переклад В.С.Семенцова [56] є вдалою спробою передати віршований лад санскритської Бгаґавад-Ґіти. Текст справді став ли-

[30] До цього Крішна особисто вів переговори зі стороною, яка була неправа, пропонуючи без кровопролиття віддати те, що їй не належало. Але ті відмовилися. Більше того, вони спробували вбити Крішну-Посла. Та Крішна створив видіння незліченного війська, яке охороняє Його, і вороги відступили.

тися, мов пісня. Натомість у багатьох випадках знизилася точність перекладу.

Переклад, виконаний товариством «Свідомість Крішни», має ті переваги, що він супроводжується санскритським текстом (зокрема, в російської транслітерації). Але зміст дуже перекручений.

Переклад за редакцією Б.Л.Смирнова [58] претендує — за задумом перекладачів — на високу точність, маючи при цьому деяку «сухість» мови. Але, як і в усіх перерахованих виданнях, багато важливих висловів Крішни залишилися незрозумілими перекладачам і тому були перекладені невірно. Типові помилки трапляються, наприклад, коли розшифровують слово «Атман» як «найменший з найменших», а не як «найтонший з найтонших», або перекладають слово «буддхі» як «вищий розум», «чиста думка» і т.п., а не як «свідомість». Помилок цього типу могли б уникнути тільки ті перекладачі, які самі опанували вищі щаблі йоги.

Нижче публікується редакція перекладу Бгаґавад-Ґіти, виконана укладачем цієї книги.

Санскритські терміни, залишені в тексті без перекладу

Атман — головна суть людини: частина багатомірного організму, що перебуває у вищій просторовій мірності і яка підлягає пізнанню (докладніше див. у [7,10]).

Брахман — Святий Дух.

Буддхі-йога — система методів розвитку свідомості людини, що іде за раджа-йогою.

Варни — еволюційні щаблі розвитку людини, яким відповідає її соціальна роль: *шудри* — слуги, *вайшьї* — торговці, селяни, ремісники, *кшатрії* — проводирі, воїни, *брахмани* — в первісному значенні слова — ті, хто досяг станів Брахмана. В Індії та низці інших країн варнова приналежність почала успадковуватися від народження, що заперечувалося багатьма мислителями і заперечується Богом (див. нижче).

Гуни — це термін, що означає сукупності властивостей, насамперед, людських душ. Вирізняють три гуни: *тамас* — тупість,

неуцтво, *раджас* — енергійність, пристрасність, *саттва* — гармонія, чистота. Кожна людина, еволюціонуючи, повинна підніматися цими гунами-щаблями і згодом іти ще вище (про це див. у тексті). Якості, властиві гунам раджас і саттва, послідовно повинні бути освоєні кожним, аби він зміг йти далі.

Гуру — духовний учитель.

Дхарма — об'єктивний закон життя; призначення, шлях людини.

Індрії — «щупальці», які ми «простягаємо» зі своїх органів почуттів, а також розумом (манасом) і буддхі — до об'єктів сприйняття або міркування.

Ішвара — Бог-Отець, Творець, Аллах, Дао (у даоському значенні слова), Споконвічна Свідомість, Адібудда.

Йога — санскритський еквівалент латинського слова *релігія, що* означає *зв'язок з Богом, методи просування до Нього, Злиття* людини з Богом. Можна говорити про йогу: а) як про Шлях і методи релігійного просування і б) як про стан Єднання з Богом (у другому випадку це слово пишеться з великої літери).

Майя — Божественна Ілюзія: мир матерії, що видається нам самосущим.

Манас — ум, розум.

Махатма — *Великий Атман,* тобто людина, яка має свідомість, правильно розвинену найвищою мірою, еволюційно зріла, мудра людина.

Муні — мудрий, мудрець.

Параматман — Вищий, Єдиний Божественний Атман: те ж, що й Ішвара.

Пракріті — космічна матерія (у збірному значенні).

Пуруша — космічний дух (у збірному значенні).

Раджа — правитель, цар.

Ріші — мудрець.

Бгаґавад-Ґіта

Бесіда 1. Розпач Арджуни

Дхрітараштра сказав:

1:1. На полі Дхарми, на святому полі Куру ті, що зібралися разом, палають жадобою битися, спрагло жадають боротися; що ж роблять мої[31] і сини Панду, о Санджаю[32]?

Санджая сказав:

1:2. Побачивши рать Пандавів, яка вишиковується, раджа Дурьодхана підійшов до свого гуру Дроні й сказав:

1:3. Дивися, о вчителю, яке могутнє військо синів Панду зібрав син Друпади, твій мудрий учень!

1:4. Це — богатирі, могутні стрільці, Бхімі та Арджуні рівні в бої: Юудхана, Вірата та Друпада, що править великою колісницею,

1:5. Дхріштакету, Чекітана, хоробрий раджа Кеші Пуруджит та Кунтібходжа і Шайвія, бики серед людей,

1:6. сильний Юдхаманью, безстрашний Уттамоджа, син Саубхадри, сини Друпади — всі на великих колісницях.

1:7. Знай же й наших вождів, о вищий із двічінароджених[33], ватажків мого війська, — дізнайся їхні імена:

1:8. ти, пане, і Бхішма, і звитяжні Карна та Кріпа, а також Ашватхаман, Вікарна, і син Саумадатти,

1:9. і багато інших героїв, котрі жертвують життями заради мене, — різноманітно озброєні, всі — досвідчені бійці.

1:10. Недостатньою видається мені наша ратна сила, хоча й скеровує її Бхішма; і достатньою бачиться їхня сила, хоча і перебуває вона на чолі Бхіми.

1:11. Нехай же всі, що стоять у своїх рядах відповідно до своїх військ, і ви, ватажки, — нехай всі охороняють Бхішму.

---

[31] Дхрітараштра і Панду — родоначальники Кауравів і Пандавів, двох воюючих родин. Серед других — Арджуна.

[32] Ясновидець, який розповідає сліпому Дхрітараштрі про події на полі битви. Яснобачення йому подарував Вьяса.

[33] Представників вищих варн.

1:12. Щоби підбадьорити його, старший з Куру, гідний Бхішма, затрубив у свою раковину, що зазвучала як лева ревіння.

1:13. Одразу ж у відповідь загриміли раковини і литаври, барабани і роги, і грізний грім од них був.

1:14. Тоді, стоячи на своїй великій колісниці, запряженій білими кіньми, Мадхава[34] і Пандава[35] затрубили у свої божественні раковини.

1:15. Хрішікеша[36] затрубив у Панчаджанію і Джананджая — у Девадатту[37], а безстрашний у подвигах своїх Врікодара затрубив у свій ріг.

1:16. Цар Юдхіштіра, син Кунті, сурмив в Анантавіджаю, Накула — у Сухошу, а Сахадева — в Маніпушпаку.

1:17. І Кешія, великий стрілець, і Шикханді, могутній воїн на колісниці, і непереможні Дхріштадіюмна, Вірата, Сатьякі,

1:18. і Друпада і сини його, і син Саубхадри, могутньо озброєний, — всі з усіх боків сурмлять у свої раковини, о володарю Землі!

1:19. Це жахливе ревіння потрясає серця синів Дхрітараштри, громом наповнюючи небо та землю.

1:20. Тоді, побачивши синів Дхрітараштри, що готуються до бою, Пандава, на шоломі якого зображена мавпа, підняв свій лук.

1:21. І промовив таке слово, звертаючись до Хрішікеші, Володаря Землі:

1:22. Серед двох військ — моя колісниця, о Непорушний; я бачу ратників, які зібралися тут, готовими до бою, і з ними я повинен боротись у цій важкій битві;

1:23. я бачу тут тих, хто нестерпно жадає вдовольнити лукавого сина Дхрітараштри.

Санджая сказав:

1:24. Почувши ці слова Арджуни, о Бхарато, Хрішікеша зупинив пречудову їхню колісницю посередині обох військ

---

[34] Це та інші імена — епітети Крішни.
[35] Це та інші імена — епітети Арджуни.
[36] Це та інші імена — епітети Крішни.
[37] Епітети бойових раковин названих воїнів.

1:25. і, вказуючи на Бхішму, Дрону й усіх правителів землі, сказав: о Партхо, дивися на цих Куру, що зібралися разом!

1:26. Тоді Партха побачив батьків і дідів, гуру, дядьків, двоюрідних братів, синів і онуків, друзів, які стояли один супроти одного

1:27. тестів і товаришів давніх, розведених по ворожих ратях. Бачачи всіх цих родичів, що вишиковуються, Каунтея, охоплений глибокою жалістю, зі скорботою промовив:

1:28. О Крішно, бачачи моїх рідних, які вишиковуються, пломеніючи од жаги бою,

1:29. ноги мої підкошуються й горло моє пересихає, моє тіло тремтить і волосся стає дибки,

1:30. Гандива[38] випадає з моїх рук, і вся шкіра моя палає; не в силі я стояти, і голова обертом йде!

1:31. І бачу я зловісні знамення, о Кешаво! І не передбачаю я ніякого добра од цієї братовбивчої війни!

1:32. Не бажаю я перемоги, о Крішно, ні царства, ні насолод! Ні до чого нам царство! О Говіндо! До чого насолода або й саме життя?

1:33. Ті, кому ми бажаємо царства, щастя, насолоди, — вони стоять тут, готові до бою, бо зреклися життя і багатства, —

1:34. учителі, батьки, сини та діди, дядьки, тесті, онуки, шуряки та інші родичі.

1:35. Не хочу я вбивати їх, навіть якби й сам бути убитий, о Мадхусудано! Не хочу, навіть якби це дало мені владу над трьома світами[39]! Як же зважитися на це заради влади земної?

1:36. Яке може бути для нас задоволення в убивстві цих синів Дхрітараштри, о Джанардано? Великий гріх заподіємо ми, вбивши цих заколотників.

1:37. Не повинні ми убивати синів Дхрітараштри, родичів наших! Убивши рідних своїх, як зможемо ми щасливими бути, о Мадхаво?

1:38. Якщо у полоні пристрасті їхні уми не бачать зла в руйнуванні сімейного начала й не бачать злочину у ворожнечі до друзів,

---

[38] Лук Арджуни.

[39] Три світи — просторові мірності Творця, Брахмана, а також світ матерії.

1:39. то чому ж нам, бачачи зло в такому руйнуванні, не зрозуміти і не відвернути цей гріх, о Джанардано?

1:40. З руйнуванням роду гинуть одвічні родинні звичаї; зі знищенням порядку беззаконня поглинає весь рід;

1:41. З воцарінням беззаконня, о Крішно, розбещуються жінки роду; від розбещення дружин, о Варшнею, виникає змішення варн!

1:42. Змішення ж це готує пекло вбивцям роду і самому родові, бо ж предки їхні знемагають од нестачі жертвоприношень рису і води.

1:43. Гріхом цих убивць, що вчинили змішення варн, знищуються древні родові і кастові порядки!

1:44. А ті, хто знищив родові порядки, вічно перебуватимуть у пеклі, о Джанардано! Так чули ми.

1:45. На жаль! З бажання володіти царством ми готові вчинити великий гріх: ми готові вбити своїх повсталих родичів.

1:46. Якби мене, беззбройного і неопірного, озброєні сини Дхрітараштри вбили в бою, мені легше було б!

Санджая сказав:

1:47. Сказавши це на бойовищі, Арджуна опустився на сидіння колісниці, охоплений скорботою. Він кинув лук і стріли.

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить перша бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Розпач Арджуни.

Бесіда 2. Санкх'я-йога

Санджая сказав:

2:1. Йому, охопленому скорботою, з очами повними зліз, побореному розпачем, Мадхусудана мовив:

2:2. Звідки напав на тебе у хвилину небезпеки цей ганебний, невартий арійця розпач, що зачиняє врата раю, о Арджуно?

2:3. Не піддавайся слабкості, о Партхо! Обтрусивши нікчемну малодушність, піднесися духом, Парантапо!

Арджуна сказав:

2:4. О Мадхусудано! Як я спрямую стріли на Бхішму і на Дрону — вони ж бо гідні глибокої поваги, о Переможцю ворогів?

2:5. Воістину, краще харчуватися милостинею як жебрак, ніж убивати цих великих гуру! Убивши цих вельмишановних гуру, я їстиму їжу, окроплену їхньою кров'ю!

2:6. І не знаю, що ліпше для нас: бути переможеними а чи перемогти тих, що стоять проти нас — синів Дхрітараштри, зі смертю яких ми й самі втратимо бажання жити!

2:7. Із серцем, ураженим тугою, із затьмареним розумом, — я більше не бачу свого обов'язку. Молю Тебе: скажи однозначно — що краще? Я — Твій учень і благаю Тебе, — навчи мене!

2:8. Не передбачаю я, щоби пекучу тугу, яка обпалила мої почуття, згасило досягнення найвищої влади на Землі а чи навіть панування над богами!

Санджая сказав:

2:9. Звернувшись із цими словами до Хрішікеші, Гудакеша, знищувач ворогів, сказав: «Я не буду боротись» — і змовк.

2:10. Стоячи посеред двох ратей, з посмішкою звернувшись до впалого у розпач, Хрішікеша мовив:

2:11. Ти вболіваєш за те, за що не варто вболівати, хоча й говориш слова мудрості. Але мудрі не оплакують ані живих, ані мертвих!

2:12. То ж бо, воістину, не було часів, коли Я або ти, або ці володарі землі не існували; воістину, не перестанемо існувати ми і в майбутньому.

2:13. Подібно до того, як той, хто в тілі живе, переживає дитинство, зрілість і старість, — так само він залишає одне тіло і переходить у інше. Сильний за це не вболіває.

2:14. Зіткнення з матерією, о Каунтею, кидає в холод і в жар, завдає насолоджує і страждань: ці відчуття — швидкоплинні, вони заполонюють і зникають. Знось їх мужньо, о Бхарато!

2:15. Той, кого вони не мучать, о кращий з людей, хто врівноважений і стійкий в радості і горі, — той здатен досягти Безсмертя.

2:16. Знай, що в тимчасового, тлінного — немає щирого буття; а у вічного, неминущого — не буває небуття! Все це розрізняють ті, хто проник у суть речей і бачать істину.

2:17. І запам'ятай, що нікому ніколи не зруйнувати Того, Ким пронизане все буття! І ніколи не заподіяти смерті Йому! Це Вічне й Неминуще — нікому не підвладне!

2:18. Минущі лише тіла будь-якого втілюваного. Але сам він — вічний, непорушний. Тому — борися, о Бхарато!

2:19. Той, хто думає, що може вбити, і той, хто думає, що вбити можуть його, — обоє помиляються однаково! Людина не може ні вбити, ні бути убитою!

2:20. Вона не виникає і не зникає; отримавши буття, вона не перестає існувати. Будучи безсмертною душею, вона взагалі не гине, коли вбивають її тіло!

2:21. Хто знає, що людина є непорушна, вічна, безсмертна душа, — як може він убити, о Партхо, чи бути вбитим?

2:22. Подібно до того, як людина, скинувши старий одяг, зодягає новий, — так кидає він зношені тіла і наділяється новими.

2:23. Зброя не розсікає його, вогонь не палить, вода не мочить, вітер не висушує.

2:24. Адже не можна ні розсікти, ні спалити, ні зволожити, ані висушити його — того, хто не розсікається, не спалюється, не намокає, не висихає.

2:25. Його — невтіленого — називають непроявленим, безформним, тим, хто не може бути ушкодженим. Знаючи це, ти не повинен переживати!

2:26. Якби ти навіть вважав його тим, хто вічно народжується і помирає, — і навіть тоді, о могутньоозброєний, ти не повинен перейматися!

2:27. Воістину, смерть призначена для того, хто народився, а народження неминуче для померлого. Тим, що має бути, — не переймайся!

2:28. Не виявлені істоти до матеріального прояву, не виявлені — після, але виявлені лише на середині, о Бхарато! Для чого засмучуватися?

2:29. Одні шанують душу як диво, інші говорять про неї, як про диво, а є й такі, які, навіть довідавшись про неї, не можуть зрозуміти, що це означає.

2:30. Втілений ніколи не може бути вбитий, о Бхарато! І тому не бідкайся про жодне убите створіння!

2:31. І, дивлячись на свою власну дхарму, ти не повинен вагатися, о Арджуно: воістину, для кшатрія немає нічого бажанішого, ніж праведна війна!

2:32. Щасливі, о Бхарато, ті кшатрії, яким випадає на долю такий бій; він (бій) подібний до прочинених воріт у Небеса!

2:33. Але якщо тепер ти не вступиш у цей праведний бій, відкинувши свою дхарму і свою честь, то ти візьмеш на себе гріх.

2:34. І всі живі довідаються про твою вічну ганьбу. А для достойного ганьба — гірше смерті!

2:35. Великі ватажки на колісницях подумають, що страх змусив тебе бігти з поля бою. І ти, кого вони так високо шанували, станеш для них знехтуваним.

2:36. Багато негідних слів скажуть твої вороги, осуджуючи тебе і твою доблесть. Що може бути болючішим?

2:37. Убитий — ти потрапиш до раю; переможець — ти насолодишся Землею. Повстань же, о Каунтею, і будь готовий до боротьби!

2:38. Визнавши рівносильними радість і скорботу, досягнення і невдачу, перемогу і поразку, — вступи у битву! Так гріха ти уникнеш!

2:39. Я повідав тобі зараз учення санкх'ї про свідомість; а тепер послухай, як це можна пізнати за допомогою буддхі-йоги[40]. О Партхо, буддхі-йога — це засіб, за допомогою якого ти зможеш розірвати кайдани карми!

2:40. На шляху цієї йоги не буває втрат. Навіть незначне просування цим шляхом рятує од великих небезпек.

2:41. Воля рішучого спрямована до цієї мети; спонукання ж нерішучого розгалужуються безмежно, о радість Куру!

---

[40] Буддхі-Йога — система методів розвитку свідомості, що веде в остаточному підсумку до злиття з Творцем.

2:42. Квітчасті промови немудрих, які тримаються букви Вед[41], о Партхо; вони кажуть: «Поза цим — немає нічого іншого!»[42]

2:43. Їхні уми сповнені бажань, вища мета їхня — рай, їхня турбота — гарне перевтілення, всі їхні дії та обряди спрямовані лише до досягнення задоволення і влади.

2:44. Для тих, хто прив'язаний до втіх і влади, хто окутаний цим, — для них недоступна рішуча воля, твердо спрямована до Самадхі!

2:45. Веди повчають про три гуни; піднімися над ними, о Арджуно! Будь вільний од двоякості[43], постійно перебувай у гармонії, будь байдужим до володіння земним, затвердившись в Атмані!

2:46. Для людини, що пізнала Брахмана, Веди не корисніші, ніж малий ставок на місцевості, затопленій водою!

2:47. Дивись лиш на справу, а не на вигоду од неї. Хай не буде спонуканням твоїм — вигода од діяльності! І бездіяльності не віддавайся!

2:48. Відмовляючись від прихильності до нагороди за свою діяльність, ставай однаково урівноваженим в успіхах і невдачах, о Джананджаю! Урівноваженістю характеризується йога!

2:49. Відкидаючи повсякчас непотрібну діяльність буддхійогою, о Джананджаю, навчися керувати собою як свідомістю. Нещасні ті, хто діє лише заради нагороди за свою діяльність!

2:50. Той, хто занурений у роботу зі свідомістю, не набуває більше добрих чи недобрих кармічних наслідків своєї діяльності. Віддайся ж йозі! Йога є мистецтвом діяльності!

2:51. Мудреці, що присвятили себе роботі зі свідомістю, звільняються від закону карми та від необхідності народжуватися знову, досягаючи повного звільнення од страждань!

2:52. Коли ти — як свідомість — звільнишся від тенет ілюзії, ти досягнеш байдужності до того, що чув, і до того, що почуєш[44].

2:53. Коли ти вийдеш із зачарованості Ведами й утвердишся в спокої Самадхі, тоді ти досягнеш Йоги.

---

[41] Веди — давньоіндійські книги, що визначали язичеський світогляд індусів до Крішни.

[42] Тобто, поза тим, що сказано у Ведах.

[43] Одночасної спрямованості до істинної та хибної цілей.

[44] Тобто, матимеш у своєму розпорядженні власне вичерпне знання.

Арджуна сказав:

2:54. Що є ознакою тієї людини, чиї думки заспокоєні, яка утвердилася в Самадхі, о Кешаво? Як говорить він, як ходить і як сидить?

Благословенний сказав:

2:55. Коли людина відмовилась од усіх почуттєвих прагнень, о Партхо, і, заглибившись в Атман, знайшла задоволення в Атмані, тоді вона називається стійкою в мудрості.

2:56. Той, чий розум спокійний серед скорботи, безпристрасний серед насолод, страху і гніву, — той, хто непохитний у цьому, іменується *муні*.

2:57. Той, хто ні до чого земного не прив'язаний, хто, зустрічаючи приємне і неприємне, не радіє і не ненавидить, — той утвердився в істинному знанні.

2:58. Коли, подібно черепасі, яка втягує в себе свої ноги та голову, він одриває свої індрії од земних об'єктів, — тоді він досяг істинного розуміння.

2:59. Від об'єктів почуттів, але не від смаку до них звільняється той, хто, став на шлях відчуженості; але і смак до них зникає у того, хто пізнав Високе!

2:60. О Каунтею! Збуджені індрії захоплюють розум навіть проникливої людини, яка намагається керувати ними!

2:61. Приборкавши всі індрії, нехай він увійде в гармонію, поставивши собі за Найвищу Мету — Мене! Бо розуміння лиш у того істинне, хто володіє своїми індріями!

2:62. Якщо вертатися подумки до земних об'єктів — то поволі відроджується прихильність до них. Від прихильності народжується бажання цілком володіти ними, а від неможливості задовольнити такі бажання — виникає гнів.

2:63. Від гніву відбувається повне перекручування сприйняття. Від перекручування сприйняття — втрата пам'яті[45]. Від втрати пам'яті — втрата енергії свідомості. Втрачаючи енергію свідомості, людина деградує.

---

[45] Пам'яті про свої колишні досягнення.

2:64. Але той, хто переміг свої індрії, і той, хто відмовивсь од потягів і ворожості, натомість віддав себе Атману — знаходить внутрішню чистоту!

2:65. По досягненні цієї чистоти настає кінець усім стражданням. У того, хто набув такої чистоти, дуже швидко зміцнюється свідомість[46].

2:66. Не може бути розвиненою свідомість у незібраної людини, і немає для неї щастя і спокою. А без цього блаженство хіба можливе?

2:67. У людини, що поступається натиску пристрастей, відноситься розум — так, як човен відносить буря!

2:68. Тому, о могутньоозброєний, у того, чиї індрії зовсім відвернені від земних об'єктів, — розуміння в того істинне!

2:69. Те, що ніч для всіх, для мудрого є час пильнувань. Коли ж всі інші не сплять, тоді наступає ніч для далекоглядного муні[47].

2:70. Якщо людина не збуджується од чуттєвих бажань, подібно тому, як океан не розбурхується ріками, що впадають у нього, — то така людина знаходить спокій. І спокою не досягне той, хто прагне задовольняти свої бажання.

2:71. Хто в такій мірі одрікся від бажань і йде уперед, вільний од пристрастей, вигоди, самості, — тільки той знаходить спокій!

2:72. Таким є стан Брахмана, о Партхо! Хто набув цього стану — не помиляється. І хто досягає його хоча б у свою смертну годину — той знаходить Нірвану Брахмана.

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить друга бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Санкх'я-йога.

Бесіда 3. Карма-йога

Арджуна сказав:

3:1. Якщо Ти стверджуєш, що шлях пізнання вище шляху дії, о Джанардано, чому спонукуєш Ти мене до такої жахливої справи?

[46] Тобто, іде процес нарощування його обсягу — «кристалізація».

[47] Це треба розуміти не в буквальному значенні, а в переносному, як алегорію.

3:2. Незрозумілою мовою Ти бентежиш моє розуміння! Повідай мені чітко: яким чином можу я досягти блаженства?

Благословенний сказав:

3:3. Є дві можливості розвитку, як Мною було сказано раніше, о безгрішний: йога міркування і йога правильної дії.

3:4. Людина не досягає звільнення від пут долі відмовою од дії, одним лише зреченням вона не підноситься до Досконалості.

3:5. Ніхто навіть на мить не може залишитися істинно бездіяльним, бо всі змушуються до дії властивостями пракріті!

3:6. Той, хто оволодів контролем над своїми індріями, але все-таки подумує про земні об'єкти — така людина сам себе обманює. Вона подібна до тої, що прикидається!

3:7. Але той, хто опанував свої індрії і вільно здійснює карма-йогу, — той гідний шанування!

3:8. Виконуй же праведні дії, бо діяльність ліпше бездіяльності; при бездіяльності неможливо підтримати навіть власне тіло!

3:9. Мирські люди поневолюються діяльністю, якщо вона здійснюється не як жертва[48]. Як приношення Богові — виконуй свої дії, залишаючись вільним од прив'язаностей до земного, о Каунтею!

3:10. Бог створив людський вид разом із законом жертовності. Він при цьому заповів: «Жертовністю процвітайте! І це — нехай буде бажане вами!

3:11. Жертовністю своєю задовольняйте Божественне — і тоді задовольнить і Воно вас! Діючи заради Нього — ви досягнете вищого блага!

3:12. Бо вдоволене вашою жертовністю Божественне посилатиме вам усе, що треба в житті». Воістину, злодій — той, хто на одержувані дари не відповідає дарунками!

3:13. Праведні, що харчуються залишками од своїх жертовних дарів Богові, — звільняються од гріхів. Ті ж, хто піклується про їжу тільки для себе, — ті харчуються гріхом!

---

[48] Тобто, дії повинні відбуватися не заради себе, а заради Бога — як акти співучасті в Його Еволюції.

3:14. Завдяки їжі виростають тіла істот. Від дощу походить їжа. Дощ походить від жертовності[49]. Жертовність є виконання правильних дій.

3:15. Знай, що Брахман здійснює виконання доль. А Брахман представляє Споконвічного. І Всюдисущий Брахман завжди підтримує в людях їхню жертовність!

3:16. Той, хто на Землі не наслідує цей закон жертовності і чиє життя через це сповнене гріха, хто живе лише чуттєвими насолодами, — той живе дарма, о Партхо!

3:17. Лише той, хто знайшов радість і задоволення в Атмані і щасливий лиш у Ньому, — тільки той вільний од обов'язків земних.

3:18. Він більше не зобов'язаний робити чи не робити щонебудь у цьому світі, і в жодній істоті він не шукає більше заступництва для досягнення своєї мети.

3:19. Тому повсякчасно виконуй свої обов'язки, не чекаючи винагороди, бо, воістину, так вчиняючи, людина досягає Найвищого!

3:20. Воістину, саме такою діяльністю досягли Джанака й інші Досконалості! Дій так і ти, пам'ятаючи про *цілісність* Світобудови!

3:21. (Причому) те, що робить кращий, те роблять й інші: за його прикладом діє народ.

3:22. Немає нічого, о Партхо, в трьох світах, що б Я повинен зробити або чого б Я не досяг! І все-таки Я перебуваю в дії.

3:23. Бо якби Я не перебував постійно в дії, о Партхо, то люди скрізь почали б брати з Мене приклад!

3:24. Світ був би зруйнований, якби Я не чинив дій! Я став би причиною змішання варн і виною загибелі народів.

3:25. З вигоди діє немудрий, о Бхарато! Мудрий же діє без вигоди, заради блага інших!

3:26. Мудрий не повинен бентежити немудрих людей, прив'язаних до мирської діяльності! Але він має намагатися будь-яку їхню таку діяльність згармонізовувати із Мною.

---

[49] Тобто, в результаті правильної поведінки людей.

3:27. Усі дії виникають із трьох гун. Але спокушена самолюбством людина думає: «Я є здійснювач!».

3:28. Той же, о могутній, хто знає сутність розподілу дій за гунами і пам'ятає, що «гуни обертаються в гунах», — той звільняється від прихильності до мирської діяльності.

3:29. Обмануті гунами люди прив'язані до справ цих гун. Тих, чиє розуміння ще не належно цілісне, і ледачих — мудрий не потурбує.

3:30. Надавши керування всіма діями Мені, поринувши в Атман, вільний од вигоди та себелюбства, знайшовши спокій, — борися, Арджуно!

3:31. Тих людей, які незмінно дотримуються Мого Вчення, і відданості сповнені і вільні від заздрості, — тих ніколи не обмежуватимуть їхні ж учинки!

3:32. А ті божевільні, які, ганьблячи Моє Вчення, не наслідують його, позбавлені розуміння, — знай, що вони приречені!

3:33. Розумні люди прагнуть жити в гармонії зі світом пракріті. Всі втілені істоти включені в неї! Що ж дає противлення пракріті?

3:34. Потяг і відраза до (земних) об'єктів залежить од розподілу індрій. Не піддавайсь ані тому, ані іншому: воістину, ці стани — перешкоди на Шляху!

3:35. Виконання власних повинностей, нехай навіть і незначних, — ліпше, аніж виконання чужих, хай навіть дуже величних. Краще завершити втілення, здійснюючи свою власну дхарму: чужа дхарма сповнена небезпеки!

Арджуна сказав:

3:36. Але що штовхає людину супроти його волі до гріха, о Варшнею? Воістину, його штовхає до цього якась невідома сила!

Благословенний сказав:

3:37. Це — сексуальна пристрасть, це — гнів — породження гуни раджас, ненаситної, багатогрішної. Вивчи ж їх — найбільших ворогів на Землі!

3:38. Як димом буває прихований вогонь, як дзеркало буває покрите пилом, як зародок обгорнутий плодовим міхуром, — так пристрастями людськими все в світі обкутане!

3:39. Цим вічним ворогом мудрості прихована й мудрість — у вигляді ненаситного, як полум'я, бажання земного!

3:40. Індрії, включаючи розум, і буддхі є полями його дії. Через них він, сховавши собою мудрість, вводить в оману того, хто в тілі живе.

3:41. І тому, опанувавши індрії, о кращий із Бхарат, приборкай саме це джерело гріха — ворога знання та мудрості нищителя!

3:42. Говориться, що оволодіння індріями — це славно! Вищі з індрій — індрії розуму. Але вище розуму — розвинена свідомість. Вище ж розвиненої (індивідуально людської) свідомості — Він!

3:43. Осягнувши, що Він — незмірно вище розвиненої (людської) свідомості, утвердивши себе в Атмані, убий, о могутній, того ворога в образі непоборного бажання земних благ.

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, говорить третя бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Карма-йога.

Бесіда 4. Йога мудрості

Благословенний сказав:

4:1. Цю вічну йогу Я повідав Вівасвану, Вівасван передав її Ману, Ману повідомив її Ікшваку.

4:2. У такий спосіб один од одного навчилися їй царі-мудреці. Але пізніше йога на Землі занепала, о Парантапо.

4:3. Цю ж древню йогу повідав Я нині тобі, тому що ти відданий Мені й ти — Мій друг; у ній — розкривається найвища таємниця!

Арджуна сказав:

4:4. Пізніше народився Ти, раніше народився Вівасван. Як же повинен я зрозуміти, що Ти перший повідав це Вчення?

Благословенний сказав:

4:5. Багато народжень у минулому в Мене і в тебе, о Арджуно! Я знаю їх всі, ти ж не відаєш своїх, о Парантапо!

4:6. Хоч Я — вічний, неминущий Атман, хоч Я — Ішвара, але — всередині Мені підвладної пракріті — Я Своєю майєю Себе проявляю.

4:7. Коли ж праведність (на Землі) занепадає, о Бхарато, а неправедність запановує, — тоді Я проявляю Себе[50].

4:8. Для порятунку добрих, для розгрому творителів зла, для відновлення дхарми — Я проявляю Себе так століття за століттями.

4:9. Хто дійсно пізнав сутність Моїх чудесних Явищ, той, залишаючи тіло, не втілюється знову, а з'єднується зі Мною, о Арджуно!

4:10. Звільнившись від помилкових прихильностей, страху і гніву, осягнувши Моє Буття, багато очищених у Вогні Мудрості, знаходять Велику Любов до Мене.

4:11. Як люди йдуть до Мене, так і Я приймаю їх. Тому що шляхи, якими йдуть люди звідусіль, є Мої шляхи, о Партхо!

4:12. Ті, хто прагне успіху в земних справах, «богам» поклоняються. Вони можуть швидко здобувати успіх у світі матерії од дій таких.

4:13. Відповідно з гунами і варіантами діяльності людей — Мною були створені чотири варни. Знай, що Я — їхній творець, хоча Я не дію, залишаючись у них не втягненим!

4:14. І дії не впливають на Мене, і нагорода за них не приваблює Мене. Той, хто знає Мене таким, — не заплутується в кармічних наслідках своєї діяльності!

4:15. Знаючи це, ті мудреці, які знайшли Звільнення, чинили дії. Роби ж і ти їх, маючи приклади своїх попередників!

4:16. «Що є діяння, і що є *недіяння?*» — навіть розумних бентежить це. Я поясню тобі це, завдяки чому ти звільнишся від оман.

4:17. Потрібно усвідомити, що є необхідні дії, непотрібні дії та *недіяння*. У цьому варто розібратися!

4:18. Той, хто бачить *недіяння* в дії і діяння в бездіяльності, той — воістину, свідомий і, навіть будучи залученим у дії серед інших людей, він залишається вільним.

---

[50] У тілі в якості Аватара.

4:19. Про того, чиї починання вільні од земних потягів і позбавлені прагнення до особистої вигоди, — про того навчені кажуть, що його вчинки очищені вогнем його розвиненої свідомості.

4:20. Утративши прагнення до особистої вигоди, завжди вдоволений, не шукаючи ані в кому з людей опори, він — у *недіянні*, хоча діє постійно.

4:21. Не бажаючи особистої вигоди, підкоривши свої думки Атману, відмовившись од відчуттів на кшталт «це — моє!», виконуючи свою дхарму, — він не плямує свою долю.

4:22. Оскільки він задоволений тим, що до нього приходить, вільний од подвійності, не знає заздрості, урівноважений в удачі й невдачі, — йому не перешкоджають його дії і тоді, коли він здійснює їх.

4:23. Той, хто, втративши прихильності до матеріального, досяг звільнення од земних пристрастей, чиї думки утвердилися в мудрості, хто чинить дії лиш як свої жертовні приношення Богові, — всі діяння того зливаються з гармонією всієї Світобудови.

4:24. Життя Брахмана — це жертовність. Брахман — Жертва, що приходить у Полум'янім Одіянні. Брахман осягається не інакше, як з Його допомогою; при цьому подвижник поринає в Самадхі.

4:25. Деякі йоги думають, що вони приносять жертви, поклоняючись «богам». Інші ж здійснюють своє жертовне служіння, будучи Брахманічним Вогнем.

4:26. Є й такі, хто жертвує своїм слухом та іншими органами чуттів заради самоприборкання[51]. Або ж жертвують звуком та іншими об'єктами чуттів, що збуджують індрій.

4:27. Ще інші спалюють у Вогні Атману всю непотрібну діяльність індрій і вхідні енергії, прагнучи в такий спосіб мудрість знайти.

4:28. Інші жертвують майном, через аскетизм чи через релігійні обряди. Або — через сумлінність в науках, у пізнанні, а також через дотримання суворих обітниць.

---

[51] Тобто, відключаючи їх тими або іншими способами, прагнучи віддати себе тільки медитації.

4:29. Інші віддають вихідну з тіла енергію вхідній або ж вхідну — вихідній. Ще інші вхідну та вихідну енергії переміщують, здійснюючи пранайяму.

4:30. Всі вони — хоча зовні різні, але суть жертовності розуміючі — очищають у процесі такої діяльності долі свої.

4:31. Ті, хто насолоджується нектаром залишків од своїх приношень — наближаються до Обителі Брахмана. Не для того світ цей, хто не жертвує, і тим більше не для нього — світ інший, о кращий із Куру!

4:32. Незчисленні і різноманітні жертви, що розсипаються перед постаттю Брахмана! Знай, що всі вони породжені од дії! Пізнавши це, ти будеш вільний!

4:33. Краще від усяких зовнішніх жертв — жертвування своєю мудрістю[52], о караючий ворогів! Всі дії, про Партхо, досягають досконалості в мудрого!

4:34. Знайди ж мудрість через відданість, допитливість і — служінням! Мудреці і ясновидці, що проникли у суть речей, посвятять тебе в це.

4:35. І, пізнавши це, ти більше не впадатимеш у таке сум'яття, о Пандаво, бо тоді ти побачиш усіх втілених істот — зі світу Атмана — у світі майї!

4:36. І якби навіть ти був найбільшим із грішників — то на човні цієї мудрості ти все-таки перепливеш безодню страждань!

4:37. Подібно вогню, що перетворює паливо на попіл, вогонь мудрості спалює всі помилкові діяння дощенту!

4:38. У світі немає кращого очисника, ніж мудрість! Через неї — навчений йозі у свій час знаходить Просвітління в Атмані!

4:39. Сповнений віри знаходить мудрість. Знаходить її також і той, хто володіє управлінням індріями. Досягши ж мудрості, вони швидко переходять у вищі світи.

4:40. Але неосвічені, позбавлені віри, невпевнені — ті йдуть до погибелі! Для тих, хто сумнівається — немає ані цього світу, ні іншого, ані щастя!

---

[52] Тобто, безкорисливе і вільне від прихильності до дії служіння іншим людям своїми знаннями та досвідом.

4:41. Хто з йогою відійшов од хибної дії, хто мудрістю розрубав вагання, хто зміцнився в Атмані — того не можуть зв'язати діяння, о Джананджаю!

4:42. І тому, мечем мудрості Атмана розсікаючи невіданням, що закралося сумнівами породжене, будь у йозі, о Бхарато!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить четверта бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Йога мудрості.

Бесіда 5. Йога відчуженості

Арджуна сказав:

5:1. Санньясу[53] Ти вихваляєш, о Крішно, і йогу — також! Якому з цих двох варто віддати перевагу? Скажи мені напевне!

Благословенний сказав:

5:2. І санньяса, і карма-йога приведуть тебе до вищого блага. Але, воістину, карма-йозі варто перевагу віддати!

5:3. Пізнай же як щирого санньясина того, хто нікого не ненавидить і не бажає земного. Вільний од подвійності, о могутньоозброєний, він без утруднень звільняється від оков!

5:4. Так само не мудреці, а діти говорять про санкх'ю та про йогу, як про щось різне: той, хто старанний хоча б в одній із них, — досягає плодів обох!

5:5. Рівень просування, що досягається послідовниками санкх'ї, досягається також і йогами. Той правий, хто бачить, що санкх'я і йога — суть одне і те ж!

5:6. Але без йоги, о могутньоозброєний, воістину, важко досягти санньяси! Спрямований же йогою мудрець швидко досягає Брахмана!

5:7. Той, хто завзятий у йозі, хто розчистив цим собі шлях до Атмана й утвердився в Ньому, хто переміг свої індрії, пізнав єдність Атманів усіх істот, — той, і діючи, не піддається суєті.

---

[53] Зречений мирського способу життя, але в гармонії з Богом, один-на-один з Богом; те ж саме, що чернецтво.

5:8. «Я не чиню непотрібних дій!» — повинен знати той, хто досяг гармонії і пізнав істину, дивлячись, слухаючи, сприймаючи дотиком і нюхом, приймаючи їжу, рухаючись, сплячи, дихаючи.

5:9. Говорячи, даючи, беручи, відкриваючи і закриваючи очі, він повинен усвідомлювати: це — всього лиш індрії рухаються серед об'єктів.

5:10. Той, хто Брахманові присвячує всі дії свої, виконуючи їх без прихильності, той ніколи не буде гріхом заплямований, подібно тому, як не змочується водою листя лотоса!

5:11. Зрікшись прихильностей (до дій у світі матерії і до їхніх плодів), йог діє своїми тілом, свідомістю, розумом та іншими індріями заради осягання свого Атмана.

5:12. Урівноважена людина, яка відкинула прагнення до винагород за свою діяльність, знаходить доконаний світ. Неврівноважена ж, що керується своїми земними бажаннями і прив'язана до винагород, — перебуває в оковах!

5:13. Розумом од непотрібних дій відмовившись, той, хто в тілі живе, спокійно перебуває в цьому дев'ятивратному граді, не діючи і нікого не змушуючи до дії.

5:14. Ані ставлення до об'єктів як до власності, ані непотрібна діяльність людей, ані прихильність до її плодів — не створюються Володарем світу. Але життя, що саморозвивається в матерії, це робить.

5:15. Господь не відповідальний за вчинки людей — чи вони добрі, чи погані. Мудрість ця обкутана невіданням, у якому блукають люди.

5:16. Але в кому невідання знищене пізнанням Атмана — для того ця мудрість, мов Сонце сяючи, розкриває Найвищого!

5:17. Той, хто пізнав себе саме як буддхі, хто ототожнився з Атманом, хто покладається тільки на Всевишнього, хто знаходить притулок тільки в Ньому, — той іде до Звільнення, очищеним будучи рятівною мудрістю!

5:18. Знаючий дивиться однаково і на брахмана, прикрашеного вченістю та смиренністю, і на слона, корову, собаку, і навіть на того, хто собаку їсть.

5:19. Тут, на Землі, народження й смерть перемагаються тим (тією людиною), чий розум заспокоєний! Брахман чистий від гріха й перебуває в стані спокою. Тому ті, хто перебуває в спокої — осягають Брахмана!

5:20. Із заспокоєною ясною свідомістю той, хто збагнув Брахмана й утвердився в Брахмані, — не радіє, одержуючи приємне, і не жаліє, отримуючи прикре.

5:21. Той, хто не прив'язаний до задоволення своїх почуттів зовнішніх і находить одраду в Атмані, — той, досягши Єднання із Брахманом, вкушає неминуще Блаженство.

5:22. Радості ж, що виникають од зіткнення з матеріальними об'єктами, воістину, — лона страждання, бо вони мають і початок, і кінець, о Каунтею! Не в них находить радість мудрий!

5:23. Той, хто може ще тут, на Землі, до свого звільнення од тіла, протистояти силі земних потягів і гнівові, — той досяг гармонії, той — щаслива людина!

5:24. Той, хто щасливий внутрішньо, хто радіє не зовнішньому, хто опромінюється (любов'ю) зсередини, — той йог здатний збагнути сутність Брахмана і Нірвану в Брахмані!

5:25. Нірвану в Брахмані отримують ті ріші, які очистились од пороків, звільнились од подвійності, пізнали Атман і присвятили себе благові всіх.

5:26. Ті, що звільнились од земних потягів та гніву, зайняті духовним подвижництвом, ті, що приборкали свій розум і пізнали Атман, — ті знаходять Нірвану в Брахмані.

5:27. Відірвавши індрії від земного, спрямувавши своє бачення всередину[54], приділивши увагу енергії, що вливається і витікає[55],

5:28. контролюючи індрії, розум і свідомість, узявши собі за мету досягнення Звільнення, відмовившись од земних потягів, страху та гніву, — людина досягає повної Свободи.

5:29. Пізнавши Мене як Того, Хто радіє жертовності і духовним подвигам Великого Ішвару — Благодійника всіх живих істот, — знаючий Мене так досягає повної задоволеності!

---

[54] Углиб багатомірного простору.

[55] Йдеться про недопущення марної витрати енергії організму.

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить п'ята бесіда між Шрі Кріш-ною та Арджуною, іменована:

Йога відчуженості.

Бесіда 6. Йога самоприборкання

Благословенний сказав:

6:1. Хто діяльно виконує свій обов'язок, не розраховуючи на особисту вигоду від своєї діяльності, той — щирий санньясин, той — йог, а не той, хто живе без вогню та обов'язків.

6:2. Знай, о Пандаво: те, що йменується санньясою, і є йога! Не може стати йогом той, хто не зрікся бажань земних!

6:3. Для розумного, спрямованого до Йоги, діяння є засобом. Для того, хто досяг Йоги — *недіяння* засобом є.

6:4. Хто досягнув Йоги, зрікшись земних бажань, — той і є неприв'язаний ані до земних об'єктів, ані до мирської діяльності.

6:5. За допомогою Атмана хай розкриє людина свій Атман! І нехай ніколи знову не попирається Атман! Можна з Атманом дружити; можна з Атманом ворогувати.

6:6. Той — друг Атману, хто осягає Атман; хто ж протистоїть Атману — той залишається Йому ворогом!

6:7. Той, хто осяг Атман, знаходить повний спокій, бо він знаходить притулок у Божественній[56] Свідомості, коли (його тіло) опиняється в холоді, в спеці, в щасті й скорботі, в честі і безчесті.

6:8. Той іменується істинним йогом, хто, заспокоєний мудрістю і знанням Атмана, залишається непохитним, чиї індрії приборкані, для кого й кому землі, і камінь, і золото — одне і те ж саме.

6:9. Той має розвинену свідомість і піднявся духовно, хто доброзичливий до друзів і ворогів, байдужих, сторонніх, заздрісників, рідних, благочестивих і порочних.

6:10. Нехай йог постійно концентрується в Атмані, перебуваючи на самоті, хай буде зібраним і вільним від мріянь і відчуття власності!

---

[56] **У Параматмані.**

6:11. Улаштувавши в чистім місці міцне сидіння для роботи з Атманом, ні надто високе, ні надто низьке, покрите тканиною, подібній до шкіри оленя, і трави куша,

6:12. зосередивши свій розум на одному, приборкавши індрії, перебуваючи спокійно на одному місці, — нехай вправляється він у йозі, блаженствуючи в Атмані!

6:13. Прямо й нерухомо тримаючи тулуб, шию і голову, опустивши незрячий погляд до кінчика носа, не розпорошуючи увагу,

6:14. утвердившись в Атмані, безстрашний, твердий в брахмачарії[57], той, хто приборкав свій розум і спрямував мислі до Мене — нехай прагне він до Мене як до своєї Кінцевої Мети!

6:15. Йог, що злився з Атманом і контролює свій розум, входить у Вищу Нірвану, де він перебуває в Мені.

6:16. Воістину, йога — не для тих, хто надто багато їсть або зовсім не їсть, не для тих, хто надто багато спить або не спить, о Арджуно!

6:17. Йога знищує всяке страждання в того, хто утвердив помірність у їжі, відпочинку, роботі, а також у чергуванні сну та неспання.

6:18. Коли його витончена свідомість, вільна від усіх пристрастей, зосереджена лише в Атмані, — тоді про нього кажуть: «Він — у гармонії!»

6:19. Подібним до лампи в безвітрянім місці, полум'я якої не хитається, стає той йог, який скорив свій розум і перебуває в єднанні з Атманом.

6:20. Коли вщухає розум, заспокоєний вправами йоги, коли наявне споглядання Атманом Атмана, людина блаженствує в Атмані,

6:21. коли вона знаходить те високе Блаженство, доступне лише розвиненій свідомості і вона (свідомість) лежить за межами звичайної досяжності індрій, пізнавши яке (Блаженство), вона (людина) вже не відійде од Істини,

---

[57] Брахмачарія — «спосіб життя Брахмана», життя в стані «зачарування Брахманом» — тобто незалученість в ілюзії матеріального світу.

6:22. і, досягши цього, людина не може вже уявити що-небудь ще більш високе, і, перебуваючи в цьому стані, вона не стривожиться навіть найважчим горем, —

6:23. таке от розірвання зв'язку зі скорботою і повинно називатися Йогою. Віддатися цій Йозі треба твердо і без вагань!

6:24. Відкинувши з твердою рішучістю пусті бажання, перемігши всіх індрій,

6:25. поступово заспокоюючи свідомість, — нехай досліджує людина свою Суть — Атман — розумом, не розпорошуючи думки на щось інше!

6:26. Скільки б тривожний і нестійкий розум не розсіювався, приборкуй його постійно й спрямовуй в Атман!

6:27. Вище щастя очікує йога, розум якого заспокоїлися і пристрасті вщухли, коли він став безгрішний і подібний до Брахмана!

6:28. Хто викликав у собі гармонію і скинув пороки, той йог легко відчуває безмежне Блаженство від зіткнення з Брахманом!

6:29. Утвердившись у Йозі той бачить Атман у кожній істоті і всі істоти такими, що перебувають в Атмані; скрізь він бачить одне.

6:30. Хто скрізь бачить Мене і в Мені бачить все, — того Я ніколи не полишу, і він ніколи не полишить Мене!

6:31. Хто, утвердившись у такому єднанні, шанує Мене, як Такого, Що перебуває у всьому, той йог живе в Мені, чим би він не займався.

6:32. Той, хто бачить прояви Атмана в усьому і через це пізнає тотожність усього — і приємного і неприємного — той вважається досконалим йогом, о Арджуно!

Арджуна сказав:

6:33. Для цієї Йоги, що досягається внутрішньою рівновагою, о Мадхусудано, я не бачу в собі міцної основи через неспокійність розуму.

6:34. Тому що розум, воістину, неспокійний, о Крішно! Він — бурхливий, кипучий, важкостримуваний! Я гадаю, що його так само важко приборкати, як важко стримати вітер!

Благословенний сказав:

6:35. Без сумніву, о могутньоозброєний, розум неспокійний і його важко приборкати. Але його можна скорити постійними вправами і безпристрасністю.

6:36. Йога важко досягається людиною, яка не збагнула свій Атман. Але, хто осяг Атман, той іде до Йоги вірним шляхом, — так мислю Я.

Арджуна сказав:

6:37. Той, хто не зрікся земного, але має віру, хто не скорив свій розум і відпав від йоги, — яким шляхом піде він далі, о Крішно?

6:38. Збившись із обох шляхів, невже така нестійка, віддалена від шляху до Брахмана людина буде знищена, як розірвана хмара, о Могутній?

6:39. Розвій, о Крішно, остаточно всі мої сумніви! Тільки Ти один можеш зробити це!

Благословенний сказав:

6:40. Про Партха, ні тут, ні в майбутньому світі немає знищення для нього! Той, хто ніколи не бажав діяти праведно, не ступить на шлях уболівань, о улюблений Мій!

6:41. Досягши світів праведників і залишаючись там незліченні роки, що віддалений од йоги потім народжується знову в чистому і благословенному сімействі,

6:42. або навіть він може народитися в родині мудрих йогів, але таке народження досить важкодосяжне.

6:43. Знову він народжується зі свідомістю, розвиненою ще в попереднім тілі, — і знову прямує Шляхом до Досконалості, о радість Куру!

6:44. Заслуги попереднього життя потужно ведуть його уперед: адже той, хто йде до пізнання Йоги, уже перевершив рівень обрядової релігійної практики!

6:45. І той йог, що прагне невпинно, очистившись од пороків, який багатьма втіленнями прагнув до Досконалості, — той доходить до Вищої Мети!

6:46. Йог — вище аскетів, вище мудреців, вище людини дії. Тому, стань йогом, о Арджуно!

6:47. І серед усіх йогів Я шаную більше всіх того, котрий живе в Мені, будучи через Атман з'єднаний зі Мною, і служить Мені безроздільно!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить шоста бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Йога самоприборкання.

Бесіда 7. Йога поглибленого ведення

Благословенний сказав:

7:1. О Партхо! Вислухай, як, будучи спрямованим розумом до Мене і вправляючись під Моїм покровом у йозі, ти зможеш прийти до кінцевого пізнання Мене.

7:2. Розкрию перед тобою знання і мудрість у всій їхній повноті. Пізнавши їх, не залишиться для тебе тут нічого, що вимагає пізнання.

7:3. Серед тисяч людей тільки-но одна людина прагне до Досконалості. А серед прагнучих мало хто пізнає Мою Сутність.

7:4. Земля, вода, вогонь, повітря, акаша[58], розум і свідомість, а також індивідуальне «я» — все це є те, що існує у світі Моєї пракріті, — всього вісім.

7:5. Така Моя нижча природа. Пізнай Мою іншу природу — вищу, Котра є Елемент Життя, о могутньоозброєний, за допомогою Якого тримається увесь світ.

7:6. Вона є лоно[59] всього сущого. Я є Джерело (проявленого) всесвіту, і в Мені зникає вона!

7:7. Немає нічого вище Мене! Усе нанизано на Мене, як перлини нанизані на нитку!

7:8. Я — і смак води, о Каунтею, Я — і блиск Місяця і світло Сонця, і Пранава[60], і Всесвітнє Знання, і Космічний Глас, і людяність у людях!

---

[58] Речовина, енергія, розсіяні в космічному просторі в дифузійному стані. Є «будівельним матеріалом» для створення матерії й душ.

[59] Йоні.

[60] Потік Свідомості Брахмана, в який може занурювати себе практикуючий буддхі-йогу.

7:9. Я — чистий запах землі і тепло вогню! Я — життя всього сущого і подвиг подвижників!

7:10. Спробуй пізнати в Мені Споконвічну Суть всіх істот, о Партхо! Я — Свідомість усіх, хто розвинув свідомість, Я — розкіш усього прекрасного!

7:11. Я — сила сильного, котрого залишили прихильності і сексуальна пристрасть! Я ж — сексуальна сила[61], що не суперечить дхармі, в усіх істотах, о володарю Бхарат!

7:12. Знай, що і саттва, і раджас, і тамас — від Мене походять. Але зрозумій, що не Я — в них, а вони — в Мені!

7:13. Увесь світ, введений в оману властивостями трьох гун, не знає Мене — Неминущого, що перебуває за межами цих гун!

7:14. Воістину, важко перебороти Мою майю, утворену гунами! Лише ті, хто наближається до Мене, переступають її.

7:15. Ті, що творять зло — заблудлі, гірші серед людей — не приходять до Мене: майя позбавляє їх мудрості — і вони віддаються природі демонів.

7:16. Є чотири види праведних, що сподіваються на Мене, о Арджуно: ті, хто прагне вирватися зі страждань, ті, хто жадає знань, ті, хто шукає особистих досягнень і мудрі.

7:17. Усіх перевершує врівноважений і безроздільно відданий Мені мудрець. Воістину, Я жаданий, насамперед, для мудрого, і він дорогий Мені!

7:18. Всі вони — гідні! Але мудрого Я шаную як подібного Собі! Адже, зливаючись зі своїм Атманом, він осягає Мене — свою Найвищу Мету!

7:19. Наприкінці багатьох народжень сповнений мудрості приходить до Мене. «Васудева[62] є Все!» — каже той, хто досяг виняткових якостей Махатми.

7:20. Ті, мудрість яких розвіяна прагненнями, звертаються до «богів», удаючись до зовнішніх обрядів, що відповідають їхній власній природі.

7:21. Якому б образу з відданою вірою не поклонялися люди — Я зміцню віру кожного.

---

[61] Кама.

[62] Ішвара.

7:22. Перейняті цією вірою, вони моляться — і отримують із того джерела. Але веління дарувати омріяне від Мене йде.

7:23. Воістину, недовговічний плід, що знаходять його нерозумні: ті, хто поклоняється «богам» — ідуть до тих «богам», а ті, хто возлюбив Мене — до Мене йдуть!

7:24. Мене, Непроявленого, нерозумні вважають Таким, Що досяг прояву[63], не відаючи Мого безмежного, вічного і неперевершеного Буття.

7:25. Не всіма пізнаюсь Я, схований у Моїй творчій майї. Світ, що блукає, не знає Мене — Непородженого, Вічного!

7:26. І колишні, і теперішні, і майбутні Творіння знаю Я, о Арджуно, та Мене тут не знає ніхто!

7:27. Через блукання в подвійності, що відбувається від потягу та відрази (до земних об'єктів), о Бхарато, всі (знову) виникаючі істоти мандрують у повнім невіданні!

7:28. Але праведні люди, що викорінили свої пороки, звільняються од цієї подвійності і рішуче прямують до Мене!

7:29. Шукаючи в Мені притулок, вони прагнуть до звільнення від народження і смерті. І вони приходять до пізнання Брахмана, до повної реалізації для себе Атмана, до розуміння принципів формування доль.

7:30. І хто пізнає Мене як Вище Буття, як Найвищого Бога, який приймає все жертви, — ті, віддані Мені, зустрічаються зі Мною в пору свого відходу із тіла!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить сьома бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Йога поглибленого ведення.

Бесіда 8. Непорушний Вічний Брахман

Арджуна сказав:

8:1. Що можна назвати Брахманом, що — Атманом, що — дією, о Найвища Душе? Що є матеріальне, і що — Божественне?

---

[63] Тобто, той, який досяг утілення.

8:2. Що є жертва, і як вона приноситься втіленим? І як, о Мадхусудано, той, котрий збагнув Атман, пізнає Тебе в годину кончини своєї?

Благословенний сказав:

8:3. Непорушним і Вищим є Брахман. Головна суть (людини) є Атман. Те, що забезпечує життя втілених, іменується дією.

8:4. Знання про матеріальне стосується Моєї недовговічної природи, а знання про Божественне — пуруші. Знання ж Вищої Жертви стосується Мене в цьому тілі, о кращий з утілених!

8:5. І той, хто, скидаючи із себе тіло, в час кончини усвідомлює лише Мене одного, той, безсумнівно, вступає в Моє Буття!

8:6. До якого б стану не звикла людина наприкінці свого перебування в тілі, у нім він і полишається[64], о Каунтею!

8:7. Тому думай про Мене повсякчас — і борися! Розумом і свідомістю прагнучи до Мене, ти обов'язково ввійдеш у Мене!

8:8. Умиротворена йогою, не відволікаючись ні на що інше і перебуваючи в постійному міркуванні про Всевишнього — така людина досягає Вищого Божественного Духа!

8:9. Хто знає все про Вічного Всюдисущого Володаря світу, про Того, Хто тонше найтоншого, про Основу всього, і Який не має форми, а сіяє подібно Сонцю за мороком,

8:10. хто у пору відходу не відхиляється розумом і любов'ю, перебуваючи в Йозі[65], хто також відкриває прохід енергії[66] між бровами — той досягає Вищого Божественного Духа!

8:11. Той Шлях, що знаючі називають Неминущим, яким прямують подвижники через самовладання і звільнення од пристрастей, яким ідуть брахмачарії, — цей Шлях поясню тобі коротенько.

8:12. Замкнувши всі врата тіла[67], зосередивши розум у серці, до Найвищого спрямувавши Атман і утвердившись непорушно в Йогу,

---

[64] Це треба розуміти в світлі знань про багатомірну природу всесвіту.

[65] У Злитті з Ішварою (Творцем).

[66] Енергії Атмана. Роз'яснення див. у вірші 8:12. (В іншому випадку розглянутий вислів не матиме змісту). Додаткові роз'яснення — у книзі [7].

[67] Органи чуттів.

8:13. виконуючи мантру Брахмана АУМ[68] і усвідомлюючи Мене, будь-хто, залишаючи тіло, досягає Вищої Мети.

8:14. Хто постійно думає лиш про Мене, не відволікаючись ні на що інше, той урівноважений йог, о Партхо, легко досягає Мене!

8:15. Прийшовши до Мене, ці Махатми більше не повертаються до народження в скороминущі обителі скорботи: вони досягають Вищої Досконалості.

8:16. Ті, хто живе у світах до Брахмана[69] — втілюються знову, о Арджуно! Але ті, хто досягли Мене більше не підлягають народженню!

8:17. Хто знає День Брахмана, що триває тисячу юг[70], і Його Ніч, що завершується в тисячу юг, той знає День і Ніч.

8:18. З Невиявленого випливає все Виявлене з початком Дня. При настанні Ночі воно розчиняється в тім, що йменується Непроявленим.

8:19. Вся безліч істот, що народжувалися одне від одного, зникає з настанням Ночі. З настанням Дня істоти, за Вищим Велінням, з'являються знову.

8:20. Але, воістину, вище цього Непроявленого є ще інше Непроявлене, Котре теж залишається, у той час як все Проявлене знищується.

8:21. Це Непроявлене іменується Найдосконалішим і відоме як Вища Мета! Досягнувши Його, більше ніхто не вертаються. Це — Те, Що перебуває в Моїй Найвищій Обителі.

8:22. Ця Вища Свідомість, о Партхо, досягається незламною відданістю Йому одному — Тому, у Якому перебуває все суще я Яким пронизаний увесь світ!

8:23. Той час, коли залишають тіла йоги, які більше не вертаються, а також те, коли вмирають йоги, яким належить повернутися, — про це Я сповіщу тобі, о царственний Бхарато!

---

[68] Вимовляється як АОУМ; так звучить (на високих і ніжних тонах) Пранава, що є потоком Брахманічної Свідомості.

[69] Йдеться про просторові мірності. Вища мірність — Обитель Ішвари.

[70] Міра часу, що вживалася у Ведах. День і Ніч Брахмана є цикл космічних пульсацій, що починається від створення матеріального світу, потім триває етап розвитку останнього, «кінець світу» і Пралайа.

8:24. Умираючи при вогні, при світлі дня, під час місяця, що прибуває, протягом шести місяців північного шляху сонця, йоги, що знають Брахмана, ідуть до Брахмана.

8:25. Умираючи в димі, у нічний час, при убуванні місяця, протягом шести місяців південного шляху сонця, йоги, знаходячи місячне світло, вертаються.

8:26. Світло і Морок — такі два вічно існуючі шляхи. Першим прямує той, хто не вертається, іншим йде той, хто повертається.

8:27. Знаючи ці два шляхи, хай не заблукає йог! Будь же завжди непохитний у йозі, о Арджуно!

8:28. Вивчення Вед, здійснення жертвоприносин, аскетичних подвигів і добрих справ — дають плоди цих заслуг. Але над усім цим піднімається йог, котрий володіє істинним знанням, — він досягає Найвищої Обителі!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить восьма бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Непорушний Вічний Брахман.

Бесіда 9. Царствене Знання і Царствена Таємниця

Благословенний сказав:

9:1. Тобі, незаздрісному, Я повідаю найсокровеннішу таємницю, мудрість, пізнавши яку, ти звільнишся од пут матеріального існування.

9:2. То є царствена наука, царствена таємниця, найвищий очисник. Безпосереднім досвідом осяжна в міру зростання праведності, вона легко викликається до життя і дає неминущі плоди.

9:3. Ті, хто заперечує ці знання, не досягають Мене і повертаються до шляхів цього світу смерті.

9:4. Мною — у Моєму непроявленому вигляді — пронизаний увесь цей світ. Усі істоти мають коріння в Мені, але Я не маю кореня в них.

9:5. Але й не в Мені всі істоти — подивись на Мою Божественну Йогу! Підтримуючи всі істоти, але не маючи кореня в них, Моя Сутність є Силою, Що Підтримує їх.

9:6. Подібно тому, як могутній вітер, що ширяє всюди, перебуваючи в просторі, — так і все суще перебуває в Мені. Спробуй зрозуміти це!

9:7. Наприкінці Кальпи, о Каунтею, всі істоти[71] поглинаються Моєю пракріті. У новій Кальпі Я творю їх знов.

9:8. Входячи в Мою пракріті, Я створюю знову всі істоти, їх — безсилих — Своєю Силою.

9:9. І не зв'язують ці дії Мене, Того, Хто перебуває в безпристрасності, Того, Хто неприв'язаний до дій!

9:10. Під Моїм началом пракріті народжує все, що рухається і нерухоме. От чому, о Каунтею, діє цей космічний прояв.

9:11. Безумці нехтують Мною, зустрічаючи Мене в людській тілесній подобі, тому що не відають Моєї Найвищої Божественної Суті!

9:12. Вони — заблудлі у вірі, заблудлі у справах, заблудлі в знаннях, зайшли в глухий кут, демонічні, і піддалися брехні!

9:13. А Махатми, о Партхо, вийшовши з Моєї Божественної майї, — служать Мені цілеспрямовано, знаючи Мене як Невичерпне Джерело Творіння!

9:14. Одні з них, завжди прославляючи Мене, жагучі у своєму прагненні до Мене, — просто шанують Мене з любов'ю.

9:15. Інші ж, жертвуючи жертвою мудрості, — шанують Мене як Єдиного і Многогранного, присутнього скрізь.

9:16. Я — жертовність! Я — жертва! Я — також і олія, і вогонь, і принесені дари!

9:17. Я — Отець всесвіту, Матір, Опора, Творець, Усе-Ціле Знання, Очисник, мантра АУМ! Я — також Ріг, Сама і Яджур Веди!

9:18. Я — Ціль, Коханий, Владика, Свідок, Обитель, Притулок, Люблячий, Початок, Кінець, Основа, Скарбниця, Невичерпне Джерело!

---

[71] Йдеться якраз про тіла всіх істот.

9:19. Я — даю тепло! Я — затримую й висилаю дощ! Я — Безсмертя, а також смерть! Я — Проявлене і Непроявлене, о Арджуно!

9:20. Хто знає три Веди, хто п'є сому[72], хто вільний од гріха, і ті, що поклоняються Мені жертовністю, і що привносять у Мене шляхи до раю — вони, досягши світу «богів», куштують од їх «божественних учт».

9:21. Насолодившись цим великим Небесним світом, вичерпавши свої заслуги, вони вертаються знову в цей світ смертних. Таким чином, ідучи за трьома Ведам, віддаючись земним бажанням, — вони знаходять минуще.

9:22. Тим же, які сподіваються на Мене одного, твердо вірячи і віддано, і не думають ні про що інше, — тим Я дарую Свій Полог!

9:23. Навіть і ті, які віддані «богам», але поклоняються їм з повною вірою, — вони в той же час поклоняються й Мені, о Каунтею, хоча й неправильним чином!

9:24. Всі принесені жертви вкушаються Мною, бо Я — Господь! Але вони не знають Моєї Суті й тому віддаляються од істини.

9:25. Ті, що поклоняються «богам» — ідуть до «богів», ті, що поклоняються предкам — ідуть до предків, ті, що поклоняються духам природи, — ідуть до духів природи, а ті, хто приносить себе Мені — ідуть до Мене!

9:26. Якщо хто з любов'ю приносить Мені навіть лист, квітку, плід або воду — Я приймаю те од чистого Атманом як дар любові!

9:27. Що б ти не робив, що б ти не їв, що б не приносив у жертву або в дарунок, який би подвиг ти не здійснював, о Каунтею, — все це роби як приношення Мені!

9:28. Так звільнишся ти від пут діянь, що породжують як добрі, так і погані кармічні плоди! І з'єднавшись з Атманом через санньясу і йогу, ти знайдеш Звільнення в Мені!

9:29. Я однаковий до всіх істот. Немає для Мене ненависного чи дорогого. Але, воістину, ті, які з любов'ю надіються на Мене, ті — у Мені, і Я — у них!

---

[72] **Ритуальний напій.**

9:30. Навіть якщо і «грішний» шанує Мене нероздільним серцем — той також повинен вважатися праведним, тому що він вирішив праведно!

9:31. Швидко стане він виконавцем дхарми й досягне вічного світу. Не сумнівайся: люблячий Мене — не загине!

9:32. Всі, які шукають притулку в Мені, о Партхо, навіть хто народився в недолугих батьків — жінки, вайшьї, шудри — вони всі вступають на Найвищий Шлях!

9:33. Наскільки ж більшою мірою це стосується праведних брахманів і сповнених любов'ю мудрих раджів! І ти — перебуваючи в цьому безрадісному світі — сподівайся на Мене!

9:34. На Мене спрямовуй свій розум, люби Мене, жертвуй Мені, шануй Мене! До Мене остаточно ти прийдеш, будучи поглинений Атманом, якщо поставиш Мене своєю Вищою Метою!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить дев'ята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Царствене Знання і Царствена Таємниця.

Бесіда 10. Силопроявленння

Благословенний сказав:

10:1. Знову, о сильнорукий, почуй Мої вищі наставляння у благо тобі — Моєму улюбленому!

10:2. Не знають Мого походження ані «сонми богів», ані безліч великих мудреців! Тому що Я є прабатько всіх «богів» і всіх великих мудреців!

10:3. Хто зі смертних пізнає Мене — Непородженого, Безначального Великого Господа всесвіту — той, воістину, не заблукав, і звільняється од усіх пут своєї долі!

10:4. Усвідомленість дій, мудрість, рішучість, всепрощення, правдивість, самовладання, спокій, радість, біль, народження, умирання, страх і безстрашність,

10:5. співпереживання, урівноваженість, задоволеність, подвижництво, щедрість, слава і безчестя — Я створюю все це розмаїтість станів живих істот.

10:6. Сім великих мудреців і четверо Ману до них — також походять од Моєї природи і за Моїй замислом. Від них виникло все населення.

10:7. Хто пізнав цю Мою Велич і Йогу Мою — той дійсно глибоко занурений у йогу, в цьому немає ніяких сумнівів!

10:8. Я — Джерело всього, все розвивається від Мене! Зрозумівши це, мудрі шанують Мене в глибокому захопленні!

10:9. Спрямувавши свої думки до Мене, віддавши свої життя Мені, просвіщаючи один одного, постійно розмовляючи про Мене, — вони задоволені і радісні!

10:10. Їм — завжди сповненим любов'ю — Я дарую буддхі-йогу, за допомогою якої вони досягають Мене!

10:11. Допомагаючи їм, Я розсіюю темряву оман з їхніх Атманів сяйвом знання.

Арджуна сказав:

10:12. Ти — Найвищий Бог, Найвища Обитель, Досконала Чистота, Всесвітня Душа, Споконвічний, Вічний Господь наш!

10:13. Всі мудреці проголошували Тебе таким — і божественний мудрець Нарада, і Асіта, і Девала, і Вьяса! А нині Ти Сам повідав мені те ж саме.

10:14. Я вірю в істинність усього, що Ти говориш мені! Твої Прояви, о Благословенний Господь, — ні для богів, ні для демонів незбагненні!

10:15. Ти лише Сам знаєш Себе як Атман Атманів, як Вищу Душу, як Джерело всіх творінь, як Володаря всього сущого, Правителя богів, Хазяїна всесвіту!

10:16. Повідай же мені, нічого не таячи, про Твою Божественну Славу, в якій Ти перебуваєш, пронизуючи всі світи!

10:17. Як мені пізнати Тебе, о Йог, безперестанним міркуванням? У який спосіб повинен я мислити Тебе, о Благословенний?

10:18. Докладно повідай мені знову про Твою Йогу і Славу! Ніколи не насичуся я, слухаючи Твоїми життєдайним словам!

Благословенний сказав:

10:19. Хай буде по-твоєму! Тобі Я повідаю Мою Божественну Славу — лиш найважливіше — тому що немає кінця Моїм Проявам.

10:20. О переможцю ворогів! Я — Атман, що перебуває в серцях усіх істот. Я — початок, середина, а також кінець всіх створінь.

10:21. З адітій Я — Вішну. Зі світил Я — променисте Сонце. Із усіх вітрів Я — Владика вітрів. З інших світил Я — Місяць.

10:22. З Вед Я — Самаведа. З «богів» Я — Цар «богів». Із усіх індрій Я — розум. В істотах Я — Животворяща Сила.

10:23. Серед рудрів Я — Шанкара[73]. Я — Владика Божественного й демонічного. З васу Я — вогонь. З гір — Меру.

10:24. Знай Мене, о Партхо, як Главу всіх жерців Бріхаспаті. З полководців Я — Сканда. З водойм Я — океан.

10:25. З великих ріші Я — Бригу. Зі слів Я — АУМ. З жертвоприносин Я — співання мантр. З нерухливого Я — Гімалаї.

10:26. Із всіх дерев Я — ашваттха. З гандхарвів Я — Чітраратха. Зі досконалих Я — мудрий Капіла.

10:27. Із всіх коней — знай Мене як з нектару породженого Учайшраву. Серед царствених слонів Я — Айравата. Серед людей Я — Цар.

10:28. Зі зброї Я — блискавка. З корів Я — камадука. Із тих, хто зароджується, Я — Кандарпа. Зі змій Я — Вазукі.

10:29. З нагів Я — Ананта. З мешканців моря Я — Варуна. Із предків Я — Ар'яма. Із суддів Я — Яма.

10:30. З дайтьїв Я — Прахлада. З тих, хто лічать, Я — час. З диких звірів Я — лев. Із птахів Я — Гаруда.

10:31. Зі стихій, що очищають, Я — вітер. З воїнів Я — Рама. З риб Я — Макара. З рік Я — Ганг.

10:32. Творінням Я — початок, кінець, а також середина, о Арджуно. З наук Я — наука про Божественний Атман. Я ж — і мова обдарованих словом.

---

[73] У цих алегоріях згадуються персонажі давньоіндійської міфології. Роз'яснення — в останньому вірші цієї глави.

10:33. З букв Я є буква А. Я ж — подвійність у сполученнях букв. Я — також вічний час. Я — Творець Всюдиликий.

10:34. Я — і смерть, що зносить усе, і виникнення всього прийдешнього. З жіночих якостей Я — незвичайність, краса, витончена мова, пам'ять, розум, стійкість, прощення.

10:35. З гімнів Я — бріхатсаман. З поетичних розмірів Я — гаятри. З місяців Я — маргашірша. З пір року Я — квітуча весна.

10:36. Я — і в грі махлюючий, і в пишноті найпречудовіших речей. Я — перемога. Я — рішучість. Я — правда правдивого.

10:37. З нащадків Врішні Я — Васудева. З Пандавів Я — Джананджая. З муні Я — Вьяса. Зі співаків Я — Ушана.

10:38. Я — кара за беззаконня. Я — моральність для тих, хто прагне перемоги. Я безмовність таємниці. Я — знання знаючих.

10:39. І все, що є Суть усього сущого, — це Я, о Арджуно! І немає нічого, що рухається або нерухоме, що могло б існувати без Мене!

10:40. Немає меж Моїй Божественній Силі, о покорителю ворогів! Все, проголошене тобі, — лиш приклади до Моєї Божественної Слави!

10:41. Усе, що могутнє, істинне, прекрасне і міцне, — пізнай, що все це є лиш незначна частина Моєї Величі!

10:42. Але до чого тобі знання всіх цих подробиць, о Арджуно? Оживотворивши увесь всесвіт частиною Себе, Я залишаюся!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить десята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Силопроявлення.

Бесіда 11. Споглядання Вселенського Образу

Арджуна сказав:

11:1. Ці сокровенні слова про Найбільшу Таємницю Божественного Атмана Ти повідав, співчуваючи, мені. І цим розсіялося моє невідання.

11:2. Про виникнення і зникнення всіх істот почув я від Тебе, о Лотосоокий! Почув я також про Твою Неминущу Велич!

11:3. Такого, як Ти описуєш Себе, о Споконвічний Великий Господь, я прагну побачити Тебе — Твій Божественний Образ, о Найвищий Дух!

11:4. Якщо Ти вважаєш, що я гідний бачити Його, о Господи, яви мені Свою Вічну Сутність, о Владико Йоги!

Благословенний сказав:

11:5. Споглядай, о Партхо, Мій Образ — столикий, тисячовидий, Божественний, багатобарвний, різноманітний!

11:6. Споглядай адітьїв, васу, рудрів, асвінів, марутів! Споглядай незліченні дива, о Бхарато!

11:7. Споглядай у Моїй Суті, о Гудакеше, весь всесвіт — динамічний і нерухомий — з усім, що ти жадаєш побачити!

11:8. Але, воістину, ти не зможеш споглядати Мене цими твоїми очима — Божественні очі Я дарую тобі. Поглянь же на Мою Царствену Йогу!

Санджая сказав:

11:9. Мовивши це, Великий Владика Йоги явив Арджуні Свій Вселенський Образ

11:10. з незліченними вустами і очима, з багатьма дивними явищами, з незліченними божественними прикрасами, що потрясає різноманітною божественною зброєю,

11:11. в божественних одіяннях і намистах, у запахах божественних ароматичних олій, зі зверненими всюди обличчями, всепречудесний, полум'яніючий, нескінченний!

11:12. І якби сяйво тисячі Сонць одночасно спалахнуло в небі, таке сяйво могло б бути подібним до слави цієї Великої Душі!

11:13. У ній Арджуна побачив увесь всесвіт, розділений на багато світів, але поєднану воєдино в Тілі Вищого Божества.

11:14. Тоді здивований і вражений Арджуна схилив голову перед Божеством і, склавши руки перед грудьми, заговорив.

Арджуна сказав:

11:15. У Тобі, о Боже, я бачу «богів», всі види істот: Брахмана-Владику в чудесній лотосній асані, всіх ріші і дивних зміїв небесних![74]

11:16. З руками, черевами, вустами, очима без ліку — всюди я бачу Тебе — безмежні Твої прояви! Ні початку, ні середини, ні кінця Твоєї Слави, о Нескінченний, Безмежний Господь, не можуть побачити очі мої!

11:17. Сяйво Твоє, безкрайнє Твоє Світло всюдисуще — з дисками, вінцями і скіпетрами я зрю! Подібний полум'ю, що спалахує як сліпуче Сонце, стремиш Ти потоки променів незримих!

11:18. Ти — вище всіх моїх думок, о Неминущий Господь, Найвища Мета, Основа всесвіту, вічної дхарми Безсмертний Хранитель, Споконвічна Душа — отаким мислить розум мій Тебе!

11:19. Ти — без початку, середини і кінця! Ти — безмежний за Силою! Твої руки — без ліку! Немов безліч Сонць і Місяців — очі Твої! Коли ж Лице Твоє я зрю — як жертовне полум'я палає Воно і Славою Твоєю обпалює світи!

11:20. Тобою лише одним наповнюються і Небеса, і Земля, і все, що незримо простяглося між ними! Ввесь світ триєдиний перед Тобою тремтить, о Могутній, — перед Твоїм Обличчям, що наводить сум'яття!

11:21. Себе вручають Тобі «сонми богів», склавши в побожному страхові руки! Кличуть усі Тебе! І воїнства святих, які співають Тобі славу, складають пісні, що звучать, сповнюючи світ!

11:22. І хмари рудрів, адітьїв, васу і садхьїв, вішвів, асвінів, марутів, предків гандхарвів, асурів, якшів, «богів» — усі, одухотворені, дивляться на Тебе!

11:23. Побачивши Твій Образ могутній з очима й ротами без ліку, з рядами зубів, що наводять страх, і грудьми великими, з незліченною кількістю рук і стоп — побачивши те, що побачив я, світи всі тремтять!

11:24. Як веселка в небі, переливаєшся Ти сліпучим світлом — з розкритими вустами і величезними полум'яніючими очима! Ти пронизуєш мій Атман!... Дивлюся на Тебе — і марніє моя сила, спокій мене полишає!...

---

[74] Тут і далі Арджуна бачить не реальність, але лише ті образи, які йому явив Крішна.

11:25. Подібно вогненним блискаючим мечам видніються ряди Твоїх зубів, що страхають із розкритих страшних щелеп. Бачачи це, не знаю я, куди сховатися мені від вигляду Твого! О пощади, Владико, Обитель світів!

11:26. Дхрітараштри сини, а з ними безліч володарів із різних країн Землі, Бхішма, Дрона і Карна, а ще з обох ворогуючих станів весь цвіт хоробрих витязів

11:27. всі спішно прагнуть у відкриті вуста Твої! І блискають у них ряди зубів, що жахають. Як жорна могутні — всіх воїнів захоплених вони розтирають, миттєво перетворюючи на порох!

11:28. Як води рік стрімко і гомінливо несуться у великий океан, так спрямовуються ті могутні воїни, царі Землі, у Твої відкриті палаючі вуста!

11:29. Як міль, нестримно прискорюючи свій політ, летить у вогонь, щоб загинути в ньому, так і вони прагнуть у страшні вуста, щоб, щезнувши в них, знайти там смерть!

11:30. Всепоглинаюче спереду й позаду і з усіх боків полум'я незліченних Твоїх язиків спопеляє всіх! Наповнено простір Сяйвом Твоїм! Палає світ у вогні Твоїх всепроникаючих променів, о Господи!

11:31. Твою суть мені відкрий! Твій вигляд так безмірно страхає! Я падаю ниць перед Тобою! Пощади, молю Тебе, о Могутній Господь! Що приховано в Тобі — я прагну пізнати! Але Твій нинішній образ жахає мене!

Благословенний сказав:

11:32. Я — Час, що несе розпач у світ, що винищує всіх людей, являючи свій закон на Землю. Ніхто з воїнів, які, готуючись до битви, шикуються в шеренги, не вислизне від смерті! Ти один не перестанеш жити!

11:33. І тому — повстань! І досягай слави своєї, долай ворогів і насолоджуйся міццю царства свого! Моєю Волею вони вже уражені! Ти ж надай цьому зовнішнього вигляду, вбий їх своєю рукою!

11:34. Уже і Дрона, і Бхішма, і Джаядратха, і Карна, і всі воїни, що стали тут, — усі приречені на загибель. Бийся ж без страху, Арджуно! І перемога на полі брані буде твоя!

Санджая сказав:

11:35. Почувши слова, мовлені Господом, Арджуна, здригаючись, упав ниць, і заїкаючись од страху, звернувся знову до Крішни так:

11:36. У піснях і гімнах славлячи Тебе, радіють по праву всі світи, споглядаючи Твою Велич, о Хрішікешо! Сонми святих простираються перед Тобою, і розбігаються настрахані демони!

11:37. І як не шанувати Великого Атмана, Що вищий Брахмана! О Нескінченний! Господь усіх праведників! Усіх світів Заступник! Вічний! Ти — і Буття, і Небуття, і Те, що поза ними!

11:38. З богів немає вище Тебе! Споконвічний! Найвищий Притулок усього існуючого! Тобою пронизаний всесвіт! О Пізнаваний! О Всевідаючий! Він — всесвіт — вміщується весь в Образі Твоєму!

11:39. Ти — і Бог вітру, і Бог життя, і Бог смерті, і Бог вогню, і Бог води! Ти — і Місяць, і Отець, і Праотець усіх істот! Тисячоуста хвала Тобі! Слава! І Слава! І знову безмірна Слава Тобі!

11:40. Усе — у пороху ниць перед Тобою! Слава Тобі з усіх боків! Нема меж ані Силі Твоїй, ані Владі Твоїй немає міри! Ти все вміщуєш, тому що Сам Ти і є *Все!*

11:41. І якщо я, вважаючи Тебе своїм другом, не відаючи вигукував: «О Крішна! О мій друже!», то робив я це не відаючи Величі Твоєї, бездумно віддаючись поривам свого серця!

11:42. І якщо, відпочиваючи і жартуючи, в грі, за трапезою, чи в годину веселощів не виказував я поваги належним чином Тобі — наодинці з Тобою або серед друзів, — молю Тебе: прости мій гріх, о Незмірний!

11:43. Отець світів і всього, що рухається і нерухоме! Найдостойніший і найславетніший Гуру! Немає нічого, схожого на Тебе! Хто перевершить Тебе? Кому в усіх світах змагатися зі Славою Твоєю?

11:44. Я падаю в благоговінні перед Тобою, молю Тебе: будь терплячим до мене! Будь мені Отцем, будь Другом мені! Як люблячий до коханої — таким будь до мене терпимим!

11:45. Я бачив Славу Твою, ніким раніше невідану! Від радості й страху тремтять мої груди. Молю Тебе: набудь попереднього Твого вигляду! О, пощади, Господь богів, Притулок світів!

11:46. Я жадаю бачити попереднього Тебе — в блискаючому вінці і з царственою патерицею в руці! Прояви улюблений і зна-

йомий образ Твій! Приховай нестерпний для смертного сторукий прояв Твій!

Благословенний сказав:

11:47. Арджуно! Милістю Моєю ти пізнав той найвищий і вічний Мій Образ, що розкривається тільки в Йозі, тільки в злитті з Атманом. З оточуючих тебе людей його ніхто й ніколи не відав.

11:48. Ні милосердя справи, ні знання Вед, ні приношення жертв, ні подвиги аскетів, ані знань глибочінь — ніщо не в силі розкрити той потаємний Мій Образ, що бачив ти.

11:49. Збентеження своє і жах згаси, не бійся, що побачив ти Мій страшний Образ! Забудь свій страх! Возвесели свій дух! Дивись на подобу Мою, знайому для тебе!

Санджая сказав:

11:50. Мовивши ці слова, Крішна знову явив Свій звичайний вигляд і утішив враженого Арджуну. Великий набув знову Свого лагідного вигляду.

Арджуна сказав:

11:51. Знову споглядаючи Твій лагідний людський образ, я опам'ятовуюся і повертається мій природний стан.

Благословенний сказав:

11:52. Цей Образ Мій, що ти пізнав, дуже важко побачити. Воістину, навіть «боги» постійно жадають побачити Його!

11:53. Не може ніхто побачити Мене таким, як бачив ти, навіть знаючи всі Веди, віддаючись аскетичним подвигам, приносячи милостині і дарунки.

11:54. Одній тільки любові доступне таке споглядання, о Арджуно! Тільки любові дано споглядати Мене в Моїй потаємній Суті і злитися зі Мною!

11:55. Той, хто робить усе (тільки) для Мене, для кого Я — Вища Мета, хто любить Мене, хто вільний від прихильностей, недоступний ворожнечі, — той приходить до Мене, о Пандаво!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить одинадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Споглядання Всесвітнього Образу.

Бесіда 12. Бгакті-йога

Арджуна сказав:

12:1. Хто успішніший у йозі: чи ті, які повністю поглинені любов'ю до Тебе, а чи ті, які уповають на Непізнавану Непроявленість?

Благословенний сказав:

12:2. Ті, хто, скерувавши свій розум на Мене, постійно перебувають у відданій спрямованості до Мене, — ті успішніші в йозі.

12:3. Ті, які уповають на Незруйновуване, Невимовне, Непроявлене, Всюдисуще, Непізнаване, Незмінне, Непорушне, Вічне,

12:4. які перемогли своїх індрій, які врівноважено і спокійно ставляться до всього, які радіють благу всіх, — ті також приходять до Мене.

12:5. Але важче досягати (Мене) тим, чиї думки спрямовані на Непроявлене; їхній прогрес просувається з превеликими труднощами.

12:6. Ті ж, хто зрікся майї заради Мене і зосередився на Мені, повністю віддавшись йозі, о Партхо,

12:7. — тих піднімаю Я швидко над океаном народжень і смертей, бо душею вони перебувають у Мені!

12:8. Спрямуй свої думки на Мене, занур себе як свідомість у Мене — воістину, будеш ти жити тоді у Мені!

12:9. Але якщо ти не в змозі твердо зосередити свою мисль на Мені, — намагайся досягти Мене вправами йоги, о Джананджаю!

12:10. Якщо ти не здатен і на постійні вправи — зосередься на служінні Мені, виконуючи лише ті дії, які потрібні Мені, — і ти досягнеш Досконалості!

12:11. Якщо ж ти не здатен і на це, то спрямуй себе до Злиття із Мною, зрікаючись особистої вигоди у своїй діяльності; приборкуй себе в такий спосіб!

12:12. Знання важливіші, ніж вправи. Медитація важливіша, ніж знання. Та зречення від особистої вигоди важливіше, ніж медитації! Адже за таким зреченням настає умиротворення.

12:13. Той, хто не виявляє ворожості до будь-якої істоти, хто налаштований дружелюбно і співчутливо, без земних прив'язаностей та егоїзму, врівноважений серед радості і жалю, всепрощенний,

12:14. завжди вдоволений; хто прагне до Єднання із Мною, осягає рішучо Атман, присвятивши Мені розум і свідомість, — той люблячий Мене учень дорогий Мені!

12:15. Той, хто не заподіює страждань людям і сам од людей не страждає, хто вільний від тривог, піднесеності, гніву, страху, — той дорогий Мені!

12:16. Той, хто не вимагає нічого від інших, хто чистий, знаючий, безпристрасний, безкорисливий, хто відмовивсь од усіх починань[75], — той люблячий Мене учень дорогий Мені!

12:17. Той, хто не закохується і не ненавидить, хто не живе в журбі і не має зиску, хто піднявся над злом і добром, хто сповнений любові, — той дорогий Мені!

12:18. Урівноважена до друга і недруга, однакова у славі і безчесті, у теплі і холоді, серед радості і скорботи, вільна від «земних» прив'язаностей,

12:19. однаково зустрічаюча похвали і докори, небагатослівна, цілком задоволена всім, що відбувається, не прив'язана до дому, тверда в рішеннях, сповнена любові — така людина дорога Мені!

12:20. Воістину, всі, хто поділяє цю мудрість життєдайну, сповнені віри, для кого Я — Найвища Мета, — ці, люблячі Мене, дорогі Мені понад усе!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить дванадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Бгакті-йога.

Бесіда 13. «Поле» і «Знаючий поле»

Арджуна сказав:

13:1. Про пракріті і пурушу, а також про «поле» і «знаючого поле», про мудрість і про все, що необхідно пізнати, — це хотів би я почути від Тебе, о Кешаво!

---

[75] Недуховних починань. Також починань «від себе».

Благословенний сказав:

13:2. Це тіло, о Каунтею, іменується «полем». Того, хто знає його, мудреці називають «знаючим поле».

13:3. Пізнай Мене як «Знаючого поле» в усіх «полях». Істинне знання «поля», а також «Знаючого поле» — це називається Мною мудрістю, о Бхарато!

13:4. Яке це «поле», яка його природа, як воно змінюється і звідки воно, а також хто Він і яка Його Сила — тепер це почуєш ти коротко від Мене.

13:5. На різні лади оспівували це мудреці в різних гімнах і віщих словах Брахмасутри, сповненої розуму.

13:6. Знання великих елементів[76], індивідуальних «я», розуму, а також Непроявленого, одинадцяти індрій і п'яти «пасовищ» індрій,

13:7. смиренність, чесність, незлобливість, всепрощення, простота, служіння учителеві, чистота, стійкість, самовладання,

13:8. безпристрасне ставлення до земних об'єктів, а також відсутність егоїзму, проникнення в суть страждання і зла нових народжень, старості і хвороби,

13:9. відсутність земних прив'язаностей, свобода від поневолення дітьми, дружиною або домом і постійна душевна рівновага серед бажаних і небажаних подій,

13:10. непохитна і чиста любов до Мене, безроздільне прагнення до позбавлення від марного спілкування з людьми, перебування в самодостатності[77],

13:11. сталість у духовному пошуку, спрямованість до пізнання справжньої мудрості — все це визнано істинним; інше — невідання!

13:12. Відкрию тобі те, що повинне бути пізнаним, що, будучи пізнаним, веде до Безсмертя: то є Безначальний Найвищий Брахман, що знаходиться за межами буття і небуття (істот).

13:13. Усюди маючи руки і ноги, очі, голови і вуста, всевидющий — Він перебуває у світі, обіймаючи все.

---

[76] Земля, Вода, Вогонь, Повітря, Акаша.

[77] Щодо інших людей.

13:14. Маючи всі відчуття, не маючи органів чуттів, не маючи прив'язаностей ні до чого, але підтримуючий усіх істот, вільний від трьох гун і користуючись гунами,

13:15. поза і всередині всіх істот, перебуваючи у спокої і все-таки діючий, невловимий за своєю тонкістю, завжди близький і водночас невимовно далекий — такий споконвічний Він!

13:16. Не розділений серед істот і все-таки сущий нарізно в кожнім, Він пізнається як Помічник усіх. Він обіймає Собою всіх і спрямовує в розвитку.

13:17. Про Нього, про Світло всього світлого говориться, що Він перебуває поза межами темряви. Він — Мудрість, Ціль усякої мудрості, мудрістю осяжна, яка перебуває в серцях усіх!

13:18. Такі «поле», мудрість і предмет мудрості в короткому викладі. Пізнавши їх, відданий Мені учень пізнає Мою Суть.

13:19. Пізнай, що і пуруша, і пракріті теж не мають початку. Пізнай ще — просування по гунах відбувається завдяки існуванню в пракріті.

13:20. Пракріті розглядається як джерело виникнення причин і наслідків. А пуруша є винуватцем вкушання приємного та неприємного.

13:21. Перебуваючи в пракріті, пуруша, що втілилася, обов'язково зливається з гунами, що виникли з пракріті. Прихильність до тієї чи іншої гуни є причиною її народжень у гарних чи поганих умовах.

13:22. Спостерігаючий, Підтримуючий, Всеприймаючий, Всевишній Владика, а також Божественний Атман — так іменується в цьому тілі Найвищий Дух.

13:23. Хто в такий спосіб пізнав пурушу, пракріті і три гуни, той — у яких би умовах не був — більш не підлягає народженню!

13:24. Медитуючи в Атмані, декотрі пізнають із Атмана Атман. Інші (пізнають Атман) через санкх'я-йогу. Треті (ідуть до цього) через карму-йогу.

13:25. Також і ті, які не відають про все це, але, чуючи від інших, щиро поклоняються, — також виходять за межі дороги смерті, прилучаючись до того, що чули!

13:26. О кращий із Бхарат! Знай, що все існуюче — нерухоме і те, що рухається, — походить від взаємодії «поля» і «Знаючого поле»!

13:27. Хто бачить Найвищого Господа, який не гине в тому, що гине, і одночасно перебуває в усіх істотах, — хто так бачить, той бачить істинно!

13:28. Хто справді бачить Ішвару, котрий перебуває скрізь, той уже не зможе зійти зі шляху істинного!

13:29. Той, хто бачить, що всі дії виконуються лише в пракріті, а Атман лишається в спокої, — той, воістину, бачить!

13:30. Коли він осягає, що різноманітне буття істот корениться в Єдиному і виходить від Нього, — тоді він досягає Брахмана.

13:31. Вічний і не зв'язаний пракріті Божественний Атман, хоч і перебуває в тілах, та не діє і не піддається впливові, о Каунтею!

13:32. Як всюдисуща пустота не змішується ні із чим через свою тонкість, так і Атман, перебуваючи в тілах, не змішується ні з чим.

13:33. Але, подібно до того, як Сонце освітлює землю, так і Владика «поля» осяює все «поле», о Бхарато!

13:34. Хто очима мудрості бачить цю різницю між «полем» і «Знаючим поле» і знає процес звільнення індрій від пракріті — той наближається до Вищої Мети!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить тринадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

«Поле» і «Знаючий поле».

Бесіда 14. Звільнення від трьох гун

Благословенний сказав:

14:1. Далі Я повідаю тобі про те найвище знання, опанувавши яке, всі мудрі досягали Вищої Досконалості.

14:2. Хто знайшов притулок у цій мудрості і прилучився до Моєї Природи, той більше не народжується навіть у новому циклі розвитку всесвіту і не гине наприкінці цього циклу.

14:3. Для Мене лоно — Великий Брахман. У Нього упроваджую Я сім'я — і звідси відбувається народження всіх істот, о Бхарато.

14:4. У яких би лонах не народжувалися смертні, о Каунтею, Брахман — їхнє Вище Лоно. Я ж — Отець, що утворює їх.

14:5. Саттва, раджас і тамас — це гуни, що виникають завдяки взаємодії з пракріті. Вони міцно прив'язують до тіла безсмертного мешканця тіла, о сильнорукий!

14:6. Із цих гун саттва, завдяки своїй незаплямованій чистоті — здоровій і світлій, — прив'язує потягом на радість і путами спілкування (із собі подібними людьми) і пізнання (не першорядного в житті), о безгрішний!

14:7. Знай, що і раджас — жагуче начало — є джерелом прив'язаності до земного життя і жаги його, яке сковує, о Каунтею, того, хто живе в тілі жадобою до дії!

14:8. Тамас же, породжений від невідання, вводить в оману тих, хто живе в тілах, зв'язуючи недбалістю, безтурботністю і лінню, о безгрішний!

14:9. Саттва прив'язує до блаженства, раджас прив'язує до дій, тамас же, воістину, знищує мудрість і приковує до безтурботності.

14:10. Іноді гуна саттва перемагає раджас і тамас; коли ж верх бере раджас — тоді переможені саттва і тамас; а іноді запановує тамас, перемагаючи раджас і саттву.

14:11. Коли світло мудрості випромінюється з усіх пор тіла — тоді можна дізнатися, що в людині зростає саттва.

14:12. Жадібність, заклопотаність, прагнення до діяльності, бунтівливість, земні бажання — всі ці якості народжуються від зростання раджаса.

14:13. Тупість, лінь, безтурботність, а також омана — всі вони народжуються при зростанні тамаса.

14:14. Якщо в годину смерті у втіленому переважає саттва — тоді він вступає в чисті світи властителів вищих знань.

14:15. Якщо переважає раджас — він народжується потім серед прив'язаних до діяльності (у світі матерії). Умираючи ж у стані тамаса — він народжується знову в лонах нерозумних.

14:16. Плід праведної дії гармонічний і чистий. Воістину, плід пристрасті є страждання! Плід же неуцтва є блуканням у темряві!

14:17. Від саттви народжується мудрість. Від раджаса — жадібність. Безтурботність і божевілля походять від тамаса.

14:18. Хто перебуває в саттві, той духовно прогресує. Раджастичні залишаються на середньому рівні. Тамастичні деградують, пронизані найгіршими якостями.

14:19. Коли той, хто прозрів, не бачить інших причин діяльності, крім трьох гун, і коли він пізнає Те, що вище гун, — тоді він вступає в Мою Сутність.

14:20. Коли той, хто живе в тілі, звільняється від трьох гун, пов'язаних зі світом матерії, — тоді він звільняється від народжень, смерті, старості, страждань і вкушає безсмертя!

Арджуна сказав:

14:21. Як впізнати того, хто звільнився від трьох гун, о Владико? Яка його поведінка і як він звільнявся від трьох гун?

Благословенний сказав:

14:22. Хто, о Пандаво, не боїться радості, діяльності і помилок, але й не прагне їх, коли вони відходять,

14:23. хто не трясе проявами гун і, кажучи: «Гуни діють...», — стоїть, не залучений, осторонь,

14:24. урівноважений у ситуаціях щастя і горя, впевнений у собі, для кого грудка землі, камінь і золото — рівні, незмінний у приємному і неприємному, серед похвал і осуду,

14:25. врівноважений у честі і безслав'ї, однаковий з другом і недругом, відмовляється від прагнення до успіху в матеріальному світі — про таку людину кажуть, що вона звільнилася від трьох гун.

14:26. І той, хто служить Мені з непохитною любов'ю, — той, звільнившись від трьох гун, гідний стати Брахманом.

14:27. А Брахман нетлінний і безсмертний — на Мені заснований! Я — Основа споконвічної дхарми й Обитель кінцевого щастя!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить чотирнадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Звільнення від трьох гун.

Бесіда 15. Осягнення Найвищого Духа

Благословенний сказав:

15:1. Кажуть, що існує безсмертне дерево ашваттха, коріння якого росте вгорі, а крона внизу[78]. А листи його — слова віддяки й любові. І хто його знає — той знавець Вед.

15:2. Донизу і нагору простираються його гілки, що живляться трьома гунами. Вони закінчуються на об'єктах індрій. Його корені — пута карми у світі людей.

15:3. Дивлячись зі світу матерії, ані такого його вигляду не осягнути, ані мети або призначення, і навіть його опори. І тільки коли потужним мечем звільнення від прихильностей зрубується це міцно вкорінене дерево,

15:4. тоді відкривається дорога, з якої не вертаються. І там треба злитися з тим Споконвічним Духом, від Якого зійшов початок усього.

15:5. Без гордості і омани, перемігши зло прихильностей, розуміючи природу Вічного, утихомиривши статеву пристрасть, звільнившись од пари протилежностей, відомих як радість і страждання, — такі люди впевнено прямують надійним Шляхом.

15:6. Там не світять ні Сонце, ні Місяць, ні вогонь. Вступивши туди, більше не повертаються. Це — Моя Найвища Обитель!

15:7. Частка Мене, що стала у світі втілюваних істот душею, розташовує навколо себе в матеріальній природі свої індрії, з яких індрії розуму — шості.

15:8. Душа набуває тіла. А коли вона залишає його, Ішвара бере її й відносить, як вітер відносить пахощі квітів.

15:9. Слухом, зором, дотиком, смаком і нюхом, а також розумом душа сприймає з тіла (втілена душа) об'єкти чуттів.

15:10. Ті, хто помиляється, не бачать душу, коли вона приходить чи йде, або є, але насолоджується, захоплена гунами. Але ті, хто має очі мудрості, — бачать!

15:11. Вірно спрямовані йоги пізнають не тільки душу, але й Атман у собі. Але нерозумні не знаходять Атман.

---

[78] У цьому образі описується одна з медитацій буддхі-йоги.

15:12. Знай, що блиск, випромінений Сонцем, яке осяює простір, перебуваючи і в Місяці, і в вогні, — знай, що ця благодать іде від Мене!

15:13. Проникнувши в ґрунт, Я підтримую істот Своєю Життєвою Силою. Я живлю всі рослини, ставши для них чарівною сомою.

15:14. Ставши Вогнем Життя, Я живу в тілах тварин. І, з'єднавшись із вхідними і вихідними енергіями, Я трансформую в їхніх тілах чотири різновиди їжі.

15:15. Я перебуваю в серцях всіх! Від Мене — знання, згадування і забування! Я — Те, що повинно бути пізнане у Ведах! Я — воістину, Володар повного знання! Я також — Творець веданти.

15:16. Є два види пуруші у світі: бездоганна і схильна до помилок. Схильні до помилок усі створіння. Але Вища Пуруша називається бездоганною.

15:17. Але над ними обома є Найвища Пуруша, наречена Божественним Атманом[79]. Він, Хто, пронизує Собою все, підтримуючи три світи, є Великим Ішварою!

15:18. Тому що Я — вище того, що руйнується, і навіть того, що ніколи не може бути зруйнованим! Я позначаюся у світі і у Ведах Найвищим Духом!

15:19. Хто не помиляється, знає Мене як Найвищого Духа, той, хто все пізнав, шанує Мене всією своєю суттю!

15:20. Отже, це найсокровенніше Вчення Мною дане, о безгрішний! Людина з розвиненою свідомістю, що його осягла, стає успішнішою у своїх зусиллях, о Бхарато!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить п'ятнадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Осягнення Найвищого Духа.

---

[79] **Параматманом.**

Бесіда 16. Розпізнавання Божественного і демонічного

16:1. Безстрашність, чистота життя, ретельність у йозі мудрості, щедрість, самовладання, жертовність, вивчення св. Писань, подвижництво, простота,

16:2. незашкоджування, правдивість, негнівливість, відчуженість, миролюбність, щирість, співчуття до живих істот, відсутність жадібності, м'якість, скромність, неметушливість,

16:3. сміливість, всепрощення, бадьорість, щирість, відсутність заздрості і гордості — хто має Божественну природу, той ці якості поєднує в собі.

16:4. Облудність, зарозумілість, гордість, гнівливість, а також брутальність і неуцтво — належать тому, хто має демонічні якості.

16:5. Божественні якості ведуть до Звільнення, демонічні — до рабства. Не бідкайся: ти народився для Божественної долі, о Пандаво!

16:6. Подвійно проявляють себе істоти в цьому світі: як Божественне і демонічне. Божественне було тобі викладено. Тепер почуй від Мене, о Партхо, як проявляється демонічне!

16:7. Демонічні люди не знають ні справжньої сили, ні помірності, ні чистоти, ані навіть порядності. У них немає правди.

16:8. Вони кажуть: «Світ — без правди, без змісту, без Ішвари! Він виник не з Великою Метою, а лише від статевої пристрасті!».

16:9. Люди таких поглядів відкидають Атман, мають нерозвинену свідомість, стають лиходіями і руйнівниками тлінного світу!

16:10. Віддаючись ненаситним земним бажанням, що призводять до погибелі, будучи гордовитими і зарозумілими, упевненими, на цьому все й закінчується;

16:11. піддаючись нескінченним згубним мудруванням, вони ставлять за вищу мету задоволення своїх прагнень, — такі (люди) мислять: «Тільки це і є!».

16:12. Зв'язані сотнями пут очікування, віддаючись хіті та гніву, вони домагаються неправедними шляхами нагромадження багатства заради почуттєвих насолод.

16:13. «Сьогодні я досяг цього, а завтра я досягну іншого! Це багатство — уже моє, а те буде моїм у майбутньому!

16:14. Я вбив цього ворога, й інших також я уб'ю! Я — владика! Я — той, хто насолоджується! Я досяг досконалості, сили, щастя!

16:15. Я — багатий і знатний, хто може зрівнятися зі мною? Я приноситиму жертви, даватиму милостині, насолоджуватимусь!». Мислячи так, помиляються невігласи.

16:16. Заблудлі в безлічі помислів, заплутані в тенетах неправди, віддані угамуванню своїх земних пристрастей — падають у пекло нечестивих.

16:17. Зарозумілі, уперті, гонористі і сп'янені багатством, — вони роблять лицемірні жертви, противні духу Писань.

16:18. Сповнені егоїзмом, насильством, зарозумілістю, хтивістю та гнівом, вони ненавидять Мене[80] в інших тілах.

16:19. Цих ненависників, переповнених злом та жорстокістю, Я завжди кидаю в несприятливі, демонічні умови наступних народжень.

16:20. Потрапляючи в ці демонічні умови, життя за життям огортаючись оманою, прагнучи не до Мене, вони опускаються на самісіньке дно пекла.

16:21. Троїсті врата цього пекла, де гине людина: сексуальна пристрасть, гнів і жадібність. Тому людина повинна відмовитися від сих трьох!

16:22. Той, хто звільнивсь од цих трьох врат мороку, творить своє власне благо, о Каунтею, і досягає Найвищої Мети!

16:23. Але хто, відкинувши св. Писання, потурає своїм примхам, той не досягне ані Досконалості, ані щастя, ані Вищої Мети!

16:24. Тож хай будуть для тебе св. Писання настановами про те, що ти повинен робити і чого робити не повинен! Довідавшись, що велять св. Писання, ти повинен узгоджувати з ними свої дії у цьому світі!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить шістнадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Розпізнавання Божественного і демонічного.

---

[80] **Мій Атман.**

Бесіда 17. Трояке розділення віри

Арджуна сказав:

17:1. Який стан тих, хто сповнені вірою, але зневажають правила, подані св. Писаннями? Чи перебувають вони у стані саттви, раджаса або тамаса?

Благословенний сказав:

17:2. Троякою за природою своєю буває віра втіленого: саттвічна, раджастична і тамастична. Слухай про всі три!

17:3. Віра кожного відповідає його сутності. Людина відповідає своїй вірі: яка її віра — така вона і сама.

17:4. Саттвічні уповають на Божественне, раджастичні — на істоти демонічної природи[81], тамастичні — на мертвих та на нижчих духів.

17:5. Знай, що ті, хто здійснює не приписані святими Писаннями жорстокі аскетичні подвиги заради самозамилування і водночас з гордості, ті, хто одержимі статевою пристрастю, прихильностями та насильством,

17:6. нерозумні, а також ті, хто роздирає елементи, з яких складаються їхні тіла, а отже й Мене, бо перебуваю всередині їхніх тіл, — знай, що їхні рішення демонічні!

17:7. Також і їжа, приємна для кожного, буває трьох видів, так само як і жертва, як аскетичні подвиги і дарунки. Почуй від Мене, чим вони різняться!

17:8. Їжа, від якої настає довголіття, з'являється сила, здоров'я, життєрадісність і ясність настрою, — соковита, маслянистa, живильна і смачна — та їжа шанується саттвічними.

17:9. Пристрасні жадають їжі гіркої, кислої, солоної, занадто перченої, збудливої, сухої і гарячої, тобто тієї, що спричинює горе, страждання, хвороби.

17:10. Зіпсована, несмачна, смердюча, гнила, з покидьків, а також брудна їжа до вподоби тамастичним.

17:11. Жертва, принесена людиною без думки про винагороду, згідно зі св. Писанням, із твердою впевненістю, що це є обов'язок, — така жертва саттвічна.

---

[81] **Якшів і ракшасів.**

17:12. Жертва, принесена з думкою про винагороду, а також для самовдоволення, — знай, що така жертва йде від раджасу!

17:13. Жертва, що не відповідає релігійним приписанням, чинена без потреби нагодувати нужденних, без священних слів, без щедрості, без віри, — така жертва йменується тамастичною.

17:14. Шанування, що віддане Божественному, брахманам, учителям і мудрецям, чистота, простота, помірність і незашкодження (тілу) — такий аскетизм тіла.

17:15. Слово, що не викликає невдоволення, правдиве, приємне і корисна, а також повторення священних текстів — такий аскетизм мови.

17:16. Ясність думки, смиренномудрість, небагатослівність, контроль над думками, до всіх дружелюбність, а також природність життя — такий аскетизм розуму.

17:17. Цей троякий аскетизм, якщо він здійснюється людьми врівноваженими, сповненими найглибшої віри, без думок про винагороду, — такий аскетизм вважається саттвічним.

17:18. Заради пошани, честі та слави, а також з гордістю чинений аскетизм — за природою своєю раджастичний, нестійкий, неміцний.

17:19. Аскетизм, чинений під впливом омани, із самокатуванням або з метою згубити іншого, — такий аскетизм за природою своєю тамастичний.

17:20. Той дарунок, що дається без думки про віддачу, з почуття обов'язку, в належний час і в належному місці, гідній людині, — такий дарунок вважається саттвічним.

17:21. Те, що дається з думкою про віддачу або про винагороду, з жалем, — такий дарунок іменується раджастичним.

17:22. Дарунок, що дається в неналежному місці, в неналежний час, невартим людям, без шани, з презирством, — такий дарунок тамастичний.

17:23. «АУМ — ТАТ — САТ» — таке трояке позначення Брахмана у Ведах, що за давніх часів також використовувалося при жертвоприношеннях.

17:24. Тому словом «АУМ» ті, хто знає Брахмана, починають справи жертовності й акти самоприборкання, як наказують св. Писання.

17:25. Коли без думок про винагороду здійснюють різні пожертвування й очищувальні акти, самоприборкання, а також приносять саттвічні дарунки ті, хто прагне до Звільнення, — тоді це виконується зі словом «ТАТ».

17:26. Слово «САТ» вживається для позначення істинної реальності і блага, а також праведних діянь, о Партхо.

17:27. І постійно у жертовності, самоприборканні та добродійності теж вимовляється «САТ». І самі дії, що при цьому призначені, теж позначаються словом «САТ».

17:28. А те, що здійснюється без віри, — чи то жертва, милостиня, подвиг чи щось інше — є «АСАТ», тобто «НІЩО» — і тут, і після смерті!

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить сімнадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Трояке розділення віри.

Бесіда 18. Звільнення шляхом зречення

Арджуна сказав:

18:1. Мені б хотілося, о Наймогутніший, почути зокрема про сутність відчуженого способу життя та зречення!

Благословенний сказав:

18:2. Полишення діяльності, породженої особистими бажаннями, мудреці називають відчуженим життям[82]. Діяльність без прив'язаності до особистої вигоди йменується зреченням.

18:3. «Дія повинна бути полишена як зло!» — кажуть деякі релігійні мислителі. «Жертовність, добродійність та акти самоприборкання не повинні бути знехтуваними!» — кажуть інші.

18:4. Слухай Мої висновки про відчуженість, о Бхарато! Відчуженість буває троякою, о тигре серед людей!

---

[82] **Санньясою.**

18:5. Жертовність, добродійність та акти самоприборкання не повинні бути полишеними, а повинні виконуватися. Вони очищають розумного.

18:6. Але й ці дії повинні відбуватися без прив'язаності до самої діяльності й без думки про винагороду, о Партхо!

18:7. Воістину, не слід відмовлятись од запропонованих дій! Така відмова, що походить від омани, вважається тамастичною!

18:8. Той, хто зрікається дії зі страху фізичних страждань, говорячи «боляче!», здійснюючи в такий спосіб раджастичне зречення, — той не одержує плодів такого зречення.

18:9. Той, хто виконує необхідну дію, говорячи: «це повинне бути зробленим!», відмовляючись водночас од прихильності до самої дії та користі, — той, о Арджуно, здійснює саттвічне зречення.

18:10. Відчужений, сповнений гармонії і чистоти, розумний і вільний од сумнівів — не має ненависті до неприємної дії і не має прихильності до приємного.

18:11. Воістину, не може втілений відмовитися від дій абсолютно! Тільки той, хто відмовляється від особистої вигоди, — той справді відмовляється!

18:12. Добрий, недобрий і середній — такі бувають плоди дії для невідчуженого. Але для санньясина — немає плодів!

18:13. Дізнайся від Мене, о сильнорукий, про п'ять причин, з яких витікає будь-яка дія, і як вони викладені у санкх'ї:

18:14. обставини, сама людина, інші істоти, різні енергетичні поля, а також Божественна Воля — тільки п'ять.

18:15. Яку б дію не чинила людина тілом, словом чи думкою — праведно чи неправдиво, — причиною такої дії є ці п'ять (причин).

18:16. Отже, той, хто, через недомисел, дивиться на себе як на єдину причину дії, — той, не розуміючи, не бачить!

18:17. Але той, хто позбувся від такого егоцентризму, хто вільний свідомістю, — той, навіть борючись у цьому світі, воістину, не вбиває й не зв'язує себе цим!

18:18. Сам процес пізнання, пізнаване і той, хто пізнає, — ось три причини, що спонукують до дії. Спонукання, дія і той, хто діє, — ось три складові дії.

18:19. У термінах гун знання, дія і той, хто діє, також визначаються як троякі. Почуй про це від Мене!

18:20. Те знання, що бачить Єдина Незнищувана Істота в усіх істотах, не розділене в окремому, — знай, що таке знання саттвічне!

18:21. Але те знання, що розглядають різноманітні істоти як окремі, — знай, що таке знання походить од раджасу!

18:22. Тоді як прагнення прикріпитися до кожної окремої речі, начебто вона є все, — нерозумне, вузьке, таке, що не охоплює реального, — таке знання називається тамастичним!

18:23. Належна дія, яка чиниться безпристрасно, без бажання винагороди і позбавлена прив'язаності до неї, — іменується саттвічною.

18:24. Але дія, вчинена під натиском бажання її виконання, із самозамилуванням або з надмірним зусиллям, — така дія називається раджастичною.

18:25. Дія, розпочата під впливом омани, без урахування можливих несприятливих наслідків, заради загибелі, кривди, або груба — називається тамастичною.

18:26. Вільна від прив'язаності до дії, позбавлена самозамилування, сповнена впевненості та рішучості, незміно стійка до успіху і невдачі — така людина-діяч називається саттвічною.

18:27. Збуджений, жадаючий плодів своєї діяльності, жадібний, заздрісний, себелюбний, нечесний, підданий радості і горю — такий діяч називається раджастичним.

18:28. Гордовитий, грубий, злісний, упертий, хитрий, недбалий, підступний, тупий, повільний, похмурий, боягузливий — такий діяч називається тамастичним.

18:29. Потрійним також є розрізнення рівня розвитку свідомості та спрямованості — відповідно до трьох гун. Вислухай про це, о Джананджаю!

18:30. Хто розрізняє — що заслуговує — не заслуговує на увагу; треба — не треба робити; варто — не варто остерігатися; що рабство — що свобода, — розрізняючи має розвинену свідомість і перебуває в саттві.

18:31. Хто не розрізняє правильний і неправильний шлях або що треба, а чого не варто робити, — свідомість того не розвинена, і він перебуває в раджасу.

18:32. Хто окутаний мороком неуцтва, вважає неправильний шлях правильним і рухається в невірному напрямку — свідомість того тамастична, о Партхо!

18:33. Та непохитна спрямованість, що дозволяє управляти розумом, енергіями та індріями, а також постійно перебувати в Йозі, — така спрямованість саттвічна.

18:34. Але якщо людина спрямовує свої устремління і на істинний шлях, і на сексуальну пристрасть, і на вигоду в справах, о Арджуно, то такі її устремління, внаслідок прив'язаностей та зиску, — від раджаса!

18:35. Ті ж устремління, що не звільняють нерозумного від ліні, страху, жалю, похмурості, — такі устремління тамастичні, о Партхо!

18:36. А тепер слухай про потрійну природу радості, о кращий із Бхарат, — про ту, яка приносить щастя і полегшує страждання!

18:37. Яка спершу подібна до отрути, а потім перетворюється на нектар — така радість визнається саттвічною і породженою від блаженного пізнання Атмана свідомістю.

18:38. Та ж радість, що походить від злиття індрій із земними об'єктами, яка спочатку подібна до нектару, а потім стає отрутою, — така радість іменується раджастичною.

18:39. Та радість, що ілюзорна від початку і до кінця, виникаючи при несприйнятті Атмана на тлі безтурботності та ліні, — така радість тамастична.

18:40. Немає жодної істоти на Землі — навіть серед «богів» — яка була б вільною від трьох гун, породжених у світі пракріті!

18:41. Обов'язки брахманів, кшатріїв, вайшьїв і шудр розподілені за гунами відповідно до їхньої власної природи, о підкорювачу ворогів!

18:42. Ясність, самовладання, подвижництво, правдивість, всепрощення, а також простота, мудрість, використання своїх знань (на благо іншим), знання про Божественне — такий обов'язок брахмана, породжений його власною природою.

18:43. Доблесть, пишнота, твердість, швидкість, а також нездатність утікати з поля бою, великодушність, природа правителя — такий обов'язок кшатрії, породжений його власною природою.

18:44. Хліборобство, скотарство і торгівля — обов'язки вайшьї, породжені його власною природою. Усе, пов'язане зі служінням, є обов'язком шудри, породженим його власною природою.

18:45. Людина просувається до Досконалості, ретельно виконуючи свій власний обов'язок. Почуй, як приходить до Досконалості той, хто ретельно виконує свій обов'язок!

18:46. Виражаючи виконанням свого обов'язку поклоніння Тому, чиєю Волею походять усі істоти і Ким усе пронизано, — людина досягає Досконалості!

18:47. Краще виконувати свої власні обов'язки, хоча б і незначні, ніж обов'язки когось іншого, хоч і високі вони! Виконуючи обов'язки, що випливають з її власної природи, людина цим не робить гріха.

18:48. Долю, що дана при народженні, навіть якщо в ній і є щось небажане, не треба зневажати! Воістину, всі ризиковані починання оповиті помилками, подібно до вогню, що окутаний димом, о Каунтею!

18:49. Той, хто — як свідомість — вільний і всюдисущий, хто збагнув Атман, хто помер для земних бажань, — той досягає шляхом зречення Вищої Досконалості і свободи від будь-яких пут своєї долі!

18:50. Як той, хто досягає Досконалість, приходить до Брахмана, до найвищого стану Мудрості, — про це довідайся від Мене коротко, о Каунтею!

18:51. З цілком очищеною свідомістю, той, хто переміг себе стійкістю, зрікшись зовнішнього, скинувши із себе пристрасть і ворожнечу,

18:52. затишно живучи[83] і помірно, скоривши свою мову, своє тіло та розум, постійно перебуваючи в медитації і безпристрасності,

---

[83] Тобто, самодостатній, той, хто не прагне до пустопорожнього спілкування.

18:53. відкинувши егоїзм, насилля, погорду, статеву пристрасть, гнів, жадібність, сповнений миру і безкорисливості, — той гідний стати Брахманом.

18:54. Досягши Вічності у Злитті з Брахманом, така людина сповнюється найвищою Любов'ю до Мене!

18:55. Любов'ю він пізнає Мене в Суті Моїй: хто Я є і який істинно! Пізнавши Мене в такий спосіб у самій Моїй Суті, він поринає в Моє Буття!

18:56. Хоча і здійснюючи всі (належні йому) дії, але уповаючи на Мене, з Моєю допомогою він знаходить Вічну Непорушну Обитель!

18:57. Відрікаючись подумки від усіх дій для себе, з'єднавшись свідомістю зі Мною, усвідомлюючи Мене як свій Притулок, — думай про Мене постійно!

18:58. Думаючи про Мене, ти з Моєю допомогою перебореш усі перешкоди! Але, якщо ти через самолюбство не захочеш жити так, — то втратиш усе!

18:59. Якщо, поринувши в егоїзм, ти скажеш: «Не хочу боротися!», то марне твоє рішення: пракріті примусить тебе!

18:60. О Каунтею! Зв'язаний твоєю власною кармою, створеною твоєю власною природою, ти будеш проти своєї волі робити те, чого ти в омані своїй робити не хочеш!

18:61. Ішвара перебуває в серцях усіх істот, о Арджуно, і силою Своєї майї Він змушує всі істоти безупинно обертатися, як на колесі гончаря!

18:62. Шукай у Нього притулку всією суттю своєю! Його Милістю ти досягнеш Найвищого Світу, Неминущої Обителі!

18:63. Так Я відкрив тобі мудрість приховану більше, ніж сама таємниця! Міркуй про неї всебічно, а потім роби, як захочеш!

18:64. Знову почуй від Мене Моє Найвище і найсокровенніше слово: любий ти Мені, тому прийми від Мене це благо!

18:65. Завжди думай про Мене, люби Мене, жертвуй собою заради Мене, тільки на Мене уповай — і ти прийдеш до Мене! Ти дорогий Мені, Я довіряю тобі!

18:66. Облишивши всі інші шляхи, тільки до Мене йди за Порятунком! Не тужи, Я звільню тебе од усіх твоїх пут!

18:67. Ніколи не говори про це тому, хто не схильний до подвигу і не сповнений любові! І тому не кажи, хто не бажає слухати або злословить Мене!

18:68. Той, хто відкриватиме цю найвищу Істину серед люблячих Мене, так проявляючи свою вірну любов до Мене, — той, звісно, прийде до Мене!

18:69. І не буде нікого серед інших людей, хто зробив би ціннішим служіння, ніж він! І не буде на Землі нікого, хто був би Мені дорожчим!

18:70. І той, хто вивчатиме цю священну бесіду нашу, — навчиться шанувати Мене жертвою мудрості! Така Моя думка.

18:71. І якщо людина, сповнена віри, навіть тільки слухає цю бесіду з благоговінням, — вона також звільнятиметься од зла і досягне світлих світів праведників!

18:72. Чи вислухав ти все це зосереджено і уважно? Чи знищена твоя ілюзія, породжена невіданням, о Партхо?

Арджуна сказав:

18:73. Дозволено мені помилятися! Через Твою Благість я досяг пізнання! Я твердий, мої сумніви покинули мене! Я вчинятиму по слову Твоєму!

Санджая сказав:

18:74. Я чув цю чарівну бесіду Васудеви і великодушного Партхи зі щиросердечним трепетом!

18:75. Милістю Вьяси, я почув про цю таємну і найвищу йогу від Господа йоги — Самого Ішвари, який говорив переді мною!

18:76. О радже! Згадуючи і згадуючи цю святу бесіду Кешави та Арджуни, я знову і знову дивуюся!

18:77. Згадуючи і згадуючи також цей найпречудовіший Образ Крішни, я радуюся знову і знову!

18:78. Скрізь, де знаходиться Крішна, Господь йоги, всюди, де є воїн Партха, — там забезпечені благоденство, перемога і щастя! Так я думаю.

Так у славетних упанішадах благословенної Бгаґавад-Ґіти, науки про Вічне, Писанні йоги, гласить вісімнадцята бесіда між Шрі Крішною та Арджуною, іменована:

Звільнення шляхом зречення.

Так закінчується Бгаґавад-Ґіта.[84]

Додаток із теми Махабхарати

Найважливіші цитати з «Книги про дружин» (11-ої книги Махабхарати[85])

... Навіть якщо до смерті тужити — (все рівно цим) нічого не зміниш. Ліки від скорботи — не думати про неї. Вона виростає ще дужче від зіткнення з небажаним, від розірвання з приємним.

Тільки безрозсудні люди спалюються скорботами.

Скорбота знищується знанням.

Людина, що приборкала індрій, не збуджувана сексуальною пристрастю, жадібністю, гнівом, удоволена (тим з «земного», що має), правдива — приходить до (непорушного) спокою. Той, хто оволодів (зокрема, й керування собою), розумом розрубує велике коло страждань.

Найважливіші цитати з «Удйогапарви» (5-ої книги Махабхарати[86])

Неспричинення зла насильством — це найважливіше, що веде до щастя.

Шести пороків варто уникати людині, яка бажає досягти благополуччя: сонливості, млявості, страху, гніву, лінощів і відкладання справ на потім.

Та людина, яка ніколи не погордує, і навіть у запалі свого молодецтва не говорить зі зневагою про інших, котра, навіть не опам'ятавшись, не каже брутальних слів, — така людина всім люба.

Подібно до того, як зірки зазнають впливу від планет, так і на внутрішній світ (людини) впливають (її) індрії, коли вони, нестримувані, спрямовуються на матеріальні об'єкти.

---

[84] З аналізом Вчення Крішни, викладеного в Бхагавадгіті, можна знайомитися в книзі [11].

[85] [56].

[86] [36].

Йолопи ображають мудрих несправедливими докорами та лихослів'ям. Але той, хто злословить, бере на себе гріх. Натомість мудрий, прощаючи образи, звільняється од гріхів.

Йолопи... — ті, які намагаються вчити того, котрого неможливо навчити, (також)... — які розмовляють із тим, хто слухає з недовірою...

Заподіяння зла насильством — це сила людей нечестивих; прощення ж — сила порядних.

Те, що огидно самому собі, не слід застосовувати відносно іншого. Коротко кажучи, це і є справедливість.

Гнів треба перемагати прощенням, нечестивого варто скоряти добром, скупого треба виховувати щедрістю, неправду ж перемагати правдою.

Ніколи не слід творити доброчесні справи, будучи під впливом пристрасті, страху чи жадібності...

Прагнення до задоволення спочатку затягає людину, а потім викликає в неї пристрасть і гнів.

Я визнаю за брахмана того, хто здатний сам пізнати і розтлумачити іншим (Істину), хто, розв'язавши власні проблеми, прояснює проблеми інших.

... Хто перебуває в Істині і пізнав Брахмана, вважається брахманом.

Брахман не може бути осягненим поспіхом. Я називаю знання про Непроявлене — споконвічним, і досягається воно свідомістю тих, хто дотримується обітниці учнівства... Тіло створюють двоє: батько і мати... Але (істинне) народження[87]... звільняє від старості й дає безсмертя. Учень... повинен старанно прагнути до навчання. Нехай ніколи не загордиться він і не розгнівається.

Люди своїми діяннями (в матеріальному світі) досягають лише тих світів, які мають кінець. А той, хто пізнає Брахмана, досягає цим усього. І немає іншого шляху до остаточного спасіння.

Головне ж Небесне Пристановище також не на поверхні Землі знаходиться, і не в повітряному просторі, і не в океані. Не в зірках і не в блискавках перебуває Воно. І в хмарах не видно Його форми. Ані у вітрі також, ані серед богів, ані в місяці, ані в сонці не видно

---

[87] **Див. «*Євангеліє від Пилипа*» в цій книзі.**

Його. Ні в гімнах, ні в жертовних промовах, ні в заклинаннях і ні в чистих піснях не виявляється Воно. Також ні в мелодіях... і навіть у великих обітницях Його не видно...

Воно лежить поза межами темряви...

Воно тонше найтоншого, але також і велике — величніше гір.

Воно — Непохитна Основа, Безсмертя..., Споконвічна Суть (всесвіту).

Воно є Світло Променисте, Найвища Слава...

Те Божественне і Вічне можуть споглядати подвижники-йоги.

З Нього виникає Брахман, і завдяки Йому Брахман зростає.

І ніхто не може бачити Його (тілесними) очима. Але хто пізнавальною спрямованістю, розумом і серцем пізнає Його — той стає безсмертним.

Я є Отець і Матір, а також Син!

Я є Суть усього, що було, є і буде!..

Найтонший із найтоншого, Доброзичливий — Я неусипний в усіх істотах.

ЛАО-ЦЗИ — ДАО-ДЕ-ЦЗИН

Книга Дао-Де-Цзин (Книга про Дао і Де) була написана великим китайським духовним подвижником Лао-Цзи приблизно дві з половиною тисячі років тому. Лао-Цзи у тодішньому втіленні був особистим учнем Хуан-Ді — в ті роки невтіленого[88] — і досяг повної духовної самореалізації.

Нині Лао-Цзи надає духовну допомогу втіленим людям, представляючи Дао як Де (роз'яснення — в тексті книги).

Робота зі створення цієї редакції перекладу Дао-Де-Цзин була здійснена на прохання Лао-Цзи.[89]

Книга Дао-Де-Цзин є одним із найфундаментальніших підручників з філософії і методології духовного вдосконалювання лю-

[88] Детальніше — далі в цій книзі.

[89] Він обґрунтовував це прохання тим, що повністю компетентний переклад Дао-Де-Цзин може виконати тільки той, хто сам особисто пройшов увесь Шлях до пізнання Дао.

дини. Її повний зміст розкривається для україномовного читача вперше.

* * *

1. Дао[90] не можна пізнати, лише говорячи про Нього.

І не можна назвати людським ім'ям те Начало неба і землі, Що є Матір'ю всього.

Лише той, хто звільнився від «земних» пристрастей, може побачити Його. А той, хто має ті пристрасті, — той може бачити лише Його Творіння.

Утім, і те, і інше є за суттю Одне (Єдине, Цілісне), але має різні назви[91]. Обидва вони — сокровенні. Причому той перехід, що існує між ними, є дверима до всього істинно чарівного.

2. Коли люди довідуються, що таке прекрасне, — то з'являється й уявлення про потворне.

Коли довідуються, що таке добро, — то виникає поняття зла.

Подібно цьому буття і небуття, важке і легке, довге і коротке, високе і низьке уможливлюють пізнання одне одного.

Різні звуки, зливаючись, створюють гармонію. Так само і попереднє, і наступне — в гармонії — ідуть одне за одним.

Мудра людина віддає перевагу недіянню[92] і перебуває в тиші[93]. Все відбувається довкола нього наче саме по собі. Вона ні до чого на Землі не прихильний. Вона не привласнює зроблене нею. Створивши щось — вона не пишається створеним.

І, оскільки вона не возвеличує себе, не похваляється, не вимагає до себе особливої поваги, — вона приємна всім.

---

[90] Синонімами цього слова китайського походження є слова Споконвічна Свідомість, Творець, Бог-Отець, Аллах, Ішвара, Сварог та ін.

[91] Творець і Творіння.

[92] Спокій тіла і розуму, включаючи зупинення потоку думок, що дозволяє освоювати мистецтво медитації і розвивати себе як свідомість. (Для кого слово *недіяння* сприймати незвично, може, читаючи далі, подумки замінювати його словом *медитація*).

[93] Йдеться саме про *внутрішню тишу* (грецькою – *ісіхія)*. Звідси походить слово *ісіхазм* — давній напрям християнської містики (див. [14]).

3. Якщо не звеличувати вихвалянням деяких обраних, то в народі не буде заздрощів. Якщо не вихваляти клейноди матеріального світу, то не буде злодіїв. Іншими словами, якщо не виставляти напоказ об'єкти пристрастей, то не буде й спокус.

Мудрий правитель не створює народові таких спокус, але піклується про те, щоб народ був ситим. Це ліквідує пристрасті і зміцнює здоров'я підданих. Так, мудрий правитель постійно прагне до того, щоб у народу не було спокус і пристрастей, а глибоко порочні люди не посміли б діяти.

Відсутність усього переліченого дає спокій.

4. Дао схоже ніби порожнечу. Але Воно — всемогутнє!

Воно — у Глибині. [94]

Воно є Першопричиною всього.

Воно керує всім.

Воно пронизує Собою все.

Воно — Сяюче Світло.

Воно — щонайнайтонше!

Воно — Головна Суть усього!

Неможливо описати Його походження: адже Воно Саме є Споконвічним.

5. Матерія — хоч та, що в небі, хоч та, що на землі, — безпристрасна відносно всіх істот — чи то трава, тварини, чи то люди. Та вона для всіх є опорою.

Подібно цьому й мудра людина безпристрасна до інших людей.

Простір над землею — пустотний і вільний, як і внутрішній простір всередині ковальських міхів або флейти. Причому, чим більше простору для діяльності, — тим вона може бути ефективнішою.

Той, хто втручається в чужі справи, та ще й багато говорить, — той стає нестерпним для інших людей.

Тому завжди краще додержуватися принципу невтручання і дотримуватися спокою.

---

[94] **У глибині багатомірності. Іншими словами – на «тонкому» кінці вектора шкали багатомірності.**

6. Життя й розвиток Щонайнайтоншого[95] — вічні та нескінченні.

Воно (Щонайнайтонше) — Глибинний Фундамент усього іншого.

Воно є Те, на Чому засновано матеріальний світ.

Причому Воно діє, не вдаючись до насилля.

7. Небо і земля — довговічні. Вони довговічні саме тому, що вони існують не самі по собі і *не заради себе*. Вони створені Дао й існують *для Нього*.

Мудра людина ставить себе за іншими людьми, завдяки чому вона не заважає людям і може вести їх за собою. Вона не дорожить життям свого тіла, та її життя охороняється Дао.

Це відбувається тому, що вона (людина) теж існує тут *не для себе*. Саме тому її особисті потреби і здійснюються *для неї*.

Мудра людина існує *для Дао* і служить Йому.

8. Мудрий живе подібно воді. Вода служить усім істотам і не вимагає нічого собі. Вона перебуває нижче всіх. Цим вона подібна Дао.

Життя повинне додержуватися принципу природності.

Іди *дорогою серця!* Будь дружелюбним!

Говори тільки правду!

Керуй — дотримуючись принципу збереження спокою!

Кожна дія повинна бути посильною і своєчасною.

Той, хто не прагне виявитися попереду інших, може уникнути багатьох помилок.

9. Не варто лити воду в повну посудину. І нема сенсу заточувати лезо надмірно гостро. Або, якщо цілий зал переповнений золотом і яшмою, — то хто буде в силах його охороняти?

Надмірність у всьому викликає лихо.

Коли справу завершено — треба усунутися.

Такі закони гармонії, пропоновані Дао.

---

[95] **Дао.**

10. Для збереження спокою варто відчувати Єдиносутність з Усім[96]. Тоді, зокрема, не виникатимуть помилкові егоцентричні бажання.

Необхідно стоншувати свідомість. Нехай людина стане подібною в цьому до немовляти. Якщо вона стає достатньо витонченою — в неї не буде більше помилок.[97]

Керування країною і народом повинні здійснюватись у любові і без насильства.

Врата зі світу матерії у світ потайний відкриваються при дотриманні спокою. Розуміння цієї істини виникає при недіянні.

Виховувати — без насилля, творити — і не хвалитися, створювати — але не привласнювати створене, будучи старшим серед інших — не веліти! От — істинна праведність Великого Де[98].

11. Тридцять спиць з'єднуються в одному велосипедному колесі. Але користування колесом залежить також і від порожнистості між спицями.

Із глини роблять посудини. Але їх використання залежить від порожнинності (ємкості) в них.

Роблять у будинку стіни, двері і ставні на вікнах. Але користування будинком теж залежить від порожнистості (об'єму) в ньому.

Ось так поєднуються корисність предметів і порожнистості.

12. Той, хто бачить у світі тільки п'ять квітів, — той подібний до сліпого.

Той, хто слухає лише звуки матеріального світу, — той подібний до глухого.

Той, хто смакуючи, відчуває тільки смак матеріальної їжі, — той помиляється.

Той, хто в гонитві за здобиччю мчиться щодуху, — той божевільний.

Добуваючи коштовності і прикраси — ти дієш собі на шкоду.

---

[96] Включеність у Цілісність Абсолюту.

[97] Тому що тільки і саме через це — пізнається й стає реальністю Дао.

[98] Вища моральність, пропонована Де — Святим Духом (Брахманом).

Зусилля ж мудрого спрямовані на те, щоб зробити життя ситим, а не на те, щоб мати багато речей. І він, задовольняючись незначним у світі матерії, вибирає *Споконвічне*.

13. Слава і ганьба — однаково страшні. Знаменитість — велике нещастя в житті.

Що означає, що слава і ганьба — однаково страшні? Це означає, що люди, ризикуючи, борються за славу, а потім бояться її втратити.

Що означає, що знаменитість — велике нещастя в житті? Це означає, що я маю велике нещастя, тому що я дорожу своїм ім'ям.

Коли я не буду дорожити своїм ім'ям, — тоді в мене не буде і багатьох нещасть.

Тому мудрий ніколи не прагне до звеличування самого себе. Він лише самовіддано служить людям. І тому він може жити серед них у спокої. Він ні з ким і ні за що не бореться — тому він невразливий.

14. Якщо дивитися на Дао — то не відразу помітиш. І тому називають Його важкопомітним.

Якщо слухати Його — то не відразу почуєш. І тому називають Його нечутним.

Якщо намагатися схопити Його — то не просто Його досягти. І тому називають Його невловимим.

У Ньому — Ті, Хто захоплюють Собою![99] Причому всі Вони злиті у Дао в Єдине.

Дао — однакове вгорі і внизу.

Дао — будучи безмежним за розмірами — не може бути назване ім'ям когось конкретного з Них.

Вони виходять із Дао, проявляючи Кожен Свою індивідуальність — і потім знову вертаються до відсутності індивідуального прояву — в Ньому.

Дао не має тілесних образів і обличчя. Тому говорять про Нього, як про приховане і таємниче.

---

[99] Йдеться про Святих Духів, що виходять із Дао і єдиносутнісних Йому. В сукупності Вони іменуються в християнській традиції — Святим Духом.

Зустрічаюся з Дао — і не бачу обличчя Його, іду за Ним — і не бачу спини Його.

Строго ідучи споконвічним Шляхом перетворення себе як свідомості — можна пізнати те *Вічне Начало*. Цей Шлях є Шляхом до Дао.

15. Споконвічно ті, які були здатні до духовного Просвітління, пізнавали приховані та важкопізнавані малі і більші щаблі цього Шляху.

Цих подвижників було важко впізнати. Лише в загальних рисах окреслю їхній образ: вони були обережними, начебто переходили взимку потік, вони були обачними, тому що остерігалися сторонніх людей, вони були завжди зібраними, тому що усвідомлювали тимчасовість свого перебування на Землі, вони були пильними, начебто йшли по крихкому льоду, вони були прості і не вишукані, вони були неосяжними, наче долина, вони були недоступними для зайвих поглядів.

Це були ті, які, дотримуючись спокою, вміли брудне перетворювати на чисте.

Це були ті, які сприяли еволюції Життя.

Вони шанували Дао і були задоволені незначним у світі матерії. Не бажаючи надміру, вони обмежувалися тим, що мали, і не шукали більшого.

16. Доведу пустоту[100] в собі до кінця, знайду цілковитий спокій! Нехай все навколо рухається саме собою! Нехай всі навколо розцвітають духовно і просуваються до пізнання своєї істинної Суті[101]!

Ті, хто прийшов до пізнання своєї істинної Суті, знаходять цілковитий спокій. Це є знаходженням загальної Обителі всіх Тих, Хто Досягнув[102].

Буття в Обителі Тих, Хто Досягнув, повинне стати постійним. Той, хто набув такої сталості, називається Просвітленим, Досконалим і Таким, Що Досяг Вищої Мудрості.

---

[100] У конкретному випадку йдеться про медитативний Нірванічний стан Ніродхі, при якому індивідуальне «я» повністю зникає, розчиняючись у Дао.

[101] Атману, Вищому «Я», Дао.

[102] Це і є Обитель Творця.

Ті, Хто Досягнув Обителі, є Єдиним «Ми», Яке і є Вищим Правителем. Ту Обитель називають також Небом[103]. Це і є Обитель Вічного Дао.

Дао — безтілесне. Воно не може бути ніким «схоплене». І тому Воно невразливо.

17. *Вищий Правитель* дарує можливість розвитку свідомості всім Своїм підданим. Але Він не прагне облагодіяти або винагородити їх «земним». Він також не прагне вселити до Себе страх і трепет.

Той же, хто лише сліпо вірує, — про це не знає. Але Той, Хто пізнав Його, — вже не вірить сліпо.

О, яка глибока ця істина!

Досягаючи успіху, я просуваюся далі — і все більше розуміння про *Все* розкривають переді мною.

18. Якщо в країні відкинули Велике Дао — починаються розмови про «гуманізм», «правосуддя»... Але в цій ситуації подібні мудрування є лиш великим лицемірством!

Подібно цьому, коли в сім'ї розбрат, — висуваються вимоги «синівської шанобливості» і «батьківської любові»...

А коли в цілій державі панує таке безладдя — з'являються гасла «патріотизму», «любові до батьківщини»...

19. Коли будуть усунуті подібні неправда і лицемірство — народ буде щасливішим стократ. Брехливість, жага наживи, злодійство, жорстокість до живих істот — все це зникне тоді, коли люди матимуть істинні знання. Бо всі пороки людські — від нестачі знань. Саме знання покажуть людям, що це в їхніх особистих інтересах — бути простими і добрими, вгамувати особисті «земні» бажання і звільнитись од пагубних пристрастей.

20. Припини зберігати вірність речам, до яких прив'язаний, — і ти звільнишся від горя і жалості до себе! Тільки зробивши так, можна знайти істинну Опору[104] в житті! Хіба не варто заради цього відмовитися від загальноприйнятих у народі сподівань і звичаїв?

Як ж велика різниця між добром і злом!

---

[103] Або Небеса.
[104] Дао.

Не роби того, чого не бажає інший, — тільки цим одним принципом уже можна зменшити хаос, установити в суспільстві порядок.

Але поки... всі люди віддаються неробству... І хаосом охоплене суспільство...

Тільки я один спокійний і не виставляю себе на загальні оглядини. Я подібний до дитини, яка взагалі не народилася в цьому світі ледарства...

Всі люди полонені мирськими бажаннями. І тільки я один відмовився від усього, що цінне для них. Я — до цього всього байдужий.

Всі люди живуть у своєму егоцентризмі. Один тільки я обрав — позбутися його.

Я — пливу Потоком Свідомості в Просторі і не знаю, коли зупинюся...

Я — *у серці своєму* пізнаю Дао! О, яке ж Воно над*тонке!*

Я вирізняюсь од інших тем, що ціную Те, Що створило всі наші життя.

21. Де виходить із Дао. А Дао перебуває в *Споконвічній Глибині*.

Де — це Те, Що діє і рухає. Воно — настільки ж таємниче й приховане, як і Дао. Але Воно — теж існує насправді!

Воно може мати форму.

І Воно має силу. Сила його перевершує все, що існує у світі.

Де можна побачити. Зі стародавніх часів і до наших днів не змовкає Голос Де, сповіщаючи Волю Творця всього матеріального світу.

Де ж можу я побачити лице Де? — Скрізь!

22. Задовольняючись мізерним — знайдеш багато чого. Ганяючись за всім, зіб'єшся зі шляху. Мудрий дослухається цього повчання. От би воно напоумило і всю Піднебесну!

Мудрий вірить не тільки своїм тілесним очам — і тому бачить *ясно*.

Мудрий не вважає тільки одного себе правим — і тому він знає правду.

Слави він не бажає — але його шанують.

Влади він не шукає — але за ним ідуть.

Він ні з ким не бореться — і тому він непереможний.

Він не жаліє себе — і тому може успішно вдосконалюватися.

Лише той, хто не прагне опинитися поперед всіх, — здатний жити в злагоді з усіма.

Мудрий піклується про всіх — і тому стає прикладом для всіх.

Він світлий, але не бажає блищати.

Він не хвалить себе — але він і без того шанований.

Він не звеличує себе — тому він завжди в пошані серед інших.

У давнину казали, що недосконале рухається до того, щоб стати досконалим. Невже це порожні слова? — Ні! Воістину, знайдеш *Єдність*, — прийдеш до Досконалості!

23. Говори менше і будь простішим!

Сильний вітер не триває весь ранок, сильний дощ не ллє цілий день. Від кого це залежить? — Від неба й землі.

Небо і земля — хоч і величезні, але вони не можуть породити нічого *вічного*. І тим більше — людина. Тому краще — служити *Вічному Дао*.

І той, хто справами своїми служить Дао, — той одержує право досягти Злиття з Ним.

Людина, стоншивши себе[105] до стану Де, — стає тотожною Де.

Людина, стоншивши себе до стану Дао, — стає тотожна Дао.

Той, хто тотожний Де, — знаходить Блаженство Де.

Той, хто тотожний Дао, — знаходить Блаженство Дао.

Але, якщо він перестає бути гідним, — він це втрачає.

Сумніватися в цьому — нерозумно!

24. Хто піднявся навшпиньки — не може довго стояти.

Хто робить великі кроки — не може довго йти.

---

[105] Себе – звісно, як свідомість (душу).

Хто в усіх на очах — не може довго зберігати силу.

Хто сам себе вихваляє — той не добуде слави.

Хто живе, жаліючи себе, — слабшає і не може вдосконалюватися.

Хто завидющий — той сам не досягає успіху.

Хто сам себе звеличує — не отримає авторитету.

Хто віддається надмірностям у їжі, робить безглузді вчинки, і всі навколо викликають у нього роздратування і відразу — той не знайде спокою.

Дивлячись із Дао, видно, що все це викликається порочними бажаннями. Це все є абсурдною поведінкою. Від таких людей відвертаються всі.

А людина, що прямує до Злиття з Дао, — не робить нічого подібного.

25. О, породжене раніше неба і землі, і яке живе в спокої, не має форми, наднайтонше, Єдине і Єдиносуще, Що Перебуває скрізь, Безмежне, Неушкоджуване, Матір усього! Тебе називають — Дао. Назву Тебе також — Найвеличнішим, Котре вічне в нескінченному Своєму розвиткові!

Людина, земля, небо — всі залежать від Дао. Дао ж — Самосуще.

26. Старанний труд дозволить досягти легкого існування в майбутньому.

Але також ми знаємо, що спокій є головним у русі.

Тому мудра людина сумлінно трудиться весь день, не залишаючи важкої справи. Але при цьому вона перебуває в стані досконалого спокою.

Вона навіть може жити в розкоші, не розбещуючись при цьому.

Чому ж господар десяти тисяч колісниць, пишаючись, нехтує всім світом? Адже презирство роз'їдає душу!

А відсутність спокою призводить до втрати *Опори!...*

27. Той, хто знає Шлях, — і без слідів знайде правильний напрям. Той, хто вміє говорити, — не припускається помилок. Той, хто вміє рахувати — не припускається прорахунків. Краще схо-

вище — не має замка, але його неможливо відкрити. Кращі пута — ті, що не втримуються нічим матеріальним, але їх не можна розірвати.

Мудрий уміє рятувати людей і рятує їх постійно. Він уміє допомагати й не залишає їх без допомоги в біді. Так діє глибока мудрість!

Він наставляє також і людей зла, і вони — з його допомогою — теж можуть знайти *Опору*.

Але якщо люди зла не цінують допомогу наставника і *Опору* не люблять — мудрий залишає їх: адже він не дорожить спілкуванням з такими людьми.

Ось — що дуже важливе й глибоке!

28. Хто хоробрий — збережи скромність! І тоді за тобою піде народ.

Хто став лідером для людей — не залишай керівниацтво своїми діями з боку Великого Де. І будь чистим, ніжним і тонким душею — наче дитина!

Перебуваючи в добрі — не забувай і про існування зла! І стань прикладом добра для всіх.

І той, хто став в усім сказаному зразком для всіх, — той уже не відрізняється за якістю душі від Великого Де. І він потім іде до Злиття з Вічним Дао.

Така людина, знаючи про свої досягнення і заслуги, зберігає себе в безвісності, — але при цьому вона стає природним мудрим вождем.

Треба сприяти тому, щоб саме такий мудрий був вождем людей — тоді в країні буде постійний порядок.

29. У деяких людей буває велике прагнення керувати всім миром, і вони намагаються в цьому досягнути успіхів. Але я не бачу в тому ніякої потреби. Адже світ — це вмістище Дао — прекрасного, невразливого! І не можна управляти Ним!

Хто ж, все-таки, буде прагнути до цього — точно зазнає невдачі!

У кожного є вибір: протистояти гармонічному плину буття — або наслідувати його. Перші будуть напружуватися, знесилюва-

тися, а потім плакати і слабшати, а інші — процвітати в гармонії, дихати на повни груди і міцніти.

Мудра людина не прагне до влади, надмірностей, розкоші і марнотратства.

30. Лідер країни, який вірний Дао, не пошле військо в чужу країну. Це накликало б лихо, насамперед, на нього[106] ж.

А там, де пройшло військо, панує спустошення. І після воєн настають голодні роки.

Мудрий полководець не буває войовничим. Мудрий воїн не буває гнівний. Той, хто вміє перемагати ворога — не нападає. Той, хто переміг, — на цьому зупиняється, він не сміє здійснювати насильство над переможеними. Перемігши, він себе не прославляє. Він перемагає — і не пишається цим. Він не любить воювати. Він перемагає лише тому, що до цього його змушують. Хоча він перемагає, але він не войовничий.

Якщо людина, тільки-но досягши розквіту, відразу починає хворіти і марніти, — то це тому, що вона жила не в гармонії з Дао. Життя такої людини на Землі закінчується раніше строку.

31. Зброя — це засіб, що породжує нещастя, вона гідно того, щоб її відкинути.

Тому людина, яка наслідує Дао, її не використовує.

Гідний правитель — поступливий. Тільки для захисту він застосовує силу. Він використовує всі можливості, аби зберегти мир.

Прославляти себе військовою перемогою — це означає радіти вбивству людей. Того, хто радіє вбивству людей, — хіба можна поважати?

А повага веде до благополуччя. Благополуччя сприяє творенню.

До нещастя ж — веде насильство.

Якщо убивають багатьох людей, то про це треба гірко вболівати. Перемогу потрібно відзначати похоронною церемонією.

32. Дао — вічне і не має людської подоби.

Хоча Дао — Істота ніжна, та ніхто у світі не може Його собі підкорити.

---

[106] Уже хоча б за принципом «закону карми».

Якби шляхта й правителі країни стали жити в гармонії з Дао — то всі інші люди самі стали б спокійними. Небо і земля тоді злилися б у гармонії, настали б щастя і благополуччя, народ заспокоївся б навіть без наказів!

Заради встановлення порядку в країні створюють закони. Але вони не повинні бути безпідставно суворими.

Дао подібне океану. Океан нижче всіх рік — і тому всі ріки течуть у нього.

33. Той, хто знає людей, — розумний. Той, хто пізнав себе, — просвітлений[107]. Той, хто вміє перемагати ворогів — сильний. Той, хто перемагає самого себе[108], — могутній.

Той, хто має матеріальний статок, — живе забезпечено. Той, хто діє з великим завзяттям — має волю. Але той, хто потурає своїм примхам — слабкий і дурний.

Хто ж досяг Злиття з Дао і не втрачає його — той досяг Вищого Буття. І, умерши тілом, він продовжує жити в Дао, ставши істинно Безсмертним.

34. Вічне Дао пронизує Собою все. Воно є і праворуч, і ліворуч. Завдяки Йому виникають і продовжують жити й розвиватися всі душі.

Хоч Дао настільки величне і здійснює ці великі справи — та слави Собі не бажає.

Воно з любов'ю виховує всіх істот. Воно не чинить над ними насильства. Воно не наполягає на виконанні людьми Його бажань.

Воно — величне, хоча не наполягає на цьому.

Розумні люди ідуть до Нього — Великого.

35. У Велике Дао стікаються всі Досконалі.

Іди і ти цим Шляхом! Цим ти не можеш заподіяти собі ніякої шкоди, навпаки — досягнеш спокою, гармонії і повноти життя.

Особисто я, перебуваючи в *недіянні*, мандрую в Безмежності Дао. Це — не передати словами! Дао — Якнайнайтонше і Найблаженніше!

---

[107] Йдеться про повне пізнання свого багатомірного організму.

[108] Свої пороки, включаючи їхню основу — нижче «я» з його егоцентризмом.

36. Пристрасть «земна» — послабляє. Непохитна рішучість — наповнює силою.

Пристрасть «земна» — калічить. Непохитна рішучість — підносить і зміцнює свідомість.

Пристрасть «земна» — поневолює її власника. Непохитна рішучість — робить людину вільною.

Безпристрасне, м'яке і податливе — перемагає пристрасне тверде і грубе.

37. Дао не діє безпосередньо у світі матерії.[109] Але, все-таки, все Творення є добутком Його творчості.

Дій так само — і тоді все живе навколо розвиватиметься природним для нього чином!

Коли живеш у простоті, незважаючи на плітки і ворожнечу, в гармонії з Дао, — тоді й приходиш до того, що називається, «не мати прив'язаностей і пристрастей».

Відсутність «земних» бажань приносить спокій всередині себе, — а тоді і довкола встановлюється порядок.

38. Людина, що представляє Собою Велике Де, не примушує Себе до виконання добрих справ: вона природно являє Собою саму Доброчесність.

Людина ж, далека від Де, якраз може намагатися змушувати себе до виконання добрих справ: така людина не є доброчесною за своєю суттю.

Людина, яка представляє Собою Велике Де, не прагне до активної діяльності у світі матерії: така людина діє в *недіянні*.

Людина ж, далека від Де, живе в суєті і діє під впливом своїх пристрастей. У релігійному напрямі життя її діяльність зводиться лише до ритуалів, але сподівання на «магію» ритуалів знаменує виродження релігії! Така людина, крім того, примушує інших людей діяти, як сама.

Таке трапляється тільки з тими, хто не має у своїх життях Дао. Їм не можна довіряти, вони вже зрадили Дао — і готові зрадити кого завгодно.

Мудрий, пізнавши Дао, здатний розрізняти людей за цими ознаками. Він вибирає спілкування тільки з людьми добра.

---

[109] Діє Де.

39. Є Ті, Хто з давніх часів перебуває у Єдності з Дао. Завдяки Їм — небо чисте і земля непорушна, природа ніжна, ріки повноводні, долини цвітуть, плодяться всі істоти; герої духовного Шляху є зразками для наслідування. От що забезпечують Ті, Хто досяг Єдності!

Якби не Їхня допомога — то небо не було б чистим, земля б потріскалася б, природа перестала б дарувати свою красу, долини перестали б цвісти і перетворилися на пустелю, живі істоти перестали б народжуватися і зникли; герої духовного Шляху перестали б бути прикладом доброчинності і були б осміяні та вигнані...

Народ є опорою для правителів. Тому ті земні правителі, які самі себе возвеличують, міцного становища не мають. Це відбувається тому, що вони не розглядають народ як свою опору. Це — їхня помилка.

Якщо розібрати колісницю, на якій сидиш, — що залишиться?

Не вважай себе дорогоцінною яшмою! Будь простим — як звичайний камінь!

40. Взаємодія протилежностей — це сфера діяльності Дао.

***Найвище Стоншення* — одна з найважливіших властивостей Дао. Їй протистоять грубі властивості людей зла.**

Увесь розвиток втілених істот здійснюється у взаємодії цих протилежностей.

Але сам світ матерії відбувся від *Найтоншої Першооснови*...

41. ... Мудра людина, довідавшись про Дао, спрямовується до самореалізації в Ньому.

Але немудрий, довідавшись про Дао, — то зберігає Його у своєму розумі, то втрачає.

Дурні ж, почувши про Дао, глузують з Нього. А Тих, Хто пізнав Дао, — Тих вони називають заблудлими, божевільними... Мудрість видається їм божевіллям..., вища справедливість — пороком..., праведність — розпустою..., велика істина — неправдою...

Так, великий квадрат не має кутів, великий звук не можна почути, великий образ неозорий...

Так, Дао приховане від їхніх поглядів. Воно веде до Досконалості тільки достойників!

42. З Дао колись зринув Один, Він взяв із Собою ще Двох, ті Двоє — ще Трьох, і всі Вони зайнялися створенням на планеті різноманітних форм життя.[110]

Всі ці істоти підрозділяються на пари протилежностей інь і ян і наповнюються енергією ци[111]. Від їхньої взаємодії і відбувається їхній подальший розвиток.

Всі істоти бояться самотності і сприймають її як страждання. Це стосується, зокрема, і земних правителів.

Усі такі люди піклуються лише про себе, відмовляючи в допомозі іншим.

Але вірне рішення криється саме в тому, щоб присвятити себе турботі про інших, забуваючи при цьому про себе.

Мудрий духовний подвижник, що присвятив своє життя благу всіх, не буде переможений смертю. І словам цим я віддам перевагу перед усіма іншими настановами всіх мудреців.

Ті, хто досяг Дао, зливаються в Ньому в *Єдине-Цілісне*.

43. У світі буває, що найслабкіші перемагають найдужчих. Причина — в тім, що Де проникає по всіх усюдах, пронизуючи все й усіма управляючи.

От чому, зокрема, я бачу користь у *недіянні*.

У світі немає нічого, що можна було б зрівняти з ученням про *внутрішню тишу* і користь *недіяння!*

44. Що потрібніше: життя — чи слава? Що дорожче: життя — чи багатство? Що важче пережити: придбання — чи втрату?

Багато збережеш — багато чого і втратишся. Багато накопичиш — багато і втратиш.

Знай міру — і уникнеш невдач. Знай межу — і не буде ризику. От і проживеш життя в спокої, без тривог!

Хто знає міру — не зазнаватиме невдач. Вчасно зупинившись — уникнеш лиха. Завдяки цьому людина може встигнути осягти Первинне і Вічне Дао.

---

[110] Йдеться про вихід із Дао кількох Святих Духів (Де), яким належало створювати, а потім курирувати еволюцію втілюваних душ на нашій планеті, що обживається знову. (Детальніше — далі в цій книзі).

[111] У вимові на інших мовах — *кі*.

45. Найбільшу Досконалість можуть сплутати з божевіллям, великий об'єм — з порожнечею, велику кривизну — з прямою, велику дотепність — з дурістю, великого оратора — з тим, хто не вміє говорити.

Інтенсивний рух перемагає холод, нерухомість — спеку.

Спокій і гармонія лише — забезпечать правильне розуміння всього, що відбувається в світі.

46. Якщо країна живе за законами Дао — то коні зайняті на обробці полів.

Але коли в країні відкинуто Дао — по полях несуться бойові коні.

Немає більшого лиха, ніж необмежені «земні» пристрасті! І ніщо так не губить, як прагнення примножувати «земні» багатства!

Хто вміє задовольнятися тим, що є, — той завжди щасливий!

47. Не виходячи зі свого двору, мудрий пізнає світ. Не визираючи з вікна, він бачить Споконвічне Дао. Він не йде далеко, щоб пізнати більше.

Мудрий нікуди не їздить — але все знає, не дивиться — але все називає, зовні бездіяльний — але всього досягає.

Він у серці своєму знаходить усе, що треба.[112]

Ось чому мудрий знає те, до чого не доїхати, не дійти. І він може бачити те, чого не видно звичайному оку.

48. Хто вчиться — той щодень збільшує свої знання. Хто служить Дао — той день у день зменшує свої «земні» бажання. У безперервному зменшенні «земних» бажань людина доходить до недіяння.

У недіянні лише можливе оволодіння всіма таємницями всесвіту! А без недіяння цього досягти неможливо.

49. Мудра людина не має корисливих спонукань. Вона живе інтересами інших людей.

Добрим я роблю добро, недобрим теж бажаю добра. Це і є чеснота, властива Де.

---

[112] Йдеться, звісно, не про фізичне, а про духовне серце — розвинене методами буддхі-йоги, а тому таке, що стало величезним. Саме всередині нього ми й пізнаємо Дао. І з нього ж знаходимо підходи до будь-якої істоти.

Із чесними людьми я чесний, з нечесними — чесний теж. Це і є чесність, властива Де.

Мудра людина живе в спокої у своїй країні. Але тут також живуть і інші люди: добрі — і злі, чесні — і брехливі, розумні — і дурні, корисливі — й ті, хто живе інтересами інших, ті, хто щиро вірить у Дао — і ті, хто заперечує Його.

Мудрий дивиться на народ, як на своїх дітей.

50. Люди на Землі народжуються і помирають. З кожних десяти приблизно троє продовжують потім райське існування, троє направляються шляхом смерті в пекло, а ще троє — це ті, хто не досяг успіху в розвитку душі через захопленість «земними» справами.

Той, хто освоїв життя істинне, ідучи по землі, — не боїться носорога і тигра, а вступаючи в битву, не боїться озброєних солдатів. Носорогові нікуди встромити в нього свій ріг, тигрові ніде накласти на нього свої пазурі, солдатам ніде вразити його своїми мечами. Чому це так? Це відбувається тому, що для нього не існує смерті.[113]

51. Дао створює істот, Де пестить їх, ростить, допомагає вдосконалюватися, дозрівати, доглядаючи за ними, підтримуючи їх.

Такі істоти поступово зростають душами, удосконалюються, досягають Досконалості.

Тому немає такої людини, яка не зобов'язана була б шанувати Дао і Де.

Дао і Де нікого не примушують, але дають можливість істотам розвиватися відповідно до їх власної свободи вибору, природно.

Створювати — і не привласнювати, творити — і не похвалятися, будучи старшим — не повелівати! Ось які принципи життя Великого Де.

52. Матеріальний світ має Джерело, Що є Матір'ю матеріального світу.

---

[113] Людина, що стала завдяки освоєнню методів буддхі-йоги нескінченно величезним духовним серцем і, тим більше, злившись ним із Дао, — цілком комфортно і повноцінно відчуває Себе позатілесною. І Вона — як величезна Свідомість — не може бути ураженою ані звіром, ані людською зброєю. Вона — Безсмертна.

Коли буде пізнана Мати — тоді вже простіше пізнати і Її Дітей[114].

Коли вже відомі і Діти — варто не забувати про Матір. У цьому випадку до кінця життя проживеш без бідувань.

Якщо відкинути свої особисті бажання і звільнитись од «земних» пристрастей — то до кінця життя будеш жити без втоми.

Якщо ж «розпускати» свої пристрасті і бути поглиненим мирськими справами — то не буде порятунку від бід.

Бачити *Найтонше* є істинною *ясністю бачення*.

Збереження *стоншення* свідомості визначає істинну могутність.

Споглядай Світло Дао! Пізнавай Його *Глибини!* Воно є істинним Скарбом! Не загуби Його — і уникнеш всіх негод!

53. Той, хто має істинне знання, — іде Прямим Шляхом.

Єдине, чого я боюся, — це залучення до суєти.

Прямий Шлях — абсолютно рівний. Але люди віддають перевагу... звивистим стежкам.

Якщо земні правителі всю свою увагу спрямовують на розкіш своїх палаців — то поля заростають бур'янами, а зерносховища порожніють. Такі земні правителі вдягаються в розкішне вбрання, носять гострі мечі, не задовольняються простою їжею, збирають для себе надмірні багатства. Це однаково, що розбій, і є порушенням принципів Дао.

54. Пізнаючи себе — пізна́єш інших. Допомагаючи іншим — пізна́єш усе.

Хто вміє міцно стояти — того не можна перекинути. Хто вміє обпертися — того не можна звалити. Так, про таку людину нащадки пам'ятатимуть!

Але коли набудеш такої ж стійкість в Дао — тоді світитимеш на інших людей Його Світлом, подібно сонцю, що сходить!

І подбай про допомогу в цьому — твоїй сім'ї, іншим людям, що живуть скрізь у твоїй країні, потім — усюди! Силу свідомості набудеш через це — непоборну і безмежну!

Як я це все пізнав? — Та саме ось так...

---

[114] Де.

55. Хто живе в Злитті з Великим Де — Той чистий, як дитина. Отруйні комахи та змії Його не кусають, люті звірі на Нього не нападають, хижі птахи на Нього не кидаються. Він стоншений свідомістю — і міцно злитий з Дао.

Він оцінює людей не за статтю та іншими зовнішніми ознаками — але дивиться на їхню суть: на душу.

Він також сприймає всіх — як складові частини Єдиного[115], у Єдності.

І Він має здатність породжувати в людях духовне зростання.

Він може проповідувати увесь день — але Його голос залишається сильним: адже Він — у постійному Злитті з Дао!

Таке Його життя протікає в щасті!

Звичайні ж люди, тільки-но досягши розквіту сил, відразу ж починають в'янути в старості... Це — тому, що вони не досягли Злиття з Дао.

56. Не передати істину тільки через слова! Тому, хто сподівається на це, не зрозуміти повністю те, про що тут мовиться![116]

Хто відкидає особисті бажання, позбувається «земних» пристрастей, зменшує свої потреби, досягає ясного розуміння, не прагне слави, перебуває в стійкому граничностоншеному стані свідомості, — Той є Споконвічним і Найглибиннішим Дао.

Його не можна спокусити, скривдити, примусити, умовити на те, щоб Його прославляли. Йому неможливо зашкодити!

Він — світить, як сонце! Він — як джерело, з якого кожний може напитися!

Він — Найвища Коштовність серед людей!

57. Від Дао випромінюються — спокій, гармонія, справедливість.

Але серед людей — хитрість, користь, обман, насильство...

Увійти ж у Дао можна лише через *недіяння*.

---

[115] Абсолюту (детальніше про це можна прочитати, наприклад, у книгах [7,10]).

[116] Повністю зрозуміти істину можна — тільки здійснивши на практиці все те, про що тут говориться.

Коли люди прагнуть до нагромадження безлічі непотрібних речей — вони бідніють духовно.

Коли виготовляють занадто багато зброї — тоді неминуче росте бандитизм і починаються заколоти.

Коли талановиті майстри всі свої сили спрямовують на створення матеріальних цінностей — тоді в країні перестають відбуватися прекрасні явища.

Коли закони і репресії в країні стають суворими — зростає кількість незадоволених і опір.

Ось чому мудрий усувається від суєти і дає подіям вершитися без його безпосередньої участі.

Зміни треба починати із себе. Я прагну до тиші та спокою — й інші заспокояться, бачачи це. Я не прагну мати багато матеріальних благ — і люди навколо мене теж починають задовольнятися малим. Я живу без «земних» прив'язаностей і пристрастей — і люди навколо мене приходять до простоти й природності життя.

58. Коли земні правителі правлять у спокої і гармонії — народ теж спокійний і умиротворений. І він не прагне нікуди з цього свого благополуччя...

Якщо ж земні правителі діють збуджено та агресивно — тоді й народові стає погано. Біди і нещастя приходять тоді на зміну благополуччю. І люди починають замислюватися, шукати вихід — і деякі його знаходять, приходячи до *недіяння,* поринаючи у Світло Безмежного Дао. Удача і щастя — ось що в результаті народжується з біди.

Як ми бачимо, щастя і нещастя породжують одне одного...

Мудра ж людина — вона завжди спокійна, м'яка, ніжна і справедлива. Вона не прагне відібрати що-небудь в іншого. Вона — безкорислива і нікому нічим не шкодить. Вона — правдива і живе в гармонії з Дао, з природою та іншими людьми.

І Вона світла, але не блищить.

59. Щоб успішно служити Дао, допомагаючи духовно людям, треба вміти зберігати і накопичувати свою силу свідомості. Для цього потрібно утримуватися від усього, що призводить до її (сили) даремного витрачання.

Така помірність на вищих щаблях Шляху викличе нарощування власної Сили Де[117], яка може стати невичерпною і здатною забезпечити повноту пізнання Дао.

А Дао є Вічною і Безкрайньою Споконвічною Основою кожної людини і всього матеріального світу. Дорогу ж, що з'єднує з Основою, називають *коренем*.

60. Діяльність Дао і Де щодо безлічі різновікових індивідуальних душ можна порівняти з готуванням страти з багатьох інгредієнтів у величезному казані.

Відносно більшості людей — при звершенні доль, ними заслужених, — Де використовує духів, зокрема, аж ніяк не високих рівнів розвитку.

Але, якщо людина наближається за якістю душі до Дао, — вона виходить за межі впливу таких духів.

61. Велике Царство Дао[118] перебуває ніби за устям ріки, за її пониззям.

Океан — нижче всіх рік, і тому всі ріки течуть у Нього.

Океан перебуває в спокої і терпінні. Він — чекає на тих, хто підходить до Нього, і на тих, хто проникає в Нього.

Океан — це Велике Царство. А на Землі існують малі царства, що складаються із людей.

Велике Царство піклується про те, щоб досхочу наситити Собою всіх, хто входить у Нього.

А в малих царствах нехай правителі піклуються про те, щоб у них також усі були ситі.

Тоді все одержуватимуть те, чого бажають, — і у Великому Царстві, і в малих царствах.

І запам'ятаймо, що Великому завжди слід бути нижче всіх.

62. Дао — глибинна Основа всього. Воно — Скарб тих, хто прагне до Нього. Але Воно також визнає існування і людей зла.

Так, потрібно проповідувати чистоту і хорошу поведінку всім людям. Але хіба не потрібні в суспільстві люди зла?

---

[117] *Сили Де* — в інших термінах — Брахманічної складової розвиненої методами буддхі-йоги індивідуальної свідомості.

[118] В інших термінах — Обитель Творця.

Хіба не допомагають вони пізнавати ефемерність «земних» скарбів і благ, а також ілюзорність надій на вічне перебування на Землі у своєму нинішньому тілі?

Взаємодіючи з ними, хіба не здійснюють люди добра зусилля, аби змінити себе на шляху до Дао — щоб відсторонитись од зла якнайдалі?

Адже, щоб стати недосяжним для зла, потрібні конкретні дії з розвитку себе як свідомості...[119]

І багато хто не прагнув би стати кращим, аби не «допомагали» їм люди зла!

Земні правителі, що мають абсолютну владу, і їхні приближені — дорожать своїми коштовностями і розкішними колісницями... Та вони, насправді, аж нічим не кращі тих, хто, перебуваючи на самоті у спокої, ідуть *Глибинним Шляхом* до Дао! І чи не краще було б тим земним правителям почати спокійне життя і теж присвятити його осягненню Дао?

Кажуть, що в давні часи люди не тяжіли до земних багатств, а злочинців не відправляли на страту. У ті давні часи люди шанували Дао...

63. Позбудься суєти розуму і непотрібних діянь, дотримуйся спокою і задовольняйся простою їжею!

Так починається Шлях до пізнання Великого Дао, Яке є Одним Єдиним, що складається з безлічі Великих Душ.

І також існує безліч душ дрібних, втілюваних у тіла.

Мудра людина, котра пізнала це, знає, що на ненависть потрібно відповідати добром.

Важку справу починай з легкого початку. Адже будь-яка велика справа об'єднана малими складовими. Так — поступово — і здійснюється велика справа.

Якщо ж хтось обіцяє виконати велику справу «одним махом» — слова такої людини не заслуговують довіри...

Але мудрий — зовсім не береться за «великі починання» у світі матерії! Ось чому він і творить великі справи у світі духовному. І це йому не важко.

64. Тому, хто вже опанував гармонією, — легко допомогти.

---

[119] Подібні приклади далі наведено в цій книзі.

Тому шукачеві, котрий ще не знайшов свою стежку, — легко її підказати. Хоча треба пам'ятати й про те, що слабкий може запросто зірватися зі стежки. І той, хто поки що дрібна душа, — втече від труднощів.

Простіше починати будувати там, де не доведеться звільняти місце від старих руїн. Впроваджувати духовні знання краще там, де не зустрінеш ворожнечі з боку злісних і дурних людей.

І тоді — велике дерево виростає з маленького саджанця, дев'ятиповерхова вежа починає будуватися зі жменьки землі, подорож у тисячу лі починається з одного кроку.

У світі матерії підприємці розоряються, господарі власності — втрачають її. Ось чому мудра людина так не діє — і вона не зазнає невдач. Вона нічого не має — і тому її нема чого втрачати.

Мудра людина не живе в «земних» пристрастях, не прагне одержати з матеріального те, що вимагає значних зусиль. Вона живе у природній простоті і задовольняється тим, що відхиляють мирські люди.

Вона йде Шляхом до Дао.

65. Той, хто пізнав Дао, не виставляє себе напоказ перед невігласами. Він також відмовляється від «керування натовпом» — і тому може продовжувати вдосконалювати себе і допомагати гідним.

Сокровенні вищі знання про методи розвитку свідомості можуть стати згубними для не підготовлених до цього людей.

Мудрий, знаючи про це і діючи згідно з цими принципами, — стає зразком для наслідування.

Саме так діє і Велике Де.

Щоб зрозуміти сказане, треба побачити, що Велике Де є Протилежністю людей порочних. Для таких людей — Велике Де перебуває в недосяжності.

Ось — Що Таке Велике Де, Яке володіє Вищою Силою і містить у Собі незчисленну безліч істот! Воно — з'єднує і роз'єднує людей, Воно — управляє всім! Воно — Повелитель, і заслуговує безмірної любові і шанування!

Навчаючись у Нього, досягнеш найвищого благополуччя!

66. Великі ріки настільки могутні тому, що вони течуть униз, до морів, збираючи в себе воду, що стікає з околиць.

Мудра людина, бажаючи допомогти народові, теж повинна ставити себе нижче інших. Тому, хоч вона і перевершує народ, але для народу не є тягарем — і народ їй не зашкоджує. Люди з радістю ідуть за нею і від неї не відвертаються.

Вона ні з ким не змагається — тому вона непереможна.

І він сам безупинно просувається вперед — а люди йому не заздрять.

Він ні з ким не бореться — і тому ніхто в цілому світі не зможе змусити його діяти всупереч його волі.

67. Дао — Велике і не має Собі рівних або подібних Собі!

І Воно перебуває настільки *глибоко* і є настільки *тонким*, що Його неможливо схопити і до чого-небудь примусити!

Я маю три скарби, якими дорожу: перший — це людинолюбність, другий — ощадливість, а третій полягає в тому, що я не смію бути поперед інших. Я — людинолюбний, тому можу бути хоробрим. Я — ощадливий, тому можу бути щедрим. Я не смію бути поперед інших, тому можу стати для людей вождем.

Хто хоробрий без любові, щедрий без ощадливості, хто, прагнучи бути попереду, відштовхує інших — той зазнає невдач.

Але хто, б'ючись, залишається сповнений любові, — той перемагає. І він — неприступний: адже Дао постійно охороняє його.

68. Мудрий полководець не буває войовничим. Мудрий воїн не буває розгніваний. Той, хто вміє перемагати, не нападає першим. Той, хто вміє вести людей за собою, не принижує їх, ставить сам себе в нижче становище.

Такі закони Де, що відкидають гнів, звеличування себе, а також насильство. Так діють і Ті, Хто представляє Де, ведучи людей у Первозданне і Вічне Дао.

69. Воєнне мистецтво учить: я не смію першим починати, я повинен очікувати. Я не смію наступати хоча б на палець уперед, а відступаю на крок назад. Це називається діяти, не діючи, перемагати без насильства. У цьому випадку не буде ворога, і я можу не розтрачувати силу даремно.

І немає біди важчої, ніж ненавидіти супротивника! Ненависть до супротивника — ось шлях до втрати мого найсокровеннішого — Дао!

Отже, в результаті боїв здобувають перемогу ті, хто уникав битв.

70. Мої слова легко зрозуміти і легко здійснити. Але дуже багато людей не можуть зрозуміти і не можуть здійснювати це.

За моїми словами стоїть *Начало* всього. Оскільки ті люди Його не знають, то вони не розуміють і мене.

Хто пізнав Дао — тихий і непомітний, хоча й поводиться достойно. Він вдягається у просте вбрання, а найцінніше[120] ховає всередині.

71. Хто має знання, але вміє мовчати про це, — той на висоті.

Хто не має знань, а вдає знаючого, — той... не здоровий.

Хто мудрий — він зцілює себе. Мудра людина не хворіє, бо вона позбавляє себе від причин хвороб. Вона перебуває в Дао. Хіба може вона в такому випадку хворіти?

72. Хто живе в страху — не зможе стати сильним. Силу свідомості можна набути, тільки живучи без страху.

Також позбудься здатності зневажати інших! Хто зневажає інших — той сам зневажений перед Дао!

Позбудься насильництва щодо інших! Хто чинить насильство — той буде сам насильству підданий!

Відмовся від здатності до обману! Хто обманює інші — обманює сам себе![121]

Живи в любові!

І не прагни виставляти себе напоказ! Мудрий, пізнавши свою Вищу Суть, не займається самозамилуванням і не звеличує себе над іншими.

Той, хто позбавився егоцентризму — одержує можливість знайти Дао.

---

[120] Мудрість.

[121] Тому що діє без урахування буття Бога і Його принципів побудови людських доль.

73. Хто хоробрий і войовничий — гине; хто хоробрий і не войовничий — житиме.

Хто знає причини ненависті до войовничих? Пояснити це утрудняється й мудрець.

Велике Дао перебуває в спокої, Воно ні з ким не бореться. Воно перемагає без насилля.

Воно — безмовне, але відповідає на запитання і приходить Саме до тих, хто кличе Його.

Воно — в спокої — управляє всім.

Воно добирає — в Се́бе — гідних.

74. Хто не боїться смерті — тому безглуздо погрожувати смертю!

Але той, хто погрожує смертю іншим, насолоджуючись цим, — той буде повалений сам.

Темою життя і смерті відає тільки Дао. Нікому не дозволено розпоряджатися цим замість Нього! І той, хто зважується на таке, — той лише шкодить собі.

75. Дивлячись на більшість людей, можна подумати, що вони постійно голодні. Адже вони безупинно піклуються про нагромадження і множення своїх запасів. І вони не можуть зупинитися в цьому!

А в справах вони піклуються тільки про особисту вигоду — за будь-яку ціну!

Вони не хочуть зрозуміти принципи життя, пропоновані Дао, — про любов і турботу про інших, а також про *недіяння*.

Вони живуть, не дивлячись убік Дао, ігноруючи Дао, розтрачуючи свою життєву силу на те, що істинною цінністю не є. Вони мають надто сильну «любов до життя» — і тому рано помирають.

Але той, хто знехтує своїм земним життям заради загального блага, — той підвищує його (життя) цінність перед Дао.

76. Тіло людини при народженні ніжне та гнучке, а після смерті твердне. Всі рослинні істоти теж при народженні ніжні та гнучкі, а після смерті стають сухими та ламкими.

Могутнє дерево не встоїть під час бурі. Або на нього чекає сокира. Гнучке і ніжне має тут перевагу.

Той, хто ніжний і гнучкий, — іде дорогою життя. Той, хто не гнучкий і грубий, — іде дорогою смерті.

77. Життя Споконвічного Дао нехай буде нам прикладом.

Той, хто чинить насилля над людьми, хто принижує їх і оббирає, — протистоїть Дао.

Але той, хто ніколи не діє з вигоди, віддає свій надлишок іншим, здійснює подвиги не заради слави, живе в спокої, без «земних» пристрастей, сам поринає в ніжний і тонкий спокій Дао і допомагає достойним на цьому Шляху — таку людину можна назвати тією, що уподібнюється Дао.

78. Вода — ніжна й податлива. Але вона точить і тверде руйнує. У подоланні твердого — немає їй рівних.

М'яке і ніжне — переборює тверде і грубе. Але тільки мудрі розуміють, у чому ж тут суть...

79. Після великого збурювання емоцій залишаються його наслідки. Спокій же можна назвати добром.

Тому мудра людина дає обітницю, що не буде нікого ганьбити.

Добрі люди живуть за цим правилом. Злі — ні.

Споконвічне Дао — завжди на боці добрих.

80. Про державний устрій я мислю так:

Краще, коли країна маленька і не густо населена.

Навіть якщо є багато зброї, не треба її застосовувати. Кораблі і бойові колісниці використовувати теж не треба. Воїнам — краще не воювати.

Треба, щоб життя в країні було таким, аби люди не воліли країну залишити.

Добре, якщо їжа в усіх смачна, одяг гарний, житло зручне, життя радісне.

Добре з любов'ю дивитися на сусідню державу, слухати, як там співають півні і гавкають собаки.

Добре, щоб люди, доживши тут до похилого віку, осягали Досконалість, а йдучи звідси, вже не вертатися сюди.

81. Щирі слова не обов'язково витончені. Красиві слова не завжди заслуговують довіри.

Добрий — не обов'язково красномовний. Красномовний може і не бути добрим.

Знаючий не сперечається, сперечається необізнаний.

Мудра людина не корислива, вона діє заради інших.

Велике Дао піклується про благо для всіх істот. Усе, що робить Воно відносно живих істот, — не містить насильства і нікому не завдає шкоди.

Мудра людина теж діє без насильства і нікому нічим не шкодить.

ТАК ГОВОРИВ БУДДА[122]

1. Прийми заповідь утримання від убивства.

2. Прийми заповідь утримання від злодійства.

3. Прийми заповідь утримання від перелюбства.

4. Прийми заповідь утримання від неправди.

5. Прийми заповідь утримання від спиртних напоїв.

І невже в тебе ніколи не виникала думка, що ти також підданий старінню, що і ти не зможеш уникнути цього?

І невже до тебе ніколи не приходила думка, що ти також підданий хворобам, що і ти не зможеш уникнути їх?

І невже до тебе ніколи не приходила думка, що ти також підданий смерті, що і ти не зможеш уникнути її?

Не заради Мого власного благополуччя Я практикую доброзичливість до всіх!

Але... Моє бажання — сприяти щастю живих істот!

Не заподіюй іншому того, що могло б стати причиною і твоїх страждань!

Доброзичливість до всіх істот — ось істинна релігійність!

---

[122] **Вибіркові цитати з однойменної книги [59].**

Плекайте у ваших серцях безмежну доброзичливість до всього сущого!

Ви не повинні збентежуватися, зле слово не повинне зриватися з ваших уст; ви повинні залишатися доброзичливими, із чистим серцем, сповненим любові і без затаєної злості.

І навіть недоброзичливців ви повинні охопити думками люблячими, великодушними, глибокими і безмежними, очищеними від будь-якого гніву та ненависті!

Відмінними ознаками щирої релігії є доброзичливість, любов, правдивість, чистота, великодушність, доброта.

Безсмертя може бути досягнуте тільки безперервним добрими вчинками; Досконалість досягається співчуттям і милосердям.

Найнеобхідніше — це любляче серце!

«Мене ненавидять, мене не розуміють і обманюють інші!» — той, хто зберігає у своєму розумі такі думки, ніколи не зможе стати вільним від причин, що викликають саморуйнування! [123]

Якої б шкоди один ворог не заподіяв іншому чи один ненависник такому, як сам, — недобре спрямований розум може заподіяти ще більше самій людині.

Зло... народжується від самості[124]**; в самості — його причина.**

(Але) зло «шліфує» всесвіт, як алмаз...

Я вчу вас уникати десяти пороків:

1. Не вбивайте, але майте повагу до життя!

2. Не крадіть; але допомагайте кожному бути хазяїном плодів його праці!

3. Утримуйтеся від нечистоти в усьому, ведіть непорочне життя!

---

[123] Такі думки викликають відповідні емоційні стани, які й призводять до саморуйнування свідомості.

[124] Синоніми слова самість — нижче «я», егоцентризм. Похідними самості є егоїзм, корисливість, зарозумілість, уразливість, ревнивість, упертість, насильництво, амбіційність та інші пороки.

Самість є причиною соціально-психологічної вразливості людини.

Вона також є серйозну перешкоду для зближення індивідуальної людської свідомості — з Божественною Свідомістю. А міцне Злиття з Нею за наявності навіть залишкових слідів самості є неможливим.

4. Не брешіть, але будьте правдиві! Говоріть правду розсудливо, безстрашно і з люблячим серцем!

5. Не вигадуйте брехливих чуток і не повторюйте їх! Не критикуйте, але звертайте увагу на гарні риси ближніх — так, щоб ви могли щиро захистити їх од ворогів їхніх!

6. Не лайтеся, але говоріть скромно і з гідністю!

7. Не витрачайте час на балаканину: або говоріть, не відхиляючись від теми чи зберігайте мовчання!

8. Не домагайтеся чужого і не заздріть, але радійте удачам інших людей!

9. Очищайтеся від злості і не майте ненависті навіть до своїх ворогів; але ставтеся з добротою до всіх живих істот!

10. Звільняйте... розум від невідання і намагайтеся пізнати істину, особливо про те, про що знати необхідно, аби не стати жертвою ні скептицизму, ні оман!

Нехай ніхто не обманює іншого, нехай ніхто не нехтує іншого, нехай ніхто через гнів або образи не бажає шкоди іншому!

1. Не вбивай!

2. Не кради!

3. Не прелюбодій!

4. Не бреши!

5. Не злослов!

6. Не говори грубо!

7. Не займайся порожніми балачками!

8. Не домагайся чужої власності!

9. Не виявляй ненависті!

10. Думай по-доброму!

ВЧЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

Учення, принесене на Землю від Бога-Отця Ісусом Христом, залишилося для нас у вигляді описів у Євангеліях Його бесід з учнями, з іншими людьми, Його звертань до Отця Небесного, опи-

сів Його вчинків і сотворених чудес, а також у вигляді письмових творів учнів, де сплетені відомості, отримані ними особисто від Ісуса, пророцтва від Бога-Отця і їхні власні думки. Цих записів — досить багато, причому не всі вони ввійшли в Новий Завіт.

Однак цільного і систематизованого опису Вчення Ісуса Христа, в якому були б у певному порядку висвітлені всі найважливіші світоглядні проблеми, не було зроблено і дотепер. А звідси, зокрема, — і численні розбіжності між послідовниками Ісуса Христа і яскраво виражені перекручення Його Вчення.

Зрозуміло, що праця зі складання інтегрального опису Вчення Ісуса могла бути успішно здійсненою тільки тим, хто сам виконав те, чому вчив Він, умістив Його Любов і пізнав Бога-Отця. Тільки це могло слугувати критерієм компетентності виконавця.

Укладачеві цієї книги вдалося пройти Шлях до Бога-Отця, вивчивши методологію проходження цього Шляху і проклавши — за допомогою і під керівництвом Бога — «драбину» зі щаблів-методів до Вершини. Він почав роботу з порятунку людей з мороку атеїзму ще при пануванні в Росії КПРС, піддавався переслідуванням і наклепам, пройшов свою «Голгофу», побував двічі «на тому світлі» і пізнав без перешкод з боку тілесної оболонки Обійми Святого Духа і Бога-Отця, потім був залишений продовжувати самовдосконалення і служіння в тому ж фізичному тілі [9,10].

Ці глави, як і вся книга, написані з благословення і під керівництвом Бога.

Бог-Отець

«Існує... тільки Він єдиний... Він існує од віку, буттю Його немає кінця.

Йому немає нічого подібного ні в Небесах, ні на Землі.

Великий Творець не розділив Своєї влади з ким-небудь, ... володіє одна (лише) Його всемогутність.» (Життя Святого Ісси, 5:16-17).

«Предвічний Законодавець — один. Немає інших богів, крім Нього. Він не розділив світ з кимось іншим, не розмовляє з будь-ким про Свої наміри.» (Там само, 6:10).

«... Господь Бог наш — ... всемогутній, всевідаючий і всюдисущий, володіє всією мудрістю і всією просвітою. До Нього-От вам

і потрібно звертатися, щоб одержати розраду в прикростях, допомогу в трудах, зцілення від хвороб. Той, хто сподівається, — не отримає від Нього відмови.

Таємниці природи — в руках Божих, тому що світ до своєї появи існував (уже) в глибині Божественної мислі; він став тілесним і видимим з волі Всевишнього.

Коли ви захочете звернутися до Нього — станьте знову дітьми. Тому що ви не знаєте ані минулого, ані сьогодення, ані майбутнього; Бог же — Господар часу.» (Там само, 11:12-15).

«(Він) — Єдиновладдя, над Яким немає нічого. Він — Бог істинний і Отець усього, Дух незримий, Що Його — треба всім, Який — у непорушності, Який — у світлі чистому, Котрого — ніяке око[125] не може побачити.

Він — Дух. Не личить думати про Нього як про богів або щось подібне... Все існує в Ньому одному... Він — безмежний, бо ж немає нічого перед Ним, щоб обмежити Його... Він — невимірний, тому що не було нікого перед Ним, щоб виміряти Його... Він — вічний... Він існує вічно... Він — не тілесний... Немає можливості сказати, яка Його кількість... Він не обмежений часом...

Він — Життя, що дає життя, Блаженство, що дає блаженство, Мудрість, що дає мудрість, Любов, що дає любов і спасіння...

... Він — непорушний, Він перебуває в мовчанні, у спокої... Він спрямовує Свої бажання у Свій потік Світла. Він — Джерело того потоку Світла...». (Апокриф Іоана, 2:25-4:25)

«Він — Споконвічний Дух» (Там само, 4:35, 5:10,15).

«... І ось — благовістя, яке ми чули від Нього (Ісуса) і звіщаємо вам: Бог є Світло, і немає в Ньому ніякої темряви» (1 Ін 1:5).[126]

«... Блаженний і єдиний сильний Цар..., Який має безсмертя і живе у неприступному Світлі...» (1 Тим 6:15-16).

«Цареві... віків нетлінному, невидимому, єдиному премудрому Богові честь і слава на віки вічні. Амінь.» (1 Тим 1:17).

---

[125] Ніяке око, крім ока Сина (Мф 11:27). У використаному перекладі написано: «світло ока». У цій книзі далі очевидні неточності перекладу, помилки, зокрема і друкарські, виправлятимуться без спеціальних позначок про це.

[126] Цитати з Нового Завіту наводяться в перекладі з російського синодального видання.

* * *

Більша частина цих слів Ісуса не була включена до Нового Завіту церковними лідерами наприкінці IV ст. після перебування на Землі Ісуса. І це прирекло більшість християн до відходу від монотеїзму. Бог-Отець, Вчення про Якого і про Шлях до Якого складало суть проповідей Ісуса Христа, виявився ними майже зовсім забутим. І через це стали неспроможними їхні онтологічні, гносеологічні та методологічні погляди.

Більше того, в Росії з'явилося типово язичеське — антропоморфне[127] — уявлення про Бога-Отця, закарбоване на іконі «Трійця». На ній Бог-Отець зображений у вигляді дідка, що сидить на хмарині. А «одесну» (тобто — праворуч) від Нього сидить Ісус. Таке уявлення ввійшло навіть у православний «Символ віри»: «Вірую... (в) Господа Ісуса Христа..., ... сидяща одесну Отця...».

Та Бог-Отець — не літаючий дідок! Він — Споконвічна Свідомість, невимірне по грандіозності, аж ніяк не антропоморфне, що заповнює весь всесвітній простір у Його Обителі! Він — дійсно нескінченний! Як же можна сидіти праворуч від Нескінченного?

Його Еволюція — і ми

Ми, жителі Землі, звикли до вимірювання часу добами (періодами обертання Землі навколо своєї осі), розбитими на години, хвилини і секунди, а також роками (періодами звертання Землі навколо Сонця), розбитими на місяці та тижні.

У Нього — вселенського — інше числення часу. Він вимірюється Манвантарами, що складаються з багатьох мільйонів земного років.

Яку частину всесвіту охоплює Манвантара? — хто знає, крім Нього Самого? А для нас це не має ніякого значення.

Манвантара — це цикл розвитку, що складає з «проявленої» і «непроявленої» фаз. Перша починається зі «створення світу» і закінчується «кінцем світу». Під час другої фази — Творення від-

---

[127] **Антропоморфне — означає подібне за формою до людського тіла. Джерело таких оман — відгомони язичеських уявлень, що просочилися в Новий Завіт (Мк 16:19; Колос 3:1).**

сутнє, існує тільки Він, а також «будівельний матеріал» для нових Творінь.

З початком кожного такого циклу Він поступово створює (матеріалізує) твердий субстрат — речовина планет, на деякі з яких потім «висіваються» незначні за розмірами частки енергії, які, втілюючись у матеріальні тіла мінералів, потім рослин, тварин, людей, — в результаті повинні розвинутися до того ступеня досконалості, щоб стати гідними знову влитися в Нього, збагативши Його Собою. Він керує процесом їхнього росту; при цьому дає їм деякий ступінь «свободи волі» — тобто можливість приймати незначні і більш вагомі рішення у створюваних Ним навчальних ситуаціях, у виборі свого шляху. Ми маємо навіть можливість вибрати, йти нам шляхом Еволюції — чи деградувати.

Він любить нас — як Своїх дітей. І весь час пропонує нові можливості для прийняття правильних рішень; ми ж їх приймаємо або відхиляємо.

Він, зокрема, дав нам Священні книги, де містяться інструкції про те, як нам треба жити. Якщо ми їх дотримуємося — стаємо досконалішими і просуваємося до Нього. Якщо не дотримуємося — можливий рух навіть у протилежний від Нього бік. Біль, страждання — це те, чим Він вказує нам на наші помилки. Прибування ж щастя від відчуття зближення з Ним — критерій успіху.

Ми повинні постаратися бути «досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий» (Мф 5:48), і влитися в Нього якомога швидше: Він кличе нас у Свої Обійми — до найвищого блаженства буття в Ньому в Злитті з Ним. «Блаженні ви, які вже пізнали звабу і втекли (від нього) — від відчуженого! Блаженні ви, яких паплюжать і не визнають через (ту) любов, що має до вас ваш Господь! Блаженні ви, вистраждані, змучені тими, в яких немає надії (на порятунок); ви ж будете звільнені од усіх пут. Пильнуйте і просіть, щоб вам не ввійти (знову) у плоть, але вийти з оков страждань життя (земного)! І... коли ви вийдете з мук і страждань тілесних — ви знайдете ваш спокій... і воцарствуєте із Царем, ставши *Тим Самим, що й Він*. І Він буде *Тим Самим, що й ви,* і з вами відтепер і на віки віків. Амінь.» (Апокриф Матфея, 145).

А для того, щоб швидше просуватися у своєму вдосконалюванні до Нього, ми можемо постаратися полюбити Його. «... Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумінням твоїм, і всією силою твоєю...» (Мк 12:29-30). Бо

саме емоції любові є тими механізмами, які притягають одне до одного і скріплюють воєдино як свідомість людини — зі свідомістю іншої людини, так і свідомість людини — зі Свідомістю Бога.

* * *

У 553 році, збираючись на «собор», лідери християнських громад, що сформувалися на той час, вирішили «більшістю голосів» виключити з Учення Христа ту його частину, де роз'яснявся сенс існування на Землі людей та інших втілюваних істот саме з еволюційних позицій. У такий спосіб Вчення було позбавлене цілісності та стрункості. І люди, щоб знайти відповіді на багато запитання, що, звісно, закономірно виникали, припускалися іноді нерозумних фантазій. Наприклад, причину наших страждань на Землі стали вбачати в тому, що ми, нібито, несемо на собі гріхи Адама та Єви, а тому ми грішні абсолютно безнадійно і ніякі зусилля на шляху самовдосконалення не допоможуть і не потрібні, бо призведуть вони лише до гріха — гордині... Треба тільки молитися і молитися «святим угодникам» і діві Марії, щоби ті, в свою чергу, помолилися за нас перед Ісусом Христом — і тоді Він, можливо, нас помилує і замість пекла направить в рай...

Але адептам таких поглядів не може бути спасіння від пекла, тому що їхня концепція діаметрально протилежна Вченню Ісуса Христа, Який закликав нас якраз до зусиль щодо самовдосконалення. Зокрема, Він говорив: «(Мною)... Царство Боже благовіститься, і кожен із зусиллям входить у Нього» (Лк 16:16). Він також аж ніяк не закликав нас назад до язичества.

Ми продовжимо цю тему в інших главах, а зараз наведемо приклади того, що Ісус говорив про розвиток душ у повторюваних земних втіленнях.

Так, спостерігаючи виступ майстерних співаків, Він пояснював учням: «Звідки їхні таланти і ця сила? За одне коротке життя, звісно ж, вони не могли накопичити і (таку) якість голосу, і знання законів співзвучності. Чи чудеса це? Ні, бо все походить від природних законів. Багато тисяч років тому ці люди вже складали свою гармонію і (ці) якості. І вони прийшли знову ще вчитися...» (Тибетське Євангеліє).

Або, коли учні запитали Його про Іоана Хрестителя, Ісус відповів: «І коли хочете знати, — він і є Ілля, що має прийти. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Мф 11:14-15). Іншим разом: «... Ілля вже прийшов, і не впізнали його... Тоді ученики зрозуміли, що Він говорив їм про Іоана Хрестителя.» (Мф 17:11-13).

Між втіленнями, як говорив Ісус, душі праведників, воскреснувши в нематеріальному світі, більше вже «не женяться, не виходять заміж, а перебувають як ангели Божі на Небесах.» (Мф 22:30).

У низці багатьох утілень людина розвивається за трьома основними напрямами: інтелектуальним, етичним та психоенергетичним. Причому важче і довше триває розвиток якраз першого.

Розбіжності в інтелектуальних рівнях розвитку відомі не тільки психіатрам, які класифікують людей як ідіотів, імбецилів, дебілів, людей з «фізіологічним» (тобто таким, що не виходить за межі «норми») слабоумством («фізіологічна дурість»), людей з грубими дефектами мислення («парціальні» слабоумства, шизофренія, параноя тощо) — і тому подібне.

Інтелектуальні розбіжності також добре проявляються у зв'язку з релігійністю.

Так, одні люди спроможні лише на «молитовні» рухи тіла та молитовне жебрацтво. В Росії, наприклад, широко використовується такий мовний зворот: «помолитися на...». Це означає, що треба спрямувати погляд на якийсь предмет, який має культову значимість, і виконати... стандартний набір рухів...

Люди вищого інтелектуального рівня здатні вже до вивчення Волі Бога відносно нас і щодо відповідної роботи з удосконалювання себе — насамперед, в етичному ракурсі.

Але є люди, здатні охопити всю повноту знання про Бога; їм вдається — шляхом глибокої самовідданої роботи — досягти Богоподібності, а потім набути Злиття з Ним, завершивши в такий спосіб свою особисту еволюцію.

І ці розбіжності між людьми криються не тільки в особливостях внутрішньоутробного розвитку і перенесених у дитинстві захворюваннях, і навіть не у вихованні чи набутій освіті, а, насамперед, в еволюційному віці душ і в зусиллях, здійснених з метою перетворити себе.

Процес творення. Багатомірність простору

Під час «непроявленої» фази Манвантари існує тільки Споконвічна Свідомість Творця, а також «будівельний матеріал» для майбутні матерії й душ — протопракріті і протопуруша (докладніше — в [7,9,12]). Процес творення починається з локальних ущільнень протопракріті, з якої належить утворити твердий субстрат, щоб забезпечити життя на ньому органічних тел. «... Вона проявилася, вона постала, вона явилася перед Ним у сяйві Його світла... Вона стала материнським чревом...» (Апокриф Іоана 4:25-5:5).

Тривалість процесу «створення світу» обчислюється, зрозуміло, не днями, а епохами; шість «днів» «створення світу» — це приклад неправильного перекладу Біблії. (Якщо припустити, що то були справді дні в нашому звичному розумінні цього слова, виходить, ніби від початку процесу творення минуло приблизно 7,5 тисяч років. Натомість археологічні відомості вказують, що тільки люди живуть на Землі майже мільйон років.)

Просторові мірності в Євангелії від Пилипа названі грецькою «эонами».

Повноцінно пояснити на рівні слів природу багатомірної структури, якою є, наприклад, Земля, неможливо. Можна тільки сказати, що в глибинній основі будь-яких матеріальних предметів, включаючи наші тіла, лежать шари *Світла* — один тонший іншого, з великою чистотою, ніжністю, ясністю. Їх можна пізнати лише за допомогою спеціальних методів розвитку свідомості. Це — Шлях послідовного стоншення свідомості, її «зміцнення», «кристалізації» на кожному з досягнутих рівнів. Це — Шлях до пізнання Творця.

«Кінець світу» — це процес розущільнення Творення.

*** * ***

«Він зажадав — і світ (Творіння) з'явився; одною лиш Божественною думкою Він зібрав води і від них відокремив сушу земної кулі. Він — причина таємничого життя людини (тобто людської тілесної форми), у яку Він вдихнув частину Свого Буття.» (Життя Святого Ісси 5:18)

«... Він — Життя, що дає життя...» (Апокриф Іоана 4:1).

«... Він існував ще перед початком всього (в Творенні) і буде існувати після кінця всього» (Життя Святого Ісси 8:6).

Святий Дух

Святий Дух — це Творець, що проявляє Себе у Творенні за посередництвом тих духовних Подвижників, які влилися в Нього, досягнувши повної Самореалізації (= Богореалізації), а також Тих, Хто ще не увійшов у Його Обитель, але вже досяг Злиття зі Святим Духом.

Святий Дух, зокрема, керує діяльністю інших духів, що перебувають на більш ранніх щаблях еволюційного розвитку. Він також безпосередньо спрямовує подвижників, які успішно просуваються, зокрема, забезпечуючи їх пророчою інформацією. Ісус про це говорив так: «Коли ж прийде Він, Дух Істини, то настановить вас на всяку істину; бо не від Себе говоритиме, а буде говорити те, що почує (від Отця та Ісуса), і (шлях у) майбутнє звістить вам» (Ін 16:13).

А задовго до того, як Ісус промовив ті слова, Святий Дух брав участь у підготовці Його втілення (Мф 1:20), давав чудесні знаки людям про особливе Його призначення (Лк 2:25-35; 3:21; Мф 3:16), а також брав участь в організації діяльності Ісуса на Землі (Лк 4:1).

Небо — і Небеса

Де живе Бог, де Його шукати? Переважна більшість людей, охоплених релігійністю в її примітивних формах, у відповідь подивиться вгору. І коли вони читають молитви, то теж дивлять вгору і здіймають руки.

Звідки ж узялося переконання, що Бог — нагорі? Може тому, що на поверхні Землі — страждання та спокуси, а там — у височіні — безтурботні хмари в блакиті нескінченної далечіні, ласкаве Сонце, таємничість Місяця і далеких зірок?

Але Ісус глузував з таких умовиводів: «Якщо ті, хто веде вас, говорять вам: Дивіться, Царство (Боже) — у небі! — тоді птахи небесні випередили вас.

... Але Царство — всередині вас і поза вами.

(I) нехай той, хто шукає, не перестає шукати доти, доки не знайде, і, коли він знайде, — він буде вражений..., здивований... — і він стане, (улаштувавшись в Царстві), царювати над усіма» (Євангеліє від Хоми 2:1).

Отже, по-перше, що ж означає «всередині вас і поза вами»? І, по-друге, чому той, хто знайшов Обитель Творця, буде «вражений і здивований»?

Ми вже розглядали багатомірну природу Творення. Всі мірності існують безпосередньо тут — у багатомірній глибині під будь-яким матеріальним предметом, чи то чайник, праска, вся наша планета, або ж тіло кожного з нас. Те ж саме — і там, де немає твердих предметів, є тільки повітря. Це й означає «всередині і поза нами».

І щоб знайти Обитель Отця, треба спрямувати свій пошук не вверх, а вглиб, спочатку — всередину своїх тіл, перетворюючи свою емоційну сферу: відмовляючись від грубих емоційних станів (насамперед — різних форм гніву, заздрощів, ревнощів тощо) і культивуючи тонкі стани (насамперед — всі можливі варіанти емоційної любові: ніжність, лагідність, захоплення прекрасним і співналаштування з ним тощо). Повноцінного результату в цьому можна домогтися зазвичай тільки за допомогою очищення та розвитку чакр.

Подальше стоншення свідомості відбувається вже в духовному серці. Первісне вмістище духовного серця в тілі — чакра анахата — це наче велика порожнина в грудній клітці, що існує в тонких планах. Духовне серце є біоенергетичним органом, відповідальним за продукування емоцій любові. Уміння переходити за допомогою концентрації свідомості у своє духовне серце дає можливість, зокрема, розміститися в світі світла та любові.

Ісус про це говорив так: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать» (Мф 5:8). «Увійдіть у свій храм — у своє серце, осяйте його добрими думками, терпінням і надією непохитною, яку ви повинні мати на Отця вашого» (Життя Святого Ісси 9:12).

Після очищення чакри анахати за допомогою спеціальних прийомів — уже легше очищується та висвітлюється весь організм: він повинен стати настільки чистим, щоб бути прозорим для духовного бачення. І «коли вона (людина; в цьому контексті йдеться

про тіло) стане (начебто) порожньою, — то вона сповниться Світлом...» (Євангеліє від Хоми, 65).

Духовний подвижник, що очистив себе в такий спосіб, набуває здатності бачити Божественну Свідомість, але не тілесними очима, а безпосередньо зором свідомості. Причому здійснюється це всередині духовного серця, яке поступово розширюються.

... А тепер повернемося безпосередньо до теми, сформульованої в назві глави: небо — і Небеса.

Неспроста ж в українській мові існує слово «Небеса», на відміну від «неба» (ці поняття також розділені в англійській — *sky* і *Heaven* — і, напевно, й в інших мовах). Поєднання ж цих термінів — непорозуміння, породжене релігійною неосвіченістю.

Небеса — то є найтонші еони.

І хоча ці эони є скрізь, зокрема, і над нашими головами, та багато хто шукає їх, вдивляючись у височінь, та немає сенс цього робити, як і літати туди. Бог — в аспектах Творця і Святого Духа — перебуває саме в тонких просторових мірностях, які недоступні для фізичних очей наших тел. Його можна побачити, тільки стоншивши себе (як свідомість) до Його рівня витонченості, очима, та не тіла, а свідомості.

* * *

«Не кожен, хто говорить Мені: Господи! Господи! — увійде в Царство Небесне, а той, хто виконує волю Отця Мого Небесного» (Мф 7:21).

«Входьте вузькими воротами, бо просторі ворота і широка дорога ведуть до загибелі, і багато хто йде ними. А вузькі ворота і тісна дорога у Життя (Істинного), і мало тих є, хто знаходить їх» (Мф 7:13-14).

«... Той, хто шукає, — знайде, і хто стукає — тому відкриють» (Євангеліє від Хоми, 98).

Пекло і рай

Крім зазначених вище еонів «Небес» і матеріального плану існують інші просторові мірності, що знаходяться на іншому (відносно Творця) кінці шкали тонкості-грубості. Це — пласти пекла.

Відчути їх можна, побувавши на певних негативних «місцях сили».

«Місця сили» [7] характеризуються вираженим впливом на них того чи іншого виду енергій нематеріальних світів, здатного впливати на стан утілених істот і, зокрема, людей.

«Місця сили» — за їхнім позитивним чи негативним впливом — підрозділяються, відповідно, на позитивні та негативні. Є позитивні «місця сили», які винятково сприяють тим чи іншим видам духовної роботи або оздоровленню. Негативні ж «місця сили» дозволяють познайомитися з життям у різних пластах пекла.

«Місця сили» можуть бути в діаметрі від метра — до кілометрів.

Зараз нам важливо зрозуміти, від чого залежить, що люди після смерті їхніх тіл опиняються в пекельних або райських станах, у пекельних або райських просторових мірностях. А відповідь тут дуже проста: людина залишається «у світі іншім» у тому стані, до якого привчила себе за життя у фізичному тілі. І цей стан триватиме аж до наступного втілення, тобто зазвичай сотні земних років. От для чого (зокрема — важливо) треба навчитися керувати своїми емоціями, врегульовувати їх, а не просто жити по-тваринному, рефлекторно реагуючи на приємні чи неприємні чинники зовнішнього середовища та імпульси з глибини власного тіла!

Різні емоційні стани можна розподілити за шкалою *грубості-тонкості*.

Найгрубіші — ненависть, лють, злість, жах, страх, розпач, тривога, ревнощі, туга, стани скривдженості (ображеності), відчуття пригніченості кимось, горя, розлуки і т.п.

До середнього діапазону можна віднести такі стани, як поспіх, нетерпляче очікування, спортивний або трудовий азарт, сексуальне прагнення (пристрасне бажання) тощо.

Як високі стани свідомості варто розглядати ніжність, зокрема, сексуально забарвлену, а також стани, що виникають при емо-

ційному співналаштуванні з гармонійними явищами природи (ранок, весна, затишок, спокій, чарівний спів птахів, ігри тварин і т.п.), з відповідними творами різних напрямів мистецтва.

Є й ще більш високі стани свідомості. Їх немає серед «земних» емоцій, і немає нічого «земного», що могло б їх викликати, включаючи ікони та іншу релігійну атрибутику. Вони пізнаються тільки у вищих медитаціях співналаштування-злиття зі Святим Духом і з Богом-Отцем у Його Обителі.

Із зазначених груп станів перша називається «тамас», друга (перехідна) — «раджас», третя — «саттва». Тамас, раджас і саттва, як «земні» властивості, позначаються терміном «гуни». Більш високі категорії — «вищі гун».

Людина має можливість — шляхом духовних зусиль — підніматися гунами і подальшими щаблями. Але може також і опускатися ними.

При цьому треба розуміти, що йдеться не просто про здатність переживати ті чи інші емоції, а про якраз звичні стани свідомості. І від того, який з перелічених станів виявиться звичним у момент розставання з тілом, — залежить подальша доля — можливо, на майбутні століття.

Поміркуймо ж, чи хотілося б нам залишатися на такий тривалий термін у станах першої групи, так ще й серед собі подібних? А це і є пекло.

Причому, якщо ми вважаємо, що в таких наших емоціях винуваті «вони» — конкретні люди, обставини, — то ми не праві. Бо якраз ми самі співналаштовуємося з тими нетямущими людьми та обтяжливими обставинами — а не з Богом і Божественним, що могло б урятувати нас від пекла.

Апостол Павло про це сказав так: «... Ненавидьте зло, прихиляйтеся до добра!» (Рим 12:9).

Із цією же метою має сенс дотримувати і таких принципів:

«Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, добро творіть тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто кривдить і гонить вас...» (Мф 5:44).

«Мирися з суперником твоїм швидко...» (Мф 5:25).

«Блаженні миротворці...» (Мф 5:9).

«... Не противитися злому. Але якщо тебе хто вдарить у праву твою щоку, підстав йому і другу. І тому, хто захоче судитися з тобою і верхній одяг твій взяти, віддай йому і сорочку. І хто примусить тебе іти з ним одне поприще, іди з ним два.» (Мф 5:38-41).

«Не судіть...» (Мф 7:1).

«... Не осуджуйте...» (Лк 6:37).

«... Не бійтеся тих, що вбивають тіло, а душі не можуть убити» (Мф 10:28).

«... Кожному, хто попросить у тебе, дай, а від того, хто забирає твоє, — не вимагай.» (Лк 6:30).

«Хто мудрий і розумний між вами? Доведи це на ділі добрим поводженням з мудрою лагідністю. Але якщо у вашому серці ви маєте гірку заздрість і сварливість, то не хваліться і не говоріть неправди проти істини. Це не та мудрість, яка сходить зверху, але земна, ... бісівська...» (Як 3:13-15).

«Хто говорить, що він у світлі, а ненавидить брата свого, — той ще в темряві» (1 Ін 2:9).

«Благословляйте гонителів ваших; благословляйте, а не проклинайте...

Нікому не відплачуйте злом за зло, але дбайте про добро перед усіма людьми.

Не мстіть за себе...

... Якщо ворог твій голодний, нагодуй його; якщо хоче напитися, дай напитися йому...

Не бувай переможений злом, а перемагай зло добром.» (Рим 12:14-21).

«А ти чого осуджуєш брата твого?... Кожен з нас дасть за себе відповідь Богові. Не будемо ж більш судити один одного, а краще думайте про те, щоб не подати братові *приводу* до спотикання або спокуси.» (Рим 14:10-13).

«... Якщо і впаде людина в якийсь гріх, ви, духовні, виправляйте такого в дусі лагідности, пильнуючи кожний себе, щоб і ти не був спокушений» (Гал 6:1).

«Ніяке гниле слово нехай не виходить із вуст ваших, а тільки добре..., щоб воно давало благодать тим, що слухають» (Еф 4:29).

«... Відкладіть... гнів, лютість, злість, лихослів'я, лайливість уст ваших...» (Кол 3:8).

«... Не платіть злом за зло або лихослів'ям за лихослів'я» (1 Пет 3:9).

«... Хто ненавидить брата свого, той перебуває в темряві, і в темряві ходить, і не знає, куди йде, бо темрява засліпила очі йому» (1 Ін 2:11).

«Такого роду справи не наблизять вас до порятунку, а доведуть до морального падіння, при якому злодійство, брехня, вбивства вважаються відважними діями.

Але є диво, яке може вчинити й людина: це — коли вона, сповнена щирої віри, наважується вирвати з коренем... всі дурні помисли і, щоб досягти мети, не ходить більше шляхами беззаконня» (Життя Святого Ісси 9:17; 11:8).

Хтось може заперечити: так це ж — егоїзм: відійти від зла, піклуватися лише про свій порятунок, а вони — що ж? — нехай і далі таке чинять?!

Ви не праві: адже йдеться, насамперед, саме про стани свідомості. Навіть воювати проти злочинців, проти найогиднішої людської мерзенності, якщо такий наш обов'язок, можна без ненависті, люті, відрази, в емоційному спокої і співналаштованості з Божественним. А пекельні емоції — вони тільки шкодять усім — і собі, і друзям...

Важливо зрозуміти ще й те, що сильні емоції вирують не тільки всередині тіла: вони створюють енергетичні поля довкола, викликаючи в оточуючих співналаштування, а іноді й хвороби.

Якщо ми додержуємося Христових принципів — то ми не будемо, втягуючись у земні баталії своїми емоціями, привчати себе та інших до пекла.

Ще раз повторю, що зі сказаного не випливає порада для всіх: бути осторонь від соціального життя, інтересів інших людей, та й не тільки людей. «Немає більше від тієї любови, як хто душу свою покладе за друзів своїх.» (Ін 15:13) — говорив Ісус. Але це робити треба не в люті, ненависті, презирстві — а в спокої, любові, у спрямуванні уваги на свою Вищу Мету — Отця Небесного. Саме так ішов на Свою смерть на хресті Ісус Христос.

... Зараз ми ще можемо самі змінити довільно своє звикання до тих чи інших станів свідомості, зокрема, освоюючи прийоми психічної саморегуляції, медитативні техніки. І допомогу від інших людей ми зараз ще можемо прийняти — щоб постаратися встигнути стати кращими. Потім — коли тіло помре — змінити свій статус буде неможливо. І ніхто тоді вже не зможе допомогти. Христос не виводив грішників з пекла, молитви святих і всіх інших теж цього зробити не зможуть. Тільки сама людина, причому тільки при втіленому стані, може змінювати себе і свою долю.

* * *

На наші долі у втіленому стані — в цьому або в майбутньому земних життях — впливає наявність набору відомих пороків. Якщо ми, наприклад, маємо властивість не зважати на чужий біль і будемо завдавати його іншим істотам (не тільки людям), — то Бог буде відучувати нас від цього. Як? Поміщаючи нас у ситуації страждань від болю — щоб ми навчилися, зазнаючи біль на собі, співчувати болеві інших. Так ми самі програмуємо собі долі (пекло на Землі), за яких стоншувати свої емоції буде значно складніше.

Що ж робити зараз, аби позбутися пороків, які гублять нас? — Покаятися!

Покаяння

Із твердження про необхідність очиститися через покаяння почав свої проповіді Іоан Хреститель (Мф 3:2,6). Це було новим для тих, хто його слухав: на той час в іудеїв була поширена досить своєрідна форма «звільнення від гріхів». Раз на рік, на Великдень, вони символічно наче перекладали свої гріхи на ягнят, потім убивали їх-«грішників» — «у жертву Богові» і самі ж з'їдали їхні трупи. Зрозуміло, що цей абсурд тільки збільшував гріховність таких людей перед очима Бога.

Ні, особисті гріхи не можуть бути перенесені на кого-небудь, тільки сама людина може змити їх своїм щирим каяттям.

Саме каяття, яке йде за інтелектуальним самоаналізом, є головним очищувачем душі.

Бог постійно «пасе» нас, як Своїх овець (алегорія, що часто використовувалася Ісусом), запустивши нас на земні «пасовища». Його намір полягає в тому, щоб зробити нас досконалими, щоб ми стали гідним поповненням Його Самого. У цьому — Його Життя, суть створення матеріальних світів. І Він не відступиться від нас, незалежно від того, хочемо ми чи ні взагалі знати про Нього, чи любимо ми Його, чи прагнемо стати досконалими, як Він, чи бажаємо влитися в Нього.

Наближення до Нього через зусилля самовдосконалення приносить істинне Блаженство. Особливо гостро відчуваються перші стикання з Божественною Свідомістю, потім Вищим Блаженством стають усе триваліші епізоди Злиття з Ним. Це — вищі нагороди нам за успіхи на духовному Шляху!

Якщо ж ми не виконуємо Його Волю, ідемо у протилежний від Нього бік — то прирікаємо себе на страждання. Ці страждання — «нагорода» за непокору.

І перше, що ми можемо зробити, щоб позбутися від них, — це покаятися.

Але новачки в релігії, для яких Бог — поки ще не Жива Реальність, а лише абстракція, цілком природно можуть запитати: а як каятися?

Існує думка, наприклад, що каятися можна саме й тільки перед священиком. І що саме через нього «відпускаються гріхи».

Але істина полягає в тому, що ніякого «відпущення гріхів» насправді не відбувається взагалі: це — взагалі неправильна постановка питання. Обговорення проблеми покаяння повинно вестися набагато серйознішою мовою — термінами, що окреслюють процес порятунку від пороків, а не на рівні вимолювання прощення. Відповідно, і механізми щирого покаяння — інші. Згаданий же церковний обряд годиться лише для дітей, новачків і недалекоглядних дорослих.

У деяких протестантських церквах покаянна робота поставлена вже на порядок краще: віруючі — після відповідної підготовки — каються безпосередньо перед Богом Живим, без посередників. При цьому урочистість обстановки і підтримка всієї громади, що зібралася, сприяють розжаренню емоцій каяття.

Але не всі люди мають доступ до таких громад або до справді мудрих духовних наставників, здатних пояснити те, в чому поля-

гає каяття і як каятися. Тому розглянемо зараз принципову схему самостійної покаянної роботи.

Перше, це треба розібратися в деяких принципових питаннях релігійної філософії: що таке Бог, Еволюція, сенс нашого життя і всіх втілюваних істот. Звідси стає зрозумілим і те, навіщо взагалі працювати над собою, до якого ідеалу прагнути, що зрощувати в собі, від чого позбуватися, що є насправді пороком, гріхом, а що такими називають тільки люди, але не Бог. Для цього доцільно вивчати, насамперед, слова Самого Ісуса Христа, а не фантазії людей на тему християнства. «... Навчіться від Мене...» (Мф 11:29) — говорив Ісус.

Зверну увагу: доводиться чути слова про те, що «10 заповідей», даних Богом через Мойсея, — це і є «заповіді Христа». Якщо і вам зустрінеться такий проповідник — відійдіть від нього: він сам абсолютно нічого не зрозумів, але намагається вчити інших. Насправді ж Ісус залишив Вчення про Бога і про Шляхи до Нього, що незрівнянно багатші, ніж увесь Старий Завіт. І воно складається з десятків порад-заповідей.

І ще: якщо комусь здається, що він і без того славний, і нічого себе змінювати, — то це означає, що така людина настільки далека від духовної роботи, що навіть не має уявлення про неї. А у Вченні Ісуса знайде собі можливість стати кращою будь-яка людина: від початківця — до такого, хто вже багато просунувся на релігійному Шляху.

Тепер поговоримо про самоаналіз. Те, що люди називають гріхами, — це не головне. Гріхи — це тільки конкретні прояви наших пороків — рис характеру, властивостей душі. Гріхи дозволяють побачити пороки, але боротися треба не із гріхами, а з пороками. І це — робота зовсім не на один вечір... Переробити себе як душу, позбавивши її від одних якостей і наділивши іншими, можна лише за роки напружених зусиль.

Для того, щоб чіткіше роздивитися в собі той чи інший порок, доцільно спробувати простежити всі його прояви, всі гріхи цієї лінії, за все життя, аж до дитинства. А коли ця робота буде зроблена, Бог, можливо, дасть заглянути й у минулі втілення — щоб побачити корінь своїх пороків, що мали місце ще там.

У процесі виявлення в собі пороків і згадування конкретних гріхів — повинно наставати емоційне каяття.

Але якщо ви при цьому емоційно страждаєте через жалість до себе у зв'язку зі страхом перед прийдешнім покаранням — то ви на абсолютно хибному шляху.

Співчувати треба не собі, а своїм жертвам — усім тим, кому заподіяли через свою порочність біль — фізичну чи емоційну. А потім пережити свідомістю кожну таку ситуацію заново — але тепер уже правильно.

Якщо можна якось — хоча б частково — загладити свою провину перед своїми жертвами — це треба обов'язково зробити. Якщо не зробити цього, але просити про прощення в Бога, — безглуздо розраховувати на позитивний результат: адже таке каяття не є щирим.

Покаянній роботі немає і не може бути заміни. Сподівання на те, що очиститися від пороків можна лише через медитативні практики та різні «катарсичні» прийоми, — помилка. І навіть якщо дати людині можливість побувати в Обителях Святого Духа і навіть стикнутися з Отцем — однаково від цього пороки не «згоряють», а залишаються і проявляють себе. Це — не домисли, а факти.

Тому раджу остерігатись і таких «новацій», як метод «вигукування» своїх пороків (для цього треба просто дуже голосно, довго й грубо кричати, краще в компанії однодумців), і таких «сумнівних» прийомів «порятунку від пороків», як винахід одного російського «постперебудовного» «духовного пастиря» (до Перебудови — інструктора райкому КПРС); він проповідував: «Убивайте павуків! За кожного вбитого павука 40 гріхів знімається!». Краще відійти від таких невігласів, щоб не стати такими, «коли сліпець веде сліпця» (Мф 15:14).

... Підбиваючи підсумки цієї та попередньої глав, ще раз наголошую на головних висновках.

У пекло неземне люди потрапляють не за конкретні провини, а за звичку до пекельних станів свідомості, вироблену на Землі; а відповідними вчинками, що порушують принцип незаподіяння без нагальної потреби шкоди іншим істотам, визначається пекло земне.

Першим і незамінним способом порятунку себе від прийдешнього пекла є каяття — відстеження в собі пороків, що виклика-

ють конкретні етичні помилки (гріхи), а потім каяття, основою якого є співпереживання жертвам своїх гріхів.

Ціль покаяння — не випрошування прощення, а рятування себе від пороків.

Другим напрямом на початку духовної роботи мусить стати стоншення свідомості, що починається з корекції своєї емоційної сфери: виключення грубих негативних емоцій і культивування тонких позитивних, приучення себе до райських станів свідомості замість пекельних.

Ісус Христос

В уявленні дуже багатьох людей, що вважають себе християнами, принаймні в Росії, Христос — це ніби прізвище Ісуса. Тому ці два слова (Ісус і Христос) в їхньому розумі пов'язані нерозривним зв'язком.

Але насправді «Христос» — це аж ніяк не прізвище, а, скоріше, посада. Христос — грецьке слово; його давньоєврейський аналог — Машіах, в сучасній вимові — Месія. Цими словами позначають Того, Хто приходить на Землю від Бога-Отця — як Частина Його — надати на найвищому Божественному рівні духовну допомогу втіленим людям.

Щоб зрозуміти істину про це явище, треба добре засвоїти те, про що вже говорилося в попередніх главах: що Бог-Отець є одночасно і Цілісною Свідомістю, і сукупністю влитих у Нього колишніх людських Свідомостей, бо ці індивідуальні в минулому, але такі, що досягли повної духовної самореалізації Свідомості, перебувають в Обителі Отця в стані взаємного спів-розчинення, утворюючи єдине Ціле. Про це, зокрема, говориться в Євангелії від Іоана (1:4): «У Ньому (Отці) було життя, і життя було *Світлом* людям». Про те ж саме читаємо в Євангелії від Пилипа (87): «Сини Чертога Шлюбного (Обителі Отця, де відбувається Злиття з Ним у взаємних Обіймах Любові) мають те саме ім'я (тобто всі Вони є тепер Бог-Отець)». Але Вони — ці колишні люди, що стали єдиносущими Отцю, — також здатні і знову відокремлюватися на певний час як Святий Дух, якщо це необхідно для виконання якогось завдання Отця.

Тому однаково вірним є те, що Христос — Частина Бога-Отця, і те, що Христом не завжди був таким, але мав у минулому люд-

ську історію. Коли? — у цій або в одній з минулих Манвантар? — це не має значення. Важливо лиш те, що Він — після Свого Злиття з Богом-Отцем після досягнення повної Досконалості — потім знову повернувся з Обителі Споконвічної Свідомості, як саме Його Частина, до людей з Місією допомоги їм.

Христів на Землі — за приблизно мільйон-літню історію існування людей — було кілька. Вони з'являлися на Землі в різний час і серед різних народів, створюючи щоразу вогнища духовної культури, викладаючи знання про Бога, сенс життя людей на Землі і Шляхи їх до кінцевої Мети. Ісус Христос був одним з Них.

Спроба наполягати, як це роблять деякі «богослови», що Ісус був єдиним Месією, ґрунтуючись на тому, що Він був названий Єдинородним Отцю (Ін 3:16), — явно не спроможна, тому що слово «єдинородний» дуже чітко вказує — «єдиний за народженням», «єдиний за походженням» (тобто той, хто вийшов з Бога-Отця), але ніяк не «єдиний». Ісус був єдиним Посланцем Бога-Отця тільки для тих людей, з якими спілкувався в той час.

До Ісуса Посланцем Отця в тому ж регіоні Землі був Мелхиседек (Євр 7).

І Сам Ісус пророкував явище Месії, Який не буде породжений жінкою: «Коли ви побачите Того, Хто не породжений жінкою, упадіть ниць і шануйте Його; Він — ваш Отець» (Євангеліє від Хоми, 16). І таким став у наш час Бабаджі з Хайдакхана (Індія), що матеріалізував Собі в 1970 році відразу доросле тіло і прожив у ньому серед людей 14 років.

Опис дитинства Ісуса показує, що вже в 12 років Він здивував Своєю мудрістю старійшин і вчителів Єрусалима в релігійній бесіді (Лк 2:42-52).

Подальший етап життя Ісуса викладений у двох літературних джерелах: «Життя Святого Ісси[128], найкращого із синів людських» і в «Тибетському Євангелії». У першому з них про це говориться так:

«Коли Ісса досяг 13 років — а в цьому віці кожен ізраїльтянин повинен вибрати собі дружину — будинок Його батьків, що жили скромною працею, почали відвідувати люди багаті і знатні, які бажали мати за зятя молодого Іссу, котрий вже прославився

[128] **Ім'я «Ісус» звучить по-різному різними мовами: Ісса, Іса, Ієшуа, Ієзус, Джізіс та ін. Вимова «Ісус» характерна для слов'янських мов.**

Своїми повчальними промовами в ім'я Всемогутнього. Але Ісса таємно залишив рідний дім, пішов з Єрусалима і разом із купцями направився до Інду...» (4:10-12).

Скрізь, де Він мандрував у наступні роки — в Індії, Тибеті, Персії — Він зціляв хворих, воскрешав мертвих, виступав проти язичества і проповідував Єдиного Всесвітнього Бога-Отця і Шлях до Нього. При цьому Його улюбленими слухачами були, як згодом і в Іудеї, представники нижчих соціальних верств.

У Своїх проповідях в Індії Він, зокрема, учив:

«Не поклоняйтеся ідолам, тому що вони вас не чують; не наслідуйте (чотирьох) Вед, у яких істина перекручена; не вважайте себе завжди першими і не принижуйте свого ближнього.

Допомагайте бідним, підтримуйте слабких, не робіть зла кому б там не було, не бажайте того, чого ви не маєте і що бачите в інших» (5:26-27).

А в Персії, відповідаючи на питання головного жерця зороастрійської віри, Він говорив так:

«... Як немовля знаходить у темряві материнські груди, так і ваш народ, утягнутий в омани вашим помилковим вченням і релігійними обрядами, ... впізнав свого батька в Отці, провісником Якого є Я.

Вічна Істота возвістила вашому народові Моїми вустами: «Не поклоняйтеся Сонцю (як Богові): воно — тільки частина світу, створеного Мною для людини.

Сонце сходить, щоб зігріти вас під час вашої роботи; і воно заходить, щоб дарувати вам спокій, як Я встановив.

Тільки Мені, одному Мені, належить усе, чим ви володієте, усе, що навколо вас, вище вас або нижче вас.»

«Але, — заперечили жерці, — як міг би жити народ за законами справедливості, якби не мав наставників?»

Тоді Ісса відповідав: «Поки народи не мали жерців, природний закон управляв ними, і вони зберігали непорочність душ. Душі були в Богові, і, щоб розмовляти з Отцем, немає потреби в посередництві якого-небудь ідола чи тварини, або у вогні, як ви його тут застосовуєте.

... Сонце не діє довільно, але з Волі невидимого Творця, що дав йому начало.

... Вічний Дух — Душа всього одухотвореного. І ви здійснюєте тяжкий гріх, розділяючи Його на «Духа Зла» і «Духа Добра», тому що Він — винятково тільки Бог Добра, Котрий, як батько сімейства, робить тільки благо Своїм дітям, прощає їм всі провини, якщо вони каються.

А «Дух Зла» живе на Землі, в душах людей, які зіштовхнули дітей Божих зі шляху обов'язку.

І Я говорю вам: бійтеся дня Суду, коли Бог накладе тяжкі покарання на всіх, хто наказував спокушати Його дітей зі Шляху істинного, наповнювати їхніми марновірствами та забобонами...» (8:8-20).

Зберігся й запис слів Ісуса, проголошених Ним тибетцям:

«Я прийшов показати людські можливості. Те, що творю Я, всі люди (нехай) зможуть творити. І Те, що Я є, — всі люди (нехай) будуть. Ці дари належать народам усіх країн, (вони) — вода і хліб життя.» (Тибетське Євангеліє).

Лише в 29 років Ісус знову «прибув у країну Ізраїлю» (Життя Святого Ісси, 9:1). І те, що Він робив і говорив там, якраз і залишилося найбільше відомим для наступних поколінь людей.

Повернувшись у рідні краї, Ісус зібрав кілька помічників-учнів, ходив із ними по містах і селам, творячи чудеса, зокрема, зцілюючи безліч хворих, воскрешаючи мертвих, проповідував у синагогах, у будинках, під відкритим небом те, якими хоче бачити людей Отець Небесний.

Тисячі чоловік слухали Ісуса, бачили чудеса, одержували зцілення від хвороб. Деякі кидали всі свої земні справи і приєднувалися до Нього, щоб мандрувати з Ним, учитися в Нього.

Він їх учив, роз'ясняючи Шлях до Досконалості, показуючи прийоми духовного цілительства, навчаючи медитативним технікам.

Безсумнівно, Йому хотілося бачити в них тих людей, котрим би Він зміг передати всі вищі знання про Отця, Він мріяв, що вони разом із Ним увійдуть потім у Його Обитель. «Отче! Ті, кого Ти дав Мені — хочу, щоб там, де Я, — і вони були зі Мною!..» (Ін 17:24).

Але варто було Йому сказати щось надмірне для їхньої здатності сприймати — і вони вражали Його своїм нерозумінням, багато хто з них ішли, засумнівавшись в адекватності Його слів, а часом і в Його психічному здоров'ї... (Ін 10:19-20; 13:36-38; 14:5-7; 16:17-18; Лк 9:54-56 і т.п.).

Навіть Його мати і брати одного разу прийшли туди, де проповідував Ісус, щоб забрати Його додому, тому що вирішили, що Він збожеволів, оскільки говорить таке... (Мк 3:21; 31-35).

В решті-решт із Ним залишилося — після трьох років проповідей, навчання, чудес — усього 12 учнів-чоловіків (з яких один — Іуда Іскаріот — Його зрадить) плюс Марія Магдалина.

А де ж ті захоплені тисячні юрби простолюдинів, які слухали Його проповіді, їли матеріалізовану Ним їжу, були зцілені Ним від різних хвороб?...

Виявилося, що юрбі потрібно було зовсім не Його Вчення про зусилля, які варто зробити, щоб увійти в Царство Небесне. Юрбі потрібно було тільки, щоб Він зцілював, проявляв до неї увагу... (Лк 9:11).

Побачивши це, Ісус став ухилятися від юрби. «сходилося до Нього безліч народу послухати і зцілитися від Нього від недуг своїх. Він же відходив у безлюдні місця і молився...» (Лк 5:15-16).

Так, Він зцілював. Але скільки можна?! Адже Він хотів, щоб люди знаходили щиру віру, робили якраз особисті зусилля, прагнучи стати кращими, — тоді б і хвороби зникли з Волі Отця... «... О роде невірний і розбещений! Доки буду з вами і терпітиму вас?!» — вигукнув одного разу Він, бачачи безнадійність цієї ситуації (Лк 9:41).

І юрба, налаштована проти Нього священиками, накопичувала злість...

«... Ви... шукайте, як вбити Мене (і тільки), бо слово Моє не вміщається у вас!» — намагався Він урезонити цих людей... (Ін 8:37).

Але було вже пізно: юрба жадібних примітивів, що образилася, збуджувалась усе більше, бо їй могли *б* дати ще, але недодали...

І невдовзі ті ж люди верещали Пілатові: «... Розіпни, розіпни Його!» (Лк 23:21).

«І вони, взявши Його, гнали і бігли, штовхаючи Його, і говорили: «Женемо Сина Божого, отримавши владу над Ним!». І облачили Його в порфіру і посадили Його на суддівське місце, кажучи: «Суди праведно, Цар Ізраїлю!». І хтось із них, принісши терновий вінець, поклав на голову Господа. А одні, що стояли (поруч), плювали Йому в очі, інші били Його по щоках, інші тикали в Нього очеретяною палкою, а деякі бичували Його, примовляючи: «От якою почестю вшануємо ми Сина Божого!».» (Євангеліє від Петра, 3:6 — 3:9).

... Чому ж Його не сприйняла переважна маса духовенство? Адже навіть в основах віросповідання між ними та Ісусом не було формальних розбіжностей: всі говорили про одного Бога-Отця, всі в дискусіях цитували іудейську Біблію...

Але насправді розбіжності між ними були, і дуже істотні: Ісус проповідував Бога Живого, особисто добре знаючи Його; вони ж — не знаючи Бога, тільки вірували в Нього, забезпечивши собі — завдяки релігії — високий соціальний статус і фінансове благополуччя, — всього-на-всього відстоювали підвалини своєї конфесії.

Із чого складалися ці підвалини? З розробленої до дрібниць релігійної обрядовості, правил побуту та репресій відносно їх порушників[129].

Коли існує така сформована у віках конфесіональна структура із храмами, красивими театралізованими виставами-богослужіннями, з ідеологією, що пронизала все суспільство, і з викликаним у людям страхом перед Божою карою у випадку непокори... — тоді жерців такої конфесії надто обурює, якщо хтось раптом починає інакомислити: говорити, що тут, мовляв, не все правильно, що жерці — лицеміри, які самі, не знаючи Бога, обдурюють народ...

Так було і буде з усіма тими «масовими» конфесіями, які наголошують на обрядовості та правилах поведінки — і неминуче втрачають за всім цим Бога Живого...

В Іудеї тоді «каламутником» проти релігійного лицемірства виступив Сам Посланець Бога-Отця — Ісус Христос.

... Ісус знав від Отця, що наближається кінець Його земного життя. Знав Він і те, яка смерть уготована Йому.

---

[129] **Спеціальне історичне дослідження з цього питання провів Ф.В.Фаррар [64].**

Чи міг Він спробувати уникнути цього? — Безсумнівно! Адже достатньо було просто піти з учнями за межі Іудеї — і всі були б задоволені, всі заспокоїлися б і незабаром забули про Нього.

Але Він не пішов. Чому?

Та тому, що, якби Він так зробив, то й справді про Нього ніхто б і не згадав через кілька років, і тоді не було б ніяких християнських церков, не було б і Нового Завіту...

План був інший.

План полягав у тому, щоб, по-перше, виконати до кінця всі пророкування древніх єврейських пророків про земне життя очікуваного Рятівника-Христа. І аж до того, що «кість не розломиться в Нього» і «будуть дивитися на Того, Якого прокололи». Тобто, коли розіп'ятим разом із Ним розбійникам перебили гомілки, щоб ті вмерли до настання передсуботньої ночі, Ісус уже покинув тіло, і тому Йому не перебивали гомілки, а лише простромили груди списом... (Ін 19:31-37).

По-друге, Його смерть і наступні після цього дні були супроводжені багатьма чудесами: дочасно настала темрява, «сама» розірвалася завіса ієрусалимського храму (Лк 23:44-45), тіло Ісуса зникло з того місця, куди було покладено, Ісус кілька разів являвся своїм учням, матеріалізуючи тіло, розмовляв з ними, настановляв.

Найбільше людей, звісно ж, вразило якраз явне воскресіння Ісуса з мертвих. Вони, хоч і були людьми релігійними, але не розуміли того, що після розставання з тілом практично кожна людина воскреє в світі іншому, відразу усвідомивши себе там у безтілесній формі (Мф 22:31). Ісус же довів це їм, зробивши набагато більше: Він, маючи якраз Божественну Силу Свідомості, дематеріалізував Своє, зняте з хреста, тіло, а потім знову здійснював його тимчасові матеріалізації.

І найближчі учні, а також Павло, а потім багато інших, присвятили свої життя проповіді Сина Божого, що з'явився на Землю, Христа — розп'ятого і воскреслого, який учив про Отця Небесного — Бога Живого і про те, як увійти в Його Обитель.

Ісус — про Себе

«... Я вийшов і прийшов від Бога...» (Ін 8:42).

«... Він послав Мене» (Ін 8:42).

«... Я зійшов з Небес не для того, щоб творити волю Мою, а Волю Отця, Який послав Мене» (Ін 6:38).

«Як знає Мене Отець, так і Я знаю Отця» (Ін 10:15).

«Я і Отець — Єдине» (Ін 10:30).

«... Отець в Мені, і Я в Ньому» (Ін 10:38).

«... Що почув Я від Нього, те й кажу світові» (Ін 8:26).

«Я говорю про те, що бачив у Отця Мого...» (Ін 8:38).

«Той, хто послав Мене, є зі Мною; Отець не залишив Мене одного; бо Я завжди роблю угодне Йому» (Ін 8:29).

«Я нічого не можу творити Сам від Себе» (Ін 5:30).

«... Я люблю Отця...» (Ін 14:31).

«Отче праведний!... Я пізнав Тебе!...» (Ін 17:25).

«Я прийшов вогонь звести на Землю, і як хотів би, щоб він уже запалав!» (Лк 12:49).

«Я (як) Світло, прийшов у світ, щоб усякий, хто в Мене вірує, не залишився у темряві» (Ін 12:46).

«Я — Світло для світу; хто піде вслід за Мною, той не ходитиме в темряві...» (Ін 8:12).

«Я є двері; хто через Мене увійде, той спасеться...» (Ін 10:9).

«Я прийшов для того, щоб (ви) мали життя, і надто мали» (Ін 10:10).

«Я Пастир Добрий: пастир добрий душу свою покладає за овець» (Ін 10:11).

«... Я душу Мою покладаю за овець» (Ін 10:15).

«Вівці Мої голосу Мого слухаються, і Я знаю їх; і вони йдуть за Мною» (Ін 10:27).

«... Навчіться від Мене... і знайдете спокій душам вашим... (Мф 11:29).

«Я є Путь, і Істина, і Життя... Коли б ви знали Мене, то знали б і Отця Мого.» (Ін 14:6-7).

«... Я знаю, звідки прийшов і куди йду...» (Ін 8:14).

«Куди Я йду, туди ви не можете (зараз) прийти» (Ін 8:21).

«Тому любить Мене Отець, що Я душу Мою віддаю, щоб знову прийняти її. Ніхто не відбирає її від Мене, але Я Сам віддаю її. Маю владу віддати її і маю владу знову прийняти її. Цю заповідь Я прийняв від Отця Мого» (Ін 10:17-18).

«... Перебувайте ж у Моїй любові! Якщо заповідей Моїх дотримаєтесь, то будете в любові Моїй, як і Я, дотримавшись заповідей Отця Мого, перебуваю в Його любові» (Ін 15:9-10)!

«Той, хто поблизу Мене, — поблизу Вогню, хто далеко від Мене — далеко від Царства (Отця)» (Євангеліє від Хоми, 86).

«Хто любить батька чи матір більше, ніж Мене — недостойний Мене; і хто любить сина чи дочку більше, ніж Мене, — недостойний Мене...» (Мф 10:37).

«Ще багато чого маю сказати вам; але ви тепер не можете вмістити» (Ін 16:12).

«... Іду до Отця; бо Отець Мій більший за Мене» (Ін 14:28).

Поширення християнства

Як ми вже обговорювали, до жалю Ісуса, Йому не вдавалося знайти тих людей, які змогли б швидко стати такими, як Він. Апостоли, можливо, були справді кращими людьми в Іудеї, але їх психогенетичний вік ще не відповідав тому, щоб прийняти та відразу цілком умістити Божественне знання.

Показово, наприклад, зауваження, зроблене Левієм Петру вже після відходу із земного життя Ісуса: «Петре, ти завжди гніваєшся!» (Євангеліє від Марії Магдалини, 18:5).

Про Петра також відомо, що він досить нетерпимо ставився до Марії Магдалині через те, що вона — жінка — теж опинилася серед обраних учнів Ісуса і навіть користується особливою прихильністю Його (Євангеліє від Хоми, 118).

Тобто, за увесь час свого учнівства в Ісуса Петро так і не навчився регулювати свої емоції, жити в серцевій любові, не усунув своєї зарозумілості...

Після розп'яття Ісуса учні, вражені Його смертю і наступними чудесними явищами, хто як міг, намагалися продовжити Його справу. Всі вони проповідували, багато хто працював уже зі своїми

учнями. Більшість із них залишилася для цього серед євреїв. Але апостол Хома рушив через Сирію на схід і скрізь, де міг, аж до Індії та Китаю, створював християнські громади; сірійська та індійська малабарська церкви, створені ним, існують й понині (докладніше див. [24]).

До проповідницької діяльності апостолів приєднався і колишній гонитель та вбивця християн Павло, новонавернений особисто вже невтіленим Ісусом (Діян 9).

Деякі учні Ісуса залишили свої писемні праці, що дійшли до нас. Це — Матфій, Іоан, Хома, Петро, Яків, Пилип, Іуда (не Іскаріот), Марія Магдалина, Никодим, а також Павло та не безпосередні учні Ісуса — євангелісти Марко та Лука.

Судячи з Євангелій, саме Іоан та Марія Магдалина були улюбленими учнями Ісуса. Іоан написав одне з кращих за якості та обсягом Євангеліє. Його перу також належать три писемних Послання учням, з яких перше містить багато найцінніших повчань і порад.

Але Іоан також записав два тексти, які дуже несхожі на зазначені вище твори. Перший з них одержав назву «Апокриф Іоана», другий — «Одкровення Іоана Богослова» («Апокаліпсис») включені в кінець Нового Завіту.

«Апокриф» був написаний Іоаном незабаром після розп'яття Ісуса, тобто ще до Послань. З нього видно, що Іоан, хоч і записував старанно все, що міг із висловлень Вчителя, хоч і вмістив найважливіший аспект Вчення Ісуса — сердечну любов, але так і не зміг збагнути своїм розумом за увесь час спілкування з Месією, що втілився, суть Його явлення на Землю, а також суть Отця, що послав Його. Він ставить Богові такі питання: «Чому обраний Спаситель? І чому Він посланий у світ Своїм Отцем? І хто є Його Отець, Котрий послав Його?...» (Апокриф Іоана, 1:20).

І він одержує відповіді про природу Отця, Святого Духа, Христа, про «створення світу»...

Але потім Іоан піддається характерному для пророчих контактів тесту на інтелектуальність слухача: оповідь приблизно з 2-ой третини змінює свій характер, ідуть фрази, позбавлені змісту і будь-якої значимості... Задум Бога тут такий: чи зрозуміє слухач цей жарт-тест? Іоан не зрозумів, тест на інтелектуальність не

витримав: поставився до всього серйозно, переказав товаришам-апостолам, сумлінно все записав...

Подібний епізод повторився й тоді, коли Іоан записував свій «Апокаліпсис», що нагадує страшний сон (у найкращому разі). Його тематика — не проповідь Шляху до Досконалості через віру, любов, роботу з перетворення себе, — а погрози, пророкування лих і нещасть, закляття; текст позбавлений не тільки Божественної Любові, але й взагалі якої-небудь позитивної значимості для адептів, він лише відволікає, провокуючи на даремні *міркування про майбутнє*. Тоді як Бог учить нас жити і працювати *тут і зараз*.

«Апокаліпсис» Іоана, будучи введеним у Новий Завіт, виявився і для мільйонів людей, що вивчають християнство, тестом на інтелектуальність і духовність, тестом-спокусою. І дуже багато хто — спокусився. Тому що «Апокаліпсис», ставши кінцівкою Нового Завіту, наче перекреслює і відмітає Вчення Ісуса про спрямованість до Бога-Отця і удосконалювання через любов. І хтось вибирає в Новому Завіті для себе святі проповіді любові, чистоти, спрямованості до Отця — а хтось «резонує» з огидними сценами обіцяних жаху, виразок, крові, гною і буде їх смакувати, длубати розумом у цих нечистотах, замість того, щоб співналаштовуватися з добром, з прекрасним, замість того, щоб учитися любові до людей, всього Творення, всіх тварин і Творця.[130]

Подібна доля випала і Никодиму: він написав гарне Євангеліє про останні дні земного життя Ісуса, але завершив його детальним описом свого сну про те, як Ісус нібито виводив з пекла грішників.

Інший неоднозначний за цінністю і такий, що потребує спеціального обговорення, розділ Нового Завіту — Послання апостола Павла.

Вони переповнені протиріччями: від найцінніших Одкровень, проповідей ніжної любові — до роздратованої лайки нестерпного «мораліста».

---

[130] **Подальша доля Іоана склалася, однак, якнайсприятливіше: його любов-турбота про матір Ісуса Марію і допомога з боку Ісуса забезпечили Іоанові необхідні умови для досягнення повної духовної Самореалізації ще в тому втіленні. Ми мали велике щастя багаторазового прямого спілкування з Ним, а також з апостолами Марком, Пилипом та Андрієм, зокрема і на улюблених Ними *місцях сили* – на околицях Петербурга. Всі Вони досягли повної Божественності і входять до втілених людей з Обителі Творця — в якості Святого Духа.**

У чому ж причина? Щоб це зрозуміти, треба простежити історію становлення Павла як християнина.

Спочатку він був агресивним та енергійним катом, мучителем і вбивцею християн.

Аж раптом одного разу, йдучи дорогою, він почув голос невидимого Співрозмовника: «Савле, Савле! Чому ти гониш Мене?» (Діян 9:4). Павло був не тільки катом і садистом, але й набожною людиною. І він швидко зрозумів, у чому справа.

А справа в тім, що Господь вирішив не тільки зупинити кривавого тирана, але й використовувати його неабияку фанатичну енергійність на благо Божому Промислу.

І, почувши напоумленням Бога, Павло різко перетворюється з лютого гонителя християн — у настільки ж невгамовного пропагандиста Вчення Ісуса.

Сам Павло про це пише так: «Дякую Христу Ісусу, Господу нашому, Який дав мені силу, що Він визнав мене вірним, поставивши на служіння, мене, колишнього хулителя, і гонителя, і кривдника, але помилуваного тому, що так чинив за невіданням, у невірстві; благодать же Господа нашого... відкрилася в мені щедро з вірою і любов'ю... Вірне і всякого прийняття гідне слово, що Христос Ісус прийшов у світ (цей) спасти грішників, серед яких я перший. Та для того я й помилуваний, щоб Ісус Христос на мені першому показав усе довготерпіння, як приклад для тих, які будуть вірувати в Нього, для Життя Вічного.» (1 Тим 1:12-16).

Усе це відбулося вже після розп'яття Ісуса, із втіленим Ісусом Павло не зустрічався, тільки через деякий час він мав особисті контакти з Його учнями. Але Павло відразу ж після свого навернення до християнства повністю віддався Божому водійству і з усією своєю неабиякою енергійністю став працювати над перетворенням себе, використовуючи, зокрема, медитативні прийоми, що даються Богом.

До того ж Бог доручає Павлу особливу місію — перетворювати в нову віру язичників Римської імперії за межами Іудеї.

Павло проповідував жагуче, створював усе нові і нові християнські громади, сперечався з релігійними лідерами язичників, був неодноразово побитим до смерті, але Бог повертав його в тіло — і Павло знову рвався в битву.

Павло написав багато Послань, звернених до різних християнських громад. У цих Посланнях переплітаються кілька тем, які почасти настільки суперечать одна одній, що згодом історики навіть висували версію про те, що в Посланні Павла кимось були додані його власні «моралі»: настільки різні за стилем та інтелектуальним рівнем окремі їх частини. Але пояснення протиріч у цих текстах логічно випливає із суперечливості самого Павла.

Він просто не встиг змінитися увесь до кінця. Щоб перетворитись на цілісну Божу людину, йому потрібно було б років 10 спокійного учнівства. Але їх у Павла не було, і він жагуче воював із самим собою колишнім — між проповідями, побиттями, поневіряннями в холоді та голоді, ув'язненнями...

І простимо ж йому те, що найвищі Одкровення від Бога він перемежовував зі сплесками ненависті проти «мужоложців», «скотоложців», «любодіїв» і «любодійок»... Адже саме він першим в історії християнства і на противагу Вченню Ісуса Христа проголосив «анафему» — прокляття від імені християнської церкви (1 Кор 16:22).

Його Послання як послужили на благо людству, так і стали сильною спокусою для наступних поколінь християн — ще сильнішою, аніж «Одкровення» Іоана. Бо вони «узаконювали», будучи включеними до Нового Завіту, не тільки ніжність, лагідність, гармонію, прощення — але й діаметрально протилежне: гнів, злісну нетерпимість до тих, хто «не такі, як я», прокляття...

Саме Павло та Іоан також «розвинули» ту абсурдну теорію, що нібито можна свої гріхи змити чужою кров'ю, чужим стражданням. (Про це ми вже говорили на початку глави «Покаяння»). Вони почали затверджувати в своїх Посланнях, що безвинно вбитий Ісус був Агнцем Божим, Якого Бог-Отець нібито послав у жертву... Самому Собі — на спокуту людських гріхів... «А як закон, ослаблений плоттю, був безсилий, то Бог послав Сина Свого в подобі плоті гріховної в жертву за гріх...» (Рим 8:3), «... Кров Ісуса Христа, Сина Його, очищає нас від усякого гріха» (1 Ін 1:7), «... Він є умилостивлення (Бога-Отця) за гріхи наші, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу» (1 Ін 2:2), «... Він явився для того, щоб узяти гріхи наші...» (1 Ін 3:5)... От у результаті й вийшло, що нам досить лише ввірувати, що Ісус справді був Христом, — і більше нічого робити не треба: наші гріхи вже прощені, рай гарантований...

* * *

Християнство в Римській імперії утверджувалося не просто. Були і гоніння, і масові вбивства християн. Їх розпинали на хрестах уздовж доріг. І тоді інші християни добровільно йшли здаватися катам, щоб загинути на хрестах за віру, хоч цим уподібнившись Христу...

Як це несхоже на тих нинішніх «віруючих», які, називаючи себе християнами, не здатні навіть на найменші зусилля над собою, наприклад, «не можуть» кинути курити...

З Волі Бога й завдяки особистим подвигам апостолів та інших героїв християнство згодом охопило більшу частину Європи, а з неї — обидві Америки, Австралію; багато християн є в Азії, Африці. Нині майже третина населення Землі сповідує християнство. Тільки через тисячу років після свого виникнення воно дійшло й до Росії [24,27].

... А зараз нам треба підійти до дуже важливого розуміння того, що слово «християнство» має два принципово різних значення: християнство — як Вчення Ісуса Христа і християнство — як те, у що його перетворили люди в конкретних країнах і в конкретні історичні епохи.

Від самого початку християнства і до наших днів серед людей, що вважають себе християнами, були і щирі послідовники Христа, і ті, хто лише вдавали християн — заради задоволення своїх низьких пристрастей: прагнення панувати над іншими, грабувати, знущатися, вбивати... Були і будуть ті, хто так нічого й не зрозуміли у Вченні Христа, хоча вважають себе істинно віруючими; таких, може, і більшість... Та втім, ці глави — не про історію земного християнства, а про Вчення Ісуса Христа.

Свобода волі

Може виникнути запитання: «А як же Бог попустив включення неякісного матеріалу в Новий Завіт?»

Відповідь тут така: один із найважливіших принципів у роботі Бога за виховання нас — надання нам досить великої свободи волі, тобто права вибору свого життєвого шляху. Хочеш іти до Мене? — Іди! Давай руку, допоможу! Хочеш іти в протилеж-

ний бік? — Що ж, іди, але постарайся, будь ласка, все-таки знайти Мене, Я буду тобі весь час нагадувати про Себе...

Те, куди прагне сама людина розумом і свідомістю, є для Бога важливим показником того, як, якими методами, цій людині допомагати. Заради можливості використовувати цей принцип — навіть у Святі книги, насичені інформацією про Істинний Шлях, Бог попускає включення інформації, яка спокушає.

Ми можемо дивитися на все це, як на уроки з психології нашого Вищого Вчителя; ці заняття включають часте тестування нас на рівень духовного просування, інтелектуальну та етичну розвиненість.

У зв'язку зі сказаним доречно навести кілька цитат із Нового Завіту. Перша — з 1-го Послання до коринф'ян (6:12) апостола Павла: «Усі мені дозволено, та не все корисне...».

Про це ж говорив і Ісус: «Горе світові від спокус, бо потрібно, щоб пройшли спокуси; (при цьому) горе такій людині, через яку спокуса приходить» (Мф 18:7).

Принцип свободи волі припускає, що підсумки кожного етапу навчання підбиваються періодично, замість того, щоб негайно заохочувати або карати за кожне прийняте людиною рішення. Щоб пояснити це, Ісус розповів притчу про сіяча (Мф 13:24-30):

Власник поля посіяв на ньому добре насіння. Але вночі прийшла людина-ворог і на те ж поле посіяла бур'яни. Коли зійшли посіви, і все це виявилося, слуги запитують у господар: «Чи добре насіння сіяв ти на полі твоєму? Звідки ж на ньому плевели?... Якщо хочеш, ми підемо, виберемо їх?» Але господар відповів: «Ні, — щоб, вибираючи плевели, ви не повисмикували разом з ними пшеницю. Залиште зростати разом і те, і інше до жнив; і під час жнив я скажу женцям: зберіть спочатку плевели й зв'яжіть їх у снопи, щоб спалити їх, а пшеницю заберіть у житницю мою». У цій притчі «насіння» — це інформація — щира або помилкова. Завдяки їй на «полі» може вирости добрий «урожай», а також «бур'яни». Але потрібен час кожній людині — час до «жнив» — щоб через особистий пошук, особисті рішення визначитися: ким йому стати — «пшеницею» чи «бур'яном».

Якщо ж тебе щось спокушає — Ісус радив вчиняти із собою суворо, для власного ж блага: «Якщо рука твоя чи нога твоя спокушає тебе — відсічи її і кинь від себе: краще тобі ввійти в Життя

(Істинне) без руки чи без ноги, ніж, дві руки і дві ноги маючи, бути вкинутим у вогонь вічний (пекла). Коли око твоє спокушає тебе — вирви його і кинь від себе: краще тобі з одним оком у Життя увійти, аніж з двома очима бути вкинутим у геєну вогненну» (Мф 18:8-9).

Така боротьба із собою теж є вираженням своєї свободи волі.

І саме використовуючи свободу волі, ми будуємо свої долі.

... Але свобода волі не безмежна.

Бог втручається, наприклад, тоді, коли комусь настав час зробити поворот у його житті, але інерція колишнього руху цьому заважає. Згадаємо, хоча б, різкі зміни в житті тих, хто мав щастя стати особистими учнями Ісуса, надрізкий поворот у житті Павла, долях великої кількості людей, яких згодом урятувало з темряви неуцтва Вчення Ісуса Христа.

Бог також втручається в тих випадках, коли люди затівають щось, що не повинне відбутися, що зашкодить духовному прогресу будь-когось із втілених. Якщо ми думаємо інакше — ми недоусвідомлюємо, помиляємося.

Бог має досконалу Любов, досконалу Мудрість, досконалу Силу. Він не може «не помітити», «проспати» що-небудь. У Нього немає ворогів, здатних ефективно боротися проти Нього. Казки про Його «битви» з дияволом — це всього лиш казки, і хто сприймає їх серйозно —... це характеризує його інтелектуальний рівень... Бог здатний матеріалізувати або дематеріалізувати все, що завгодно, наприклад, тіло лиходія, що затіває те, що (об'єктивно!) не повинне відбутися.

Якщо ж щось таке сталося — то воно повинне було відбутися, і Бог був «у курсі справи». Наше завдання тут — постаратися зрозуміти причину.

Ми повинні навчитися довіряти Йому. (Хоча не повинні робити дурниці, за які Йому доведеться робити нам боляче).

Якщо совість чиста — боятися нема чого! Якщо ж не чиста — треба щиро каятися і виправляти те, що накоїли.

Якщо ж ми, маючи чисту совість, боїмося чогось земного, крім можливості нашкодити комусь своєю необережністю або недосвідченістю, — значить у нас ще слабка віра, слабка любов до Нього. «У любові немає страху, але довершена любов виганяє страх...

Той, хто боїться, недовершений у любові» (1 Ін 4:18). «... Жодна з них (пташок) не впаде на землю без волі Отця вашого; у вас же і волосся на голові все полічено; не бійтеся ж: ви дорожчі за багатьох... пташок» (Мф 10:29-31).

Якщо ж хтось говоритиме, що Бога немає, оскільки є землетруси, урагани, війни, або що Він — злий, і тому я вірувати в Нього не буду, або що Йому не впоратися з дияволом... — то постараємося зрозуміти, що в плани Бога не входить зробити людям на Землі рай. Якби на Землі був рай — то в нас не було б настільки потужних стимулів із нього рватися кудись іще.

Навпаки, нам є сенс пам'ятати, що тут не можна жити в ліні: інакше Він підганятиме нас через біль — для нашого ж блага.

Життя на Землі — це не є Життя Істинне, це — усього лиш досить короткий навчальний курс, можливість стати кращими, виправити свою долю заради життя прийдешнього, наблизитися до Кінцевої Мети.

А якби не було воєн та інших нещасть — то не було б і можливостей проявляти самовідданий героїзм на благо інших, або, навпаки, зраджувати, злякавшись болю або загрози смерті свого тіла...

Земні катаклізми — це всього лиш прискорювачі еволюції людей, які в них залучені. Це — можливість стати кращими.

Доля

Ми вже говорили про те, що еволюція кожної душі триває протягом тисячоліть, причому проміжки між втіленнями зазвичай набагато триваліші, в порівнянні із втіленими станами. Звідси випливає, що основне життя кожного з нас протікає саме у позатілесній формі; звідти ми спостерігаємо всі блукання в матеріальних ілюзіях безлічі інших утілених людей.

Але, опинившись у тілах, майже всі ми начисто забуваємо за роки немічного дитинства все те, що було до народження на Землі: адже життя тепер стає занадто несхожим на попереднє, бо можливості сприйняття у свідомості, яка втілилася, різко обмежуються. Вона тепер здатна вловлювати тільки ту частину зовнішньої

інформації, яку отримує через матеріальні органи почуттів свого тіла; від колишньої свободи пересування зі швидкістю думки і безпосереднього сприйняття всього без допомоги органів почуттів не залишається й спогадів.

І хоч ми й забуваємо те, що було до народження в тілі, проте життя триває, а не починається заново. А відповідно, триває й доля, сформована в попередньому втіленні.

Народившись на Землі, кожний з нас уже має долю, що є не що інше, як складений Богом оптимальний план подальшого розвитку. Це — вроджена лінія долі; вона складена з урахуванням того, чому кожний з нас уже навчився, і того, чому ще йому треба буде навчитися в черговому земному житті.

Як тільки дитина доростає до того віку, коли починає приймати етично значимі рішення, з'являється все наростаюча можливість впливів на її долю, зміни долі як у кращий, так і в гірший бік.

Значний вплив на подальше життя може спричинити правильне або неправильне виховання дитини. Але при цьому треба пам'ятати, що ті або інші батьки (спроможні дати те або інше виховання), соціальне середовище, в якому відбулося народження, — все це теж обраховано Богом відповідно до долі того, хто втілився.

Можливості кожної народженої людини не безмежні. Головним їхнім обмежувачем є рівень їхньої інтелектуальної зрілості, що визначає здатність уміщувати інформацію того або іншого ступеня складності.

Наприклад, можливості олігофрена (уродженого розумово відсталого) вкрай обмежені. Але — хто він, цей олігофрен? Чи в тому тільки причина, що його батьки були алкоголіками або в матері була патологія вагітності? Ні: адже ці чинники були відомі Богові ще до того, як Він відправив цю душу в конкретне тіло. І ця душа вже мала свою власну долю, як і батьки дитини у зв'язку з її народженням. А народилося в них зовсім не нещасне і страждаюче через хворобу дитя, а всього лиш той, хто ще не встиг розвинути в своїй особистій еволюції інтелект.

З іншого боку, люди, які вже мають досягнення в інтелектуальному вдосконалюванні в своїх минулих земних життях, можуть, увійшовши у вірний струмінь осягнення вищої релігійної

Мети і маючи високу особисту спрямованість до Неї, зробити винятково багато, зокрема, завершити духовну самореалізацію і допомогти просунутися до неї іншим.

Інтелектуальне вдосконалювання

Новий Завіт дає нам можливість поспостерігати релігійність людей різного інтелектуального рівня.

Вищий рівень представлений, наприклад, Самим Ісусом; і ніхто з навіть найближчих учнів не зміг відразу вмістити своїм розумом всю повноту Його Вчення.

Другий зверху рівень — найближчі учні Ісуса, які намагалися зрозуміти Вчителя, і це їм частково вдалося.

Третій рівень — люди, що досягли високого соціального становища в тому суспільстві, які знали і дотримувалися земних релігійних традиції, що стосувалися обрядовості і правил поведінки, але виявилися нездатними до сприйняття живих слів Бога.

І нижчий рівень — це ті, які могли мислити лише за такими формулами: «Мені дають — добре!», «Мені перестали давати — погано!».

Розвинений інтелект тієї чи іншої людини далеко не завжди збігається з високим рівнем її етичного розвитку. Але етична досконалість неможлива без розвиненого інтелекту. Тому, прагнучи до духовної самореалізації, дуже важливо приділяти увагу роботі з удосконалювання інтелекту.

Що сприяє цьому? Насамперед — одержання освіти, різноманітна і особливо творча праця, робота над книгами, участь у теоретичному пошуку. Сучасне високорозвинене в науковому і технічному плані суспільство — найсприятливіша можливість для прикладання розуму і його вдосконалювання.

... Переклад Нового Завіту російською мовою далекий від ідеалу. Глибоке значення багатьох висловів Ісуса «зрізане» перекладачами, які виявилися нездатними зрозуміти ідеї, що знаходяться набагато вище їхнього рівня інтелектуального сприйняття.

Але одна помилка перекладу виявилася просто катастрофічною. Це — фраза «Блаженны нищие духом, ибо их есть Царство Небесное» (Мф 5:3). Із цього перекладу безліч російськомовних

читачів Нового Завіту зробили висновок про пропаганду Ісусом інтелектуального примітивізму, а також паразитизму.

Але Ісус говорив зовсім про інше! Він говорив про блаженство прийдешнє не жебраків-паразитів, а тих, хто відмовився від володіння матеріальними цінностями — незаможних, причому не через лінь, пияцтво чи інші подібні причини, а за релігійним переконанням, за «духом» (рос. — «по духу»), а не «духом».[131]

Блаженні будуть у Царстві Небесному ті, хто відмовився від володіння земним, від потягів до багатства земного — бо ж Багатством їхнім буде Отець Небесний, якщо присвятити себе Спрямованості до Нього; «Не збирайте собі скарбів на Землі... але збирайте ж собі скарби на Небі..., бо, де скарб ваш, — там буде й серце ваше» (Мф 6:19-21), — ось один із найважливіших постулатів Його Вчення.

Щодо мудрості, то Ісус учив так учнів: «Незнання є мати дурного для нас, незнання слугує смерті (духовній)... Ті ж, хто перебуває в Істині, сповняться Досконалості, коли вся Істина (їм) відкриється... Наскільки (ж) могутніша вона (від) незнання та омани! Вона дає Свободу.

Логос (Ісус) сказав: «Якщо ви пізнаєте Істину, Істина зробить вас вільними. Незнання — це рабство. Знання — це Свобода.»

Якщо ми пізнаємо Істину, ми знайдемо плоди Істини в нас самих» (Євангеліє від Пилипа, 123).

«... Будьте мудрими... і чистими!...» (Євангеліє від Хоми, 44).

Про пияцтво

«Я підвівся посеред світу цього, Я явився їм у плоті. Я знайшов усіх їх п'яними, не знайшов нікого з них, хто прагне (Істини), і Я засмутився за дітей людських. Бо вони сліпі... і не бачать, що вони приходять у світ сей порожніми... і шукають знову піти... порожніми... Вони п'яні. Коли вони відкинуть своє вино — нехай... покаються!» (Євангеліє від Хоми, 33).

«Будьте тверезі, пильнуйте, бо супротивник ваш диявол ходить, рикаючи, наче лев, і шукає, кого б пожерти!» (1 Пет 5:8).

[131] Українською цей переклад звучить так: «Блаженні убогі духом, бо їхнє є Царство Небесне» (Мф 5:3).

«Зважайте на себе, щоб ваші серця не обтяжувались об'їданням та пияцтвом!...» (Лк 21:34).

«... Будемо поводитися благопристойно, не віддаючись ані бенкетуванню, (ані)... пияцтву...» (Рим 13:13).

«Краще не їсти м'яса, не пити вина і не чинити нічого такого, від чого брат твій спотикається, або спокушається, або знемагає» (Рим 14:21).

«І не впивайтеся вином, від якого буває розпуста; а наповнюйтеся Духом!...» (Еф 5:18).

Труд — чи паразитизм?

Типова картина російської дійсності — шеренги жебраків-професіоналів, що вишиковуються в православних храмах. Усі вони ретельно осіняють себе хрестами: наче моляться за нас (хоча чого варті молитви цих людей-паразитів?)... Серед них дуже мало тих, хто потрапили в якесь лихо і дійсно гостро потребують грошей; інші ж просто обрали паразитизм своєю професією.

І їм подають: адже Ісус Христос сказав: «Кожному, хто просить у тебе, дай...» (Лк 6:30).

Але про чи таке «подаяння» говорив Він?

Він Сам досяг усього: Він був єдиносущий Отцю. Тому, Хто в Злитті з Отцем, — нічого земного більше не потрібно, і Він готовий умерти тілом, щоб воскреснути повністю в Отці; тіло для Нього — лиш перешкода, і тільки Воля Отця змушує Його ще підтримувати існування тіла.

Ісус жив не для Себе, Він жив для людей. І віддавав їм усе, що мав, усього Себе. І до такого ж Він закликав і Своїх послідовників. Навіщо вам ще потрібно щось земне? Ми ж з вами працюємо: проповідуємо Істину, зціляємо, нам раді, нас завжди нагодують, ми маємо одяг, нам дадуть притулок на ніч і в негоду. Що ще потрібно на Землі? Осягайте ж Отця! І не шкодуйте віддати нужденним те, що маєте. «... Не піклуйтесь про душу вашу, що вам їсти, ні про тіло, — у що вдягнетеся. Душа більша за їжу, і тіло — за одяг. Погляньте на воронів: вони не сіють, не жнуть; у них немає ні комор, ні житниць, і Бог годує їх; наскільки ж ви кращі за птахів!... Погляньте на лілеї, як вони ростуть: не трудяться, не прядуть. Кажу

ж вам, що й Соломон у всій славі своїй не одягався так, як одна з них... Отже, не шукайте, що вам їсти або що пити, і не турбуйтесь (про це), бо всього того шукають люди світу цього; ваш же Отець знає, чого потребуєте. Краще шукайте Царства Божого, а те все додасться вам. Не бійся, мале стадо!... Зробіть собі... скарб, що не зменшується на Небесах, куди злодій не наближається... Бо де скарб ваш — там і серце ваше буде.» (Лк 12:22-34).

І більше того: одного разу «... запитав Його один з начальників, кажучи: «Учителю благий! Що мені робити, щоб успадковувати життя вічне?»... Ісус сказав йому: «Ще одного не вистачає тобі: все, що маєш, продай і роздай убогим... і йди слідом за Мною...» (Лк 18:18-22). Ісус знав, що та людина, аби захотіла стати учнем, — то змогла б домогтися успіхів. Але вона не захотіла — і учнем не стала...

До кого звертався Ісус, коли пропонував залишити все земне: до обраних і гідних того, щоб стати Його учнями, — чи ж до всіх людей? Звичайно ж, до перших.

Так, прийшов Він якось з учнями в дім Марії Магдалини і її сестри Марфи. Марія «... сіла біля ніг Ісуса і слухала слово Його. Марфа ж клопоталася про велике частування і, підійшовши, сказала: «Господи!... Що сестра моя покинула одну мене служити? Скажи їй, щоб допомогла мені.» Ісус же сказав їй у відповідь: «Марфо! Марфо! Ти турбуєшся і клопочешся про багато що. А потрібне тільки одне; Марія ж благу обрала частку, яка не відніметься від неї.» (Лк 10:38-42).

Але хто б тоді, все-таки, нагодував гостей, якщо не Марфа? Навіщо ж тоді Ісус сказав їй ці слова? Чи не для того, щоб виправдати перед Марфою поведінку улюбленої Його учениці Марії? Марфа ж, зі свого боку, теж робила те високе, на яке була здатна.

Хто був гідний того, щоб опинитися серед найближчих учнів Ісуса? Ледарі й паразити? — Ні!

Ісус сподівався передати Своїм найближчим учням якраз високі знання про збагнення Отця Небесного. Це — заключні етапи особистої еволюції людських душ. А готуватися до них людина повинна через розвиток у собі Любові, Мудрості і Сили в цілком земних справах — у сексуальній і батьківській любові, у матеріальному забезпеченні себе і родини, у допомозі друзям і всім, кому вона могла би допомогти, у захисті їх від злочинних зазіхань людської мер-

зенності, у прагненні поліпшити матеріальне та духовне існування всіх людей... Тільки коли людина розвине себе в усьому цьому — екзотеричному — тоді настає час зайнятися серйозною езотеричною роботою, сенс якої — пізнання Бога-Отця і Злиття з Ним.

Тільки незначний відсоток людей стають здатними до останнього. Інші ж повинні поки що вдосконалювати себе, насамперед, у труді на благо інших при паралельному вивченні релігії, зміцненні себе у вірі та релігійній етиці.

«Бо той, хто працює, достойний нагороди своєї («гідний їжі»)» (Мф 10:10). Саме так: «... бо робітник вартий винагороди своєї (за свою працю)...» (Лк 10:7).

Причому, хто працює — той і зобов'язаний бути в матеріальному забезпеченні: «Який воїн служить коли-небудь на своєму утримуванні? Хто, насадивши виноград, не їсть плодів його? Хто, пасучи стадо, не їсть молока від стада? Чи тільки за людським міркуванням я це кажу? Чи не те ж говорить і закон? Бо в Мойсеєвім законі написано: «Не зав'язуй рота волові, що молотить!» Чи про волів турбується Бог? Чи, звичайно, заради нас говориться? Так, для нас це написано, бо хто оре, повинен орати з надією, і хто молотить, повинен молотити з надією одержати те, чого чекає.» (1 Кор 9:7-10).

Ісус і апостоли не вирощували самі пшеницю, не пасли худоби, не зводили будинки. Але вони служили людям набагато вищим служінням — тим, що ті люди самі ще не могли здійснювати. Вони — показували дорогу до Бога. І тому теж були гідні їжі!

«Чи всі апостоли? Чи всі пророки? Чи всі вчителі? Чи всі чудотворці? Чи всі мають дари зцілення?... Дбайте про дари більші — і я покажу вам шлях іще кращий.» (1 Кор 12:29-31).

«... Ми... ні в кого не їли хліба дарма, але були в труді і подвизі вночі і вдень... — не те, щоб ми не мали влади, але щоб себе самих дати вам на зразок, щоб ви наслідували нас. Бо коли ми були у вас, то заповідали вам таке: якщо хто не хоче трудитися, той нехай і не їсть... Коли ж хто не послухає слова нашого в цьому посланні, ... і не знайтеся з ним... Тільки не майте його за ворога...» (2 Сол 3:8-15). «Благаємо ж вас... робити своє діло і працювати своїми власними руками, як ми наказували вам...» (1 Сол 4:10-12).

Всі люди повинні трудитися. Ісус трудився. Хто не трудиться, щоб забезпечити себе і допомогти іншим (якщо може це), — той паразит, що не має шансів на наближення до Бога.

І от запитання: чи повинні ми заохочувати паразитизм у людях, потураючи їм у цьому? Шкодимо ми їм цим чи допомагаємо?

Хай ніхто не зробить висновок зі сказаного, що подавати, а точніше — дарувати, не треба. Дарувати — треба. І не тільки гроші. У цьому — наша любов. Але дарувати треба гідному того. У цьому буде наша мудрість.

І нехай запам'ятаються слова Ісуса: «Блаженна людина, яка потрудилася: вона знайшла (правильне) життя» (Євангеліє від Хоми, 63).

Люди

Ісус прийшов на Землю заради того, щоб допомогти людям знайти Отця Небесного. Він намагався говорити їм про Отця, але тільки деякі змогли розуміти Його слова, та й ті сприймали лише частково.

Тоді Ісус пішов на велику самопожертву: Він добровільно віддав Себе на мученицьку смерть через розп'яття — щоб пам'ять про те, що Він говорив, не зникла, а послужила наступним поколінням людей.

Він приніс Себе в жертву людям (а зовсім не Богові, як фантазували деякі апостоли), Він дуже сильно їх любив і віддав усього Себе, щоб допомогти їм.

Але при цьому Він класифікував людей за такими групами:

Перша — «свині» і «пси», перед якими нема сенсу розкидати перли духовних знань, бо вони ті перли розтопчуть ногами, а потім розтерзають і вас (Мф 7:6).

Друга — лицеміри-«вовки» (Мф 10:16; 23:13-35).

Третя — ті з небагатьох, які насправді здатні приймати вищі знання.

Про це Він говорив без ненависті до «псів», «свиней» і «вовків». Він розумів, що вони — всього лиш нерозумні діти, якщо дивитися на їхній вік з погляду еволюції їхніх душ; і вони «не знають, що роблять», навіть розпинаючи Його (Лк 23:34).

До такого ж ставлення до них Він закликав і інших людей: «... Я кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто про-

клинає вас, добро творіть тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто кривдить і гонить вас, — (і) щоб ви були синами Отця вашого Небесного, бо Він сонцем Своїм осяває злих і добрих і посилає дощ на праведних і на неправедних.» (Мф 5:44-45).

Сказане є цінністю не тільки для історичного аналізу. Бо ця класифікація людей і їхньої поведінки типова для будь-якого суспільства, будь-якої країни. Зокрема, з тими ж самими явищами зіштовхується будь-який Месія або духовний лідер, який несе людям якраз високі знання про Бога і Шлях до Нього: він зрештою переконується, що, скільки не говори юрбі учнів про Вище, — переважна більшість нездатна це вмістити і з першою ж нагодою виявляє схильність опуститися до примітивних релігійних ігор, а те й гірше, а також має схильність зраджувати та убивати тих, хто, аби допомогти їм, жертвували собою.

Але це не означає, що допомагати їм марна справа. Допомагати треба, тільки не слід розраховувати на швидкий результат: просто розвиток молодих душ іде повільніше, ніж хотілося б еволюційно-дорослим лідерам. І в учнів ще є час до «жнив».

Розглянуті психологічні закономірності поведінки різних еволюційно-вікових груп людей пояснюють багато соціальних процесів і явищ, зокрема прояву релігійного або політичного фанатизму, а також, наприклад, сприяють розумінню того, що таке «патріотизм».

Патріотизм

Слово *патріотизм* походить від латино-грецького *патер — отець*. Цим терміном позначають відчуття приналежності до якоїсь соціальної спільноти — сімейної, родинної, племінної, національної, державної, релігійної тощо.

Чим примітивніше конкретне соціальне середовище — тим за більш дрібними ознаками поділяють і об'єднують себе люди у своєму самовідчутті, а звідси — велика конфліктність у такому середовищі.

«Роздування» патріотичних ідей у досить великих національно-державних або релігійних об'єднаннях може призводити до зростання нацистських (фашистських) настроїв. Вони захоплюють частину суспільства, схильну до агресії, яка представлена най-

менш розвиненими в еволюційному плані людьми. Якщо на чолі збуджених фашистськими ідеями примітивних мас опиняються досить сильні диявольські особистості, то можуть виникати масштабні війни з метою знищення або поневолення «неповноцінних» (або наділених іншими подібними епітетами) народів та захоплення їхнього майна і територій.

В інших випадках ідеї патріотизму можуть використовуватися для захисту від нападу або звільнення від окупації.

Але вищий патріотизм — це об'єднання людей відчуттям Отця-Бога своїм Вищим Ієрархом, батьківщина ж для нас — Його Творіння або навіть і всесвіт. У такому випадку всі люди та інші втілені і невтілені сутності всесвіту опиняються членами однієї-єдиної родини різновікових братів і сестер — дітей Єдиного люблячого всіх Бога-Отця.

Так насправді і є, саме така ситуація у всесвіті. Тільки зрозуміти це не в змозі заражені егоцентризмом і злістю людці, осліплені жагою володіти земним. А таких почасти виявляється «переважна більшість»...

... Ідею Богоцентризму, патріотизму, де *Патером* відчувається саме Бог-Отець, проповідував Ісус серед всіх народів, серед яких Він побував. Євангеліє «*Життя Святого Ісси, найкращого із синів людських*» дає уявлення про Його проповіді в Індії та Персії.

Так, індійцям Він говорив: «Існує... тільки Він — Єдиний — Який хоче — і творить; Він існує споконвічно, буттю Його немає кінця; Йому немає нічого подібного ні в небесах, ні на Землі. Великий Творець не розділив Своєї влади ні з ким; ... володіє (усім) одна (тільки одна) Його всемогутність. Він зволів — і світ з'явився; однією (лише) Божественною думкою Він зібрав води і від них відокремив сушу земної кулі. Він — причина загадкового життя людини... Предвічний Законодавець — один. Немає інших богів, крім Нього. Він не розділив світ із ким-небудь іншим, не розмовляє ні з ким про Свої наміри.» (5:16-18; 6:10).

Про те саме Він проповідував і зороастрійцям Персії: «Не про нового бога Я сповіщаю, а про нашого Отця Небесного; Він існував до початку всього і буде існувати після вічного кінця (цього Творіння)... Він — виключно тільки Бог Добра, Котрий, як отець сімейства, робить тільки благо Своїм дітям, прощає їм всі провини, якщо вони каються.

... До Нього вам і необхідно звертатися, щоб одержати розраду в прикростях, допомогу в трудах, зцілення від хвороб. Той, хто надіється не отримає від Нього відмови. Коли ви захочете звернутися до Нього — станьте знову дітьми...» (8:6,17-19; 11:12-15).

Тому ж самому Ісус учив і в Іудеї, закликаючи возлюбити Отця Небесного і відчути себе Його дітьми.

Цю ж думку продовжував апостол Павло: «... Схиляю коліна свої перед Отцем..., від Якого іменується всякий рід[132] на Небесах і на Землі...» (Еф 3:14-15).

*** * ***

... Якщо дивитися з глибин багатомірності — здалеку — убік Землі, то вона нагадує куряче яйце, позбавлене шкарлупи, та занурене в прозору, сяючу ніжністю рідину-світло. «Білкові оболонки» навколо «жовтка» — це шари Святого Духа. А в глибині під ними — субстрат, на який Він висадив нас — щоб ми виросли і визріли до тієї стадії, коли набудемо стану бачити Його, любити Його, спрямуватися до Нього і влитися в Нього, ставши Ним. Навіщо ж нам ворогувати один з одним, замість того, щоб всю увагу направити на Нього — нашого Небесного Отця, Який є Ціллю кожного з нас?

Що таке людина

У книзі «Буття» Старого Завіту є слова про те, що Бог створив людину за подобою Своєю. Звідси дехто з людей, впевнених, що людина є тіло, зробив висновок про те, що Бог-Отець також подібний до людського тіла; на підставі цього й почали малювати Бога-Отця у вигляді дідка на хмарині.

Але людина — не тіло, вона — свідомість, одиниця енергії свідомості, яка усвідомлює себе і те, що живе вона тимчасово як у тілі, так і поза ним. І Бог — теж Свідомість.

Звичайна людина — маленька свідомість. Бог же — Безмежний *Океан Свідомості* всього всесвіту.

---

[132] У російському православному перекладі написано «всякое отечество» («будь-яка батьківщина»), що позбавляє фразу сенсу.

І завдання кожного з нас — досягши якісної Богоподібності, а також достатнього зростання за кількісним показником, — влитись у той *Океан* і злитися з Ним.

Але просто стати розумними та великими — це ще не все. Бо людина, що посилається в світ матерії вдосконалюватися, звикає жити, навіть коли в неї вже немає тіла, в щільних просторових мірностях. А від цих мірностей Отець настільки далекий, що Його звідти навіть і не видно. Навіть перебуваючи в безтілесній формі, як дух, людина не може проникнути в більш тонші просторові світи; і далекі від Досконалості люди-духи можуть знати лише дещо про Бога, але ніколи не бачили і не відчували Його.

Щоб пізнати Творця, треба стати:

а) інтелектуально розвиненими до такого рівня, щоб розібратися, куди і як іти до Бога, з урахуванням того, що Шлях до Обителі Отця набагато складніший будь-якої дороги на Землі,

б) етично досконалим — щоб Бог підпустив до Себе, інакше — не підпустить,

в) сильними, тому що для того, щоб проникати з однієї мірності в іншу і закріплюватися в кожній із них, потрібні незмірні сила та витривалість; причому йдеться про силу не тіла, а якраз свідомості. Більше того, це свідомість повинна навчитися перебувати в тонкості Творця; розвиток грубої сили свідомості є рухом у протилежний від Бога бік.

Завдання пізнання тонких просторових мірностей полегшуються тим, що організм людини (не тіло, а саме організм) є багатомірною структурою; матеріальне ж тіло — тільки один із його шарів. Можна говорити, що кожна людина потенційно вже представлена в усіх тонких світах. Ця ситуація не така, як її описують у своїх книгах окультисти, також немає сенсу звертати увагу на вигадані ними назви набору нематеріальних «тіл», які нібито є у кожному з нас.

Але й Святий Дух (1 Кор 6:19), і Бог-Отець (1 Кор 3:16-17) справді «живуть у нас», перебуваючи в багатомірній глибині безпосередньо *під* нашими тілами; «Бо Царство Боже всередині вас є» (Лк 17:21), — говорив Ісус. І треба, здавалося б, усього лише зануритись... Але, щоб зробити це, більшості з людей потрібні роки або навіть багато втілень.

Про методи стоншення свідомості ми вже говорили. Стоншення свідомості починається з корекції власної емоційної сфери: відмови від грубих емоцій, культивування тонких. За цим іде очищення та розвиток духовного серця, потім — інших структур організму, а вже за цим — триває робота за межами матеріального тіла, всередині духовного серця, що стало великим.

Найважливішою частиною багатомірного організму людини є її «корінь» (Рим 11:16,18), тобто «сполучна ланка» між чакрою анахатою всередині тіла — і Свідомістю Творця. Пізнаючи поетапно цю структуру власного організму і багатомірний простір, що оточує її, ми опиняємося перед тим фактом, що кожний з нас, втілившись, уже має певний багатомірний «каркас», який — у процесі духовної Самореалізації (= Богореалізації) — треба лише заповнити свідомістю, що зростає із чакри анахати. Тільки після виконання означеного з'являється можливість не тільки для короткочасних входів в Обитель Бога-Отця — але й для закріплення стійкого перебування в ній у Злитті з Ним.

Тепер можна зрозуміти, що говорилося про Богоподібність людини в Старому Завіті: людський організм — саме в силу своєї багатомірності — є ніби маленькою моделлю всесвітнього багатомірного Абсолюту.

При цьому організм людини має ще одну чудову особливість: енергії, одержувані ним ззовні (насамперед, звісно, від звичайної матеріальної їжі), можуть іти не тільки на забезпечення життєдіяльності тіла, але й використовуватися для зростання індивідуальної свідомості. За рахунок цих енергій ми можемо ростити свідомість подібно тому, як ростуть від матеріальних компонентів їжі працюючі групи м'язів.

Звернемо увагу: саме працюючі м'язи ростуть. А непрацюючі, навпаки, атрофуються. Те ж саме відбувається зі свідомістю: вона росте (якщо справді росте, а не в'яне, наприклад, при домінуванні негативних емоцій або при тривалих виснажливих хворобах) там, тобто в тій просторовій мірності, де вона працює. Спеціальна робота, спрямована на стоншення, звільнення від прив'язки до матерії, на збільшення свідомості, називається медитацією.

Усі процеси перетворення і розвитку індивідуальної свідомості можливі тільки в утіленому стані: адже саме за допомогою органів тіла ми одержуємо енергію, необхідну для цього. Інакше кажучи,

організм є ніби фабрикою, здатною переробляти енергію, що міститься в матерії їжі, — на енергію свідомості.

Зверну увагу, що зростання свідомості може бути правильним або неправильним. Останнє буває, коли зростання відбувається в грубих просторових мірностях. А залежить це і від розуміння принципів і мети свого життя, і від ступеня очищення від пороків, і від характеру спілкування з іншими людьми, і від адекватності застосовуваних прийомів духовної роботи, і навіть від того, чим ми харчуємося.

Результатом правильної роботи з розвитку свідомості є «народження» людини послідовно в кожній з тонких просторових мірностей, а також «дорослішання» її там. Це і є те, про що Ісус намагався розмовляти з Никодимом (Ін 3:3,5-7): той, хто «народиться» в Обителі Отця, а потім ще встигне й «подорослішати» там за час втілення, — той стає Єдиносущим Отцю. Ісус про це говорив так: «... Якщо хто не народиться водою і Духом, не може увійти в Царство Боже... Народжене від плоті є плоть, а народжене від Духа є дух». Але перекладачі не зрозуміли слів Ісуса, переклали їх в міру свого розуміння, після цього зрозуміти, про що мова, взагалі стало майже неможливим...

Порятунок від хвороб

У всіх своїх хворобах винуваті ми самі. Але причин для них, створюваних нами, може бути кілька.

Байдужість (відсутність піклування) до свого тіла — одна з них. «Чому ви миєте всередині чаші й не розумієте того, що Той, Хто зробив внутрішню частину, — зробив також (і) зовнішню частину» (Євангеліє від Хоми, 93), — говорив Ісус. Відсутність елементарних медичних знань, ігнорування найпростіших правил гігієни тіла, куріння, пияцтво, харчування трупами тварин всупереч порадам Ісуса (про це детальніше див. нижче) — це все є етичними причинами.

І навіть якщо мити все тіло з милом щоранку (якщо є можливість) — то вже тільки від цього стан всього організму буде набагато кращим, людина буде здоровішою.

А якщо відмовитися від обжерливого поїдання тіл убитих тварин — це дозволить позбутися багатьох хвороб травної, судинної,

нервової систем, хвороб суглобів і м'язів: адже тоді організм перестане засмічуватися солями сечової кислоти і зловісних енергій, що залишилися в трупах з моменту смерті тих тварин.

Бувають ще хвороби вроджені, а також внаслідок травм та інших нещасних випадків, інфекційні, онкологічні тощо — наче і не за безпосередньої провині хворого. Але це — тільки на перший погляд: якщо глибше розібратися — обов'язково можна знайти їхню об'єктивну доцільність. Наприклад, Бог вирішив у чомусь зупинити, пригальмувати, змусити про щось замислитися, направити на вивчення причин і механізмів хвороб у медичному ракурсі, розширюючи кругозір, розвиваючи інтелект. Або було потрібно показати хворому, що таке бути інвалідом, калікою, якщо в попередньому житті сам когось зробив таким...

Трапляються і такі випадки, коли людина занедужує, щоб з кимось через це зустрітися і одержати духовне пробудження від нього.

Зустрічаються також хвороби виключно енергетичної природи, наприклад, внаслідок енергетичної невідповідності сексуального партнера або диявольських якостей когось із членів родини, товаришів по роботі. Іноді це потрібно сприйняти як «підштовхування» Богом до того, щоб радикально змінити свою життєву ситуацію, змінивши місце проживання, роботу тощо.

Цікаві бувають зустрічі через хворобу із цілителями. І напевно дуже багато людей одержали духовне пробудження саме завдяки їм.

А через дуже важкі хвороби Бог багатьох людей змусив повернутися обличчям безпосередньо до Себе, коли звертання до Нього залишалося останньою надією на полегшення. Хтось із них незабаром одержував зцілення тіла, інші, сформувавши навіть початкову спрямованість уваги до Нього, поліпшували собі долю на подальше життя. В обох випадках усе пройшло добре. Хоча, звичайно, краще було б те ж саме зробити добровільно, без хвороби.

Чудеса зцілень, які робив Ісус, а потім — Його учні, мали дві головні мети: а) дати людям факти чудес і через це спонукати їх до здійснення особистих духовних зусиль; б) змусити людей звернути увагу на цілителя і слухати його.

Ісус говорив, звертаючись до Отця: «... Син Твій прославив Тебе; як Ти дав Йому владу над усякою плоттю» (Ін 17:1-2). І до людей:

«Отець, Який в Мені перебуває, — Він творить діла. Вірте Мені, що Я в Отці і Отець у Мені» (Ін 14:10-11).

Однак ситуація, в яку потрапляють зцілені, виявляється для них непростою: адже багато хто з них отримали зцілення задарма. І тоді воно ставало для них авансом: зміниш своє життя — добре, не зміниш — буде ще гірше. Тому комусь зі зцілених Ісус говорив: «Дерзай, чадо! Віра твоя врятувала тебе» (Мф 9:22), а комусь: «... Ось ти видужав; не гріши більше, щоб з тобою не сталося чого гіршого» (Ін 5:14).

Багато зцілень, здійснених Ісусом та апостолами, було пов'язано з вигнанням бісів (Мф 8:16; 8:28-34; 9:32-34, і ін.). У зв'язку із цим доречно обговорити: хто ж такі — біси?

Біси і дияволи — це мешканці пекла. Ними можуть бути — за попередніми втіленнями — люди і тварини різних біологічних видів: мавпи, крокодили, собаки, кролі, жаби та інші. Їх усіх об'єднує те, що вони отримували в останньому земному житті задоволення від заподіяння шкоди іншим істотам, розвили в собі відповідні здібності, і потрапили завдяки цьому до пекла, а тепер використовуються Богом для напоумлення втілених людей.

Дияволи, на відміну від бісів, — це енергетично могутніші мешканці пекла. Ними можуть ставати, наприклад, ті, хто за земного житті «успішно» удосконалювалися в чорній магії або ж просто стали жертвами злочинно нерозумних і етично неспроможних викладачів езотеричних знань, таких, про які я писав у книгах [6,7,9,10,15].

Бісів і дияволів звісно можна бачити (ясновидінням) у вигляді, що відповідає їхньому попередньому втіленню, або ж у вигляді згустку чорної енергії — амебоподібного та рухливого, або локалізованого нерухомо в якомусь органі тіла хворого. Іноді вони можуть набувати і чужого вигляду.

Біси зазвичай «втікають» від спрямованого на них впливу цілителя — спочатку переміщуючись у межах тіла одержимого, намагаючись сховатися в ньому, потім «здаються» і залишають тіло.

Якщо ж цілитель натрапляє на особливо сильного духу-диявола, то той може дати потужну енергетичну відсіч, і не кожний цілитель витримує такий удар.

А іноді буває, що біси переселяються в тіло цілителя, якщо пацієнт зцілення не заслужив, але цілитель самовільно (не від Бога)

дуже-дуже хотів йому допомогти. Це називається «взяти на себе чужу долю (карму)». Тоді цілителеві доводиться зціляти самого себе.

Важливо зрозуміти, що біси і дияволи не з власної волі вселяються в тіла людей, а посилаються Богом. І також не інакше, як з Його Волі вони можуть назавжди залишити хворого. Але для цього хворий повинен прийняти в ситуації своєї хвороби вірні рішення.

Типовий спосіб зцілення від бісів і дияволів, що його пропонує таким хворим російське православ'я, полягає у «відчитуванні». Відчитування — спеціальний обряд, за якого священик спрямовує на духів-одержателів свою ненависть, супроводжуючи це читанням, зокрема, спеціальних молитов-прокльонів. Ці магічні битви виглядають дуже ефектно: і одержателям, і одержимим стає дуже погано, одержателі проявляють себе через тіла хворих криками, судомами, і храм наповнюється гавкотом, вереском, брутальною лайкою, що вириваються грубими чоловічими голосами з жіночих тіл...

Але одержателі в цій ситуації, якщо і виходять із тіл одержимих, то ненадовго: адже хворі ще не прийняли ніяких правильних рішень.

Ісус про це говорив: «Коли ж нечистий дух вийде з (тіла) людини, то блукає..., шукаючи спокою, і не знаходить (його); тоді каже: повернуся в дім мій, звідки я вийшов. І, прийшовши, знаходить його порожнім (щоб увійти в нього знову)...; тоді... бере із собою сім інших духів, лютіших за себе, і, увійшовши, живуть (вони) там; і буде для тієї людини останнє гірше від першого.» (Мф 12:43-45). Ми бачимо, що Ісус був проти таких способів цілительства.

Як же треба чинити одержимим, щоб зцілитися?

Найперше — не ненавидіти і не лякатися: адже енергії грубих людських емоцій приємні мешканцям пекла, саме вони їх приваблюють, а не відштовхують, тож вони зумисне провокують людей на такі емоції, щоб потім їхніми пекельними станами насолоджуватися.

Ісус говорив, що «... цей же рід виганяється тільки постом і молитвою» (Мф 17:21) — тобто власними зусиллями: самообмеженнями в земних задоволеннях, зверненням уваги до Бога. Варто додати ще й покаяння — невід'ємний компонент посту.

Наприклад, не виключено, що ті, які зараз мучать хворого, колись загинули в муках саме з його вини...

Як би там не було, але всі етичні принципи, яким учив Ісус, поширюються не тільки на втілених, але й на невтілені істоти. І духи-одержателі погодяться — після здійснення хворим необхідної покаянної роботи — відправитися куди-небудь, де їм буде добре, якщо їх по-доброму вмовити. Крокодилові, наприклад, можна описати з відповідними образними уявленнями те, як йому буде добре з іншими крокодилами в річці Ніл, можна буде навіть знову втілитися там і стати маленьким симпатичним крокодильчиком. А злих собак можна направити на бійню, показавши в образах її «принадності». Жаб добре буде направити в симпатичне жаб'яче болото... Все це — не фантазії, це — мій власний успішний цілительський досвід.

Ну а принциповий вихід зі сфери досяжності мешканців пекла полягає в тому, щоб переселитися основною масою свідомості у вищі просторові мірності, тобто здійснити в них своє «нове народження» і зростати там далі. Туди мешканці пекла не вхожі. І звісно ж, треба більше не грішити, щоб не змушувати Бога заподіювати нам неприємності.

«Тих, хто втілився досконалим *Світлом*, — їх не бачать сили (пекла) і не можуть схопити їх» (Євангеліє від Пилипа, 77).

«Буває часто, декотрі приходять (і) говорять: «Ми — віруючі», щоб уникнути духів нечистих і демонів. Але якби був у них Дух Святий, (то) дух нечистий не приліпився б до них.» (Там само, 61).

«... Є чудо, яке можна зробити й (кожній) людині: це — коли вона, сповнена щирої віри, наважується вирвати з коренем зі своєї душі всі дурні помисли і, щоб досягти Мети, не ходить більше шляхами беззаконня» (Життя Святого Ісси, 11:8).

Мораль і етика

Етика й мораль — це різне.

Мораллю називають сформовані і такі, що стали певною мірою стійкою традицією в конкретному суспільстві і в конкретний часовий проміжок уявлення про те, що таке «добре» і що таке «погане», а, відповідно, і те, як треба людям поводитися. У різних

країнах і в різні епохи правила моралі можуть дуже різнитися. Мораль — явище суб'єктивне, бо значна частина її правил зовсім не випливає з об'єктивної необхідності та доцільності. Правила моралі стосуються того, як одягатися, до якої міри і де дозволено оголювати своє тіло, які мовні звороти є пристойними, а які — ні, чого треба соромитися, що, коли і де «прийнято» чи «не прийнято» робити тощо.

Етичні ж принципи — об'єктивні. Вони є результатом справжніх необхідності та доцільності і ґрунтуються на розумінні Шляху людини до Досконалості, до Бога. Саме про це й намагається говорити людям Бог.

Етика — це наука про правильне *ставлення* людини:

а) до Бога (в усіх Його аспектах і проявах);

б) до інших людей і до всіх втілених і невтілених істот;

в) до свого життєвого шляху.

Любов до Бога

Головним етичним принципом у взаєминах з Богом повинна бути любов до Нього. «І полюби Господа Бога твого!...» — цю заповідь Старого Завіту й Ісус поставив на чолі всього Свого Вчення (Мк 12:28-34).

Любов до Бога — це, зокрема, потяг до Нього: потяг до зустрічі, спілкування, Злиття. Злиття з Отцем Небесним є Вищою і Кінцевою Метою. Без любові-потягу до Нього Мета не досяжна.

... Але було б невірно, якби зараз усі почали докучливо вимагати одне від одного: «Люби Бога! Люби Бога!» і цілими днями читали б молитви і били поклони. Це було б абсурдом. Хоча є люди, які саме так і роблять.

Ми вже говорили про те, що до реального пізнання Бога-Отця здатні лише зрілі за інтелектуальним та етичним критеріями подвижники. Завдання ж усіх інших — усвідомлено прагнути до цієї зрілості, одержуючи освіту, працюючи на благо Бога і людей, научуючись любові до них і до всього.

Більше того: Бог пізнається тільки через медитативну роботу, але якщо залучати до неї незрілих людей, те це призведе до того,

що вони перетворять серйозну роботу на дитячу гру, що часом може викликати грубі етичні перекручення. А наслідком цього можуть бути психопатологічні відхилення.

Практичні спостереження доводять, що багатьох людей взагалі краще утримувати від релігійної ретельності: вони однак тут нічого розумного зробити не зможуть. Приклад — у Росії зараз «наплодилося» безліч псевдорелігійних груп і громад, світогляд яких на рівні мішанини уринотерапії (це — коли люди п'ють сечу) з фашизмом та астрологією; при цьому в них удома висять православні ікони, вони фарбують яйця на Великдень і їдять млинці на Масницю, а самі себе вважають, звичайно ж, християнами. Якщо ж вони ще й починають займатися спіритизмом або встановлюють «телепатичні контакти» з «представниками позаземних цивілізацій», а потім піддаються містичному страху, що в таких випадках дуже просто, — то вже й психіатри далеко не завжди можуть їм допомогти.

Інший характерний для Росії приклад шляху до шизофренії — це коли люди, ще в принципі не здатні зрозуміти що-небудь серйозне про Бога, занурившись у масове примітивне релігійне середовище, черпають з інформації про містичний бік життя лише те, що світ переповнений бісами, вампірами, чаклунами, «зомбі»... Набагато краще, якби вони залишалися атеїстами, аніж залучалися до такої «віри»!

Всім цим нещасним ніхто ж не розповів зрозумілою їм мовою про те, що таке Бог, де Його шукати, чому Він нас учить і що робити у зв'язку з тим, що Він, все-таки, є. І що шукати розумом потрібно саме Його, а не бісів і дияволів: адже про кого ми думаємо, на кому зосереджуємо свою увагу — того цілком реально й притягаємо до себе.

Так що ж нам робити у зв'язку з тим, що є Бог?

Перше — постаратися хоча б пам'ятати про це, сприймаючи Його як свою Мету, Мету — поки що — інтелектуального пошуку.

Друге — прагнути до вдосконалювання себе заради того, щоб виконати цим Його Волю («... Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний» (Мф 5:48)). Це вдосконалювання включає, насамперед, а) інтелектуальний розвиток всіма можливими способами; б) етичне перетворення себе — через вивчення Його Волі відносно нас, усвідомлене культивування в собі позитивних якос-

тей і боротьбу зі своїми пороками, а також любов-служіння іншим людям, допомагаючи їм в усьому добром, прагнучи полегшити їм їхні земні життя і духовне зростання.

Зокрема, допомагаючи іншим, ми вдосконалюємося самі, навчаючись під керівництвом Бога Любові, Мудрості і Силі — трьом головним аспектам Досконалості. Особливо успішно просувається цей процес, якщо ми постійно просимо Бога про допомогу в нашім служінні і проявляємо чуйність до Його порад і настанов, що приходять у вигляді Одкровень, снів, дій і підказок, що даються Ним нам через інших людей, через книги...

Але що робити, якщо в нас немає любові до Нього, а хотілося б, щоб вона була?... Адже полюбити невидимого і невідчутного Бога важко, а для більшості людей — найближчим часом — і неможливо... Тому-то Ісус і пропонував: навчіться спочатку любити один одного, розвивайте через це свою здатність любити!

Любов — це емоція. Емоція — це стан свідомості. Любов є, зокрема, стан Свідомості Бога...

Роздратованість, озлобленість — це стани мешканців пекла. Ненависть притягне нас до пекла. Любов же, якщо ми нею володітимемо, може привести нас до Бога. Що ж ми повинні прагнути розвивати в собі?

Не кради, не бреши, допомагай іншим!

«Не крадіть чужого добра, бо це крадіжка у свого ближнього предметів, добутих (ним) у поті чола свого.

Нікого не обманюйте, щоб вас самих не обдурили.

Ви досягнете Вищого Блаженства, не тільки очищаючи самих себе, але ще й керуючи іншими на Шляху, що дозволить їм знайти Досконалість Споконвічного» (Життя Святого Ісси, 7:15,16,18).

«... Брата твого... охороняй, ... як зіницю ока твого» (Євангеліє від Хоми, 30).

«Той, хто підтримує сусіда, зміцнює самого себе» (Життя Святого Ісси, 10:9).

«Ви чули, що було сказано древнім: не порушуй клятви, а виконуй перед Господом клятви твої... А Я кажу вам: не клянися зо-

всім... Але хай буде ваше слово: (якщо) так — (то) так; (якщо) ні — (то) ні...» (Мф 5:33-37).

«... У малому ти був вірним — над великим тебе поставлю...» (Мф 25:21, 23).

«... Істинно кажу вам: не зробивши цього (не допомігши) одному з цих менших, то і Мені не зробили (цього)» (Мф 25:45).

«Сказав Ісус Пілатові: «Слухай: істина на Землі — серед тих, які, маючи владу, істиною живуть і праведний суд творять» (Євангеліє від Никодима, 3).

«Хто не бере хрест свій (хрест жертовного служіння) і не йде слідом за Мною, той недостойний Мене» (Мф 10:38).

«Служіть один одному кожний тим даром, який одержав...» (1 Пет 4:10).

«Дбайте про дари більші...» (1 Кор 12:31).

«Дбайте про дари духовні...» (1 Кор 14:1).

«Ніхто не шукай для себе, але кожний — користі іншому» (1 Кор 10:24).

«Немає більше від тієї любови, як хто покладе життя своє за друзів своїх» (Ін 15:13).

«... Хто не збирає зі Мною — той марнує» (Мф 12:30).

«... В усьому, якщо хочете, щоб з вами чинили люди, так чиніть і ви з ними...» (Мф 7:12).

Любов

Два головні постулати Вчення Ісуса такі:

Перше — Богоцентризм, тобто усвідомлення не себе або когось іще, а Його як принципову Основу Світобудови, Мети і Сенсу існування всього, присвячення свого життя Йому, підготовка себе до Злиття з Ним, прагнення до цього, а також допомога в цьому іншим.

І друге — підготовка себе до виконання першого пункту через розвиток у собі емоційної любові — у взаєминах, насамперед, з іншими людьми; будучи розвиненою, ця любов зможе бути потім

переспрямована на Бога-Отця, що й забезпечить швидке зближення і Злиття.

Принципово важливо, що Злиття з Отцем є Злиття з Ним саме в любові, бо Він Сам є Любов, стан Любові. І щоб він (стан) настав, ми повинні теж перетворити себе на Любов.

Ступінь перетворення себе (як свідомості) на енергію емоційної любові (при наявності також мудрості і кількісно розвиненої свідомості) є показником духовного просування людини. (А «неприступна» суворість та емоційна твердість багатьох «пастирів» і навіть «архіпастирів» — свідчення якраз зворотного).

Любов — це не думки про добрі справи і навіть не виконання того, що нам здається добрими справами.

Любов — це емоція, емоційний стан енергії свідомості.

Якщо хтось ставить собі за мету робити справи любові, але при цьому не здатний до сердечної любові, то часто доходить до абсурду: це призводить до егоцентричного та настирного нав'язування себе, до насильства над іншими і навіть до обурення їхніми відповідними реакціями: вони, мовляв, «не розуміють любові», «не хочуть прийняти мою турботу»...

Істинна любов несумісна з насильством (за винятком тих випадків, коли доводиться захищати когось від насильства, часом жертвуючи собою, а також деяких ситуацій у вихованні дітей і корекції поведінки божевільних); інакше це буде вже не любов, а зґвалтування. А з нормальних людей цього не хоче ніхто.

Істинна любов — це також не бурхливі емоції сексуальної пристрасті. То — пристрасть, а не любов.

І тим більше любов — не чиста механіка досягнення сексуального задоволення.

Істинна любов — це емоції, що спочатку зароджуються в духовному серці, а справи істинної любові — це те, що — під контролем розвиненого інтелекту — відбувається на тлі цих емоцій.

Емоції — продукт діяльності зовсім не головного мозку, чому вчили «матеріалісти». Емоції — це стан свідомості. І виникають вони в спеціалізованих енергетичних органах саме свідомості, а не тіла.

Головний мозок справді реагує на емоційні стани зміною своєї біоелектричної активності, тому що через нього свідомість вза-

ємодіє з тілом. Наприклад, при деяких емоціях змінюється тиск крові в судинах, виступає піт, змінюється вираз обличчя. Але це не є емоції, як можна прочитати в деяких підручниках із фізіології, написані «матеріалістами». Це — лише опосередковані реакції тіла на емоційні стани свідомості, передані через мозок.

У багатомірному організмі існують спеціальні енергетичні центри (їх називають чакрами або дань-тянами), що відповідають за регулювання тих чи інших станів свідомості.

Наприклад, за розумову діяльність відповідають головні чакри. Емоції тривоги, гніву зароджуються в енергоструктурі верхньої половини живота. А емоції любові — у духовному серці, розташованому в грудній клітці, яку воно займає майже повністю, якщо розвинене.

«Розкриття» духовного серця — це основний і найпринциповіший пункт на початковому етапі духовного вдосконалювання. Тому що він дає можливість людині вперше (для переважної більшості людей) якраз відчути, що таке любов, а не просто говорити про неї. Тільки пізнавши це, людина розуміє, «якою мовою» можна говорити з Богом і з тими, хто близькі до Нього. Тільки з цього моменту вона стає здатною до знаходження гармонії з навколишнім світом живої природи, з іншими людьми. Тільки із цього часу в людині може зародитися те, що називається «духовністю»; без цього ж ніякого духовного Шляху немає і бути не може.

За старих часів у християнському русі був розроблений метод «розкриття» духовного серця, що називався «Ісусовою молитвою». Деякі подвижники досягали за його допомогою належного результату [46]. Але все-таки ефективність методу була невисокою через відсутність повноти знань про природу свідомості і про будову організму людини. Тому лише деякі з тих, хто практикував «Ісусову молитву», досягали через неї успіху, а якщо і досягали — те лише через роки роботи з нею.

Володіння ж відповідними знаннями і методиками дозволяє досягати результату вже за кілька занять [7,10,14].

Про сердечну любов Ісус і апостоли говорили так:

«Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать» (Мф 5:8).

«Увійдіть у свій храм, у своє серце, осяйте його добрими думками, терпінням і сподіванням непохитним, що їх ви повинні мати до вашого Отця.

Ваші священні посудини — ваші руки й очі. Думайте! І робіть приємне Богові: роблячи добро своєму ближньому, ви (як би) виконуєте обряд, який прикрашає храм, що належить Тому, Хто дав вам день.

Якщо ви маєте намір вчинити справи благотворності чи любові — робіть їх із щедрим серцем. І хай жодна ваша дія не походить з надії на прибуток і торговельний розрахунок.» (Життя Святого Ісси, 9:12,13,16).

«Уста наші відкриті до вас, ... серця наші розширені» (2 Кор 6:11).

«Не про себе тільки кожний піклуйся, але про інших» (Пилип 2:4-5).

«Заповідь нову даю вам: так любіть же один одного! Як Я полюбив вас, тож і ви так любіть один одного» (Ін 13:34).

«Понад... усе майте дбайливу любов один до одного, бо любов покриває безліч гріхів» (1 Пет 4:8).

«Хто каже: "я люблю Бога", а брата свого ненавидить, той говорить неправду: бо той, хто не любить брата свого, якого бачить, як може любити Бога, Якого не бачить?» (1 Ін 4:20).

«Улюблені! Будемо любити один одного, бо любов — од Бога... Хто не любить — той не пізнав Бога, тому що Бог є Любов» (1 Ін 4:7-8).

«Улюблені! Якщо так полюбив нас Бог, то і ми повинні любити один одного... Якщо ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває, і Любов Його досконала є в нас» (1 Ін 4:11-12).

«Бог є Любов, і хто перебуває в любові, перебуває в Богові, і Бог — у ньому» (1 Ін 4:16).

«Не залишайтесь винні нікому нічого, крім... любові» (Рим 13:8).

«Якщо я говорю мовами людськими й ангельськими, а любови не маю, то я — мідь, що дзвенить... Якщо маю дар пророцтва і знаю всі таємниці, і маю всяке пізнання і всю віру, так що й гори можу переставляти, а не маю любові, — то я ніщо. І якщо я роздам усе майно моє і віддам тіло моє на спалення, а любови не маю, то немає мені з того ніякої користи.

Любов довготерпляча, милосердствує, любов не заздрить, любов не вихваляється, не пишається, не безчинствує, не шукає сво-

го, не гнівається, не замишляє зла, не радіє неправді, а співрадіє істині, все собою покриває, всьому йме віри й у всьому довіряє (Богові), все переносить. Любов ніколи не минає, хоч і пророцтва скінчаться, і мови замовкнуть...» (1 Кор 13:1-8).

«Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, добро творіть тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто кривдить і гонить вас...» (Мф 5:44).

«... Якщо ви любите (тільки) тих, хто любить вас, — яка вам нагорода?» (Мф 5:46).

«... Якщо... ви маєте гірку заздрість і сварливість (замість любові), то не хваліться і не говоріть неправди проти істини: це не та мудрість, що сходить зверху, але («мудрість») ... бісівська...» (Як 3:13-15).

«Хто говорить, що він у світлі, а ненавидить брата свого — той ще в темряві» (1 Ін 2:9).

«Любов хай буде нелицемірна! Ненавидьте злу, прихиляйтеся до добра! Будьте братолюбні один до одного з ніжністю!...» (Рим 12:9-10).

«... Люби ближнього твого, як самого себе...» (Мф 22:39).

«Люби брата твого!... Охороняй його, як зіницю ока твого!» (Євангеліє від Хоми, 30).

«Немає більше від тієї любови, як хто покладе життя своє за друзів своїх» (Ін 15:13).

«... Щоб радість Моя у вас перебувала, і радість ваша буде досконала! Це є заповідь Моя: щоб ви любили один одного, як Я полюбив вас!» (Ін 15:11-12).

«Це заповідаю вам: щоб ви любили один одного!» (Ін 15:17).

Любов і секс

Ми вже говорили багато про розбіжності між людьми залежно від їхнього психогенетичного віку та успіхів в еволюційному розвитку. А тепер звернемо увагу на те, що люди різних гун поводяться по-різному не тільки в релігійній практиці і відносно Посланців Бога, але й у взаєминах між собою, зокрема, в сексуальних

стосунках. У людей кожної гуни, а також тих, хто вже піднявся над гунами, секс теж дуже різний.

Так, секс людей гуни тамас — егоїстичний і грубий, як і вони самі. Вони, будучи схильними до емоцій осуду та ненависті, можуть ненавидіти і секс, і своїх партнерів. Але, ваблені пристрастю, вони, однак, продовжують «використовувати» інших людей для свого задоволення.

Відображення такого ставлення до сексу ми бачимо в Росії в мові, властивій цій гуні, — у російському маті, де секс фігурує як щось брудне і, більше того, — як засіб опоганення іншої людини.

Саме люди цієї гуни засуджують і ненавидять секс в інших людях, готові за нього навіть «бити камінням», хоча допускають його і для себе.

Якщо говорити про земне християнство, то один із проявів, «що закріпилися» в його ідеології, гуни тамас ми бачимо в доктрині «непорочного зачаття» у Марії — матері Ісуса. Адже із самого цього словесного звороту випливає, що всі інші зачаття... є «порочними»! Чи погодяться всі батьки, що їхні діти — продукт пороку?...

Людям гуни тамас не зрозуміти, що секс в інших людей може бути зовсім не таким: не засобом задоволення своєї примітивної тваринної пристрасті, іменованої по-науковому «статевим потягом», а засобом вираження справжньої любові, що несе красу дарування себе іншому, є пошуком і знаходженням спільної гармонії — гармонії злиття люблячих одна одну свідомостей. У саттвічній сексуальної любові люди воістину можуть учитися любовному злиттю свідомостей — щоб, навчившись цьому, потім так само злити свої свідомості зі Свідомістю улюбленого Небесного Отця.

Але кому доступна така любов? Тільки і тільки людям саттви. А хто такі люди саттви, чи є чіткий критерій? Є: це ті, хто, як мінімум, освоїли сердечну любов — емоції «розкритого» духовного серця. Таких людей, однак, досить мало.

Зі сказаного стає зрозумілим, що для одних людей секс — це шлях до ще більшого поглиблення своєї тамастичності, і кожний новий статевий акт для них — справді ще один крок до пекла. Для інших же — секс є засобом зміцнення в собі гармонії, тонкості, чистоти, емоційної любові, уміння піклуватися про іншого, тре-

нування в злитті свідомостей в обіймах любові, навчання в школі Бога на Шляху до Злиття з Ним.

От чому Ісус давав різним людям діаметрально протилежні рекомендації щодо сексу: одним радив усіляко обмежити свою сексуальність, іншим же проповідував протилежне.

Розглянемо це на прикладах:

«Ви чули, що сказано древнім: не чини перелюбу. А Я кажу вам, що всякий, хто погляне на жінку, жадаючи її, вже вчинив перелюб з нею...» (Мф 5:27-28).

«... Хто візьме шлюб з розлученою, той перелюбствує» (Мф 5:32).

«О, гіркото вогню, що палає... вдень і вночі... і бентежить їх збудженням..., бо чоловіки метушаться без жінок і жінки — без чоловіків... Горе вам! — тим, які люблять спілкування з жіночим началом і брудне співіснування з ним!» (Апокриф Матфея, 139-140,144).

А тепер простежимо епізод з Марією Магдалиною, розказаний нею, про те, як її, пійману в перелюбстві, привели на суд до Ісуса:

«Схопили мене тоді і хотіли побити камінням. Я, грішна, любила одного, котрий був одружений і мав трьох дітей. Рідні його дружини привели мене на площу і стали голосно кричати: «Уб'ємо блудницю! Вона осквернила закон!»

Тоді... Христос сказав їм: «Той, хто вважає себе безгрішним, нехай першим кине камінь!» (і) так зробив..., що юрба розійшлася.

Потім Він наблизився до мене і став на коліна.

О Сіоне! Я вся горіла од страху і сорому. У душі в мене здійснювалося величне, я впала на землю і страшенно ридала. Він гладив мене по волоссю і говорив: «Сестро, зіронько небесна, знайди сили Мене вислухати. Багато зла на цій Землі, багато брехні сказано лукавим. Забудь, що ти — грішниця, сестро, і скажи Мені: чи живе твоє серце, коли любиш?»

«Живе, Господи! Коли я не люблю, воно мертве».

«Люби тоді, сестро Небесна, і не гріши інший раз, думаючи, що ти грішниця».

Так, брати, я вперше побачила живого Бога на Землі.» (Питання Марії, 20-27).

Ще Ісус говорив їй так:

«Грішне в цьому світі праведне в Царстві Отця Мого. Життя (істинне) є життя любові, а не ненависті.

Багато «праведників» ненавидять і засуджують. Кажу ж вам: блудниця, що не ненавидить, славнішою буде в Судний День від «праведника», який засуджує.» (Там само, 13-15).

Ісус також повідав Марії досить важливе правило сексуальних стосунків між духовно розвиненими людьми: їхні стосунки повинні бути таємницею між ними двома і Богом. Інакше кажучи, тільки Бог повинен бути Свідком і Керівником їхньої любові. Про те ж говорив і апостол Пилип: «Шлюб, якщо він оголений, стає розпустою...» (Євангеліє від Пилипа, 122).

Марія Магдалина стала ученицею Ісуса і приєдналася до Його групи. Є один важливий опис її взаємин з Ісусом:

«... Супутниця Сина — (це) Марія Магдалина. Господь любив Марію більше всіх учнів, і Він часто цілував її у вуста. Інші учні, бачачи Його люблячим Марію, сказали Йому: «Чому Ти любиш її більше всіх нас?» Відповідаючи їм, Він сказав: «Чому не люблю Я вас, як її?» (Євангеліє від Пилипа, 55).

Шлюб і розлучення

Якщо зрозуміти сказане в попередній главі, то стає зрозумілою і причина, здавалося б, суперечливих висловлень Ісуса про допустимість розірвання шлюбу: в одних випадках Він, начебто б, говорив проти (Мф 19:3-9; Мк 10:2-12; Лк 16:18), в інших — навпаки, благословляв розлучення в тих випадках, якщо один із подружжя міг би продовжити свій Шлях до Бога, до Досконалості, але інший далі йти не може і не хоче, а тільки гальмує (Мк 10:29-30; Лк 18:29-30).

«Чи думаєте ви, що Я прийшов дати мир (на) Землі? Ні, кажу вам, ... розділення...» (Лк 12:51).

Чому так? Та тому, що, зокрема, двоє людей, які об'єдналися в сім'ю, не обов'язково розвиваються далі з однаковою швидкістю. Вони пройшли якийсь спільний відтинок розвитку разом, навчаючись, зокрема, одне від одного і «одне об одного», потім ця програма вичерпала себе, далі програми їхнього навчання в Бога вже

повинні бути різними... Бог їх колись з'єднав, Він же й роз'єднує... Якщо люди намагаються цьому перешкоджати, посилаючись на... Біблію..., — то протиставляють себе Богові. Буває, що й церква привласнює собі право вирішувати питання з'єднання й роз'єднання людей — право, що Він не передавав нікому: «Великий Творець не розділив Своєї Влади ні з ким...» (Життя Святого Ісси, 5:17).

Сімейне життя — це теж уроки в Школі Бога за назвою «Земля». Двоє людей училися в одному класі середньої школи, любили одне одного. Але, закінчивши середню школу, вони не вступили в той самий інститут для продовження навчання, їхні шляхи розійшлися і вони стали різними, різними — принципово, за здатністю вміщувати одну й ту ж, але складнішу, інформацію від Бога. І тоді їхнє спільне сімейне життя стає... перелюбством: «... Будь-яке (сексуальне) співтовариство, яке... з начал, не подібних одне до одного, — перелюбство» (Євангеліє від Пилипа, 42).

... На цьому прикладі ми бачимо, як «правила поведінки», що даються Богом для людей різного ступеня наближеності до Нього, можуть бути навіть діаметрально протилежними.

«Сліпий, а також і зрячий, допоки вони обоє в темряві, — не відрізняються один від одного. (Але) якщо приходить світло — тоді зрячий побачить світло, а той, хто сліпий, — залишиться в темряві.» (Євангеліє від Пилипа, 56).

Нудизм

Вигляд оголеного людського тіла — навіть дуже красивого — викликає бурхливі емоції обурення серед багатьох вихованців сучасних християнських церков. Хто вони? Хто ці люди, що живуть у постійному роздратованому гніві осуду, у постійній ворожнечі і нетерпимості до всього незвичного для них, зокрема, насправді прекрасного?

Вони готові навіть убивати тих, хто жертвує собою заради того, щоб допомоги їм, якщо їм раптом здалося, що їм недодають або допомагають не так, як вони самі вважають за потрібне. Якщо раптом їм трапляється опинитися серед живої природи («поїхали відпочити»), вони не насолоджуються її красою і спокоєм, а здатні тільки вбивати, калічити, пиячити, репетувати, опоганювати. В побуті, на роботі вони теж ворогують між собою, хоча б усередині власної

емоційної сфери, брешуть, крадуть, навіть не усвідомлюючи фактів своїх злочинів: аби тільки ніхто не піймав, не виявив. Якщо ж у них виникає статева пристрасть (хтивість, жадання) — вона може мати навіть неприборканий характер, особливо серед чоловіків, — аж до готовності вбивати заради досягнення власного задоволення. Впізнали? Це — гуна тамас у гіршому варіанті її прояву.

Для інших людей вигляд гарного оголеного тіла — це тільки знак сексу. Хоча ставлення до сексу вже інше: секс — не скверна, а насолода для обох; краса і гармонія для них — уже знайомі поняття. Це — раджас.

Люди ж саттви в природній оголеній красі тіла бачать можливість естетично насолоджуватися, співналаштовуватися з тонкістю, ніжністю. Для них — це можливість стати кращими, ближчими до Бога. Таке споглядання може стати для них елементом духовної роботи. Сексуальна пристрасть при цьому зовсім не виникає, не з'являються навіть і думки про статевий акт. Останнє не завжди розуміють ті, хто поки перебуває в гуні раджас, і зовсім не сприймають цього представники гуни тамас.

Якщо говорити про «еротичну» ізопродукцію, то вона буває дуже різною і несе в собі якості того, хто її виготовляв. Інакше кажучи, за кожному таким твором простежується гуна його автора: тамас, раджас, саттва. Помітні також і якості «моделі» — теж за гунами.

А як ставляться навіть до кращої — саттвічної — оголеної краси ті, хто піднявся в своєму розвитку вище гун? Вони, оцінивши її для себе, констатують: так, це прекрасно, я радий за тих людей, хто має такі якості, їх розуміють, їх споглядають. Але той, хто пізнав Живого Бога, хто горить бажанням спілкуватися тільки з Ним, — того ця краса аж ніяк не спокушує і не насолоджує, бо він уже пізнав те, що набагато перевищує її.

«Той, хто вийшов зі світу цього, не може бути схоплений (ним), як той, що перебуває у світі цьому. Він показує (цим), що він вище пристрасті (і)... страху.» (Євангеліє від Пилипа, 61).

Нудизм існує у вигляді мистецтва — фото, живопис, скульптура, еротика балету, кіно, театр.

Але він же буває й в «живих» варіантах, наприклад, оголене загоряння на пляжах. Туди приходять, звичайно, і ті, хто всього лише хочуть зав'язати нові знайомства, — ну і що ж тут поганого?

Чому б і ні? Аби тільки настирливо не нав'язувалися тим, хто цього не хоче. (Ці нав'язування, до речі, відрізняють представників гуни тамас).

Але більшість тих, хто загоряє і купається на нудистських пляжах, — зовсім не мають на увазі при цьому секс. Вони просто прагнуть до природної гармонії, простоти і чистоти стосунків — з людьми і природою. (Той, хто перебуває в гуні тамас, гуні пекла, цього не зрозуміє).

Більше того, нудизм може слугувати спеціальним компонентом духовної роботи з тими людьми, які досягли гуни саттва: він зміцнює саттвічність у людях. Вони стають справді «як діти», до чого закликав Ісус (Мф 18:3; Мк 10:15; Лк 18:17), — у своєму відкритому і чистому ставленні до природи, до Бога, до таких, як самі. Сексуальність при цьому зникає, заміняючись ніжною і лагідною турботливою обережністю одне до одного. Ця емоційна ситуація винятково сприяє настільки цінному на духовному Шляху медитативному злиттю стоншених і люблячих одна з одну свідомостей і зі Святим Духом.

... У когось може виникнути запитання: а яке відношення тема цієї глави має до християнства? Виявляється, найбезпосередніше. Бо про це цілком прямо (хоча і дуже коротко — у записах, що дійшли до нас) говорив Ісус Своїм найближчим учням. І мені залишається тільки навести цитату:

«Коли ви оголитеся і, не соромлячись, візьмете ваше вбрання і покладете його біля ніг ваших, як діти малі, «розтопчіть» його — тоді ви побачите (воістину) Сина Того, Хто Живий (вічно)» (Євангеліє від Хоми, 42).

І ще: «Для чистих — усе чисте...» (Тит 1:15).

І останні нюанси до цієї теми:

Перше: нудисти не повинні поводитися «зухвало» у ставленні до людей, яким це не подобається. І не важливо, до якої гуни останні належать. Але якщо їм це неприємно, то діяння таке щодо них буде заподіянням їм зла, тобто порушенням етики з боку нудистів. Так що для цього ліпше вибирати затишні куточки природи або ж «узаконені» на пляжах місця.

І в жодному разі не зрозумійте зміст цієї глави як заклик усім роздягнутися: адже щоб нудизм справді став елементом духовної роботи, потрібно ввійти хоча б у гуну саттва.

Чоловік і жінка на духовному Шляху

Тут доречно говорити саме про психологію статі.

Почнемо з того, чи має стать Бог?

Якщо намалювати дідка на хмарині й сказати: «От це — ваш Бог-Отець, поклоняйтеся Йому!» — тоді, звичайно, Він — чоловік, навіть із бородою. І певна еволюційно-вікова категорія людей поклонятиметься цій іконі і знатиме, що Бог — чоловік. Так і сталося в Росії.

Ісус теж називав Його Отцем, тобто в чоловічому роді. Адже в традиції іудаїзму Бог позначався саме як Отець.

А насправді Він — тією самою мірою Отець, що й Мати. Тобто Він не має статі. Адже Він — не людина, Він — Вселенська Споконвічна Свідомість!

А духи — мають стать?

Духи не мають тіла, якому властива та чи інша стать, але вони зберігають до нового втілення те самовідчуття, що мали в останньому тілі, а також можуть підтримувати звичний їм вигляд. «Серед духів... існують чоловічі, існують і жіночі» — писав апостол Пилип (Євангеліє від Пилипа, 61).

При наступному втіленні, однак, стать тіла цілком може виявитися протилежною. Від чого це залежить? Це обумовлюється тим, які якості конкретна людина повинна в собі розвинути чи пригнітити. Тому що одних якостей легше набути, маючи чоловіче тіло, інших — маючи жіноче. Те ж — і з пригніченням негативних рис.

Адже стать тіла — це, зокрема, статеві гормони: андрогени, естрогени, прогестерон... А це забезпечує не тільки відчуття приналежності до тієї чи іншої статі (що визначається рівнем андрогенів ще під час ембріонального етапу розвитку). Найважливіше для теми нашої розмови — це те, що від величини стійкого рівня статевих гормонів у дорослої людини безпосередньо залежать енергійність та інші її особливості.

Саме через це чоловіки — з їхнім високим рівнем андрогенів — звісно, живуть інтенсивніше, рвуться в різні незвідані далі, досліджують непізнане, воюють за свої ідеали, домінують над менш енергійною половиною суспільства — жінками. І те, що чоловіки

переважають на керівних постах, — не безглузда традиція і не обмеження прав жінок, і не показник «неповноцінності» останніх, а цілком природний процес розподілу соціальних ролей залежно від здатності до тієї чи іншої діяльності.

Але на рівень інтелектуальності ані рівень андрогенів, ані стать узагалі безпосередньо не впливають.

Високий рівень андрогенів при чоловічому втіленні сприяє розвиткові в людині енергійності, дослідницької активності в науці, включаючи науку про Бога. Цим же визначається природне прагнення зрілого чоловіка стати лідером, вести людей за собою, допомагати їм, жертвувати собою заради них.

Типова жінка — протилежність такому чоловікові. Вона виросла в цьому житті під впливом жіночих гормонів, тож шукає спокою, гармонії, затишку, краси. Вона і чоловіка прагне заспокоїти, угамувати, згармонізувати. Їй не дуже подобається схвильований, неприборканий чоловік, що вічно кудись рветься: це може захоплювати, але... — з таким важко бути в гармонії та спокої...

А йому не вистачає в жінці енергійності, тож він намагається її «розворушити»...

Повноцінна жінка готова з радістю дарувати чоловікам свою гармонію, ніжність, красу, прагнучи допомогти їм, «облагородивши» їх, наблизивши до свого ідеалу, — часом жертвуючи собою... А зрілі і повноцінні чоловіки теж готові вести жінок за собою, щоб навчити тому, чому вони самі навчилися... Так, допомагаючи одне одному, навчаючи одне одного тому, чого в іншому не вистачає, вони разом можуть іти до загальної Мети — Досконалості.

Ісус, звертаючись одного разу до чоловіків, говорив:

«Шануйте її, захищайте її; роблячи так, ви прихилите її любов... і будете приємні Богові...

Любіть також ваших дружин і поважайте їх, бо завтра вони будуть матерями, а пізніше — праматерями всього роду.

Покоряйтеся жінці; її любов облагороджує чоловіка, зм'якшує його озлоблене серце, приборкує звіра і робить його ягням.

Дружина і мати — неоціненні скарби, які дав вам Бог; вони — найкращі прикраси всесвіту, і від них народиться все, що населяє світ.

Як колись Бог... відокремив світло від темряви і сушу від вод, так жінка володіє божественним даром відокремлювати в людині добрі наміри від злих помислів.

От чому Я кажу вам, що після Бога ваші кращі думки повинні належати жінкам; жінка для вас — божественний храм, у якому ви досить легко одержите повне блаженство. Черпайте в цьому храмі моральні сили; там ви забудете свої печалі і невдачі, повернете розтрачені сили, вам необхідні, щоб допомагати ближньому.

Не піддавайте її приниженням; цим ви принизите тільки самих себе перед Богом і втратите те почуття любові, без якого ніщо тут на Землі не існує.

Захищайте свою дружину — і вона захистить вас і всю вашу сім'ю; все, що ви зробите своїй матері, дружині, вдові чи іншій жінці в жалобі, — зробите для Бога» (Життя Святого Ісси, 12:13-21).

... Усе, сказане в цій главі, поки стосувалося саме досить розвинених еволюційно чоловіків і жінок. Ті ж, хто ще не торкнулися спроб усвідомлено стати кращим, найчастіше прагнуть «самоутверджуватися» через зарозумілість, презирство до представників іншої статі.

Дозволю собі навести такий приклад... Жили-були в російської міський комуналці дід і баба. У діда в старості зір ослаб. І він став мочитися повз унітаз. Бабі доводилося щораз стерегти його біля вбиральні з ганчіркою і витирати за ним: перед сусідами незручно. Одного разу вона не витримала і заблагала:

— Так ти сідай на унітаз же! Тоді не будеш — мимо!

— Сідати?! Як... баба?! — у діда аж подих перехопило від ганьби та обурення, за серце бідолаха схопився...

І він продовжував до кінця свого чоловічого втілення мочитися повз унітаз, але стоячи! — як справжній чоловік!

... У Новий Завіт струмінь чоловічої статевої зарозумілості привніс апостол Павло: як ми вже обговорювали, він не в усьому відразу переробив себе. Він, зокрема, написав і таке:

«Жінка нехай вчиться в безмовності, в повній покорі; а навчати жінці не дозволяю, ані панувати над чоловіком, а бути в безмовності. Бо першу був створений Адам, а потім Єва...» (1 Тим 2:11-13).

«Жінки ваші у церквах нехай мовчать, бо не дозволено їм говорити, а бути в покорі..., ... бо непристойно жінці говорити в церкві» (1 Кор 14:34-35).

«Жінки, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік є голова жінки...» (Еф 5:22-23).

«Розсудіть самі, чи личить жінці молитися Богові з непокритою головою?» (1 Кор 11:13).

Але Ісус ставився до цьому по-іншому:

«Симон Петро сказав їм: «Нехай Марія піде від нас, бо жінки неварті Життя (Істинного)». Ісус сказав: «Дивіться, Я направлю її, щоб зробити її чоловіком... Бо всяка жінка, що стане чоловіком, увійде в Царство Небесне.» (Євангеліє від Хоми, 118).

Чоловік, ідучи до Досконалості, повинен доповнити себе жіночністю, кращим із того, що властиве кращим жінкам. Жінка, ідучи до Досконалості, повинна доповнити себе мужністю, кращим з того, що властиве кращим чоловікам. У підсумку і чоловік, і жінка забувають про стать свого нинішнього тіла, стаючи чистою свідомістю, що спрямовується до Злиття зі Свідомістю Творця. «... Коли ви зробите чоловіка і жінку одним, щоб чоловік не був чоловіком і жінка не була жінкою, ... — тоді ви ввійдете в Царство (Отця)» (Євангеліє від Хоми, 27).

«Меншості»

Ті, хто зневажливо ставляться до чужої статі, гарантовано одержать наступного разу тіло саме тієї статі, причому в соціальному середовищі того ступеня примітивізму, щоб сповна зазнати на собі цю ж зневагу.

Те ж — і з національним чинником, і з конфесіональним, і з проблемою «сексуальних меншостей»: хто нехтував або ненавидів людей через те, що вони «не такі, як я», «не такі, як ми», — того Бог буде вчити співчуттю до чужого болю через їхній власний біль. Це — одне зі звичайних у Бога правил виховання нас.

Для того-то Він і робить тіла різних «меншостей», щоб втілювати в них тих грішників, яким ці «меншості» не подобалися.

Завдання ж наше — через все це навчитися не поділяти людей на «своїх» і «чужих» ні за якими ознаками. «Ми всі — діти Бога»

— цьому вчить нас Бог: «Немає різниці між юдеєм та елліном, бо один Господь у всіх, ... хто прикликає Його» (Рим 10:12). Те ж — і за будь-якою іншою людською зовнішньою ознакою.

Що ж суттєво при оцінці людей — це їхні гуни. Причому любити треба всіх, хоч і по-різному: когось — любов'ю-преклонінням і повагою, когось — як ми любимо дітей, друзів, а когось — любов'ю-співчуттям. Та тільки нікого не ненавидіти і не нехтувати!

«Так і учень Бога. Якщо він мудрий — він осягає принципи навчання. Форми тілесні не введуть його в обман, але він подивиться на стан душі кожного, (коли) заговорять із ним. Є багато тварин у світі, що мають (тілесну) форму людини. Коли він розпізнає їх, свиням він кине жолуді, худобині він кине ячмінь, солому і траву, собакам він кине кості, рабам дасть посіви, дітям він дасть досконале.» (Євангеліє від Пилипа, 119).

Співчуття

Співчуття — це головний етичний принцип у взаєминах людини з іншими людьми та всіма живими істотами, і не тільки втіленими. Це — головний аспект любові на Землі і перший критерій у всій етичній роботі, за яким Бог визначає: підпускати чи не підпускати до Себе.

Ніяке даремне заподіяння шкоди людям або іншим істотам не може мати виправдання перед Богом.

Але що тоді таке — «недаремне» заподіяння шкоди? Приклад: завдати болю, іншої шкоди злочинцеві, відбиваючи його злочинні дії, захищаючи від нього людей. Інший приклад: покарати дитину, яка небезпечно для себе та для інших пустує. Також — обмеження свободи психічно хворих тощо.

Але помста не може бути виправданою: це — егоцентрична реакція мого ображеного «я», якого взагалі бути не повинно.

Людина, що усвідомила істинну любов, уже не зможе даремно заподіяти болю тварині. Вона не зможе харчуватися трупами вбитих тварин: адже в їхніх мертвих тілах — біль їхньої смерті.

Ісус, наприклад, висловив здивоване невдоволення, коли Йому натякнули на можливість скуштувати на Великдень «жертовне» ягня: «Невже ви думаєте, що Я хочу їсти тіло разом з вами як Пас-

ху?» (Епіфаній, Херес, 22:4; цит. за [45]). Ні Він, ні Його учні не їли тіла тварин, окрім риб, що видно зі слів апостола Петра (Діян 10:10-14).

Але риб вони вбивали і їли. І це зрозуміло: Ісус не пропонував людям непосильної ноші занадто різких «переворотів» у життєвих стереотипах. Адже не міг Він сказати рибалкам: не їжте риб — рибалки не стали б і слухати такого проповідника!

Але наша можливість — прийняти принцип Любові-Співчуття як етичну концепцію і дотримуватися його настільки широко і повно, наскільки це залишається в межах розумного.

Наприклад, немає сенсу довго міркувати, чи дозволено вбити скаженого пса і вовка, що нападає, а також комах-кровопивць — комарів, ґедзів, кліщів тощо. Якщо ми можемо їх убити, але не вбиваємо — вони нападуть на інших, це й буде нашою провиною, буде нашим порушенням Любові-Співчуття щодо потерпілих.

Немає сенсу також сумніватися в нашому праві вбивати рослини — на їжу, на дрова, для будівництва, використовувати для харчування молочні продукти, яйця — адже ми не можемо вдосконалюватися на Землі без цього. І їжа повинна бути повноцінною, включаючи і білкові продукти з повним набором незамінних амінокислот.

Але зовсім іншу оцінку треба дати вбивству або каліченню тих же рослин даремно: наприклад, зірвати «машинально» — і кинути, нарвати букет квітів або купити (зрубати) до Нового Року чи Різдва ялинку — і потім, намилувавшись їхньою смертю, — викинути. Ці їхні смерті — даремні: ми їх убиваємо не тому, що це необхідно для нашого виживання і розвитку, а лише із примхи, тому що «так прийнято», тому що «я так хочу!».

... Ще через Мойсея Бог дав заповідь «не убивай!». Її повторив і Ісус (Лк 18:20). Але егоїзм людський, прагнення відкидати всі принципи, що заважають задоволенню примх, відсутність здатності співчувати, співпереживати чужому болю — змушують шукати собі виправдання в порушенні цієї заповіді Божої, придумувати в потакання собі обмеження її застосування, робити вигляд, що ми її просто не помітили.

Павло, до речі, у Першому Посланні до коринф'ян (10:25,27) дозволяє: їжте все! І відразу стверджує, що він — наслідувач Христа і закликає всіх стати такими ж наслідувачами Христа, як він, Павло

(11:1)... Однак, у цьому питанні він тоді не був наслідувачем Христа...

Втім, у Посланні не до коринф'ян, а до римлян Павло сам же пише вже інакше: «Краще не їсти м'яса...» (Рим 14:21).

Ну а щоб не було в нас ніяких сумнівів щодо цього, послухаємо краще ще раз Ісуса Христа: «Не тільки не робіть людських жертвоприносин, ... але взагалі не заколюйте жодної тварини, якій дано було життя...» (Життя Святого Ісси, 7:14).

Істинне співчуття виникає з усвідомлення того, що всі ми — включаючи навіть рослин — лише різновікові діти Бога, брати і сестри єдиної Його сім'ї. Ми всі майже рівно-*цінні*, у нас в усіх є об'єктивна рівність інтересів у всесвіті, ми всі є *одне й теж саме — єдиноцілісне*. Допомагаючи іншому, я допомагаю Йому в Його Еволюції-Житті, це все — єдине Життя, Життя Одного Організму Абсолюту, де немає нічого «мого», є тільки загальне Життя, сповнене Його Сенсом. Моя роль — як частини Його Організму — «підсаджувати» на цьому Шляху Зростання кожного — тільки зростай! Тут немає нічого мого, є тільки Спільне — Його.

«Не про себе тільки піклуйся, але й про інших. Бо у вас повинні бути ті ж відчування, які й у Христі Ісусі» (Пилип 2:4-5).

Це збувається, коли навчаєшся жити Його інтересами і — як результат — інтересами їхніми. Мого інтересу тоді немає, і немає мого «я», «его», воно розчинилося спочатку в них, потім — у Ньому.

Боротьба зі своїм «я»

Щоб досягти Вищої Мети — Злиття з Отцем Небесним, потрібно не тільки проникнути у Вищі «Небеса», але й навчитися розчинятися у Свідомості Отця, усуваючи свою локальність.

Але навіть і звичайна повноцінна любов до ближнього неможлива без здатності дивитися на його ситуації — з його позиції, його очима. А для цього треба відчувати себе не тільки у своєму тілі, але в єдиносутності з тим (або тими), про кого ми піклуємося.

Це можуть бути і маленькі колективи на зразок люблячих одне одного чоловіка та жінки, і колективи більших розмірів — виробничі, наукові, військові, релігійні. Хороший командир саме й керує, відчуваючи себе саме цілим колективом як єдиним орга-

нізмом, турбота про колишнього «себе», про свій колишній «особистий інтерес» усувається, відчуття «я» розчиняється в усіх, вони стають єдиносущими лідерові в його самовідчутті, турбота про них переважає над турботою про своє — сугубо особисте. Це і є реалізація заповідей «... Люби ближнього твого, як самого себе...» (Мф 22:39) і «Люби брата твого!... Охороняй його, як зіницю ока твого!» (Євангеліє від Хоми, 30).

Людина Любові починає вчитися цьому на маленьких соціальних групах, потім на все більших і більших. Апостол Павло запропонував поширити відчуття своєї єдиносутності на всіх послідовників Христа, відчути їх усіх як єдине Тіло Христове на чолі з Христом і Отцем (Еф 1:22-23).

Така медитативна робота приводить до поступового зростання свідомості лідера — тим більш якісного, чим більше в ньому витонченості і ніжної, турботливої любові.

Інший приклад розчинення себе в любові показав Ісус у медитативному образі виноградної лози. Вона бере початок коренем в Отці, має стовбур, гілки-помічники, листя-слухачі, які позеленіють, пошелестять — і обпадають, але також лоза дає прекрасні плоди, насіння яких дадуть нові сходи (Ін 15:1-16).

Протилежністю таким лідерам є той, кого називають влучним російським словом «самодур» — людина з високо розвиненою «самістю» (зарозумілістю, що проявляється в марнославстві), при цьому такий лідер ще й дурень.

Ось — приклади можливостей людини-керівника: чванливий самодур, що перетворює життя більшості підлеглих на кошмар; або розвиток себе медитаціями на шляху, змальованому Ісуса і Павла.

Реалізація останніх досягається через спеціальні послідовності медитативних прийомів. У цій ж главі ми обмежимося цитуванням тих рекомендацій Ісуса та Його апостолів, які зможуть підготувати до такої роботи.

«... Ви знаєте, що князі народів панують над ними і вельможі володіють ними; але між вами хай не буде так: але хто хоче між вами бути більшим — нехай буде... слугою; і хто хоче між вами бути першим — нехай буде... рабом...» (Мф 20:25-27).

«... Навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний...» (Мф 11:29).

«Хто мудрий і розумний між вами? Доведи це на ділі добрим поводженням і мудрою лагідністю.» (Як 3:13).

«Не мстіться за себе...» (Рим 12:19).

«Коли будеш запрошений кимось..., не сідай на перше місце... Бо всякий, хто підноситься, буде принижений, а хто принижує себе, піднесеться.» (Лк 14:8-11).

«Блаженні лагідні...» (Мф 5:5).

«Ніхто не шукає для себе, але кожний для ближнього» (1 Кор 10:24).

«... В покірності (смиренномудрості) шануйте один одного вищим за себе» (Флп 2:3).

«Стережіться, не творіть милостині вашої... для того, щоб... бачили вас: інакше не буде вам нагороди від Отця вашого Небесного... Коли твориш милостиню, не сурми перед собою, як роблять лицеміри..., щоб прославляли їх люди. Істино кажу вам: вони вже мають нагороду свою... (І) — щоб милостиня твоя була потаємною; (тоді) Отець твій, Який бачить таємне, воздасть тобі явно.» (Мф 6:1-4).

«... Кожний з вас, хто не зречеться усього, що має (земного), не може бути Моїм учеником» (Лк 14:33).

«Блаженніше давати, ніж приймати» (Діян 20:35).

«... Я ні на що не зважаю і не дорожу своїм життям, тільки б з радістю завершити мою діяльність і служіння, що я прийняв від Господа Ісуса...» (Діян 20:24).

«... Що таке ваше життя? — ... пара, що з'явилася на короткий час, а потім зникає» (Як 4:14).

«Вабить мене те й інше: маю бажання визволитися (з тіла) і бути із Христом, бо це — незрівнянно краще; а залишатися в плоті — потрібніше для вас. І я напевно знаю, що зостанусь і буду з усіма вами для вашого успіху й радости у вірі...» (Флп 1:23-25).

«... Для мене (справжнє) життя — Христос, і смерть (тіла) — надбання (Його)» (Флп 1:21).

«Пильнуйте, щоб хто кому не відплачував злом за зло...» (1 Сол 5:15).

«Не шукаємо слави людської...» (1 Сол 2:6).

«Багатих у нинішньому віці наставляй, щоб вони були не високої думки про себе і надіялись не на багатство непевне, а на Бога Живого, Який дає нам усе щедро для насолоди; щоб вони благодіяли, багатіли добрими ділами, були щедрі і радо ділилися, збираючи собі (такий) скарб, (як) добру основу для майбутнього, щоб досягти життя вічного» (1 Тим 6:17-19).

«Нерозумних же змагань і родоводів, і суперечок, і чвар... уникай, бо вони некорисні і марні» (Тит 3:9).

«... Але більший між вами хай буде як менший, а старший — як слуга» (Лк 22:26).

«Любов... не говорить: «... Це — моє!», але вона говорить: «Це — твоє!»» (Євангеліє від Пилипа, 110).

«Тільки Мені, одному Мені належить усе, чим ви володієте, все, що навколо вас, вище вас або нижче вас» (Життя Святого Ісси, 8:11).

Чернецтво

Протягом багатьох земних утілень ми готуємо себе до того, щоб підступитися до завершальної фази особистої еволюції, що і є істинним чернецтвом. Підкреслюю — істинне, бо дуже багато хто з людей в різних країнах лише граються «в ченців», навіть не розібравшись у тому, що є Бог.

До цього загальні правила життя для кожної людини були такі:

1. Розвивати інтелект (як одну з функцій свідомості, як «апарат» мислення: запам'ятовування, аналізу, синтезу, творчості), накопичувати знання про найголовніше: про Бога, людину, еволюцію. (Конкретні накопичені за земне життя знання зазвичай не зберігаються від утілення до втілення; переходять у кожне нове життя якраз структури свідомості, розвинені через їх правильне функціонування, а також набуті якості, зокрема енергійність, спрямованість у той чи інший бік, та або інша інтелектуальна здатність, ті або інші етичні схильності).

2. Удосконалюватися етично, орієнтуючись на те, якими нас хоче бачити Бог.

3. Правильно розвивати свою емоційну сферу і ростити в собі Любов до Бога, що коли-небудь повинна буде перетворитися на палку закоханість у Нього.

4. Прагнути до емоційної витонченості, до недопущення огрубіння свідомості.

Цілком природно, що на ранніх етапах особистої еволюції ми не кидаємося відразу до знань вищого рівня, закохуємося не в Бога, а в людей і речі, прагнемо поки що добратися не до Царства Небесного, а хоча б до вершини якої-небудь гори в альпіністському поході, до одержання інститутського диплома, захисту дисертації тощо. Це — добре, нормально. Це все — тренування перед головним Сходженням. Але воно буде доречним тільки тоді, коли ми достатньо підготуємо себе до нього за всіма зазначеним параметрами.

І от тільки тепер, а не раніше, починається остаточний перерозподіл уваги від земного — до свого нового (і останнього в низці всіх попередніх) остаточного Коханого — Царя всього. У результаті подвижник опиняється в «Чертогові Шлюбному» (Євангеліє від Пилипа, 67,125,127), де й відбуваються насичені екстазом і гармонією любовні побачення, що завершуються повним переселенням до Його Обителі і остаточним Злиттям із Ним.

Цей-от етап горіння любовною пристрастю до Нього і є істинним чернецтвом.

«Чернець» — слово грецького походження, ним позначається людина, що прийшла до стану *самотності* відносно всього «земного», тобто до розототожнювання себе із цим «земним», включаючи тіло, до оберненості «обличчям» свідомості насамперед до свого Улюбленого. Чернець тужить за Ним, коли щось на Землі відволікає від спілкування з Ним. Чернець горить пристрастю, очікуючи на зустріч. Ченцеві соромно перед Ним через свою недосконалість при любовних зустрічах в Обителі Його. Чернець хоче стати кращим — і Владика безпосередньо пояснює, як це зробити. «Царство», в якому тепер протікає життя істинна ченця, — справді, «не від світу цього» (Ін 8:23; 18:36). Хоча його поведінка в стосунках з іншими людьми на Землі залишається адекватною.

*** * ***

«Входьте вузькими воротами, бо просторі ворота і широка дорога ведуть до погибелі, і багато хто йде ними. А вузькі ворота

і тісна Дорога ведуть у Життя (Істину), і мало хто є, хто знаходить їх» (Мф 7:13-14).

«... Я хочу, щоб ви були без (земних) турбот. Неодружений турбується про Господнє, як догодити Господеві; а одружений турбується про мирське, як догодити жінці. Різниця є між заміжньою і дівицею: незаміжня турбується про Господнє, як догодити Господеві, щоб бути святою і тілом, і духом; а заміжня піклується про мирське, як догодити чоловікові.» (1 Кор 7:32-34).

«Той, хто пізнав (воістину) світ цей, — знайшов, (що він є) труп. І той, хто знайшов, (що він є) труп, — світ цей не вартий його.» (Євангеліє від Хоми, 61).

«Той, хто знайшов умиротворення, ставши багатим, — хай відмовиться від світу цього!» (Там само, 114).

«Шукайте ж спершу Царства Божого і правди Його, і все це додасться вам» (Мф 6:33).

«"Чертог Шлюбний" прикликав нас всередину» (Євангеліє від Пилипа, 125).

«Поки ми в світі цьому, нам треба набути собі Воскресіння, щоб, коли ми знімемо із себе плоть, то щоб опинилися ми у Хоромах (Отця), а не блукали б десь» (Там само, 63).

«Той, хто вийшов зі світу цього, (уже) не може бути схоплений (ним), як той, хто ще у світі цьому. (Тому що) він є вищим пристрасті... (і) страху.» (Там само, 61).

«Ті, хто каже, що помруть спочатку і (тоді) воскреснуть (у Царстві Небесному), — помиляються. Якщо (люди) не одержують спочатку народження (у Царстві Небесному), будучи ще живими (на Землі), (то), коли вмирають, — не одержують нічого.» (Там само, 90).

«Але лише ті, хто пізнали себе, насолоджуватимуться цим» (Там само, 105).

«Сини "Чертога Шлюбного" мають однакове Ім'я» (Там само, 87).

Медитативна робота

На останніх підступах до «Чертога Шлюбному» подвижник повинен удосконалювати себе не тільки інтелектуально та етично,

але й у психоенергетичному плані, тобто безпосередньо перетворюючи енергію себе-свідомості на шляху її подальшого стоншення, збільшення і відривання від тіла. Це називається медитативною роботою.

Її спеціальний опис не входив до планів Ісуса та Його учнів. Але загальні її принципи та щаблі були викладені в Євангелії від Пилипа, що буде наведено нижче. У цій главі зібрані цитати з інших Євангелій і Послань, де міститься інформація, що стосується саме цієї теми.

«Царство Боже всередині вас є» (Лк 17:21).

«Істинно кажу вам: хто не прийме Царства Божого, як дитя (тобто щиро, з безпосередньою радістю), той не ввійде в нього» (Лк 18:17).

«... Царство Небесне силою здобувається, і хто докладає зусилля, здобуває його» (Мф 11:12).

«... Я і Мої учні... омились у живій воді, що сходить» (Pap OX 840'; цит. по [45]).

«Небеса, як і Земля, згорнуться перед вами (тобто стануть маленькими, коли ви станете великими і зіллєтеся з Отцем), і той, хто (буде) Живий від Живого, — не побачить смерті.

Той, хто знайшов самого себе (там), — світ (цей) не вартий його» (Євангеліє від Хоми, 115).

«Горе тій плоті, що залежить од (чужої) душі; горе тій душі, що залежить од (власної) плоті» (Євангеліє від Хоми, 116).

«... Вічний Дух, що живе в Царстві Повного Спокою і Вищого Блаженства, активувався і проявився на якийсь час із Вічносутності, щоб, набувши людської подоби, вказати (людям) засіб з'єднатися з Божеством і досягти Вічного Блаженства, щоб Своїм прикладом показати шлях досягнення моральної чистоти, відокремити душу від її грубої оболонки, довести її до Досконалості, яка необхідна для сходження в безкінечне Царство Небесне, де владарює Вічне Блаженство» (Життя Святого Ісси, 4:2-4).

«Не любіть світу, ні того, що в світі: хто любить світ, у тому немає любові до Отця. Бо все, що в світі: похіть плотська, похіть очима і гордість житейська — ... від світу цього» (1 Ін 2:15-16).

«Світ (цей) тому не визнає нас, що не пізнав Його» (Там само, 3:1).

«... Коли корінь святий — то й гілля (святе)» (Рим 11:16).

«... Ми дивимося не на видиме, але на невидиме: бо видиме — дочасне (тимчасове), а невидиме — вічне» (2 Кор 4:18).

«... Знаємо, що, коли земний наш дім, ця хатина (тіло) розвалиться, — ми маємо від Бога житло на Небесах, дім нерукотворний, вічний. Від того ми і зітхаємо, бажаючи облачитися в Небесне наше житло..., бо... хочемо..., щоб смертне поглинуте було Життям (Істинним). На це саме і створив нас Бог...

Отже, ми завжди маємо сміливість; і, як знаємо, що, поки живемо в тілі, ми віддалені (відсторонені) від Господа, — бо (тоді) ми ходимо вірою, а не видінням, — сміливість же маємо і бажаємо краще вийти (назавжди) з тіла і оселитися в Господеві.

І тому (ми) ревно стараємось, чи то входячи, чи виходячи, бути Йому угодними; ... щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі...» (Там само, 5:1-10).

«... Наслідуйте Бога!...» (Еф 5:1).

«... Робіть, ... цінуючи час!..» (Там само, 5:15-16).

«... Хай дасть (Він) вам... міцно утвердитися Духом Його у внутрішньому чоловікові, ... вселитися Христові в серця ваші, щоб ви, вкорінені (в Отці) й утверджені в любові, могли зрозуміти... що (є) таке (істинні) ширина, і довжина, і глибина, і висота, і зрозуміти Любов Христову, яка перевищує розуміння (звичайної людини), — щоб вам сповнитися всією повнотою Божою.» (Та само, 3:16-19).

«... Всі ви — сини світла і сини дня...» (1 Сол 5:5).

«... Хто з'єднується з Господом, той є один Дух з Господом» (1 Кор 6:17).

«... Коли... будемо подібні до Нього... — ... побачимо Його (таким), як Він є» (1 Ін 3:2).

*** * ***

«Земля здригнулася й Небеса плакали про велике злодіяння, що сталося в країні Ізраїлю. Там щойно мучили й стратили великого праведника Іссу, в Якому жила Душу всесвіту, що оселилася в звичайному тілі людини, щоб зробити добро всім людям і викорінити погані думки, відновити в житті (на Землі) мир і любов

до добра, а людину, зганьблену гріхами, повернути до Єдиного і Нероздільного Творця, безкінечно і безмежно милосердного.

Так завершилося земне існування Частки Вічного Духу в образі людини, Яка врятувала (Своїм Ученням) озлоблених грішників, зазнавши таких страждань.

І учні Святого Ісси покинули країну Ізраїлеву і розійшлися в усі країни до язичників, проповідуючи, що їм треба полишити грубі помилки і думати про порятунок душ, а також про Повне Блаженство, що очікує людей у нематеріальному і сповненому Ясного Сяйва Світі, де в Спокої і в усій Своїй Чистоті живе в Досконалій Величі Великий Творець.» (Життя Святого Ісси, 1:1-4; 14:4,10).

Але «... буде час, коли праведного Вчення приймати не будуть, але за своїми примхами будуть обирати собі вчителів, які б тішили слух; і від Істини відвернуть слух і навернутися до байок. Але ти будь пильним у всьому, перенось скорботи, роби діло благовісника, виконуй служіння твоє.» (2 Тим 4:3-5).

«Залишивши Прямій Шлях, вони заблукали...» (2 Пет 2:15).

«Славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної (тіло) людини...» (Рим 1:23).

«... Деякі вдались до марнослів'я, бажаючи бути законовчителями, але не розуміють ні того, про що (самі) говорять, ні того, що стверджують» (1 Тим 1:6-7).

«Якщо сліпий веде сліпого, обоє падають у яму» (Євангеліє від Хоми, 39).

* * *

Християнство — це не те, коли люди *моляться на* ікони, не те, коли вони осіняють себе хрестами, не те, коли вони бояться бісів і диявола, не те, коли вони випрошують собі порятунок од пекла та іншого зла або намагаються вимолити собі всіляких земних благ.

Християнство — це те, коли люди, виконуючи Вчення Ісуса Христа, оголошують нещадну боротьбу своїм порокам, з ретельністю зрощують у собі позитивні якості, яких не вистачає, і всім своїм єством спрямовуються на пошуки Бога-Отця з метою пізнання Його і Злиття з Ним. І хай буде так!

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ПИЛИПА

Апокрифічне (тобто те, що не увійшло до Нового Завіту) Євангеліє особистого учня Ісуса Христа апостола Пилипа, знайдене археологами лише в 1945 р. у Єгипті, містить найважливішу інформацію, повідомлену Пилипові Ісусом Христом.

Вона стосується вищих медитативних технік, що приводять подвижника до Обителі Бога-Отця, позначену Пилипом як «Чертог Шлюбний». У Євангелії художньо сплетені дві лінії викладу: лінія сексуальної любові між людьми — і лінія вищої Любові до Бога, причому перша розглядається як прообраз іншої.

Євангеліє написане високохудожньою літературною мовою, виконане у притчовій манері.

Дотепер воно не було відоме російськомовному читачеві. Три попередні його видання, що ввійшли до тематичних збірників, були підготовлені перекладачами, які самі не розуміли смислу тексту. Ними зроблені лише спроби «дослівного» перекладу, а це переважно незрозумілий набір слів.

Робота з підготовки цього видання була виконана на прохання і за особистої участі Автора Євангелія. Прототипом цієї редакції перекладу є видання [45,62]. Нежирним шрифтом набрані коментарі до тексту Євангелія.

* * *

1. Єврей породжує єврея, і той може назватися прозелітом. Але прозеліт не породжує прозеліта.

Ті ж, Які прийшли з Істини, — такі з самого початку. І Вони породжують інших Людей Істини, котрим треба лише народитись (у Ній).

Прозеліт — той, хто прийняв віру.

Ті, які прийшли з Істини — Ті, Які прийшли з Обителі Бога-Отця. Вони здатні провести до неї Своїх учнів, дати їм «народитись» у ній.

2. Раб сподівається тільки стати вільним. Він не може розраховувати на одержання спадщини свого пана.

Син же — не тільки Син, але й Співвласник надбання Отця.

Син Бога-Отця, єдиносущий Йому, є Співвласником Його надбання.

3. Є ті, хто успадковує тлінне. Вони самі належать тлінності, тому й успадковують тлінне.

Ті ж, Хто успадковує Нетлінне, — Самі нетлінні. Вони стають власниками і Нетлінного, і тлінного.

Люди тліну (насправді) не успадковують нічого. Бо — що може успадкувати тлінна людина?

Якщо той, хто залишив тіло, успадкував Життя Істинне — це означає, що Він не мертвий, а буде жити.

Той, Хто досяг Отця завдяки зусиллям із самовдосконалювання, знаходить Життя Істинне після смерті свого тіла. Він стає Співвласником з Отцем — і в Небесному, і на Землі.

4. Язичник і не вмирає зовсім, бо він ніколи (по-справжньому) й не жив. Тому немає сенсу й говорити про його смерть.

Той, хто прийняв Істину, — почав жити. І має він небезпеку вмерти: бо він — живе.

Умерти — у цьому контексті — означає збитися зі Шляху до Отця. Це — духовна смерть, яка і має значення.

5. Від дня, коли втілився Христос, прийшло благополуччя, ожили міста, відсунулася смерть.

6. Коли ми були іудеями, у кожного з нас була тільки мати. Але з тих пір, як ми стали християнами, у нас є і Отець, і мати.

В іудейській традиції Бога називали Отцем. Ісус запропонував Своїм послідовникам називати Отцем тільки Бога-Отця, а не земного батька.

Пилип говорить, що щирі послідовники Христа знайшли тепер Отця істинного.

7. Ті, хто сіє взимку, збирають урожай влітку.

Зима — це мирське. Літо — інший еон. Будемо сіяти взимку на Землі, щоб улітку був урожай!

Тому нам не слід молити Бога про зиму: адже за зимою — літо.

Якщо ж хто спробує одержати врожай узимку — він не збере врожай, а тільки повисмикує паростки.

У південних широтах сіяють узимку, а не навесні, як у нас.

Грецьким словом «еони» позначаються просторові мірності; серед них ті, які називаються пеклом, раєм, Обителлю Бога-Отця.

«Узимку», тобто поки ми на Землі, ми повинні трудитися, щоб «улітку» бути в статку і блаженстві вищих еонів.

8. Хто не буде робити так — не збере врожаю. Він, більше того, не тільки не збере врожаю, але й у суботу його сила виявиться немічною.

Хто не буде ретельно трудитися, самовдосконалюючись протягом усього втілення, — не отримає для себе ніяких добрих плодів по його закінченні.

Пилип символізує строк, відведений для цієї роботи, образами «зими» або «трудового тижня»; потім настає час відпочинку — «літо», «субота» (субота в іудеїв — вихідний).

9. Христос прийшов «викупити» деяких: звільнити, врятувати. Він «викупив» тих, хто був чужим, зробивши їх Своїми.

І Він відокремив потім Своїх — тих, кого Він викупив з волі Своєї.

Він запризначив Себе (на шлях жертовного служіння), коли Сам побажав — але не тоді, коли Він відкрився людям, а від дня Створення Світу Він запризначив Себе.

Він був утілений, і Він — коли забажав — потім вилучив Себе. Він побував серед розбійників, і Його захопили як бранця. Він звільнив і Себе, і врятував також тих, хто був у світі цьому як гарним, так і поганим.

10. Світло і темрява, життя і смерть, праве і ліве — брати одне одному; вони невіддільні одне від одного (в мирських людях). А тому серед них — і хороші не хороші, і погані не погані, і життя їхнє — не життя, і смерть їхня — не смерть.

Так що кожному треба буде почати з того, щоб розділити все це в собі.

Ті, які відірвалися від мирського, — стають цільними, вічними.

Людині, що стає на духовний Шлях, належить відокремити в собі істинне, вічне, цінне для життя у вищих еонах — від неправильного, що належить тільки світові цьому. Потім треба ростити в собі перше і позбуватися другого.

Ті, Хто це повністю зробив, — стають вічними в Божественних еонах.

11. Значення, що надається речам земним, є великою помилкою. Бо вони відволікають помисли від Того, Хто Непорушний, — до того, що тлінне. І тоді навіть той, хто чує про Бога, а не осягає (за цим словом) Непорушного, той думає про минуще. Подібно до цього і за словами «Отець», «Син», «Святий Дух», «Життя», «Світло», «Воскресіння», «Церква» — люди не пізнають Непорушного, але думають про минуще, хіба що вже пізнали Непорушне (через особистий духовний досвід). Мирських людей ті слова тільки обманюють.

Якби ті люди побували в (Божественних) еонах — вони не вимовляли б цих слів серед мирських турбот і речей. Бо ці поняття мають відношення до (Божественних) еонів.

Так і в нашій країні зараз багато хто використовує вигук «Господи!» як лайку, в тих самих ситуаціях, коли інші такі самі, як вони, застосовують мат.

А Бога-Отця, Що є Вселенським Океаном Споконвічної Свідомості, стали малювати на іконах у вигляді дідка на хмарині.

І Хто Такий Святий Дух — навряд чи розуміє багато хто з «пастирів», не кажучи вже про «паству».

І під словом «життя» більшість «віруючих», як і атеїсти, розуміють тільки життя в тілі, плачучи над тілами тих, хто їх покинув, жаліючи їх...

12. Єдине ім'я не вимовляється серед мирського — це ім'я, яким Отець нагороджує Сина. Воно — понад усе. Воно — Отець. Син не одержав би це ім'я, якби не став Отцем.

Ті, Хто носить це ім'я, знають це, але не кажуть про це. І ті, хто не мають цього імені, про Них не здогадуються.

Найменування в світі породжені тому, що не можна пізнати Істину без них.

Істина єдина, але Вона представлена тут множинно. Це — заради нас: щоб привести нас до пізнання Єдиного через любов до множинного.

Люди, що не пізнали особисто Отця, не здатні побачити, впізнати і Сина. І якщо Син спробує говорити їм про Свою єдиносутність Отцю — такі люди лише озлобляться на Нього.

13. Земні правителі зажадали обдурити людей; вони ж розуміли, що люди — одного походження з насправді гідним. Вони взяли назви високі й дали їх поганим речам — щоб таким чином обдурити людей і прив'язати їх до поганого. І тепер ті земні правителі, ніби з милості, пропонують людям віддалятися від «поганого» і приліплюватися до «доброго» — тим людям, які з ними знаються. Ті земні правителі прагнуть зробити спершу вільних людей рабами навіки.

14. Є сили, які дають людині (владу), не бажаючи врятувати її. Вони роблять це (щоб підкорити її).

Людина, бажаючи врятуватися, здійснювала жертвоприношення. Але, якщо людина розумна, те (вона ясно розуміє, що) жертвоприношення не потрібні і тварини не повинні пропонуватися богам. Насправді, ті, хто пропонував тварин у жертву, самі подібні до них (за рівнем розвитку)...

Коли жертвопринесення відбувалося, то (тварини пропонувалися богам). Хоч вони пропонувалися живими, але вмирали.

Коли ж людина пропонує себе Богові мертвою, — (то, воістину,) буде жити.

Тут заслуговує на коментарі останній абзац.

Справа в тому, що людина це не тіло. Людина — свідомість, душа. Тому неправильно казати, що людина мертва, якщо вмерло її тіло: якраз тіло і вмерло, а сама людина — ні.

Можна також говорити про смерть саме людини (як душі, тобто про духовну мертвість) у тому розумінні, що вкладав у ці слова Ісус, говорячи: «Іди за Мною і залиш мертвим ховати своїх мерців» (Мф 8:22; Лк 9:60).

Але в цьому уривку Свого Євангелія Пилип мав на увазі іншу «смерть» — смерть нижчого індивідуального «я» людини, що має на увазі реалізацію ним свого Вищого «Я», тобто Злиття розвиненою свідомістю із Творцем. Така Людина знаходить Життя Вічне в Обителі Творця у Злитті з Ним.

15. До пришестя Христа не було їжі Небесної. Те було, як у раю при Адамі: там було багато дерев — їжі для тварин, але не було зерна — їжі для людей. І людина харчувалася тією самою їжею, що й тварини.

Але коли приходить Христос — Досконала Людина — Він приносить їжу з Небес, щоб люди харчувалися людською їжею.

Люди без істинних знань про своє призначення та Шлях живуть життям, яке цілком можна порівняти з життям тварин. Бог же через Христа дає людям духовний хліб, гідний людей.

16. Земні правителі думали, що те, що вони робили, вони робили своєю владою і за власною волею. Але насправді це Святий Дух таємно робив усе те через їхнє посередництво — робив так, як Він Сам вважав за потрібне.

Але також істинне знання — те, що існувало споконвічно, Вони сіяють усюди. І багато людей бачать його, коли його сіяють, але лише деякі згадують про нього ближче до жнив.

Святий Дух спрямовує, коли треба, дії людей. Вони ж про це, звісно, не підозрюють.

Зокрема, Він — через людей пороку — створює іншим людям труднощі у вигляді спокус, принад, таких, наприклад, як помилкові доктрини. Але це робиться заради сприяння інтелектуальному розвитку втілених людей. Адже вони послані сюди вчитися, а не просто жити.

Смисл наших життів на Землі — у нашому удосконалюванні, що повинне йти трьома основними напрямами: інтелектуальним, етичним та психоенергетичним. І Вчитель наш — Бог.

Старанні учні, закінчивши цю Школу, запрошуються, якщо стали гідними того, Отцем до Його Обителі, аби з'єднатися там із Ним навічно.

Невстигаючі ж учні так і залишаються вічними «другорічниками», рабами світу цього.

Час «жнив» — це «кінець світу»: Школа скасовується, гідні переселяються до Обителі Отця, збагачуючи Його Собою; доля ж інших — «темрява зовнішня»: руйнування, смерть душ.

... Заслуговує на спеціальний коментар вживання в наведеному уривку займенника «Вони» щодо до Святого Духу. Це — не помилка: Святий Дух є справді сукупністю багатьох колишніх людей, що досягли у своєму вдосконалюванні права перебувати у Вищих еонах.

17. Деякі говорили, що Марія зачала від Святого Духа. Вони помиляються. Те, що вони говорять, вони і не розуміють. Коли бувало, щоб жінка зачала від жінки?

Марія — водночас і непорочність, що не була опоганена насильством.

Вона — велика спокуса для іудеїв — як тих, хто проповідує, так і тих, хто слухає проповідників.

Її непорочність, що не була опоганена насильством, — чиста. Опоганилися ж сильні (через свої фантазії).

І Господь (Ісус Христос) не сказав би: «Отець Мій, Що на Небесах» — якби в Нього не було іншого батька. Але Він сказав би просто: «Отець Мій».

У грецькій мові, якою було написане Євангеліє, Святий Дух — жіночого роду. Це й з'явилося підставою для іронії Пилипа на початку уривка.

18. Господь сказав учням: «Увійдіть у Дім Отця. І не беріть нічого в Домі Отця та не виносьте з Нього.»

Ця фраза — жарт Ісуса. Тому що в «Домі Отця» — вищому еоні — немає матеріальних предметів, які можна було б винести, як з будинку батька земного.

Увійти ж до Обителі Отця Небесного та оселитися в ній назавжди — Ціль еволюції кожної людини.

19. Ісус — це ім'я людське. Христос — звання. Тому ім'я Ісус не має аналогів в інших мовах; просто Його назвали Ісусом.

Христос — сирійською звучить як Месія; Христос же — слово грецьке. Всі інші мови також мають це слово — і в кожній своя вимова.

Назареянин — означає «Той, Хто прийшов із Істини».

Христос — не прізвище Ісуса, як вважає багато віруючих у Росії. Христос — це Той, Хто раніше досяг Обителі Отця, став Частиною Його, а потім прийшов на Землю як Божественний Учитель, що зберігає єдиносутність із Отцем.

Христос, Месія, Аватар — лише різні назви різними земними мовах того самого явища.

Ісус Христос був один, але Христів за всю історію життя людей на Землі — багато. Ісус був єдиним і першим Христом тільки для тих людей, з якими Він безпосередньо спілкувався за Свого земного життя.

20. Христос має в Собі і людське, і ангельське, і ще потаємніше, і Отця.

У Євангелії від Іоана наведені слова Ісуса, де Він порівнював Себе з виноградною лозою: її стовбур — над поверхнею Землі, але корінь тяг-

неться з Обителі Отця. Будучи Свідомістю скрізь, Він може достовірно говорити людям про вищі еони і представляти Отця в матеріальному світі.

21. Ті, хто каже, що Господь спочатку помер, а потім воскрес — помиляються. Тому що Він воскрес спочатку і потім тільки вмер (тілом).

Якщо хтось уже досяг Воскресіння — Він не помре. Адже Бог — живий і буде живим завжди.

Істинне Воскресіння — це Воскресіння у вищих еонах, а зовсім не у світі матерії. Ісус цього досяг давно, і Він прийшов на Землю як Частина Бога-Отця.

Той, Хто вже пройшов Шлях до Злиття з Богом-Отцем, — досяг істинного безсмертя. Умерши тілом, Він одразу воскреє в еоні Отця в Злитті з Ним.

Але Ісус «воскрес» — для втілених людей — і в світі цьому, матеріалізуючи щоразу нове тіло. Це дозволяла Йому робити Його Божественна Сила.

22. Не ховають предмета великої цінності у великій посудині, але часто незліченні скарби виявляються поміщеними в посудину вартістю з ассарій. Подібним чином — і з душею: будучи великою цінністю, вона вкладається в нікчемне тіло.

В уявленні атеїстів, а також і більшості тих, хто в цей час називає себе християнами, людина є тіло.

Насправді ж вона є душа, свідомість. А тіло — лише тимчасове її вмістище, що дається їй для того, аби пройти черговий курс навчання в Школі, що розташована в матеріальному світі.

Втілені стани людей — це, зазвичай, набагато коротші відрізки їхніх життів у порівнянні зі станами невтіленими.

Але розвиток людини може відбуватися тільки у втіленому стані, для цього і потрібні втілення, для цього Бог і творить матеріальні світи.

Справа в тому, що тіло — це «фабрика» з трансформування енергій. В ньому енергія, що береться, насамперед, зі звичайної матеріальної їжі, може стати енергією свідомості, душі. Саме завдяки цьому можуть відбуватися процеси якісного та кількісного зростання індивідуальної свідомості.

23. Є люди, які бояться воскреснути оголеними. Це — тому, що вони бажають воскреснути в плоті. І вони не розуміють, що ті, хто носить плоть, — саме ті й оголені (перед духами і Богом).

Ті ж, хто роздягнуться (від плоті), щоб стати оголеними (тобто «голими» душами), — ті вже не оголені.

Ні плоть, ні кров не можуть увійти до Обителі Божої.

Отже, яке те, що не увійде? Це — те, що на нас.

А яке те, що ввійде? Це — те, що в нас належить Ісусу та Його Крові.

Тому Він говорив: «Той, хто не буде їсти Моєї Плоті і пити Моєї Крові, — не буде мати в собі життя (істинного)».

Що є Його Плоть? — Логос. А Кров Його — Дух Святий. Той, хто одержав Це, — має істинні їжу, питво та одяг. І я не погоджуся, якщо хтось казатиме, що ось Ця Плоть не воскресне.

Отже, люди заплуталися. Якщо ти кажеш, що Плоть не воскресне, то скажи мені, щоб тебе поважати за розумність: що ж тоді воскресне?

Ти говори краще, що Дух є цією Плоттю, а також Світло є цією Плоттю. І Логос — Він також є цією Плоттю. Тож, усе, що ти назвав, є цією Плоттю. І треба воскреснути саме в цій Плоті, тому що все — в Ній.

У цьому уривку Пилип застосовує характерну для Євангелія «гру слів» як прийом, що стимулює роботу розуму читача.

Починається уривок з теми страху воскреснути оголеними. Пилип висміює таку соромливість: адже сором оголеності свого тіла — взагалі не є зовсім об'єктивно значущий етичним законом, а лише нормою моралі певних груп утілених на Землі людей. Таких «норм поведінки» немає у вищих еонах.

Та й статі в Бога, а також і в духів, насправді, теж немає: адже стать властива тільки плоті. Свідомість будь-якого рівня розвитку є енергією, що існує в тих або інших еонах.

Індивідуальні Свідомості в Обителі Творця перебувають у стані взаємного співрозчинення, утворюючи Ціле. Хоча Вони можуть і виокремлюватися знову в Індивідуальності — для виконання конкретних робіт у Творінні.

Духи зберігають свою відособленість, а також звичні їм в їхніх останніх втіленнях вигляди, схильності. Але вони можуть перетворюватися й на звичайний згусток енергії, а також набувати на певний час чужого вигляду — при спілкуванні з утіленими людьми.

Бог і духи чують не тільки вимовлені нами слова, але й наші думки, навіть «найпотаємніші».

Вони також бачать все те, і в усіх деталях, що існує у світі матерії. Не тільки одяг, під яким ми ховаємо свої тіла, але й навіть всі нутрощі наших тіл абсолютно відкриті погляду будь-якої невтіленої істоти.

А втілені люди цього зазвичай не знають, не помічають, а якби знали й помічали, то однаково немає шансів сховати свою оголеність. Ми — оголені перед усім Океаном невтіленої всесвітньої Свідомості та безліччю індивідуальних свідомостей. Ми — в усіх на очах. Вони нас розглядають, захоплюючись або співчуваючи, поважаючи або потішаючись, люблячи або ненавидячи, нехтуючи, смакуючи наші прийдешні муки... А ми цього не знаємо, а якби й знали — однаково дітися нікуди, ніде не сховатися...

... Далі Пилип переходить до розгляду того, що Ісус алегорично назвав Своїми Плоттю та Кров'ю.

Ісус-«Лоза», втілюючись (входячи в тіло), «протяг» частину Себе-Свідомості з еону Отця — у світ матерії. І Він пояснював учням, що Шлях до Отця для них складається в перетворенні себе на такі ж «Лози», але тільки рости їм треба у зворотному — в порівнянні з Ісусом — напрямі: не від Отця — до матерії, а від матерії — до Отця.

Той, хто доростає своїми «коріннями» до Обителі Отця й зливається там із Ним в обіймах Любові, — Той і Сам стає згодом Христом.

Щоб пройти цей Шлях, людина повинна «харчуватися» тією «їжею», що їй готові надати з еонів Святого Духу і Отця. Це — «їжа» Божественного знання. Логос же (тобто «Глаголящий») є Той, Хто несе це знання.

Той, хто народжується ще при житті свого матеріального тіла у вищих еонах, той, хто повертає у них власну Божественну «Плоть», є істинним послідовником Христа, істинним християнином, котрий стає Христом. Після смерті тіла Він воістину воскрес. Він досяг безсмертя і уже гарантовано не загине навіть за «кінця світу».

24. У світі цьому люди своїм одягом визначають себе в суспільстві.

У Царстві ж Небесному одяг вибраних — у Тих, Хто одяг Потік і Вогонь, Які очистилися.

Потік — це рух Свідомості Святого Духа, яка асоціюється в тих, хто проник до Її еонів, із зануренням у космічну ріку Живої Божественної Свідомості. Різні варіанти цієї медитації називаються Латиханом і Пранавою (докладніше див. в [10]). Це і є істинне хрещення Святим Духом. Як ми ба-

чимо, воно зовсім не схоже на те, що розуміють під хрещенням у різних сектах.

Святий Дух пронизує Собою всі нашарування багатомірного Творіння. Прояв Святого Духу над поверхнею Землі може асоціюватися з Потоком. Його ж усередині планети Пилип позначає як Світло. Інший Його Прояв — Вогонь. А Світло Досконале — Бог-Отець у Його Обителі — в Чертогові Шлюбному.

Хрещення послідовно в кожному із цих шарів дає чергові етапи очищення і стоншення свідомості подвижника.

25. Безумовно явне пізнається через явне, а таємне — через таємне. Але в деяких випадках таємне символізується через образи явного.

Так, виникає образ води в Потоці і образ вогню при благословенні (Отця).

26. Ісус завойовував серця людей, не розкриваючи Своєї Суті. Він перед кожним відкривався настільки, наскільки той міг уміститити. Він робив це так: перед великими поставав великим, а перед малими — малим, перед ангелами — ангелом, а перед людьми — як людина. І при цьому Його Божественність була прихована від усіх. Деякі, бачачи Його, думали, що бачать просто рівного собі.

Коли ж Він відкрився Своїм учням у всій славі на горі — у той момент Він був уже не малим, але воістину Великим. Але перед цим Він зробив Своїх учнів настільки великими, щоб вони змогли побачити Його Велич.

У той день, дякуючи Отцеві, Він вимовив: «О Той, Котрий з'єднав Свої Досконалість і Світло з Духом Святим! З'єднай і нас з ангельськими подобами!»

В останніх словах Ісуса — жартівлива «гра слів». Її зміст такий: «Зроби так, щоб учні стали, нарешті, виглядати, як ангели!». За цими словами Ісуса — жаль, що навіть багато хто з найближчих Його учнів не могли Його розуміти.

Одна з особливостей розвитку людей полягає в тому, що душі, втілювані Богом у людські тіла, мають дуже різний вік, що зовсім не співпадає з віком тіл. Саме від цього насамперед (і лише значно меншою мірою — від віку тіла, характеру виховання, отриманої освіти тощо) залежить здатність конкретних людей до сприйняття інформації того чи іншого

рівня складності. А дорослішають душі саме під час багатьох втілень, про що також говорили Ісус і апостоли.

Мудрість учителя виявляється, зокрема, в тому, щоб допомагати конкретним людям з урахуванням їхніх вікових особливостей і здатностей до сприйняття, не даючи, зокрема, непосильної для них за складністю інформації.

Духовний Шлях — це ніби драбина, що складається з багатьох щаблів (сходинок). І варто допомагати учням підніматися щоразу на новий для кожного щабель (сходинку), а не пропонувати стрибати вгору через східцеві марші.

27. Не нехтуйте Агнцем: без Нього не можна побачити Врата.

І ніхто не зможе спрямуватися до Царя, залишаючись «оголеним».

«Жертовний Агнець» — це Ісус, Котрий ішов на Свою смерть на хресті заради того, щоб знання, залишені Ним, рятували людей від пекла.

Друга фраза цього уривка є продовженням думок уривка 23. «Оголений» — це той, хто красується на поверхні Землі у своєму матеріальному тілі, ототожнюючи себе з ним і думаючи, що те, що він робить потай від інших втілених, так і залишається таємницею для всіх. А насправді, він — на очах у всіх духів, у Бога. Насправді, над ним можна потішатися, наче він був би голим серед сторонніх втілених людей, але сам не помічав би своєї наготи.

Але в гості до Царя — Бога-Отця — не можна направитися в тілі і вважати себе тілом. До Царя можна направитися, тільки роз'єднавшись із тілом, набувши реальної свободи від нього (тіла) в медитативних тренуваннях. Саме щаблі медитативних практик (медитація — це робота з розвитку свідомості) дозволяють отримувати істинні, а не «іграшкові» хрещення, дозволяють народжуватися і дорослішати в нових еонах.

28. Людина Небес — численніші Її Сини, ніж людини земної. Якщо сини Адама численні, хоч вони й помирають — наскільки ж більша кількість Синів Людини Досконалої — Ті, Які не вмирають і породжуються знов і знову!

Людина Досконала — це Христос. Його Вчення — ціною, зокрема, Його смерті на хресті і праць Його апостолів — залишилося на Землі і продовжує плодити нових і нових духовних Чад, що знаходять безсмертя в Обителі Отця.

29. Отець створив Сина, але Син не може створити сина. Бо Той, Хто так породжений (Отцем), не може породжувати. Син набуває Собі братів, але не синів.

Сина Божого не приваблює земне розмноження. Тому Він породжує не земних дітей, а чад духовних — братів і сестер.

30. Оригінал тексту в цьому місці пошкоджений.

31. Є ті, хто харчується з вуст, якщо слово Боже виходить із них. Якщо так харчуватися з вуст — можна стати Досконалим.

Досконалі можуть зачинатися від поцілунку і так народжуватися.

Тому і ми цілуємо одне одного, зачинаючись од благодаті, що в кожному.

Досконалий Учитель живить учнів словом Божим із вуст. І це може привести їх до Досконалості.

Підготовлені попередніми втіленнями психогенетично зрілі учні можуть бути пробудженими Любов'ю Вчителя — для подальшого просування. І вони потім зможуть народитись у вищих еонах.

Домінування емоцій ніжної любові допомагає учням у духовній роботі, підтримуючи, надихаючи, насичуючи силою.

32. Троє йшли з Господом увесь час: Марія — Його мати, також Його сестра і Марія Магдалина — та, котру називали Його супутницею. Отже, були три Марії: і Його мати, і Його сестра, і Його супутниця.

33. Отець і Син — прості позначення.

Але Дух Святий — позначення Двояке[133]. Тому що Вони — всюди: Вони — вгорі, Вони — внизу, Вони — у прихованому просторі, Вони — у відкритому (просторі).

(При цьому) Дух Святий — і відкритий унизу, і схований угорі.

Святий Дух, вийшовши з Обителі Бога-Отця, є присутнім, зокрема, в різних Своїх станах над поверхнею Землі («відкритий простір») і всередині нашої планети («схований простір»).

---

[133] **Тобто й у збірному значенні, і для позначення конкретних Божественних Індивідуальностей — Представників Творця.**

Але Дух Святий може бути видимим духовним подвижником під поверхнею Землі, а також і невидимим над нею людиною світу цього.

34. Святим служать і злі сили. Вони сліпі через Духа Святого: вони думають, що служать своїм людям, тоді як насправді працюють на святих.

Учень запитав одного разу Господа про щось, що стосується мирського. Господь відповів йому: «Запитай свою матір — нехай вона дасть тобі від Мені чужого».

Чим грубіші за своєю енергетичною природою індивідуальні свідомості, тим у грубіших і віддаленіших від Бога-Отця еонах вони живуть за їхнього невтіленого стану. При цьому вони не мають здатності входити в обителі досконалішої свідомості, і не бачать тих, хто живе у ближчих до Отця еонах.

Але досконаліші істоти духовного світу не тільки можуть входити в грубіші зони, але й управляють їхніми мешканцями, хоча ті можуть про це і не підозрювати.

Бог особисто або через гідних духів управляє всіма іншими духами і втіленими людьми, зокрема, найпримітивнішими. І вони використовуються Ним для напоумлення інших втілених людей — як грішних, так і праведних, наприклад, коли потрібно праведних вдосконалити, перенаправляти тощо.

35. Апостоли сказали своїм учням: «Нехай всі наші дари людям будуть містити сіль». Вони називали мудрість сіллю. Без неї дарування неприпустиме.

Апостоли закликали учнів не просто дарувати, наприклад, зцілюючи хворих, але супроводжувати це проповіддю Шляху до Досконалості. Без цього духовна людина дарувати не повинна, бо такі дарунки не принесуть справжньої користі тим, хто обдаровується.

36. Але мудрість не може бути спроможною без Сина...

Далі в цьому уривку текст оригіналу ушкоджений.

Мудрість справжня може бути тільки від Бога-Отця. А найдосконалішим її Провідником є Син-Христос.

37. Те, що є в Отця, належить і Синові. Та поки Він малий, Йому не довіряють того, що Йому належить. Коли ж Він стає дорослим — Його Отець дає Йому все, що належить Йому.

Набувши тіло (втілившись), дитина Христос ще не може проявляти всі Свої Божественні здібності. Вони даються Йому в міру дорослішання Його земного тіла.

38. Ті люди, які збиваються зі Шляху, теж були породжені на Землі з волі Духа Божого. Але й збиваються зі Шляху вони теж через Нього. Так одним і тим самим Духом світильники запалюються і гасяться.

По-перше, Бог Сам виставляє перешкоди на Шляху до Себе: боротьба з ними розвиває нас. І переборюють ті перешкоди тільки гідні, тобто вже досить зрілі люди.

По-друге, тут йдеться про те, що Бог має всю повноту Сили й Влади, щоб не підпускати до Свого еону недостойних: ніхто з людей не може увійти до Обителі Отця без Його на те Волі.

Достойність подвижників визначається за тісно пов'язаними один з одним етичним та інтелектуальним показниками, а також за ступенем стоншеності свідомості.

39. Є просто мудрість. Але є мудрість, освячена смертю: вона пізнала смерть. Та ж, що не пізнала смерть, є мала мудрість.

Більшість людей на Землі живе, не замислюючись над тим, що наша можливість принципово змінити свої долі на сотні (зазвичай) років між втіленнями і на наступне втілення (якщо йому призначено відбутися) — обмежена в часі. Потім про таку зміну буде пізно навіть мріяти.

Якщо ж людина живе з думкою про своє прийдешнє розутілення — це підганяє її на духовному Шляху, дозволяючи збагнути бездоганну диференціацію того, що має і що не має значення перед обличчям смерті, яка насувається.

Найрадикальнішим та найефективнішим рішенням подвижника, для якого знання про свою смерть стало союзником, є рішення навчитися управляти своєю смертю через оволодіння здатністю до дематеріалізації свого тіла.

Якщо ж така людина пройшла і через реальну клінічну смерть, мала можливість побувати в «світі тому» без перешкод з боку матеріальної оболонки — це стає дуже істотним доповненням до медитативного досвіду, збагачує абсолютно достовірним знанням про життя там і про те, що ще треба встигнути зробити, щоб максимально все виконати.

40. Існують тварини, віддані людині, наприклад, корова, осел та інші. Існують й інші, які людині не віддані, і живуть без неї в пустелі.

Людина оре поле за допомогою тих тварин, які віддані їй. Завдяки цьому вона забезпечує їжею і себе, і їх — тих, які віддані їй. Але не тих, які не віддані.

Подібним чином і Людина Досконала працює за допомогою відданих Їй, і все необхідне для їхнього буття Вона готує. Завдяки цьому все знаходиться на своїх місцях: і добре, і погане, і праве, і ліве.

Але Дух Святий піклується про всіх і управляє всіма: і відданими Йому, і ворожими, і байдужними. Так, Він і з'єднує їх, і роз'єднує — щоб, коли Він вважатиме за потрібне, вони всі набули силу.

Святий Дух, що діє з Обителі Отця, є Головним Розпорядником доль утілених людей. Для реалізації їхніх доль Він, зокрема, спрямовує думки, бажання, коректує навіть виконання тих чи інших фізичних дій людей, влаштовує у такий спосіб їхні зустрічі (одного з іншим). Так Він з'єднує учнів — з учителями, злочинців — з їхніми жертвами, тих, хто прагне знайти сексуального партнера, — з майбутніми партнерами і т. ін. Він і роз'єднує людей тими самими методами, коли їхнє спілкування вже стає непотрібним з погляду їхнього духовного прогресу.

Він управляє і відданими, і не відданими Йому, і добрими, і злими, і знаючими Його, і не знаючими.

Але нам, зрозуміло, буде легше і приємніше, а також і ефективніше — вчитися у Нього, якщо ми станемо люблячими Його і Отця учнями.

Втілений Досконалий Учитель, звісно, більше зручний для учнів, оскільки Він говорить із ними доступною мовою. Але, з іншого боку, Його земна Місія для Нього набагато складніша, бо, втілившись у земне пекло, Він стає мішенню для нескінченної людської мерзенності. Тому Його добровільне втілення є проявом Його Великої Жертовної Любові.

За зрозумілих причин Він безпосередньо навчає тільки відданих Йому учнів.

41. Оригінал тексту в цьому місці ушкоджений.

42. Спочатку з'являється перелюбство, потім від нього народжується вбивця. Він був колись сином диявола, тому й тепер стає вбивцею людей, убиває своїх братів.

Будь-яке (сексуальне) поєднання несхожих (одне з одним) людей є перелюбством.

Перелюбство — це неугодне Богові сексуальне з'єднання людей. Це поняття не має нічого спільного з тим, чим залякують свою «паству» ба-

гато церковних «пастирів», що намагаються розпоряджатися долями людей від імені Бога; адже Бог їм цього не доручав!

Але поняття перелюбства існує у Бога. За нього Він може навіть покарати, як ми тільки що прочитали, втіленням у тіло дитини, що народжується, диявольської душі, а також народженням дітей-виродків, недоумкуватих і т.п.

Бог зовсім не проти сексу в цілому: це Він Сам створив людей такими, що популяція людських тіл на Землі підтримується саме завдяки сексу. Через сексуальну взаємодію люди також учаться — під керівництвом Святого Духа — тому, якими їм треба і не треба бути. Сексуальні стосунки між людьми — це прекрасна можливість для Бога вчити нас любові, мудрості, силі.

Найзагальніші принципи правильної поведінки в сфері сексуальних стосунків такі:

— відмова від егоїзму, тактовність, дії кожного не заради себе, а заради іншого, заради спільної гармонії,

— відмова від брутальності в емоціях, словах, діях, прагнення зростити в собі і подарувати коханому тонку ніжність — найціннішу емоцію на Шляху до Досконалості.

Чи можна змінювати партнерів? Або — чи треба, щоб там не було, прожити все втілення з одним? Відповідь: зрозуміло, можна! Адже, змінюючи партнерів, навчишся більшому в мистецтві дарування своєї любові.

Хоча поява дітей накладає, безсумнівно, обов'язки на обох батьків.

А якщо захопитися пошуком сексуальної насолоди, забувши про все інше, — це вже буде гріхом перелюбства, і Бог укаже на цю помилку, наприклад, венеричними хворобами.

Але в другому абзаці цитованого уривка Євангелія йдеться про інший вид перелюбства, що має стосунок, насамперед, до людей, які вже стали на духовний Шлях.

Йдеться про адекватність партнера. Адекватний партнер — це не тільки той, хто подобається, і той, хто згодний, і той, з ким добре виходить, хоча і це все має значення. Але це обов'язково повинен бути абсолютний однодумець і найближчий супутник на Шляху до Отця.

Якщо ж існує значна різниця у віці душ, у ступені енергетичного очищення організмів і стоншенні свідомостей, якщо хтось із партнерів не твердий в етично та біоенергетично єдино правильному «беззабійному» харчуванні, — то такі стосунки будуть серйозним гальмом для того з подружжя чи просто пари, хто відданіший Богові, хто наблизився до Нього. І це буде, з погляду Бога, перелюбством, тобто неприпустимим діянням, за яке буде покарано.

43. Бог — як фарбар. Подібно тому, як гарні фарби, що їх називають стійкими, умирають лише зі смертю того, що ними пофарбоване, — так і в Бога. Тому що не вицвітають Його фарби, тому що вони безсмертні завдяки Його роботі «фарбаря».

Бог хрестить тих, кого Він хрестить у Потоці.

Перше хрещення, що дається Богом, відбувається в Потоці Святого Духа. Його Бог дає лише достойним. Причому хрещення гідних перетворює їх так, що «фарби» не змиваються ніколи.

44. Неможливо, щоб хтось бачив що-небудь із Неминущого, якщо він сам не стане колись подібний Йому.

У світі Життя Істинного відбувається не так, як у мирських людей: ці бачать сонце, хоча вони не є сонцем, бачать небо, землю та інші предмети, не будучи усім цим.

Але в Тому світі ти бачиш щось — і ти стаєш ним. Так, ти бачиш Духа Святого — і ти став Ним. Ти бачиш Христа — і ти став Христом. Ти бачиш Отця — і ти станеш Отцем.

У Тому світі ти бачиш все, але не бачиш лише себе. Себе ж ти бачиш — Тим. Тому що ти стаєш Тим, Кого бачиш.

Пилип ділиться деякими особистими враженнями від вищих медитацій, яким навчав Ісус. Зокрема, від медитацій Злиття.

45. Віра — одержує. Любов — дає.

Не можна одержувати без віри. Не можна давати без любові.

Тому, щоб одержати, ми віруємо, а щоб воістину давати, ми любимо.

Якщо ж хтось дає без любові — немає йому користі від такого давання.

46. Той, хто не одержав ще Господа, — ще єврей.

Ці слова написані з розрахунку на читача-єврея. Їхнє значення таке:

Той, хто пізнав Бога, перестає відчувати себе представником тієї чи іншої національності, віросповідання, вікової чи статевої групи: це все йде в минуле, актуальним залишається лише відчуття себе свідомістю, що спрямувалася до свого Улюбленого.

47. Перші апостоли називали Його так: Ісус Назареянин Месія, що означає: Ісус Назареянин Христос. Останнє слово — Христос, перше — Ісус, у середині ж — Назареянин.

Слово Месія має два значення: і Христос, і Цар. Ісус — древньоєврейською — Спаситель. Назара — Істина. Назареянин — Той, Хто від Істини.

Отже, Христос — Цар. Виходить, і Назареянин — Цар, і Ісус — теж Цар.

48. Перлина, якщо вона і кинута в болото, не стане зневаженою. Якщо ж її натерти бальзамом, вона не стане коштовнішою. Але вона завжди цінна для її власника.

Подібним чином і Сини Бога: де б Вони не були, завжди мають цінність для Їхнього Отця.

49. Якщо ти говориш: «Я — іудей!» — ніхто й не рушить. Якщо ти говориш: «Я — римлянин!» — ніхто не стривожиться. Якщо ти говориш «Я — еллін, варвар, раб, вільний!» — ніхто не здригнеться. Якщо ж ти говориш: «Я — християнин!» — усі здригнуться. О, якби я міг одержати це звання, що їх не в силах переносити земні правителі!

50. Бог — Поглинач людей. Люди поглинаються Ним.

Колись люди приносили в жертву тварин. Але їхні душі поглиналися не Богом.

Смисл усього, що ми називаємо органічним життям на Землі, — у розвитку свідомості, втілюваної в носіїв її — живі тіла.

Почавши свою індивідуальну еволюцію у вигляді примітивних енергетичних мікроутворень на кристалічних решітках мінералів, пройшовши потім через багато втілень у рослинні, тваринні та людські тіла, деякі душі стають у кінцевому підсумку Богоподібними і вливаються у Творця — Споконвічну Всесвітню Свідомість, поглинаючись Нею. У цьому — Його (Творця) Еволюція. Ми — її учасники.

Більше того, людина, що духовно розвивається на заключних етапах своєї особистої еволюції, усвідомлено жертвує собою, своєю індивідуальністю — заради Злиття в Любові зі Свідомістю Всесвітнього Отця. Для такої людини це є природним: адже вона — у стані вищої закоханості в Найвищого Улюбленого! Збоку це може бути оцінене як жертовне самознищення.

За старих часів до людських мас доходили відгомони побажань Бога про жертовну любов з боку людей. І люди тоді... стали вбивати в жертву Йому тварин, самі поїдали їхні трупи, а душі ніби відсилали в дарунок Богові або вигаданим «богам».

Проти такого примітивізму виступав, зокрема, Ісус Христос, пропонуючи людям відмовитися від убивства тварин як «у жертву Богові», так і просто заради поїдання їхніх тіл.

51. Посуд скляний і посуд глиняний виготовляється за допомогою вогню. Але посуд скляний, якщо розбивається, може бути відтвореним, бо він з'являються від подиху (подуву, видихання повітря. — *Уточнення авт.*). Посуд глиняний, якщо розбивається, викидається, бо він був виготовлений без подиху.

Осколки скла можна знову переплавити і виготовити в такий спосіб новий посуд. Уламки ж обпаленої глини залишається тільки викинути.

Тут — мудра алегорія.

І скло, і глина, під час виготовлення з них виробів, проходять ніби «вогняне хрещення».

Але «хрещення подувом» (видихом майстра; аналогія з Потоком Пранави) проходить тільки скло, а не глина. Хрещення у Пранаві обов'язково повинне передувати хрещенню Вогнем. А тому «вогняне хрещення» виробів із глини не може дати міцного результату.

Тут знову йдеться про дотримання об'єктивно необхідної етапності в духовній роботі: не можна перестрибувати нагору через східці або цілі сходові марші, не можна утриматися в Божественному Вогні, не зміцнившись попередньо в інших варіантах Злиття з Богом.

52. Осел, ходячи навколо жорен, пройшов, крокуючи, сто миль.

Коли ж його відв'язали, він перебував на тому самому місці.

Є люди, які багато ходять, але нікуди не просуваються. І коли вечір настає для них, вони не бачать ні міста чи села, до яких ішли, не пізнали ні природи Творіння, ні Сили (тобто Бога-Отця), ні навіть ангелів. Даремно нещасні трудилися.

Зусилля приносять гідні плоди, тільки якщо попередньо усвідомлена Мета і методи її пізнання. Або ж треба взятися за руку Вчителя і міцно за неї триматися. (Учителем, який здатний привести до Мети, може бути тільки Той, Хто Сам Її добре знає).

53. Віддяка наше — Ісусу! Його називають по-сирійськи Фарісатха, тобто Той, Хто перебуває скрізь.

Ісус прийшов, щоб продемонструвати розп'яття на хресті того, що належить світові цьому.

Ми вже говорили про можливість і необхідність не тільки якісного, але й кількісного зростання індивідуальної свідомості. У звичайної людини вона в розслабленому стані за величиною не набагато перевищує розміри тіла. Але завдяки спеціальним медитативним тренуванням вона може бути вирощеною до розмірів, порівнянних із розмірами Землі, а то й більших. Тільки виконавши це (поряд із багатьма іншим умовами), людина стає гідною увійти в еон Отця.

Ісус пройшов цей Шлях колись — задовго до відомого сучасним людям втілення. І Він насправді став Тим, Хто Перебуває Скрізь. Він, будучи на Землі, одночасно був і в Обителі Отця.

Він також довів Своєю смертю на хресті та наступними з'явленнями перед очима втілених учнів, що свідомість не гине разом зі смертю тіла, що тілом можна жертвувати заради реалізації вищих цілей.

54. Господь якось увійшов у фарбувальню Левія. Він узяв сімдесят дві фарби і кинув їх у чан. Потім Він вийняв усі тканини білими і сказав: «Саме так працює насправді Син Людський».

Пилип описує одне із чудес, створених Ісусом. Ісус цим чудом продемонстрував учням наступний принцип роботи Вчителя: дуже різні («різнобарвні») спочатку учні повинні бути «вибіленими» у загальному «чані» духовної Школи, вони повинні стати душами — білими, подібно до Вогню Отця.

Словосполучення «Син Людський», яким Ісус іноді називав Себе, означає: «Частина Отця, що народилася серед людей, у породженому жінкою тілі».

55. Жінка, що не народила власних дітей, може стати матір'ю ангелів. Така була супутниця Сина — Марія Магдалина. Господь любив Марію більше всіх інших учнів, і Він часто цілував її у вуста. Інші учні, бачачи Його люблячим Марію, сказали Йому: «Чому Ти любиш її більше всіх нас?». Відповідаючи їм, Він сказав: «Чому не люблю Я вас, як її?».

В уривку описується, зокрема, характер взаємин Ісуса з Його улюбленою (тобто кращою з учнів-жінок) ученицею Марією Магдалиною. Ці стосунки були насичені істинною ніжною і лагідною емоційністю. Демон-

струючи це учням, Ісус давав їм приклад того, якими повинні бути оптимальні стосунки між близькими по духовній роботі людьми: об'єднана емоціями любові-ніжності група гідних учнів працює набагато ефективніше. Такими ж можуть бути стосунки і між Учителем та учнями.

56. Сліпий і зрячий, коли вони обоє в темряві, не відрізняються один від одного.

Але якщо приходить світло, тоді зрячий бачить світло, а той, хто сліпий, залишається в темряві.

Коли приходить Учитель від Бога, тоді тільки ті, хто здатний побачити Божественне Світло, пробуджуються до духовного життя; інші ж залишаються в їхній колишній темряві неуцтва.

57. Господь сказав: «Благо тому, хто вже істинно існував до того, як народився (на Землі).

Той же, хто істинно існує зараз, — той уже був таким і буде.»

Ісус говорив про еволюцію одиниць свідомості.

Молоді психогенетично люди здатні поки що до інстинктивно-рефлекторного життя, подібного до життя примітивних тварин.

Ті, хто є розвиненою якісно і кількісно Свідомістю, — здатні до воістину усвідомленого, правильно спрямованого та організованого існування на Шляху до духовної Досконалості, на Шляху до Отця.

Але дозрівання свідомості — процес досить повільний, він триває протягом багатьох утілень.

Чим зріліші конкретні люди, тим менше вони роблять помилок і тем менше в них перепон, через які можна «зірватися» зі східців духовного сходження. Про це якраз і говорить Ісус: по-перше, таким людям, що прийшли в це земне життя вже досить зрілими, простіше жити. По-друге, якщо ми бачимо таку людину, — це означає, що вона вже була підготовлена до такого рівня існування ще до початку цього втілення.

58. Панування людини таємниче: адже вона — господар над тваринами, які сильніші за неї, які величезні за розмірами і за силою. Але зате саме вона дає їм їжу. Якщо ж людина віддаляється від них, вони починають кусати, убивати одне одного. І вони ж зжеруть одне одного, якщо не знайдуть собі їжі.

Але тепер у них буде їжа, бо людина обробила землю.

У цій притчі людство на Землі, серед якого більшість завжди складають молоді психогенетично та незрілі люди, зіставляється зі свійськими

тваринами в «Маєтку» Бога, які, хоч і підкоряються Хазяїнові, але все-таки залишаються звірами у стосунках одне з одним, якщо дати їм свободу дій, а особливо тоді, коли їм не вистачає їжі.

Автор притчі сподівався, що от тепер — коли Людина-Бог Христос дала людям істинний і вічний духовний хліб — всі люди-звірі будуть ситі і перестануть бути звірами...

59. Якщо хтось був занурений у Потік, але, нічого в Ньому не одержавши, все-таки говорить: «Я — християнин!», — то він ніби взяв це звання в борг.

Якщо ж той, хто отримав хрещення, насправді отримав хрещення Духа Святого — то він має звання християнина як дар.

Той, хто одержав дар, — у того дар не відбирають. Той же, хто одержав у борг, — у нього борг може бути відібраний.

Іоан Хреститель здійснював обряд водного хрещення розкаюваних грішників.

Ісус і апостоли хрестили Святим Духом, кличучи Його проявити Себе, впливаючи Собою на свідомості тих, хто приймає хрещення. (Звернемо увагу: це зовсім не рівнозначно народженню у Святому Дусі).

Езотеричний смисл такого хрещення — дати адептам-початківцям перше відчуття того, який Він — Святий Дух. Потім спогад цього відчуття може надихнути тих, хто хрестився, на те, щоб присвятити життя припасуванню себе під цей Еталон, спрямуватися до досягнення Злиття зі Святим Духом.

Інші ж люди, просто постоявши під час хрещення і нічого не одержавши, все-таки привласнюють собі звання християн. І якщо вони крім того не працюватимуть над собою далі, щоб стати гідними звання християн, — то вони вважатимуться боржниками, що не повернули свої борги Богові, значно обтяживши в такий спосіб свої долі.

60. Подібна цьому і таємниця про шлюб.

Якщо хтось перебуває в чистому шлюбі — він на висоті. Бо без цього він не знайде спокою.

Людина ж бо — головна суть усього на Землі. А головна (земна) функція людини — це шлюб.

Пізнайте ж чистий шлюб — бо він має велику силу!

В опоганеній формі існує лише його зовнішній образ.

Ми вже говорили, що шлюб — прекрасна можливість для самовдосконалення людей, що ринули до Істини.

Ми також обговорювали, що таке перелюбство: а) коли люди надмірно захоплюються пошуком насолоди на шкоду своїм обов'язкам перед Богом та іншими людьми і б) коли в сексуальні стосунки вступають занадто різні за рівнем духовного просунення люди, яким треба вчитися в Школі Бога за різними програмами, а не за однією.

Залишається розглянути те, що ж таке є одруження, шлюб.

Існує державна реєстрація шлюбних стосунків, вона юридично фіксує майнові відносини подружжя, а також права можливих дітей. Така соціальна офіціалізація шлюбу цілком справедлива для переважної більшості людей, сповнених вигоди і готових виконувати свої обов'язки перед іншими людьми лише за примусом закону.

Є також церковні шлюби. Деякі церкви привласнили собі право давати або не давати людям дозвіл на сексуальні стосунки — ніби від імені Бога. Смисл? — прагнення церковних лідерів тримати «паству» у страху та покорі.

У Бога ж чоловіком і дружиною називаються ті, які сформували досить міцний духовний союз між собою, компонентом якого є сексуальні стосунки. І Богові угодно Самому розпоряджатися шлюбними справами людей: кого з ким і коли з'єднати, а також і роз'єднати. Це Він робить дуже легко, наприклад, через регулювання емоцій партнерів у стосунках одне одного.

Опоганені форми шлюбних стосунків можуть проявлятися не тільки у двох розглянутих формах перелюбства, але й у прояві огидних душевних якостей ким-небудь або обома подружжями: таких як егоїзм, жорстокість, зарозумілість, насилля в сексуальних та інших стосунках, прагнення ображати і принижувати іншого.

61. Серед духів нечистих існують як чоловічі, так і жіночі. Чоловічі прагнуть з'єднатися з душами, що живуть у жіночих тілах, а жіночі — з душами, що живуть у чоловічих тілах, причому — з тими душами, які живуть самотньо.

І ніхто не може втекти від таких духів, коли вони оволодівають втіленою душею, хіба що, коли поєднують у собі силу одночасно і чоловіка, і жінки, тобто в шлюбі. Таким чином, цю силу одержують у шлюбі, що є символічним прообразом з'єднання в Чертогові Шлюбному.

Коли примітивні жінки бачать чоловіка, що сидить на самоті, вони кидаються на нього, заграють із ним, опоганюють його.

Подібним же чином і примітивні чоловіки, вгледівши гарну жінку на самоті, чіпляються до неї, ґвалтують, опоганюють її.

Але якщо такі люди бачать чоловіка і дружину, які поруч, — то до них не підійдуть.

Так само буває і коли людина з'єднується свідомістю з ангелом — тоді ніхто з духів нечистих не насмілиться підійти до таких чоловіка чи жінки.

Той, хто вийшов із мирського, — той також уже не може бути ними схоплений, як тоді, коли він ще був у мирському. Він є тепер таким, що поза пристрастю... і страхом. Він тепер — господар власної природи, він — вище земних бажань.

... А ще буває — застають самотнього, схоплюють, мучать... І як він може втекти, сам здоланий своїми бажаннями і страхом? Куди він може сховатись од них?...

Буває часто, приходять люди і кажуть: «Ми хочемо стати віруючими, щоб позбутися духів нечистих, демонів»... Та якби з ними був Дух Святий — то духи нечисті не прилипли б до них!

У цьому довгому уривку Пилип — у властивій Ісусові алегорично-притчовій манері — підводить читача до ідеї «Одруження», З'єднання, на зразок подружнього, свідомості адепта зі Свідомістю Отця в Чертогові Шлюбному. Саме це, зокрема, дає повну безпеку і від нечистих духів.

Але на ранніх щаблях свого наближення до Бога-Отця адепт одержить захист і від реального скріплення свідомості з Духом Святим або навіть просто із чистим духом-ангелом.

62. Не бійся плоті і не люби її!

Якщо ти боїшся її — вона пануватиме над тобою.

Якщо ж ти любиш її — вона поглине і підкорить тебе.

Цю проблему кожний може радикально вирішити тільки через переключення своєї уваги на Вищу Мету — Бога-Отця.

63. Або вже жити в матеріальному світі — або воскреснути у вищих еонах! Але не виявитися б поза (цим)!

У світі цьому є і хороше, і погане. Втім, те, що в ньому вважають хорошим, — насправді, не є таким. А те, що вважають поганим, — насправді, не є поганим.

Але воістину погане існує за межами світу матерії! Це — те, що зовні. Там — погибель.

Саме поки ми живемо в світі цьому, нам варто знайти собі Воскресіння — щоб, коли ми залишимося без плоті, нам опинитися б у Спокої, а не бродити десь.

Бо багато хто збиваються зі Шляху.

Добре піти зі світу цього, не накоївши гріхів!

64. Є люди, які і не бажають, та й не можуть працювати (над собою).

Інші ж — хоч і хочуть, так однак цього не роблять. А тому і користі від такого бажання їм немає. Це лише робить їхніми грішниками.

Якщо ж можуть, та не бажають — то одержать своє за-справедливості: і за відсутність бажання, і за відсутність справ.

65. Оригінал тексту в цьому місці ушкоджений.

66. Початок уривка в оригіналі ушкоджений.

... Я кажу зовсім не про вогонь, що не має ніякого прояву (тобто символічного, міфічного), але про реальний, Котрий — білий, Котрий ллє Світло прекрасне, Котрий несе Істину.

Йдеться про прояв Бога у вигляді Божественного Вогню. Він — цілком реальний. Але бачити Його можна тільки очами розвиненої Свідомості, а не тілесними очима.

67. Істина не дається в світ цей у чистому виді, але в символах і образах. В іншому вигляді її не передати.

Так, є народження (у вищих еонах) — і символічний його образ (у народженні земному). І Істину треба відтворити через цей образ.

Або: яке Воскресіння насправді?

От так, поступово, образ за образом, людина й воскреє.

Так і Чертог Шлюбний: образ за образом — і приходить Істина, Що є Злиття.

Це я адресую тим, кого не просто цікавлять слова «Отець, Син і Святий Дух», але які знаходять Їх воістину для самих себе.

Якщо ж хто не знаходить Їх так — то навіть і слова ці в них будуть відібрані.

Істинно знайти Їх можна лише з благословення Божого в реалізації всієї повноти сили Хреста, що Її апостоли назвали «Правим-І-Лівим». Хто осягнув це — Той уже більше не християнин, але Христос.

Для того, щоб говорити про Реалії вищих еонів, не завжди вдається підібрати відомі в матеріальному світі слова. Тому немає іншої можливості говорити про це, крім як використовуючи символи і образи. Вони стають цілком зрозумілими для тих подвижників, які вже доросли до своєї медитативної реалізації.

В останньому абзаці Пилип описує — знову ж — в «символах і образах» — одну з вищих медитацій для розвиненої Свідомості Подвижника, виконувану у вищих еонах. Той, хто оволодів нею в еоні Отця, незабаром стає Христом.

68. Господь має все головне в схованому вигляді від світу цього: і хрещення, і благословення, і перетворення, і очищення, і Чертог Шлюбний.

Як уже було видно з викладеного, зовнішні обрядові форми і зовнішні описи не мають нічого спільного з істинною реалізацією переліченого в цьому уривку.

69. Господь сказав: «Я прийшов низьке уподібнити Вищому і зовнішнє — внутрішньому. І з'єднати їх ТАМ.»

Він говорив про ТЕ місце в символах і образах.

Ті, хто каже, що Бог — нагорі, — вони помиляються. Тому що про Того, Хто в ТОМУ місці, — про Нього можна сказати: Він простирається знизу. І водночас Він, Якому належить також і все, що приховано від світу цього, — Він вище всього!

Насправді, це просто тільки базікати: «внутрішнє і зовнішнє, зовнішнє — від внутрішнього»...

А ще Господь назвав місце загибелі «темрявою зовнішньою». І увесь світ цей оточений нею...

Він також сказав: «Отець Мій, Котрий — у прихованому».

І ще Він сказав: «Увійди до своєї кімнати, зачини двері за собою і молися своєму Отцю, Що у прихованому». Тобто — Тому, Хто в *глибині* під усім.

Але Той, Хто в *глибині* під усім, — це Споконвічна Свідомість. За Нею немає нікого, хто був би ще глибше.

І водночас це про Нього кажуть: «Той, Хто над усіма».

Бог-отець є Споконвічною Свідомістю, сущою в усьому всесвіті. Він є і вгорі, і внизу, і в усі боки, і безпосередньо під будь-яким предметом матеріального світу, включаючи тіло кожного з нас.

Але Він — у глибині під усім цим, у найглибшому, споконвічному еоні.

Пізнається ж Він зовсім не вгорі, куди прийнято підводити очі і здіймати руки, а в глибині розвиненого до галактичних масштабів власного духовного серця.

Пізнавши вхід до Його еону, можна надалі проходити по ньому в будь-яку точку, зокрема, під власне тіло.

А в останніх двох абзацах уривка — звичайна для Євангелія «гра слів». Значення тут таке: Той, Хто під усім, — править усім.

70. До Христа багато хто йшов (зі світу цього). Туди, звідки вони пішли, вони не могли (відразу) повернутися. І звідти, куди вони прийшли, вони не могли (відразу) вийти.

Але прийшов Христос. І тепер ті, хто увійшов, йдуть, і ті, хто пішов, повертаються.

Христос наблизив Своїх учнів до Досконалості. І тепер вони можуть у медитаціях залишати світ матерії, відвідувати вищі еони і повертатися знову в світ матерії.

Більше того, деякі з них, будучи забитими на смерть за їхні проповіді, потім поверталися знову у свої тіла і продовжували в них працювати.

Ісус і апостоли також воскрешали «померлих» у їхні земні тіла.

71. Коли Єва була в Адамі, не було смерті. Коли вона відділилася від нього — з'явилася смерть. Якщо ж вона ввійде в нього знову і він її прийме — смерті знову не буде.

Це — знову жартівлива «гра слів» з великим значенням. Справа в тому, що Адам і Єва — це зовсім не імена перших двох людей, що склало сюжет суперечливої древньої єврейської казки, включеної до Біблії. «Адам» — означає просто «людина» як збірне поняття. «Єва» — «життя».

Життя, тобто душа, покинула тіло людини — настала «клінічна» смерть. Але душа ще може повернутись у нього.

72. «Боже Мій, Боже Мій, для чого, Господи, Ти Мене залишив?» — Він сказав це на хресті.

Потім Він відокремив від того місця Те, Що було Божественним.

Господь повстав знову (у тілі) з померлих. Він з'явився Таким, Яким був колись. Але тіло Його тепер було досконалим, хоча це була плоть. Але ця плоть тепер була — від Споконвічного.

Наша ж плоть — не від Споконвічного; ми володіємо лише подобами її.

Ісус матеріалізував Собі нове тіло, що тепер було концентратом чистої Божественної Енергії, на відміну від колишнього тіла, породженого Марією.

73. Чертог Шлюбний — не для тварин і не для чоловіків-рабів (пристрастей) і жінок розбещених.

Але він — для тих чоловіків і чистих дружин, котрі набули Свободу.

Народження в еоні Отця, дорослішання в ньому і Злиття з Богом-Отцем — це завершення індивідуальної еволюції душі. Цього може досягти саме людина, яка високо розвинена інтелектуально, етично та психоенергетично, зокрема, та, яка звільнилася від «земних» пристрастей і прихильностей, яка досягла чистоти і Божественної стоншеності себе як свідомості.

74. Завдяки Духові Святому ми породжені на Землі.

Але ми народилися повторно завдяки Христу.

Ми хрещені у Святому Духові.

І слідом за народженням у Ньому — ми з'єдналися з Ним.

Святий Дух, управляючи долями людей, керує, зокрема, і їхнім втіленням у земні тіла.

Далі йдеться про щаблі пізнання Божественного.

Перший — хрещення, коли під час виконання відповідної медитації адепт входить (уводиться) у відповідний еон і вперше відчуває Свідомість, яка живе в ньому.

Потім людина повинна навчитися входити в той еон уже за рахунок особистих зусиль і бути в ньому. Це називається народженням у ньому.

І слідом за народженням і наступним дорослішанням в еоні — знову ж за рахунок оволодіння спеціальними медитативними прийомами — людина приходить до Злиття зі Свідомістю, яка живе в ній.

75. Ніхто не може побачити себе ні в потоці, ні в дзеркалі — без світла.

І навпаки: ти не зможеш побачити себе у Світлі без Потоку і без дзеркала.

Тому треба хреститися як у Світлі, так і в Потоці.

У Світлі ми одержуємо благословення.

Коментарів у цьому уривку заслуговують два пункти.

Перший — алегоричне значення слова «дзеркало». Це — самоаналіз (споглядання себе) заради виявлення пороків (з метою їхнього знищення) і недоробок у розвитку добрих якостей (з метою їх дорозвитку).

Другий — слово «благословення». Воно має два значення: а) благословення на яку-небудь дію (аналог — «дати добро») і б) передача іншому доброго енергетичного посилу. Повне благословення Вчителя — це коли обидва компоненти зливаються.

Практично, у Світлі ми можемо одержувати і високе блаженство, і благословення з інструкціями на духовну допомогу втіленим людям, і благословення з конкретними порадами на входження в еон Отця.

76. Були три приміщення місцями воздаяння в Єрусалимі. Одне відкрите на захід, його називали «Святим». Інше відкрите на південь, його називали «Святим Святого». Третє — на схід, його називали «Святим Святих», туди священик входить один.

Хрещення — це «святе».

Спокута інших (через власне жертовне служіння) — «святе Святого».

А «Святе Святих» — це Чертог Шлюбний.

У середині уривка текст оригіналу ушкоджений.

... Що таке чертог шлюбний, якщо не символічний образ Чертога Шлюбного? Але останній вище всього нечистого.

Його завіса розривається зверху донизу. Звідси випливає, що це — запрошення обраним увійти.

В останньому абзаці — вказівка на символічність того, що завіса (запона) в Ієрусалимському храмі розірвалася від верху до низу в момент смерті Ісуса на хресті.

Найважливіший щабель перед входженням у Чертог Шлюбний — жертовне служіння Богові через духовне служіння людям.

77. Тих, Хто оповився Досконалим Світлом, не бачать нечисті духи і не можуть схопити.

Нехай таке одягання Світлом буде таємним Злиттям.

У зв'язку з цими рекомендаціями, перше завдання подвижника — народитися в еоні Світла.

Друга — подорослішати в ньому, ставши достатньо великою, активною і дієздатною свідомістю.

Третя — злитися зі Свідомістю еону.

Тих, Хто оповився Світлом, — Тих не бачать нечисті духи, але лише поки Вони перебувають в еоні Світла.

78. Якби жінка не відділилася від чоловіка, вона не вмерла б разом із чоловіком. Відділення від нього було початком смерті.

Тому прийшов Христос, щоб виправити розділення, що почалося тоді, об'єднати обох, і тим, хто вмер у розділенні, дати Життя Істинне в об'єднанні їх.

Пилип знову жартівливо обіграє біблійну казку про Адама та Єву. Роз'яснення подано в наступному уривку.

79. Тож, нехай жінка з'єднається зі своїм чоловіком у Чертогові Шлюбному. Бо Ті, Які з'єдналися в Чертогові Шлюбному, більше не будуть розділені.

Тому-от Єва і відділилася від Адама, що вона з'єднувалася з ним не в Чертогові Шлюбному.

Істинне і вічне з'єднання Досконалих відбувається в Чертогові Шлюбному Отця.

80. Оригінал тексту в цьому місці ушкоджений.

81. Ісус явив (Іоану Хрестителю) на березі Йордану Споконвічну Свідомість Царства Небесного, Котре було ще до початку всього. Потім Він явився (Іоану) ще раз. Потім Він виявив Себе як Син (Отця Небесного). Потім Він був благословлений (Отцем на служіння

серед іудеїв). Потім Він був узятий Отцем (зі світу цього). Потім брати (до Отця) став Він.

82. Якщо вже дозволено мені розкрити цю таємницю, то скажу: Отець усього з'єднався (у Чертогові Шлюбному) з Нареченою, Що потім зійшла (до розп'ятого Ісуса), і Світло опромінило Його тоді. І Він (покинувши те місце) з'явився у Великий Чертог Шлюбний. Тому Його тіло, що з'являлося в наступні дні, вийшло із Чертога Шлюбного. І воно було подібно тому, що з'являється від з'єднання чоловіка і дружини (тобто подібно звичайному породженому тілу). Ісус зробив у ньому (у новому тілі) все — подібним до образа (звичайного тіла).

Треба, щоб і кожен учень увійшов у Покої Отця.

83. Адам походить од двох дів: (Святого) Духу і Землі необжитої.

Тому Христос був породжений (лише) однією дівою, щоб виправити помилку, що сталася спочатку.

Це — відверта іронія, не більше.

84. Є два древа посеред раю. Від одного походять тварини, від іншого — люди. Адам з'їв од древа, від якого походять тварини. І він сам став твариною і потім породив тварин.

Тому й зараз пошаною користуються тварини, подібні до Адама.

Отже, дерево, з якого Адам з'їв плід, — дерево тварин. Тому й стали настільки численними діти його. І вони всі також їли плоди дерева тварин.

У підсумку плоди дерева тварин породили велику кількість людей-тварин, які нині шанують лише людину-тварину.

Бог же створює Людей. (І ці) Люди створюють Бога.

Більша частина уривку — іронія, цього разу — гірка. Такий настрій Пилипа особливо зрозумілий через недавню розправу людей-тварин над Людиною-Христом.

Серйозного ж аналізу заслуговує абзац, що завершує притчу.

З Бога-Отця походять Люди-Христи. Вони прискорюють еволюцію індивідуальних свідомостей на Землі і тим самим сприяють найшвидшому надходженню в Отця високоякісної «Їжі» (див. уривки 50 і 93).

85. Люди ж мирські теж створюють богів і шанують свої творіння. Нехай же ті боги і шанують тих людей — це буде справедливо!

Це — іронія на адресу язичників, що придумують собі «богів». Тож нехай про них піклуються вигадані ними «боги»!

86. Справи людини походять від її сили. Тому про них і говорять, як про зусилля.

Але також людина породжує дітей, які зачинаються в спокої.

Причому сила людини проявляється в її діловій активності, а спокій — у дітях.

І ти знайдеш, що людина в цьому подібна до Бога. Тому що Бог теж вершить Свої справи (в Творенні) завдяки Своїй Силі, але саме в Спокої Він породжує Своїх Дітей.

Сексуальна функція повноцінно проявляє себе тільки за глибокого щиросердечного спокою партнерів. Тому Пилип і говорить про дітей як про результат спокою людей.

Стан Свідомості Отця в Чертогові Шлюбному — це найглибинніший ніжний Спокій. Його Сини й Дочки виходять із Нього.

87. У світі цьому раби нині прислуговують вільним. Але в Царстві Небесному ті вільні прислужуватимуть тим рабам.

Однак Сини Чертога Шлюбного служитимуть синам земних шлюбів.

Сини Чертога Шлюбного мають одне і те ж саме ім'я. Спокій же є Їхнім загальним надбанням. І Вони не мають ні в чому нестатку.

У цьому уривку — три глибоких теми, поєднані загальним літературним «візерунком».

У першій частині — тема визначеності майбутньої долі нашою поведінкою у сьогоденні. Так, гордовитість, зарозумілість, насильництво, жорстокість — погані прояви в деяких людях їхніх гіпертрофованих «я» — знищуватимуться у них Богом через введення таких людей у ситуації рабів, які перебуватимуть під владою настільки ж мерзенних людей-тварин. Якщо носії таких пороків не хочуть із ними боротися добровільно — Бог ці пороки з них «вибиватиме» за допомогою іншого людського негідництва.

Але Святі Духи з радістю несуть Свою любов людям, слугуючи їм.

Усі, Хто оселився в еоні Отця, злившись із Ним, є Отець. Вони досягли всього, чого тільки можна досягти у всесвіті. І Вони перебувають у блаженному вищому Спокої.

88-89. Оригінал тексту в цьому місці ушкоджений.

90. Ті, хто каже, що помруть спочатку і тоді воскреснуть, — помиляються. Якщо вони не отримують спочатку Воскресіння, будучи ще втіленими, — то не одержать нічого, покинувши тіла.

Те ж саме — і про хрещення: воно вагоме, тільки якщо його приймають утілені.

Для зміни себе людині потрібне матеріальне тіло, що є «трансформатором» енергій. Залишившись без матеріального тіла, людина надалі перебуває в тому стані, в якому була до кінця останнього втілення. Зокрема, переселитися в інший еон з власної волі вона не може, і ніхто іншої не може цього зробити для неї.

91. Це я, апостол Пилип, кажу: Йосип-Тесля посадив сад, бо він мав потребу в деревах для свого ремесла, і це він зробив хрест із дерев, які сам і посадив. І Чадо насіння його було підвішене до того, що він посадив.

Чадо насіння його був Ісус, а посаджене — хрест.

Йосип піклувався лише про матеріальне — і одержав від Бога страшний символічний натяк.

92. Але істинне древо життя — посеред раю. Це — маслина, від якої йдуть благословення.

Це від того дерева — Воскресіння!

Триває думка попереднього уривку: Йосипу треба було б доглядати не за матеріальними деревами (або не тільки за ними), а за райським «древом життя», що росте за межами світу цього. Тоді б і він зміг знайти Воскресіння.

93. Світ цей — поглинач трупів. І все, що в ньому поїдається (людьми), — настільки ж мерзенне.

Істина ж — поглинач життів. Тому ніхто, хто вигодуваний Істиною, не може вмерти.

Ісус прийшов саме звідти, і Він приніс їжу звідти. І тим, хто цього бажав, Він дав у такий спосіб Життя (Істинне) — і вони не загинули.

Майже всі люди «світу цього» головним для себе в житті бачать задоволення від їжі. Навіть мінімальні зміни своїх смакових звичок виявляються непосильними для переважної більшості тих, хто називає себе християнами, — незважаючи на прямі рекомендації Ісуса Христа не вбивати в їжу тварин. А «забійне» харчування виключає можливість — уже хоча б через біоенергетичні закономірності, не кажучи про етичні, — входження не тільки до Чертога Шлюбного, але й у Світло Святого Духа.

Не слід сумніватися, що нам необхідно харчуватися матеріальною їжею, причому, за можливості, повноцінною: інакше ми не зможемо нічого зробити в духовному самовдосконаленні. Але харчування їжею матеріальною не повинне протистояти харчуванню їжею «від Істини».

94. Початок уривка в оригіналі тексту ушкоджено.

... Рай — місце, де мені скажуть: «Їж це або не їж цього — як забажаєш!». Це — місце, де я їстиму все, бо там — древо пізнання. Це воно занапастило Адама. Натомість воно зробило людину такою, що живе активно.

То Закон (іудейської Біблії) був тим древом. Він може втлумачити, що — добре і що — погане. Але він не усуває людину від того, що погане, і не підтримує її в тому, що добре. І він (Закон) створив загибель для тих, хто поїв від нього. Бо коли він повелів: «Їж це і не їж те!», — це було початком смерті.

Пилип обіграє в цій притчі сюжет біблійної казки про рай.

Бог-учитель показує людям і те, що добре, і те, що погане. Більше того, пояснивши людям принципи просування до Вищої Мети, Він надає їм «свободу волі» — свободу вибору того, куди і як іти.

Люди самі повинні йти, знаходячи собі вірну дорогу, розвиваючись через це. Бог лише підказує Шлях — таємно чи явно, іноді — жартуючи. Але вирішує, як правило, той, хто йде.

Саме це дає життєвий досвід, зрілість, мудрість тим, хто йде. Знайшовши мудрість, людина може перемогти всі труднощі і через цю боротьбу стати Досконалою. Тільки Такій людини Отець відкриє врата до Свого Шлюбного Чертога.

95. Благословення вище хрещення. Бо завдяки благословенню ми були названі християнами, а не завдяки хрещенню.

І Христос був так названий завдяки благословенню. Бо Отець благословив Сина, Син благословив апостолів, апостоли благословили інших.

Той, кого благословляють, одержить і Воскресіння, і Світло, і Хрест, і Духа Святого.

Йому (Христу) Отець дав це (благословення) в Чертогові Шлюбному; Він це одержав.

96. Був Отець у Сині і Син в Отці. Такі справи в Царстві Небесному.

Друга жартівлива фраза значної інформації не несе, вона лише стимулює читача до розкриття таємниці першої фрази.

У першій же фразі описується стан взаємодії Свідомостей Сина і Отця: взаємопроникнення, Злиття, Єдиносутність.

97-98. Уривок 97 в оригіналі тексту ушкоджений. Уривок 98 містить думку, що є продовженням попередньої, тому він теж не може бути правильно розшифрований.

99. Світ цей з'явився, (напевно), помилково. Бо той, хто створював його, бажав створити міцним і безсмертним. Але він так, (напевно), і помер, не домігшись свого. Бо не настала непорушність світу цього, як і того, хто створював його.

Та немає непорушності плодів матеріальних справ, але є тільки (непорушність плодів справ) Синів і Дочок. І немає нічого, що могло б набути Непорушності, крім як Син і Дочка.

Той, хто не може нагромадити власну силу, — наскільки само не може він допомогти іншому!

Перша частина уривка — щирий жарт, каламбур, що є художньою «зав'язкою» притчі.

Далі йдеться про те, що єдиноцінні плоди всіх справ у всьому Творінні — це Ті, Хто знайшов абсолютну Непорушність і Вічність, — Сини та Дочки Отця Небесного, Ті, Хто ввійшов у Його Чертог Шлюбний.

У висновку уривка — думка про те, що втілена людина, перш ніж починати допомагати іншим, повинна спочатку допомогти сама собі через зусилля, спрямовані на самовдосконалення: той, хто нічого сам не вміє, — чим він може допомогти іншим?

100. Чаша молитви містить вино й воду, є символом крові, над якою здійснюють віддяку. І вона наповнюється Духом Святим.

Вона належить Досконалій Людині (Христу).

Коли ми вип'ємо її — ми станемо Досконалими Людьми.

Але випити Чашу Христа — це не означає причаститись у церкві, хоч навіть і тисячі разів.

Випити Чашу Христа — означає пройти увесь Його Шлях до Чертога Шлюбного, а також Його Голгофу.

101. Потік Живий — це як Тіло (Святого Духу). (Тож) випливає, щоб ми обкуталися Тілом Живим. Тому, якщо хтось іде й поринає у Потік, — він повинен оголитися, щоб обкутатися Ним.

Тіло Святого Духа — образ, призначений для кращого медитативного сприйняття цілісності Святого Духу. Він — воістину Живий, Сприймаючий, Люблячий, Спрямовуючий, Промовляючий.

Щоб відчути Тіло Святого Духа, треба «роздягнутися», звільнившись од усіх грубих оболонок і нашарувань. Так ми опиняємося в одному з Ним еоні й одержуємо в ньому хрещення, народження і благословення.

102. Кінь породжує коня, людина породжує людину, Бог породжує Бога.

Далі цей уривок тексту в оригіналі ушкоджений.

103-104. Скажу про місце, де перебувають Діти Чертога Шлюбного.

Є з'єднання у світі цьому чоловіка і жінки. Це — злиття енергійності і спокою.

У вищому еоні — інший вид з'єднання, ми лише використовуємо ті самі слова. У цьому еоні живуть інші Свідомості, Вони — вищі всіх слів, Вони — за межами всього хоч трохи грубого, щільного. Це є там, де перебуває Сила (тобто Отець); там само — і Обрані Сили.

Ті, Хто там, — не одні та інші: Вони там усі — тільки *Одне*.

Той, хто тут, — той не може навіть вийти зі свого плотського тіла...

Пилип пояснює символіку тексту: у Чертогові Шлюбному Отця зовсім не займаються сексом, як це роблять втілені. Але там теж зливаються в Любові й існують Цілісно як Одне-Єдине.

105. Не всім, хто має тіло, вдається пізнати свою Суть. І той, хто не може пізнати свою Суть, — не може використовувати надані йому для насолоди можливості.

Лише ті, хто пізнав свою Суть, воістину насолоджуватимуться.

Щоб збагнути вищу насолоду, потрібно зробити великі зусилля на шляху самовдосконалення. Тільки той, хто досяг успіхів у пізнанні Отця, знаходить це.

Пізнання своєї Суті є реалізацією себе як Свідомості в Обителі Отця. Він є наше Вище «Я», пізнаване, коли ми вливаємося в Нього.

106. Досконала Людина не тільки не може бути схопленою (нечистими духами), але не може бути і побаченою ними. Адже вони, тільки бачачи когось, — можуть його схопити.

Іншим способом ніхто не може знайти це благо, хіба що шляхом оповивання Досконалим Світлом, і коли він стане сам Досконалим Світлом. Після того, як він наділиться Ним, — він і зіллється з Ним.

Таке є Світло Досконале.

Порятунок од нечистих духів треба шукати не в «охоронній магії», не в прокльонах на їхню адресу, не в прийомах «біоенергетичного захисту» або зговорах чаклунів, — але порятунок від них можливий через злиття з Богом.

107. І треба, щоб ми стали людьми Духа, поки ще не вийшли зі світу цього (тобто не розутілилися).

Той, хто одержав усе в цьому світі, будучи його господарем, — той не зможе стати господарем у світі тому.

Саме Ісус пізнав весь Шлях до його кінця. Та, проте, Він прийшов у світ цей як звичайна людина (тобто не тримався «господарем»).

108. Людина свята — вся свята, аж до тіла Її. І якщо Їй дати хліб — Вона освятить його, як і воду чи будь-що інше, що Їй дали. Вона очищає все це. І як не очистить Вона й тіла?

Істинно свята Людина стає природним цілителем.

109. Ісус при хрещенні «наливав» у тіла життя і «виливав» із них смерть.

Тому й ми тепер занурюємося в Потік (Життя), але не в (потік) смерті — щоб нам не бути знесеними ним же до духів світу цього. Коли віють вони — настає запустіння; коли ж Дух Святий віє — настає блаженство.

110. Той, хто пізнав Істину, — вільний. Вільний не творить гріха: адже той, хто творить гріх, — стає рабом гріха (насамперед обтяжує свою долю).

Істинне знання — як мати і батько (тобто як мудрі вихователі, порадники і захисники для дитини).

Тих, хто не здатний грішити, називають тими, хто набув свободу. Знання ж Істини ще більше звеличує їх. Це робить їх і вільними, і такими, що вищі світу цього.

Але тільки Любов — творить. І той, хто став вільним через знання, — той через свою Любов залишається рабом тих, хто ще не зміг піднятися до Свободи знання. Несене ним знання розвиває останніх, тому що воно кличе їх до Свободи.

Любов нічого не бере: як вона може взяти що-небудь? Адже все належить їй. І вона не каже: «Це — моє! І це — моє!». Але вона каже: «Це — твоє!»

111. Любов духовна — як вино і мирра. Насолоджуються нею ті, хто одержав на те благословення (Бога).

Але насолоджуються нею також і ті, які не серед них, але поки що перебувають поруч із благословенними. Але якщо благословенні віддаляються і йдуть, то ті, хто не був благословенним, знову поринають у свій сморід.

Самаритянин нічого не дав пораненому, крім вина й олії. Але це і було ні що інше, як благословення. І він так вилікував рани.

І любов покриває безліч гріхів.

Коментувати цей уривок коротко не має сенсу, бо його значення доступне лише тому, хто сам пережив свій особистий досвід любові-служіння дуже багатьом людям.

112. Породжені жінкою подібні до того, кого вона любила. Якщо це — її чоловік, вони подібні до чоловіка. Якщо це — коханець, вони подібні до нього. Переважно, якщо вона з'єднується з чоловіком за потреби, але серце її — з коханцем, з яким вона теж з'єднується, то її діти стають схожими на коханця.

Але ви, хто пов'язаний із Сином Бога, не пов'язуйтеся також і з мирським! Але будьте тільки з Господом — щоб ті, кого ви породите, не стали подібні мирськими, але буди б подібні до Господа!

113. Чоловік з'єднується з жінкою, кінь — з кобилою, осел — з ослицею. Представники кожного виду з'єднуються з подібними собі.

Так само й Дух з'єднується з Духом, і Логос — з Логосом, і Світло — зі Світлом.

Якщо ти станеш людиною — людина возлюбить тебе. Якщо ти станеш Духом — Дух з'єднається з тобою. Якщо станеш Логосом — з'єднаєшся з Логосом. Якщо станеш Світлом — Світло сполучатиметься з тобою.

Якщо ти станеш тим, хто відноситься до володарів земних, — володарі земні знаходитимуть спокій з тобою. Якщо ти станеш конем або ослом чи коровою або собакою, або вівцею, або будь-якою іншою твариною — хоч тією, що вище, хоч тією, що нижче, — ти не зможеш тоді знайти взаємності ні з людиною, ні з Духом, ні з Логосом, ні зі Світлом, ні з володарями земними, ні з тими, хто під їхньою владою. Вони не ляжуть у постіль із тобою, і твоя любов не знайде у них співчуття.

114. Той, хто був рабом проти своєї волі, — він може одержати свободу.

Але той, кому була запропонована свобода по милості його господаря, але він сам віддав себе знову в рабство, — він уже не зможе стати вільним.

Христос указав людям Шлях до повного Звільнення в Обителі Бога-Отця. Та далеко не всі прийняли цю пропозицію. Що ж, це — їхній сумний вибір...

115. Господарство світу цього складається із чотирьох сутностей: води, землі, повітря і світла.

Так і господарство Бога — теж із чотирьох: віри, спрямованості, любові і знання.

Наша «земля» — це віра, якою ми вкоренилися, «вода» — спрямованість, що несе нас, «повітря» — любов, завдяки якій ми живемо, а «світло» — знання, що дозволяє нам визрівати.

116. Початок уривка в оригіналі тексту ушкоджено.

... Благо тому, хто не засмутив жодну істоту!

Таким був Ісус Христос. Він вітав усіх у світі цьому і нікого Собою не обтяжив.

Благо тому, хто такий! Бо він — досконала людина!

Тому що такий Логос.

117. Запитуйте нас про Нього! Бо ні в чому нам Йому дорікнути! Як ми можемо дорікнути цьому Великому? Адже Він дарував Спокій кожному!

Звернімо увагу: Великі дарують саме Спокій. Протилежні ним демонічні і диявольські людці несуть ворожнечу, ненависть, хаос, насильство, розорення, страждання.

118. Насамперед не треба нікого засмучувати: ні великого, ні малого, ні невіруючого, ні віруючого; потім — запропонуєте Спокій тим, хто живе у мирі й добрі.

Є Ті, Хто здатний давати Спокій тим, хто живе в добрі.

Просто добрі люди — цього не можуть робити: адже вони ще самі підневільні.

Не можуть Вони й засмутити, заподіяти (безпричинні) страждання.

Але ті, які поки ще тільки на шляху до того, щоб стати такими, як Вони, — ті іноді ще засмучують людей.

Той, Хто опанував таємниці Буття, — несе радість людям добра!

Втім, є й такі, що через це дуже засмучуються і зляться.

119. Хазяїн маєтку нажив усяке: і дітей, і рабів, і худобину, і собак, і свиней, і пшеницю, і ячмінь, і солому, і траву, і собачий

корм, і найкращу їжу, і жолуді. Він — людина розумна і знає їжу кожного: так, перед дітьми він покладе хліб, маслинову олію і щонайліпше, перед рабами — рицинову олію та пшеницю, худобі він дасть ячмінь, солому і траву, собакам — відходи, а свиням — жолуді та висівки.

Так і учень Бога. Якщо він мудрий — то він осягає учнівство. Форми тілесні не введуть його в обману, але він подивиться на стан душі кожного, заговоривши з ним.

Є багато тварин у світі цьому, що мають зовнішній вигляд людини. Коли вона розпізнає їх, то «свиням» кине «жолуді», іншій «худобі» — «ячмінь», «солому» і «траву», «собакам» — «покидьки»; «рабам» же він дасть «посіви», а «дітям» — досконале.

Використовуючи образи тварин, Пилип веде мову про психотипізацію людей відповідно до психогенетичного віку та набутих ними в процесі їхньої особистої еволюції якостей. Кожній такій групі потрібна адекватна тільки для неї «їжа».

120. Є Син Людський (Христос), і є Син Сина Людського. Господь — це Син Людський. А Син Сина Людського — це Той, Хто створений Сином Людським.

Син Людський одержав від Бога здібності творити. Але Він же може й породжувати.

Роз'яснення буде спільним для цього та наступного уривків.

121. Той, хто отримав можливість творити (земна справа) — творить (її). Той, хто отримав можливість народжувати (дітей) — народжує. Той, хто творить (земну справу), не може (одночасно) і народжувати.

Але Той, Хто породжує, — може і творити. І Той, Хто творить, Він же й породжує. І Його породженням є це Творіння. Ще Він породжує не земних дітей, а Свої Подоби.

Той, хто творить (земну справу), діє відкрито, не ховаючись. А той, хто породжує, діє потай, не на виду. Але його породження не подібно Його породженню.

Той, Хто творить, (теж) творить відкрито. І Той, Хто породжує, (теж) породжує Синів і Дочок таємно.

Цей уривок насичений «грою слів». Це особливо добре буде видно, якщо переписати (прочитати) його без пояснень, що подаються у дужках.

Слово «творити» у другому абзаці означає «матеріалізовувати»; йдеться про «створення світу» Отцем і про здатність до матеріалізації різних предметів Христами. Але «створення світу» Творцем може бути назване водночас і його породженням. І Отець, і Христос породжують також і нових Синів і Дочок, причому роблять це потай від людей світу цього.

122. Ніхто не може знати, якого дня чоловік і жінка з'єднувалися одне з одним, крім них самих. Бо спокій шлюбу — це таємниця для сторонніх.

Якщо і нечистий шлюб приховується, то наскільки тоді сокровенна таємниця — шлюб чистий! Він — не плотський, але чистий, він визначений не пристрастю, але тверезою волею. Він належить не темряві і ночі, але дню та світлу.

Шлюб, якщо він оголений, стає розпустою. А дружина вважається розбещеною не тільки тоді, коли вона з'єднується з іншим чоловіком, але навіть якщо вона залишає своє шлюбне ложе — і її при цьому бачать інші.

Нехай же вона близько спілкується тільки з батьками своїми, друзями чоловіка і дітьми свого чертога шлюбного; дано їм входити щодня в її шлюбний чертог. Але інші — нехай вони тільки мріють почути там її голос і насолодитися заходом її пахощів! І нехай вони задовольняються, як пси, крихтами, що падають зі столу.

Чоловіки і Дружини (Божі) належать Чертогу Шлюбному. Ніхто не може бачити Їх, якщо тільки і той не стане, як Вони.

Ніхто, крім Отця, не може бачити і знати Величі Тих, Хто досяг Чертога Шлюбного, хіба тільки якщо той сам досягне того ж рівня розвитку.

123. Початок уривка в оригіналі тексту ушкоджено.

... Авраам, щоб збагнути Того, Кого він повинен був збагнути, зробив собі обрізання крайньої плоті, показавши тим (символічно) і нам, що варто погубити плотське в собі — те, що від світу цього.

Далі текст оригіналу частково ушкоджений.

... Поки нутрощі тіла людини сховані — воно живе. Якщо ж нутрощі стають видними і вивалюються назовні — воно помре.

Так само і з деревом: поки коріння його сховане — воно цвіте, росте, якщо ж коріння оголюються — воно засихає.

Те саме і з кожним проявом у світі, причому не тільки в матеріальному, але й у прихованому. Так, поки корінь зла затаєний — воно росте, воно міцніє. Коли воно пізнане — воно починає розпускатися. Але якщо розкрити його корінь — воно гине.

Тому Логос говорить: «Уже сокира лежить біля коріння дерев! Якщо він не розсіче до кінця — розсічене знову заростає. Але треба увігнати сокиру досить глибоко, щоб вона вирвала коріння.».

І Ісус знищив те коріння в тих місцях, де Він працював. Зачепив також і в інших місцях.

Що ж стосується всіх нас — нехай врізається кожний у коріння зла, які в ньому, і вириває його з корінням із душі!

Але зло може бути вирване, тільки коли ми пізнаємо його. Якщо ж кожний не знатиме про нього — воно продовжуватиме вростати своїм корінням в нас і множитися в нас. Тоді воно заволодіє нами повністю, і ми станемо його рабами. Воно поневолюватиме нас усе більше і більше, примушуючи нас навіть робити те, чого ми не бажаємо робити, а те, що бажаємо, — змушуватиме не робити... Воно ж достатньо могутнє, поки ми про нього в собі не знаємо!

Поки воно існує — воно діє. Незнання про нього — основа поганого в нас. Незнання веде нас до загибелі. І ті, хто не вийшов із меж незнання, — вони ще і не існували як (справжні) люди, не існують і не існуватимуть!

Ті ж, хто перебуває в істинному знанні, — сповнюються Досконалістю в міру того, як Істина розкривається перед ними.

Бо істина, як і незнання, будучи прихованою, — покоїться сама в собі, а коли розкривається і пізнається — розцвітає, прославляється.

Наскільки ж могутнішою є вона од незнання та омани! Вона дарує Свободу!

Логос сказав: «Якщо ви пізнаєте Істину, вона зробить вас вільними».

Незнання — це рабство. Знання — Свобода.

Шукаючи Істину, ми знаходимо її зерна в самих собі.

Коли ж ми об'єднаємося з Нею — Вона прийме нас у Споконвічну Свідомість.

Пилип обговорює механізм покаяння і наполягає на необхідності приділяти водночас якнайсерйознішу увагу інтелектуальній роботі.

Покаяння — це очищення себе від пороків. Дві основи всіх наших пороків такі:

1. Здатність навмисне заподіювати страждання будь-яким іншим істотам (навіть навмисне «засмучувати» їх); цим ми проявляємо свій егоїзм, своє «я», а також відсутність у собі розвиненої любові. З гіпертрофованим «я» і без розвиненої любові ми не зможемо реально наблизитися до Отця.

2. Відсутність постійно спрямованої уваги до Отця, устремління до Нього.

Поговоримо ще у зв'язку із цим про віру. Віра як коротке «Так» у відповідь на запитання «Чи віруєш?» — це занадто мало. Справжня віра — це якраз постійне та непорушне пам'ятання про Бога-Учителя, Котрий увесь час мене вчить; особливо це важливо пам'ятати в моменти екстремальних ситуацій, які теж є Його уроками саме для мене. До такого рівня віри наближає велика і тривала інтелектуальна праця у взаємодії з Ним.

Тільки завдяки таким зусиллям подвижника Бог стає для нього Живою Реальністю, а не просто символом, абстракцією, якій «треба» поклонятися. Так віра перетворюється на знання про Нього.

На вищому рівні свого розвитку віра переходить — обов'язково через щабель знання про Нього, знання Його — у полум'яну Любов, яка (і тільки вона одна!) здатна забезпечити таке зближення з Ним, що веде до особистого входження до Його Обителі і Злиття з Ним.

... Покаянна робота — це не проста перерахування вголос своїх справжніх чи надуманих провин-гріхів. Покаянна робота — це вивчення себе як душі і перероблення себе шляхом самоспостереження і самовиховання. Зазначимо ще, що «гріхи» — це зовсім не головне, з чим треба боротися: вони — лише прояви якостей душі, що називаються пороками. Отже, боротися за допомогою тієї сокири, про яку говорили Ісус і Пилип, треба саме проти пороків. І ця боротьба може бути розгорнута на повну силу тільки після реалізації себе для Бога — як Живого Вчителя.

... Результатом комплексу роботи з очищення та розвитку себе стає народження і дорослішання у вищих еонах. А в міру цього все матеріальне, плотське дійсно стає менш істотним, а потім зовсім «відтинається» (на що натякнув своїм обрізанням Авраам).

Тоді залишається тільки Він.

124. Маючи виявлені частини Творіння, ми ставимося до них, як до значимих і шанованих, а до того, що приховане від нашого розуміння, — як до нікчемного і зневажуваного.

Але реальність зворотна: проявлені у світі цьому об'єкти — нікчемні і гідні презирства; ті ж, що перебувають у прихованому від нас світі, — значимі й гідні шанування.

Таємниці Істини розкриваються тільки через символи та образи.

Ми, народившись у матеріальних тілах на Землі, привчилися дивитися з матерії свого тіла — на навколишній світ матерії.

Але той, хто йде Шляхом, указаним Христом, народившись і потім подорослішавши у вищих еонах, — навчається реально дивитися і бачити в них, а також із них.

Саме про власні враження від такого бачення пише Пилип.

125. Чертог Шлюбний схований. Це — найсокровенніше.

Завіса приховувала відтоді, як Бог править Творінням. Але коли вона (для кожного подвижника, що підійде до неї) розривається і Той, Хто всередині, розкриває Себе, — тоді покидається цей будинок окремості (тіло). Більше того — він буде знищений (дематеріалізований).

... Але Божественне подвижника не одразу йде у Святе Святих, бо не може Воно (відразу) з'єднатися зі Світлом, з Яким (ще) не з'єднане, і зі Споконвічною Свідомістю, врата до Якої ще не розкриті (щоб увійти). Але буде поки що Споконвічна Свідомість під крилами Хреста і під руками його. Ця медитація буде йому рятівним ковчегом, навіть якщо настане потоп.

Є деякі із соратників Христа, хто потім зможе увійти всередину за завісу з Первосвящеником (Христом).

Завіса (Ієрусалимського храму) не розірвалася тільки вгорі: тоді вхід був би відкритий тільки тим, хто зі знатних (на Землі). І не тільки внизу вона розірвалася: тоді це вказало б тільки на низи (соціальної ієрархії). Але розірвалася вона від верху до низу.

Вхід відкритий і нам, хто внизу, щоб ми ввійшли до Скарбниці Істини.

У ній є Той, Хто по праву шанується, Хто нерушимий.

Але Шлях туди ми прокладали через символи зневажувані та образи ефемерні. Зневажувані вони тими, хто — у славі земній. Але є Слава — вища слави, є Сила — вища сили.

Досконалість відкрила нам Скарбницю Істини. Святе Святих відкрилося нам. Чертог Шлюбний покликав нас усередину!

... Поки все це приховано від людей, зло веде їх до марного, і не відділено воно ще ними від того, що посіяно Духом Святим. Такі люди — раби зла.

Але коли Те наблизилося — Світло Досконале охоплює кожного (хто увійшов у Нього). І ті, хто в Ньому, — одержують благословення. Так і раби стають вільними, і полонені звільняються!

126. Будь-яку рослину, що посадив не Отець Мій, Який на Небесах, — буде вирвано.

Ті, хто розділені, — хай з'єднаються (у вищих еонах), ставши Доконаними!

Усі, Хто ввійде до Чертога Шлюбного, — розпалять ще сильніше Світло Істини, бо не породжують Вони в темряві, як ті, хто в земних шлюбах! Вогонь палатиме в ночі й розгорятиметься: бо таїнства цього Шлюбу відбуваються у Світлі Дня! Те Світло Дня (для Них) не припиниться ніколи!

127. Якщо хтось стає Сином Чертога Шлюбного, — отже Він збагнув колись і Світло (Святого Духа).

Той, хто не збагнув Його, ще будучи у світі матерії, — той не одержить Його й у Тому місці.

Того, Хто збагнув Світло (Святого Духа), не побачать і не зможуть схопити (нечисті духи). І ніхто (з них) не зможе мучити таку Людину, навіть якщо Вона ще живе у світі матерії (у тілі). Вона вже збагнула Істину — Собою-Свідомістю! Її Обитель тепер — еон Споконвічної Свідомості! І Вона відкрита Їй — Досконалій — у Світлі Священного Дня![134]

КОРАН І СУННА

Іслам — одна з трьох провідних на Землі релігійних систем.

[134] **З цієї теми читайте також [11,14,28, 40].**

Але говорити про іслам у Росії треба не тільки у зв'язку з цим, а переважно тому, що іслам у лаконічній і методологічно вірній формі виражає етику ставлення людини до Бога.

Більше того, саме в ісламі, а не в масовому християнстві, знайшло реалізацію те ставлення до Бога, якому вчив Ісус Христос.

Що ж таке іслам?

Він історично має коріння в іудаїзмі та християнстві. Він шанує єврейських пророків, Ісуса Христа (араб. — Іса). Він кличе своїх послідовників до Бога-Отця (араб. — Аллах), як Його розуміли і єврейські пророки, і Ісус. Коран — головна священна книга ісламу — містить їхні вислови та описи їхніх діянь. Оповідь у Корані ведеться через пророка Мухаммада від Бога, Що дає Мухаммаду як виключно особисті рекомендації, так і роз'яснення правильного розуміння Себе і Шляхи до Себе.

У чому ж новизна ісламу? Чому б Богові було не поширити серед людей, нині охоплених ісламом, наприклад, християнство?

А справа в тому, що дуже багато з людей, що називали себе християнами, уже тоді віддалилися від Учення Ісуса Христа. Сучасне ж масове християнство взагалі значною мірою втратило Бога, і його адептів можна тільки умовно називати християнами — бо вони тільки продовжують дотримуватися древніх християнських обрядів.

... Порівняємо з Індією. Люди Індії мають Бгаґавад-Ґіту, де є досить докладний опис того, що таке Бог і що у зв'язку з цим повинна робити людина. Але й в Індії більшість людей виявляється нездатною (через перевагу за чисельністю в будь-якому регіоні Землі — людей ранніх стадій психогенетичного розвитку) прийняти концепцію монотеїзму. Так, у масових індуїзмі і буддизмі махаяни нині домінує сподівання зовсім не на Бога, яскраво представленого в Бгаґавад-Ґіті, а на язичеських міфічних «богів»: Ганешу, Калі та ін. з відповідною іконографією. А в деяких звироднілих гілках буддизму ця тенденція дійшла до того, що Богові взагалі не найшлося місця і Він був зовсім відкинутий.

Але люди, що орієнтувалися на іудейську та християнську Біблії, виявилися щодо цього в ще гіршому становищі, оскільки ці книги не містять описання Бога, яке могло б задовольнити запити інтелектуально шукаючої людини: там Бог вимальовується лише тією мірою, щоб стати об'єктом віри, але не об'єктом знання.

Тому повернення до зручнішої для молодих душ язичеської форми релігійного світорозуміння серед людей, охоплених християнством, було ще легшим.

Втрата Бога у масовому християнстві в багатьох країнах полягала в тому, що Бог, який проповідувався іудейськими пророками та Ісусом як Головний Об'єкт уваги, спрямованості і любові, виявився витиснутим язичеськими культами Миколи Чудотворця та інших «святих угодників», культом земної матері Ісуса, яка, хоч і була, безсумнівно, найпречудовішою жінкою і праведницею, але так і не змогла зрозуміти і прийняти те, чому навчав її Син, і навіть одного разу завважала Його таких, хто втратив глузд (Мк 3:21,31-35). А головна суть Вчення Ісуса про прагнення до Досконалості, до пізнання Бога-Отця — виявилася витиснутою... молитовним жебрацтвом.

Дійшло до того, що Вселенську Споконвічну Свідомість почали зображувати у вигляді дідка, що сидить на хмарині, а Святого Духа — у вигляді голуба.

Важливо зазначити, що язичеська тенденція була узаконена православ'ям уже в самому літургіку, де дуже гарна, але аж ніяк не Божественна Марія, мати Ісуса, стала величатися, як «Цариця моя преблагая», «Володарка наша», ми ж — її раби, що не мають надії на допомогу, крім як від неї. (А Бог, як ми бачимо, у такому випадку виявляється ніби й узагалі ні при чому).

І от, бачачи початок цієї тенденції, Бог ще раз повторив через Свого пророка Мухаммада, що люди повинні зосередити увагу і присвятити життя саме Тотальному Вселенському Богові-Творцеві.

Саме слово *іслам*, до речі, перекладається російською як *покірність Богові*, а слово *мусульманин* (араб. — *муслім*) — як *той, хто віддав себе Богові*.

Суть ісламу виражається у двох формулах: «Ла іллаха ілля ллах» — «Немає бога, крім Бога!» і «Аллаху акбар» — «Бог великий!» («великий», зрозуміло, не в тому сенсі, що Він — така знатна, страшна і таємнича людина, що Його треба поважати і боятися, а в тому, що Божественна Свідомість дійсно не має збагненних меж у всесвіті і що Бог є справді Всемогутній Творець і Правитель доль усього Творіння і долі кожного з нас).

Маючи приклад виродження віри в безлічі християн, мусульмани пішли навіть на таку крайність, як заборону на живописне

і скульптурне зображення людей і тварин, щоб у когось не виникла спокуса їм поклонятися (цю заборону було дещо пом'якшено лише останнім часом).

Може в когось постати запитання: а чому це настільки важливо — спрямовувати свій погляд переважно на Бога-Отця, а не, скажімо, на Ісуса Христа чи іншого Аватара? Виявляється, що це насправді має принципове значення з погляду методології духовного вдосконалювання. Це так, тому що тільки суворий монотеїзм привертає до того, щоб у зрілих адептів актуалізувалася потреба до вивчення і практичного освоєння багатомірної структури Творіння і щоб пошук Творця, Мети, Учителя спрямувався в її глибини, а не «по площині» в грубих просторових мірностях, що властиво язичникам.

* * *

Оцінюючи настільки високо теологічну концепцію ісламу, треба, разом з тим, застерегти читача від некритичного ставлення до того, що можуть проповідувати окремі мусульмани або їхні групи. Хоча б уже той факт, що в ісламському світі аж ніяк немає єдності з деяких питань релігії, доводить, що лише Бог знає все, а людям властиво помилятися.

Зауважимо також, що Коран призначений лише для того, щоб закласти і зміцнити в людині основу правильної віри, в результаті чого адепти одержують можливість рухатися релігійним Шляхом далі. В ісламі щабель знаходження (набуття) і зміцнення віри, а також освоєння релігійної дисципліни називається шаріатом. На цьому щаблі — щоб не відштовхнути масу потенційних адептів — Коран не вимагав від них навіть відмови від традиційного для населення цієї частини Землі «забійного» харчування, що несумісне з більш високими щаблями просування релігійною драбиною — тарікатом та ін.

Очевидним є те, що немає ніякого сенсу привносити всім людям у їхній сучасний побут ті правила поведінки, які Бог дав через Мухаммада конкретній групі людей у конкретний історичний період, до того ж на тлі постійних воєнних дій. Має сенс закликати зовсім не до дріб'язкового дотримання правил побуту, викладених у Корані, які стосуються того, що є, як одягатися і як женитися, — а до вміщення принципових основ ставлення до Бога.

Нижче ми наведемо деякі найбільш важливі цитати з Корана (у перекладі І.Ю.Крачковського, з кількома незначними уточненнями) і Сунни.

Ще раз підкреслюємо, що, читаючи їх, не забуватимемо, що слово *Аллах* є арабським еквівалентом слів Бог-*Отець, Ішвара, Дао, Споконвічна Свідомість* і інших синонімів.

*** * ***

В ім'я Аллаха люблячого, співчуваючого!

1:1. Хвала — Аллаху, Господу світів,

1:2. люблячому, співчуваючому,

1:3. Царю в день суду!

1:4. Тобі ми поклоняємося і просимо допомогти!

1:5. Веди нас дорогою прямою!

2:20. ... Не надавайте ж Аллаху рівних!...

2:101. Хіба ти не знаєш, що в Аллаха — влада над небом і Землею і що немає у вас, крім Аллаха, ні близького, ні помічника?

2:109. Аллахові належить і схід, і захід; і куди б ви не звернулися — там Лик Аллаха...

2:111. Він — Творець неба і Землі, а коли Він вирішить яку-небудь справу, то тільки каже: «Будь!» — і воно буває (з'являється).

2:136. ... Скажи: «Аллаху належить і схід і захід, Він веде, кого хоче, Прямим Шляхом!».

2:142. Істина — від твого Господа, не будь же в числі тих, що сумніваються!

2:143. У всякого є напрям, куди він звертається. Намагайтеся ж випередити один одного в добрих справах!

2:149. Не кажіть про тих, кого убивають на шляху Аллаха: «Мертві!», — ні, живі! Але ви не відчуваєте.

2:150. Ми випробовуємо вас дечим зі страху, голоду, нестатку в майні і душах і плодах. І обрадуй терплячих —

2:151. тих, які, коли їх застає нещастя, кажуть: «Воістину, ми належимо Аллахові, і до Нього ми вертаємося!»:

2:152. це — ви, над якими Благословення від вашого Господа і Милість, і ви, хто йде вірним шляхом!

2:158. І Бог ваш — Бог єдиний, немає Божества, крім Нього — люблячого, співчуваючого!

2:160. А серед людей є такі, що беруть, крім Аллаха, рівних (Йому); вони люблять їх, як люблять Аллаха. А ті, хто увірували, — сильніше люблять Аллаха...

2:213. ... Може бути, ви ненавидите що-небудь, а воно для вас — благо, і може бути, ви любите що-небудь, а воно для вас — зло, — воістину, Аллах знає, а ви не знаєте!

2:257. Нема примусу в релігії! Уже яскраво вирізнився Прямий Шлях від омани! Хто не вірує в ідолопоклонство і вірує в Аллаха, — той ухопився за надійну Опору, для Якої немає руйнування!...

2:266. ... Аллах не веде Прямим Шляхом людей невірних!

2:273. ... Аллах знає про те, що ви робите!

2:282. ... І бійтеся Аллаха; воістину, Аллах вас учить, і Аллах знає про будь-яку річ!

3:1. Аллах — немає Божества, крім Нього! Він — живий, сущий!

3:2. Послав Він тобі Писання в істині, підтверджуючи істинність того, що послано колись. А послав Він Тору і Євангелія раніше в керівництво для людей...

3:4. Воістину, від Аллаха не сховане ніщо на Землі і на небі. Він — Той, Хто надає вам форму в утробах, як побажає...

3:27. Нехай віруючі не беруть собі близькими невірних!... А хто зробить це — у того з Аллахом немає нічого спільного, якщо ви тільки не будете побоюватися їхнім страхом. Аллах застерігає вас від Самого Себе: (адже) до Аллаха — повернення!

3:47. ... Аллах — найкращий з хитрунів.

3:53. Істина — від твого Господа. Не будь же тим, хто сумнівається!

3:66. ... Скажи: «Воістину, пряме керівництво — керівництво Аллаха!...».

3:74. І не накаже Він вам, щоб ви взяли ангелів і пророків господами...

3:106. ... А якби увірували, хто має Писання[135], — було б краще для них! Серед них є віруючі, але більша частина — розпусники.

3:109. Не однакові вони: серед власників Писання є громада стійка...

3:143. ... Аллах — ваш Заступник! І Він — кращий з помічників!

3:151. І, звичайно, якби ви були вбиті на шляху Аллаха або померли, то прощення від Аллаха і милосердя — краще того, що ви збираєте!

3:163. І ніяк не вважай тих, які вбиті на шляху Аллаха, — мертвими. Ні, живі! Вони у свого Господа одержують уділ!

3:170. Нехай не засмучують тебе ті, що спрямовуються до невір'я: бо вони ні в чому не зашкодять Аллахові!...

4:40. І поклоняйтеся Аллаху! І не надавайте Йому нікого в співтовариші! А батькам — роблення добра! І близьким, і сиротам, і біднякам, і сусідові близькому по родичанню, і сусідові чужому, і другові по сусідству, і мандрівнику... Воістину, Аллах не любить тих, хто гордовито хвалькуваті,

4:41. які скнаряться, і наказують людям скнарість, і приховують те, що дарував їм Аллах від Своєї щедрості!...

4:80. ... І якщо осягає їх хороше, вони кажуть: «Це — від Аллаха!», а коли осягає їх погане, вони кажуть: «Це — від тебе!». Скажи: «Усе — від Аллаха!». Чому ж ці люди ніяк не можуть зрозуміти розповіді?

4:81. Що осягло тебе з хорошого, те — від Аллаха, а що осягло з поганого, те — від самого себе.

4:111. ... Хто набуде гріха — той набуде його проти самого себе; воістину, Аллах — знаючий, мудрий!

4:174. О люди!... Ті, які ввірували в Аллаха і трималися за Нього, — Він їх введе у Свою Милість і Щедрість і поведе їх дорогою до Себе, прямою дорогою!

5:18. О володарі Писання! До вас прийшов Наш посланник, щоб роз'яснити багато чого з того, що ви приховуєте в Писанні і проходите повз багато чого...

---

[135] **Іудеї та християни.**

5:19. Не вірують ті, які кажуть, що Аллах — це Месія[136], син Марйам[137]...

5:64. Скажи: «О володарі Писання! Невже ви помщаєтесь нам тільки за те, що ми ввірували в Аллаха і в те, що було зведено нам, і в те, що було зведено раніше, і за те, що переважна частина вас — розпусники?»

5:71. ... Воістину, Аллах не веде прямо людей невірних!

5:76. Не вірували ті, які казали: «Адже Аллах — Месія, син Марйам!». А Месія сказав: «О сини Ісраїла! Поклоняйтеся Аллахові — Господу Моєму і Господу вашому!»

5:77. Не вірували ті, які казали: «Адже Аллах — третій із трьох», — тоді як немає ніякого Божества, крім Єдиного Бога...

5:116. І от сказав Аллах: «О Іса, син Марйам! Хіба Ти казав людям: «Прийміть Мене і Мою матір двома Богами окрім Аллаха?». Він (Іса) сказав: «Хвала Тобі! Як можна Мені говорити те, що Мені не по праву?...

5:117. Я не казав їм нічого, крім того, про що Ти Мені наказав: «Поклоняйтеся Аллахові, Господу Моєму і Господу вашому!»...

6:17. Якщо торкнеться тебе Аллах нещастям, то немає спасителя від цього, крім Нього...

6:32. Тутешнє життя — тільки гра й забава; майбутнє житло — краще! — для тих, які богобоязливі. Хіба ви не зрозумієте?

6:51. ... Немає... — крім Нього — покровителя і заступника...!

6:106. Дотримуйся того, що вселено тобі від твого Господа: «Немає Божества, крім Нього!», — і відвернись од багатобожників!

7:6. ... Ми не буваємо відсутніми!

7:26. ... Воістину, Ми зробили шайтанів[138] заступниками тих, які не вірують!

7:40. А ті, які ввірували і творили благе, — Ми покладаємо на душу тільки можливе для неї, — вони — мешканці раю...

---

[136] Тобто Ісус Христос не рівний Богові-Отцю, хоча і є Його Невід'ємною Частиною.

[137] Марії.

[138] Дияволів.

7:179. В Аллаха — прекрасні імена[139]; закликайте Його по них і залишіть тих, які вносять розкольництво про Його імена! Буде їм віддано за те, що вони роблять!

9:51. Скажи: «Не обхоплює нас ніколи ніщо, крім того, що накреслив нам Аллах! Він — наш Заступник!». І на Аллаха нехай покладаються віруючі!

9:117. Воістину, Аллахові належить влада над небом і Землею! Він живить і умертвляє, і немає у вас — крім Аллаха — заступника і помічника!

10:13. А коли людину торкнеться зло — вона волає до Нас (будучи) і на боку, і сидячи, і стоячи; коли ж Ми усунемо зло, що оволоділо нею, — вона проходить, наче і не кликала Нас проти зла, що торкнулося її...

10:45. Воістину, Аллах ні в чому не несправедливий до людей, але люди несправедливі самі до себе!

10:107. Якщо Аллах торкнеться тебе злом — то немає спасителя від цього, крім Нього. А якщо Він побажає тобі добра — те немає того, хто утримає Його Милість...

11:18. Хто бажає життя близького і його принад — тим Ми допоможемо повністю завершити діла їхні в ньому, і вони тут не будуть обділені.

11:19. Це — ті, для яких немає в майбутнім житті нічого, крім пекла, і даремне те, що вони зробили тут, і ніщо є те, що вони творили!

13:36. А ті, кому Ми дарували книгу (Коран), — радуються тому, що послано тобі... Скажи: «Мені велено поклонятися Аллахові і не додавати Йому співтоваришів; до Нього я закликаю, і до Нього — моє повернення!».

16:120. ... Воістину, твій Господь прощаючий, милостивий — для тих, які творили зло через незнання, а потім покаялися після цього і виправилися.

17:24. І вирішив твій Господь, щоб ви не уповали ні на кого, крім Нього, і до батьків — благодіяння. Якщо досягне в тебе старості один із них або обоє, то не кажи їм — тьху! і не кричи на них, а кажи їм слово благородне.

---

[139] **Імена Бога, що виникли в різних мовах.**

17:25. І схиляй перед ними обома крило смиренності з милосердя й кажи: «Господи! Помилуй їх, бо вони виховували мене маленького!».

17:28. І давай родичу належне йому, і бідняку, і мандрівнику й не марнотрать нерозважливо, —

17:29. адже марнотрати — брати шайтанів!...

17:31. І не роби твою руку прив'язаної до шиї[140], і не розширюй її всім розширенням[141] — щоб не залишитися тобі несхвальним, жалюгідним!

17:32. Воістину, Господь Твій простирає уділ, кому Він бажає, і все розподіляє. Воістину, Він про Своїх рабів знаючий і видючий!

17:39. І не ходи по землі гордовито!...

18:110. Скажи: «Я ж — людина, подібна вам; дано мені Одкровення про те, що Бог ваш — Бог Єдиний. І хто сподівається зустріти свого Господа — нехай творить справу благу і в поклонінні Господу своєму (нехай) не приєднує до Нього нікого!».

20:7. Бог! — немає Божества, крім Нього; у Нього — прекрасні імена!

20:48. Він сказав: «Не бійтеся, Я — з вами, слухаю і бачу!»...

21:36. Усяка душа вкушає смерть[142]; Ми випробовуємо вас злом і добром для випробування; і до Нас ви будете повернуті!

22:74. Аллах обирає посланників з ангелів і з людей...

28:50. ... Хто більше збився зі шляху, ніж той, хто пішов за своєю пристрастю без керівництва від Аллаха? Воістину, Аллах не веде Прямим Шляхом людей неправедних!

28:59. Господь твій не був такий, щоб губити поселення, поки не пошле в них посланника, що читає їм Наші знамення (для повернення до праведності). Ми не губили поселень без того, щоб мешканці їх були неправедні!

31:20. І коли скажуть їм: «Ідіть за тим, що послав вам Аллах!», — вони кажуть: «Ні, ми підемо за тим, на чому знайшли батьків наших!»...

---

[140] Щоб ухилитися від роботи.
[141] Загрібаючи все собі.
[142] Смерть свого тіла.

31:21. А хто повернув своє обличчя до Аллаха і творить добро — той ухопився за надійну опору!..

31:22. А хто не ввірував — хай не засмучує тебе невір'я його! До Нас їхнє повернення, і Ми пояснимо їм про те, що вони вчинили...

32:11. Скажи: «Приймає вашу кончину ангел смерті, якому ви доручені, потім ви до вашого Господа повернуті будете».

32:12. А якби ти бачив, як грішники никнуть очима перед своїм Господом: «Господь наш, ми побачили і почули! Поверни ж нас, щоб ми змогли творити благе! Ми ж (тепер) переконані в істині!».

32:20. А ті, які гріховодили, — їхнє пристанище — пекло. Щоразу, як вони побажають вийти звідти, — їх туди повертають і кажуть їм: «Скуштуйте покарання пекла, що його ви вважали неправдою!».

32:21. І дамо Ми спробувати їм покарання найближчого[143], (яке є) крім покарання найбільшого[144], — може, вони повернуться!

33:5. ... Немає на вас гріха, у чому ви помилилися, а тільки в тому, що затівали (поганого)...

33:16. Скажи: «Не допоможе вам втеча, якщо ви біжите од смерті!...».

33:41. О ті, хто ввірував! Згадуйте Аллаха частим пригадуванням, і прославляйте Його ранком і ввечері!

33:39. Воістину, Аллах тримає небо і Землю, щоб вони не зникли...

37:182. І — хвала Аллаху, Господу світів!

39:43. Аллах приймає душі в момент смерті; а ту, яка не відійшла, — уві сні...

39:56. Ідіть за кращим, що послано вам від вашого Господа!...

39:66. ... Аллаху поклоняйся і будь вдячним!

40:62. І сказав Господь: «Кличте Мене, Я відповім вам!...».

41:5. Скажи: «Адже я — людина, така, як ви; мені було сповіщено, що Бог ваш — Бог єдиний. Спрямовуйтеся ж до Нього безпосередньо і просіть у Нього прощення!...».

---

[143] По закінченні цього втілення.

[144] Після «кінця світу».

41:7. Воістину, тим, які ввірували і творили благе, — їм нагорода невичерпна!

41:46. Хто творив благе — то для самого себе, а хто творив лихе — теж проти себе...

41:51. А коли Ми зробили милість людині, вона повертається і йде. А коли торкнеться його зло, він — власник всеосяжної молитви.

42:8. ... Аллах — мій Господь, на Нього я поклався і до Нього звертаюся!

42:12. ... Аллах обирає до Себе, кого побажає, і веде до Себе (того), хто звертається.

42:29. А (якщо) щось застає вас із нещасть — так це те, що спричинили ваші руки; і прощає Він багато чого.

42:47. ... А коли Ми даємо людині відчути Нашу милість — вона радується їй, а якщо її здолає зло за те, що раніше зробити її руки, — то тоді людина невдячна!

42:48. Аллаху належить влада над небом і Землею; Він творить, що бажає, дає, кому забажає — жіноче потомство, кому забажає — чоловіче.

42:49. Або Він з'єднує їх: чоловіків і жінок; а кого бажає, робить безплідними...

46:2. Ми не створили небо і Землю й те, що між ними, інакше як за істиною і на певний строк...

49:12. О ті, хто ввірував! Бережіться багатьох думок! Адже деякі думки — гріх...

59:20. Не рівні мешканці пекла і мешканці раю. Мешканці раю — вони — досягли успіху!

59:22. Він — Аллах, немає Божества, крім Нього, — Цар, Святий, Мирний, Вірний, Охранитель, Великий, Могутній, Найвищий; хвала Аллаху...!

59:24. Він — Аллах — Творець, Будівник, Учитель. У Нього — найпрекрасніші імена! Хвалить Його те, що в небі і на Землі. Він — великий, мудрий!

84:6. О людино! Ти прагнеш до свого Господа устремлінням — і зустрінеш Його!

87:1. Хвали ж ім'я Господа твого Найвищого...!

* * *

А тепер познайомимося з деякими хадісами — висловленнями пророка Мухаммада і Бога через нього, записаними в книгах Священного Переказу ісламу — Сунні (цит. за [63]):

Гарне виховання — це найкраща спадщина, яку можна залишити дітям.

Говори завжди правду, навіть якщо вона тобі не вигідна!

Тим, що знаєте, ділитеся з іншими і навчите їх!

Того, хто нікого не пошкодував, ніхто не пошкодує.

Не будьте тягарем для людей!

Не сідаєте між двома сидячими, не запитавши в них попередньо дозволу.

Будьте ощадливими і не допустіть себе до впадання в нестаток!

Не робіть нічого такого, що потім мучитиме вашу совість!

Багатство полягає не в кількості товару, а в широті душі.

Знання є скарб, ключем до якого є допитливість.

Відійдіть від дурня!

Уникайте п'янких напоїв!...

Спокій — виграш, сум'яття — втрата.

Не поспішайте в рішеннях і передбачайте наслідки!

Не судіть нікого, ґрунтуючись на припущеннях, або якщо у вас є сумніви.

Умовляйте кожного не робити зла!

Якщо винуватого доводиться карати, ніколи не бийте його по обличчю!

Той, хто встає пізно, закриває собі двері до статку.

Усякий хабар є гріхом і мерзенним джерелом доходу!

Той, хто розлютився, хай змовкне негайно!

Негостинна людина — неповноцінна людина!

Винагородіть тих, хто зробили вам добро!

Достойна справа — простити тому, хто тебе скривдив, дати тому, хто тобі відмовив, простягнути руку миру тому, хто з тобою свариться!

О людино! Якщо не наситишся ти малим, не задовольнить тебе й велике!

Добрі справи роби без розголосу.

Не бажайте смерті ні собі, ні іншим.

Той, хто не дякує людям, — не подякує й Аллаху.

Все, створене Аллахом, прекрасне, хоча люди не завжди це розуміють!

Аллах створив хвороби, але Він створив і ліки від них.

Аллах щедрий і любить щедрих людей.

Для всього є свій шлях. Шлях же до раю відкриває знання.

За знаннями не лінуєтеся йти навіть до далекого Китаю, бо надбання знань є найголовнішим обов'язком мусульманина!

Жебрацтво є заняття непристойне!

Розпочинайте їсти, пам'ятаючи Аллаха, і не будьте вибагливі в їжі!

Врата до добробуту знаходяться під замком. Ключем для нього є труд.

Ворожити і вірити словам ворожок, провісників і чарівників — це мерзенність.

Погану людину характеризують такі ознаки: вона бреше в розмові, не виконує своїх обіцянок і, відчуваючи безкарність, творить підлі справи.

Із працівником розрахуйся за вчинене, поки в нього не висох піт!

Хто вдачею м'який, поведінкою гарний і не шкодить іншим — того не торкнуться вогні пекла!

Година, витрачена на придбання корисних знань, Аллахові угодніша, ніж ціла ніч, проведена в молитві.

Повсякчас намагайтеся бути чистими!...

Спеціально для чоловіків:

Добре ставитеся до жінок!...

Шляхетний добре ставиться до жінок, підлий же буде з ними підступний.

Поважайте жінок!...

Якщо одночасно покличуть тебе батько і мати, то спочатку підійди до матері!

БАХАУЛЛА — СІМ ДОЛИН. ЧОТИРИ ДОЛИНИ[145]

... Розкрию... тобі святі і блискучі знамення від долин слави, аби залучити тебе до двору святості, наближеності і краси — і привести тебе до вершини, на якій не побачиш ти в Творінні нічого, крім Образу Улюбленого тобою!

Мир тому, хто йде Прямим Шляхом!

Істинний шукач спрямований лише до предмета своїх бажань, і в люблячого немає іншого наміру, крім з'єднання з Коханим.

Але шукаючий не знайде шуканого, якщо не пожертвує всім. Це означає, що все, ним (раніше) бачене, чуте і сприйняте, слід відкинути, щоб увійти в Царство Духа, Воно ж і є Град Божий!

Необхідно трудитися, якщо хочемо ми знайти Його; потрібно пломеніти, якщо ми сподіваємося скуштувати меду з'єднання з Ним; і, пригубивши від чаші цієї, — ми відринемо тлінний світ.

Мандрівник у цій подорожі — кожної країни житель, усякого краю мешканець. У всякому обличчі вишукує він красу Друга, у кожній країні шукає він Коханого. Він входить у будь-які збори і шукає близькості із кожною душею, бо в чиїйсь свідомості може він виявити таємницю Друга, у чиїмсь лиці — побачити красу Коханого.

---

[145] **Вибрані цитати з [21].**

Якщо з Божою допомогою знайде він на цьому шляху сліди Друга, Який не залишає слідів, і через небесного посланця вдихне (Його) пахощі... — він вступить прямо в Долину Любові і розтане в її Вогні.

Дивно: хоч Коханий явний, як Сонце, безтурботні продовжують ганятися за мішурою і златом!

Звільнись од того, що жадає твоя (земна) пристрасть; потім зроби крок назустріч Господу твоєму!

Очистися від усього, крім Нього, — щоб віддати життя своє Його Любові!

Бідність, про яку тут йдеться, означає нездобуття речей створеного світу — і багатство в речах світу Божого.

Тільки варто істинно люблячому і вірному другові досягти присутності Коханого — як іскри від краси Коханого і жар від серця люблячого запалять полум'я і спалять всі пелени та запони. Бо, все, чим він володіє, — від серця до шкіри — займеться Вогнем, у якому ніщо не вціліє, крім Друга!

Уникай порога Істинного, якщо ще маєш «земні» якості!

Воістину, ми належимо Богові, і до Нього вертаємося!

Ніколи не осягне нас ніщо, крім того, що начертав нам Бог.

... Один із пророків Божих запитав: «О Господь мій, як нам досягти Тебе?» І відповіддю було: «Відмовся від себе — і тоді осягнеш Мене!».

... Любов є Світло, Яке ніколи не проникне в серце, пронизане страхом.

Мир тому, хто йде Прямим Шляхом!

РЕЛІГІЯ СИКХІВ[146]

Бог перебуває скрізь, і в нас — також; але завіса его відокремлює нас від Нього...

Егоїстичний розум не може осягнути моральних принципів — ... і залишає пригнічену душу наосліп бродити в темряві, так ні-

[146] **Вибрані цитати з [47].**

коли й не досягаючи Мети. Егоїзм перекриває шлях бажаного духовного зростання.

Розум (звичайної) людини знаходиться в хаотичному стані. Вона сповнена п'яти пороків: (сексуального) прагнення, гніву, жадібності, прив'язаності та гордині — або егоїзму (егоцентризму).

... Істинний Гуру — це не фізичне тіло, і тому тіло не є гідним будь-якого поклоніння... Порятунок не може бути досягнутим за допомогою споглядання фізичної подоби Гуру.

Фізичне тіло гуру Нанака послужило платформою, з якої Сам Бог сповістив Своє Послання...

Його сім'єю було все людство, і, служачи людству, він служив Господу.

Ніщо не зрівняється за цінністю зі спогляданням Бога.

Дай мені Свою Руку, о Єдиний, Перевершуючий усіх: тільки Ти Один мені допоможеш!

Солодка Твоя Воля, о мій Господь!... Гуру спокійно пережив усі катування і жодного разу не видав подиху або стогону. Гуру був непохитний! Гуру залишався спокійним і незворушним, як море! Гуру був у стані абсолютного блаженства!

Я ніколи не убоюсь катування. Все це відбувається з Волі Бога, і тому будь-яке катування для мене — насолода.

Ти пишаєшся своєю імперією — тоді як я гордий Царством Безсмертного Бога!

(Його) Світло злилося зі Світлом, і тіло ніде не знайшли.

Вчення... наполягає на прийнятті Волі Бога. Воно і складає основу віровчення сикхів. Розум, що досяг Просвітління, живе відповідно до внутрішніх вимог Його наказів.

День і ніч медитуй!...

Наприкінці шляху всі твої інші справи виявляться даремними!

Шукай товариства святих!

І зосередься тільки на спогляданні Бога.

Налаштуй свій розум на перетинання моря життя, бо в гонитві за мирськими насолодами життя розтрачується.

Згідно з сикхізмом, ціль людського життя полягає не в тому, щоб потрапити до раю... народної віри індусів, але в шуканні Бога і знаходженні Єдності з Ним. Кінцева мета релігії сикхів полягає в Злитті з Вищою Душею у Вічному Блаженстві, Що Не Припиняється. Сикх жадає духовного Єднання з Господом... Людське життя розглядається сикхізмом як можливість досягнення цієї Мети, і, якщо цю можливість упустити, людина повертається до циклу народжень і втілюється знову.

АГНІ-ЙОГА

Термін Агні-йога був уперше почутий подружжям Миколою та Оленою Реріх від жителів гір під час експедицій по Центральній Азії. Цей термін означає *Злиття з Божественним Вогнем* або *Шлях до такого Злиття. Вогонь* — у цьому контексті — це подібний до полум'я стан Найвищої Божественної Свідомості, що його Вона може набувати.

Реріхи розвинули Вчення Агні-йоги і принесли його в Росію та інші країни, тому тепер термін Агні-йога існує в нерозривному зв'язку з їхніми іменами.

Подружжя Реріх були дуже вдалою парою: він — жагучий мандрівник і талановитий живописець, вона — вірна його супутниця, яка набула окрім того пророчої здатності — здатності обопільної розмови з Богом. Результатом цих святих бесід стали щоденники Олени Реріх, які склали 14 томів під загальною назвою «Жива етика».

Що являють собою ці записи? Вони — дуже неоднорідні, найчастіше важкі для сприйняття, текст у багатьох місцях не відредагований літературно, найглибші істини перемежовуються з явними жартами Бога і довгих наборів фраз, позбавлених змісту. Чому так?

Справа в тому, що, за задумом Бога, ці записи зовсім не призначалися для опублікування саме в такому вигляді: Він указував видати лише тематичні вибірки з них [3].

Причина ж якісної неоднорідності тексту полягає в наступному. Бог, тренуючи пророчу здатність Олени Реріх, наполягав на веденні саме систематичних, щоденних записів [3]. Але для цього

не завжди був актуальний на цей момент матеріал. І тоді очікуваній на слова Господа Олені Реріх давалися — що типово в таких випадках — просто майже безглузді потоки красивих фраз.

А жарти типу: ноги холодіють тому, що вся енергія пішла на розпалення серця, — підносилися, аби у важкі хвилини підбадьорити втомлених мандрівників.

Ще однією, що вимагає спеціального згадування, особливістю текстів є розширення меж термінів «вогонь», «вогненність» на психоенергетичні процеси і явища. Робилося це з метою створити настрій енергійності, пафосу боротьби. Але для розуміння Вчення читачеві варто диференціювати поняття Божественного Вогню — і «вогненних» проявів психічної діяльності людей і духів.

«Вогненною» енергійністю пронизані всі тексти «Живої етики», а також дивовижні за силою виразності живописні твори Миколи Реріха. І це стало однією з найсильніших рис початого через Реріхів духовного руху.

Рух Агні-йоги вніс вагомий вклад у духовне пробудження людей, насамперед, Росії, що опинилися жертвами атеїстичного насильства з боку КПРС, а потім звироднілої до рівня народних казок домінуючої релігійної ідеології. У найцінніших вказівках, якими наповнені книги «Живої етики», Бог у черговий раз дав людям роз'яснення про те, що таке Бог, людина, еволюція, сенс життя, показав можливість досягнення Досконалості, виходу з кола страждань, можливість пізнати Його, Бога, досягти вищої реалізації себе в Злитті з Ним.

Агні-йога — це «Вчення не на сон грядущий, але для насичення всього життя» [2].

Розглянемо тепер основні положення Вчення Агні-йоги:

Бог

Головний аспект Бога — Споконвічна Вселенська Свідомість, суще (існуюче) в Його Обителі — «Безмежності». Він може мислитися як Отець і Мати всього іншого сущого. Він є Єдність Множинностей — взаємозлита Єдина Сукупність всіх Досконалих, які коли-небудь влилися Свідомостями в Нього. Саме ця «Об'єднана Свідомість управляє світом» [2]. Люди називають Його по-різному

своїми різними мовами: Бог-Отець, Творець, Аллах, Ішвара, Дао, Рік, Рід, Матір Світу, Адібудда, Сварог і т.п., — але, незважаючи на це, Він — єдиний для всіх сутностей всесвіту.

Будова всесвіту багатомірна. Вона представлена шарами (еонами, локами) шкали багатомірності, в яких живуть свідомості, що перебувають на різних щаблях еволюційного просування. Шари багатомірності розрізняються за ступенями стоншеності. Чим більше стоншена свідомість — тим на більш високих щаблях еволюційної драбини вона перебуває. Межа стоншеності є Споконвічна Свідомість, що існує у вищому, споконвічному шарі. Шлях еволюційного сходження є стоншення свідомості і її зміцнення в більш високій стоншеності. І «Безмежність є межею людських можливостей» [1].

«... Говорячи про Безмежність, ми не представлятимемо її як щось порожнє..., але (знатимемо її) як щось, ... (наповнене Тим, Хто перебуває) у Своєму неспинному (еволюційному) сходженні» [2].

Отже, індивідуальні свідомості розташовуються ніби на щаблях багатомірної драбини, до вершини якої ми і повинні прагнути. Тільки драбина ця веде нас не вгору у звичайному розумінні, а *вглиб* багатомірного Творіння — до Творця. При цьому орієнтиром нашим є «Свідомість Вищого Духа, (Яка) є насичений Вогонь» [2].

«Сили Ієрархії[147] об'єднані у двох світах: Начало Провідне (Ішвара) і Начало, що виконує Велику Волю (Брахман, Святий Дух), Вони є Єдиним Джерелом» [3].

«Вся сила творення тримається на Ієрархії. Тільки в повнім усвідомленні Великого Служіння можна зрозуміти красу Духа і могутність Ієрархії. Простір кличе до виконання великого закону!...» [2].

«...Тільки повне розуміння Великого Служіння може дати учням устремління до явленої Ієрархії. Коли творчість (людського) духу може вміщати Велике Служіння — то всі шляхи до Нас відкриті.» [2].

(Скажи): «Люблю Тебе, Господи, і відданий Тобі, Владико, і шаную Тебе, Учителю!»... — Так можна відданістю... відкрити нові затвори.

---

[147] **У працях Реріхів термін «Ієрархія» використовується не в загальноприйнятому значенні, а як «Сукупність Ієрархів», що складають Споконвічну Свідомість і проявляють Себе у вигляді Брахмана (Святого Духа).**

... Якщо знаєте безперестанне предстояння — уже маєте найкоротший шлях до Нас.

... Палайте серцями і творіть любов'ю!» [2].

Шлях до Бога

Етика

Сенс життя людини полягає в зростанні індивідуальної свідомості [2], яка повинна, розвинувшись, влитись у Творця.

Спочатку кожна людина розвивається у звичайній мирській діяльності. Швидке ж її просування стає можливим відтоді, коли в неї з'являється інтенсивна спрямованість до практичного пізнання Бога.

Ця спрямованість повинна стати жагучою, «полум'яною», «вогненною» — тоді така людина може розраховувати на повну підтримку Ієрархії Сил Світла.

«... На Шляху Вогненному немає самітності і порожнечі, але є лише відрив від світу земного і нестримне тяжіння до світу Вогненного!» [3].

«Той, хто дерзає, знає, що радість духу полягає тільки в досягненні. Не має потреби той, хто дерзає, в людських визнаннях, бо його досягненням є вінець, сплетений працею й устремлінням!

Тільки герої духу знають істинне досягнення!

Так той, хто дерзає, буде звільнений від самості. (Тому що) він знає істинне служіння на благо людства.

На Шляху до світу Вогненного запам'ятаємо про дерзання!» [3].

«Затвердитися серцем на Владиці є першою умовою на шляху до світу Вогненного» [3].

Шлях просування щаблями самовдосконалення — це, насамперед, етичне перетворення себе. Воно включає і формування вірної, сильної спрямованості, і очищення себе від таких пороків, як:

— лінь,

— насильництво,

— здатність до неправди, до зрадництва,

— грубість,

— корисливість,

— собіслужіння,

— мстивість,

— зарозумілість,

— егоцентризм,

— пошук людського визнання,

— здатність до грубих емоційних станів:

злості,

роздратування,

ревнощів,

нудьги,

туги,

скривдженості,

— здатність до вживання в їжу тіл убитих тварин,

— уживання алкоголю, тютюну, інших наркотиків.

З позитивних якостей, які повинні всіляко розвиватися, треба відзначити:

— доброзичливість,

— співчуття,

— відданість Богові,

— смиренність перед Ним,

— спрямованість до пізнання Його і Злиття з Ним,

— готовність допомагати іншим істотам,

— спрямованість до творчості,

— безкорисливість,

— сприйнятливість до краси,

— енергійність у справах служіння і розвитку себе,

— контроль своїх емоцій, відмова від брутальності, культивування стоншеності,

— спрямованість до знань, розуміння сенсу життя,

— розвиток витонченої і мудрої сили,

— володіння вдячністю як властивістю душі,

— дбайливе ставлення до здоров'я, бо воно необхідне для успішної духовної роботи і служіння.

Саме через такий розвиток себе ми робимо Божественний Вогонь для себе «таким, що не обпалює» [3].

Найважливішим методом для реалізації більшості наведених етичних принципів є розвиток духовного серця. «Розкриття» і подальше зростання його стають вирішальним чинником, основою всього духовного Шляху. Зокрема, саме це дає здатність до правильної медитації. А саме медитація є головним методом удосконалювання свідомості, практичного пізнання Бога і Злиття з Ним.

Громада

Іти до Бога найкраще громадою — групою однодумців, об'єднаних загальною вищою спрямованістю.

У громаду варто приймати тільки відданих справі і чесних людей, а тих, хто лінується, брехливий, здатний до зрадництва, — тих треба безжалісно усувати від роботи.

Справи громади — це вивчення, обговорення Вчення, практична допомога один одному, зокрема, через психоенергетичні методи, наповнення один одного любов'ю і розпалення нею сердець, практичні заняття з естетики, з очищення і розвитку енергоструктур організму, медитативні практики тощо.

Групова психоенергетична робота набагато ефективніша для кожного, ніж індивідуальна, бо при цьому створюється потужне загальне енергополе.

Об'єднання свідомостей общинників у їхній загальній любові є підготовкою до Злиття з Божественною Свідомістю.

«Наш Вогненний закон приписує об'єднання свідомостей» [2].

Труд общинників повинен бути їхнім служінням Богові, він не повинен ґрунтуватися на вигоді, не повинен бути «собіслужінням» [3].

Члени громади повинні готувати себе до зустрічі з духовним Майстром, тільки за допомогою якого можна пізнати проходи в найтонші шари багатомірного Абсолюту, пізнати Ієрархію. Без Майстра така «трансмутація» неможлива [1].

«Істинно, якщо знаєте безперестанне предстояння, — уже маєте найкоротший шлях до Нас.

Для людей зазвичай особливо страшна повсякденність. Для них вона є символом стомлення...

Тим часом, для Нас (ваша) буденність є вдосконалюванням і сходженням. Вона відкриває врата Безмежності.» [2].

Зустрічі зі злом

Кожна людина на цьому Шляху обов'язково стикається із протидією сил зла з боку втілених і невтілених істот. Вони — представники хаосу, «чорні». Їхня «чорність» — не тільки символ, але й реальна, видима яснобаченням властивість грубих, брудних енергій їхніх звироднілих, деградованих свідомостей.

Хто — вони? Як їх впізнати? Вони — це люди, що живуть в емоціях гніву (злості, роздратування, осуду і т.п.). Вони схильні до насильства, до неправди, підлості, зрадництва. Це однаково стосується і втілених людей, і людей-духів: адже, розутілившись, людина зберігає свої душевні якості.

Сили зла, однак, цілком потрібні тому, хто йде до Світла — як творці належної напруги, як протидія, що тільки й може загартувати характер воїна. А без пристрасності і напруження всіх сил до вищого горіння — пробитися до Мети не можна. Зіткнення із силами зла також змушують тісніше «пригортатися» до Господа — і в цьому теж їхня об'єктивна значимість.

«Деякі легковіри думають, що механічне проголошення Вищих Імен уже захистить їх од темних нападів. Але не механіка, а чистий вогонь серця тільки може створити надійний щит.» [4].

«... Ті, що йдуть із Силами Світла, повинні знати, що без напруженої битви немає перемоги» [2].

«Запитують: чому часто зволікаємо зі знищенням ворогів? Причин багато, назвемо дві.

Перша — кармічні умови. Можна легко зашкодити близьким, зачіпаючи пов'язаного кармою ворога. Можна порівняти це становище із найважчою операцією, коли лікар не видаляє хворий орган, щоб не зачепити небезпечну артерію... У Нас вважають корисніше відокремити небезпечного супутника, ніж порушити весь караван.

Друга причина (полягає в тому), що вороги є джерелом напруги енергії. Ніщо не може так нагнітити енергію, як протидія. Тому, для чого винаходити штучні перешкоди, коли «чорні» намагаються щосили збільшити нашу енергію?!» [2].

«Потрібно пам'ятати, що позитивні сили творять під тиском негативних...» [2].

«Не може відбутися рух без напруження, і тому кожне поступальне Вчення має потребу у ворогах і у Вчителеві... Ніяке нагнітання не пройде без користі... Кожне зростання духу має потребу в обтяженні обставинами.» [2].

«... Потрібно твердо пам'ятати дві умови. Одна — що людей ворожих варто уникати, бо не вони призначені (до Вищого). І друга — що, може, саме ворожість буде (вам) гідним трампліном.

Але затримка — не за ворогами, порахуйте ближче!» [2].

Так, уплутуватися в боротьбу з ними треба далеко не завжди. Важливіше — прийти до своєї Мети і допомогти тим, хто з тобою йде. «Творче подолання хаосу... — постійний подвиг. Але битва з темними — лише судома, що утрудняє поступ.» [2].

Важка карма

У деяких людей життя на Землі переповнене стражданнями. Але це — їхня власна доля (карма), створена етичними помилками в цьому або в минулих життях. Це — сприятлива для них ситуація, щоб, пізнавши розпач від свого становища, почати змінювати себе, почати вириватися з пекла. Якщо цього не зробити — буде ще гірше.

«... Людські душі проходять «чистилище» на Землі» [3].

(Інший варіант причин наших бід — це коли Бог у такий спосіб указує відданій Йому людині на необхідність радикальної «зміни курсу» [9]).

У кожному разі — при будь-яких бідах і негодах — треба ще більш, ніж за легкого плину життя, учитися брати до уваги водійство Бога й усувати свою «самість», приліплюватися ще тісніше до Нього.

«Потрібно зрозуміти, що імперил (психічна енергія роздратування, гніву) і грубі земні прагнення дають свої тяжкі виразки... Виразки духу переносяться в світ інший, якщо вони не зжиті (при житті) на Землі. Звільнення від фізичної оболонки не означає звільнення від духовних виразок.» [3].

«Сили, явлені для Служіння Світла, не втручаються в карму, як думає дехто, не посвячений у міць карми. Сили Світла спостерігають за діями людськими, даючи напрям, але не втручаючись у життя.» [3].

Лише духовні невігласи озлоблюються земними стражданнями, заганяючи себе в ще глибші шари пекла [3].

Звільнення від оков пекла досягається через покаяння (осмислене каяття, ціль якого — навчитися не повторювати помилки), інтенсивну роботу з вирощування в собі позитивних якостей і зближення з Богом. Той, хто досяг своїм розвиненим духовним серцем Злиття з Божественним Вогнем — звільняється повністю і назавжди від всієї своєї несприятливої карми.

Бог говорить: «Я Сам — вам Помічник» [34:Листи Саду Морії. Поклик].

Кращий засіб од усіх лих — Злиття з Ним. Якщо ми перебуваємо в цьому Злитті — ми маємо Його Щит. «Всі залякування — нікчемні. Навіть зустріч із сильними темними сутностями не небезпечна, якщо збережено міцний зв'язок з Ієрархією.» [34:Серце].

Але щоб прийти до Злиття — треба почати з того, що вступити у війну — у війну проти своєї недосконалості.

«Нехай люди (зараз) усвідомлюють навколишню небезпеку... Життя в тонкому світі (поза втіленнями) набагато триваліше. Треба готувати себе до неї.» [34:АУМ].

«... Жахливо — боятися Світла: адже Вогонь перетвориться на полум'я поїдаюче!» [34:АУМ].

«Із трудом люди наважуються вимовити найпростіший закон: «Благословенні перешкоди — ними зростаємо!». Випробування до-

сить легко допускаються (людьми), поки вони не настали. Ніхто не хоче прискорювати (своє) просування через перешкоди!

Але ще нестерпніше людству чути про користь страждань. Причина — не в тому, що деякі боялися б болю чи незручності, але вони не усвідомлюють життя поза земним існуванням! Вони готові перетерпіти незручності ночівлі заради завтрашнього свята, але порівняти життя земне з Безмежністю вони не бажають!

Страх перед Безмежністю є найнеприпустимішою ганьбою мислячої істоти!» [34:АУМ].

Психоенергетика

Зцілення

Механізмом виникнення дуже багатьох хвороб, включаючи рак, є введення в тіло по його ослаблених енергоструктурах чужих «чорних» енергій [3].

Також і багато «душевних» хвороб типу шизофренії — це введення в тіло слабкої душею і обтяженої пороками людини «чорного» підселенця. А типові кармічні причини цього — зрадництво або легковажність. [2]

«Чисті серцем не підлягають зараженню одержимістю, але тухлі серця можуть приваблювати жахливих сутностей» [3].

Якщо у випадку психічних захворювань такого складу ситуація виявляється майже безнадійною, то при тілесних хворобах, викликаних зазначеними причинами, можна застосовувати біоенергетичну корекцію [2; 34:АУМ].

Так, рак — бич людства, і він наростатиме. Але той, хто не вживає м'ясо, вино, тютюн і наркотики, хто тримає в чистоті психічну енергію, — той може не думати про рак [34:Агні-йога].

Лікування раку на початковій стадії може бути оперативним. Але це виявиться безглуздим, якщо людина після видужання продовжуватиме вести колишній спосіб життя. [34:Агні-йога]

Щодо інфекційних захворювань, то варто знати, що їх треба лікувати комплексно: поєднуючи енергетичні прийоми з медикаментозними [1].

У кожному разі — включаючи енергетичні атаки «чорних» — попередити ураження свого організму можна створенням «Вогненного Щита», тобто з'єднанням себе з Полум'ям Божественного Вчителя.[148] Адже всі ці битви призначені Ним — і лише для того, щоб ми навчилися тісніше притулятися до Нього. Поки Щита нема, захист забезпечується «загороджувальною сіткою», утвореною наповненими енергією чакрами [2,3].

Кожен повинен зрозуміти, що здоров'я, по-перше, потрібне для успішного просування Шляхом вдосконалювання, тож вимагає уваги, турботи, а по-друге, воно перебуває в безпосередній залежності від духовних зусиль.

Зцілення себе або когось іншого повинне бути тільки комплексним. Воно починається з аналізу кармічних причин, їхнього усунення через покаяння. І лише потім (або паралельно із продовженням покаянної роботи) здійснюється психоенергетичне, медикаментозне та інше лікування.

Важливо пам'ятати, що в усіх ситуаціях, у які ми потрапляємо, завжди бере участь Бог. І Він чекає від нас правильних рішень. Вони ж можуть мати місце лише в тому випадку, якщо ми навчаємося мислити не егоцентрично, а Богоцентрично. Тобто, відчуваючи не себе, а саме Його — Регулятором, Метою, Смислом, Центром усіх подій, що відбуваються у всесвіті.

«Воістину, карма страшна тільки для тих, хто уповає в бездіяльності» [2].

«Спостерігайте, як позначається кожен вчинок на коливанні карми.

Можна бачити, як зрадництво у всіх видах викликає швидке утворення (негативної) карми. Можна багато чому навчитися на подібних спостереженнях. Як сумно бачити людей, що шкодять собі! Можна бачити, як єхидна вражає внутрішню істоту при цих самопоразках. Ніщо не може відвернути наслідки, бо занадто близькі причина і наслідок.»[2].

І навпаки: «Зростання свідомості (духовних подвижників) — істинне — свято Наше!» [2].

---

[148] Є ще один — принципово вищий щабель досконалості в створенні «Щита»: треба повністю поринути свідомістю в Безмежність (Обитель Творця) — тоді «Завіса», що відокремлює Безмежність від усього іншого, стає остаточною, абсолютно непробивним варіантом Щита.

Той, хто вміщає активну, творчу любов, — перемагає свою негативну карму і осягає Божественний Вогонь. І «... космічна відвага наповнює (такого) носія Вогню» [2].

«Серед понять мужності найнепереможніша мужність палаючого серця, коли з усією рішучістю, при повному усвідомленні подвигу явлений воїн знає тільки дорогу наступу.

Із цим подвигом мужності може зрівнятися лише крайній ступінь мужності розпачу. Розпач із тією ж поспішністю втікає від минулого — (подібно тому), як мужність палаючого серця наближує майбутнє.

Отже, де немає мужності палаючого серця — там нехай буде мужність розпачу! Тільки так можуть воїни здобути перемогу, коли натиск великий.

Не мають значення всі інші види мужності, бо в них буде половинчастість; або потрібно уникнути цієї (останньої) властивості, що межує з боягузтвом і зрадництвом.» [2].

«Яка ж дорога — найбільш стверджуюча на Шляху до Нас? Найвірніший шлях — самовідданість подвигу! Найчудесніший вогонь — полум'я серця, насичене любов'ю до Ієрархії!» [2].

«Допомагайте одне одному, чуєте?! Допомагайте і в малому, і у великому! ... Допомагайте скрізь, де може рука проникнути! Скрізь, де думка може пролетіти! ... Серце, що палає допомогою, — Наше серце!» [2].

Наближення до Шамбали

«Шамбала — виняткове місце, де духовний світ сполучається з матеріальним» [34:Листи Саду Морії. Осяяння].

Шамбала — це місце зосередження керуючих життям на Землі Ієрархів. Його можна знайти, зокрема, всередині земного космічного утворення [2], у багатомірній глибині. Шамбала є «Фокусом» «Головного Магніту» для всіх людських душ, які повинні — через «трансмутацію» — увійти туди — у вищий, найтонший шар багатомірності. Там, у Шамбалі, вони пізнають Вогненне Хрещення [3], а влаштувавшись там, зливаються навічно з Божественним «Я» Споконвічної Свідомості.

Шамбала пізнається через розширення серця до вміщання в нього усіх найтонших світів, включаючи Світ Вогненний Шамба-

ли. Подальше розширення серця дозволяє заповнити ним Безмежність [2,3].

Як же реально розпочати просування до Бога, до Вищих Ієрархів, до Шамбали?

Перше — етична самокорекція. Вона повинна містити полум'яну спрямованість до Досконалості й активне служіння справі Еволюції через допомогу людям.

Друге — упорядкування тіла з його енергетикою, набуття здоров'я.

І перше, і друге передбачають обов'язковий перехід на «беззабійне» харчування: тобто відмова від уживання в їжу тіл убитих тварин [1]. Це має, насамперед, етичне, а потім і біоенергетичне обґрунтування. Без наведення порядку в харчуванні не досягти стійкого здоров'я і не наблизитися до Бога. (Докладніше про організацію правильного харчування див. [7]).

Потім — для тих, хто до цього здатні, — ідуть щаблі психоенергетичної роботи, включаючи розвиток чакр і медитацію. Це веде — за правильної організації роботи — до поетапної «трансмутації» свідомості: її стоншення аж до стану Божественного Вогню.

«... Людство повинне усвідомити свій *Вогненний центр Ієрархії,* Що веде і насичує людство потужним провідним принципом» [2].

Перші стикання з Богом як Живою Істотою відчуваються як благодать, що спадає зверху [2]. Це — теж прояв турботи про нас Святого Духа — Його заохочувальні *знаки*.

Потім треба навчитися не тільки відчувати Його Потоки, але й зливатися з Ним — повністю — виходячи зі свого тіла. Це досягається спочатку через медитацію «Пранава» [10]. Практикуючи таке Злиття, людина проходить поступово «кристалізацію», «грануляцію» свідомості, тобто пряме збільшення її кількості і потужності.

Божественний Вогонь

У книзі [4] говориться: «Ми вигукуємо: Вогонь, Вогонь! Але лише деякі розуміють, який Вогонь...».

Так, Вищі Ієрархи проявляють Себе у вигляді *Космічного Полум'я, що не обпалює праведників.*

Також Вони можуть з'являтися і над поверхнею Землі у вигляді гігантських антропоморфних Вогненних Образів, що піднімаються в небо.

Можуть Вони і входити в серця відданих учнів, розпалюючи в них Божественний Вогонь.

Занурення свідомості духовного подвижника у Вогонь і Злиття з Ним веде до «спалювання» несприятливих залишків карми. А «пропалювання» Ним свого тіла — до його зцілення.

... Все у всесвіті впорядковується «Законом тяжіння». Він діє не тільки в матеріальному світі, але й у духовному. І душі також у їхній позитивній еволюції рухаються у своєму стоншенні до «Вищого Магніту» — Свідомості Творця в Його Обителі — у Безмежності. Такий закон Еволюції, встановлений Богом. І краще — виконувати його, краще жити в злагоді з Богом. Цей закон говорить, що ми втілені на Землю, щоб розвивати себе якісно і кількісно, зокрема, стоншуючи («трансмутуючи») наші свідомості заради переселення у більш стоншені шари Світобудови, заради збагачення собою Споконвічної Свідомості, нашого Творця.

Хто йде цим Шляхом добровільно й охоче — тому всі вигоди. Але хто пручається, виривається, чіпляється за матеріальне, відстоює свою окремість, плекає своє горде і нікчемне «я», культивує брутальність заради успіху в мирській суєті, — ті утверджують свою відособленість від Бога, відкидають Його Любов, нарощують собі страшну карму, відправляються в пекло.

Тому Бог пропонує: «... Нехай свідомість розширюється в напрямі «Фокуса» [2]. «*Середина* — зайнята Ієрархією, із *середини* виходять усі промені...» [2]. Спрямуємося ж до неї!

Шамбалу, в першому наближенні, таким чином, треба шукати зовсім не в горах, де її всі шукають, а у вищій просторовій мірності.

Про те, як допомагають нам на цьому Шляху Вищі Ієрархи, можна прочитати, зокрема, далі в цій книзі.

«Як мале людство замислюється над поняттям відповідальності, коли явище Шамбали приймається людьми як край, явлений для відпочинку!... Якби люди знали, що відповідальність за

їхні наміри несемо! Якби люди знали, що сутність Шамбали є тим Джерелом, Що творить кращу сходинку людству!...

Розуміння Нашого Вигляду людством — так не схоже дійсність!

Ми є заради просування людства!» [2].

«Ніколи не говорилося, щоб покладати на Владику, навпаки, повторювалося: наповнюйтеся Владикою! Величезна різниця між покладанням боязким і недійовим — і наповненням (своєї) суті Свідомістю Владики.

Як меч непереможний — трощить усі перешкоди свідомість, ототожнена із Владикою! Не може тулитися сумнів там, де запалена свідомість полум'яна! Не буде стомлення там, куди допущене Джерело Сили Невичерпної! Не може ввійти страх у храмину споряджень непробивних!

Так, раджу прийняти Мої Щити, не вдаючись до «рятівного» заступництва, — але перемогти Злиттям свідомостей.» [2].

Подвижники, що осягли через «цілковиту відданість» Злиття з Божественним Вогнем у Безмежності, стають «Земними Намісниками Ієрархії» [2]. Через Них Бог роз'яснює і конкретизує — на вищому рівні компетенції — Свою Волю.

Серце

Весь шлях психоенергетичного вдосконалювання людини переважно визначається розвитком її духовного серця, бо всі високі духовні досягнення здійснюються енергією свідомості, розширюваною із чакри анахати.

«... Нехай зрозуміють *серце* — як єдиний... зв'язок світу видимого з невидимим. ... Лише нитка *серця* може вести в Безмежність.» [2].

«Злиття з Вищим — правильне тільки через запалений *вогонь серця*» [2].

«Щоб зв'язати ланцюг світів (багатомірного простору), потрібно виявити особливу уважність до серця. Тільки так утримаємося в межах... наростання духу (тобто правильного кількісного зростання свідомості).» [2].

Духовне серце є органом індивідуальної свідомості, у якому продукуються емоції любові.

Емоції — стани свідомості. Вони народжуються зовсім не в головному мозку, а в спеціалізованих структурах свідомості — чакрах.

Увійшовши в анахату, свідомість переходить у стан «сердечної» любові.

Бог є Любов, тому Злиття з Ним можливо тільки в тому випадку, якщо людина сама перетворюється в Любов і набуває в цьому стані стійкості та сили.

«Якраз серце буде з'єднувачем світів, і тільки воно може відповідати Серцю Владики і всієї Ієрархії» [2].

«... Свідомість, що не вміщає цього розуміння, може тільки бубоніти великі слова, але проводити в життя — не може. Бо тільки серце, насичене Величчю Ієрархії, може зрозуміти всю велич Космічного Закону.» [2].

«Правильно вказується, що любов є провідним началом, що творить. Отже, любов повинна бути свідома, (вірно) спрямована і самовіддана. ... Серце, сповнене любові, буде діючим, мужнім і зростаючим до вміщання (Бога).» [2].

«Любов подвигу не сувора для тих, хто палає серцем, але вона лякає тих, хто любить слабкості свої, і тих, хто вагається, обіймаючи своє примарне «я».

***Вогонь* серця, *що творить*, не блукає, але стрімко підноситься сходинками Ієрархії *до Вищого Світла*.**

Любов — провідне начало, творче!» [2].

Агні-йога — це Путь полум'яної сердечної любові до Бога. Вона є реалізацією ідей бгакті-йоги.

Але треба також розуміти, що здатність до сердечної любові не може бути розвинена одними тільки закликами до цього, або тільки психоенергетичними прийомами розвитку чакри анахати. Любов — результат комплексного розвитку не слабких душ. І щоб її знайти, потрібно формувати себе за допомогою і звичайних, «земних» діянь, і спеціальних езотеричних практик, і, що найважливіше, — інтелектуальної роботи з корекції своєї етичної складової.

Стоншення свідомості

Стоншення свідомості з поступовим проникненням у найглибинніші шари багатомірності — це і є дорога до Злиття себе як свідомості з Божественною Свідомістю.

Але духовний Шлях починається не із психоенергетики, а з етики.

Розглянуті вище етичні принципи не є якоюсь черговою моральною догмою. Ні, вони найбезпосереднішим чином слугують правильному розвитку свідомостей. Вони спрямовані на знаходження людиною основних якостей, властивих Богові в аспектах Творця, Святого Духа і Месії. Ці якості такі: Любов, Мудрість, Сила, а також Стоншеність.

Любов ми ростимо через турботу про інших втілених істот, включаючи і рослин, і тварин, і різні групи людей, і людей цілком конкретних, а також через нарощування — до розжарення пристрасті — Любові до Бога. Плюс — самовіддане служіння Йому.

Мудрість ми поступово розвиваємо через вивчення себе, інших втілених і невтілених істот, Бога. Її знаходження неможливе без служіння Богові, що проявляється в служінні людям. А пізнання Бога здійснюється шляхом переспрямовування дослідницького розуму і сердечної любові — на Нього. Однією з головних ознак мудрості є творча здатність, що розвивається в процесі служіння.

А істинна сила, що зароджується спочатку з ділової енергійності людини, проявляється на вищих щаблях зростання — психоенергетично потужною і стоншеною свідомістю.

... Ми бачимо, що найважливішим принципом у розвитку в собі Божественних якостей є стоншення свідомості.

Воно починається з відмови від грубих емоційних станів, з культивування в собі станів тонких. Лише потім підключаються виключно психоенергетичні техніки стоншення.

Отже, щоб підготувати себе до справді серйозної езотеричної роботи із самовдосконалення, — потрібні як етична самокорекція, так і розвиток здатності милуватися прекрасним і співналаштовуватися з ним, і вміння бути ніжними, лагідними.

Звернемося тепер до деяких цитат:

«Не потрібно прив'язуватися думками до невеселих і важких спогадів! Інакше вони, як п'явки, висмоктуватимуть життя.

Потрібно забути про невдачі, бо вони бувають у житті кожного.

Навіщо тягти за собою хвіст непотрібних ударів?» [4].

«Краса: Космос утверджує цією формулою Еволюцію!» [34:Безмежність].

«Одне — абстрактно міркувати про далекі світи, інше — усвідомити себе учасником (частиною) їх.

Тільки той, хто не закрив собі шлях до краси, може зрозуміти, наскільки явище далеких світів (еонів) близьке йому» [1].

«Потрібно спочатку звикати до стоншення своїх емоцій — щоб наситити дух необхідними потягами до світу краси. Так умовне поняття стандарту (красивості) заміниться істинним розумінням краси. ... Відверте стоншення емоцій повинне бути впроваджене в життя.» [3].

«... Ми подали принципи дій і справ, які ґрунтуються на красі» [2].

«... Прекрасні перлини мистецтва можуть істинно підняти і миттєво перетворити дух» [2].

«... Потрібно розвивати всі думки, що ведуть до стоншення свідомості; так можна будувати (собі) вищий щабель» [2].

«... Тільки із силою відданості Вчителеві можна досягти стоншення свідомості» [2].

«... Еволюція духу вимагає стоншення (його), без якого неможливо будувати» [2].

«... Тільки тонкі енергії можуть прилучатися до тонкого; тому серцем — якнайшвидше досягнення» [3].

«Психічна енергія теж розрізняється за своїми якостями. І стоншення її може насичувати вищі прояви життєвих функцій... ... Стоншуючись, психічна енергія проходить через свої щаблі.» [3].

ВЧЕННЯ ХУАНА МАТУСА

Вчення Хуана Матуса було докладно описане американцем Карлосом Кастанедою — нашим сучасником із Лос-Анджелеса. Відомі нам його книги побачили світ у період між 1966 і 1987 роками [71-78]. Ще існує книга Д.Ноела «Огляд Кастанеди», де зібрані інтерв'ю з ним [80].

Відразу слід зазначити, що у своїх книгах Кастанеда описує період спілкування з доном Хуаном Матусом, який тривав приблизно три десятки років. За цей час розвивався не тільки Кастанеда, але й сам дон Хуан. Тобто, за книгами Кастанеди можна бачити і ранній, і пізній особистий духовний пошук дона Хуана, який не обійшовся без помилок. Тому духовну концепцію Школи варто бачити не в тому, що говорив і робив дон Хуан протягом цих десятків років, а в тому, до чого він дійшов наприкінці свого земного життя.

Отже, майбутній автор бестселерів про Школу Хуана Матуса Карлос Кастанеда закінчував університет у США за фахом антропологія. Йому потрібно було зібрати дисертаційний матеріал, і він із цією метою поїхав до Мексики, щоб вивчити досвід застосування місцевими індіанцями лікарських і психотропних рослин. Прибувши на своїй машині до Мексики, він став шукати компетентних у цьому питанні людей. Його познайомили з індіанцем на ім'я Хуан Матус, що взявся безкоштовно забезпечити Кастанеду потрібними йому відомостями.

Так вони познайомилися, і почалася їхня спільна робота. Згодом Кастанеда виявив, що дон Хуан володіє знаннями не тільки про властивості рослин, але й про древнє мистецтво магії індіанців-толтеків. Більше того, дон Хуан і сам виявився магом-чудотворцем. Тож Кастанеда вперше в житті зіткнувся з тим, що зовсім виходило за межі його звичних мирських і релігійних уявлень. Наприклад, виявилося, що ящірки можуть говорити людським голосом, що люди можуть літати у своїх тілах, витягати «з повітря» різні предмети і т.п. Кастанеда зачарувався всім цим. Інтерес ученого до цієї нової для нього галузі знань зріс неймовірно.

Одного разу дон Хуан запросив Кастанеду на зустріч, де товариші дона Хуана приймали саморобні психоделіки. Спробував і

Кастанеда. І тоді відбулася подія, що змусила дона Хуана вперше звернути увага на Кастанеду як на потенційно серйозного учня.

Дон Хуан був містиком, і увесь світ він сприймав містично. Зокрема, він надавав великого значення так званим «знакам», що надходять до нього з «іншої реальності».

А сталося те, що Кастанеда, прийнявши кілька пігулок з кактуса, почав грати в дивну гру із собакою. Він і собака почали мочитися один на одного...

Важливою тут була саме незвичайна поведінка пса, зовсім невластива собакам. Це й було сприйнято доном Хуаном, як вказівка Бога (Якого в цій Школі називали словом Сила) на особливу значимість для Школи не-індіанця Кастанеди. Із цього моменту Кастанеда й став повноправним членом партії (тобто групи) учнів дона Хуана. І дон Хуан поступово став посвячувати його в таємні знання своєї Школи.

У чому полягала світоглядна концепція Школи?

Всесвіт складається із двох «паралельних» світів, які називаються «тональ» (тобто світ матеріальних предметів) і «нагваль» (світ нематеріальний).

Ми спілкуємося зі світом матерії через так звану «першу увагу», тобто та увага, що забезпечується органами чуттів фізичного тіла.

Для того, щоб пізнати нагваль, потрібно розвинути «другу увагу», тобто яснобачення.

Є ще й «третя увага», за допомогою якої осягається Творець і Його Прояв, про яку дон Хуан говорив, як про «Вогонь».

Згідно з міфологією, яку поділяли попередники дона Хуана, світом править вселенський божественний Орел. Це було їхнім уявленням про Бога. Причому, хоч воно і казкове, проте монотеїстичне.

Цей Орел харчується душами людей, що покинули свої фізичні тіла. Але Орел також дарує деяким людям можливість «проскочити» після смерті тіла повз свій дзьоб і знайти безсмертя, якщо вони набули при житті в тілі необхідних для цього навичок, розвинули належною мірою себе як свідомості, досягли відповідної сили.

У цій концепції існував елемент залякування, що примушує до зусиль із вдосконалювання себе. Але дон Хуан, подібно Ісусу, повстав проти ставлення до Бога, заснованого на страху. Він сказав, що назустріч Богові треба йти «*стежкою серця*» — тобто *стежкою любові*. Цікаво, що дон Хуан прийшов до цього розуміння незалежно від впливу інших духовних традицій. Він не знав ні Вчення Крішни, ні Вчення Ісуса Христа, не читав ні суфійських, ні даоських книг. Новий Завіт він явно не читав, інакше б напевно цитував його.

Людина, що вирішила претендувати на безсмертя, повинна спочатку стати духовним «мисливцем». Не тим мисливцем, що вбиває дичину, а мисливцем за знаннями, який іде «стежкою серця» — тобто є бережним, люблячим і Землю, і тварин, що населяють неї.

Пройшовши стадію «мисливця», він може потім стати духовним «воїном» — тобто тим, хто «вистежує» Силу (Бога), прагнучи «прокрастися» до Неї і пізнати Її.

Дон Хуан учив Кастанеду та інших своїх учнів переважно водячи їх пустелею і горами — у натуральних умовах безпосереднього спілкування з різноманітним навколишнім світом.

Наприклад, одного разу вони піймали дикого кролика. Дон Хуан знав, що цьому кроликові за його долею вже більше не призначено жити на Землі. І він запропонував Кастанеді вбити цього кролика руками. Кастанеда сказав: я не можу! Дон Хуан заперечив: але ж ти вбивав раніше тварин! Кастанеда відповідав: але я тоді вбивав з рушниці, на відстані, не бачачи того, як вони вмирають...

Кастанеда відмовився чинити вбивство, вперше замислившись про етичне право на це, про страждання істоти, яку вбивають.

Але кролик, все-таки, на очах у Кастанеди вмер сам. Тому що час його перебування на Землі справді закінчився.

Або: одного разу дон Хуан і Кастанеда йшли по вулиці містечка і побачили равлика, що переповзає дорогу. І відразу дон Хуан на цьому прикладі став пояснювати філософію участі тільки однієї людини в долях багатьох тварин.

Так Кастанеда, який спочатку пишався своєю вченістю та цивілізованістю, все більше переконувався в тому, що істинна мудрість належить не йому, а старику-індіанцю, великому Подвиж-

никові та Учителеві, що прожив життя мисливця і воїна в гармонії з навколишнім природним світом.

... Після засвоєння учнями основ етики і мудрості дон Хуан перейшов до навчання за психоенергетичними методиками.

Тут необхідно зазначити, що до Школи дона Хуана набиралося дуже обмежена кількість учнів — одиниці. А критерій відбору — наявність уже розвинених енергоструктур організму — чакр. Зрозуміло, таких слів, як чакра або дань-тян індіанці не знали. Але вони говорили про сегменти в енергетичному «коконі» людини. І тільки учні з розвиненими чакрами вважалися перспективними для того, щоб вистояти на шляху мисливця і воїна.

Тож учні, що набиралися в Школу, вже мали певний «досвід» у психоенергетичній роботі, набутий, зокрема, ще в минулих життях на Землі. Тобто, вони були готові до серйозної роботи психогенетично.

Це дозволяло починати психоенергетичне тренування не із прочищення і розвитку меридіанів і чакр, а безпосередньо з роботи над головною силовою структурою організму — хара (нижній дань-тян).

Після здійснення роботи з хара наставав етап ділення «кокона» на дві частини: верхній та нижній «міхури сприйняття». Чому «міхури»? — Тому що ці частини «кокона» ясновидячі бачать у вигляді плавальних міхурів деяких риб. Чому «сприйняття»? — Тому що з них можна сприймати відповідно тональ і нагваль.

Розподіл «кокона» на два «міхури сприйняття» розглядався як важливий перехідний рубіж перед подальшими етапами психоенергетичного вдосконалювання. Причому треба було освоїти концентрацію свідомості в обох «полюсах» розділеного «кокона».

Подальша робота ведеться з розвитку нижнього «міхура». Але це — лише після належного стоншення свідомості або, як це називалося в Школі Хуана Матуса, після очищення свічення «кокона».

Тобто, прийоми стоншення свідомості, як і в усіх інших розвинених духовних Школах, у Школі Хуана Матуса передували масштабній «кристалізації» свідомості. Однак, методи «очищення світності» Кастанеда не описує, за винятком одного, що його можна розцінити лише як жарт, а саме — вдихання диму багаття.

Завдяки стоншенню свідомості і роботі з нижнім «міхуром сприйняття», включаючи освоєння Ніродхі, учні доходили стану Нірвани (хоча цього санскритського терміну вони не знали). Спочатку вони освоювали статичний варіант Нірвани в Брахмані, потім динамічний — коли «скристалізована» свідомість активно діє в тонких еонах. І в цьому стані можна торкнутися свідомістю будь-якої істоти в межах Землі і навколо неї, потрібно лише мати інформацію про цю істоту.

Дон Хуан одного разу ляснув Кастанеду долонею по спині. (Цей прийом він використовував часто, щоб зрушувати «точку складання», тобто зону розподілу свідомості в учнів) — і Кастанеда, підготовлений до цього попередніми вправами, увійшов у статичний варіант Нірвани в одному із Брахманічних станів. У цей момент він уперше відчув глибоке заспокоєння, вперше відчув Бога, пізнав, що Бог і є Любов...

Але раптом він чує голос дона Хуана, котрий говорить йому, що цей стан, хоч і прекрасний, але не той, до якого треба зараз прагнути. Далі треба йти! Не думай, що це — межа твоїх можливостей... Цими словами дон Хуан закликав Кастанеду, який пізнав у Нірвані високе блаженство, не «прив'язуватися» до цього, а йти далі... Кастанеда спочатку образився, розлютився на дона Хуана. Але той був непохитний: треба далі йти!...

А далі — що? Далі — динамічний аспект Нірвани, коли «викристалізована» свідомість активно діє в тонких еонах. І в цьому стані можна торкнутися свідомістю будь-якої істоти в межах Землі й навколо неї, потрібно лише мати інформацію про цю істоту.

Стан Ніродхі, відомий в усіх розвинених Школах буддхі-йоги, дон Хуан вимальовував знову-таки у специфічних для Його Школи ендемічних термінах. Йшлося про «накат». Тобто, учням пояснювалося, що існують енергетичні хвилі, які постійно накочуються на всіх живих істот, від яких ми захищені своїми *коконами*. І є можливість використовувати силу цих хвиль, щоб переноситися з їхньою допомогою в невідомі світи. (Ці невідомі світи — є іншими просторовими мірностями). Щоб це сталося, треба дозволяти хвилям «накату» затопити *кокон*. Тоді людина перетворювалася в «ніщо», зникає її «я».

І тільки після досягнення стану зникнення в Брахмані можна було пізнавати Ішвару — і зникнути в Ньому назавжди, перемігши свою смерть. Тобто, як зрозумів дон Хуан, треба було не

«проскочити повз дзьоб Орла», а навпаки, влитися у вселенського Бога-Силу.

Звернемо увагу, що за допомогою Вогню можна досягти і дематеріалізації фізичного тіла. Це й зробив Хуан Матус зі своїми супутниками.

... Отже, ми зараз розглянули принципові етапи роботи в Школі буддхі-йоги Хуана Матуса. Вони є загальними для всіх Шкіл буддхі-йоги, незалежно від того, на якій точці поверхні Землі ці Школи діють і чи пов'язані вони між собою чи ні, а також незалежно від того, на якими мовами говорять у цих Школах і якими термінами користуються. Це відбувається так, бо Бог за одними законах веде всіх тих людей, які присвятили свої життя Йому і досягли в цьому успіхів.

А тепер розглянемо докладніше конкретні методи роботи Школи Хуана Матуса — ті, які достатньо описані Кастанедою і які ми можемо застосувати до себе.

Їх можна розбити на дві групи: підготовчі та основні.

Першим з підготовчих методів є «переперегляд». Це по суті те саме покаяння, що має місце в основних релігіях. Учням треба було — переважно в умовах «сам-на-сам» протягом кількох днів — пригадати всі помилки у своєму житті і пережити ті ситуації заново, але вже правильно. Для того, щоб в учнів було більше «особистої зацікавленості» у цій дуже важкій роботі, їм пояснювалося, що при «переперегляді» вони повертають собі витрачену в неправильних емоційних реакціях і вчинках енергію. Результат покаянної роботи від таких хитрощів не страждав, бо головне її завдання — опанувати етично правильні форми реагування, навчитися не грішити, — за належної ретельності, досягалося.

А ще — треба було знищити «відчуття власної винятковості» і «відчуття жалості до самого себе» як якості, що призводять до найбільших втрат людиною енергії. Адже якщо хтось відчуває себе надто величним, а хтось зазіхає на це і ставиться нешанобливо, то така людина реагує емоційними викидами образ, гніву тощо. При цьому якраз і розтрачується інтенсивно й даремно енергія організму.

Цікавий і повчальний факт біографії Кастанеди: коли його учнівство в Школі дона Хуана закінчилося, він і його найближча супутниця Горда — незважаючи на те, що Кастанеда після видан-

ня своїх книг став мільйонером і вони могли б жити безтурботно і в достатках, — незважаючи на це — вони найнялися під чужими іменами прислужувати в багатий будинок і терпіли там приниження від брутальності і підступництва інших слуг. Вони пішли на це, щоб знищити в собі повністю «відчуття власної винятковості», щоб стерти у своїй пам'яті свою «особисту історію» — заради знаходження смиренної цнотливості. Бо все, що відбувається з воїном на фізичному рівні, як сформулював Кастанеда, — *не має значення,* важливим є лише стан свідомості.

Це й справді не має ніякого значення перед лицем Вищої Мети! А що має принципове значення — так це вміння бути нічим, уміння не *захищатися,* коли хтось несправедливий до мене, але *бути захищеним,* — так учив дон Хуан. А стан захищеності виникає тоді, коли «мене нема» («мене не є», «я не є»,), а є тільки Бог.

Ще одним із найважливіших підготовчих елементів роботи в Школі Хуана Матуса було «розчищення тоналя», що в етиці індуїстській йоги називається виконанням апаріграхі.

Ми вже говорили про мудру здатність дона Хуана дохідливо пояснювати складні філософські принципи на звичайних життєвих прикладах. Так він зробив і цього разу, пояснюючи цей принцип Своїм учням.

Одного разу він зібрав учнів, узяв мішок, куди вкинув радіоприймач, магнітофон та інші предмети, які набрав у будинку одного з них, закинув цей мішок йому на спину, на спину іншого учня поклав стіл — і повів усіх у гори. Посередині долини він звелів поставити стіл, висипав на нього вміст мішка. Потім він відвів учнів убік і запропонував відповісти: що вони бачать?

Вони почали говорити, що вони бачать радіоприймач... і так далі, і тому подібне...

Тоді дон Хуан підійшов до стола і скинув з нього всі предмети. Подивіться ще раз і скажіть, що ви тепер бачите? — запитав він. Тоді лише вони зрозуміли дона Хуана: він хотів, щоб вони побачили не тільки предмети на столі, але й сам стіл, а ще — простір навколо стола і під ним. А предмети на столі, привертаючи до себе увагу, заважали цьому.

Так він показав учням, що, заради пізнання нагваля, а потім і Бога, треба очистити тональ навколо себе.

Саме час згадати приклад виконання того ж принципу в історії християнства: деякі ченці залишали у своїх келіях, окрім ікон і кількох книг, тільки труну, в якій і спали, щоб постійно пам'ятати про смерть, яка підганяла їх, бо завжди пам'ятали про неї. Смерть змушує тих, хто про неї пам'ятає, квапитися у своїх духовних зусиллях.

Ще дон Хуан учив руйнувати шаблони матеріального життя, наприклад, здатність до неухильного дотримання режиму дня. Для чого? — Для знаходження свободи. Руйнування нерозумних шаблонів поведінки, мислення, реагування, прищеплених вихованням і традиціями, — повинне в кінцевому підсумку призвести до «втрати людської форми», тобто, до стану, коли людина навчається діяти не рефлекторно або тому, що так прийнято, а відповідно до об'єктивної доцільності.

«Втрата людської форми» — не короткочасний механічний акт, як фантазували деякі учні дона Хуана, а тривалий процес, що супроводжує поступове зближення людини з Богом. Завершення цього процесу відбувається тоді, коли подвижник навчається дивитися очима Творця на всі ті ситуації, в яких опиняється його тіло.

Але досягнення «втрати людської форми» зовсім не означає, що людина починає поводитися в суспільстві «не так, як усі». Адже, по-перше, неминучі конфлікти з іншими людьми перешкодили б їй зосереджуватися на головній справі. По-друге, поведінка, що набуває «зухвалих» форми, у багатьох випадках була б порушенням головного закону об'єктивної етики — неспричинення шкоди іншим істотам. Тому учням Школи пропонувалося дотримуватися загальноприйнятих норм поведінки, іноді потай кепкуючи над ними і граючи в так звану «контрольовану дурість».

Ілюструючи це, дон Хуан одного раз вразив Кастанеду тим, що зняв звичайний індіанський одяг і вирядився для поїздки в місто у бездоганний європейський костюм!

І ще у зв'язку з цим дон Хуан учив говорити з іншими людьми тією мовою, яку вони розуміють. Так, одного раз він і Кастанеда сиділи на лавці біля католицького храму і побачили, як дві ще не літні пані, вийшовши із храму, занадто вже не наважувалися спуститися кількох східцям. Тоді дон Хуан елегантно підскочив до них, допоміг зійти і напучував, що, якщо вони коли-небудь, не дай Боже,

впадуть, то — щоб вони в жодному разі, упавши, не рухалися, поки не прийде лікар! Панянки були щиро вдячні йому за цю раду.

Наступний найважливіший методичний прийом — це пам'ятання про власну смерть.

Більшість людей нашого часу привчені відганяти від себе думки про свою смерть. І навіть тоді, коли зіштовхуються з фактами відходу із земного життя інших людей, аж ніяк не прагнуть уявити себе на їхньому місці. Ми переконуємо себе, що, якщо зі мною таке й трапиться, то не так швидко.

І якщо кожен із нас зараз запитає себе: «Коли я помру?», — то дати будуть далекими від для сьогоднішнього. Хоча ми знаємо, що люди вмирають у будь-якому віці.

А дон Хуан пропонував уявити, що персоніфікована смерть кожного з нас — завжди з нами. І якщо швидко оглянутися через ліве плече, то можна помітити її тінь. Смерть і зараз сидить на одній циновці з тобою і чекає на твою помилку, говорив він Кастанеді. І ніхто не знає, коли він умре, в який момент. Тому в нас не повинні залишатися незакінчені справи.

Процитую в перекладі В. Максимова ці чудові слова дона Хуана про смерть, бо це — одна з кращих його теоретичних розробок:

«Як може почувати себе хтось настільки важливим, коли ми знаємо, що смерть переслідує нас?

Коли ти неспокійний, то варто запитатися поради у своєї смерті. Незмірна кількість дріб'язкового звалиться з тебе, якщо твоя смерть зробить тобі знак і якщо ти помітиш відблиск її або якщо просто в тебе з'явиться відчуття, що твій компаньйон тут і чекає тебе!

Смерть — це... мудрий порадник, якого ми маємо!... Треба питатися поради у смерті і кинути прокляту дріб'язковість, що властива людям, які проживають життя так, ніби смерть ніколи не торкне їх!

Якщо ти не пам'ятаєш про свою смерть, то все твоє життя буде тільки особистим хаосом!

(Воїн) знає, що смерть підганяє його і не дає йому часу пристати до чого-небудь... І, таким чином, з усвідомленням своєї смерті... і з силою своїх рішень воїн розмічає своє життя стратегічно; ... і те,

що він вибирає, стратегічно завжди найкраще; і тому він виконує все зі смаком і пристрасною ефективністю!

Життя для воїна — це вправа у стратегії.

Без усвідомлення смерті — все як завжди, тривіально. Тільки тому, що смерть підстерігає нас, світ є невимірною загадкою.

У тебе залишилося мало часу і зовсім не залишилося його для дурниць. Чудовий стан! Я б сказав, що краще, на що ми здатні, проявляється тоді, коли ми притиснуті до стіни, коли ми відчуваємо меч, занесений над головою. Особисто я не хотів би, щоб було інакше.»

Ще один найважливіший пункт роботи з учнями — це оволодіння «ментальною паузою» або, як ще кажуть, зупинкою «внутрішнього діалогу» (перший термін кращий, бо крім «внутрішніх діалогів» бувають ще й «внутрішні монологи»).

Це — абсолютно необхідна умова для оволодіння нагвалем, тому що нагваль освоюється шляхом медитації, а медитація, як сформулював Раджніш, є станом «не-розуму». Тобто, щоб поринати в нагваль, треба навчитися зупиняти, виключати на певний час розум.

З метою освоєння «ментальної паузи» дон Хуан застосовував такі прийоми:

1. Психоделіки. Але відразу відзначимо, що, по-перше, дон Хуан застосовував цей метод лише на самому початку їхньої спільної роботи, а потім сам від нього відмовився. По-друге, Кастанеда згодом скаржився, що, хоч він і глибоко вдячний донові Хуанові за все, натомість його (Кастанеди) печінка й понині у рубцях. Так що наслідувати використання психоделіків категорично не бажано, тим більше, що в нашому розпорядженні є інші, набагато ефективніші та нешкідливі способи освоєння «ментальної паузи».

2. «Пильне споглядання». Потрібно було довго і пильно дивитися на якийсь об'єкт — чи то на ущелину в горах, чи на воду, що тече в річці, тощо. В результаті «перша увага» перевтомлювалася і вимикалося, залишаючи місце «другій увазі».

3. Тривале підвішування тіла на спорудах типу гойдалок.

У результаті перерахованих тренувань людина досягала стану, що називається в китайській йозі «у-вей» — «недіяння», тобто «недіяння» на фізичному рівні, коли зупиняється розум (манас)

і з'являється можливість для цілеспрямованої медитації, для активності буддхі. Адже манас і буддхі перебувають у реципрокній взаємодії: одночасно вони діяти не можуть, працює або одне, або інше. (Це не означає, що людина без тіла або людина в стані медитації втрачають розумність. Ні. Розвинена «кристалізована» свідомість мислить. Але вона мислить інакше: не «по-земному»).

І ще один унікальний прийом, що був розроблений цією Школою — попередниками дона Хуана. Це — навмисна взаємодія з людьми-тиранами. Прийом використовувався, щоб відпрацювати «бездоганність воїна», тобто здатність дотримуватися етичних принципів і витримувати стратегію об'єктивно обґрунтованої поведінки в екстремальних ситуаціях. Колись і сам дон Хуан був посланий його вчителем працювати до лютого наглядача-тирана. У Мексиці таких майже не було, а якщо і знаходили такого, то це вважалося серед духовних воїнів великою удачею.

... Тепер перерахуємо методи психоенергетичної роботи, що застосовувалися в Школі дона Хуана:

1. Очищення внутрішнього свічення (тобто стоншення свідомості).

2. Використання «місць сили» — енергетично значимих для людини зон, зокрема, сприятливих для освоєння тих або інших медитацій.

3. «Снобачення», якому в роботі Школи приділялася дуже велика увага. Що це таке? Багато хто, прочитавши книги Кастанеди, безуспішно намагаються пристосувати для таких тренувань нічний сон. Ні, цього робити не треба. «Снобачення» — це аналог слова «медитація». Просто, через незнання загальноприйнятих в інших країнах термінів індіанцям доводилося підбирати свої слова для позначення деяких ключових прийомів, явищ і об'єктів духовної практики. Так народився і термін «снобачення», оскільки медитативні образи справді можуть мати іноді схожість з образами сновидінь.

Спеціальні тренування в «снобаченні» дозволяли учням навіть, відділившись від тіла, бігати по стінах, лазити по енергетичних променях («лініям світу») і т.п.

4. Навчання дії в екстремальних магічних ситуаціях, навмисне створюваних керівником. Для цього використовувалися етичні пороки учнів. Наприклад, якщо в комусь ще була готовність до ко-

рисливого нападу на інших людей, то йому пропонувалася (свідомо для керівника програшна) магічна сутичка, що виявлялася корисною для всіх її учасників.

5. Ще застосовувався прийом зсуву «точки зборки» за рахунок енерговпливу керівника (це називалося «ударом нагваля»; слово «нагваль» мало й інше значення: людина-лідер, що оволоділа нагвалем і здатна активно діяти в ньому та із нього).

6. Практика медитативного вирівнювання енергетичних «еманацій» всередині «кокона» — за зовнішніми «еманаціями» вищих просторових мірностей.

7. Робота з хара, що розвиває саме силовий аспект свідомості.

8. Використання «оллі» (тобто духів). Це здійснювалося у двох варіантах.

Перший — це «приручення» духів, які повинні були, за задумом, ставати помічниками і захисниками мага. Такі «оллі» були в дона Хуана і його друга дона Хенаро на початку їхнього духовного пошуку.

Але варто застерегти, що це — помилкова і надзвичайно небезпечна установку, яку в жодному разі не варто намагатися наслідувати. До речі, і Хуан, і Хенаро згодом залишили це заняття.

Другий варіант роботи з «оллі» — це полювання за ними. Не надто дивуватимемося цьому, що така тенденція з'явилася серед індіанців, які живуть у постійному спілкуванні з дикою природою.

Отже, учням пояснювалося, що в певний момент їм обов'язково доведеться зустрітися з якимось «оллі» у людській (чоловічій) подобі, який викличе на двобій. У цьому двобої можна програти, піддавшись страху, але можна й перемогти (в такому випадку людина здобуває силу цього духа).

І учні готувалися до такої сутички, що могла відбутися в будь-який момент, виховуючи в собі алертність (тобто зібраність) та інші необхідні кожному бійцівські якості.

На основі цієї навчальної гри учні, зокрема, розвивали нижній «міхур сприйняття».

... Підсумовуючи, розглянемо основні розділи цього винятково насиченого найціннішими теоретичними і практичними розробками Вчення.

Дон Хуан виокремлював три розділи: а) мистецтво сталкінга (або англійською стокінга), б) мистецтво наміру і в) мистецтво свідомості.

В історії розглянутої індійської духовної традиції мистецтво сталкінга спочатку полягало в тому, щоб пройти, прокрастися непоміченими між нерозуміючими тебе людьми (тобто людьми, що перебувають на більш ранніх етапах психогенезу) — і прийти до своєї Мети.

Але надалі, завдяки, зокрема, особистому внеску дона Хуана, цей напрям був значно розширений і набув характеру насамперед вистежування власних пороків. Про це ми вже досить багато говорили. Повторю лише одну блискучу формулу, дану доном Хуаном: Бог (його мовою — Сила) дає нам у міру нашої бездоганності. Тобто Бог дає нам можливість наближатися до Нього, все більше поринати в щастя з'єднуваності з Ним — у міру того, як ми вдосконалюємося етично.

Другий розділ — мистецтво наміру. «Намір» у цьому контексті те саме, що «спрямованість» до Вищої Мети. Істинний воїн, у дон-хуанівському значенні слова, це і є людина з правильно розвиненим «наміром».

Третій розділ — мистецтво свідомості — це і є буддхі-йога.

Отже, ми ще раз переконалися, що Бог веде всіх людей, які досягли в психогенезі певного рівня зрілості, незалежно від того, у якій країні і в якій релігійній культурі вони живуть, — за єдиною методологічною схемою. Ці принципи і закони має сенс вивчати і долучати до себе і до тих людей, які йдуть за нами[149].

ВЧЕННЯ БАБАДЖІ

Зараз ми розглянемо Вчення про Шлях до Духовної Досконалості Аватара Бабаджі.

Бабаджі — це Той, Хто з Власної Волі щостоліття втілюється знову і знову на Землі, щоб допомагати тим, хто шукає Істину, і настановляти провідних духовних лідерів нашої планети.

[149] Детальніше про це — в книзі [11].

Попереднє земне життя Бабаджі відоме нам із книги Йогананди [81]. Йогананда описує, зокрема, як Бабаджі вільно дематеріалізовував і знову відтворював Своє тіло, обравши саме такий спосіб переміщення по поверхні Землі, а також робив матеріалізації предметів.

Наступного разу Бабаджі приходив на Землю в тілі — знову в Індії — з 1970 по 1984 р. (відразу матеріалізувавши Собі доросле тіло), щоб учити людей мистецтву вищих щаблів медитативної практики. Він також говорив зі Своїми послідовниками про те, як краще організовувати їм власне життя перед лицем Бога.

Дана глава є скороченим перекладом видання «Вчення Бабаджі» (Видавництво «*Haidakhandi Samaj*», Індія, 1990). Оригінал складається з «Введення» і добірки всіх записаних висловлювань Бабаджі, наведених у хронологічному порядку, включаючи ті, які адресувалися тільки конкретним співрозмовникам. Для цього видання були відібрані слова Великого Гуру, дуже важливі для всіх людей і на всі часи.

*** * ***

Вам належить шукати гармонію в усьому, що ви робите!

Ми повинні відкинути ревнощі і заздрість як такі, що приносять велике зло.

На шляху до Бога завжди будуть пагорби і гори, які треба переборювати. ... Справа воїнів — зрушувати гори!

(В ашрамі) всім забороняється роздавати їжу, одяг і гроші жителям села. Це створює в них атмосферу очікування дарунків, а коли воно не виправдовується, люди приходять в ашрам красти.

Кожний, хто приходить в ашрам, повинен брати на себе відповідальність піклування про нього.

Робота є поклоніння.

Виконуйте свій обов'язок! Не сидіть без діла! Зараз — століття дії! Виконуйте свою карму-йогу! Покажіть світові ідеальну діяльність! Служіння людству — це є і служінням, і поклонінням Богові!

Забудьте про національності: ми всі єдині тут! Ми — вселенська родина! Відкиньте ідею відокремленості, відкиньте відчут-

тя «вибраності»! Служіть людям розумом, тілом, грошима, знанням!

Ми всі — рівні, незалежно від того, в якій країні народилися! Тому національні ознаки повинні ігноруватися! Ми всі єдині!

Працюйте, як єдиний загін: тут немає ні каст, ні різних вірувань — ніяких розбіжностей!

Бабаджі благословляє всіх, хто щиро виконує свій обов'язок, повністю віддаючи себе справі! Виконуйте свій обов'язок з любов'ю!

Коли перед світом постають серйозні проблеми, Бог бере людську подобу. Він приходить, щоб задовольнити потреби і бажання людства. Однак, коли Господь приходить у людській подобі, мало хто впізнає Його. Тільки ті, кому Господь бажає відкритися, усвідомлюють, що Він, насправді, більше, ніж пересічна людина.

Ви можете подумати, що Бабаджі просто сидить тут і нічого не робить? Але Він був і є скрізь! І Він робить дуже багато! Бабаджі, що сидить тут, одночасно є в серцях усіх людей!

Ті, хто фізично перебуває далеко звідси, не повинні думати, що вони віддалені, — вони також близькі до Мене!

Я не визнаю рас і каст! Я бачу тільки одне людство! Я працюю для людства тут!

Запали світло в собі, потім запали його в інших! Як світло поширюється по кімнаті від однієї свічі до іншої, — так і ми повинні поширювати любов від серця до серця!

Якщо ви гідні, Я покажу вам свободу більшу, ніж та, про яку ви коли-небудь мріяли!

Бути сильним — не означає бути жорстким і безсердечним. Стати сильним — означає піднятися над насолодою і болем, бути над спекою і холодом!

Існує багато доктрин. Дотримуйтеся одного принципу Істини, Простоти й Любові. Живіть в істині, простоті й любові, а також практикуйте карма-йогу!

Я прийшов, щоб спрямувати людство по високому Шляху. Я не належу до жодної релігії, але Я поважаю всі релігії. Я мрію про духовний злет усього людства.

Результатом завзятої праці є щастя, а результатом ліні — біль.

Я хочу, щоб ви стали відважними воїнами і дбайливо виконували кожний свій обов'язок! Це все — для вашого ж блага!

Зараз відбудуться зміни у величезному масштабі, як у часи Махабхарати.

Не відступайте в роботі, рухайтеся вперед! Карма-йога — ваша найперша справа!

І щомиті — з кожним подихом, під час їжі, сну і роботи — пам'ятайте про Господа!

Навіть Сонце і Місяць можуть зійти зі своїх орбіт, але віра повинна бути непохитною! Ніколи не піддавайтеся хибним доктринам!

Поки ваші уми і серця нечисті — як може Бог жити у ваших серцях? Вода, що здатна очистити ваші серця, — це ім'я Бога. Тому вчіть усіх повторювати ім'я Бога всюди.

Але Мені не потрібні бездіяльні люди! Джапа[150] не заміняє собою карму[151] ! Джапа і робота йдуть поруч!

Я не хочу, щоб джапа стала приводом для дармоїдства! Виконуйте джапу, поєднуючи її з роботою, — і ви одержите Звільнення!

Працюйте — і будьте Світлом; і повторюйте ім'я Бога!

Прихильність до матеріальних речей прив'язує людину і до життя[152] . Якщо ви прив'язані до життя і боїтеся смерті, то ви вмираєте з цим страхом, і цей вантаж тисне вас. Якщо ж ви вмираєте без страху, з ім'ям Бога в пам'яті, то душа залишає тіло, вільна від цього страху і прихильності. Якщо ви потім приймаєте нове народження, душа залишається вільною від страху. Коли ви вмираєте в Єдності[153] — ви звільняєтеся від повторного народження, якщо тільки ви самі не захочете цього.

У вас завжди повинні бути чисті думки відносно один одного!

Усі повинні бути щасливі і здорові! Відчувайте і цінуєте радість життя!

---

[150] Повторювання імені Бога.
[151] Тут: дія, робота.
[152] До життя в тілі, до тіла.
[153] У Єдності з Божественною Свідомістю.

Зерна праведності посіяні у ваших серцях, щоб ви потім запалили серця інших! Я мрію про загальне благо для всіх людей!

Ви повинні зробити все можливе для вдосконалювання людства! Всі люди будуть врятовані, якщо доброта і милосердя переважать усе. Ви повинні працювати для духовного зростання людства, викорінюючи гордині, заздрості й ненависті. Поєднуйтеся в любові для духовного зростання! Кожний з вас повинен сьогодні дати обітницю жертвувати всім заради досягнення цієї єдності!

Відкидайте прихильності! І будьте готові навіть спалити свої тіла — заради загального блага і праведності.

Навіщо ви прив'язуєте свій розум до минущих речей цього світу? Прихиляйтеся до Бога!

Усуньте ненависть і заздрість! Цьому самому учив Ісус Христос. Де є ненависть і заздрість — там нема релігії!

Я не люблю байдикування і плітки! Ви прийняли це народження на Землі, щоб працювати. Працюйте завзято! Що ви пред'явите Богові, коли помрете? Працюйте завзято!

Не вживайте наркотиків, краще вчіться відданості і чистоті! Суворо заборонено вживати наркотики! Якщо ви це робите — ніякого просування нема, ви залишаєтеся такими як і були!

Ви всі повинні вчитися бути дисциплінованими. Будьте зібраними 24 години на добу! Всі повинні дати слово працювати і служити, робити добро і мислити тільки по-доброму! Згідно з Моїм планом, Звільнення отримує тільки той, хто практикує карму-йогу.

Які б гроші не дісталися вам — витрачайте їх на добрі справи!

Я кажу вам це як Своє служіння людству: працювати, мислити по-доброму і присвячувати своє життя людству — це найголовніше! Кожний куточок світу повинен пробудитися й почути ці слова!

Тільки завзята праця може зробити людину сильною та енергійною!

Думайте про добре! — Будьте добрими! — Робіть добро! Людина може сповідувати будь-яку релігію, дотримуватися будь-якого шляху або практики, але вона повинна бути доброю і співчутливою!

Пісні Богошанування повинні виконуватися так, щоб вони хвилювали душу, щоб викликали глибокі почуття. Треба співати — з любов'ю! Не співайте так, нібито ви берете участь у театральному дійстві! Коли ви виконуєте музику, вона повинна торкатися серця, щоб надовго залишитись у пам'яті! Коли ви співаєте — ви самі і слухаючі повинні одержувати насолоду! Киртан[154] варто виконувати гармонійно та у повільному ритмі. Вкладіть душу в нього — і він потече! Мелодія повинна текти в усій своїй солодкості!

Думайте про Землю, як про Матір! Земля — єдина! Не розділяйте, думаючи про себе, як про належних тій або іншій країні! Ми належимо одній Землі! Дивіться в майбутнє в перспективі добрих учинків для всього світу, а не тільки для однієї країни!

Коли людські істоти приходять у цей світ, вони забувають про свій борг і впадають у прихильність до майї[155] та понять «мені» і «моє». У такий спосіб вони забувають про Бога.

Заздрість, ненависть — це ті дві причини, за яких люди гинуть. У ваших життях не повинно бути місця цим двом порокам!

Я проти того ненасильства, що робить людську істоту боягузом! Боріться за Істину! Щоб сміливо дивитися життю в обличчя, вам необхідно мати відвагу!

Кожний повинен вести життя, сповнене сміливості та відваги! Людина без відваги подібна до мерця!

Я хочу створити світ сміливих людей, що відважно зустрічають життя — життя, як воно є!

Головним обов'язком для нас є, пам'ятаючи про цей основний принцип, — поширювати світом Послання про карму-йогу. Треба подавати приклад усім, практикуючи її!

Служіння людству — це найкраще служіння Богові! Наш девіз — «Робота є Богошанування»!

Єдиним шляхом до набуття сіддх, до набуття реальної сили є карма — дія.

Якщо ви навчитеся правильно діяти — ви зможете все. Дія — це Махайога, Вища Йога! Ви повинні просуватися вперед через дію! Людина повинна діяти!

---

[154] Богослужіння з оспівуванням імені Бога.

[155] Ілюзії.

Головне завдання, що дає Махапрабхуджі[156], — ви завжди повинні бути пунктуальні в усіх справах, завжди!

Існує багато видів йоги, але карма-йога має переважаюче значення! Спочатку повинна йти карма-йога, потім можуть додаватися інші види йоги.

Всі Великі, які приходили у світ, досягали просування через карма-йогу!

Карма-йога вчить вас вести істинне життя. Тільки карма-йога здатна перетворити світ! Бездіяльність — причина страждання і всіх лих!

Навчайте своїх дітей карма-йозі, щоб вони могли стати людьми з добрими і сильними характерами!

Піклуйтеся про тіло! Поки ваші тіла здорові, ви можете служити! Якщо ви хворі — як можете служити? Дуже важливо мати гарне здоров'я! Щоб виконувати карму, життєво важливо утримувати тіло здоровим! Тому дотримуйтеся настанов про чистоту та здоров'я і учіть цьому інших!

Кожний з вас повинен переборювати страх перед смертю і надію на життя — і рухатися вперед, виконуючи карма-йогу! Ми повинні робити ті дії, які підуть на благо іншим, та й не тільки іншим людям — але й всій Світобудові в цілому!

Шрі Махапрабхуджі потрібні дуже сміливі та відважні люди в цьому світі! Якщо люди, сповнені безмежної віри і відданості Богові, ідуть із твердою рішучістю Шляхом Істини, Простоти й Любові через карма-йогу, то вони досягнуть своїх цілей! Коли увесь світ горить у вогні гріхів і страждань і полум'я готове поглинути увесь світ, це — єдиний шлях спасіння!

Не повинно бути місця страху! Люди повинні безстрашно працювати! Коли людина безстрашна, ніхто не може протистояти їй у битві — як у битві матеріальній, так і в духовній! Вона виходить переможцем у всіх боях життя!

Махапрабхуджі має владу над «богом смерті». Махапрабхуджі може створити або зруйнувати цілі світи з Власної Волі. Якщо ви є Його відданими учнями — як може бути у вас який-небудь страх? Вам нема про що хвилюватися! Будьте безстрашні!

---

[156] **Так іноді говорив про Себе Бабаджі.**

Зараз Бабаджі пропонує ще один пункт — ми повинні знищити в наших умах поняття «я» і «моє». Якщо ви належите усьому всесвіту — є чи місце для понять «я» і «моє»? Тільки цим шляхом можна принести світові користь. Це — турбота не про окрему людину, а про цілий всесвіт.

Кожний повинен усувати розбіжності між собою та іншими і працювати в єдності з усім світом!

Є тільки один шлях спасіння людства — це шлях зміни сердець людей. Шрі Махапрабхуджі надасть для цього Свою повну Духовну Силу, але кожен чоловік і кожна жінка повинні будуть також докласти максимальних зусиль задля досягнення цієї мети!

Будь-яким шляхом, будь-яким можливим способом робіть добро іншим, робіть їх щасливими! Кожній людині, кожній країні надавайте те, чого їм бракує!

Якщо ви займаєтеся гарними справами і здійснюєте добрі вчинки, то у вас буде гарний сон, гарний апетит, а погані думки ніколи не з'являться у ваших умах. Інакше ви завжди будете критикувати інших.

Їжа, яку ми їмо, повинна бути чистою і поживною. Ми повинні приділяти особливу увагу здоров'ю кожного! Скрізь, де є духовні центри, люди повинні намагатися вирощувати і готувати хороші овочі, виготовляти халву і роздавати іншим. Їжа повинна бути поживною, щоб збільшувалася ваша сила для роботи і щоб розум міцнів. Для виконання карми необхідно утримувати тіло в міцному здоров'ї! Якщо тіло не має сили — як ви будете працювати? Ми повинні їси поживну їжу — щоб тіла були сповнені енергії і щоб мізки краще працювали[157]!

Мені потрібен світ сильних і здорових людей! Я хочу, щоб люди в цій Світобудові були швидкі як вітер у своїх діях! Я хочу, щоб люди працювали з усією енергією тіла! У цей час світ потребує сміливих, сильних людей!

Ми повинні іти шляхом, що зробить нас сильними! Як цього досягти? Тільки завзятою працею та активністю! Тому так важливо бути діяльними і працьовитими! Подивіться на Бабаджі, Який працює з ранку до вечора, як машина!

---

[157] В ашрамі Бабаджі, як і в усіх істинно духовних релігійних школах, практикувалося виключно «беззабійне» харчування (тобто виключалися м'ясні та рибні страви).

Ми повинні покладатися тільки на себе, а не перекладати свою ношу на інших!

Ніхто не повинен припиняти практику карма-йоги! Це — вічний, непорушний Шлях!

Це — факт, що великий вогонь гріхів і печалі горить по усьому світові. Кожний втілений іде крізь цей вогонь і працює в ньому! Смерть танцює перед очима кожного!

Нещастя, що трапляються в цьому світі, неминучі. Тільки той, хто має міцну рішучість до здійснення добра і хто повністю відданий Богові, — тільки той може пережити це!

Тільки той — у безпеці, хто повністю віддав себе у владу Богові!

Ви не повинні робити будь-що, що може зашкодити іншим. Тільки та робота, що йде на благо більшості людей, може називатися істинною кармою-йогою.

Я кажу вам, що ви повинні присвячувати свої час і енергію на благо всього всесвіту! Тільки так ви можете одержати користь! Якщо ви що-небудь робите — робіть це так, щоб було благо для всіх!

Ви повинні бути активними і створити велику міжнародну організацію — більшу, ніж будь-яка, що коли-небудь існувала в історії людства!

Ми повинні рухатися вперед заради духовного піднесення людства!

Відкинувши страх смерті і надію на життя на Землі, ви повинні рухатися вперед! Не бійтеся вогню або води! Коли буде потрібно, ми стрибнемо в Океан! Коли настане час, ми повинні бути готові кинутись у Вогонь! Тому всі ми повинні бути стійкими і міцними! У вас повинна бути тільки одна мета — служити кожній істоті у всесвіті!

Тільки той, хто пильний і витриманий, може мати успіх у житті!

Я не люблю нечесність! Я хочу, щоб кожний був чесним і обов'язковим!

Кожний повинен віддано виконувати свій обов'язок! Ви повинні знати, що вам належить робити, і займатися саме цим. Завдяки карма-йозі людина ніколи не впаде, але підніматиметься вище

і вище! Немає поганої або нікудишньої роботи, якщо працювати в належному настрої!

Лідерами повинні бути ті, хто має знання і досвід, хто сповнений чеснот і здатний поширювати це Послання. Їхні слова повинні бути вагомими і мудрими — щоб люди охоче йшли за ними. Лідери повинні бути безкорисливими. Вони повинні бути людьми, що бажають працювати заради духовного піднесення людства! Лідери повинні любити свою країну і присвячувати увесь свій час її духовному зростанню. Вони повинні бути здатними надихати людей. Це — дуже важливо!

Кожний повинен дотримуватися здорового глузду і виконувати свій обов'язок, не чекаючи, поки йому про це скажуть. Виконання свого обов'язку — це найбільше поклоніння Богові, найбільше служіння, найбільша відданість і найбільша аскетична практика!

Ви повинні прагнути до Звільнення і допомагати іншим у їхньому Звільненні!

Бабаджі Незбагненний[158]

(З Передмови укладача книги «*Бабаджі незбагненний*»):

До зустрічі... з Бабаджі моє життя було безпросвітним і похмурим. Вважаю, що це відбувалося тому, що Бог ставився до мене так, як я ставився до Нього.

(Але тепер): Ти — Матір і Отець, Ти — Друг і Коханий, Ти — Знання і Багатство, Ти — Усе для мене, о мій Боже!

*** * ***

У Бога є багато імен, але Він — Єдиний!

Я прийшов віддавати, тільки віддавати! Чи готові ви прийняти? Я даю все, та тільки дехто просить те, що Я справді прийшов вам дати!

Існує тільки одна Істина... Бог — це Істина!

---

[158] **Наводяться основні цитати з однойменної книги [20].**
В основній частині добірки цитат — слова, виголошені особисто Бабаджі.

Важка праця приносить щастя, а лінь приносить біль.

Ти роби своє — і тоді Я зроблю Своє!

Ця робота (служіння карма-йозі) призначена не тільки для сьогоднішнього дня. Ця робота залишиться з вами, куди б ви не пішли; навіть після того, як ви залишите свої тіла і перейдете в інший світ — ця робота піде разом із вами! Ви будете винагороджені за це! Який сад ви садите тут, яке насіння ви кидаєте в землю — те ви одержите й там! Це — духовна, а не матеріальна робота!

... Існують (між людьми) зовнішні відмінності, такі, як відмінність міжрасова, але всі людські істоти — рівні! Всі вони — діти того самого Творця!

Руйнування (на Землі) відбуватимуться за двома причинами: тому, що люди — як і раніше — думають тільки про «я» і «моє», а це — не Шлях Істини і Любові, не духовний Шлях; і тому, що всі хочуть бути «великими», і ніхто не хоче бути «маленьким».

Любіть усе людство і служіть йому!

Допомагайте всім!

Будьте щасливі!

Будьте ввічливі!

Будьте джерелами незгасаючої радості!

Пізнавайте Бога і все гарне в кожній особі!

Немає святого, в якого не було б минулого, і немає грішника, в якого не було б майбутнього!

Шануйте всіх людей! Якщо ви не можете шанувати когось... — нехай він або вона піде з вашого життя!

Будьте оригінальними! Будьте винахідливими!

Будьте мужніми!

Не наслідуйте! Будьте сильними! Будьте стійкими!

Не опирайтеся на чужі милиці! Думайте своєю власною головою! Залишайтеся самими собою!

Уся Досконалість і всі Божественні чесноти приховані всередині вас — відкрийте їх світові!

Мудрість теж закладена у вас — нехай вона засяє яскравіше!

Нехай Божа Любов зробить вас вільними!

Нехай ваше життя буде схоже на життя троянди — у тиші вона говорить мовою пахощів!

САТЬЯ САЇ

Пришестя Сатья Саї

Він народився в 1926 році. Назвали Його Сатья Нараяна Раджу.

Він ріс загальним улюбленцем, бо завжди був незмінно добрим, прощав образи однолітків, що ніколи не відповідав «злом на зло». І ще... у шкільні роки Він розважав однолітків тим, що пригощав їх солодощами, які виймав із свідомо порожньої сумки, матеріалізуючи їх!

У віці 14 років Він... одного раз ні з того ні з цього оголосив Своїм батькам, що не ходитиме більше до школи, бо *знає все*. І що Він — перевтілення відомого в Індії мусульманського святого Саї Баби *(Баба́* означає на санскриті шанобливе *Отець)* з населеного пункту за назвою Шірді, котрий покинув своє тіло за 8 років до того, як набув Свого нинішнього народження (в тілі Сатья Нараяна Раджу). Тож Раджу оголосив, що Він залишає рідний дім, щоб присвятити життя допомозі людям, проповідуючи Істину про Бога, про Шлях знаходження Вищої Свободи в Злитті з Ним.

Дитячі та юнацькі роки Сатья Саї докладно описані в прекрасній книзі Самюеля Сандвайса [49], тому нема рації її переказувати. Зазначу лише — щоб краще розуміти її зміст — що, потрапивши до шиваїстського (почасти язичеського) середовища, Сатья Саї не став протиставляти Себе йому. Навпаки, Він «підігравав» тим, що зібралися довкола Нього людям, матеріалізуючи, наприклад, атрибути шиваїстської символіки.

Вся проповідницька діяльність Сатья Саї супроводжується демонстрацією Ним чудес.

Це було властиво Йому ще зі шкільних років. Тоді Він матеріалізовував солодощі, олівці, лінійки та інше, а також легко переганяв однолітків у бігові, миттєво переносячи тіло зі старту на фініш.

А в наступні роки Він уже навертав до віри дорослих атеїстів, наприклад, матеріалізуючи перед кожним із сидячих за обіднім столом ті страви, що були «замовлені» кожними подумки!..

І зараз матеріалізація різних предметів є повсякденним заняттям Сатья Саї, що сприяє зміцненню в людей релігійності.

У міру розвитку проповідницької діяльності Сатья Саї, довкола Нього зібралася група вірних послідовників, був вибудуваний ашрам, у якому тепер могли зупинятися прочани. Потім підключилися до справи фінансисти і підприємці. Це дозволило розгорнути в Індії мережу медичних та освітніх установ, якими керує Сатья Саї, розпочалася широка видавнича діяльність. Завдяки книгам і фільмам, ім'я Сатья Саї тепер відоме на всіх континентах, у Нього — багато мільйонів послідовників.

Він несе людям порятунок з мороку атеїстичного неуцтва і мороку релігійних оман. Наблизимося ж душами до Нього!

Який Він — Сатья Саї?

У Його тіла — невисокий зріст, смаглява, як і в усіх індусів, шкіра, жовтогаряче чернече одіяння. Характерна риса зовнішності — грандіозна «шапка» густого чорного, кучерявого волосся.

Але це — лише Його тіло, лише незначна частина Сатья Саї...

Насправді ж Він — зовсім інший. Він — Океанічна Вселенська Свідомість, що тільки з'єднана з матеріальним тілом. І скрізь, у будь-якій частині планети, де це необхідно, Вона з'являється язиком Божественного Полум'я, що піднімається на кілометри нагору над поверхнею Землі. Язики цього Вогню з'являються скрізь там, де Він надає допомогу Своїм учням. Досить лише покликати Його.

Так, це і є Він — *Божественний Вогонь*, від Якого тремтять у страху грішники, але Який *не є жаром* для праведників, Який є Найнайтоншим із найтонших, Який є вищою Ніжністю, Блаженством, Божественною Любов'ю — для тих, хто стали *такими ж за якостями*, як Він, і ввійшли в Нього!

Або ж Він Сам входить у них, даруючи Любов Бога, Собою даючи еталон для співналаштуванні.

Ті душі, до яких *так доторкається* Він, можуть чути Його повчання, інструкції, поради. Можуть — якщо достатньо очистили і стоншили себе як свідомості, якщо налаштувалися на сприйняття Його, відволікшись від турбот матеріального плану.

«Існують три стадії концентрації, — говорить Сатья Саї. — На першій стадії ви одержуєте Мої послання у вигляді уявних хвиль. На другій стадії ви можете чути Мій власний голос. А на третій стадії ви можете чути Мене, а також бачити. При успішному очищенні свідомостей ви можете прогресувати від стадії до стадії.

... Коли розум нерухливий і безмовний — може бути почутий голос Бога. Кожний, хто зумів очистити розум від тривоги, хвилювань, помислів, — може настроїтися на голос Бога всередині себе.» [49].

... Іноді Він набуває й іншого вигляду — ущільненішого, висотою всього в кілька метрів. Тоді Його здатні бачити люди, що навіть не стоншили ще себе — як свідомості — до близьких до Нього рівнів.

Але завжди — при будь-якому вигляді — Його можна впізнати за постійною розпізнавальною ознакою: чудовою шевелюрою!

І нехай ні в кого не виникає думки, що, поки Він спілкується, наприклад, з автором цієї книги, інші Його учні залишаються без Його уваги і догляду. Ні: з Його Обителі в кожний момент виходить стільки язиків Його *Полум'я*, скільки необхідно для задоволення потреб усіх! Адже Він — невідривна Частина Вселенської Споконвічної Свідомості. І Сила Його — безмежна!

Сам про Себе Він говорить так: «Я, Сатья Саї із Шірді, прийшов знову; дотепер Я був зайнятий приготуванням їжі, а тепер Я прийшов запросити вас до зміцнювальної та очищаючої трапези!» [49].

«Я прийшов, щоб відновити Прямий Шлях до Бога!» [43].

Його Вчення

Своє Вчення Він не називає новим. Воно — лиш ще одне вираження для нинішніх конкретних умов Землі Єдиного Божественного Вчення, що Бог постійно повторює людям через Своїх Посланців. Воно на санскриті називається *Санатана Дхарма — Споконвічний Закон*. «*Санатана Дхарма* є матір'ю всіх релігій, усіх зведень етичних норм і законів всього всесвіту» — говорить Сатья Саї [51].

Нині Він — Сатья Саї — є Аватаром. Він говорить, що, хоча всі мислимі сили всесвіту зосереджені в одній Його Долоні, але Він не

буде робити всіх людей підряд щасливими. Бо кожна людина має свою особисту долю (карму), нею ж самою створену її минулими добрими або поганими думками і ділами. Також і своїми нинішніми вчинками всі люди створюють собі долі на майбутнє.

Щоб вийти з безодні земних страждань, варто жити в любові до Бога і всіх істот. Зокрема — і в творчій любові-служінні до інших людей. Служіння людям, що полягає в допомозі їм у їхній позитивній еволюції, є служінням Богові.

Головні вороги людини, що ведуть її до нагромадження негативної карми, — це її неправильно спрямований розум і некерована емоційна сфера з домінуючими егоїстичними або грубими емоціями.

Ці труднощі можна перебороти зміцненням віри, переорієнтацією розуму на пізнання Божественного, а також духовними практиками, що нормалізують, насамперед, емоційну сферу, що дозволяють навчитися управляти розумом і свідомістю.

Але розум як такий — зовсім не ворог людини. Навпаки, він — зачаток мудрості (джняни), і його варто всіляко розвивати як аналізуючу і творчу функції свідомості.

Також, щоб очистити свою дорогу від кармічних перешкод, варто покаятися в усіх здійснених перед будь-якими живими істотами великих і малих злочинах. «Щирим каяттям усі гріхи можуть бути змиті! Божа Милість — чуйна! Якщо в Нього є бажання простити, ніщо не може завадити! Незважаючи на минулі гріхи, якщо є глибоке каяття і любов до Бога, — гріхи змиваються і природа людини очищається! Боятися, що цього не станеться, — слабкість! Бог має безкрайнє співчуття, шукайте Його любові — і ви одержите прощення!» [67].

«Найголовніша духовна дисципліна — це пошуки власних недоліків і слабкостей та спроби їх позбутися, наблизитися до Досконалості!» [50].

З метою зміцнення спрямованості розуму на Бога — Сатья Саї рекомендує використовувати також прийоми частого повторювання імені Бога та участі у богослужіннях з оспівуванням Бога.

Знаходження віри — це перше. Другий крок у цьому напрямі — любов до Бога. Але як полюбити Того, Кого ще не знаєш? Тому й приходять на Землю на допомогу людям Божественні Вчителі — *Непроявлене* проявляє Себе у проявленому для людей вигляді. Лю-

бов до проявленого, індивідуалізованого аспекту Бога — зручніша для втілених людей.

Але люди повинні зрозуміти також і те, що Сатья Саї — не тільки в тілі, що Він — скрізь, де Він потрібний, що для спілкування з Ним не потрібно обов'язково їхати до Нього в ашрам, що розмовляти з Ним можна зі свого дому[159].

У всіх людей, — учить Сатья Саї, — єдиний Бог. І не треба поділяти одне одного за ознаками належності до того або іншого варіанту віри. Використовуючи свої традиційні варіанти Богошанування, нехай усі шанують Єдиного Вселенського Бога!

Те, що справді розподіляє людей, — це не варіанти віри або національності, а рівні духовної культури. Наприклад, — говорить Він, звертаючись до студентів чоловічого коледжу, — ви, виходячи з принципу рівності всіх людей, одружуєтеся на дівчині-мусульманці, в традиції родини якої було вживання в їжу м'яса. Що буде? Конфлікти і розлад?

Але Сатья Саї не бажає, щоб люди ворогували між собою через відмінності у своєму харчуванні: нехай мирські люди їдять м'ясо. Якщо ж ви стаєте на духовний Шлях — *то етичний аспект харчування повинен дотримуватися бездоганно!* [67]

Прийти до Бога немислимо без досконалої любові, бо Він Сам є Любов і впускає в Себе тільки Собі подібних. А головний і перший принцип Любові є Співчуття до всіх живих істот — від рослин і комах — до Божественних Посланців.[160]

Щодо харчування рибою Сатья Саї зауважує, що й ці тварини помирають у муках.

Одного разу Сатья Саї послав у чернечий «затвор» у гори групу Своїх учнів. Метою «затвору» було медитативне тренування. І щоб учні не відволікалися на пошук їжі, Він забезпечив їх глечиком, у якому вони щодня знаходили достатньо їжі, Ним матеріалізованої. Що ж входило в їхнє «меню»? Рис, овочі, боби, фрукти, соки, а на ніч кожний одержував по склянці молока. [41]

---

[159] Але для цього треба пройти досить значну частину шляху очищення і стоншення свідомості. Інакше, перебуваючи в грубих еонах, ви будете чути голоси їхніх мешканців — бісів, дияволів, можливо навіть приймаючи їхні голоси за голос ще дуже віддаленого і незнайомого Бога.

[160] Цьому самому вчив Ісус Христос. Але люди навіть не долучили Його слова про це до Нового Завіту.

«Беззабійне» харчування сприяє очищенню розуму і свідомості. Цьому сприятиме підйом рано-вранці і ранній відхід до сну. Друге, що повинен зробити початківець у релігії, — це відмова від концентрації свого розуму на негативних рисах інших людей. Кожна людина у своїй (потенційній) основі — Бог. Бачте в кожному — Бога, любіть кожного так, як прояв Бога для вас! Я вчу вас, використовуючи позитивні та негативні якості інших людей!

Розрізняються люди якостями їхніх індивідуальних «его», «я».

Є також і душі, що впали низько, деградували, захопившись заподіянням зла. Вони можуть творити зло зовсім безкорисливо — не за плату. Така вже їхня природа, вона — як у молі: міль жере і псує вироби — і не має значення які вони; вона однаково зжере і ганчірку, і дорогоцінне сарі. [52]

Але й таким людям Бог знаходить гідне застосування в загальному потоці Еволюції свідомості. Інші люди на їхньому прикладі можуть учитися тому, якими не можна бути; вони повинні пізнати і добро, і зло. Вони зможуть, відштовхнувшись від зла, піти шляхом добра до Досконалості, до Злиття з Богом. Людина повинна знати і те, якою вона не повинна бути, і те, якою повинна. Не пізнавши зло, важко пізнати добро.

Люди зла також використовуються для коректування розвитку істинних садхаків (духовних подвижників). Зокрема, так вони одержують нагадування про прийдешню смерть, і це не дозволяє їм зайве розслаблятися на Шляху.

Смерть і Бог — ось дві головні віхи для всіх втілених людей, — говорить Сатья Саї.

Люди зла готують себе до пекла і до страждань у наступних втіленнях. Але і їм залишається шанс на спасіння: опам'ятатися і покаятися. Покаяння є осмислене каяття, що веде до позбавлення від пороків.

Про етичну самокорекцію Сатья Саї говорить, зокрема, наступне [52]:

Ті, хто шукає блаженства в Атмані, не повинні гнатися за насолодою від почуттєвих об'єктів.

Так само, як тіло без дихання пусте і незабаром починає гнити та смердіти, так і життя без Істини марне і стає смердючим вмістилищем горя і чвар.

Повір, що немає нічого вищого від Істини, нічого дорогоціннішого, бажанішого, міцнішого!

Господь, Який є Самою Істиною, дарує Свій даршан (можливість споглядати Його) тим, у кого правдива мова і люблячі серця.

Зберігай невичерпну доброту до всього живого, а також готовність до самопожертви!

Потрібно контролювати своїх індрій, мати стійкий характер і відсутність прихильностей.

Остерігайся наступних гріхів: 1) неправда, 2) лихослів'я, 3) наклеп, 4) марнослів'я, 5) убивство, 6) перелюбство, 7) злодійство, 8) пияцтво, 9) м'ясоїдство, 10) сексуальне прагнення, 11) злість, 12) жадібність, 13) «земна» прихильність, 14) нетерпимість, 15) ненависть, 16) егоїзм, 17) гординя.

Насамперед, позбудься від пагубної емоції заздрості до успіхів інших і від бажання зла ближньому. Будь щасливий, коли щасливі інші! Співчувай тим, хто в горі, і бажай їм удачі. Це — спосіб виховати в собі любов до Бога.

Терпіння — ось та сила, якої людина потребує!

Ті, хто прагне жити в радості, повинні завжди робити добро!

Ніколи не можна відповідати лайками, тримайся від них подалі; це — для твого ж блага. Припини будь-які стосунки з людьми, що вдаються до таких слів!

Шукай дружби з хорошими людьми, навіть ризикуючи своїм становищем і життям. Але моли Бога благословити тебе вмінням відрізнити погану людину від хорошої. Для цього ти повинен докласти всіх зусиль свого розуму.

Тих, хто завойовує становище в суспільстві і домагається мирської слави, люди прославляють як героїв; але тільки ті, хто перемагає своїх індрій, — ті є істинними героями, яких потрібно славити як завойовників всесвіту!

Які би вчинки не робила людина, гарні або погані, за ними ідуть їхні плоди, які ніколи не перестають її переслідувати.

Жадібність породжує тільки горе; найкраще — задовольнятися тим, що є. Немає більшого щастя, ніж задоволеність малим!

Прагнення до матеріальної наживи повинне бути вирваним з коренем! Якщо дозволити йому існувати — воно задушить саме життя!

Мужньо терпи нестатки і горе! Прагни до досягнення в майбутньому радості і статку!

Із цієї хвилини уникай поганих звичок! Не барися, не відкладай цю справу на майбутнє, це не принесе ні найменшої користі!

Намагайся, наскільки у твоїх силах, допомагати бідним, які справді бідують. Поділися з ними їжею, яка в тебе є, і зроби їх щасливими принаймні в цей момент.

Як би ти не переживав, коли з тобою поводяться незаслужено, — ніколи не роби так стосовно інших!

Щиро покайся в помилках і гріхах, зроблених у невігластві, намагайся не повторювати їх знову! Моли Бога, щоб Він дарував тобі силу і мужність триматися вірного шляху!

Не допускай і близько до себе того, хто може остудити твій запал та ентузіазм стосовно Бога! Нестача цієї старанності викликає занепад сил у людині.

Не піддавайся боягузтву! І не відмовляйся від блаженства!

Не роздувайся від гордості, коли люди хвалять тебе! І не сумуй — коли ганьбують!

Якщо серед твоїх друзів один ненавидить іншого і починає сварку — не підливай олії в вогонь, щоб вони не зненавиділи один одного ще більше! Навпаки, постарайся з любов'ю і прихильністю відновити їхню колишню дружбу.

Замість пошуків недоліків в інших — шукай свої власні помилки! Викорінюй їх, звільняйся від них! Знайти хоча б одну свою помилку — це краще, ніж знайти десять сотень чужих!

Якщо ти не можеш або не хочеш робити добрі справи, то хоча б не затівай і не роби поганих учинків.

Що б не говорили люди про недоліки, яких, ти певний, у тебе немає, — не переживай через це! Тоді як наявні недоліки намагайся виправити сам, не чекаючи, поки інші вкажуть на них.

Не затаюй злість і гіркоту на тих, хто вказує тобі на твої недоліки, не відповідай на образу тим самим, указуючи на помилки інших, але показуй їм свою вдячливість.

Спроба «розкрити очі» іншим на їхні недоліки — велика помилка!

Добре, коли ти знаєш свої недоліки, погано, коли вишукуєш їх в інших.

Якщо в тебе випало невелике дозвілля — не проводь його в розмовах про що завгодно, але використовуй його в міркуваннях про Бога або для допомоги іншим.

Господа розуміє тільки бгакта (люблячий Його); бгакту розуміє тільки Господь. Інші — не можуть зрозуміти їх. Тому не обговорюй питання, що стосуються Господа, з тими, хто не є бгактами.

Якщо хтось говорить з тобою на будь-яку тему, неправильно розуміючи її, не вникай у помилкові думки, але вловлюй тільки корисне і приємне в тому, що тобі говорять.

Якщо твої мирські бажання не здійснилися — не нарікай на любов Бога: немає ніякого зв'язку між подібними бажаннями і любов'ю Бога!

Якщо твоя медитація не прогресує належним чином — не сумуй!

Коли приходять такі стани — шукай свої недоліки!

Тільки якщо щодня в усіх вчинках ти автоматично поводишся згідно з цими правилами — ти зможеш дуже легко осягнути Бога! Тому твердо дотримуйся цих правил!

Утім, зауважує Сатья Саї, все етичне вчення вміщується в одну коротку формулу Вьяси: «Усім завжди допомагай[161], ніколи нікого не кривдь!». (Треба тільки розуміти, що «всі» — це разом із Богом, із Богом на першому місці).

Кінцеве завдання кожної людини полягає в пізнанні свого «Вищого Я», яке є Атманом, Параматманом, Творцем. Але для цього треба бути, зокрема усунути «нижче я», що проявляється в егоцентризмі і твориться розумом.

Розум же — у цьому контексті — є частиною свідомості, що захоплена «земними» *бажаннями*.

***Бажання* не є думки. Думки стають *бажаннями*, коли глибоко «занурюються» в об'єкти.**

---

[161] У всьому доброму.

Бажання, спрямовані до мирських об'єктів, виробляють задоволення і страждання. Але якщо бажання спрямовується до Бога — то воно дарує блаженство! [79]

Здатність правильно мислити повинна бути розвинена через «земні» справи. Але потім вона може бути перероджена у функцію буддхі. Для цього «щупальця» свідомості (індрії) повинні бути перенесені з об'єктів матеріального світу, нехай навіть і найкращих, — на Божественну Свідомість. Мислення такої прогресивної людини, яка розвивається, — в усіх справах — піднімається на принципово інший рівень, бо вона на цьому етапі поступово навчається бачити «земні» проблеми — очима Бога. Егоцентризм такої людини поступово заміняється на Богоцентризм.

Як відмовитись од порочної роботи розуму, що заважає подальшому просуванню? — Дуже просто: не намагайтеся «заглушити» її, але просто думайте про Бога! Природа розуму така, що йому треба бути чим-небудь поглиненим, — так дайте йому бути поглиненим Богом! І коли він стає поглиненим Богом — він зупиняється. [79]

Якщо це поки що не виходить — займіть його повторенням імені Бога або іншою корисною діяльністю.

Нерегульований розум схожий на змію: він має дві тенденції — рухатися не прямо і захоплювати всі речі, які він бачить. Але він повинен бути змушений іти прямо до Бога, звернувшись безпосередньо до Нього.

Коли в прогресуючої людини мислення здійснюється вже не розумом, а буддхі, то буддхі занурюється в Бога, щоб стати Ним.

От чому настільки важливо привчити себе бути повернениими обличчям (свідомості) убік Бога. [79]

Є дві головні теми, про які треба весь час пам'ятати: це — прийдешня смерть і Бог. І є дві головні теми, про які треба забути: це — зло, заподіяне вам, і добро, зроблене вами для інших. «Звичайно ж, про смерть треба пам'ятати постійно, бо тоді буде зроблено багато хорошого і багато поганого буде уникнуто» [79].

«Час — найдорогоцінніший подарунок у світі. Не витрачайте його на брутальні слова і недобрі справи! ... Не можна витрачати час даремно!.. Він нікого не чекатиме. ... Витрачена без користі мить — упущена назавжди, її вже не повернеш... Ніхто не знає,

коли мине його строк. Рука часу в будь-який момент може вбити вас...

У своїх діях ви повинні піднятися до рівня героїчних особистостей, а не слабовільних людей!

Пам'ятання про свою смерть повинне призвести до «односпрямованої стійкості» [51].

«Перед лицем смерті зникають і суспільне становище, і гордість, і владність. Усвідомлюючи це, намагайтеся день і ніч — із чистотою тіла, розуму і свідомості — реалізувати «Вище Я» шляхом служіння всім живим істотам!

Тіло треба підтримувати і зберігати як засіб для цієї мети.

Але пам'ятайте, що ви не є тіла, а ці тіла — не ви.» [51].

«Це тіло — всього лише інструмент, знаряддя, дароване Господом. І нехай воно служить за призначенням» [51].

Про тіло потрібно піклуватися: воно — засіб для розвитку себе, для своєї Богореалізації. Його потрібно мити, добре годувати, лікувати, якщо занедужує; при цьому немає ніяких протипоказань до того, щоб застосовувати для лікування як «зовнішні» лікарські, так й інші лікувальні впливи. [49-53]

Але їжа — це не засіб насолоди! Їжа — це як заправлення машини паливом. Вона — необхідний елемент у служінні Господу. [51]

Пам'ятання про смерть, що наближається, повинне квапити. Але аж ніяк не вводити в зневіру або розпач.

Навпаки: допомога іншим, творче спілкування з однодумцями, успіхи на Шляху самовдосконалення — повинні приносити радість, щастя.

«Щастя суттєве для Богореалізації. ... Якщо людина нещаслива — це не просто недолік. Це — недолік, що є одним із найсерйозніших! Це — перешкода до самореалізації!

У більшості випадків люди нещасні через мирські устремління, прихильності, насолоди: у них занадто багато інтересу до мирського.

Щоб позбавити від цього недоліку, людині треба вказати на серйозність недоліку. Вона повинна усвідомити, що мирські бажання нескінченні — так само, як хвилі в морі!» [79].

Причина багатьох страждань людей полягає в тому, що тільки через страждання Богові вдається переконати їх у необхідності звернутися всередину, вглиб багатомірної структури своїх організмів, зайнятися самоаналізом. Без цього таким людям ніколи не позбутися від страждань! Бог — усередині, у глибині! Він зцілює — звідти![162] [79]

«Ви страждаєте, зазнаєте болю і мук тільки тоді, коли віддалені від Істини.

Перебуваючи за межами базару, людина чує тільки гомін. Але, коли вона підходить ближче і входить на його територію, то чітко розрізняє слова торговців.

Так і тут. Поки вам невідома реальність Всевишнього — ви приголомшені, пригнічені шумом світу. Але, як тільки ви глибоко занурюєтесь у царство духовного пошуку, — все стає зрозумілим, і всередині вас пробуджується знання реальності. А доти ви перебуватимете серед безглуздого шуму аргументацій, суперечок та пихатої самореклами.

Кожний, хто прагне досягти Вічності за допомогою бгакти (відданої любові до Бога), повинен намагатися набути наступних якостей: він повинен триматися подалі від суєти, жорстокості і неправді світу цього і перебувати в істині, правдивості, любові та спокої. Це — воістину Шлях бгакти!

Ті, хто хоче Єднання з Господом, ті, хто хоче добробуту світу, — повинні визнати нічого не вартими і відкинути такі поняття, як похвала та осуд, позитивна і негативна оцінка (людьми), благополуччя та несприятливі умови... Ніхто, навіть Бог і Аватар, не можуть уникнути критики та обвинувачень. Але Вони цього не бояться.» [54].

«Людина повинна в молитві просити все нових і нових можливостей для служіння — і радуватися, коли їх одержує. Таке став-

---

[162] **За*глиблення*, однак, нічого спільного не має зі звичайним міркуванням або навіть «психоаналітичним» «колупанням» у своєму минулому. «Підсвідомість» — це від початку неправильний термін, ніяк не пов'язаний з поняттям «свідомість». Те, що називають «підсвідомістю» — це всього лише забуте розумом, це — також манас.**

Розум призначений для забезпечення життя в матеріальному світі, буддхі — насамперед, у нематеріальному.

Манас повинен увійти в буддхі через занурення в духовне серце і — там — углиб багатомірного організму — до злиття з «Вищим Я». Так особистий розум людини зливається з Мудрістю Бога.

лення приносить безмірну радість. Вести життя, наповнене такою радістю, — це істинне блаженство! ... Якщо про це пам'ятаєш завжди і чиниш відповідно, то життя перетворюється на безперервне служіння Господові. Поняття «я» і «Ти» незабаром зникають, не залишається навіть ознак его.» [51].

«Багато учнів і пустельників, багато хто із садхаків та саннья-синів втрачали всі свої досягнення, напрацьовані за багато років боротьби і самопожертви, через свою прихильність до «я» [51].

«Якою би не була красивість мови і яким би високим не був учений ступінь — все це даремно. Для того, щоб втілити Вчення... у реальне життя, треба викорінити відчуття «я знаю», бачити саму Суть і дивитися *усередині Її*. Тільки тоді неодмінно досягнеш блаженства...

Однак, якщо усвідомлювання «я» породжує гординю, ... — падіння неминуче...» [51].

Служіння іншим людям за принципами карма-йоги не тільки розвиває людину за всіма критеріями і поліпшує її карму, але також — за умови правильного ставлення до свого служіння, тобто за сприйняття себе як помічника Бога, — веде до поступового злиття свого «я» з «Я» Божественним.

«У домі кожний із членів сім'ї виконує призначену для нього роботу. Увечері, коли вся робота закінчена, ніхто не каже: «Батьку, я виконав таку й таку роботу, ти повинен мені заплатити». Це — одна сім'я, тому ви не вимагаєте плати за роботу, ви просто її виконуєте.

Але, якщо хтось сторонній приходить працювати у ваш дім, — то ви домовляєтеся про плату і платите відповідно. Те, що ви платите комусь, показує, що він — не з вашого дому.

Але коли хтось стає вашим, вам не треба йому платити. Він працює з інтересом, не очікуючи за свою роботу ніякої винагороди.

Те ж саме — і з Богом. Коли ви знаєте, що Бог — найближча і дорога для вас Істота і що ви і Він — одна родина, ви не вимагаєте плати. Той, хто повністю віддає себе Богові, той — Мій! І він не повинен чекати винагороди.

Якщо хтось каже: «Я так багато часу віддав садхані» і встановлює торговельні стосунки з Богом, говорячи при цьому: «У своїй

садхані я зробив стільки-то і стільки-то і повинен одержати таку й таку винагороду», — то це зовсім інше.

Дитина, що ще замала, не просить матері: я хочу молока, я хочу, щоб мене переповили, і т.п., — мати сама стежить за тим, у чого потребує дитина, без її прохань про це. Коли ви повністю віддали себе Богові і стали дитиною Бога — вам не потрібно говорити про те, чого ви хочете. Він дасть вам навіть більше, ніж ви просили б!

Завдяки вашій любові до Нього — нехай Він буде для вас найдорожчим!

Здійснюйте вашу садхану — і ви наблизитеся до Бога! Тоді вам не треба буде говорити Йому, що ви хочете цього чи того, — бо ви станете для Нього як Його мале дитя. Він прийде і дасть вам більше, ніж ви попросите!

Так само, як вентилятор є інструментом, — так і ви є інструментом Бога. Хіба вентилятор сам себе приводить у рух? Чи його приводить у руху струм?» [79].

«Довірити себе Богові — означає присвятити Йому кожну думку і дію, не бажаючи плодів цієї дії (для себе). Вчиняйте дії не заради її плодів (для себе), а тому, що це — ваш обов'язок. Дія присвячується Богові, і результат теж пожинається Ним.

Дії, вчинені у такий спосіб — без бажання їхніх плодів для себе в процесі їхніх здійснень — вільні від кармічних несприятливих наслідків. Оскільки его за таких дій не підживлюється і не стимулюється, воно незабаром зникає.» [79].

Сатья Саї, як ми вже бачили, проти безладних сексуальних стосунків, надмірного захоплення сексом. Але шлюб, сімейне життя, зокрема, пов'язане з вихованням дітей, Він заохочує. Шлюб також сприяє «розмиванню» примітивного «нижчого я», бо сімейне життя сприяє його трансформації в «ми».

Шлюб і карма-йога вчать турботі про іншого, про інших. Так вирощується дбайливість — атрибут Любові. Так розширюється охоплення любов'ю все більшої кількості людей. Своє примітивне «я» губиться в загальному «ми».

Подальший прогрес у цьому напрямі забезпечується медитативними техніками, які змивають із «Вищого Я» всі нашарування, що залишилися.

Але Сатья Саї попереджає від того, щоб довірятися різним «гуру» тільки на тій підставі, що вони себе такими проголошують. Він говорить, що справжній гуру — це тільки той, хто сам знає Бога і здатний привести до Нього. Таких людей — украй мало. Або ж — що ще краще — це коли гуру стає Сам Бог.

Також Сатья Саї цілком виразно вказує, що далеко не всім людям показані медитативні тренування: люди дуже різні, насамперед, за віком своїх душ. Для молодих і незрілих душ медитативна робота може виявитися руйнівною. Далеко не всі люди виявляються здатними навіть взагалі зрозуміти, що таке медитація. Наприклад, сноподібні ментальні образи типу польотів на інші планети — помилкова і шкідлива практика [79].

Істинна суть кожної людини — це Океан Свідомості Творця. Завдання людини — через садхану (шлях духовного подвижництва) — розвити себе до практичної реалізації (не тільки розумового прийняття) цієї істини.

На цьому Шляху людина повинна перетворитися із дживи (індивідуальної душі, прив'язаної до тіла і матеріальних предметів) — через буддхі-йогу — на чіт (чисту, тобто очищену і стоншену до рівня Творця свідомість, тотожну Атману, «Вищому Я» людини).

У душі, що розвивається цим шляхом, з певного моменту з'являється здатність до бачення в тонких еонах — у міру їх освоєння. Свідомість людини, що проникла у вищі еони, научується бачити Бога — зокрема, як Живий Світло-Вогонь — і взаємодіяти з Ним.

З певної стадії буддхі-йоги адепти можуть відчути матеріальний світ ніби «накладеним» на Світло Божественної Свідомості. Тоді — стає легко «провалитись» у Нього, розчинитись у Ньому, стати Ним. [52]

Але такий рівень медитативної роботи доступний далеко не всім учням Бога, які досягли успіхів. Для адептів-початківців Сатья Саї рекомендує наступну послідовність медитативних тренувань, що, гарантовано, не заподіє нікому шкоди [79 і ін.]:

Можна для початку запалити свічу. Запам'ятовуємо добре образ її полум'я. Потім цей образ переносимо в анахату (можна — повернувшись до свічі спиною), заповнюємо світлом порожнину чакри, уявляємо в ній квітку зі світла, яка розпускається. Потім світло спрямовуємо в руки, голову, в інші частини організму. Потім цим же світлом заповнюємо тіла улюблених людей, потім усіх

людей, тварин, рослин..., увесь світ заповнюється світлом, «я» тоне в ньому і зникає, я і світло зливаємося, створений мною образ світла злився зі Світлом Свідомості Бога...

Освоєння кожного елемента цієї медитації може зайняти багато часу. Зате вона — пряма дорога до пізнання Бога і Злиття з Ним.

Якщо ж у медитацію включити Полум'яний Образ Сатья Саї або будь-якого іншого Божественного Вчителя — то така робота просуватиметься незрівнянно ефективніше.

Бгакті-йога, тобто самореалізація через любов до Бога, — це вища йога, Вищий, Прямій Шлях.

Істинна (у потенціалі) суть кожної людини — Бог. Бог справді перебуває в межах багатомірного організму людини, у самій його *глибині*, у найнайтонших еонах. Треба лише навчитися переміщати туди концентрацію свідомості, потім закріпитися там. Це і буде повною Самореалізацією, Богореалізацією себе, повним і остаточним Звільненням з полону світу ілюзій.

Богореалізація досягається людиною через любов, закоханість у Бога, що дозволяє потонути в Його Полум'ї, в Обіймах Його Любові, злитися воєдино з Улюбленим.

Це — єдиний варіант знаходження вищих духовних досягнень, інших немає. Саме цьому вчив і вчить Бог людей протягом всієї історії людства. Це — основа всіх серйозних релігійних систем. Але люди забувають про це, і доводиться знову їм нагадувати.

Одне з лих людських — що люди слухають не Бога, а різних лжепасторів, лжегуру, лідерів численних сект. Одні пропонують людям себе, замість Бога, — як об'єкти поклоніння. Інші, хоч і говорять про Бога, але псують Його Вчення аж до навпаки.

Прикладом може бути одна широко відома завдяки рекламній «розкрутці» секта «йоги», де адептам — таким, як вони є, — втовкмачувалося, що кожний з них є Бог, єдиносуща з Ним Частина Вселенського Бога. Вони «розширювали свідомості», а також постійною їхньою практикою слугувало себезапитування: «Хто я?». І відповіддю повинно було бути: «Вище Я!», «Бог!».

Ні лідер, ні адепти цієї секти не знали ні Бога, ні навіть напряму, в якому Його треба було б шукати. Вони не визнавали ні по-

каяння, ні необхідності стоншення свідомості, ні любові до Бога: адже Бог — це я!

А якщо я — Бог, те й всі мої бажання, дії — бездоганні, Божественні! Вони є вираженням загальної Божественної Волі!

Ця багатомільйонна секта наплодила безліч примітивів, що завважали себе «богами», і живуть грубими неприборканими пристрастями, що відтепер стали для них «узаконеними», «Божественними».

Сатья Саї, відповідаючи одного разу під час бесіди на запитання, «тактовно» назвав діяльність цієї секти «незадовільною», а про її «гуру» сказав, що той досяг сам духовного прогресу лише через певний час після того, як припинив ту свою діяльність. [79]

Техніки «розширення свідомості», його «кристалізації» — дуже небезпечні прийоми — у тому розумінні, що якщо до них допускати людей з нестоншеною свідомістю або з малорозвиненим інтелектом і перекрученою етикою (з рисами насильництва, егоїзму), — то відбувається їх дияволізація у буквальному значенні цього слова: вони стають дияволами. Вони перетворюються на дияволів самі, прирікаючи себе на багато мук, вони також несуть на Землю волю диявольського еону, проявляючи її через свої тіла.

Тому Сатья Саї настійно радить відмовитися від сподівання на всіх подібних «гуру» — і прийняти учнівство від Бога. Нехай вашим гуру стане Бог! Ніхто не повинен ставити себе між людиною і Богом! Сподівайтеся на Бога — і Він вам допоможе!

Любов до Бога — це Прямий Шлях![163]

---

[163] **У книзі [11] зібрані основні цитати із книг Сатья Саї і книг про Нього. Завдяки їм можна набагато глибше перейнятися Його Божественним Ученням.**

БОЖЕСТВЕННІ ВЧИТЕЛІ — ПРО СЕБЕ[164]

Одкровення записані:
Ганною Зубковою, Михайлом Ніколенком, Марією Штиль, Ларисою Вавуліною, Світланою Єрьоміною, Ольгою Степанець, Антоном Теплим і Володимиром Антоновим

Протягом тисячоліть існування людських цивілізацій на Землі багато духовних подвижників, що спрямовувалися до пошуку нашого спільного Творця і наслідували Його Вченню, досягли на цьому Шляху повного успіху, і Самі, ставши Божественними, влилися в Нього.

І тепер Вони, будучи Частинами Єдиного Вселенського Бога-Отця, допомагають нам — втіленим людям, що ще не завершили свою особисту еволюцію. Іноді Вони навіть втілюються для цього знову в людські тіла, стаючи Аватарами, Христами, Месіями — як їх називають різними мовами.

Земні діяння деяких з Них залишилися свіжими в історичній пам'яті мас утілених людей. Це — Крішна, Ісус Христос і Його апостоли, Бабаджі і такі Його Учні, як Лахірі Махасаї, Юктішвар, Йогананда, також — Хуан Матус і Його друг Хенаро, а з нині працюючих на Землі в матеріальних тілах — Сатья Саї Баба́ та Девід Копперфільд.

Про деяких інших Божественних Учителів залишилися на Землі лише нечіткі спогади в легендах. Це — Сур'я («Богиня сонця» у древніх аріїв), Ассиріс («Бог сонця» древніх ассірійців, що працював також і на території Русі), Лада (відома в древніх слов'ян, вважалася покровителькою сімейного вогнища).

Є й описані в літературі історичні постаті, що теж досягли Божественності, хоча про Них знає мало хто. Це, приміром, Птахо-

---

[164] **У порівнянні з попереднім виданням «*Бог говорить. Книга 2. Божественні Вчителі — про Себе*» («Вільна Україна», Львів, 2005) — матеріали цієї книги незрівнянно розширені.**

теп (з Ним ми вперше познайомилися завдяки книзі Елізабет Хейч [66]) і сама Елізабет.

У цьому розділі книги наведені цінні — в межах методології духовного вдосконалювання — бесіди з Ними та багатьма іншими Божественними Вчителями.

Щоб краще орієнтуватися в цих матеріалах, треба мати уявлення про наступне:

1. Вселенський простір реально багатомірний. Його мірності (еони, локи) розрізняються між собою за ступенем стоншеності-*огрубленості* енергій, що заповнюють їх. Найстоншеніша мірність є Обителлю Творця. Рай — мірність близька до неї. Найгрубіша мірність — пекло.

2. Свідомості (душі) різних втілених і невтілених істот перебувають у тих або інших мірностях, які можна, з деяким ступенем спрощення, уявити собі як «поверхи» багатомірної Світобудови. Чим вищий рівень еволюційного просування конкретної душі — тим ближче вона перебуває до Творця.

3. Сенс життя кожного з нас полягає в усвідомленому *розвитку себе*, метою якого є, насамперед, наближення за якістю свідомості до Творця і наступне входження до Вищої локи. Злиття зі Споконвічною Свідомістю Творця, збагачення Його собою — знаменує позитивне завершення особистої еволюції конкретної людини.

«І запам'ятаєте: споконвічне право душі — стати єдиною з Отцем!» — учить нас Бог (див. нижче).

***Люди*, що наблизилися до цього стану, здатні до прямого пізнання Творця і вільного спілкування з Тими, Хто вже завершив Свій еволюційний Шлях, — Божественними Вчителями. Їх — як Свідомості — стає можливим легко споглядати й розмовляти з Ними.**

… Із чого почати, щоб іти цим шляхом? — Насамперед, із набуття повної *етичної чистоти*.

Аватари

Перш, аніж Нас розіпнуть,

Ми встигаєм сказати Слово!

Перш, аніж Нас уб'ють,
Ми встигаєм злетіти знову!

Перш, ніж Ми звідси йдем
До Отчого Дому знов,
Ми на Землю несем
Спокій… Його Любов!

Кожен із Нас вписує
В життя Землі Свою долю
Кожен Себе стишує —
За Вашу Любов і Волю!

Ми встигаєм сказать, зробити
Задля чого сюди прийшли,
Можем й крила Свої побити,
Щоб за Нами і ви пішли!

Діло Його і Ми — живемо.
Усе сповнене Сил Творця!
Волю — що щастя звемо,
Своїм Шляхом йдучи до кінця!

На землі нам не треба нічого —
А Наука священна оця.
Щоб в серцях запалилась от того
Чудотворна Любов Отця!

Девід Копперфільд,
19 вересня 2004

Іглестформ

— Скажи, Іглестформе, чому те, що ми робимо, — нікому в Росії не потрібно?! Так не повинно ж бути!

— Скажи, кому потрібні гори? Кому потрібні океани?

Чи багато хто на Землі знає, що йому потрібні гори, з яких ріки течуть в океан? Більшість навіть воду черпає не з ріки, а просто відкриваючи на кухні кран... А втім і вони п'ють воду з Моїх Вершин!

Гори потрібні! Потрібні Гори, щоб ріки з Них текли в Мене!

Будь Горою!

Божественні Гори

Є Гори, у Глибинах Яких
***Світло* безкрайнеє сяє ...**
Те Світло *Безмежність* в Собі розчиняє...
А іншого — *там* — і немає...

Той, хто сам у те Світло пірнає, —
Той живе, зникаючи в Нім!
... Це *Світло*, що все проявляє, —
Океан Споконвічний, Загальний Дім.

Той, хто цим Світлом став,
є основа основ *спокою*.
Хто не знає, то треба, щоб знав,
Хто є новою тут Горою!

***Свобода* і *спокій* панують на просторах Мого Буття. Не пізнавши їх, душа не зможе влити себе в Моє *безкрайнє* Життя.**

Підростаючі душі Я поселяю в світ земних турбот і пристрастей, де вони набираються досвіду і сил. Проходячи через безліч життєвих ситуацій, залучаючись до різних земних справ — вони повинні подорослішати і зміцніти.

І в якийсь момент кожна душа повинна захотіти перестати бути частиною мирської активності — і відірватися від неї, рушивши на пошуки Мене.

Це прагнення душі означає її дозріле *бажання Свободи*.

Але, відриваючись від земного, душу поки не знає, що є істинна *Свобода*. Вона поки продовжує жити земними мірками і поняттями. Тому пошуки таких душ спрямовую Я. Я — знаю Шлях до *Свободи!*

Цей Шлях веде зі стану обмеженості — до Моєї *безмежності* і *нескінченності* буття в Мені.

Отже, перед душею постає непросте завдання: відірватися від звичної земної форми і з буття, обмеженого нею, — стати безмежною і нескінченною.

Коли трапляється цей перехід, і душа вже не відокремлює себе від всієї *нескінченності* — тоді вона стає істинно *вільною*.

— Іглестформе, розкажи, будь ласка, про Себе, адже ми майже нічого про Тебе не знаємо.

— Колись, дуже давно, Я втілювався в Індії. Ріс у традиції Крішни. У тому втіленні пізнав Нірванічні стани. До Злиття із Творцем лишався крок або навіть і менше...

Аватаром став у наступному втіленні на півночі Південноамериканського континенту.

... Я жив у гірському районі на межі Венесуели і Бразилії в середині дев'ятнадцятого століття. Мій батько був іспанцем, нащадком завойовників, мати — індіанкою. Вони любили одне одного...

Доля метиса була незавидною. Мене не приймали індіанці: для них Я був «знехтуваним метисом». Мене не приймали і білі: Я був для них «індійським поріддям», «напівкровкою»...

Я в дитинстві ніяк не міг зрозуміти цієї ненависті, не міг зрозуміти: чому, за що?...

І щосили намагався Я своїми особистими якостями завоювати повагу однолітків. Я був не просто сміливим чи сильним, але готовий був ризикувати життям заради хвилин слави та уваги.

Хлопчаки навіть іноді билися об заклад, що Я залізу на стрімку скелю без мотузок або перепливу гірську річку в тому місці, де це смертельно небезпечно. Вони вигравали один в одного гроші, а Я в цих ситуаціях максимального ризику, чомусь знаходив…відчуття глибокого *спокою*. Я відчував кожний камінь, що Мене не підведе, на який можна поставити ногу. Я відчував наперед кожний рух, що повинен був зробити. Я відчував — надзвичайну ясність! Це були хвилини кристальної чистоти і *спокою*, особливої відчуженості. Я називав це *відчуттям духу смерті* — по-іспанськи, «дуенде». Він приходить, коли йдеш краєм прірви, не порушуючи *Законів Духа*. Тоді Я не знав, що це був, насправді, *Дух Життя*. У ті моменти Я не думав ні про смерть, ні про славу, Я просто жив *у часі Духа*.

Незважаючи на деяку популярність, яку Я набув такими Своїми «подвигами», Я залишався дуже самотнім... Самотність серед людей Мене гнітила...

Я все частіше ішов у гори: там самотність переставала гнітити. Там Я відчував свободу. Там Я був не один: там були гори, і вони «розуміли» Мене. А Я знав їхні звички і грізну вдачу — і велику красу їхню! Усі, хто жив у горах, знали *правила Духа* і поважали Його. Поважали вони і рослини, що вкоренилися над прірвами, і птахів, які виводили там дітей, і звірів, які там полювали. Я теж поважав їх усіх, їхню свободу, їхнє право на життя, навіть право, наприклад, пуми спробувати забрати Моє життя... Але й вони поважали Мене.

Я не вірив в існування «Бога білих»: те були розфарбовані статуетки, поклоніння яким нікому не допомагало. Я не вірив і в існування богів індіанців. Але Я вірив *духу смерті* — тому, що *він* був реальний для всіх: ні білий, ні індіанець не могли уникнути зустрічі з *ним*. Йому були підвладні і іспанці, і індіанці, і птахи, і звірі. Я не знав ще тоді, що це…— *Дух Життя*, але бачив, як *Його Крило*, іноді торкаючись душ, оголює їхню суть…

Я став працювати провідником у горах...

Провідник — це той, хто йде попереду, хто веде, хто намацує ногою опору і перевіряє її надійність, хто відповідає за життя тих, хто йде за ним...

Я знав усі стежки. Я міг перекладати з іспанської або англійської на місцеві мови індіанців: Мій батько був широко освіченою людиною і багато чому Мене навчив. Я проводив через перевали і експедиції, і одиноких мандрівників...

Тепер, коли Я водив людей, нові відчуття прийшли в Моє життя. Я повинен був, ідучи попереду, відчувати не тільки Себе і шлях, але й кожного, хто йшов за Мною: адже помилка кожного з них могла коштувати життя всім...

... Життя на межі, на грані — коли немає місця сумнівам і коливанням, коли думки і дії повинні бути в абсолютній єдності і тільки ця єдність народжує точність дій і швидкість реакцій, коли найменша неточність у діях несе смерть, — так Я жив у Своєму останньому земному втіленні.

Я був *Мандрівником* і завжди був один, з дитинства. Спочатку Я вчився бути сам-на-сам із самим Собою, потім — з горами, через які переводив людей, працюючи провідником. Я жив сам-на-сам зі смертю, що загострювала до межі всі сили душі. Я знаходив задоволення тільки в моменти крайньої напруги.

Гори, люди і Я стали для Мене єдиним цілим. Я був цілком самодостатнім...

... Але настав той час у Моєму житті, коли самодостатність, де центром є людське «я», повинна була замінитися на «Богодостатність» з єдиним «Я» Творця, що відчувалося...

... Ти зустрічала коли-небудь схід сонця в горах?

Наверху найвищої в тій місцевості гори є плато. Я піднімався туди. Звідти відкривався захоплюючий краєвид — до обрію простираються гори з рівними вершинами, але стрімкими схилами, ущелинами і бездонними прірвами. А зверху — таке ж бездонне небо немов лежить на плечах гір. Коли сходить сонце, те все: і небо, і гори — виявляються пронизаними сонячним світлом. Навкруги — тільки світло, велич спокою, простір і — свобода! І в абсолютній тиші приходить розуміння незначущості себе — перед нескінченністю всесвіту!

... Одного разу, коли Я повертався один, інтуїція підвела Мене, або, якщо точніше, просто настав час зустрічі з *духом смерті*...

Я зірвався в прірву... Тіло розбилося... Я думав, що вмер... Але це виявилася не смерть, це було... — Життя!

Я провалювався в безмежне Світло... Там не було тіла, там були свобода і радість Буття, повнота Життя, сіяння щастя в безмежності Світла!

Смерть же тіла так і не настала. Я довго перебував на межі між нею та життям... Я то знову вертався в тіло, то потім знову поринав у Світло... Я ковзав між цими станами якимось проходом, схожому на тунель у горі, заповнений водою... На одному кінці його був вхід у тіло, на іншому — вихід в Океан Світла. Але ці переміщення не були довільними з Мого боку: їх робив Він для Мене...

Мені більше не хотілося повертатися в тіло. І Я обхопив Собою, здавалося, все Світло, щоб залишитися в Ньому назавжди...

І тоді раптом…над *Океаном Світла* встав Я — величезній, подібний горі. Я повністю відчував Себе: Я був живий, справжній! У Мене були і обличчя, і руки, Я бачив і міг усвідомлювати Себе, ворушитися! І міг також повністю поринати в *Глибини Світла*, з яких *Горою* виходив Я...

Великі *Спокій, Сила і Розуміння* наповнили все Моє нове єство. Я був у *Єдності* з *Усім*.

… Моє тіло виглядало малесеньким. Я спробував втягти його в Себе, але не вийшло. І тоді Я зрозумів пропозицію *Великого Споконвічного Світла*, зрозумів без слів, так само, як колись розумів Того, Кого пізнав як *Великого Духа*. Я опустився в *Глибину*, де був тільки Він, розчинився в Ньому і повільно став заповнювати Ним із *глибини* прохід до тіла і потім тіло зсередини. І відбулося чудо: тіло було зцілене!

… Багато часу Я провів у цій нерозривній *Єдності*. Я пізнавав Вищі Істини в *Першоджерелі*, будучи зануреним безпосередньо в знання відповідей: у знання Законів Бога, Законів Буття!

Тепер — *Велике Світло* дивилося Моїми очима. Він дивився на людей, включаючи тих, хто ніколи не любив Мене, — і Його Любов лилася й на них. І Я зрозумів, що це — Моя любов, що це Я не зможу жити інакше, ніж ставши для них *провідником* — провідником через *перевал смерті*, провідником у *Життя Істинне*.

… Я повернувся жити до людей. Я став учити їх, що життя не закінчується зі смертю тіла, що існує *Вища Справедливість*, з Якою ми зустрічаємося за порогом смерті. Я навчився бачити стани душ і тіл, причини хвороб і багато чого іншого. Я бачив, що злість, агресія, ненависть роблять енергії всередині тіл чорними — і таких

людей уже неможливо вилікувати. Тільки глибоке покаяння і зміна самої суті людини може допомогти. Я бачив і світність станів любові і ніжності — що перетворюють, що дозволяють занурювати душі з такими властивостями в те *Світло*...

Я довго тоді вчив цьому — Законам Любові, Законам Життя!

Я продовжую й зараз цей Свій труд!

А тут, зараз — Я такий радий дарувати вам останні щаблі Шляху! Це — виняткова удача!

Сакрал

— Сакралю, як Ти досяг Божественності?

— Я був служителем Бога.

І Сакрал показав Свій стан перед Злиттям із Творцем і те, як прийшов до усвідомлення *Єдності*.

... Великий жрець — служитель Бога. Багато втілень до того були присвячені духовному зростанню. Величезність, велич і чистота душі — вона стала подібна до храму, в якому відбувається поклоніння Творцеві всього сущого — як *Світлу, Божественному Вогню*. Сяюча Свідомість Сакрала було подібна до прозорого купола, що піднімається до неба і набагато перевищуючі розміри будь-якого храму земного.

І не було в Його житті нічого іншого: тільки Його Любов-Преклоніння до Тому, Якому служив, і Любов-Співчуття до людей... І повага народу була величезною...

А далі було так:

Він стоїть у порожньому храмі. Тіло — мізерно маленьке в порівнянні із простором храму... Медитація: «Є тільки Бог і предстояння перед Ним — з повним віддаванням себе Йому...»... І тоді велика душа начала вливатися в *Океан Творця*, втрачаючи відособленість та індивідуальність... Відбувалося віддавання особистого «я», відмова від земної величі, почестей, слави, заслужених праведним життям і великим служінням, відмова від буття окремою величезною найчистішою свідомістю і приношення її в дарунок Богові — до повного розчинення в Споконвічній Свідомості...

Саме так *ріки* від подібних втілень *водоспадами життів* упадають в *Океан — водоспадами,* прозора міць яких в останньому каскаді, в останньому акорді, розчиняючись, перетворюється на Вічність Буття Єдиного Бога — на Блаженство Буття!

І потім Сакрал показав тіло, що лишилося мертвим, порожнім на підлозі храму. І *Океан* подивився туди… І тоді храм і все навколо — заповнилися *Океаном.* А над землею підвівся Божественний Сакрал.

… Потім Сакрал зробив акцент на Свої *Руки.* Він показав безліч Рук Своїх, з нескінченним числом Пальців, причому кожний Палець стосується якоїсь душі. Коли хтось хоч на секунду в серці своєму звертає до Бога очі душі — це вже ведене чутливими Божественними Пальцями. У цьому — основа Божественного всеведення: кожна душа — на кінчику Його Пальця, і її не можна не відчувати...

… Він ішов, розмовляючи зі мною, як Стовп Божественного *Вогню, що* рухається над поверхнею Землі, але виходить із *Глибини.* І Він пропонував навчитися цьому.

Саркар

Ми сидимо біля багаття. Густий ялиновий ліс обступив з усіх боків. Ще не розвидніло.

… Багаття... Його вогонь не тільки зігріває, але й заворожує, танцюючи язиками полум'я... Час від часу він випускає із себе подібні до злітаючих ниток потоки іскорок — дрібних часточок вогню...

Прийшов Божественний Саркар.

Володимир Антонов саме в цей час нагадував, як ми колись училися дивитися на багаття з анахат[165]… Він говорить про те, як здорово зараз у розширену анахату переносити величезний образ багаття і там перетворювати його на Божественний Вогонь — а потім світити у світ матерії крізь тіло Сонцем Бога…

Саркар, схвалюючи, говорить:

— Це і Моя медитація! Я на ній колись зростав Сам!

[165] Анахата — чакра, розташована в грудній клітці. Є вмістищем духовного серця на початкових етапах його розвитку. (Див. в [7, 10]).

Потім Він продовжує, звертаючись до Володимира:

— Мій контакт із тобою не був важким, бо Ми однаково сприймали Шлях збагнення Творця.

... Він показує, як теж, коли був утілений, бродив по піщаних обмілинах, розливався духовним серцем над морським простором, як «провалювався» на відповідних місцях сили в глибини багатомірності, як промивав тіло потоками Брахманічного Світла-Дощу, як перетворював образ вогню багаття — на Божественний Вогонь...

— Шляхи ваші до збагнення Вищого — Мені дуже добре відомі... Я їх знаю так, ніби Сам проходив їх разом із вами... Адже Я теж був Майстром кундаліні-йоги!

Я пройшов всі три її щаблі, відомі і вам:

На першому щаблі енергія кундаліні[166] підводиться до тіла і проводиться крізь нього...

На другому щаблі те саме робиться вже в іншому масштабі: Атмічна енергія кундаліні «розархівовується» — і за цим іде новий рівень пізнання Себе як Вищого «Я».

На третьому щаблі треба навчитися бути Тим, Хто допомагає в цьому іншим.

... Згадай, як Я колись учив тебе Злиттю: «Я» Бога й «я» людини з'єднуються за законами Любові. Любов з'єднується з любов'ю, два зливаються в *Єдине* — і тоді є тільки Єдине «Я»!

Суть кундаліні-йоги Я окреслив би так. Розвинена душа людська цілком усвідомлено *дозволяє* Божественному «Я» увійти в себе і суміститися так, щоб відбулося повне *З'єднання*. І тоді відкривається *прохід* крізь людське тіло — тому Єдиному Потоку Любові, в Якому вже немає поділу на «Я» Бога і «я» душі...Через це подвижник знаходить повноту усвідомлення Божественності...

... Я також — Майстер *Атмічного Божественного Вогню*...Ви могли це помітити по тому, як Я проявляв вам Себе.

Шляхи кундаліні-йоги і йоги Агні[167] не суперечать один одному й не перетинаються, але цілком логічно можуть бути сполучені. Саме так це відбувалося й у Мене, і у вас.

---

[166] Кундаліні — потенціал Атмічної енергії, що накопичується душами, які успішно розвиваються в низці втілень. Докладний опис подається в [7, 10].

[167] Йоги Божественного Вогню, Агні-Йоги.

Але — для зручності сприйняття читачами вашої майбутньої книги — Я їх зараз розрізняю — щоб простежити кожний такий шлях від початку і до кінця.

… Я жив востаннє на Землі в північній частині Індії. Це не було пересічне втілення: Я прийняв його з певною метою, маючи вже розвинену свідомість. Тому Мій розвиток протікав швидко, бо був значною мірою визначений Моїм *наміром* ще з невтіленого стану.

Уже із самого дитинства Я тяжів до *пізнання*. У Мені жило прагнення пізнавати будову цього світу, проникати в його таємниці, перетворювати Себе — щоб освоювати нові можливості.

Ні матеріальні багатства, ні «земна» любов — ніщо не притягувало Мене так, як те *непізнане*, що приховане за таємничою завісою зоряного неба, або ж те *незриме*, що живить усе розмаїття життя навколо. Нічого іншого не бажав Я так сильно, як проникнути за завісу, що приховує ці знання.

Свою спрагу пізнання Я зміг угамувати, коли подорослішав. Тоді Я пройшов посвяту в традиції, де практикувалася, зокрема, робота з *Вогнем*. Не з фізичним вогнем, звісно, а з нематеріальним *Вогнем*, що йменувався *священним, очищаючим*.

На початковому етапі подвижник повинен був навчитися використовувати *образ вогню*, щоб працювати з ним усередині тіла. Це повинен був бути образ не шугаючого полум'я, а спокійного, рівного вогню, подібного тому, що м'яко колишеться над вуглинами багаття, що давно розгорілося.

Починалася ця робота з того, щоб розмістити в центрі грудної клітки образ невеликого вогника — і потім розпалювати його — щоб поступово він заповнив увесь простір грудної клітки.

На наступному етапі треба було навчитися поширювати вогонь із області грудної клітки — в інші ділянки тіла. Потоками цього вогню ми прочищали меридіани, впускали його в руки й ноги, «пропалювали» ним інші енергетичні структури тіла, очищаючи їх від небажаних грубих енергій[168].

До кінця цього етапу роботи всередині тіла учень повинен був повністю його очистити — «випалити» у ньому священним вогнем усе зайве, щоб простір усередині тіла став рівним, однорідним.

---

[168] Це дає також потужний зцілювальний ефект.
Цю саму методику (за назвою джьйоті) рекомендує Сатья Саї.

Далі учні переходили до роботи з іншим Вогнем, Що, як ви знаєте, заповнює — звісно, не на матеріальному плані — ядро нашої планети. Це був уже принципово інший етап, оскільки тепер треба було вчитися відчувати себе і діяти — не окремою маленькою свідомістю всередині тіла, а йти далеко за межі тіла і зливатися з Морем Вогню в глибині.

Однією із вправ на цьому етапі було з'єднання з Морем того Живого Божественного Вогню — простору всередині тіла.

Зі стану *Моря Вогню* подвижник також повинен був навчитися *діяти:* простирати звідти руки, впливати ними на що-небудь, зцілювати інших цим *Вогнем*.

Було в тій Школі знання і про те, що глибшим від *Моря Вогню* є простір чистого *Ясного Світла* і що це *Світло* — вище *Вогню*.

Знайшовши прохід у те *Світло*, подвижник освоював Злиття з Ним.

А коли Злиття зі Світлом ставало вже досить міцним — він учився світити *Ним* крізь анахату тіла в світ матерії, на людей.

Остаточним успіхом на цьому Шляху вважалося *переселення у Світло*, тобто здатність *бути Ним* майже постійно, управляючи при цьому тілом у світі матерії.

... У тому втіленні Я став факіром, міг легко запалювати Свідомістю будь-яке полум'я: від фізичного вогню — до Божественного. Я показував Божественні містерії — як фокуси; в цьому Ми з Девідом Копперфільдом — колеги.

У Мене була чудова супутниця — Моя дружина і помічниця в усьому. Вона мала надзвичайну здатність відчувати партнера. Працювати з нею для публіки — було насолодою... А вчити її — блаженством!...

Вона стала матір'ю династії факірів Саркарів...

Зараз Вона (точніше, Він) втілена і продовжує велику справу розвитку мистецтва Божественної *Магії Любові*...

Девід Копперфільд

— Девіде, як у Тебе виходить заробляти мільйони? Адже це — так «нетрадиційно» для Аватара?

— Це, — Він сміється, — сіддхі, а ще точніше — «витрати виробництва»... Без цих мільйонів у Мій бік в Америці, та й в усьому світі матеріалістів, ніхто б і не подивився... Мене, на жаль, цінують «на вагу купи доларів»... Без цього Я б залишився безвісним «фокусником» на вулицях Нью-Йорка... Істинні чудеса вражають уяву, чомусь, менше, ніж ті мільйони. Але гроші Я заробляю чесно, у цьому немає магії! — сміється Он.

Я намагаюся говорити про Бога, не вимовляючи слово *Бог!*...

Я вчу любові, не говорячи слово *любов!*...

Я граю цю Свою роль у світі, де перестали вірити в буття Бога, де перестали вірити в чудо — у звичайне чудо!

Я займаюся «дематеріалізацією» невір'я людей!

Я намагаюся вивести людину за межі її матеріального розуму, що повторює: «Це неможливо!»...

Я прийшов сказати:

Це — можливо!

Можливо — *літати!*

Можливо — вірити у власну перемогу над своїм нижчим «я» і в пізнання Творця!

Можливо — любити!

Можливо — радіти і сміятися!

Для того, щоб один раз *злетіти*, потрібно вірити, що це — можливо! Віра знімає обмеження розуму і «включає» Силу Бога. Коли сила людської душі і Сила Бога зливаються — тоді-от і відбувається те, що називають чудом.

Насправді, Бог і творча взаємодія з Ним — і є Реальність. А все інше — це світ Ілюзії, Майї...

*** * ***

— Позитивно змінювати душі людей — ось той «фокус», над яким Я працюю все це життя й поки не багато встиг...

... Це не просто — любити людей не тоді, коли сповненим надій приймаєш Місію і Втілення, а коли не розуміють..., ненавидять...,

зраджують... Потрібно навчитися бути Любов'ю для кожного з них — Божественною Любов'ю! Це Я не про Себе, це Я для вас кажу.

Ви вийшли за межі своїх доль, ви прожили те, що треба було згідно з долями-кармами на це втілення, і не розутілилися. Це — ще не безсмертя тіл, але це — унікальна ситуація, коли втілення може бути продовжене без боргів перед долею, без зумовленості! Це — цілковито унікальна можливість! Це — за наявності тіл і величезних знань — дозволяє відчутно впливати на хід історії, на відродження духовності на Землі!

Ця ситуація створювалася Нами з незмірною силу! І дуже скоро від кожної вашої дії, рішення, думки — відбуватимуться помітні зміни в духовному житті Землі.

Вам зараз потрібно продовжити вчитися повноті передачі контролю за сферою думок і емоцій — Вищому «Я». Це — першочергове завдання!

Кожний, хто взяв на себе обов'язок з виховання Моїх душ, повинен розуміти, яка велика відповідальність покладена на нього.

Він повинен бути бездоганним — щоб являти людям Божественну Любов, Божественну Досконалість: Досконалість — у всьому!

А в цілому — вітаю вас усіх із грандіозним успіхом! Ніхто з Нас не очікував, що все піде так легко!

Завтра почнемо новий лісовий похід. Я буду серед вас!

Йамамуто

«Наді мною — краса, піді мною — краса. І коли я покину тіло — я теж піду стежкою краси».
(З індійської мудрості)

— Йамамуто, а Ти розповіси про те, як став *Єдине* з Отцем?

— Мій шлях схожий на шлях Лао[169]. Я прийшов в останнє земне життя, вже пізнавши спокій, що розчиняться від споглядання прекрасного. Це — велика спадщина від Моїх японських предків.

Я міг «зникнути», «розчинитися» — і годинами перебувати в злитті із красою квітучих сакур, відчуваючи Собою — кожну квіт-

[169] Про Лао — див. далі в цій книзі.

ку, кожну її тичинку, пахощі напівпрозорих біло-рожевих пелюсток, освітлених сонячним світлом… Я переживав тоді великий екстаз: захват ставав спокоєм, а мить — вічністю!

Краса властива тому, що вічне! І в тому потоці *вічної краси* Я ставав промінчиками прозорих струмочків, спокоєм розігрітих сонцем каменів, безкрайньою синню неба і пінних гребенів хвиль — як на японських гравюрах, що застигли у своєму нескінченному русі...

Я міг відчувати блаженство травинки, що ледь-ледь колишеться теплим подихом вітерцю і вдихає сонячне світло... Я міг сходити разом із сонцем над спокоєм океану...

Так Я жив перед тим, як почав освоювати медитації на тому величезному *місці сили* в Новій Зеландії, про яке Я розповідав. Це місце подібно вулкану із кратером на кілометри… Спочатку Я сприймав його як урвище, прірву, провал, що розійшовся в нескінченному *Живому Світлі*…

Я приходив — і стрибав у те Світло[170]. І вчився бути Ним...

І з кожним разом Я опускався все глибше, все довше міг у Ньому бути… І в якийсь момент Я став Ним — так само, як ставав колись красою…

І Я відчув Себе подібним до величезного квітучого *Древа*…Вся *краса світу* цвіла на його гілках, а стовбур був проходом у *Безмежність Океану Світла* — Основа *Всього*. Корінь же Древа живили всі життя на його гілках...

І Я почав опускатися під корінь того Древа, в *Основу*, і запитував:

— Велике Світло, з Якого створено Все, як Ти твориш красу?

А Він не відповідав, але кликав усе глибше в Себе...

І Я приходив знову й знову… — поки не став Ним — у нескінченному екстазі, що став *Спокоєм* і *вічністю Любові!*

І тоді Я дізнався відповідь на Своє запитання. Бо нескінченний *Океан* став Йамамуто.

А всередині Йамамуто продовжувала жити і краса квітучих сакур, і прозорість стрімких струмочків, і синява неба, і пінні гре-

---

[170] Стрибав — свідомістю. Детальніше про такі медитації ми розповіли у відеофільмі «*Місця сили. Три етапи центрування*».

бені хвиль, і травинка, що вдихає сонячне світло, і сонце, що сходить над спокоєм океану...

Божественний Імператор давньої Японії

— Я був колись ще першим імператором Японії. І потім втілювався там не один раз...

В останньому Моєму втіленні Я народився в імператорській сім'ї. З дитинства Моє життя було підпорядковане одному призначенню — стати Імператором. Не просто монархом — звичайною людиною, якій волею долі дісталася вища влада в країні і який може користуватися нею, щоб жити за рахунок підданих у задоволеннях і розкоші. Ні, Я повинен був стати *Божественним Імператором*, тобто уособленням *Досконалості* для Свого народу.

У багатьох людей у Моїй країні була важка доля, в житті їм випала важка робота. Але серед усіх їх Моя робота була не легшою.

Ті якості воїна, які повинен був виховувати в собі самурай, та чесність і слідування обов'язку, яких повинен був дотримуватися державний чиновник, та праведність, до якої повинен був прагнути будь-який пересічний громадянин, — цим повинен був бути Сам Імператор. І Він не міг хоч у чомусь оступитися, хоч у чомусь бути меншим, ніж *Досконалість*, — адже Він повинен був бути *Божественним*.

Так, Моє життя не було життям простого смертного: ті ідеальні якості, до яких люди прагнуть роками і яких багато хто з них так і не досягає через потакання своїм слабкостям і різним «земним» бажанням, — ті ідеальні якості Я повинен був виявляти Своїм життям щохвилини! І Я не міг дозволити Собі ні миті слабкості, в яку багато інших людей занурені переважну частину їхніх життів.

Імператор жив не заради Себе — Він жив заради народу. Він присвячував життя Своєму народові, демонструючи йому зразок *бездоганності*.

Таке завдання, поставлене переді Мною долею, природно зробило Мене людиною, для якої не існувало *особистих турбот*, у якої не було *особистого життя*, але яка живе турботами про жит-

тя всіх довірених їй людей. Адже сенс існування Імператора — бути для людей вищим ідеалом!

... Так Я прожив Своє життя і таким пішов з нього — не маленькою «пересічною» душею, зануреною у свої особисті проблеми, а великим «Я», розлитим усюди і таким, що піклується про всіх.

— Але розкажи, будь ласка, про ті методи і прийоми, яким Тебе навчали у Твої молоді роки, щоб Ти став саме Божественним Імператором!

— Так і ти, і всі ви їх прекрасно знаєте! Це і є ті методи і прийоми, яким Я і Ми вас навчали!...

Утім... Я можу розповісти про те, як Мене виховували в ранньому дитинстві...

Хоча Я прийшов уже зі стану Божественності, але навіть Божественній Свідомості необхідний час, щоб, втілившись, з'єднати Божественне усвідомлення — з тілом, що зростає і розвивається.

Тоді у Мене — хлопчика-імператора — було два мудрих Наставники.

Один із Них навчав Мене читанню і писемності, історії і медитації. Він також учив Мене *спокою розуму* і ясності і широті *спокою свідомості,* у якій кожна думка повинна з'єднуватися з Волею і Силою, з Мудрістю і Красою.

Він показував, як краса кількох слів, з'єднаних у гармонії, народжує образи, які потім живуть у століттях як вірші.

Або, як усього кілька ієрогліфів, написаних на чистому аркуші, можуть містити в собі великий зміст закону і змінити долі країни та людей.

Або, як думка, викладена на фоні *спокою розуму і свідомості,* може нести в собі Силу Наміру Творця.

Він учив Мене мислити, з'єднуючи Свідомість із розумом тіла: роблячи мозок старанним інструментом, що сприймає і відтворює у фізичний світ Божественну Мудрість.

Інший Мій Наставник учив Мене вищому мистецтву військової доблесті. Він був самураєм, одним із найвідданіших підданих Мого батька. Саме Його тренування дозволили Божественній Свідомості з'єднатися з кожною клітинкою Мого фізичного тіла так,

щоб саме Свідомість могла управляти рухами тіла, роблячи їх або повільними, або блискавичними, подібними до змаху меча або кидка стріли, пущеної з лука.

Він навчив Мене — на фоні найглибшого *спокою* — відчувати до найменшої миті той момент, коли потрібно діяти.

Мені не було необхідності в Моєму житті вміти володіти мечем. Але навички цього мистецтва навчили знати той момент, коли Мої Сила і Воля з'єднуються в Божественному Намірі і виявляють *бездоганну дію*. Це — *мистецтво Наміру*, коли Воля Творця проявляє Себе на фоні абсолютного *спокою* і в абсолютно точно заданий момент часу.

Обоє Наставників мали велику мужність, але вчили Мене *смиренності*.

Ніхто, крім Них, не мав права наносити удари майбутньому Імператорові. Обоє Вони знали, що достатньо було Мені захотіти, — і кожний з Них поплатився б життям за свою суворість. Але Вони обоє мали мужність наносити Мені удари доти, доки не переконалися в з'єднанні Моєї Божественної Свідомості з Моїм фізичним тілом...

Їхнє мистецтво виховання було великою Майстерністю!

Йамамата

Великий пагорб, який поріс березами серед ялинників, що перемежовуються зі сфагнумовими болотами і сосновими «гривами». Ще біля підніжжя пагорба починають відчуватися «провали» у найтонші просторові мірності, чітко сприймаються межі між еонами, подібні ніби до мембран між водою і прозорою світлою олією, що розшарувалися в скляній посудині. Тут зручно знайомити учнів-початківців з реаліями багатомірної будови Абсолюту.

Але найцікавіше і вражаюче бачиться за вершиною пагорба. Звідти ніби піднімається і світить нематеріальне Божественне *Сонце* — Божественна Душа!

Входимо тілами в Неї, розчиняємося душами в Її Блаженстві!...

Потім — знайомимося.

— Моє ім'я — Йамамата. Я — із Країни сонця, що сходить, з островів північної частини Японського архіпелагу: Курильських островів. Але Я втілювався тут тоді, коли Курили ще не входили до складу Японії як країни.

Японію називають Країною сонця, що сходить. І Я розвивав Себе, як *Сонце*, що сходить через океан — як «через край Землі».

— Чи був Ти пов'язаний з Божественним Імператором?

— Ні. Я втілювався за століття до Нього. І до мистецтва меча не маю ніякого відношення.

... У нас тоді була громада, що жила як одна родина. Ми поклонялися сонцю — як уособленню Бога. І вчилися зливатися з ним — як з Божественною Душею. Спочатку ми розширювалися духовними серцями над океаном, потім перетворювали себе на образ сонця — над обрієм або за ним, нижче його. Ну а далі — вам це вже дуже добре зрозуміло: залишається зробити лише один крок до Обителі Творця.

— Що Ти порадив би нам?

— Зріє ваше вогнище для людей всієї планети! І воно вже гріє серця дуже багатьох людей! У жодному разі не вгасати, як вгасає земне багаття! Неземне *Полум'я Отця*, Його Божественне *Світло* — хай засяє через вас на всю Землю! Я вам допомагатиму! Я діятиму через ваші тіла!

Акцентуйте на тих людей, які можуть так сяяти, як Я!

Моє *Сонце* сходить для тих, хто серцями віддані Мені.

Якщо серце повністю Мені відкрито, то Своїм *Сонцем* Я можу ввійти в нього — і воно починає сяяти Моїм *Світлом*.

Я — Представник найдревнішої релігії Землі — релігії поклоніння *Сонцю*: *Сонцю Бога!*

Адже Сонце сходить для того, щоб *світити*. І це — основний принцип роботи із *Сонцем Бога!*

Запиши те, що Я скажу, — і тоді в тиші між рядками проявиться трохи Мого Буття:

Світання...

Сонце встає над Океаном.

Сонце встає!

Сонце
Пестить променями води...
Ранок настав!

Земля...
Земля, породжена серед вод зі *Світла*,
Вона — жива!

Океан!
Велич вод сушу осягнула
Ніжно...

Маленький острів
Серед нескінченних просторів...
Він — сам-на-сам з *Океаном*.

Сонце Бога!
Його життя — Дарування *Світла!*
Дивися: Воно — сходить!

Я є прохід *Туди*...
Там* — тільки *Світло!
Увійди...

Я хотів би подарувати тобі стан *Сонця Бога*, що сходить, — стан *Світанку*, що завжди з тобою!

Коли ти стаєш *Сонцем, Що Сходить*, твоє серце — Джерело Любові, Що Дарує і Зігріває!

— Розкажи, будь ласка, ще трохи про Себе, про культуру і традиції вашого народу, про те, як ви вчилися!

— Слухай!... Але не просто слухай: спробуй прожити всі Мої медитації так, щоб запам'ятати свідомістю!

У ті давні часи на тих островах жила спільнота людей, що володіла дуже високою духовною культурою. Клімат був теплим,

спосіб життя — простим, харчування — чистим. Ми харчувалися злаками, фруктами і рослинами моря.

У нас були легкі човни, що нагадують сучасні байдарки, але тільки з кілем для стійкості. На таких човнах ми плавали між островами, збирали морські рослини, а також — займалися медитацією.

... Йамамата показує: океанський *простір* — куди не кинеш погляд! М'які хвилі колишуть поверхню океану. Людське тіло і човен — мізерно малі у порівнянні із *простором!*

— «Океан» повітря-світла — зверху, «океан» води-світла — знизу! У таких умовах успішно росли і розширювалися духовні серця!

Настільки ж звично було і пірнати в пронизану сонячним світлом воду на велику глибину і неспішно збирати морські рослини. Цьому вчилися з дитинства. Уміння пірнати із затримкою дихання ставало зовсім природним, як і відчуття себе *всією татвою води*...

Медитаціям було легко навчатися і навчати, бо були у світогляді тієї спільноти людей знання про Бога і про смисл буття душ у тілесних оболонках.

Це формулювалося, кажучи коротко, приблизно так: «Земля — острівець «проявленого» життя в Нескінченному Багатоглибинному *Океані Бога*. Безліч таких острівців «проявленого» буття містить у собі *Океан!* І кожний, хто втілений на острівці, повинен дорости до стоншеності *Глибин* і до співмірності з *Океаном* — і влитися в Нього!»

Сонце фізичного світу було символом проходу в Світ Світла-*Вогню, що* перебуває в *глибинах Океану*. Образ Сонця — як *янтра Нірвани* — дозволяв свідомості проходити «по той бік» відносно «проявленого» світу. А *Там* — потрібно було навчитися відчувати руки, плавати з їхньою допомогою, *заглиблюватися* і *розчинятися*.

— Ти досяг безсмертя Твого матеріального тіла, Йамамато?

— Традиція в нас була інша. Ті, хто підходив до останніх щаблів, освоювали «зумисне втілення». Це дозволяло знаходити нове матеріальне тіло — з новими *якостями енергії матерії* — шляхом природного народження. Причому пам'ять свідомості зберігалася.

Звичайно ж, це можливо, лише коли співтовариство людей є високодуховним. А правильне виховання і навчання дозволяли легко «пригадати Себе»!

Проміжки між втіленнями були малі. Кілька таких послідовних втілень у тих краях легко дозволили Мені повністю завершити програму «особистої» еволюції.

На останніх етапах Ми вчилися жити, сприймаючи матеріальний світ *з того боку* — із Творця. Залишаючись *Океаном Творця,* Ми простягали *Руки* в світ Творення — і кожна *Частка Свідомості* посміхалася і дарувала блаженство втіленим тварам, здатним *сприймати*.

Так Життя *Океану* — поступово ставало Суттю кожного з Нас.

... А далі...— Я не мав більше потреби втілюватися задля розвитку Себе, бо Я розвивався тепер *у кожній втіленій істоті* Мого Безмежного Буття. Я ріс тепер у кожному такому житті — і вбирав потім його в Себе.

Ось так Я і живу тепер!

Борець

— Востаннє Я втілювався на південному сході Монголії, з дитинства відчував Себе великий і сильним, як казковий богатир: адже величезна і чиста свідомість втілилася у витривале, сильне тіло. Місцеві жителі так і називали Мене — Батор[171].

Це й визначило те, що з раннього дитинства Я захопився боротьбою. У боротьбі Я знаходив свободу. Борючись, Я відчував Себе у Своїй стихії — як птах, що, осідлавши вітер, насолоджується свободою польоту.

Але Я ніколи не був агресивним, ніколи не заподіював людям болю.

Перед кожною сутичкою Я наповнювався глибоким і радісним спокоєм. І щораз відчував, що *Джерело Невичерпної Сили* стояло за Моєю спиною, наповнювало Моє тіло, уливалося в руки — та так, що, здавалося, Я можу звалити гору! Я називав це *Джерело* Великим Духом, Великим Борцем або Переможцем. Я знав, що Він

[171] **Борець, монгольською.**

— Друг Мені, що Він любить Мене і ніколи не залишить без підтримки.

Хлопці із сусідніх сіл частенько приходили помірятися силами зі Мною. Я обіймав їх Своїми ручищами, заливав світлом Любові і потім ніжно й акуратно укладав на лопатки. Після поєдинку Я завжди тис їм руки й говорив:

— Спасибі! Це була чесна боротьба!

Вони не могли навіть гніватися на Мене, тільки зніяковіло посміхалися і йшли геть...

Я знав правила боротьби і ніколи не порушував їх. Причому найголовнішим для Мене було *Золоте Правило* — правило, що подарував Мені Мій Великий Заступник. Він частенько немов вдихав Любов і Силу в Моє тіло і говорив:

— Завжди, якою б важкої не була сутичка, ти зобов'язаний бути непорушно спокійним! Завжди, який би не був у тебе суперник, ти зобов'язаний бути в незламній любові до нього! Це — *Золоте Правило*.

Люди нашого села дуже Мене поважали, хлопчаки бігали за Мною по п'ятах. Вони дивилися на Мене захопленими очима і хотіли вчитися Моєму мистецтву. Я з радістю вчив їх *мистецтву сили* — сили без насильства, без агресії, без злості і зарозумілості.

Внутрішньо Я відчував Себе «батьком» і цих хлопчиків, і всіх навколишніх жителів. Я дуже любив цих простих невигадливих людей і з батьківською ніжністю піклувався про них. Так — у радісному спокої — протікало Моє життя. Я був щасливий і навіть не уявляв, що можливе щастя більше...

... У наші краї рідко заїжджали «чужинці», але якщо вже заїжджали — то відразу опинялися в центрі уваги.

Якось по поселенню рознісся слух про чужоземця, що приїхав. Мої хлоп'ята примчали до Мене і почали навперебій розповідати про «чужого», що приїхав зі сходу. Говорили, що він — непереможний борець, що хоче помірятися силами зі Мною, що об'їхав він півсвіту і ніде не знайшов рівного собі. Хлопці сказали, що чужоземець увесь ранок провів на площі. І Я пішов туди, щоб привітати його — Свого майбутнього суперника.

Я побачив його здалеку, він стояв в оточенні юрби допитливих. Я вперше бачив людину, наділену силою не менше Моєї. Але

його сила була іншою, незнайомою Мені: похмурою, паралізуючою, ціпеніючою. Я бачив, як вона насунулася на людей, що стояли навколо, і вони начебто стали менші ростом — згорбилися і зігнулися. Наші очі зустрілися — і Я відчув його важкий чіпкий погляд. Я стримано привітав його, і ми домовилися про час нашого двобою.

Настав день поєдинку. Сила Моя була велика, але і його — не менше. Його руки складалися з ненависті, його чорна злість обліплювала Мене з усіх боків і душила...

Я завжди був відкритий і доброзичливий до суперників, але до цієї людини міг почувати тільки відразу. Уперше за все Моє життя Я почував відразу[172]! Я не міг знайти в Собі і крупиці того спокою, що завжди передував перемозі.

Лють заклекотала у всьому Моєму тілі — і в ту ж секунду сила покинула Мене. Мої руки ослабли, як це буває уві сні, очі майже перестали бачити. Я почував, що в Мені зяє діра, у яку безперешкодно вливається чорна отрута, паралізуючи все Моє тіло. Ще кілька миттєвостей — і Я лежав на лопатках. Я майже не міг дихати, немов на тіло налягла величезна кам'яна брила...

... Ідучи, Я помічав лише потуплені погляди так згорблені спини людей — людей, що втратили надію, що втратили віру. І Я був цьому провиною! Я хотів сказати їм що-небудь, але вони ховали очі. Тільки кілька поглядів зміг зустріти Я, але в одних був біль, в інші — зла посмішка.

... Я йшов довго — ішов, не розбираючи дороги, ішов геть від цих очей. Я йшов, поки не впав, а, упавши, пролежав кілька годин без сну. Спустилася ніч, але ні нічна прохолода, ні зоряне небо — ніщо не приносило полегшення. Я лежав нерухомо, із закритими очима, тіло немов скам'яніло...

Через якийсь час Я відчув, що Мої обличчя, руки, груди пестить ніжне тепло. Я відкрив очі — Мене пестили і гладили перші сонячні промені. Сонце — в усій своїй ранковій пишноті — під-

---

[172] Борець описує в особі Свого суперника яскраво виражену втілену диявольську особистість.

Є люди, які — на лихо собі! — активно зрощують у собі такі якості. Вони можуть одержувати в результаті цього «переваги» у вигляді здатності управляти іншими втіленими людьми, придушуючи їх, — але далі на них чекає пекло і подальший розпад душі.

німалося над обрієм, заливаючи увесь світ золотим і рожевим світлом.

Сонце посміхалося Мені! Воно не відвернулося від Мене, не знехтувало Мене і не насміхалося! Сонце — з тією ж силою і любов'ю — обдаровувало і Мене, і весь світ своїм світлом! Піднімаючись вище і вище, воно заливало ніжним ранковим теплом, золотою красою — все і всіх! Воно заповнювало радістю любові кожну частку простору! Сонце неухильно дотримувалося Золотого Правила — любити всіх! — правила, яке порушив Я...

Згадуючи про вчорашнє, Я дякував Великому Борцеві за отриманий урок, дякував Йому за поразку ще більше, ніж за сотні попередніх перемог...

Перемагаючи біль, Я підвівся. З останніх сил Я потягнувся променями Любові в усі боки, гладив ранкову свіжість Землі, росу що виблискує під ногами, туманну синяву далеких гір... Я тягся в усі боки, далі і далі... — поки не охопив усю Землю. Я дарував їй усього Себе, заливаючи весь видимий простір Собою-Любов'ю... Я навіть не помітив, як у якийсь момент Я повністю розчинився у Світлі і зник, забувши про все: і про Своє зламане тіло, і про гіркоту поразки. Залишилося тільки Нескінченне Світло — і Воно був скрізь! Залишилася тільки Любов, у сяйві Якої ніжилася Земля! Залишилася тільки Безкрайня Свобода, що не знає обмежень!

І отут Я згадав про тіло: ось же воно! — *всередині Мене*, всередині Нескінченного Світла. Я доторкнувся до нього Світлом Любові. Сила полилася в його грудну клітку, руки — і тіло наповнилося Божественною Міццю. І в цю саму мить Я усвідомив, що Я і є Великий Дух, Я і є Великий Борець, Я і є Переможець!

Я став вільним, абсолютно вільним! Я міг піти куди завгодно..., але повернувся в село. Ким би Я був, якби позбавив їх — Моїх дітей — опори і віри?!

... І, звичайно, відбувся другий бій. Не описуватиму цю сутичку, скажу тільки, що непереможним стає той, хто повалив зло в самому собі! Істинна сила приходить лише тоді, коли останні краплі зла в собі укладаєш на обидві лопатки!

Істинна сила — це Сила Любові! Тільки Вона — непереможна!

— От так само, як ти зараз, Я любила сидіти біля багаття з Моїми друзями або одна — і працювати медитативно з багаттям, стаючи ним, перетворюючи свідомість — за образом вогню багаття — у *Божественне Полум'я*. В результаті виходив ніби наповнений тим *Полум'ям Вулкан*. Основа ж *Вулкана* і джерело *Вогню* — у глибинах ядра нашої планети.

Ці прийоми Я тобі колись показала — коли ти ще Мене особисто не знав...

А ще стоншеніший стан Божественної Свідомості ми знаходимо під ядром, глибше ядра. Ядро планети є одним із входів *туди*.

Ця методика універсальна, вона була властива і духовним школам зороастризму, і тим, що в тибетських горах, і *лісовим школам* древньої Росії, і даосам Китаю.

... А під час дощу Я лежала біля багаття, від голови до ніг укрившись плащем. І слухала *тишу*, у *тиші* розчинялася...«Ковпак» із плаща допомагає створювати ілюзію, сприятливу для медитації: можна продовжувати його краї, перетворюючи їх на купол *Вселенського Храму*, в якому легко можна знайти найглибинніший шар — Обитель Творця... Я вчилася заповнювати Собою цей *Храм*... А дощ... — він допомагав, тарабанячи по «даху» із плаща, відчувати купол *Храму*...

Пам'ятаєш, Я тобі теж давала випробовувати ті відчуття *Храму*, коли приводила тебе на відповідні *місця сили?*

— Так! Я нескінченно вдячний Тобі! І нескінченно люблю Тебе!

— Ще Я пояснювала тобі методи лайя[173] . І янтри[174] — теж Я вам давала...

— Чи вдалося Тобі у Твоєму останньому втіленні взяти ще кого-небудь із Собою в Обитель Творця?

— Ні. Мене ніхто не розумів! Мої друзі сприймали все «головою», тоді як Я — серцем...

---

[173] «Розчинення» свідомості.

[174] Графічні, живописні або виконані іншими подібними методами навчальні схеми для медитативних тренувань.

А методиками роботи з анахатою, які є у вас, Я тоді не володіла...

Розвиненим духовним серцем Я володіла, але пам'ять про це розгубила. І не могла збагнути, чому люди Мене не розуміють, чому вони теж не можуть жити і відчувати, як Я?...

Духовне серце Я розвивала ще раніше — під час Своєї індійської інкарнації. Крішна, Чайтанія і Бабаджі були тоді Моїми невтіленими Вчителями...

— А чим Ти займаєшся зараз?

— Мій друг Ледбітер зараз втілений в Індії. Пандіт[175] . Пише книгу. А Я йому допомагаю.

— Як — він? «Прозрів» до кінця?

— Ні. Але ж кожна книга має недоліки! А його книги і тоді людей будили від сну. Так буде й зараз.

Даніш Леді-Гуд

— Ти розповідала нам, що в датське втілення прийшла вже Божественною. Розкажи, будь ласка, детальніше про те Своє Життя.

— Так, Я прийшла у Своє останнє втілення вже з *Обителі Отця*. Але Мені тоді знадобилося багато років життя, щоб згадати і усвідомити Свою Божественність.

Данія! Моя прекрасна північна Данія! Адже ви теж знаєте, як це — жити на березі північного моря, чути голоси чайок, вдихати свіжість морського вітру, обіймати всією душею простір!...

Я народилася наприкінці дев'ятнадцятого століття в дуже культурній і забезпеченій сім'ї. Моє життя протікало на диво щасливо і спокійно. У молодості Я вийшла заміж за прекрасну, дуже любу Мені людину. Здавалося б, можна тільки позаздрити такій долі: люблячий чоловік, сімейна гармонія, ніяких матеріальних проблем, прекрасний дім на березі моря... Усе складалося дуже благополучно, але Мене з кожним роком усе сильніше гнітило те, що в нас не могло бути дітей. А Мені так хотілося тримати маля на руках, пестити маленьку голівку, відчути пухкі рученята, що обіймають за шию, почути, як тебе називають «мама»...

---

[175] **Учений (*санскрит*).**

У душі утворилася тріщина, що з роками ширилася і ширилася, перетворюючись на болісну внутрішню порожнечу... Кілька років Я щосили шукала те, що могло б цю порожнечу заповнити... Література, мистецтво, спілкування із друзями, церква — це лише на короткий час тамувало біль... Я почала шукати і вивчати духовну літературу, відвідувати езотеричні збори, розмовляти на цю тему з людьми.

Мій чоловік був лікарем, його життя ніколи не було життям духовного шукача, але, все рівно, воно протікало дуже правильно. Його життя було наповнене до країв турботою про інших людей. Він не дуже цікавився Моїми новими пошуками, можливо, навіть вважав їхньою примхою, але ніколи не говорив Мені цього, бо бачив, наскільки це для Мене важливо.

Найбільше на тому етапі Мені допомогли книги Олени Блаватської. Я читала «*Таємну доктрину*» і відчувала, як «оживає», нарешті, Моє серце. Книга сколихнула в Мені пам'ять про минуле — і світло звідти стало просочуватися всередину, заповнюючи порожнечу. *Таємна доктрина* стала для Мене вказівником, маяком, що запалився раптом у повній темряві, вказуючи Шлях. Я побачила, де Мені шукати те єдине *Джерело*, що вгамовує спрагу душі, і вирішила докласти всіх зусиль, щоб Його досягти.

Та тільки теоретичних знань Мені було недостатньо. Я так потребувала Майстра, Наставника, Божественного Провідника! Я навіть стала думати про поїздку до Індії, як раптом… Мене запросили до себе друзі, в будинку яких зупинився індійський Свамі[176], який кочує по Європі.

Уперше побачивши Його, Я ніяк не могла розгледіти рис Його обличчя. Я бачила тільки Чисте Світло, що струменіє крізь Його обличчя і тіло. Будучи упевненою, що Він і є посланий Мені Божественний Провідник, Я просила Його про допомогу, і Він не відмовив...

Свамі пробув у наших краях не дуже довго, але за цей час багато чому встиг Мене навчити.

Коли Йому прийшов час їхати з наших місць, Я не стала благати Його залишитися. Я розуміла, що Його Місія — нести світло Мудрості далі. Бачачи Мене наскрізь і розуміючи Мій смуток, Він сказав на прощання:

---

[176] **Чернець.**

— Нехай тебе не засмучує Мій від'їзд. Я залишуся з тобою, коли Моє тіло поїде.

— Але як це можливо?

— Ти навчилася багато чому. В тебе — дужі руки і серце, сповнене любові. Учи тепер цьому інших! Я допомагатиму тобі!

— Але Я не зумію почути і побачити Тебе!...

— Зумієш! ... Якщо викинеш увесь мотлох зі своєї голови...

... Минув рік, Я без утоми продовжувала працювати над Собою, але не сміла взятися за викладання...

Незабаром Я сильно занедужала. Лікарі так і не змогли поставити тоді діагноз, але Я тепер знаю, що це був вірусний менінгіт.

Мене мучили дуже гострі головні болі. Я не могла їсти, тільки небагато пила води або чаю. Мій чоловік — прекрасний лікар — намагався лікувати Мене, але болі тільки підсилювалися. Я не могла навіть вставати з ліжка. На початку хвороби Я, за звичкою, сподівалася на лікарів, на силу ліків, але ніщо не допомагало...

Нарешті, Я зрозуміла, що можу розраховувати лише на Саму Себе. І стала згадувати все, чому встиг навчити Мене Свамі...

Відштовхуючись *руками свідомості* від найгострішого болю, Я йшла все глибше і далі від тіла, поринаючи у м'яку *тишу Світла*... Коли Мені вдавалося максимально відірватися від хворого тіла і свідомістю розправитися *під ним* у *глибині*, біль слабшала.

Потім Я почала цими *руками* обмацувати Своє лежаче тіло, впроваджуватися всередину нього. Я вводила *руки* в голову, «вигрібаючи» звідти важність, біль і... той самий «мотлох» *зайвих* емоцій і думок... Хвороба відступала, біль ущухав з кожним днем!

Якось, почавши черговий цілительський сеанс, Я відчула, що очищати більше нема чого — голова була чиста і світла! Мене переповнила радість! Розпростертими *руками* Я стала обіймати те *Світло*, Що зцілив Моє тіло, і почала поринати глибше і глибше в Нього. Нарешті, Я занурилася в Саме *Джерело* Всепоглинаючої Прозорої Чистоти! Припавши до Нього, Я, здавалося, пила всією душею із Самого *Джерела Життя* — і з кожним ковтком Воно розчиняло Мене в Собі... Потім Я наповнилася Ним «до країв», а Воно увібрав всю Мене в Себе... І Нас стало неможливо вже відокремити одне від одного: Воно стало Мною, а Я стала Ним!

У *тиші* Я почула знайомий голос:

— Тепер Я можу продовжувати вчити Тебе. А Ти — таки вчитимеш інших!

Уперше за кілька місяців, напрочуд і радість усіх друзів, Я в той день підвелася з постелі. Слабість пройшла дуже швидко, і Я взялася за роботу...

... Тільки тепер Я повністю усвідомила Свою Божественність і згадала, хто Я. І Бог подарував Мені, нарешті, *дітей*. Мої учні — стали Моїми *дітьми по праву:* адже Я дала їм друге народження! Я була їхньою Божественною Матір'ю: піклувалася про них, Своїми Руками перетворювала їхні свідомості, пояснювала, у чому смисл їхніх земних життів. Я показувала їм Собою Еталон Божественної Чистоти...

— Скажи, чи володіла Ти дематеріалізацією тіла?

— Ні. І, відверто кажучи, до цього не прагнула. Коли Я побачила, яка перспектива розкривається переді Мною, коли зрозуміла, що можу допомагати людям, лікуючи душі, — це захопило Мене повністю!

Я не володіла дематеріалізацією, але, коли настав час відходу, смерть так легко і ніжно торкнулася Мене своєю рукою, що Я навіть не помітила, як покинула тіло...

... Я приходила до людей Данії з метою показати їм Шлях до Бога-Отця, прокласти для них цей Шлях. Для Своїх учнів Я Собою — як Свідомістю — розкривала *вхід* до Його Обителі, була для них цим *входом*. Співналаштовуючись зі Мною, через Мене, як через *ворота*, вони могли увійти в нескінченний світ Бога-Отця і пізнати Його.

— Чи вдалося кому-небудь із Твоїх учнів закріпитися в Обителі Творця?

— Так, кільком. Більшості ж Я допомогла, тим, що навчила їх любові та спокою, подарувавши їм еталони чистих, світлих емоційних станів.

— Чому Ти так яскраво акцентуєш на роботі з молоддю?

— Є вік у людському втіленні, що знаменує початок якраз усвідомленого життя, але це стосується тільки добре розвинених в еволюційному плані душ — душ, здатних уже до усвідомлення. Це

— той вік, коли відбувається серйозна переоцінка всього того, що пізнавалося колись, і робиться вибір напряму для подальшого — тепер уже дорослого — життя. Для більшості це — час закінчення вищих навчальних закладів, тобто, 22 — 25 років.

Дуже важливо, щоб до цього моменту людина набула максимальну кількість знань і можливостей для того, щоб зробити правильний вибір у своєму житті...

Необхідно донести ваші знання до того прошарку молоді, що робить свій усвідомлений вибір, визначаючи напрям життя на багато років уперед! Потрібно зацікавити їх!

Бог — для сучасної молоді європейських країн — далекий від реального життя кожного. Він прийнятий у світогляд більшості, але перебуває на «периферії» уваги, існує окремо від усього іншого: «Чи є Бог? — Так. То й що? Що це міняє?» Бог існує окремо від їхніх життів, окремо від усього пласту знань, що його нагромадило людство. Бог — у розумах багатьох молодих людей тих країн — ніби протистоїть науковим знанням!...

А ті — саме наукові — знання про Бога, якими ви володієте, могли б багато чого змінити!

... Колись, збираючись читати свою першу лекцію, Я вивісила список із двадцяти питань, обговорення яких зацікавило уми Моїх майбутніх учнів...

Зверну вашу увагу: саме запитання, а не відповідь, є кращим каталізатором початку пошуку. Це — один зі способів знайти тих, хто шукає...

— Ти вже розповідала нам, як працювала з людьми із втіленого стану, даючи їм знання про Бога. Скажи, а як Ти це робиш зараз?

— Я люблю датський народ і вкладаю в молоді голови правильні думки про Творця і про будову всесвіту — «просвітлюю» уми. І ще Я обіймаю їх Своїм Серцем, гладжу Руками, розтоплюючи серця, дарую їм Любов Творця.

Хуан Матус (дон Хуан)

— Велика кількість людей на Землі, лише поверхово стикнувшись із релігією, своїм «обов'язком», своїм «релігійним обов'язком» уважає лише плач.

Але духовний воїн не плаче і не скиглить, він не зайнятий тим, що жаліє себе. Він бачить свої недоліки і — в ходу бою! — усуває їхній раз і назавжди!

Коли очі спрямовані тільки на пошук своїх недоліків і на власну недосконалість, тоді ми втрачаємо можливість виконувати дійсно серйозні справи (допомога людям, робота над собою).

Треба вміти відривати увагу від власного «я» — і дивитися на Того, Кого ми любимо! Треба вчитися жити і діяти — на Його прикладі! І виконувати Його завіти!

Треба просити Його допомогти тобі зрозуміти твої помилки і виправитися — але варто пам'ятати, що дуже багато залежить саме і тільки від тебе.

І найголовніше — треба змінити своє ставлення до того, що відбувається, якщо воно не є сприятливим. Треба вчитися дивитися на це — з Його позиції, тобто з позиції Еволюції Вселенської Свідомості і духовного зростання індивідуальних свідомостей на Шляху до Нього.

... Знаєш, наприклад, як навчитися мистецтву досконалого керування матерією? Це — дуже просто! Треба навчитися сміятися!

Я люблю сміятися! Хочеш, Я розповім про *сміх Нагваля?*

Духовний воїн із самого початку повинен учитися *сміху Нагваля*: він сміється над своїми пороками так, що вони лопаються наче мильні бульбашки, — лопаються разом із роздутим *відчуттям власної значимості!*

Багато хто думає, що зброя робить людину сильнішою. Це не так! *Сміх* робить людину сильною! Сміх Нагваля перетворює оболонку «я» — на ніщо. Залишається додати тільки *спокій* і *любов* — і тоді... є тільки *нескінченна, текуча, вільна свідомість*...

Пошук «особистої сили» — це просто «гачок», хитрий прийом, за допомогою якого Єдина Сила[177] може «піймати» і провчити того, хто «тугий на вухо», коли йому кажуть про Любов... або про Ніжність...

Якщо він не вчиться цьому у *Сили* — його справи кепські...

Є закон: *Сила* не належить нікому, тільки ти можеш належати *Силі*.

---

[177] Бог.

Сила — просто є, і Вона — *Сила Любові*.

Коли ти знаходиш *Свободу*, ти просто зливаєшся з Нею в *Єдине*... Твої бажання і Бажання *Сили* тоді збігаються, твій вибір і Вибір *Сили* — стають тотожними...

Той, хто намагається... «розпоряджатися» *Силою* на свій розсуд, — попадає в Її пастку. *Сила* «ловить» його за це бажання — і він стає слухняним Її знаряддям, навіть не підозрюючи про це. Він живе, як сліпий, уражений *відчуттям власної значимості*, і може так ніколи і не прозріти.

А нарощування грубої сили може стати необоротним, як занедбаний раковий процес...

... Але вміння глузувати зі своїх пороків, висміювати їх — це перший крок до реального Злиття із Силою!

Той, хто навчився сміятися так, що ті пороки душі, які він висміює, перестають існувати в ньому, той — на порозі великих здійснень!

Але духовний воїн може сміятися тільки над собою, він ніколи не насміхається над іншими!

З Істини, Що живе в ньому, він дивиться на те, що ще не досконале в собі, — і може сміятися! І коли більше не залишається того, над чим він сміється в собі, — він стає *Всім*, він стає істинним Нагвалем, його сміх з'єднується з радістю Буття, зі Свободою і Силою!

І отоді Він може впливати на частки Великого Цілого, прибираючи те, що заважає радості буття, заважає Променистому Світлу Сили проявлятися в інших, яких Він відчуває у Собі, — тих, хто довірив Йому, Нагвалю, керівництво на Шляху до Свободи.

Оціни, який прекрасний сміх Нагваля: він зціляє душі, рятуючи від важкості й болю, і робить їх здатними до *польоту* в *незвідане*...

І що? — тепер тобі зрозумілі основи мистецтва доконаного керування матерією?

Коли опануєш це — розповім далі... І не забудь надягти Мій капелюх[178] : це — допомагає!

---

[178] «Надягти капелюх дона Хуана» — це одна з наймогутніших медитацій, подарованих нам Хуаном Матусом.

... Бездоганна дія духовного воїна у взаємодії із Силою наповнює його життя особливою гостротою і мовчазною пристрасністю.

А життя Нагваля стає проявом дії Сили.

Можна вчитися мудрості в університетах — і це добре. Але вищої Мудрості можна і треба вчитися у взаємодії із Силою. Коли ти шукаєш рішення для партії Нагваля, коли ти знаходиш прийоми для впливу на учнів заради їхнього розвитку — знаходиться і Мудрість.

Ми з Хенаро — Ті, Хто живе і діє, а не говорить про це. Ми завжди жили й живемо зараз — життям, заповненим по самі вінця станом бездоганних Любові і Сили.

Відчуй цей стан життя Нагваля в моменті часу «зараз», відчуй наповненість кожної миті Силою Бога — наповненість Нею всього:

... Цього палаючого багаття...

... Тиші лісу...

... Землі під твоїм тілом...

... Цього *місця сили,* яке дозволяє пізнавати живу свідомість Землі... і далі, глибше..., ще глибше..., де є тільки Велика Любов і Сила Творця!

... Цього не можна за допомогою слів передати іншим. Це потрібно «спробувати на смак»: як шматок хліба потрібно відкусити, прожувати, проковтнути — і тільки тоді ти *знатимеш* його.

Таким є духовний Шлях: якщо ти вибираєш це, то — жуй! Кожна миттєвість життя у взаємодії із *Силою* стає тоді безцінним досвідом душі.

У житті справжнього духовного воїна немає «тріщин і дірок», йому не може бути нудно, він не може бути прибитий невдачами минулого або побоюванням за майбутнє...У нього є тільки життя, що він, один раз взявши у свої руки, проживає до кінця з максимальною ефективністю, з повним усвідомленням своєї Мети, з усією повнотою відповідальності за свої рішення! І *Сила* наповнює тоді це життя по вінця...

... Ви можете бути *Руками Бога,* тільки якщо вже не відриваєтеся від Океану Творця. Це — Океан Любові-Сили, Що просочує

тіла і кокони наскрізь і проявляється через них. Ми називали це запалюванням всіх еманацій кокона, вирівнюванням їх енергій до рівня стоншеності Споконвічного Плану.

Хенаро

Ми довго йдемо лісовою доріжкою, потім перебираємося майже розваленим дерев'яним містком через невелику стрімку річку. За нею — сосновий ліс, де люблять бувати Хуан і Хенаро. Саме тут дон Хуан колись учив нас *носити Його капелюх*.

Пройшовши ще кілька десятків метрів, ми занурюємось у простір іскристо-радісного сміху — то Хенаро і Хуан зустрічають і привітають нас.

... Що таке *сміх Божественних Учителів?* Із вселенських Глибин піднімаються і, як кола на воді, розходяться м'які, ледве пружні хвилі золотавого *іскристого Світла*! Вони входять усередину тебе, наповнюючи свідомість і тіло Їхніми веселощами і радісним блаженством!

Отак люблять сміятися Вони обоє.

— Бачиш, як легко, коли людина весела і не засмучується?! — жартує Хенаро. — А *Божественний сміх* робить людину ще й доброю! Мить! — і ти зливаєшся зі Мною і розчиняєшся в Мені — і тебе нема, є тільки *Мій сміх*, є тільки Я!

Ти любиш Мене — і зливаєшся свідомістю зі Мною. Але і Я Люблю тебе — і теж зливаюся з тобою! Злиття може бути тільки взаємним і добровільним. Будь-який відступ від цього правила — це насильство!

Але, щоб досягти абсолютної повноти Злиття, потрібно ще бути *Моїм Однодумцем*...

Саме розум важче всього піддається очищенню та просвітлінню. Щоб стати *Моїм Однодумцем*, потрібно почати з того, що викинути з голови всі звичні, давно сформовані, а тому зручні в застосуванні шаблони, стереотипи мислення і поведінки. Духовному воїнові варто зробити свій розум відкритим до прийняття *нового* — ніби максимально розкрити «діафрагму розуму». Адже, щоб почати сприймати всю Безмежність Вселенської Свідомості, потрібно вміти «з головою поринати» у нове і незвідане!

А ще для цього потрібні сміливість, сила і знання.

Ти починаєш *по-справжньому* жити тільки тоді, коли перестаєш взаємодіяти з навколишнім світом через свої «маски» і шаблони. Їх пропонує тобі твій послужливий розум — творець твого нижчого «я»...

Але треба навчитися сприймати навколишній світ «оголеною свідомістю», очищеною від ознак нижчого «я», — і приймати світ таким, який він є насправді, а не у твоєму розумі!

... Є один трюк усвідомлення, що дає ключ до *Свободи!* Це — здатність усвідомлювати себе не тілом. Ця здатність веде до свободи від тіла — щільного матеріального вмістища душі.

Спочатку людина повинна довідатися, що вона сама і її тіло — це не одне і те ж. Набуття практичного досвіду в цьому означає першу зустріч зі світом нагваля[179] .

Для багатьох цей щабель, однак, стає останнім: адже треба мати чималу мужність, щоб вибрати просування далі Шляхом Свободи і Знання, Любові і Сили! Порожній цікавості на цій дорозі немає місця. Боягузи і розмазні, ледарі і гордії — не витримають Свободи: Свобода змете, знесе, розірве їх! Вона — як ракетний двигун, якого не слід прилаштовувати до дитячого самоката.

Свобода виставляє свою умову, яку дон Хуан називає бездоганністю воїна. Кожний крок на цьому Шляху, позбавлений бездоганності, може обернутися повним провалом, і це варто знати.

І ще треба знати один принциповий момент: з якогось етапу духовний воїн уже не зможе повернутися до звичайного життя. Він більше не зможе жити, не будучи воїном. З якогось моменту для нього не існуватиме більше дороги назад, є шлях тільки вперед!

Але свобода від тіла — це лише фрагмент, це — частина повноти прояву Свободи Духа.

... Свобода від тіла досягається не відразу.

Існують прийоми — і ви їх знаєте безліч — для того, щоб переносити самовідчуття всередині тіла, а потім і за його межі...

Потрібно стати абсолютно вільними від фізичних тіл! Цю свободу не зможуть відібрати в в'язниці, вона не зникає й тоді, коли смерть із ножем підійшла до твого горла...

---

[179] **З нематеріальним світом.**

Свобода — це можливість довільно йти в той світ, що ти вибираєш. І це також свобода — залишитися там, якщо ти цього хочеш!

Нехай світ, який ти вибираєш, стане «зібраним цілком»! *Споконвічний* нехай стане реальнішим, ніж світ щільних тіл! Так само, як інші шари Абсолюту потрібно було обжити, щоб навчитися «збирати» у них «повний у собі», цільний світ того еону — так і цей глибинний шар вселенського Буття — Буття Творця! — повинен стати не просто пізнаною реальністю, але в ньому потрібно *навчитися жити!*

Ніж далі від тіла ти йдеш — тим легше це виходить.

А потім — *там* — потрібно вирости!

Потрібно стати настільки великими в Обителі Творця, щоб більше *не поміщатися* знову у тіло та в інші шари Абсолюту!

Це так само, як зараз ти не зможеш натягнути на своє тіло повзунки, які надягали на твоє тіло в дитинстві. Навіть якщо докладеш старання — це однаково не вийде! Те ж відбудеться якщо виростити себе *там* і привчитися жити в Споконвічній Свідомості! Саме тоді настає момент, коли старе сприйняття світу на тебе більше «не налазить», як не намагайся!

Тоді залишиться зовсім мало: лише проробити енергії самого фізичного тіла... Воно повинне стати тотожним — за якістю енергій — тому світу, в який ти йдеш. Це дозволяє цілком зникнути із цього світу і повністю «зібрати» інший!

Досконалий Нагваль має свободу входити в кожній зі світів, що Він вибирає. Це — всюдисущість, свобода бути там, де ти хочеш. Це — свобода бути *Всім* і переміщати концентрацію Себе всередині Себе — Вселенського, Нескінченного! При цьому центр Себе варто завжди мати *Вдома:* в *Домі Споконвічного*. Про це не слід забувати ніколи!

— Хенаро, а що Ти порадиш нашим читачам, щоб позбуватися *відчуття власної важливості?* Розкажи, будь ласка, як це було з Тобою?

— *Відчуття власної важливості* зникає, коли відбувається *містична смерть:* коли ти повністю «умираєш» для мирського. Як цього досягти? Тільки самоконтролем, безперервним контролем за своїми індріями. Це вони міцно прив'язують до мирського.

Зникнення відчуття власної важливості веде до втрати людської форми[180].

Але треба зазначити, що у відчуття власної важливості є й свої плюси.

На початку життєвого шляху воно — необхідно, без нього неможливо розвиватися!

Адже зазвичай саме через свої амбіції люди намагаються стати кращими, розумнішими, сильнішими. І бажаючи бути коханими і шановними, вони вдосконалюють себе. Це — перший плюс.

Другий плюс — у тому, що неможливо було б виховувати людину, яка позбавлена *відчуття власної важливості*. Адже відсутність цього відчуття дає *психологічну невразливість*. Але як тоді таку людину спрямовувати, коректувати, коли немає на що «натиснути», немає по чому «стукнути», не «клацнути по носу»?

— Хенаро, може поділишся власним досвідом?

— У Мене завжди був «легкий» характер, у когось — характер «важкий». Але *відчуття власної важливості* є практично в усіх, просто образи його — різні.

Мій Учитель колись сказав Мені, що Я стану всесильним магом, коли скину із себе *відчуття власної важливості*. Я повірив у це і розробив план, як «обдурити» цю якість у собі і вирватися з-під її контролю. Я приловчався — і «не давав йому зітхнути», не давав розслабитися. Я зокрема виробив таку тактику: не радіти своїм успіхам і не засмучуватися, коли спіткали невдачі.

Наприклад, коли щось вправно в Мене виходило і Я готовий був «роздутися» від гордості — Я повинен був подивитися на ситуацію з такої відстані, щоб це взагалі не можна було розгледіти[181].

Іншими словами, коли Сила «наїжджала» на Мене, створюючи ті або інші ситуації, і Мене починало «розпирати» від гордості або гніву, — Я повинен був миттєво опинитися за межами свого «кокона», за межами «себе» і злитись із Силою, що накочується, воєдино.

---

[180] Роз'яснення термінів див. у главі «Вчення Хуана Матуса».

[181] Тут йдеться про медитативне розташування «точки зборки» — області концентрації, розподілення свідомості. Це може бути повністю зрозумілим і застосованим на практиці тільки тими духовними подвижниками, які вже мають досить велику і сильну свідомість, що вільно функціонує далеко за межами фізичного тіла.

Але не треба думати, що рятування від відчуття власної важливості — межа досконалості. Ні: це — тільки початок наступного відтинку Шляху...

Хуаніто

Тихого сонячного літнього дня над галявинкою поруч із берегом моря помічаємо Махадубль Божественного Вчителя. Прагнемо, як завжди, почати знайомство з випитування в Нього Його імені. Він довго уникає відповіді:

— Яке це має значення? Хіба це — важливо?

Але потім «здається»:

— Хуаніто. Але Творця пізнавав раніше: був тоді вождем маленького індійського племені в Мексиці.

— Коли це було? За іспанців?

— До того, до конкісти.

Це було плем'я дослідників нагваля. Так побудоване було буття в цьому племені, що невартих — виганяли, а гідних — залучали звідусіль, з інших племен. Такою от була в нас «племінна» духовна Школа! В історії цього племені завжди було 100 — 200 учнів.

Потім почалася конкіста й усіх нас розстріляли...

І от тепер — Я залишився живий — і з тобою й з усіма вами!

— Чи бував Ти з нами до сьогодні?

— На кожній зустрічі дона Хуана з вами — Я був поруч. Мені подобаються ці місця!...

— А Мексика?

— Ні, там нікого з таких людей не залишилося...

А тут — милуюся щоразу за погожої днини сходами сонця і заходами!

І мрію, щоб кожний з усією Землі міг прийти і розвиватися тут духовно!

... Ми просимо Хуаніто сказати, що, на Його думку, зараз для нас найважливіше?

Він показує медитацію «Капелюх Хуаніто». І, сміючись, додає:

— Дивіться на Свободу! Уперед треба більше дивитися: на Свободу!

Усвідомте: Я — завжди залишаюся Тим, Хто Я є, не залежно від умов, що складаються на матеріальному рівні. Це повинні освоїти і ви: залишатися Мною за будь-якого розвитку подій навколо.

Мистецтво дії духовного воїна полягає, зокрема в тому, що, опиняючись тілом у несприятливих умовах, він ніколи не зливається з ними, а залишається самим собою. Не *місця сили* на поверхні Землі повинні диктувати тобі, хто ти є, а ти повинен залишатися тим, ким вирішив бути, — не залежно від енергетики навколишнього простору та інших впливів!

— Хуаніто! Розкажи, будь ласка, про Твій Шлях до Творця, про Твоє плем'я, яке передавало з покоління в покоління знання про духовні прийоми, що ведуть до пізнання Бога! Як Ви вчилися, як допомагали іншим?

Хуаніто посміхається — посміхається всім Спокоєм Свідомості, що окутує з усіх боків... Із цього прозорого Спокою починають м'яко проявлятися образи і текти слова...

... Теплий, густий покрив ночі... Горить багаття. Молодий індіанський вождь сидить нерухомо і дивиться на багаття не очима тіла, а очима душі. Тиша не порушується нічим, окрім легкого потріскування дров і віддалених голосів незнайомих мені птахів...

— Кожний член племені вчився бути «невидимим», — початків розповідь Хуаніто. — Це досягалося через поетапне освоєння прийомів тотальної реципрокальності. (Хоча, зрозуміло, ми це називали іншими словами). Просто для того, щоб стати «невидимим» потрібно було навчитися в глибокому спокої зливатися з навколишнім простором. Звісно, цьому неможливо навчитися, «живучи в голові»: розчинятися і зливатися можна тільки нижнім «міхуром сприйняття».

Учень міг годинами набувати вміння *з'єднуватися в одне* ціле з камінням і скелями — і тоді спокій гір, непорушність і нерухомість стрімчаків ставали таким досвідом буття свідомості, що помітити тіло живої людини, дивлячись на неї з певної відстані, було майже неможливо...

Потім — дерева, ліс... Охопивши собою-свідомістю простір, учень «зникав», його тіло зливалося з навколишнім світом і не виокремлювалося з нього.

Перебування в спокої-злитті вчило любові. У нас не було спеціальних технік з розкриття духовного серця, але було знання про те, що дух людини перебуває в центрі: там, де ритм серця і подих знаходять джерело.

Потім потрібно було навчитися *рухатися* в цьому спокої. Ми обирали тварин, рухи яких — найм'якіші і найплавніші. І учень освоював уміння бути схожим на одного або кількох звірів: м'яко переміщатися, чути і бачити свідомістю навколишній простір, передавати свідомістю знаки на відстані і сприймати відповідні знаки... Якщо перебувати свідомістю в нижньому «міхурі сприйняття» і прагнути побачити те, що з такої відстані може розглянути тільки зіркий орел, то поступово приходило вміння бачити свідомістю те, що не видно звичайному оку.

Потім відбувалася посвята в *молоді вожді гідних*. *Молодий вождь* ставав наставником для молодших, а сам учився відчувати їх так само ясно, як себе, учився *любові-турботі*. У цей же час він знаходив можливість сприймати *Вищих Вождів* і *Споконвічного Вождя* — Велику спрямовуючу Силу, Верховну Волю.

Тепер він освоював уміння бачити і чути *в просторі Духа*. *Бачення*, тобто сприйняття саме свідомістю, веде до знання, до розуміння суті побаченого або почутого.

От так, поступово, виводився учень на пряме сприйняття Бога. А далі — все вже просто, все — так само, як у вас: методики останніх щаблів не мають великих розбіжностей у різних духовних Школах, тільки назви відповідають мові тих, хто посвячується. А вміння розчинятися і бути тим, із чим зливаєшся, на цих етапах давало блискучі результати: перенесення *самовідчуття* в світ *Духа*, світ *Сили* — відбувалося легко.

Так відбувалося переселення свідомостей у світи Святого Духа, а потім і в Обитель Творця. А Кожний, Хто *Досяг Свободи*, ставав *Провідником*, Який міг вести туди інші...

Сільвіо Мануель

— Я, Сільвіо Мануель, кажу: лише здатні дерзати можуть упевнено йти Шляхом пізнання! Треба мати відважне серце, щоб відправитися в політ у Незвідане!

Таким був і Мій Шлях. Відправившись у подорож мага в незвідані далі, Я ніколи не думав про повернення назад до «земного». Я був спрямований тільки до нових, ще не звіданих просторів, що чекають Мене на Шляху. Життя, заповнене магією, і ще не розкриті простори — вабили Мене вперед!

Але, у міру просування, Я наповнювався Мудрістю. З «невгамовного», що рветься в невідомі далі, мандрівника-мага Я перетворювався на розлитий *Спокій, що* обіймає Собою все.

І поступово Я знаходив розуміння-відчуття істинної Мети Шляху, що дарувала Мені *Сила*.

І одного разу зі стану окремого шукаючого «я» Я перейшов до стану Вищого «Я» — і став нескінченним Силою-*Світлом*.

— Як Ви зуміли досягти всього протягом одного життя?

— Це було єдиним сенсом життя кожного з Нас. Побачивши «неймовірну» перспективу, що відкривається перед Нами, Кожен викинув зі свого життя все інше, «випустив з рук» усе, за що тримався раніше.

Хочу у зв'язку з цим сказати про *відчуженість* як необхідний атрибут життя духовного воїна.

Відчуженість має на увазі дві речі: систему цінностей, що перед воїном розкриває Дух, і рішучість у дотриманні цієї системи.

Мати відчуженість — означає не гуляти по життю, як на базарі, марно видивляючись по боках, а просуватися вперед, чітко і ясно відміряючи кожний свій крок відповідно до цієї системи.

Про це ж говорив дон Хуан, коли пояснював Кастанеді, що свої дії духовний воїн планує, радячись зі смертю.

І ще: сумне майбутнє чекає тих, хто не шукають і не знаходять, кого із собою брати! Духовний воїн хиріє, слабшає, якщо йому нема за кого боротися!

Спочатку кожний бореться за себе, потім — за інших, і завдяки цьому він зростає. Якщо немає за кого боротися, то він ослабшає і незабаром умре природною фізичною і духовною смертю.

Тому — потрібно боротися!

Запрошую до Мох *Глибин!*

Але заманювати до Мене, у Мене — нікого не дано!

Свобода, що живе в Моїй *Глибині,* є вищою нагородою лише для тих, хто істинно готовий рвонутися — і перебороти всі перешкоди, витягти себе із повсякденності і обмеженості вузькими рамками…

У Мене не треба заманювати! Я приймаю в Себе тільки тих, хто зажадав життя зі Мною, в Мені — не в секундному пориві, а готовий спрямувати плин свого життя в Мене!

Як водяний потік, що обтікає будь-які перешкоди і прагне в *глибини,* тримаєте свій курс і не озирайтеся!

Ігл

— Мені подобається ім'я *Ігл*. Ігл — означає Орел. Орел — для індіанця — означає багато чого...

Орел знає, що таке свобода! Орел знає, що таке політ! Орел живе там, де є тільки вітер, сонце, гори, бездонні прірви і — свобода!

Орел народжується і вмирає вільним! Він народжується, щоб літати, щоб прожити своє життя, ширяючи над горами! З'єднавши крила з вітром, він пізнає ту силу, що дозволяє ширяти!…

І коли приходить смерть — орел заздалегідь знає час її приходу. Він востаннє піднімається в небо — і скидає там непотрібну більше плоть. І він залишається жити в духові, ширяючи там, де вершини опромінює сонце, що сходить!

… Мені подобається ім'я «Орел». Воїн Духа подібний до орла! Він народжується, щоб жити і померти вільним! Він живе, з'єднуючи *Крила Духа* із Силою Творця, — і вчиться ширяти над світом матерії, ведений і підтримуваний цією Силою. Він ширяє в *потоці Вічності,* і Сила Бога проявляє Себе за допомогою його тіла. Він ковзає у Вічності і Нескінченності життя, не будучи пов'язаний нічим, крім Любові, якою він з'єднаний із Силою!

… Воїн Духа знає час своєї смерті і зустрічає свою Свободу, скидаючи непотрібну більше оболонку тіла за кілька миттєвостей до того, як тіло повинне було б умерти з інших причин.

Але Воїн Духа може досягти і більшого: з'єднавши *Силу* з тілом, він здатний перетворити матерію в Дух, запалюючи *Вогонь зсередини!*

* * *

— Ігле, навчи мові, яка буде почутою не «романтичними жінками», а готовими до великих присвят душами!

— Гори говорять мовчанням. Величчю — проявляють вони свою суть!

І польотом свободи говорить вітер з тими, хто розправив крила!

Океан лише свій зовнішній шар проявляє міццю хвиль і силою течій. Але нікого незваними не впускає Океан Споконвічного у Свої Глибини, бо розплющаться там дрібні «істоти поверхневого шару»!

З душами, готовими до Вищих Присвят, Споконвічний може спілкуватися і без допомоги слів. Він говорить — Своїми *Дотиками!* І тоді душа пізнає *смак Єдності* і починає прагнути залишитися в *Злитті*.

Слова — важливі, але не більше, ніж дзюркіт струмків на гірських схилах, шепіт прибою або дотик вітру до пасом волосся.

Коли Бог говорить із душею, що йде по Шляху, Він говорить мовою, в якій слова — лише відбиття *Великої Любові* між душею і Богом!

... Занурити в Обитель Творця достатньо зрілу в низці втілень душу можна за допомогою ваших методик за місяць або трохи більше...

Але от переплавити, переробити і виростити молодші душі, навчити їхньої Єдиносутності зі Мною, скинувши одяг егоцентризму, переборовши «людську форму», — на це потрібні роки невтомимої праці. Це — як із брили мармуру витесати скульптуру: потрібно забрати все зайве — і тоді залишиться очищена Атмічна Суть — Вище «Я».

— Ігле, розкажи, будь ласка, як Ти відчував Себе, коли був втілений серед індіанців?

— Моє тіло було сповнене *Силою*. Для Мене не було нездоланних перешкод. На всі перешкоди Я дивився лише як на те, що потрібно... просто переборювати!

У Своїх втіленнях Я ніколи не замикався на проблемах, властивих «земному» життю. Я ніколи не «звужував» Себе, грузнучи

повністю, тобто всією свідомістю, у ситуації якоїсь «земної» проблеми і роблячи з неї в такий спосіб «тюремну камеру» для себе.

Моїм «домом» був *простір* — і з відчуттям *простору* та *всеохоплюваності* Я вершив Свої справи.

Я ніколи не ставав бранцем ілюзії, що «земний» план — це єдиний світ, де Я живу. Для Мене він існував лише на поверхні безкрайнього Океану Буття. Життя *Океану* і було Моїм істинним Життям. Звідти — діяв Я.

— Як же Ти все-таки жив у тілі і не втрачав при цьому усвідомлення Божественності?

— Я ніколи не звужував Себе від Буття *Океаном* — до лише «земного» життя, не обманював Сам Себе, роблячи всілякі «земні» ситуації Своїм єдиним «простором буття».

«Перескакування» усвідомлення на «земне» життя відбуваються в ті моменти, коли ти вважаєш якусь ситуацію або проблему важливішою, ніж буття в Мені. Тоді ця ситуація приковує до себе твою увагу — і ти втягуєшся в неї свідомістю.

І коли ти хочеш відірватися свідомістю від якоїсь проблеми, то просто зверни погляд свідомості з анахати назад — у Мою Нескінченність — і поринай у Неї.

Взаємодіючи із «земним» планом, не вважай себе усе тим самим, ким ти був колись: маленьким чоловічком, залученим до «земних» справ! Прагни зберігати усвідомлення *Мого Буття!* Простори природи дані тобі не для того, щоб відчувати себе серед них маленьким, а щоб відчути, який ти великий!

Коли Я вершу справи на Землі, вони відображають Мою *Безкраїсть*, а не є борсанням у морі турбот.

... Кожна розвинена до Божественності анахата — це «діра» у *Глибини* Мене, тобто до «дна» багатомірної глибини простору. Через кожну таку «діру», в принципі, можливе проникнення в *Глибини* Мене і пізнання Мене. Але важливо також знати й те, як, пройшовши крізь такі «діри», потім розширитися. Це — основа всього, і ти це знаєш, і знає кожний із вас.

... Також зрозумій: Я *не залежний* від зовнішніх обставин, якими б вони не були, *Все* живе і розвивається *усередині Мене!*

Побач Мою керуючу Руку в кожній події і прийми Мою Волю, не виходячи зі Злиття зі Мною! Такий шлях пізнання Єдності всього сущого у всесвіті[182].

... І ще: потрібно створювати нові «гнізда», в яких Мої пташенята змогли б дозріти, щоб потім теж стати Орлами! Це — твоє завдання!

*** * ***

Надзвичайну прозорістю і тишею може мати ранній осінній світанок! Світла, дзвінка чистота, наповнена ніжним світлом сонця і золотим осіннім листям беріз і осик, оточує нас. Ми знову йдемо в гості до Іглу — на одним із Його улюблених *робочих майданчиків* у лісі...

... Входжу і... — відразу провалююся в безкрайнє Світло! Немає ніяких меж: Безмежність! Простір! Свобода! Відчуття тіла повністю зникає! Я — чиста свідомість, що складається лише зі Світла-Любові! Відразу з'являється відчуття крил — це Іглу підхоплює Своїми величезними сильними Руками і допомагає мені теж розправити руки-крила. Він підтримує мене, поки я «встаю на крило».

Чергую політ у нескінченному Світлі — і розчинення в Ньому...

— Скажи, Ігле, звідки настільки добре знайоме мені це відчуття польоту? У дитинстві вві сні я увесь час літала, а потім — немов пута на тілі: не піднятися, не злетіти! Зараз от — знову Ти даруєш цю блаженну радість!

— У глибині кожної душі, що правильно розвивається, живе пам'ять про Свободу. А Свобода — це, крім усього іншого, ще й політ — політ у незвідане. Все залежить тільки від того, на якій глибині залягає цей шар пам'яті, а також від сили спрямованості душі до Світла. Адже для того, щоб злетіти, відірватися від землі, погляд душі повинен бути спрямований у небо!

Ти знаєш, звідки в птахів ростуть крила? Вони ростуть — від анахат! Для того, щоб злетіти, піднятися вгору — потрібні крила,

---

[182] **До цього Ігл говорив про пізнання Споконвічної Свідомості. В останніх двох абзацах — про пізнання Абсолюту.**

І те, і інше повинно бути освоєним на духовному Шляху.

а щоб мати крила — треба володіти анахатою! Крила — це інструмент, за допомогою якого можна піднятися й ширяти над світом матерії, але піднімальна сила — це сила любові!

Людині ж треба ще вчитися зливатися з усім нескінченним Світлом Творця, втрачаючи відособленість і стаючи Ним — Живою Свідомістю Бога! А це можливо тільки свідомістю, що складається з Любові.

... Зливаюся з Іглом, поринаю в Нього повністю і розчиняюся: мене нема, є тільки Він! Або ж я можу літати, використовуючи руки-крила свідомості! Любов і сили, з'єднані воєдино, розправляють крила! Нескінченне Блаженство!

... Ігл починає Свій черговий урок...

За моєю спиною — величезні крила, створені з найтоншого світла.

Ігл учить:

— Відчуй себе ними! З'єднайся з ними! Відчуй їхню силу!

І коли крила твої зміцніють, і ти не боятимешся вітрів — політ твій буде польотом Сили і Свободи.

Це — Мій подарунок тобі — крила світла. Усвідом їх, прийми їх — і лети[183]!

Тобі нема чого боятися: адже вся Нескінченність — це Я!

Тобі нікуди падати: тому що весь простір заповнений Мною!

Усвідом Мене — скрізь! Поринь у Мене!

Єдина жертва, що потрібна від тебе, — це твоя обмеженість. Зітри межі індивідуального «я» — і усвідом велич і силу Моїх Свободи й Любові!

— Ігле, а Ти не розповіси нам про Твоє минуле? Як Ти Сам ріс від простої людини — до Божественності?

— Не на планеті Земля досяг Я Божественності. На Землю Я прийшов уже Аватаром — Сином Бога. Як і інші Сини Бога, Я прийшов на Землю, щоб служити Еволюції на цій, тоді ще новій,

[183] Тут не мається на увазі політ із фізичним тілом. За допомогою таких крил Ігл пропонує літати розвиненою свідомістю.

молодій планеті. Моя територія — Північна Америка, не раз Я втілювався саме там, серед індіанців.

— Ігле, а як Ти навчав індіанців пізнавати Бога? Я завжди поважала індіанців, вважала їх сильними і благородними.

— Серед них є теж дуже різні душі... Але те, що всі індіанці вбивають із дитинства, — це життя за законами природи.

Індіанці — це древня цивілізація, і їхнє світорозуміння в ті давні часи дуже відрізнялося від сучасного. Я вчив їх сприймати світ *Єдиним Цілим Організмом*. Я виховував у людях повагу до будь-якого життя, учив їх жити і діяти на Землі бездоганно, не порушуючи нічим гармонію, рівновагу і красу навколишнього простору. Індіанець з дитинства вчився слухати і розуміти навколишній світ — сонце, зірки, вітер, річку, ліс, звірів, птахів... Він учився жити, дотримуючись законів природи, і розумів, що порушення цих законів заподіює даремний біль живому.

Учити індіанців було легко! Адже вони, на відміну від сучасних європейців, не були ув'язнені в «окови» своїх кам'яних будинків, у «броню» своїх уявлень про будову світу. Індіанці відчували себе невід'ємною частиною природи, їхнім домом були безкрайні ліси, скелясті гори, блакитні озера, водоспади. Стан *злитості з природою* був для них цілком природним!

Чи перетинаючи річку на пірозі, чи бродячи гірськими або лісовими стежками, індіанець відчував себе єдиним з вітром, водою, горами, небесними птахами. Він з ранніх років знав, що його тіло — лише дрібний фрагмент у світі матерії, що воно не набагато значиміше, ніж шумні крони сосен, чи вітри, що несуть хмари, чи білки, що граються, чи риби, що плещуться у водах.

Як Я їх учив? Та так само, як зараз учу тебе. Я вчив їх — літати! Ще Я вчив їх ніколи не наслідувати тільки свою силу, а, насамперед, — любов і мудрість.

Поступово, у міру дорослішання учнів, Я показував їм, що світ матерії — це ще далеко не все, що картина Єдиного Цілого Світу — значно багатша. І тих, хто міцно ставав на Шлях Любові і вчився кожною своєю дією творити красу і гармонію, Я брав із Собою в політ у Світ Духа — брав, просто «виймаючи» з тіл.

І вони починали бачити, що все навколо пронизане Світлом, училися відчувати себе Єдиним Цілим із Ним. На це йшли роки, а в когось — життя.

Далеко не всіх, а тільки тих відважних, хто готовий був спрямуватись і далі у Незвідане, очікував наступний щабель — «стрибок у прірву».

Мені не потрібно було шукати для цього *місця сили:* будь-яке Я міг створити силою власної Свідомості.

У якийсь момент Я «розколював» перед тими відважними земну твердінь — і виростав із Вогненної *прірви* сяючим *Вогненним Божественним Орлом.* Так Я — Собою — розкривав вхід до Обителі Вищого Духа, у світ *Божественного Вогню!*

Стрибали *Туди* лише чисті серцем, яких не лякав *Вогонь Творця.*

І той, хто стрибав, уже ніколи не повертався назад колишнім: він виходив із Вогню оновленим, виходив тільки для того, щоб набратися сил — і стрибнути знову.

Одного разу бездоганний робив свій останній стрибок, — і Вогненна Свідомість Творця поглинала його повністю. Так на індійській землі і народжувалися нові Сини Бога.

... Я приходив на Землю багато разів — бо інакше б люди втратили Шлях до *Свободи,* Шлях до Мене! Я надягав на Свій Дух матерію тіла і приходив сюди. Я пояснював цим, що Я — реальний, Я — пізнаваний!

Уся Нескінченна *Сила,* яку Я можу проявляти Собою, — і є Бог! Коли ти втрачаєш упевненість у Мені — ти втрачаєш з'єднуваність із *Силою,* але Моя Сила готова бути злитої з тобою!

Повинна бути абсолютна смиренність перед Волею Бога і абсолютна впевненість у Його Силі, Що є й у тобі! Неможливо нічого великого зробити, неможливо нікому серйозно допомогти, якщо ти не віриш у Мою Силу, Яка може діяти через тебе!

— Ігле, мені дуже хотілося б подарувати людям що-небудь від Тебе!

— Подаруй їм — сонце! Подаруй їм схід сонця над землею!

Ще подаруй їм — *Вогонь!*

Є вогонь домівки і вогонь багаття, їхнє полум'я зігріває тіла своїм теплом...

Але ти подаруй їм *Вогонь,* принесений Богом на Землю, — *Вогонь Любові Бога, Вогонь Серця!*

Подаруй їм — небо і Небеса! Подаруй їм і безкрайній синяви неба над землею, і пір'ясті хмари, освітлені сонцем, що сходить, які подібні до сліду від Моїх *Крил!*

І подаруй їм Мої *Глибини!*

Подаруй їм — *Гори!* Ті *Гори*, вершини яких упираються в небо, а основи спочивають у *Глибинах* Вселенського *Божественного Океану!*

Подаруй їм — *Свободу!* Подаруй їм хоча б знання про те, що *Свобода* — є, що вона — можлива!

Подаруй їм — *Крила!* І з ними — прагнення до *польоту* зі Мною, у Мене!

Подаруй їм — Мою Любов!

Я можу навчити вас непохитній *волі* і непохитному *наміру* Воїна Духа, що поставив за свою головну мету знаходження Вищої *Свободи*: Свободи — пізнавати Бога, Свободи — розправити *крила Любові*, Свободи — розчинитися в Океані Буття Мене!

Я пропоную Свою допомогу щодня й щогодини ваших життів! Коли зовнішній опір подій або обставин буде сильним — кличте Мене, і Я буду поруч всією безмежною силою Моєї Любові!

Усвідомте *Політ Свободи*! Той, хто став *Серцем*, що ширяє в Океані Бога, що росте й живе у взаємодії із Мною, — для того Шлях поступового вростання в Мене відкритий!

... А Білий Орел[184] — це не міф. Це — Бог, Що якось у черговий раз зійшов на Землю, щоб принести людям Вогонь Серця і відкрити їм дорогу в Небеса — Дорогу Свободи! Це — Дарунок Отця Небесного людям!

Кожний може прийняти цей Великий Дарунок! Кожний зможе ним володіти! — але... лише тоді, коли буде сам дарувати його іншим!

... *Свобода* — поруч! До неї Я розкриваю Сяючий Шлях — Шлях бездоганної Любові!

... Я підніматимусь над землею разом із сонцем...Приходите до Мене! Я призначаю зустріч на світанку. Я вчитиму запалювати

---

[184] **Відоме одне із Втілень Ігла серед індіанців Північної Америки, під час якого Він носив саме це ім'я.**

Небесний Вогонь — Вогонь Любові! Я сходитиму разом із сонцем стільки разів, скільки буде потрібно, Я робитиму це завжди!

Я чекатиму на шляху *Додому!*

Я йтиму поруч, вказуючи Шлях!

І коли ти прийдеш *Туди,* де є тільки Я, то в *Сонця Бога* додасться ще один промінь.

І *Ти* теж зможеш тоді сходити разом із сонцем — *Ти* станеш *Молодим Божественним Вождем,* а Я додам ще одне перо у Свій головний убір...

Я чекаю на тебе!...

Птахотеп

Ми йдемо по дорозі серед полів, плаваючи свідомостями у величезному Махадублі Птахотепа, заповнюємо собою Його Вселенську Форму, зливаємося з Ним. Високо в небі над хмарами — Його Особа. Він вільно пронизує Собою твердінь землі, виходячи зі споконвічної вселенської *Глибини* — з Обителі Творця. Міць, Велич, абсолютна Чистота і Прозорість, найтонше Світло Любові — так виявляє Себе Своїм втіленим учням Птахотеп!

Зміст роботи з Махадублями Божественних Учителів полягає в наступному:

Коли ми заповнюємо свідомостями величезну форму Махадубля — ми ростемо кількісно. А зливаючись із Учителем і розчиняючись у Ньому, відчуваючи себе Ним — привчаємо себе до Його Божественного стану. І це перетворює свідомості якісно, стоншуючи їх. Так оптимально здійснюється процес «кристалізації» свідомостей на вищих щаблях духовного розвитку.

Для душ, що не мають такого досвіду роботи від минулих втілень, це — досить повільний і важкий процес, бо нові стани не знайомі свідомості, а тому і не звичні.

Більше того, як пояснював нам Птахотеп, потрібна ще й поступова адаптація нервових клітин тіла до якісної зміни свідомості. Їх потрібно якраз повільно привчати до цього, швидко це не відбувається. А якщо форсувати — можуть відбуватися в організмі енергетичні «поламки».

Щоб полегшити учням це завдання, Божественні Вчителі можуть до деякої міри ущільнювати частини Своїх Махадублів. Махадубль тоді стає континуумом, що перетинає відразу кілька еонів. Виходить на одному боці Махадубля зручна для входження в неї ущільненість, а на іншому — Споконвічна Свідомість. Це і є *Лоза*, за відомим виразом Ісуса Христа.

Птахотеп починає розмову:

— Сьогодні Я розповім вам про *Намір Бога*.

Я є одним із Проявів цього *Наміру*.

Він виходить із *Глибин Творця* й несе в світ Творення Його споконвічну Волю — ту, відповідно до якої був створений весь цей світ.

Здатність творити чудеса виникає із цього *Наміру*. *Намір Бога* створює у всесвіті цілі світи — і за таким самим принципом відбувається створення кожного менш значного за розмірами матеріального об'єкта; різні лише масштаби цих процесів.

Намір Бога абсолютно незалежний, тобто не підданий якому-небудь впливові «виявленого» світу: адже Він бере початок саме в *Споконвічних Глибинах Абсолюту*. Тому, щоб проявляти істинний *Намір*, необхідно бути повністю вільними від прихильностей нижчого «я».

Здійснення чудес Аватаром — це дії Його Свідомості із Злиття зі *Споконвічним*. Шукач Бога теж знаходить здатність творити чудеса, але лише коли він навчається саме жити у Вищому «Я».

— Птахотепе, а Ти не міг би розповісти нам хоч трохи про те, як Ти жив, втілившись востаннє на Землі?

— Я тоді народився й виріс у родині правителя країни. Мені було призначено стати духовним лідером того народу, формувати і спрямовувати шлях його духовного розвитку. Я був Посланником Божественних Наставників, що пришли із заданою метою. Для Моєї Місії[185] був визначений лише загальний напрям, а приймати конкретні рішення, виробляти план дій Я повинен був Сам, виходячи з поточної ситуації.

Моє дитинство протікало без яких-небудь негод. У здоровому і чистому оточенні поступово росло тіло і розвивався розум.

[185] Птахотеп розповідає про Своє Втілення, що було після того втілення, яке описала Елізабет Хейч [65].

В 11 років Мені випало пройти першу посвяту і перейти від життя просто зростаючої дитини — на рівень, де Я вперше в тому втіленні повинен був зіткнутися із серйозними знаннями.

Ця посвята почалася зі знайомства із книгами. Це були записи, зроблені духовними шукачами, які жили раніше. Я читав опис їхніх досягнень і їхнього міркування про світ — і це легко давалося зрозуміти Моєму розуму, бо *було відоме* Свідомості.

Я-Підліток читав праці мудреців і, завдяки досвіду, що містила Свідомість, бачив, яку саме частину Шляху кожний з них зміг пройти, але також розумів і те, що Кінцевої Мети вони не досягали.

Для Мене це не було навчанням у повному розумінні слова, скоріше *згадуванням,* формулюванням для розуму чогось уже відомого, що зберігається в глибинах Свідомості. І Мені також необхідно було довідатися, які образи, поняття склались у світогляді того народу.

Освоївши цей початковий щабель як платформу для наступної роботи, Я повинен був всю подальшу діяльність планувати і вибудовувати Сам, відповідно до *Наміру,* з яким Я прийшов у цей світ.

Спочатку Мені треба було вступити в контакт із жерцями та місцевою знаттю, щоб установити необхідні в майбутньому зв'язки. У чомусь Я навіть приграваб жерцям, дозволяючи їм «наставляти» Мене, навчати певним ритуалам. Але Я ніколи не сприймав їхнього наставляння всерйоз, бо світ Істинного Буття був завжди відкритий Моєму поглядові. За Своїми плечима Я відчував *Джерело Сили і Знання,* у порівнянні з Яким звичаї і ритуали жерців виглядали як нікчемне копирсання занурених у свої турботи комах, нездатних побачити навколо сонячне світло, що заливає все. Вони були більше стурбовані дотриманням сформованих ритуалів, які перейшли до них від попередніх поколінь, ніж спробами відірвати свій погляд від «земного» і звернути його убік *Нескінченного Світла.* Для Мене ж — життя завжди було Життям у цьому *Світлі.* Утягуючись у справи на фізичному плані, Я ніколи не відривався від *істинного Буття* і ніколи не потрапляв у *тенета ілюзій* матеріального життя.

На певному етапі, щоб забезпечити Собі свободу дій, необхідну для здійснення Моєї Місії, Мені треба було зробити «переворот» у релігійному устрої суспільства. Я припинив тоді офіційну

підтримку жерців з їх «заболоченими» підвалинами і проголосив нову релігійну доктрину в країні.

Мене підтримали воєначальники (бо вони орієнтувалися передусім на керівника країни) і верхівка знаті, частина якої не цікавилася реально релігійними питаннями — вони просто пішли за яскравим, сильним лідером; іншу частину знатних і освічених людей Я захопив Своїми ідеями.

Я проголосив тоді принцип *Єдності, Єдиного Початку всього.* Я говорив, що, подібно тому, як правитель країни управляє своїми підданими, і його керівництво забезпечує благополуччя і процвітання націй, — так і *Єдиний Початок* управляє всім світом.

Щоб зробити цю ідею доступнішою для простих людей, Я викладав її на прикладі «піраміди» суспільного устрою, в якій є різні соціальні верстви, а її верховний правитель обдаровує людей, що заслужили того, дозволяючи їм піднятися на наступний рівень, наближаючи в такий спосіб до себе. Точно так само, говорив Я, і все в світі перебуває на різних рівнях сходження до *Єдиного Початку,* Що керує всім, всіх опромінює Своїм Світлом, всьому дарує життя.

І коли Я перебував у Своїх білих вбраннях серед безлічі тих людей, що зібралися, сидячи на троні або стоячи на підвищенні, то сіяв на них Світлом з Обителі *Єдиного Початку,* показуючи їм Своєю Свідомістю цей *Початок,* персоніфікуючи Його для них.

Я вчив, що, незважаючи на різне становище в суспільстві, всі люди рівні перед *Єдиним Початком,* що життя всіх істот підпорядковані одній цілі — просуванню до *Єдиного Початку,* і що всі вони повинні коли-небудь досягти Його і влитися в Нього. Всі рівні перед Ним і лише перебувають на різних щаблях сходження.

Я вчив, що обов'язок кожного — трудитися на тому щаблі, де йому випало жити, а також допомагати в цьому іншим, що кожний, завдяки своїй праці і праведності, коли-небудь підніметься на більш високі щаблі і, зрештою, увіллється в *Єдиний Початок усього.*

Так Я вчив людей дивитися на все довкола з нових для їхнього світогляду позицій — позицій *Єдності всього.*

За час Мого правління в країни не було масштабних воєн із сусідами. Бог забезпечував умови мирного існування для успішнішого впровадження нової релігії серед народу.

І ті, хто прийняли Моє Вчення, вже не дивилися на чужоземців, як на чужинців. Вони дивилися на приїжджих з інших країв як на рівних собі, що йдуть теж до *Єдиного Початку,* і раді були поділитися цими своїми знаннями з будь-якою людиною.

Так Я провів те втілення, живучи тілом на Землі, а Свідомістю — в Обителі *Єдиного Початку,* світячи Його Світлом на людей, даруючи Його їм.

— Скажи, будь ласка, є чи зараз хтось ще, крім нас, хто працює з Тобою?

— Так. На півночі Аравійського півострова є багато людей, які добре Мене знають.

— Вони — м'ясоїди?

Птахотеп у відповідь показує велике листя, схоже на листя салату чи капусти.

— Я закликаю їх їсти ось це. Там є люди, які їдять це листя, стоплюючи їх в олії з рисом — на кшталт голубців. У тушкованому вигляді — це такі ласощі! Є громади, які цим і харчуються, плюс, зрозуміло, — різні сорти винограду та інші рослинні і молочні продукти.

— А в Єгипті ще що-небудь залишилося від тієї духовної культури, що там була у Твої часи?

— Ні. Там — гарний потенціал, але м'ясоїдство не дозволяє людям далеко просунутися. Там є суфійські школи, де намагаються викликати стани, подібні до сп'яніння, щоб відключити манас. Але ви самі розумієте, що це — не те.

... А тепер вислухайте уважно те, що Я вам зараз маю намір сказати.

Ви зараз усі дозріли до прийняття на себе місії служіння Богові на Землі. Нехай ніхто не вважає себе маленьким або нездатним! Я — Єдиний, що володіє Безмежною Силою — діятиму через вас. Я через вас здійснюватиму на Землі План Єдиного Вселенського Бога з прискорення еволюції душ на Землі!

Більші і менші душі Я залучатиму до реалізації цього Плану. Головним критерієм для відбору є любов до Бога і бажання служити Йому. Кожному буде ввірена справа за його можливостями.

Я починаю діяти через ваші тіла, розширюючи Промінь Світла Істинних Знань! Це буде схожим на ланцюгову реакцію, коли від кожного наступного запаленого серця все більша кількість людей спрямується в Мене.

Амінь! Хай буде так!

Елізабет Хейч

— Ми прийшли до Тебе в гості на улюблене Твоє місце в лісі, поруч із Махадублем Твого Вчителя Птахотепа. Ми дуже раді черговій зустрічі з Тобою! Про що Ти хотіла б нам розповісти сьогодні?

— Про Нас, про роботу Божественних Учителів на Землі.

Ми прагнемо донести до втілених людей істину про життя в Богові-Отці. Ми служимо Еволюції Єдиного Вселенського Бога, і в цьому полягає все Наше Життя.

Ми виражаємо на Землі Його *Намір*.

Ми злиті з Ним воєдино і сповнені Його Любові до всього живого.

— Розкажи, будь ласка: чи розвиваються далі Душі, що вже злилися із Творцем?

— Ми розвиваємося через пізнання. Ми пізнаємо нове й удосконалюємо Себе, діючи у світі Творення з Божественного рівня.

— Але хіба Ви не маєте *всевідання?* Хіба Ви не можете знати *все відразу?*

— Пізнання саме через діяльність у світі Творення є частиною процесу Еволюції Бога. Знання завчасно саме майбутнього, знання заздалегідь усього того, що станеться, що відбудеться, — це ж заперечувало б саму суть процесу творчості!

— Чому Божественні Вчителі не проявляють Себе на Землі більш яскраво — так, щоб ніхто із втілених людей не сумнівався б більше в Їхньому існуванні?

— Навіщо, з якою метою?… Це була б штучність... Це нікому не потрібно... Адже це лише зменшило б можливість людей розвиватися, використовуючи надану їм свободу вибору, свободу волі!…

— Які найближчі цілі в Божественних Учителів на Землі?

— Зробити геополітичну ситуацію стабільнішої, зокрема, через підтримку всіх добрих, розумних починань у цьому напрямі з боку окремих людей і груп, а також за допомогою вселяння їм ідей про нові завдання і способи дій.

— Є чи межа можливостей у діях у кожного конкретного Божественного Вчителя?

— Так, така межа є. Вона обумовлена тим обсягом, тим масштабом дій, що певний Божественний Учитель Сам вибрав для Себе.

— Що зазнають Божественні Вчителі, взаємодіючи зі світом людей? Чи переживають Вони радість, розчарування тощо?

— Ти і сам знаєш відповідь на це питання. Адже ти бачиш, відчуваєш завжди при контактах з Нами — Нашу радість, Нашу любов! Так, Ми дійсно переживаємо все це! Жити саме в таких емоціях — це і є складова того, що означає *бути повністю вільними!* І Ми — воістину *вільні!*

Що ж стосується страху, ненависті, болю — то ні.

Страх виникає від недовіри до Бога. Ми ж — повністю злиті з Ним. Тому страх лежить *по іншу бік* від Нашого світу.

Емоції ненависті властиві лише тим людям, які вважають себе відособленими від іншого світу і *борються проти інших*. Ми ж — *допомагаємо цим іншим* і прагнемо, щоб і ці *інші* теж коли-небудь стали Нами.

Біль буває різним.

Фізичний біль виникає від прихильності свідомості до матеріального тіла. Ми ж — не прив'язані ні до чого матеріальному; це суперечило б суті буття Богом.

Біль задушевний... Так, Нам буває іноді безрадісно, коли хтось із втілених учнів не піднімається на новий щабель, що був йому наданий, і залишається там само, де він і був, спрямовуючи погляд лише «собі під ноги»...

Кожна можливість піднятися на новий щабель, пізнавши про себе і про світ щось принципово нове, — це безцінний, унікальний шанс, надаваний людині Богом, і саме так до кожної такої можливості треба ставитися. Вона — дорожча, ніж побутові умови

або матеріальні предмети, якими може володіти людина. Адже саме з таких щаблів пізнання складаються «драбина», якою душа сходить до Бога! А матеріальні предмети та умови — вони мають лише минущу цінність.

... Мій особистий шлях до пізнання Отця не був легким і гладеньким, навпаки — тернистим. Так відбулося тому, що душа зажадала одержання вищих посвят не від своєї зрілості і насиченості «виявленим» світом, а з наслідування лідерам, які користувалися загальною повагою і шаною.

Але ноша вищих знань, вищої відповідальності перед Богом — виявилася непосильною для Мене — поки ще молодої, незміцнілої душі. І Я тоді не змогла пронести її до успішного завершення Шляху.

Тому Мені довелося знову і знову «тренуватися» у малому, щоб навчитися тримати отриманий тягар відповідальності і не збиватися зі шляху, зустрічаючись зі звабливими спокусами світу матерії.

Це зовсім непросто — упевнено тримати правильний курс серед усього різноманіття таких спокус. Усілякі прояви Майї манять душу: адже вона жадає пізнання, адже саме за цим вона й з'явилася на Землю!

І за всією цією строкатою картиною різноманітних явищ у матеріальному світі зовсім непросто розглянути Найвищий Прояв — Творця, Що незмірно перевершує все інше.

Це схоже на те, як не відразу помічаєш тло, канву — за безліччю візерунків. І лише спроби охопити поглядом усю картину цілком, не поринаючи «з головою» в окремі деталі, допоможуть за строкатістю візерунків побачити їхню загальну Основу у всій Її Величі.

— Чи можемо ми сподіватися на фінансову допомогу з чийогось боку найближчим часом?

— Про вас піклується Бог, тому про це не треба особливо турбуватися.

... Але дозвольте Мені сказати ще кілька слів про важливість позитивних емоцій.

Позитивні емоції відкривають людині «шлюзи» у світ *Світла* і дозволяють Святому Духові безперешкодно вливатися в тіла, гар-

монізуючи їх, підтримуючи тонус, насичуючи Цілющою Силою та Любов'ю.

Образно кажучи, відособлену людську душу можна розглядати як рухливу закриту посудину, поміщена в багатомірний Океан. Будь-яка людська істота має потенційну можливість «відкривати двері» і входити в будь-які просторові мірності. «Ключі» до цих «дверей» — емоції, емоційні рухи свідомості. Відповідно до якості емоції, «відкриваються двері» у ту мірність, що їм адекватна: на якій глибині «відкриєш люк» — тими «водами» і наповнишся. Чим стоншеніша й світліша емоція — тим у глибші й світліші світи душа відкриває прохід, а, відкривши його, найприроднішим чином наповнюється туєю якістю, що властива відповідному шару.

Не важко здогадатися, в який енергетичний шар відкривають прохід емоції нудьги, страху, роздратування, ненависті... І щораз випробовуючи негативні емоції, душа міцніше закріплює себе в грубих станах — станах пекла...

Як у матеріальному світі працюють закони фізичні — так і в духовному світі існують свої закони.

Долі людей — це тільки результат того, як вони використовують дану їм свободу волі.

— Елізабет, ми Тебе часто зустрічаємо разом із Твоїм Учителем Птахотепом. Ви здійснюєте якісь спільні справи?

— Так, Я допомагаю Птахотепу: вношу жіночий колорит у Його Вселенську Велич! — жартує Елізабет.

Вухастик[186]

Ми знайомі з Вухастиком уже багато років. На Його *місці сили*, всередині Його Махадубля, — ніжний Божественний Пломінь, що дарує стан радості і щастя. У Ньому винятково легко прочищати енергоструктури тіла — чакри та меридіани. Також — самим звикати до буття як Божественної Свідомості. Тут же — на особливих точках — передбачена також можливість тренувань з повного перенесення свідомості в анахату з головних чакр. У попередні роки ми приводили сюди учнів, які опановували початкові щаблі.

[186] Свого справжнього імені Він не називав. А Вухастиком ми його самі лагідно називати за великі вушні раковини. Він це ім'я від нас «прийняв».

А зараз ми прийшли до Вухастика в гості спеціально, щоб взяти в Нього інтерв'ю про Його минуле...

— Коли Я був втілений на Землі, вона виглядала інакше, ніж зараз. Тоді росли папороті висотою з нинішні дерева...

Спосіб життя людей був таким, що зараз його назвали б примітивним: люди не будували будинків, не носили одягу — у цьому не було потреби: адже було тепло. Люди жили, як мавпи, але при цьому інтелект тих, кого надсилали сюди втілюватися з інших планет, був високим.

Я дійсно був втілений в «кам'яновугільний» період розвитку планети і з тих пір жодного разу не втілювався на Землі.

— Але, все-таки,... як з'явилися тут перші люди?

— Серед перших утілених у людські тіла це був і Я! А тіла перших людей Бог створював прямо тут. Люди були самостійною біологічною гілкою.

Людина не пішла від мавпи. Але й матеріалізації перших людських тіл — теж не було.

— Це були мутації від мавп?

— І так , і ні. Предком людини з голою шкірою була волосата людина.

— Але Ти розповідав, що в ті часи ще майже не було ссавців...

— Зате був Я!...

У ті часи були лише дуже маленькі вогнища людського вигляду, всього два-три-чотири на всій планеті. Тут з'явилися і розмножувалися перші люди. У той час також були ящери, динозаври і літаючі дракони... Це все Я бачив на Власні очі.

— Ти втілювався до того на інших планетах?

— Так. З інших планет Я і приніс можливість пізнання того, що таке є Я.

— Тебе можна назвати першим Аватаром Землі?

— Так і є. Хуан-Ді втілювався в Китаї набагато пізніше, ніж Я.

Оскільки тоді людей на Землі було дуже мало, палеонтологи ніколи не знайдуть залишків їхніх тіл: відбулася повна дифузія останків. Коли палеонтологи знаходять якісь окам'янілі кістки —

це одиниці з мільйонів або навіть мільярдів останків. Зберігається тільки мізерна частина — і то завдяки тому, що вони потрапили в особливо сприятливі умови для збереження. В іншому випадку вся земля була б вкрита кістками! Але це не так!

— Якою була кількість людей в ті часи?

— Їхня чисельність вимірялася десятками. Фактично, кожна така група була родиною, яку можна порівняти з родиною... добре знайомих вам і улюблених вами тетеруків. Ніколи не буває, щоб тетеруки тут інтенсивно розмножилися, щоб їхньої зграї були тисячними: бо їхню чисельність обмежують насамперед хижаки. Так і тоді — була певна «зграя» людей, на яких час від часу нападали ящери і динозаври... Вони проковтували тіла тих людей повністю... — які вже тут можуть бути палеонтологічно значущі останки?!

Ссавці в ту пору теж були, але мало: причина — та сама. Найбільше було дрібних гризунів.

Інтенсивне розмноження людей почалося тільки після, як зараз говорять, «великого заледеніння», коли динозаври і ящери майже зникли.

— З якою метою Ти втілювався в ті часи?

— Втілювався — з метою дати початок людському виду. Також — навчав людей тому, як виживати, і прищеплював *людяність*, закладаючи і підтримуючи основи моральності.

— Ти сказав, що втілювався на іншій планеті. Чи не розповіси детальніше про тамтешнє життя? Чи можна назвати словом «люди» тих, хто, зокрема, живе там?

— Там і зараз є життя, подібне до земного людського. Так, там є матеріальні тіла, досить схожі на тіла земних людей. Людський геном — це те, чим *володіють Небеса!*

— Наскільки там розвинена цивілізація?

— Розвиток свідомості там на першому місці. А закономірність процесу розвитку душ — скрізь, у всьому всесвіті, така сама.

Прошу звернути увагу на те, що Бог дуже просто управляє еволюцією фізичних тел. Генна мутація підвладна Йому абсолютно. От чому не слід дивуватися такому швидкому утворенню людських тіл у ті часи, коли тіл інших ссавців ще було дуже мало. Цими сло-

вами Я підправляю описану Дарвіном і Уоллесом теорію еволюції фізичних тел.

— Що за душі втілювалися в тіла перших людей? Адже душі людей — в еволюційному плані — повинні бути, в середньому, вищі душ, втілюваних у тіла ссавців, яких у ті часи майже не було?

— Переселення душ у міжпланетному масштабі — для Бога не складає ніяких труднощів! Це — дрібниці! Так само, як і душ будь-яких тварин: чи то миша, собака чи кит.

— Яким було життя людей на тій планеті?

... Вухастик у відповідь показує палаци, оточені високими стінами, місцевість, дуже схожу на нашу степову, з пагорбами, розділеними ярами, людей. Люди — невисокого зросту з довшими руками, обличчя схожі на ті, які ми знаємо, наприклад, по південно-східній Азії, але набагато вище чоло. І більші вушні раковини.

— Для чого потрібні стіни навколо житлових будівель? Теж були війни?

— Еволюція людського виду скрізь була такою, як і на планеті Земля. Були епохи розбрату і воєн. Була зброя у вигляді, зокрема, алебард, також була і вогнепальна зброя. Все було дуже схоже на те, що було пізніше і на планеті Земля. Той самий людський вид!

— А на інших планетах?

— Усе скрізь однаково живе і розвивається — за тим самим законами.

Істоти з людиноподібним розумом, але з тілами, не схожими на людські, це все — казки.

Відмінності у формах людських тіл — так, безсумнівно, є. Але подібні відмінності є й у межах планети Земля.

— Чи існують міжпланетні кораблі?

— Розпитай про це Володимира: він сам їх спостерігав, і все про це знає.

Але це все стосується насамперед нематеріального плану.

— Все це існує на нематеріальному рівні?

— Я мав на увазі не це. Матеріалізація — існує, зокрема, міжпланетних кораблів. Але між планетами вони в матеріальному вигляді не літають!

Яких тільки винаходів не наробив цей людський вид!

Ці апарати існують лише для переміщень у сфері притягання планети: для того, щоб тим астронавтам зручніше було себе почувати. Також — щоб іноді творити дива... і спілкуватися з деякими землянами...

А для свідомостей — відстань значення не має.

— І гриби на тих планетах ростуть?

— Так.

— А де були перші поселення людей на Землі?

— Такі вогнища в сиву давнину виникали і в районі Нової Землі, тобто до півночі від Сибіру, і в Африці, пізніше — у Малайзії. Чому? Тому, що екватор у ті давні часи іноді розташовувався майже перпендикулярно сучасному екватору...

— Зміщення осі обертання Землі, а, відповідно, екватора викликано ударами великих космічних тіл по поверхні Землі?

— Так. І таке відбувалося в історії планети не один раз.

— Чи можна говорити в такому разі, що ніякого «льодовикового періоду» — як епохи «виморожування» всієї Землі — насправді не було, просто північний полюс «блукав»?

— Так. І такі істотні зміщення осі обертання Землі і, відповідно, обох полюсів — відбувалися разів п'ять. І щораз над новими полюсами поступово виростали льодовикові дахи.

— Спасибі Тобі!

Хуан-Ді

— Я тепер *дуже люблю шахи…*

Тепер, коли немає на Землі Божественних Володарів[187], Я люблю мудрий спокій і далекоглядність стратегії шахіста — того, хто знає майбутнє на багато ходів уперед.

Зараз у Китаї підростає Мій Син. Він учитиме людей Землі Мудрості Бога — на основі найглибшого Спокою і Божественної Стратегії життя...

---

[187] Утілених Божественних лідерів країн. Хуан-Ді був одним із Таких у древньому Китаї. У цій фразі Він у жартівливій формі «обіграє» саме цю тему.

А зараз Я хотів би сказати дещо про те, що вічне — вічне, як сяйво зірок у вселенських просторах...

— Вічне — це ЛЮБОВ!

Приходять, розцвітають і зникають цивілізації, виникає і зникає життя в нових куточках всесвіту — а ЛЮБОВ скрізь залишається незмінною Основою Сущого.

ЛЮБОВ — це мова життя, якою говорить Бог у всесвіті!

ЛЮБОВ — це мова, якою людина може розуміти людину!

ЛЮБОВ — це мова, якою людина може розуміти Бога! Адже Бог є ЛЮБОВ!

— Хуане-Ді, а як Ти Сам пізнав Творця?

— О! Це було так давно, що Я і не пам'ятаю! — жартує Хуан-Ді. — Я так давно став єдиним з усією вселенською Споконвічною Свідомістю, що навряд чи доречно зараз розповідати Мою історію.

Я був — завжди! Я стояв біля джерел зародження Землі, і далі весь її розвиток — від початку і до цього дня — відбувається на Моїх Руках.

Місія Моя — вселенська. У Мені живуть зірки, галактики — весь виявлений всесвіт.

А для шукачів Мене — Я є Непроявлене. Я також надаю можливість для пізнання «будівельного матеріалу» всієї Світобудови[188].

Я не будую Брахманічних Махадублів, майже завжди залишаючись по той бік «дзеркала»[189]. Я виходжу в Творіння з Моєї Обителі, проходячи через світи «задзеркалля».

... Будучи вже Вселенською Божественною Душею, Я «в'їхав» у струмінь життя на Землі. Як і багато Інших, Я знаходив Божественність не на планеті Земля. Але, яким би не був своєрідним Шлях сходження тієї або іншої душі, — закон розвитку для всіх єдиний.

Існує Велике Безкрайнє Дао, і існують створені Дао окремі душі, яким потрібно навчитися правильно використовувати отриману в дарунок від Дао свободу волі.

---

[188] Хуан-Ді говорить тут про протопракріті та протопурушу. (Див. в [7, 10, 12]).

[189] Див. у [7, 10, 12].

Свобода волі — дуже цікава штука. Вона може привести душу до падіння в безодню, а може — до неймовірних *висот*... Усе залежить від того, як її використовувати.

Правильне використання свободи волі веде до *бездоганного життя*.

Існують три щаблі оволодіння *бездоганністю:*

Перший щабель, що його повинна подолати душа, — це навчитися жити в *піднебесному світі*, не порушуючи його краси, гармонії та рівноваги. Це — етика взаємин із втіленими істотами та всіма іншими елементами Творіння.

Я, як і будь-який Аватар, розповідав людям про закони, якими вони повинні керуватися, взаємодіючи з навколишнім світом. Я навчав людей насамперед етиці. Етиці потрібно вчити саме людей: адже нижчі форми життя майже ніколи не порушують гармонію світу. Прагнення порушувати закони Дао властиве людині...

Душа, що виявилася здатною інтелектуально осмислити, увібрати в себе ці закони і вибудувати своє життя згідно з ними, — подолала перший бар'єр *бездоганності*. І Дао дозволяє таким душам, бездоганним у мирському, рухатися далі.

На другому щаблі люди, які дотримуються законів *краси*, повинні і себе перетворити на *красу*. Вони повинні злитись із *красою* воєдино, стати нею. Йдеться, зрозуміло, не про прикрашання тіл, а про перетворення на *красу* себе як душі. Цей щабель освоюється через психоенергетику — очищення чакр та інших структур організму, а потім — розвиток себе як духовного серця.

Методологічних варіацій тут може бути багато, але суть їх одна: є «Небесне» — Дао, є «земля» — матеріальний світ, а також є душа, яка повинна прокласти собі Шлях від «землі» до «Небесного», від «Інь» до «Ян». Наприкінці цього Шляху душа зливається з *Красою Дао*, стає *Нею*.

Третій щабель оволодіння *бездоганністю* полягає в тому, щоб душа, злита з Дао, навчилася активно творити *Вищу Красу* на Землі — кожним своїм словом, думкою, дією вихлюпуючи в світ *Іскри Краси* з Нескінченного Океану Дао...

… Я почав Своє Служіння Аватару на зорі життя планети Земля. Китай протягом тисячоліть був основною зоною докладання Моїх сил. Я ніс людям закони моральності і закони збагнення *Вищого*. Я проявляв Любов Бога — у світ, *щоб люди захотіли стати подібними Мені*.

Є *закон подібності*: «Подібне притягує подібне». Я сіяв у душах *крупинки Любові* — і потім протягом століть міг *притягувати їх у Себе* Великим Вселенським Магнітом — *Великою Любов'ю!*

Я багато разів приходив на Землю. Я залишився в легендах як перший Божественний Імператор Китаю.

— Чи багато було в Тебе учнів, що збагнули Творця?

— Так. Для них Я розкривав *Вище*, так само, як і для вас.

Є дві основи, збагнення яких дозволяло Моїм учням успішно освоювати все інше. Це — *спокій* і *руки духовного серця*.

***Спокій* — це основа вміння *розчинятися*. *Спокій* — це основа здатності свідомості бути незасміченою нічим, бути прозорою… Той, хто здатний стати *спокоєм*, — здатний *пізнавати*.**

Є явище *прозорості*. Є прозорість води, прозорість повітря. А Дао — це *Щонайнайтонша Прозорість!*

Далі, для того, щоб навчитися пізнавати себе[190], потрібно бути у спокої! — відчувати руки свідомості: руки духовного серця. Потрібно навчитися торкати руками духовного серця об'єкти нематеріальних планів так само, як руками тіла ми доторкаємося до матеріальних предметів. Потрібно навчитися відчувати багатомірний простір — як воду — і гребками рук пересуватися в ньому, як у водному середовищі…Якщо освоїти це — світи по інший бік «дзеркала» стають легко пізнаваними. А Там — Великий Спокій…

— Хуане-Ді, як знайти силу, що дала б абсолютну невразливість стосовно негативних енергетичних впливів?

— Зрозумій, що окреме «я» не може мати абсолютної сили! У всесвіті є лише одна така сила — це Сила Творця!

Для того, щоб з'єднатись із цією Силою, необхідно, зокрема, навчитися приймати розвиток подій — як прояв Волі Творця. Необхідно також прийняти для себе те, що Він повністю контролює все, що відбувається у всесвіті.

---

[190] **Себе — як багатомірну структуру і як свідомість.**

Злиття із *Силою* можливе лише за повної відсутності проявів індивідуального «я», тобто коли ти приймаєш події, не бажаючи особисто певного результату. Тільки тоді ти будеш невразливим.

... Моє Життя — це безперервний розвиток, безперервний рух до нового. Я ніколи не залишаюся колишнім, Я перебуваю в безперервній зміні.

Все існуюче, все те, що відбувається будь-де, — безпосередньо пов'язане зі Мною.

У Глибинах Мене — джерело, початок усього.

Звідти — із Глибин Мене — Моєю Силою проявляється все, що одержує буття. Всяка річ існує лише тому, що Я даю їй можливість бути!

І тепер ти повинен зрозуміти, що за всякою річчю, за будь-якою подією стою Я!

Будь-який прояв — навіть те, що видається тобі найогиднішим, — має місце тому, що саме Я подарував йому таку можливість.

Тому — нікого і ніщо не засуджуй!

... Великий, безкрайній *Океан Дао* є *Основою* всього проявленого світу. Ніщо не існує саме по собі, незалежно від Нього!

Усе в світі Творіння з'являється — і згодом зникає. А Дао залишається — *Живе, Вічно Суще!*

Нехай кожний спробує відчути *це*, співвіднісши все тимчасове, обмежене у проявленому світі — з нескінченним, безкрайнім Життям *Океану Дао*.

Для того, хто усвідомив, відчув це співвідношення, стане зрозумілим, до чого йому треба прагнути на своєму шляху. Це допоможе йому робити правильний вибір і не впадати в ілюзію, вважаючи будь-що в матеріальному світі суттю всього свого життя...

— Хуане-Ді, розкажи що-небудь зі Своєї біографії.

— З якої?

— Розкажи про те, що було б корисним для нас. Або про те, що було б приємно згадати Тобі.

— Добре.

... Одне з Моїх втілень дуже відрізнялося від інших. У Мене було тоді одночасно сім сильних учнів, яких Я посвячував в остан-

ні щаблі буддхі-йоги. Кожний був Мені, як син, кожний був Мені, як молодший брат! Кожний готовий був стрибнути за Мною в прірву або ввійти у вогонь, не вагаючись ані секунди... Вони слухали Мене і розумом, і серцем, і всією свідомістю своєю, яка було величезною в кожного.

Це була рідкісна удача! Це було подібне до сяйва семи Сонць, які потім одночасно ввійшли в Отця. Таке рідко трапляється в історії всесвіту... Ви знаєте, що таке — медитація групою... Сила взаємозлитих, синхронно діючих свідомостей зростає багатократно...

Це було прекрасно! Вони спрямовувалися свідомостями в Мене, Я вів їх, і Я ж — із вселенських *Глибин* — підхоплював їх і розчиняв у Нескінченності Творця…

… Коли Вони — згодом — приходили на Землю, то іноді обирали ім'я Хуан-Ді... Воно належало їм по праву як спадщина, а Мені іноді здавалося, що це Я Сам знову втілився на Землі...

… Світле майбутнє чекає на всіх вас! Світло знань проллється через вас на Землі! Але Ми розуміємо, що це — процес поступовий.

Ми всі — за вас! Ми разом із вами працюємо на благо еволюції людей і на благо Еволюції всесвіту!

Лао-Цзи

— ... Так, древня китайська цивілізація — це одна з тих значимих культур Землі, про які людство ще зберігає пам'ять. Її розвиток — від її джерел — спрямовувалося Аватаром Хуана-Ді.

Велике і Неподільне Ціле — Бога в аспекті Споконвічної Вселенської Свідомості — люди стали саме з тих пір іменувати як Дао.

Дао — вище всього і в *глибині* під усім.

Воно — за межами розуміння пересічного розуму, але може бути збагненне розвиненою свідомістю.

Єдине Дао — Воно є Найвищим, Щонайнайтоншим і Блаженне, не поділюване на чоловіче та жіноче, на ліве і праве, на більш чи менш досконале.

Воно — творить. Воно — проявляє Собою Споконвічну Суть усіх речей і явищ, але не є ними.

Дао — всюдисуще.

Усе в світі матерії має межі, Дао ж — безмежне і нескінченне в часі.

Тільки ті, хто присвятив Його збагненню все своє життя і перебуває в *любові* та *спокої,* — можуть осягти Споконвічне Дао!

Спокій Дао — є рушієм усієї Світобудови.

***Океан Дао* дарує Спокій тим, хто кориться Йому всім своїм єством. Він занурює і розчиняє в Собі. І тоді — «тебе нема», є тільки Дао, і ви сповнені Ним!**

Тисячоліття проходили і проходили..., а вчення про Дао і про Шлях Його збагнення залишалося живим!

— Ти говорив, що був учнем Хуана-Ді?

— Так… Одного разу настав і Мій час підійти так близько, що Я почав бачити Його… Я зміг стати *тишею* і *спокоєм* такою мірою, що став чути Його. Хуан-Ді почав говорити те, що Я записав, і що тепер іменують «*Дао-Де-Цзин*»…

— Розкажи, будь ласка, як Ти вчився?

— Є щабель, з якого розвинена в минулих втіленнях свідомість одержує безпосереднє керівництво від Дао. Є стадія розвитку душі, коли Вчення Безсмертних може бути не тільки сприйняте на словах, але й втілене в житті.

Таке було Моє останнє втілення. Я тоді прийшов на Землю, щоб оновити і розчистити від наносного — Вчення про Дао і залишити це знання людям.

— Легенди про Тебе розповідають, що Ти був філософом, істориком і хранителем древніх архівів, що Ти потім вийшов у відставку і став подорожувати, що стражник на межі зупинив Тебе і не пускав далі, поки не викладеш Ти Своє Вчення письмово. Це — так?

— Так. Як і будь-який, Хто Досяг, Хто перетинає межу життя-смерті зі світу втілених істот і переходить до життя в Дао, — так і Я повинен був залишити Послання людям.

… Ще до того, у попередньому житті, про яке ви знаєте, Я був учнем Хуана-Ді за одного з Його Великих Утілень.

— Можна Тебе попросити розповісти про Хуана-Ді, про те, як Він учив?

— Як учить Бог? Хіба ти не знаєш?... Він указує Шлях — а потім створює перешкоди, які треба перебороти. Він учить тонкості — а потім пропонує зміцнювати силу. Він пропонує усвідомити себе — а потім показує, що тебе нема, а є тільки Дао... Тихенько і м'яко, як ніжний спокій океану — Він охоплює тебе і занурює в Себе з головою. У тиші і Безмежності тоді — не залишається тебе! Тоді — немає більше нічого, крім Дао — Всепроникаючого, Нескінченного!... І над Океаном Дао — Світло, що має Імена і Форми... Одне з цих Імен — Хуан-Ді. Але Їх — безліч, як променів у Сонця. Серед них є й Лао-Цзи.

— Отже, Ти говориш, що бачив Його, як такого, що живе в тілі?

— Я бачив Його — і таким, що жив у тілі, і таким, що зникає, і таким, що проявляється знову. Так, Я бачив Його! І Я чув Його слова, що злітають із губ, чув Його звучні слова в глибині духовного серця, чув Безмовність Його *Тиші* в Глибинах Дао.

— Ти не міг би розповісти ще про Нього?...

— Це — дуже давні картини з життя Піднебесної...

Світанок у горах... Ріка Хуанхе несе свої води в море, що називається тепер Жовтим. Знаєш — чому? Золоте Світло сяйва Слави і Величі Хуана-Ді відбилося в ньому — і води наповнилися жовто-золотим сяйвом...

Палац Хуана-Ді... Він — за формою — подібний до величезної багатоступінчастої піраміді. Широкі майданчики-тераси на кожному рівні піраміди уможливлюють обхід навколо споруди. Але, щоб піднятися на наступний рівень, потрібно пройти через ворота, що охороняються стражами, — у внутрішні покої. Там — з них — прохід далі, на наступний щабель. Люди, що не досягли певного рівня розвитку свідомості, не допускаються на вищі щаблі.

У Своїх внутрішніх покоях верхнього щабля — Хуан-Ді приймає Своїх найближчих сподвижників і учнів.

Перший же щабель призначений для багатолюдних зборів. Величезні ворота відкриваються назовні — і через них виходять урочисті процесії, коли відбуваються церемонії.

У ті часи Хуан-Ді дарував Піднебесній не тільки Вчення про Дао, але й знання для світу матеріального: ієрогліфічний лист, математику і астрономію, включаючи обчислення часу і календар,

багато що з медицини. Все це стало надбанням народів. Також Його наставляння про чесноти і порядок — стали основою благоденства на століття.

... Тихо тече ріка Хуанхе, гори свої вершини з небом з'єднали, а міцною основою для них є сама Земля... Подивися в Очі Хуан-Ді — і довідаєшся про більше...

Є вічне і незмінне Вчення Бога. Є Безмежне Дао. Все, що створено Дао, приходить і відходить, а Дао залишається... Його не можна описати за допомогою слів, але є ті *Безсмертні,* які пройшли Шлях і пізнали Дао!

— Скажи, Лао-Цзи, у Тебе є Свої місця сили?

— Так, є. І чимало! Найбільше — в Китаї, але не тільки. Я опікую зростання безлічі душ протягом століть. Я люблю мистецтва, Я — Заступник тих, хто рухом вологого пензля по папері змушує глядача зупинитися, затамувавши подих, і вдивлятися в те Непроявлене, що оживає на папері в тому місці, де малюнок залишив порожній простір. Я радуюся ритму віршів, у яких причаїлася тиша. Я — Хранитель традицій спокою, гармонії і краси. Спокій і любов є основою праведного буття!

... Незабаром багато що зміниться в Китаї...

— Як нам вийти в Китаї на людей, зацікавлених у наших знаннях?

— Через європейців та американців, які шукають древні знання Китаю. Через них відкриється вихід на тих людей, з якими Я хотів би вас з'єднати.

— Що-небудь порадиш для нашого нового сайту, присвяченому Дао?

— Було б добре з'єднати його лінками з відповідними серйозними англомовними сайтами. Тоді уможливиться вихід на тих людей, про яких Я кажу.

— Чи даси які-небудь настанови початківцям?

— Щільне і грубе несе руйнування, старіння й загибель. Спрямуйтеся в усьому — до гармонії і стоншення свідомостей! Подібне до тендітної і ніжної квітки, лагідного вітерцю, прозорих струменів води — прекрасне у Проявленому! І людина повинна навчитися не порушувати цю гармонію — грубими дотиками!

Потім варто звільнити та очистити в серці своєму, а потім і в усьому тілі своєму — вмістище для Дао!

Треба навчитися служити Дао як Де, а не тільки тілом! Це є властивістю Тих, Хто Досяг.

Довершеномудрі — тихо оповідають світові про велич Дао!

Шукаючі — слухають у тиші душі й зростають у пізнанні та любові!

***Щонайнайтонше* має найбільшу силу творити й одухотворювати!**

Уподібніться *Щонайнайтоншому* — і тоді обіймете все *Ціле!*

Тепло *Великого Сонця* розтоплює залишки нижчих «я» — і Світло Любові вільно починає проходити крізь тіла тих, хто занурив себе — як свідомість — у Дао! Потім Безсмертя Дао проростає крізь тіла — у міру співрозчинення Свідомостей у Споконвічному Дао і діяння із Нього як Де. Це подібне до розквітлого персика: голі гілки, що увібрали весняну *течію життя,* покриваються прекрасними квітками! Так і Дао проростає крізь тіла, проявляючи Собою Спокій, Світло і Мудрість *Глибин* — у світ. Укоренившись у *Глибині,* росте Древо Любові — і у свій час розцвітає, даруючи світові пахощі Істини!

Слухай *у тиші,* як піднімаються блаженні *струмені Світла Божественного Життя!*

Дозволь Дао проявити — тут — Себе! *Недіяння* тебе є *діянням* Дао!

Пізнай *Велику Межу,* за якою немає меж! «Дно» створеного світу є лише «*Завісою*» світу *Глибин*, що — нескінченний…

Хуань

— Я вітаю всіх людей, що живуть не для себе, а для Бога!

— Хуаню, розкажи, будь ласка, про Себе!

— Я для спочатку розповім, хто такий — істинний даос.

Даос — це насамперед той, хто пізнав спокій. Його розвинений розум мовчить. І Він зайнятий спогляданням і створенням *бездонної тиші,* в якій перебуває Дао.

Даос міцно з'єднаний з Дао узами Любові.

Шлях даосу — це Шлях спокою і блаженства. Любов його — непорушна, віра — непохитна. Він відчуває в Собі велику ніжність до всього Творіння, створеного Дао. Ніколи не скривдить він даремно жодну живу істоту, ніколи не порушить спокою жодної мирної живої тварини.

Дао заповнює серце досконалого даоса, а досконалий даос живе в Обителі Дао. Він живе, випромінюючи *блаженство* на все живе навколо.

Досконалий даос стає Дао.

... А далі — Я хочу розповісти про методи, що викладаються в Школі, яку Я колись Сам закінчив.

Увесь шлях навчання в ній розподілявся на три основні щаблі: а) початковий щабель, б) щабель ретельного пророблення всіх енергоструктур тіла і в) щабель перетворення (трансформації) себе як свідомості. Останній щабель ще називали щаблем «народження нового тіла».

Прийом до Школи на початковий щабель був вільним — приймалися всі, хто виявляв щире бажання змінити себе на краще. Цей щабель містив методи початкового очищення тіла. Початківців учили переходити у стоншені стани свідомості. Це дозволяло їм уперше пізнати нематеріальне *Світло* всередині тіл. Їх учили зливатися зі *Світлом*, а також «промивати» Ним тіла, що оздоровлювало їх. Більшість цілком задовольнялася цим «побутовим» рівнем знань і не бажала більшого.

Але були й ті, хто прагнули до більшого, хто хотіли одержати знання про подальші можливості розвитку, перетворення себе.

Таких шукаючих у Школі завжди зустрічали з радістю, але вимоги до допуску їх на подальше навчання були досить суворі. Відбиралися лише ті, для кого просування цим шляхом могло реально стати головною метою в житті, хто готовий був пожертвувати всім іншим, присвятивши себе тільки цьому.

Таких послушників учили освоювати стоншеніші стани свідомості і управляти сублімацією[191]. Їм давалися методи ґрунтовнішого пророблення всього тіла Світлом. Особлива увага приділялася повному прочищенню енергоструктур голови. Критерієм

[191] Переведенням одних видів енергій — в інші.

успіху вважався стан, коли потік енергії зовсім вільно і природно протікав усередині всього тіла, ніде не зустрічаючи перешкод на своєму шляху.

На третьому етапі переходили до роботи з «*Золотим Еліксиром*». Цей термін означав не що інше, як найніжніше і найтонше золотаве *Світло Дао*. Подвижник учився знаходити Його в *Споконвічній Глибині* і повинен був поступово привчати себе до *Його* стану, до стану *буття Ним*. Він також учився впливати цим *Світлом* на тіло. Під впливом цього *Споконвічного Світла* енергоструктури тіла повинні були ніби «згоріти», «зникнути», щоб усередині тіла не відчувалося б нічого щільнішого, ніж *Світло Дао*...

... Але нехай той, хто читає ці рядки, зрозуміє, що робота зі *Споконвічним Світлом* або «*Золотим Еліксиром*» — як Його не називай — не повинна зводитися тільки до пророблення тіла. Людина повинна змінювати себе саму як душу — свої емоційні стани передусім.

Немає сенсу знову й знову гнати по тілу потоки енергії в надії, що воно раптом дивним чином зміниться, якщо душа при цьому залишається такою ж грубою, як і була. Адже ціль алхімії — не в тому, щоб перетворити тіло на *Золоте Світло*, а в тому, щоб самому стати *Золотим Світлом Дао!*

... Дао — це *Спокій*.

Дао — це *Блаженство*.

***Безсмертя* — це з'єднання з Дао.**

Багатовікові традиції живуть у Китаї. Вони можуть лише трохи забуватися... — але знову приходять на землю Піднебесної Ті, Хто відроджує Вчення про Шлях і про блаженну Суть Вищого Плану Буття.

— А Ти знав Лао-Цзи?

— Ні. Я знав Його Вчення. Я жив пізніше.

— Розкажи, будь ласка, більше про Себе, Хуаню.

— Коли Я прийшов в останнє земне життя, у Мене вже не було нереалізованих раніше бажань душі, що вимагають занурення в «земні» справи. Я не шукав посад і слави, багатства або жіночої ласки. У Мене не було іншого прагнення, крім збагнення Дао. Я

прийшов, щоб стати Вчителем Дао, і саме цей, закладений ще до втілення *намір,* вів Мене з раннього дитинства.

З дитячих років Я жив у невеликому монастирі, що був перлиною мудрості.

Уже маленьким хлопчиком Мене почали посвячувати в життя Духа.

... Хуань показує Себе-Дитину — зі спритними рученятами і усміхненим личком, що випромінює світло. М'яко й легко Він рухається, лазить, перекидається, вільно переключається на глибокий споглядальний спокій, сідаючи поруч із дорослими, що перебувають у медитації...

— Мою свободу ніхто не обмежував, Я пізнавав навколишній світ, лазячи по навколишніх горах, спостерігаючи за рослинами та всякою живністю...

Час медитацій дорослих був для Мене першими уроками *внутрішньої тиші. Спокій* осягався через мовчання розуму, зануреного в «Небесне серце» — серце духовне. Це були перші медитації, яким навчили Мене.

Розповіді Моїх наставників про *Безсмертних Подвижників* були основним живленням для Мого розуму. Наставники вміло включали в ці розповіді історію та етику, психологію та істини про Єдиного Бога.

Коли Я підріс, чакри і меридіани, органи тіла і його будова стали предметами Мого вивчення. Я мав яснобачення, розвинене ще в минулих втіленнях, і легко засвоював роботу з енергіями тіла. Енергії струменіли всередині Мого тіла потоками *золотого світла,* як маленькі гірські струмочкам. Кожний меридіан Я легко бачив і міг спрямовувати туди потік світла.

Коли Я трохи подорослішав, то наступним важливим етапом була робота з *Божественним Вогнем*. Я навчився поринати в *Нього* в *ядрі Землі* за структурою, що називається «*стеблом золотої квітки*». Я навчився бути цим *Вогнем*. Все пророблення тіла до дрібних меридіанів на цьому етапі було пророблено знову — на новому рівні стоншеності.

***Божественний Вогонь* виходив тепер із Моїх очей. Або ж Він міг бути проведений для цілительства через меридіани рук. Я легко бачив у тілах інших людей уражені ділянки і засмічені мериді-**

ани, якими не проходила енергія. І міг вимивати темні енергії або «спалювати» їх у спрямованому на них потоці *Вогню*.

Мені було дозволено допомагати хворим, що приходили у монастир. Це було для Мене також безцінними уроками психології: уміння розбиратися в людях. Адже зцілення тіла без перетворення душі не може дати стійкого позитивного результату. Навпаки, воно може лише обтяжити долю зціленого і самого цілителя[192].

Потім Я «скристалізував» величезне Духовне Тіло. Саме таким Проявленням Я зустрічав вас уперше на цьому Моєму місці сили і потім допомагав вам проробляти ваші тіла.

Далі був етап злиття з Дао. Освоювалося Велике «Не-Я». Цей стан треба було навчитись утримувати не тільки протягом кількох хвилин або годин. Ним треба було саме стати.

Це було недіяння від «я».

Це було немислення від «я».

Це була *тотальна реципрокальність* в Обителі Дао.

Це було збагнення *Великої Межі, Першопричини, Океану Дао.*

Велике «Не-Я» було тепер і *Океаном Дао* в *Споконвічній Глибині,* і в кожній часточці Мого тіла.

Я вчився бути *Океаном Дао,* Який заповнює зсередини все, що проявлене, все, що має форму і не має її.

Цей стан став тотальним! Блаженство Щонайнайтоншого було в усьому — а «мене попереднього» не було.

Усе, що занурено в Океан, — наповнене Ним, як глечик, занурений у воду.

Я хотів би подарувати тобі стан Великого «Не-Я», того, що з'єднаний з фізичним тілом. Це — той стан, коли всі частини тіла, очищені від «я», занурені в Океан Дао і заповнені Його Великим Спокоєм.

Якщо жити так — то наступний крок не є важким. Залишається зовсім небагато: сприйняти це Велике «Не-Я» як Єдиносуще «Я» Дао. Для цього потрібно виростити величезне Безсмертне Тіло — це є те, що ви називаєте станом «Повного Зростання в Творці». Можна також тут говорити і про «динамічний аспект Нірвани в Дао»: здатності діяти із Вселенського Споконвічного, з Дао.

[192] Про принципи цілительства див. у книзі [9].

Я осяг це. І став Майстром Дао.

— Хуаню, а в Тебе було багато учнів?

— Ні, не багато: десятки, а не сотні. Я вчив цьому тих, хто був поруч, і тих, яких приводив Бог. Одного з Них ви знаєте, це — Хань.

Потім Я залишив людям Навчання — і далі допомагав їм уже з невтіленого стану — багатьом і багатьом. Я щасливий, що допомагав і допомагаю вам.

Люблю Я вас усіх, ви — Моя весна!

... Хуань показує китайські пагоди, літнього даоса, що повчає учня. Сади. Рукотворна краса...

— Таке середовище сприятливе для пізнання Мене.

Я є *Краса!* І відбиттям цієї *Краси* є краса людей, які пізнали Мене!

... Ще хочу звернути увагу на те, що через пізнання рукотворної краси теж можна наближати себе до пізнання Мене.

... Хуань показує «чайні будинки», доріжки в парку, де обов'язково дзюрчить вода, цвітуть лотоси...

— Ця рукотворна *краса* занурює в *спокій* і — через *спокій* — у Мене. Я хочу, щоб було так на всій Землі: щоб *розчинюючий спокій* занурював у Мене!

— А як же краса природи?

— Але є люди, які живуть у містах і з міст практично не виїжджають... Вони можуть хоч злегка доторкнутися до *Краси Дао* через красу рукотворну.

І зверни увагу: краса душ — це теж *вища рукотворна краса!*

Хань

Коли в нас були намічені відвідини «для інтерв'ю» двох китайських — за Їхніми останніми втіленнями — Божественних Учителів: Хуаня і Ханя, причому до улюбленого місця Ханя в лісі було добратися простіше, я запитав Ханя:

— Завтра ми — до Тебе. Приймаєш?

— Ні, — відповів Він. — За законом старшинства, спочатку — до Хуаня!

… Отже, учора ми побували в Хуаня. А сьогодні зранку — ще до світання — розташувалися біля багаття поруч із Махадублем Ханя.

Затишшя... Ніжний світанок у ялиново-березовому лісі... Зграйка синиць пискотить у гіллі... Білий дим від нашого багаття спливає вгору, розчиняється на тлі ранкової небесної блакиті і легких білих хмарин...

Ми просимо Ханя розповісти про Себе, про методи, за допомогою яких Він колись досяг Досконалості, просимо дати рекомендації для нас і — через нас — іншим втіленим людям. Адже раніше ми знали про Нього і про Хуана лише те, що обоє Вони — з Китаю і виросли до Досконалості в даоській традиції.

Хань відповідає:

— Мовчання розуму! Замовкніть усі, в кого уми вже розвинені! Тільки тоді можуть почати розкриватися обійми духовного серця, а потім — назустріч їм — і Обійми Небесного Отця!

Руками любові обіймайте все живе в Творенні, а потім — і Дао!

Так — пройшов весь Шлях Я, і так само — кожний з Нас, Кого ти знаєш і не знаєш. Так само Я провів у Себе — тебе й кожного з вас, хто вже «надягав капелюх дона Хуана»[193] або ще не надягав, але надягне завтра.

За всіх часів на всіх континентах Землі й у всіх країнах — тільки одна стратегія наближала до Мене праведні душі радикально: це — мовчання розвиненого розуму!

Коли розвинений розум замовкнув — тільки тоді в такому тілі і через таке тіло говоритиму Я!

Я впускаю в Себе тільки ті розвинені душі, особистий розум яких навчився мовчати! Тоді стає досить одного Єдиного Розуму! Інший — заважає!

— А Ти не розповіси нам, як Ти Сам розвивався?

[193] Тут Хань у жартівливій формі говорить про одну з медитацій, подарованих нам Хуаном Матусом.

— У тій самій тиші відбувалося розпускання Мене — як квітки.

В «оксамитових» умовах вирощував Мене Мій Майстер. Це був Хуань!

Сад, ставки з лотосами... Це був Його ашрам Дао...

Теорія вирощування «золотої квітки» — це теж Хуань уперше сформулював! Ти читав ці думки десятиліття тому — ще на машинописних аркушах «самвидаву». Назва була — Таємниці «золотої квітки». Правда, ті ідеї дійшли до тебе тоді в дуже перекрученому інтерпретаторами варіанті.

А суть трактату була така:

Віночок «золотої квітки» — розвинена анахата.

Стебло — частина, що пролягає до Обителі Дао.

«Золота квітка» *корінням*и в неї проростає.

І «цибулина», як у тюльпана, утвориться там. У неї потрібно почати переселятися *анахатою з руками*.

А далі — ти теж це давно вже знаєш — індивідуальна «*цибулина*» «зростається» з «*цибулинами*» всіх, Які — *Там… «Цибулина» Там* — на всіх одна… Вона — нескінченна за часом і за розмірами... Вона і є Дао.

— Так, спасибі Тобі. Це все нам зрозуміле.

— Скажи, будь ласка, а чому Ти зараз улаштувався в Росії?

— Але ж Я вирощував тебе!… Досконалість ти пізнав, зокрема, завдяки Мені, Нам!…

— Спасибі Тобі, любий Ханю! Але не став, будь ласка, крапку! Я ще не зовсім задоволений собою! І знаю, що мені ще дуже багато треба самому розвиватися! Причому знаю наступні кроки, які треба зробити...

— Найближчої весни ти всі намічені щаблі подолаєш...

— Ханю, розкажи, будь ласка, ще що-небудь найцінніше для втілених людей — із Твого минулого, наприклад, про те, як Ти вчився у Хуаня?

— Я шукав Безсмертного[194] Майстра Дао, Що вказав би Мені шлях.

---

[194] Того, хто володіє *Безсмертним Тілом,* тобто «скристалізованим» Свідо-

Я бачив багатьох. Всі вони говорили, що знають Істину, що саме їхні методики дозволяють досягти безсмертя…Але їхня компетентність не викликала в Мені довіри, і Я йшов і йшов далі...

Одного разу Я зупинився відпочити біля струмочка. Вдалині було видно монастир, куди Я збирався добратися.

До Мене підійшла людина і попросила дозволу присісти поруч. Дивним текучим і м'яким *спокоєм* було наповнено Його тіло…

Він запитав, куди Я тримаю шлях.

Я відповідав, що шукаю Мудреця, котрий навчить Мене, як осягти Дао.

Хуань, а це був саме Він, відповів:

— Так — ти ніколи не знайдеш бажане! Ти повинен шукати не людину, а Дао! І тільки тоді Дао стане твоїм провідником і приведе тебе до Мети!

— Спасибі за мудру раду, — відповідав Я. — Але скажи тоді: в який бік Мені йти?

— Потрібно йти не вдалину, а *вглиб!* Дао — це Щонайнайтонше, Воно перебуває *в глибині під усім*. Воно є — скрізь. Коли ти навчишся *спокою розуму*, тільки тоді ти почнеш бачити Шлях, що пізнає саме серце.

… Я зрозумів..., що не знаю, куди йти... Так Я став учнем Хуаня.

… Довго Я перебував в омані, що Він Сам не знає відповідей на ті запитання, які ставить нам — Його учням. А Він... лише підводив нас до порога кожного відкриття, але кожний з нас повинен був рухатися далі тільки ціною своїх зусиль...

Я довго жив так, не бачачи Його Величі. Його мудрість була... тиха.

І тільки пізніше, впізнаючи в медитаціях Його знайому усмішку і м'яку ніжність, Я усвідомив до кінця Його всеосяжну *Єдність* із Дао…

Він допоміг багатьом, і Мені серед них, осягти цю Велику *Єдність*.

— Які поради Ти даси всім тим, хто хоче навчитися управляти своїм розумом?

містю саме в Обителі Дао.

— Спокій розуму досягається *прийняттям* тих уроків, що посилаю і даю Я.

Привчайте також свої уми до поваги будь-якого життя.

І учіть свої уми *вдячності*. Вдячний розум — лагідний і слухняний. У вдячному розумі ніколи не проросте насіння гордині, вдячна людина ніколи не загордиться.

Величезна праця і нескінчене терпіння, з якими *Океан Дао* століттями зрощує кожну душу! Невимірна Сила Любові Дао, що ростить і живить кожне життя!

По суті, людині нема чим пишатися: все, чого вона досягає в земних життях, чи то успіх у мирських справах чи в духовному пошуку, є результатом зусиль багатьох, а не тільки її. Вона одержує знання — із книг, від інших втілених людей або невтілених душ, черпає їх з нескінченної розмаїтості життя на Землі. А за всім цим стоїть Великий Творець, що створив небо і Землю і все живе. Людина користується дарунками Небесного Отця, а ті зусилля, які вона сама докладає щодо правильного розвитку себе як душі, — лише мізерний внесок — у порівнянні з Його Любов'ю і Турботою!

Найвеличніша подія у всесвіті — це коли розкривається для Дао душа людська! Кожна така квітка-душа — безцінний скарб для Мене! І немає нічого важливішого!

Крішна

«Лише Любові дано споглядати Мене в Моїй Таємної Суті й злитися із Мною!»
Бгаґавад-Ґіта

— Знаєш, що таке Йога? Це — Злиття!

Знаєш, що таке Злиття? Це — коли те, що було розділене, стало *Одним!*

Знаєш, що є таке *Одне?* Це — Любов!

Знаєш, що таке Любов? Це — природа Досконалих! І Любов — це Бог!

Божественний Візник

Коні несуться... От — битва життя...
Візник Крішна — в тебе за спиною!
Несуться коні навскач над буттям,
А Крішна… А Крішна в *спокої*:

«Знай, що Я — поруч з тобою, щоб злитись,
Щоб Серце твоє оживало в Мені!
Ти можеш до Мене всякчас притулитись,
І жити в Безсмертнім Вогні,

Ти можеш руки свої сполучити
З Руками Моїми. Тримаю тебе
В *потоці Любові*, і не розлучити
Нас, Я так проявляю Себе!

Ти можеш пізнати істот многоликих —
Хай серце росте знов і знов!
Ти можеш пізнати Закон Мій Великий —
То — Чиста і Вічна Любов!

Ти можеш іти — Любов скрізь Моя
Тебе зустрічає. Нічого не мрій —
Я є твій Отець і Матір твоя!
Я — Атман Сяючий твій!

Я — тут завжди! І світи всі Я маю.
Серцем живи, вгамуй розум свій!
Я — поле життя засіваю й плекаю,
Щоби скрізь сходив паросток Мій!

Я — «поле» і «Знаючий поле»[195], Я — Все,
Я — Сила, Всесильний, Брахман і Атман,
Я — Той, Хто в тобі, і в маляті, що ссе…
Хай Сяє скрізь *Світло,* хай *зникне* туман!

Коли Полум'я Знань ти пізнаєш,
***Коли Пломінь Любові охопить* тебе, —**
Ти Мене обійми як знаєш
І забудь назавжди про «себе»!

Як Я — Неосяжний в Безмежнім Спокою —
Так будеш *Любов'ю* в *Любові* і ти,
Ти душі роститимеш разом зі Мною,
Плекатимеш Землю і нові світи!

І в цьому твій сенс, твоє вічне Служіння,
Бо ми із тобою суть Єдине — *Одне*.
Ти станеш Отим, що є тільки Єдиним —
Спокоєм, Що Творить, бо Він — Висхідне!

Хто Мене пізнав, відтепер той, віднині
Знає й знатиме інші життєві дороги!
Бог — Він Єдиний, Він усередині!»
Входьте самі, і без остороги!

Битва життя... Хтось з'явився, хтось зник…
Тане біль, відступають і смерть, і страх,
Коли із тобою — Всемогутній Візник,
І віжки від доль — у Його руках...

---

[195] **Див. Бгаґавад-Ґіту.**

У служінні Мені нехай кожний забуває себе! І тоді тільки — Я залишаюся, а все минуще при цьому зникає, залишається тільки *Основа всього!* Це — Я!

Сміло йди уперед до здійснення поставленої мети! Не бійся нічого й нікого: тут — Я все вирішую! Я стою за твоєю спиною, і Я — за тебе!

Зокрема і смерть тіла відступає, коли йдеш — зі Мною — прямо на неї з піднятою головою і відкритою обличчям!

Але смерть від тебе далека...

... Як рослина коріннями проростає в землю, так і душа може вкорінюватися в Богові.

Як Земля живить і напуває всі притулені до неї життя, так і Я наповнюю Божественним Ароматом розкриті в Мені душі.

Як квіти пахнуть і розпускаються, тішачи погляд, як дерева дають свої плоди — так і душі, що живляться Мною, приносять дарунки людству на Землі.

Бувають душі, які творять *красу* земну, але не усвідомлюють Тієї Великої *Краси*, з Якої черпають своє натхнення. Життя таких буває короткими, але яскравими, — як спалах. Це — генії. Їхніми життями Я видихаю у світ *Красу*...

Душі ж, що усвідомлюють Своє *Джерело*, навічно злиті з *Океаном Краси*, можуть дарувати людству Вищість — Світло Божественної Істини.

— Крішно, розкажи, будь ласка: як Ти Сам досяг Божественності?

— Це було дуже давно, ще в ті часи, коли Землю населяли люди, зовні не схожі на людей, що живуть зараз.

У ті часи люди, серед яких Я був втілений, ще не знали про існування Божественного, і серед Мого народу Я був Першопрохідником, Який знайшов Шлях.

Ще з юності Я прагнув вирватися з обмеженості світу простого, «життєвого» існування, прагнув знайти більший простір, більшу *свободу*. І чомусь вірив, що в Мене є Великий Друг, Що бачить і знає все. Його немає серед звичайного світу, але Він — увесь час поруч, немов по інший бік якоїсь «космічної завіси». Я внутріш-

ньо був упевнений, що Він ніколи не залишить Мене і допоможе в Моєму пошуку.

Якось уночі Я подумки звернувся до Нього:

— Як Мені осягти Тебе?

І Він відповів:

— Зберігаючи і розвиваючи в Собі любов! Любов стане тими воротами всередині тебе, через які ти пройдеш із твого звичного світу в Мій Світ Світла, Світ Мого Буття.

Із цього моменту Я віддавав Свої сили й увагу розвиткові в Собі любові. Я простягав із грудної клітки руки любові до живих істот навколо, пестив, обіймав їх цими руками.

Потім Я навчився не просто простягати руки любові від Свого тіла до інших істот, а затоплювати любов'ю, що витікає з Моїх грудей, простір навколо. І вже відчував Себе цим великим згустком любові, що — набагато більший од тіла.

Однак через якийсь час ці досягнення перестали задовольняти Мене, — адже Я хотів більшого, ніж просто бути згустком любові, що пестить інших. Я хотів знайти Світ Мого Великого Друга!

Я знову внутрішньо звернувся до Нього, виражаючи бажання, щоб Він показав шлях до Себе. Його відповідь прийшла у вигляді розуміння, що на наступному етапі Мого розвитку Я повинен навчитися йти цим згустком любові в *Глибину*, що там — *глибше* Мого звичайного світу — є шари *Світла*, в яких Я повинен навчитися жити.

Знайшовши цей світ *Світла* в *Глибині*, потрапивши туди й освоюючись там, Я спочатку просто розправляв у Ньому *руки*. Так, як розгортають руки і підставляють груди та обличчя назустріч свіжому вітру, — так і Я розгортав там *руки*, «розкривав» Себе назустріч *Світлу, що* виходить із *Глибин*, спрямовував Свій погляд у ті *Глибини*.

Я дивувався і радів, відкривши цей новий світ — мир Щастя, Свободи і Світла — *під* Моїм звичайним світом!

Я поринав у світ Світла і співналаштовувався з Його тонкістю та чистотою. Поступово Я *зростався* із цим Світлом. Відчуття окремого «мене» взагалі зникало, залишалося тільки Світло. Я міг годинами перебувати в цьому стані.

Але водночас Я розумів, що пізнаний Мною світ того Світла, все-таки, ще не є Основа всього.

Та Мій наступний «прорив» у пізнанні відбувся не швидко, лише через багато літ. Я повинен був подорослішати, досягти зрілості у тому втіленні.

... Серед людей Я став наставником молоді. І Сам — пізнавав гармонію життя, жив, допомагаючи іншим.

Але Я не залишав бажання пройти в світ «по той бік»[196] — туди, де живе Великий Друг. І одного разу, спрямовуючись до Нього всією душею, Я проник у Його світ Споконвічної Чистоти і Тонкості, безкрайній, нічим не обмежений. І там Мене зустрів, розгорнувши Обійми на всю Свою Нескінченність, Мій Друг!

... Після тієї зустрічі із Другом Я повернувся в тіло, але із цього моменту життя для Мене назавжди наповнилася новим значенням — Сенсом Його Вселенського Буття!

... Запам'ятаєте і передайте іншим:

Нехай любов і сила йдуть поруч, керовані Мудрістю!

Лише абсолютно чиста любов зливається з Абсолютною Силою!

А Абсолютна Сила перебуває у великому спокої.

І тільки з великого спокою пізнається повнота Істини!

Зоря

Підвелася зоря — як треба,
Освітивши небесний звід...
Споконвічний Спокій неба
І душі вільний-вільний політ!

Потони, в *Глибині* розчинися!
Звідти — Зорею повстань!...
Стань Любов'ю, а не молися,
Ніжним Серцем і Світлом стань!

---

[196] **По той бік «Завіси», що відокремлює Творіння від Творця.**
До цього Крішна описував Своє перебування в еоні Святого Духа (Брахмана).

Тільки так ти зі Мною будеш,

Пам'ятай же про це й скажи,

Що як Зорі всі будуть люди,

Тож веди їх ти і бережи!

Чайтанія

Увесь простір навколо починає звучати *Махамантрою* — це прийшов до нас Чайтанія.

Харе Крішна, харе Крішна!

Крішна, Крішна — харе, харе!

Харе Рама, харе Рама!

Рама, Рама — харе, харе[197]!

— Скажи, Чайтанію, як вийшло, що саме цими словами став Ти прославляти Крішну?

— «Харе Крішна!» — це для Мене не просто слова. Це — Моє Буття, Буття Того, Хто пізнав повноту Злиття з Господом!

Ведений по життю безмежною Любов'ю до Крішни, Я досяг *Просвітління* — і тоді увесь проявлений світ засяяв для Мене *Світлом Крішни,* увесь світ в одну мить перетворилася на нескінченні та різноманітні Прояви Улюбленого Друга і Господа Мого!

... Чайтанія кружляє в танці любові, Його Руки, як м'які хвилі, обіймають простір навколо — і простір починає світитися золотавим *Світлом*...

— Усе є Крішна! Всі Його Образи — прекрасні! Його *Бурштиновим Світлом* виблискує зсередини все суще! Крішна! Скрізь — Крішна! Крішна — довкола і всередині Чайтанії. Куди не подивлюся — скрізь Він...

Так Я і живу з тих пор — *у нескінченному екстазі від пізнавання Його в кожному новому вигляді.* Встає сонце — як свіжий і прекрасний ранковий лик Улюбленого Мого! Сіяють нічні світила — це очі Улюбленого Друга і Господа Мого дивляться з неба на Мене! Чи то бачу легкий політ метелика, чи то як танцює на теплому вітрі

---

[197] **Слава Крішні, слава Всюдисущому!**

дзвіночок, чи то зустрічаю мандрівника на дорозі — скільки чудесних ликів в Улюбленого Мого!

Харе Крішна, харе Крішна!

Крішна, Крішна — харе, харе!

З кожної пелюстки троянди, з кожного плоду манго — звідусіль дивляться на Мене Його Очі... Вітер, що шелестить листям, пташине щебетання, шепіт морського прибою, людський гомін і сміх — це все — Крішна говорить зі Мною!

Тільки Він для Мене — сущий! Тільки Його одного бачать Мої очі в усьому!

Харе Рама, харе Рама!

Рама, Рама — харе, харе!

Увесь простір пронизаний Крішною, весь простір звучить *Махамантрою!* У ній — вся Моя любов до Крішни, Моє занурення і зникнення в Ньому, екстаз *Злиття!*

Куди не гляну — *Харе Крішна, харе Крішна! Крішна, Крішна — харе, харе!*

Кого не зустріну — *Харе Рама, харе Рама! Рама, Рама — харе, харе!*

Бабаджі

— Бабаджі, чи не розповіси, як Ти став Божественним?

— З тих пір, як виросли Гімалаї, — з'явився на Землі і Бабаджі. Я так давно злився з *Океаном Споконвічного,* що відчуваю Себе таким Вічним, як Він. Я не можу навіть згадати, що був колись окремою душею.

Знаєш, для чого приходять Аватари? Вони приходять для того, щоб поновити зв'язок між людиною і Богом, щоб проявити реальність Бога на Землі, щоб нагадати людям, хто вони, навіщо вони тут...

Аватари приходять тоді, коли світло в душах і праведність у життях людей згасають, коли погляди людей спрямовуються тільки у світ матерії, і вони більше нічого іншого не хочуть знати.

Зі століття в століття Я приходжу на Землю!

Я проявляю Себе так, що Мене можна поторкати руками і не обпалитися!

Я говорю так, що Мої слова чує багато хто і передає їх із вуст в уста, передає по всій Землі, щоб люди згадували, що Бог — є!

Я відновлюю Споконвічний Закон Бога!

Я творю чудеса для того, щоб люди пізнали, що Я — не це маленьке тіло, що Я — Бог — Творець проявленого всесвіту!

Але, головне, що Я роблю, — Я змінюю напрям руху, зростання душ людей:

від темряви — до Світла,

від страху — до безстрашності,

від ненависті — до любові,

від бажання собі — до дарування іншим,

від ліні і сну душі до «карма-йоги» — безкорисливого служіння Богові через служіння людям.

Це робить кожний Аватар.

Будьте спадкоємцями Мого мистецтва переспрямовувати душі, «переплавляти» їх у Божественному Вогні, рятуючи від пороків і зла, і зрощувати так, щоб лотоси сердець розпускалися в Любові до Бога!

— Бабаджі, як навчитися не виходити зі Злиття з Тобою?

— Потрібно стати Океаном! Потрібно якраз усвідомити себе Океаном — Океаном, де є тільки Бабаджі!

Бабаджі — означає Отець!

І руками, що простираються в Мені і з Мене, треба вміти пестити, підтримувати, зцілювати!

Треба усвідомлювати себе невід'ємною, невіддільною Частиною Цілого, тотожною всій Споконвічній Свідомості! Тоді ніякі сили світу матерії не зможуть відокремити тебе від Мене!

А взагалі, все гаразд! Ніхто не очікував такого швидкого успіху від вас! Вас підтримували, допомагали, але ніхто з Нас не очікував, що вийде так, що ви «прорвалися» всі разом!

* * *

... Одного разу ми йшли дивним місцем сили, де завжди можна зустрічатися з Бабаджі. Володимир і ті, хто був із ним цього разу, пішли трохи вперед, збираючи гриби. А я дещо відстала, щоб обійнятися з Бабаджі...

— Не відставай, іди за ним: за твоїм Бабаджі! Він — рівний Мені Великий Майстер!

— Бабаджі, знаєш, що б він зараз сказав? Він сказав би, що не володіє ще тим, чим Ти володієш у досконалості, наприклад, вільним керуванням матерією...

— Знаю! — Бабаджі осяйно посміхався, огортаючи Своєю Любов'ю і мене, і тих, хто йде осторонь прекрасною Долиною Бабаджі — Володимира і його супутників. — Звичайно, знаю! Але знаю також, що велика майстерність перетворення душ, яку він опанував, він не проміняв би ні на які сіддхи з матеріалізації запахів або зникнення предметів...

* * *

— Наявність учнів не робить людину Майстром...

Наявність знань і медитативних прийомів не досить для того, щоб вести людей у Мене.

Потрібно навчитися любити їх так, як люблю Я!

Диво любові — у її повній безкорисливості і, як результат, у відсутності претензій до інших.

Любов — ось та «платформа», з якої треба підходити до розв'язання «проблемних» ситуацій. Тільки любов — як те, чому не притаманний егоїзм, — може вказати вірний шлях до виходу з «хащі» проблем, породжуваних его (нижчим «я»).

Не можна відразу стати Досконалими. Інерція старого життя тягне назад, у звичну «оболонку». Але треба боротися, протидіяти їй! І це — безперервний процес!

Коли в людині не залишається нічого, крім любові, то зникають і проблеми, від яких страждає нижче «я».

Усі негативні емоційні стани є наслідком зацікавленості нижчого «я» у земних справах.

Кожна людина буде потрапляти в життєві ситуації, в яких проявляється нижче «я», — доти, доки воно не зітреться.

Якщо діяти усвідомлено в кожній такій ситуації — прийде швидкий успіх.

Успіх — це означає, пізнавши Мене і злившись із Мною, не виходити з Мене ні за яких умов.

На земні справи потрібно вчитися дивитися очима Бога!

— Зараз саме Ти курируєш Росію?

— Так. І опікуюся всіма, хто гідний того, і, зокрема, вами.

— Який характер «розподілу обов'язків» між Тобою та іншими Представниками Споконвічного?

— Залежно від того, які Хто має власні напрацювання, — Він або Вона має і Свої сфери діяльності в Божественному Служінні. Хтось охороняє, плекає і виховує дітей, Хтось курирує тих, хто займається спортом. Інші, включаючи Мене, допомагають на Шляху пізнання Вищого, а також у поширенні вищих знань.

Ти знаєш, що Кожен із Нас має чим поділитися. І Ми служимо насамперед тим найвищим, що маємо.

У Кожного з Нас є найулюбленіші справи. Я — один із Тих, Хто вам допомагає безпосередньо, у кожний момент ваших життів. І тому Я простягаю руку назустріч до кожного прохання, зверненого до Мене, коли це прохання від вас чи від ваших друзів.

Я знаю про всі ваші справи. І ніколи не забуваю про потреби кожного з вас!

І Кожний з Нас докладає зусиль для того, щоб Школа сильнішала і ситуація розвивалась оптимально.

Від кожного з вас Я очікую максимальних зусиль, щоб реалізувати той План, що Я намітив для здійснення духовної Революції на Землі — Махакранті!

*** * ***

— Усякого, хто переступає останній рубіж у його духовних зусиллях, очікує Повна Свобода. Але для того, щоб цей рубіж подолати, необхідно, щоб помисли й устремління були б насправді спрямовані в Мій Світ — у Світ Свободи!

Людські бажання й устремління можна зрівняти з канатами, які або прив'язують до світу матерії, або допомагають перебратися на інший край.

Я допомагатиму всім гідним! Але поки вони самі не перекинуть «канати» на Мій бік, а коли вони тримаються за «канати», що прикріплюють їх до їхнього боку, — переселення буде надто утруднене.

Зустрічний вітер

Зустрічний вітер Я посилаю тим,
хто обрав Прямий Шлях.
Це — не для слабких душ!

Зустрічний вітер, попіл здуваючи, серце розпалює!

Я — вийшов назустріч. І вітер оцей посилаю Я!

Не здавайся безсило ти страхові, докладай максимально зусиль!

Я тебе обіймаю серцем усім, розчиняючи сумнів і біль!

Вогнем із Любові і Сили створю Я пожежі,

Щоб згоріли его обривки мов купа старої одежі!

Я із серця скидаю окови! Віддайся Божественній Силі!

Чистим золотом стануть усі, всі ж бо серцю Моєму є милі!

Стань тотожним Мені — Чистотою! І будь — тільки Мною!

Як Любов розіллється в Любові — Я стану тобою!

Стопи, якими ходжу Я, — зроблю Я твоїми стопами!

Слова, які Я говорю, — промовлю твої вустами!

Любов, якою люблю Я, — хай палає у серці твоїм!

А твій Шлях по чудовій Землі нехай буде Моїм!

* * *

— Нехай у тобі не залишиться нічого, крім Мене! Карма від минулого тоді буде остаточно змита! Ти стоїш на порозі прийдешнього і вдивляєшся в нього Моїми Очима. Це є величне «зараз» у

Злитті зі Мною! Мої Руки вказують Шлях, Моя Любов опроменила Небеса вічного буття!

Я є скрізь! У кожній істоті — Я. Я живу і працюю на Землі в кожному з вас. Через ваші тіла — Моїм задумам бути!

Я є Отець і Матір кожного. З'єднаєтеся з Моєю Любов'ю!

Я є Вище Я кожного з вас!

Я дивлюся в прийдешнє кожного з вас, воно — чисте! Я веду — через вас — усіх гідних до повної Перемоги — до Злиття з Нескінченною Свідомістю Творця!

Слово Бог звучить на всіх мовах по-різному, але в усіх розвинених духовних серцях однаково: «Любов!» Це повинні знати люди всієї Землі, у тому числі, через вас.

... Хочу дуже багато сказати людям через вас!...

Нірвана, Ніродхі — це Мій шлях... І — через вас — нехай підуть багато втілених цими сходинками!

Для цього і здійснюється той заділ, що ви зараз робите через інтернет. Треба, нарешті, зробити надбанням людства серйозну основу духовних знань! І зв'яжіть ці знання з Моїм конкретним ім'ям! І тільки тоді, коли заб'є потужним потоком джерело саме цих серйозних, науково оформлених знань, — тільки тоді потече ріка гідних душ в Океан Мене!

Лахірі Махасаї, Юктішвар, Йогананда

Одного разу Вони були втрьох на Їхньому спільному місці сили, де дуже легко опанувати методику крійя-йоги — методику, що колись подарував людям Бабаджі. Ця методика розвивалася Ними — Його Великими Учнями, а згодом — нами.

Сяючий кожною клітинкою нематеріального Тіла і сидячий у позі лотоса Лахірі Махасаї... Величний і сповнений ніжного спокою Юктішвар... Випромінюючий найніжнішу любов Йогананда... Вони висловлювали радість із приводу продовження традицій Великого Бабаджі в нашій Школі. Ці Їхні емоції складалися в гімн Великому Учителеві:

Вічний Бабаджі

В серці кожного з вас Бабаджі нехай буде,
У подиху кожнім — отут на Землі!
Бабаджі Споконвічний є там, де є люди
І Шлях Його — Світлий, а не у імлі!

Легенди про Нього не мають початку,
Їхній слід загубивсь у віках...
Божественний Гуру одвічно на чатах
У Своїх Гімалайських горах...

... Небагато Посвячених, та Вони знають...
Його Свободу... Небо — над Ними намет...
Кожний, хто бачить Його, — пам'ятає
Небесно-Сяючий погляд — як Злет.

... Посоха змах: «Табір роботу згортає!» —
Спалах *Світла!* — і зникли Оті...
... Тільки багаття на плато догоряє,
Поміж прірвами — на висоті...

Живий і Реальний, а ще — Всюдисущий —
Він — поруч, готовий допомогти!
Світло Його і Любов — це є Сущість!
Страх і темрява йдуть — бо не в силі могти!

В Вогненній Любові назавжди зведе
І наміри зла, і душі всі пороки...
А відданих — ніжно Вищим Шляхом веде
Духовним... Де серця лиш кроки.

Він говорить про єдність, про цілісність Вчень,
Що стали началом релігій Землі, —
Щоб Бога Єдиного кожен день
Душі торкались великі й малі...

Ті, Хто *виконав* Вчення Єдине, —
Справу множать Його у віках!
Південь, Північ, Схід, Захід — не згинуть
На Божественних Їхніх Руках!

Немає живої Любові — немає й тебе!
Хай ллється від серця до серця вона!
Бабаджі подарує всім людям Себе.
Сила, Мудрість і Спокій — Любов це одна.

Нехай проросла, хай квітне наука!
На Землі — це Святая Наука Душі!
Хай серце з Любові зростає, не в муках.
Так хочете ви, і — Б А Б А Д Ж І !

Сатья Саї

Я безмежно люблю Сатья Саї! Саме тому я навчилася в медитаціях відчувати себе Його частиною. А коли Він говорить зі мною — то відчуття нескінченної Любові-Турботи мого Вселенського Отця не полишає мене!

— Баба́[198], як може людина навчитися мислити так, як мислиш Ти?

— Не можна отак просто викинути все з голови і замінити Мною, Моєю Свідомістю…— тоді вийшов би біоробот, маріонетка. Ні, потрібно виростити власний інтелект, власну здатність мислити так. І тільки потім — ця здатність мислити саме свідомістю[199] з'єднується з Моєю Божественною Мудрістю!

[198] Отець (*санскрит*).
[199] Тобто не манасом, але буддхі.

Так і відбувається розвиток душі. Спочатку людина повинна вчитися бути любов'ю і рости як любов. Потім вона вчиться дарувати свою любов Мені. Так — поступово — і освоюється Злиття зі Мною.

Якщо ж у людині ще немає любові... — то їй просто нема чим злитися зі Мною!

А потім до любові додається аспект сили.

І коли ти всі сили душі даруєш, віддаєш тільки служінню Мені[200] — тоді починаєш учитися Злиттю з Моєю Всемогутністю. Це — дуже поступовий процес...

Так само поступово можна навчитися в Мене і Божественному мисленню.

Адже буття в Мені — це буття Мною! І перебіг, і суть твоїх думок повинні відповідати цьому. Пропоную освоїти широкомислення — думки течуть легко, вільно, плавно і спокійно, із Глибини проявляючись на фізичний план. І тоді можна охоплювати свідомістю не тільки ліси, поля, ріки, озера з їхніми мешканцями, але й країни, континенти, нації і співтовариства людей, відчуваючи одночасно всіх разом, і кожного зокрема.

Так, треба навчитись у Мене — і любити, і мислити, і діяти! Нижче «я» потрібно якраз замінити Вищим «Я» — твоїм Істинним, Божественним «Я», Що єдиносутнісне з «Я» Вселенського Бога!

... Причому це, насправді, — не кінець Шляху. Кожний, Хто став зі Мною *Єдиним*, продовжує розвиватися вже в Мені, вирощуючи та вдосконалюючи Своє служіння — служіння еволюції свідомостей у всесвіті.

Ті з Нас, Хто приходить на Землю, втілюючись, відрізняються Один від Одного. Але не тим, що Хтось «головніший» або, навпаки, менш значимий... Відмінності — у тому, що Одні подібні до паростків, що тільки-тільки звелись над поверхнею з безмежної *Основи* — з Океану Творця, Інші ж подібні до потужних величними дерев, які виростають уже дуже давно.

І все-таки, яким би не був великим Кожний, Хто виходить з Мене, Він — усього лише маленька Частка Великого Цільного Споконвічного *Океану!*

---

[200] **У цьому і полягає головна суть істинного чернецтва.**

… Аватарам завжди є що сказати людям: адже Вони — прямі Потоки Божественної Енергії із Творця.

… Я розповім тобі про те, як живуть Ті, Хто став *Єдиним* з Отцем. Вони живуть, допомагаючи людям пізнавати їхню Вищу Природу. Вони живуть, проявляючи Отця. І Кожний — учиться допомагати...

Я теж учуся...

Ширді Саї Баба́ був Святим лише для небагатьох людей, які були поруч із Ним своїми тілами.

Сатья Саї Баба́ став близьким мільйонам людей на Землі. Багато хто з них ніколи не бачив Мого тіла, але Я, проте, став реальністю їхніх життів.

Коли Я був хлопчиком Нараяною, Я говорив тільки з тими, кого бачили очі Мого тіла. А зараз — Я реально допомагаю безлічі Моїх відданих послідовників, які живуть у тілах дітей, дорослих і старих. Любов Сатья Саї до них — і їхня зустрічна любов до Сатья Саї — у мить! — з'єднують Мене з кожним, наче струм: людина натискає кнопку, запалюючи лампочку любові, — і Мій Струм тече до неї!

Я роблю це в будь-яких куточках Землі, відстань більше не має для Мене значення. Я приходжу до них так, що вони чують Мій голос, бачать Мене. Я миттєво реагую, коли їм терміново потрібна Моя допомога, — і переспрямовую туди частину Моєї Сили. І там відбуваються дива. Це — реальність взаємин людини і Бога!

Я тільки вчився цьому. Робить це не тіло Сатья Саї, це робить та Частина Мене як Свідомості, Що є присутньою і працює у Творенні, і Вона — величезна!

Я також зціляю тіла Моїх відданих послідовників, керуючи руками лікарів під час операцій. Я пишу книги з тими, хто робить це для Мене. Я просто співаю бхаджани[201] з тими, хто поки ще нічого більше не вміє.

… Я легко проявляю Себе на різних рівнях ущільненості свідомості.

От дивися: Я — зростом зі звичайне тіло людини... — Баба показує Себе, що повільно прогулюється осінньою доріжкою в парку, де відбувається розмова: Він іде, як на даршані: жовтогаряче

---

[201] **Пісні, що прославляють Бога і привчають до любові до Нього.**

одіяння, густе темне волосся, його, здається, можна поторкати руками.

Або Я можу ввійти у твоє тіло... — і Сатья Саї дивиться на повільно падаюче з дерев листя з очей мого тіла; потім Він ворушить моїми руками...

Потім Він виявляє звичне нам при спілкуванні з Ним Своє Обличчя — розміром у половину висоти величезних дерев парку... Його Обличчя складається зі Світла-Любові, Світла-Ніжності, а Руки здатні взяти на Долоні будь-яку душу на планеті і довідатися про неї все...

— А от Я — Вселенський!... — і Сатья Саї з'являється Величезним Махадублем, що виходить із Океану Споконвічної Свідомості.

Брахманічна Частина Мене така велика, що Я можу бути — скрізь, де це необхідно.

Дуже важливо навчитися жити, будучи вільним від тіла свідомістю: любити, чути, сприймати, говорити, діяти!

Бути і діяти з Океану Бога-Отця — тут, у світі матерії, — можна тільки з Великої Любові до Його дітей. Це і є той стан, у якому Бог приходить у цей світ!

Причому для того, щоб будити серця людей, необхідне також... Божественне терпіння!

— Розкажи, будь ласка, про Божественне терпіння. Як його набути?

— Терпіння — це опора спокою, основа справжнього вміння творчо працювати. Чим більшим терпінням володіє людина, тим більшого вона може досягти у всіх галузях життя і, звичайно ж, — у пізнанні Мене.

Терпіння не повинне бути пасивним: що користі просто «терпіти», нічого не роблячи? Ні, сьогодення терпіння — це активний стан.

Треба терпляче, крок за кроком, виправляти в собі всі скривлення душі, коригуючи себе відповідно до етики Бога. В процесі такої роботи і виробляється Божественне терпіння.

Терпіння також необхідне для розуміння інших людей. Потрібно навчитися розуміти інших людей! Без такого розуміння неможливо допомагати людям!

Я розумію кожного, хто звертається до Мене. А Моє Розуміння породжує довіру Мені. Довіра — це основа віри. Істинна віра проявляє себе як повна довіра Мені.

Довіра Мені народжується і росте тоді, коли людина звертається до Мене, причому не тільки в хвилини відчаю і безвиході, але завжди: в печалі і в радості, в роботі й у відпочинку, коли хвора і коли здорова. У процесі постійного спілкування і взаємодії душі зі Мною народжуються взаєморозуміння і довіра, формується істинна віра, заснована на власному досвіді і знанні.

Кожний може наповнити Мною своє життя тією чи іншою мірою. Це так просто: потрібно тільки відкрити своє серце і запросити в нього Мене! Ще потрібно навчитися ставити Мені питання. У Бога теж є Божественний Етикет: Я не приходжу туди, куди Мене не кликали, і не відповідаю на непоставлені запитання. Дотримуючись Закону свободи волі, Я не втручаюся без потреби в людські життя.

... Любов — багатогранна! Ти можеш пізнати різні її аспекти: любов-дружбу, любов-турботу, любов-ніжність, любов-повагу і благоговіння... А тепер — з'єднай все це разом!

І дружба нехай буде без залежності, турбота — без прихильності, ніжність — без бажання володіти...

Любити — це тільки дарувати, віддавати, променіти Світлом Любові, бути Любов'ю в усій Її повноті, чистоті та прозорості!

Також — стеж за Мною, за кожним Моїм рухом, за кожним «шерехом думки»! Я спрямовую тебе й усіх вас! У тому числі — через дії різних негідників...

Замислись: яка ваша мета? Відповідь проста й очевидна: цілком і повністю стати Мною!

Стати Мною, бути Мною — що може бути вище цього? У Моєму Бутті — все те Найвище, про що може тільки мріяти людина!

Пояснюйте це людям! Розкривайте перед ними цю Мету в усій її сяючій величі! Нехай кожний зрозуміє, що Бог — не хазяїн-узурпатор, але в Ньому — найвища Свобода кожного, про яку більшість людей навіть і подумати поки що не в змозі!

Спочатку людина, що присвятила своє життя Мені, повинна пізнати, як це — бути Мною.

Потім вона повинна прийняти безумовне рішення пожертвувати тим життям, яким вона жила до цього, — заради того, щоб прийти до Життя в Мені в усій повноті. Такому щирому і цілеспрямованому шукачеві допомагаю Я.

Поступово він повинен відкидати свій старий спосіб життя і перетворювати своє життя — на те, яке розкриваю перед ним Я.

Коли в нього не залишається нічого в житті від устремлінь нижчого «я», а є лише Я — тоді він воістину стає Частиною Мене.

Бог не може подарувати Себе тому, хто не рветься до Нього всією душею!

У кожному, хто прагне до Пізнання Мене, повинна загорітися велика спрямованість до Мене — в Океан Моєї Любові! Я хочу від людей зовсім не абиякого пам'ятання про Бога!...

Кожний, хто прагне до повноти Богопізнання, повинен поставити за головну свою Мету — Мене! Медитація приносить істинні плоди тоді, коли любов загоряється так, що між тобою і Мною не існує вже перешкод! І тоді — уже не існує більше твоєї окремості!

Істинне Богопізнання починається тоді, коли полум'я твого серця стає часткою *Божественного Вогню*. Тільки коли ти стаєш *Вогнем Любові* — тоді ти можеш пізнавати головну Суть себе, Яка і є Бог в аспекті Творця!

— Як можна успішніше запалювати в людях таку любов?

— Вогонь запалюється від вогню...

Моя палаюча Любов, доторкаючись до серць утілених, полум'янить душі!

Потрібно підводити людей до того порога, де кожний торкається Мене! І кожний нехай залишається тут зі Мною — сам-на-сам.

І якщо душа, що доторкнулася до Мене, продовжує світити і для інших — це і є істинне горіння!

Той, хто вийшов проповідувати Мене й ім'я Моє, повинен робити це навіть у пустелі: аби навіть хтось один, випадково потрапивши туди, почув голос, що лунає.

У вас і, зокрема, у тебе — ситуація дещо інша, і ти про це знаєш.

Я люблю тебе, сину Мій!

Твій глас — це не глас волаючого в пустелі, і вже багато хто чує його!

Ти — воістину Сівач, що вийшов сіяти! Я дякую тобі і благословляю на нові подвиги заради Мене!

Обитель Моя — для небагатьох! Вона — для тих, перед ким Я голову схиляю, для тих, хто не заради себе, а заради Мене кладе своє життя! Оце — головний критерій!

Я — завжди серед вас! Мою Любов кожний може відчувати скрізь!

Я дарую вічну Свободу тим, хто так, як ви, сподівається на Мене! Я запрошую всіх до Моєї Обителі — але кожний має свій час, що потрібен для реалізації цього Шляху. Для когось це — 100 або навіть 1000 втілень. Для іншого — цей термін може бути скорочений до одного року або менше. Переважно це залежить від того, як і на кого він сподівався, попереднього разу перебуваючи на Землі.

Нехай кожний тут і зараз відчує динаміку потоку еволюції свідомостей: це ніби одні частини води в болоті протухають, водночас у деяких бистринах інші частини води, обганяючи одна одну, вириваються уперед!

— Ти говорив нам, що незабаром покинеш тіло, підеш із земного плану. А Твої послідовники, яких мільйони, — як будуватимуть Твої взаємини з ними?

— Я залишуся з кожним, хто довірився Мені. Я продовжуватиму вести їх по життю, вести до Моєї Обителі — Споконвічного Океану Вселенської Свідомості. Я говоритиму з ними і через вас. Багато разів Я перевіряв чистоту і силу любові ваших сердець, надійність ваших рук. І тепер Я знаю: ваші руки — це Мої Руки, ваші серця — це Моє Серце! Благословляю вас продовжувати Мою справу на Землі!

Світлом Моїм наповнюйте душі, щоб вони воскресли до життя в Любові!

Я випромінюю Брахманічне Світло через ваші Атмічні Махадублі, Вони — як Світловоди!

Шари Абсолюту — ваш «одяг», і ви живете під ними!

Завжди усвідомлюйте свої нові Атмічні Тіла[202] — на Повен Зріст! Ними — потрібно навчитися жити, і в міру цього тіло фізичне обожнюється, відбувається перенесення керівного центра душі в Параматман — в «Я» Бога!

Можлива повна свобода від тіла, коли воно буде відділене від свідомості через смерть. Але можлива й інша свобода від тіла — настільки ж повна! — і без його смерті; саме для цього потрібне пророблення тіла Свідомістю Творця...

***Люди*, Які навчилися бути *Океаном*, — Вони живуть, з'єднані з Нескінченністю Мене…**

Заради завершення повного перенесення самовідчуття у Творця — необхідні не тільки етична чистота та цілковита відданість, але необхідно також енергії тіла довести до Його стану. Плюс — уміння жити в «тотальній реципрокальності», бо Творець якраз реципрокальний індивідуальному «я».

Тож нехай усі твої мрії і помисли стануть Моїми!

Нехай усі твої устремління стануть Моїми!

Нехай усі твої рішення стануть Моїми!

Нехай уся твоя любов стане Моєю *Любов'ю*!

Нехай усі твої дії стануть Моїми!

Нехай усі твої бажання стануть Моїми бажаннями!

Нехай усе твоє життя стане Моїм!

… І не думайте про гроші, які «нізвідки взяти»!

Ісус на Землі не мав нічого і не завжди знав, що їстиме і де спатиме разом зі Своїми учнями. Але це не заважало Йому робити Його головну справу...

І Крішна, після битви, не міг похвалитися земними благами: вони йшли, не маючи нічого, крім пам'яті в тисячоліттях… І, приймаючи смерть тіла, Він був настільки ж багатий, як і Ісус, Котрий приймає смерть на хресті: Вони були багатшими од усіх, бо віддали Мені не тільки Себе, але справами Своїх Життів змінили історію Землі — і душі дотепер *течуть по Їхніх Руслах* в Мене!

Тепер — черга за вами!…

---

[202] **Атмани у Параматмані.**

Раджніш (Ошо)

Флейта

Флейта — маленький інструмент у руках Бога,
Котрий грає на ній
Свою пісню.

Флейта — гладенький, тонкий шматочок дерева,
він порожній усередині.
Але він може наповнитися подихом Бога...

Бог бере
цей порожній усередині, позбавлений життя шматочок дерева
і торкається його Своїми губами.

Бог починає вдихати Себе в тіло флейти,
і вона оживає...
Із подиху і флейти народжується музика.

Подих Бога і маленький інструмент,
зливаючись,
стають звуком Божественної пісні...

Є тільки подих Бога
і Його ніжні руки,
які торкаються флейти кінчиками пальців...

Є тільки пісня Бога...
Флейта сама не видає ані звуку
без Його Божественного подиху.

Твоє тіло — флейта.
І тоді — немає тебе, є тільки Творець,
Який співає Свою пісню Любові!

Кайр

— Кайре! Як Ти пізнав Злиття з Отцем?

— Я помер... Я помер од чуми... Все скінчилося — і залишився тільки Він... Залишився тільки Він — Єдиний і Нескінченний, — і не стало більше нічого, крім Нього...

Усе, що Я робив колись, прагнучи до Злиття, — і всі медитації та інші справи, і біль тіла — все закінчилося, і залишився тільки Він...

І тепер, коли Він дивиться на Землю, — на ній з'являється Кайр.

— А Ти міг би розповісти ще щось — хоч небагато?

— Колись Я втілювався в Середній Азії, ріс у традиціях суфізму. Тоді й доторкнувся вперше до Споконвічної Свідомості. Ім'я Кайр — звідти, з того втілення...

Пам'ятаєш, Я розповідав про те, що медитував в пустелі, коли сходить сонце?...

Чи знаєш ти, хто такий дервіш? Справжній дервіш — це зовсім не злиденний суфійський чернець, який просить милостиню... Ні: дервіш — це *мандрівник*, це — той, хто йде, *хто шукає*...Це — той, хто йде Великим Шляхом до збагнення Творця!

Мій шейх не був Божественним, він був схожий на того, хто спокійно відпочиває після пройденої частини шляху. Він не прагнув до Бога всіма силами душі, але перебував у світлому спокої й гармонії. Я вдячний йому: саме він навчив Мене правильній медитації, правильним прийомам роботи свідомості.

Одне з перших сильних вражень Я одержав від суфійського *кружляння*. Цей прийом уперше дозволив Мені відчути, що Я є свідомість: живе світло, що *усвідомлює себе*, а зовсім не тіло.

... Кайр показує Свій вигляд у тому втіленні: обличчя з темними подовженої форми очима, біла чалма, що підкреслює смагляву шкіру і правильний овал лиця... Потім Він починає повільно *кружляти* — і світлий одяг Його розвівається і перетворюється в тому русі на м'які хвилі, подібні до морських...

Він продовжує *кружляти* — і цей одяг стає подібним до прозорої завіси аж до обрію, під яким м'яко колишеться море *Світла*...

Потім *кружляння* припинилося — а *Світло*… залишилося...

Кайр показує рухи рук, за допомогою яких Він поринав у море *Світла*, під цю завісу. Так, там було тільки *Світло*…

Потім Він продовжує Свою розповідь:

— А ще була *пустеля*… Це — простір, де — тільки піски до обрію та безкрайнє небо над ними. Там не було нікого, крім Нескінченного Всемогутнього Бога — і маленької піщини в цій пустелі на ім'я Кайр… Ми завжди були там *удвох*… Сам-на-сам... І більше — нікого, в який бік не дивись...

Там Бог учив Мене зустрічати світанок...

Ти ніколи не бачила світанок у пустелі? Це — інше, ніж тут...

… Темне, пронизане світлом зірок небо *лежить* на поверхні планети… Моє тіло сидить на піщаному дні зоряного океану... Вічність і нескінченність всесвіту обіймають з усіх боків...

Але от, поступово світає... Небо світлішає, змінює колір... Через обрій повільно починає підніматися величезний сонячний диск. Схід сонця! Океан зоряного неба перетворюється на океан світла над землею...

Я тоді зустрічав саме так світанки кожного дня Свого життя...

Але одного разу Я раптом «провалився» у більш тонке *Світло*, що було *глибше*. А м'які гребки величезних тепер Моїх *рук* дозволяли поринати все глибше і глибше…

І ось відкриття! — це *Світло* не зникало із заходом сонця!

З тих пір, коли Я, сидячи в пустелі, чекаю сходу сонця, — Я можу *вже* перебувати в тому *Світлі*.

А коли світло світила, що зійшло, заповнювало собою увесь простір — дивне щастя від відчуття присутності *Бога в* усьому переповнювало Мене! Моє тіло могло йти назустріч сонцю по піщаному дну моря світла — а нижче й *глибше* був Я, живучи у *Світлі* Бога й лагідно підтримуючи на руках море світла над поверхнею Землі!

Я вчився залишатися завжди *в Глибині*. Там, ніби в «серці Землі», був прохід — у Творця всього сущого, у *Серце Абсолюту!*

Так тоді Я вперше знайомився зі Свідомістю Творця, але Я ще не став із Ним Одним-Цілим...

… Ще до початку Мого учнівства в шейха — одна дівчина торкнулася Мого серця...

Зараз бачу, яким безглуздим було Моє помилкове розуміння аскетизму... Адже Я міг би взяти її в Дорогу з Собою!… Але тоді... А тоді Я почав усамітнюватися в пустелі саме для того, щоб забути її...

І те бажання земної любові, яка *не була прожита*, привело Мене до нового втілення.

… Це було тут, у ваших місцях. Тут Я зустрів велику земну любов, був одружений, і в нас був син...

… Але часто Мені снився схід сонця в пустелі… Я став знову шукати *Шлях* і знову став *мандрівником*, що йде цим Шляхом… Ріс Я тут, на цих *місцях сили*, які відомі й вам. Мені допомагали згадати те, що Я знав колись… — і Я все глибше пізнавав Злиття з Ним, учився бути з Ним *як Одне*, зовсім *як Єдине-Ціле*, учився любити всі життя, учився любити людей… Потім — виїхав до Середньої Азії... А далі — Я вже розповідав...

… Кайр посміхався зі Свого звичного нам вигляду. Наставав ранок у наших північних краях. Ніжна радість Кайра зливалася зі співом жайворонків і сходом сонця! *Океан Творця* дивився зі Своїх Глибин через очі Кайра, а *Руки* Його підтримували все живе на поверхні Землі…

Кайр продовжив:

— Я переповнений величезним щастям, бо постійно буваю разом з вами! На досвіді нашої спільної роботи Я вивчаю методики та їх можливості, освоюю способи допомоги душам у нашій спільній Школі! Я продовжую вчитися, завдяки вам!

Зацікавленість Бога полягає в тому, щоб створювати філії Школи по всій Землі!

— Скажи, Кайре, чому так часто Махадублі Божественних Учителів стоять прямо посередині людних вулиць, площ, у парках, на озерах — саме там, де буває велика кількість людей, які, однак, зовсім не прагнуть до Бога?

— Відповідь проста: Ми — «Ловці людей», як одного разу висловився Ісус! І діємо Ми, як радари, — Вловлювачі світлих людських емоцій, навіть скороминущих. І прагнемо ці тенденції в кожному підтримати. Ми також — і *Реалізатори доль*…

Кожна втілена людина споконвічно створена як автономна система. Зовні — входу зазвичай немає, двері відкриваються тільки зсередини. Що відкриває ці двері? — емоції. Світлі емоції, особливо ті, які супроводжують альтруїстичні дії, — роблять душу відкритою для *Світла*. Саме ця «відкритість» дає можливість *Світлу* безперешкодно вливатись усередину певної душі.

— А для чого потрібні такі складності? Адже Бог — Всемогутній. Невже Він не може ввійти інакше?...

— Звичайно, Бог — Всемогутній, і кожна душа — у Нього на Долоні. Але та *свобода волі*, яку Він Сам дав людям, не дозволяє Йому, як правило, будучи некликаним, активно впроваджуватися в ту автономну систему під назвою «людина».

Завдання Святого Духа (або, точніше, — Святих Духів) саме й полягає в тому, щоб моментально вловлювати будь-які можливості, що з'являються, для активного контакту з душами людей заради корекції їхнього просування, не упускаючи жодного шансу.

... А ще Я хочу сказати дещо про *намір*.

Намір осягти Творця, влитися в Нього й допомогти в цьому іншим людям — повинен бути абсолютною домінантою в житті духовного воїна; цей намір не може містити в собі нічого «земного». Тільки тоді такий намір здатний творити дива, вільно переборюючи будь-які накопичення «земного» світу, і досягати наміченої мети. Тільки такий *намір* має істинну *силу творити*.

Істинний *намір* розвиненої свідомості духовного воїна лежить поза сферою уявлень людей про закони фізичного світу, про «можливе» і «неможливе». Тому вона однаково легко здійснює як «можливе», так і «неможливе».

Треба повністю підкорити розум, тіло і свідомість — наміру стати зі Мною Одним-Цілим. Треба спрямуватися саме до повного Злиття, в якому не залишилося б нічого з того, що окреме «я» колись вважало своїм[203].

Тоді і Я дарую Себе такому подвижникові у всій повноті.

---

[203] Ця рекомендація стосується тільки тих людей, які доросли у своїй особистій еволюції (як у психогенезі, так і в онтогенезі) до здатності стати істинними ченцями.

Усі решта інші повинні готувати себе до відповідної стадії свого розвитку, «дозріваючи» у праведному житті та учнівстві — у матеріальному світі.

У всій Світобудові тільки *любов* може принести істинну нескінченну Божественну *Свободу*.

Я вас люблю — і тому хочу подарувати вам цю *Свободу*.

Я готовий подарувати Себе Самого кожному, хто того щиро захоче. Така Моя суть — Я не хочу нічого іншого, крім як дарувати Себе через любов — дарувати Себе вам і кожному гідному!

Обіпріться на Мене! Таким є найкраще вирішення всіх земних труднощів соціального порядку!

Перше, що ти повинен згадати в таких ситуаціях — це Мій Вселенський Спокій! Бути в спокої — це означає не втягуватися беззастережно, всією свідомістю в яку-небудь «земну» ситуацію, де киплять пристрасті.

Зі стану Мого Вселенського Спокою глянь на свої проблеми — і побачиш, які малі й незначні вони!

Ніколи не втягуйся в битву нижчим «я», не розривай своє ототожнення зі Мною! Адже, що б не трапилося під час бою, Я — нічого не втрачаю! Лише нижче «я» може терпіти поразки, Вище «Я» — ніколи!

... Скільки життів можна прожити, підходячи до *Порогу*, пізнаючи Злиття, але не знаходячи Єдності...?!

Скільки разів потрібно втілюватися знову в тіла, не дійшовши лише трохи, і починати — начебто знову з початку — цей важкий шлях: адже в нового тіла не залишається пам'яті про минулі досягнення душі?!

Скільки разів потрібно починати все заново, щоб зникли всі інші бажання душі, крім прагнення стати з Аллахом — як *Одне*...?!

Багато життів — життя за життям — ми йшли, щоб прийти *Сюди*.

Багато доль — доля за долею — ми прожили, щоб прийти *Сюди*.

Багато разів ми росли, щоб навчитись усвідомлювати себе — як Вище «Я».

Багато разів ми робили це — аби прийти до розуміння, що є тільки Він Один і Буття Його не має кінця. І Кожний, Хто віддав себе Йому повністю, — той залишився в Ньому, щоб бути Ним, злившись із Ним у Його Бутті.

Гранд-Майстер суфізму

Між руслами двох чистих лісових струмків — «прозорий» березняк завдовжки кілька сотень метрів. Уздовж струмків — важкопрохідні зарості вербового чагарнику. У березняку — вологий аромат осіннього ранку із запахом беріз.

Запалюємо багаття з сухих гілок і впалих стовбурів. Аромат березового диму від багаття ще більше підсилює відчуття ніжного лісового затишку...

Людей, крім нас, тут практично не буває. Зате живуть вальдшнепи та бекаси, які масово токують навесні. А в зимовий час у цих місцях можна побачити сліди зайців, кабанів і лисиць. На берегах більшого струмка видніються стовбури, погризені бобрами.

Але ми зараз прийшли на побачення не з ними, а з Божественним Учителем, Який називає Себе Суфі-Гранд-Майстром — Гранд-Майстром суфізму.

Він говорить про Себе, що є одним з основоположників ісламу, творцем його основної — суфійської — гілки. У першому столітті за мусульманським літочисленням, живучи в Аравії, Він прийняв у всій повноті Вчення про Бога, записане пророком Мухаммадом — і якраз *виконав* його.

— Я пізнав Аллаха[204] і став Його Складовою Частиною. У цьому сенсі Я і є Аллах, — говорить Він про Себе.

І це — насправді так: Свідомість Гранд-Майстра грандіозно виходять з Обителі Творця, залишаючись із Ним непорушно з'єднаною.

Усередині Махадубля Гранд-Майстра — Божественна стоншеність енергетики простору, одне з дивних місць сили для прочищення чакр і меридіанів, «кристалізації» свідомості й подальше Зрощення розвинутою свідомістю з Творцем.

Тут домінує Ніжність Аллаха.

Ми, звісно, просимо Його розповісти про ті методи, за допомогою яких Він Сам досяг Божественності, і ті, які Він згодом передавав учням.

---

[204] Як не дивно, але і в Росії, і в Україні далеко не кожний розуміє, що Аллах — це не «мусульманський Бог», а звучання арабською мовою назви для всіх істот усього всесвіту єдиного Творця (Бога-Отця).

Він почав розповідь:

— Мій Шлях — це Шлях Серця. Аллах Мені його дав. Я цей Шлях прийняв і — під керівництвом Аллаха — його розвивав і передавав.

Шлях Серця — це вміщання в себе принципів Любові і Тиші.

... Він учив Мене слухати саме тишу...

Спочатку потрібно було навчитися слухати звуки, які існують навколо: шум вітру, плескіт хвиль, голоси птахів, потріскування багаття... А потім можна почати слухати і тишу.

Я довідався тоді, що всі найрізноманітніші звуки — локальні і скороминущі. А тиша — всюдисуща й вічна. Під усіма звуками, які існують у всесвіті, — безмежно розстеляється Велика Тиша.

Я міг годинами слухати звуки світу — різноманітні й прекрасні, а потім «відпускав» Себе і «падав» у неї — у *тишу*. І там Я «прозрівав»: Я міг бачити *світлу прозорість тиші*, чути її *безмовність*. Я міг вільно і безтурботно плавати в ній, опускаючись у самісінькі її *Глибини*... І поступово *Велика Тиша* ставала Моїм домом...

Звідти Я побачив, що всі звуки світу ніби творить *Велика Тиша*. Я бачив, як *її подих* наповнює зсередини всі форми життя — і вони звучать як злагоджений хор різноманітних музичних інструментів. Звуки, як квіти, розпускаються на миті у *вічності Великої Тиші*...

— Чому Ти світ саме слухав? Ти народився сліпим?

— Це, звичайно, була б гарна версія... Ні, Я був видючим. Але ж хтось народжується художником, а хтось — музикантом. Хтось — бачить, а хтось — чує світ. Я — *чув*.

До речі, для початківців набагато корисніше саме *слухати* простір навколо. Слухаючи, можна охопити набагато більший простір, можна почути навіть те, що неможливо побачити.

Хто навчиться *слухати*, той коли-небудь зможе стати *Майстром Тиші*.

Тиша дарує *спокій*.

Тиша має властивість *наповнюватися тобою*.

Тиша — в кінцевому підсумку вивчення і пізнання її — виявляється заповненою тобою і Богом...

Через цей прийом Аллах пропонує пізнавати Себе.

— Але Ти упускаєш принципово важливий момент: що *тишу* треба слухати не вухами, які на голові, а слухом духовного серця…

— Так, ти правильно розумієш. Але адже саме про це Я сказав на самому початку...

Розвивав анахату Я, насправді, раніше: ще до того, як «прибув» у втілення до арабів. А до цього Я був одним із перших християн-ісіхастів[205]. І вчився слухати тишу — уже тоді…

Більше того, оскільки Я до арабського втілення, поки ще не був втілений, уже був досить розвиненою душею, то Я Сам вибирав, де саме Мені втілитися. І Я став не кочівником-скотарем, а розмістив Сам Себе в оазис.

Персикові дерева серед фінікових пальм, пшеничні поля і маса інших земних благ... — це дозволило Мені, зокрема, адекватно харчуватися. А це є необхідною умовою для того, щоб зберігати і продовжувати розвивати найкращі з душевних якостей. Це кожний з вас прекрасно знає: адже цю інформацію ваш Майстер одержав колись від Мене...

… Так Я тоді почав Своє служіння на Аравійському півострові. Серед піщаних просторів Аравії Я повинен був створити ще одне вогнище духовності на Землі.

… На Заході люди живуть по-іншому, не так, як ми жили там. В Аравії більшість людей жила вільними кочівниками, не прив'язаними до певного місця проживання. Вони пасли худобу і кочували з місця на місце зі своїми чередами. Такий спосіб життя робив їх вільнішими в порівнянні з людьми західного типу. Вони менш охоче визнавали чиюсь владу над собою, для них була далекою сама ідея про те, що влада в їхній землі може належати... якійсь конкретній людині...

Щоб змусити їх слухати Мене, Я повинен був зацікавити їх чимось, запропонувати їм ідею, яка б захопила їхні вільні уми.

Я захопив їх ідеями про *Вищу Справедливість*. Я навчав їх просуванню шляхом добра до *Вищого,* Яке персоніфікує *Вищу Справедливість*.

---

[205] Ісіхасти — ті, хто прагне *ісіхії,* — внутрішньої тиші (докладніше — в книзі [14]).

Вище є джерелом усіх ідеалів, початком будь-якої чесноти. *Вище* не залежить ні від чого і ні від кого, Воно нікому не підвладне, а тому є *Основою істинної справедливості.*

Вища Справедливість, учив Я, завжди восторжествує. І навіть, якщо десь серед людей і діється несправедливість, вона не може тривати вічно. *Вище* поставить їй межу і розсудить: що було справедливо, а що — ні.

Вище сяє як Сонце, говорив Я. У Його Світлі все обов'язково постане у своїй істинній природі. Тому ніякі хитрування людей не допоможуть подати неправду у вигляді правди, коли вона опиниться на суді *Вищого.*

Я вчив не мстити кривдникам, не шукати злодія, щоб покарати його і повернути украдене. Я вчив не судити інших, оскільки такий суд буде лише ілюзією справедливості: лише *Вище* може судити справедливо — і у свій час Воно розсудить усіх і все. Я говорив, що ніякий суд на Землі не може судити від імені *Вищого* і ніякий правитель не вправі оголошувати, що його суд — суд від *Вищого.* Я вчив не засуджувати інших, не відволікатися на помсту та образи — від прагнення до пізнання *Вищого.* Праведне, спрямоване до *Вищого* розвинене духовне серце зможе *безпосередньо слухати Вищу Справедливість* — і тоді така людина житиме за Її законами і під Її захистом.

... Але найсокровенніше, як Я тоді пояснював, — лише воно одне відкриває ворота в Обитель Аллаха — це те, що таке чакра анахата, як її освоювати, розвиваючись у ній, і як навчитися її залишати, щоб знайти собі новий Дім — Житло Аллаха. Все це Я вже мав честь вам усім показати за всі минулі роки, коли Я брав участь у роботі нашої спільної Школи — Школи Аллаха, Школи Творця. І тепер ваші знання — через ваші тіла — Я поширюю по всій Землі.

— Але чи не розповіси Ти докладніше про Своє дитинство в останньому втіленні? Це мало б велике значення з погляду педагогіки: як виховувати дітей, щоб забезпечувати оптимальні умови для зростання в них значимих в еволюційному просуванні якостей?

— Добре, вмовили. Розповім докладно.

... Мій батько одного разу взяв Мене, ще маленького, в дорогу з караваном до Мекки. Це були найсильніші враження дитинства!

Усвідомлення душі прокинулося! І Я став не просто дивитися навколо дитячими очима — але побачив Землю як Творіння Аллаха! Саме з цього моменту Він став для Мене реальністю!

... Якось ми зупинилися на краю плоскогір'я, з якого, як Мені здавалося, було видно всю-всю Землю! Я бачив Землю з висоти пташиного польоту!

Сходило сонце. Каравани, що розташувалися внизу в долині, були малюсінькими фігурками людей і верблюдів. *Піді Мною* пролітали зграї птахів, спрямовуючись удалину...

Я відчув тоді, яким є Великим Той, Хто створив усе це! Я вперше усвідомив: «Аллах Великий! Немає нікого вище Нього! Могутність Його не знає меж!»

Аллах, що створив цей світ, наповнив тоді Мою істоту чудовою радістю дотику до Його Величі!

Я складав хвалу Аллахові, Господу світів!

... Бачачи Мою захоплену прихильність Аллахові, що зростала з року в рік, батько віддав Мене в одне з перших медресе для навчання.

Це не була тільки релігійна освіта. Я мав можливість одержати спадщину багатьох століть арабської мудрості...

... Коли Я читав Коран, іноді в Мене виникало відчуття, що Сам Аллах — поруч і читає зі Мною, пояснюючи значення кожного слова...

Іноді... Я просто читав, пробігаючи очима рядки, і не відчував Його присутності...

Я звернувся з питаннями до наставників:

— Чому так відбувається?

Вони відповідали, що на те — воля Аллаха...

Тоді Я став запитувати Самого Аллаха і вивчати Себе. Я зрозумів, що, коли Моє серце переповнює Любов до Аллаха, — Він приходить, Він є поруч, Він наповнює Собою Моє серце. І тоді слова Корана звучать — як Небесні гімни!

Я почав учитися викликати в Собі стан екстазу любові до Нього, Господа світів! Груди при цьому заповнювалася теплотою, а на очах з'являлися сльози — такою була велика радість від відчуття

Його, така велика була подяка Йому за Його Любов, за те, що Він — зі Мною!

Цей юнацький досвід дозволив Мені згодом уперше створити зікр: медитативний прийом, що створює поле любові і настроює всіх учасників на сприйняття Аллаха. Механізми цього Я вивчив пізніше, але тоді Я вперше в тому втіленні відчув силу медитацій з духовного серця — і Радість Аллаха стала жити в Мені!

... Я прийшов у те життя вже великою, «скристалізованою» свідомістю. Тому, якщо Я читав або говорив перед людьми, — ефект був значним: люди поринали в стан любові і відчували Бога. Бачачи цю силу в Собі, після закінчення навчання Я відправився проповідувати Вчення Аллаха, відчуваючи Його згоду на цей Мій Шлях! Я проповідував і навчав тому, що знав тоді...

... Але одного разу на цьому шляху відбулася несподівана затримка..., що багато чому навчила Мене...

Я зустрів дівчину... Вона набирала воду в глечик... Я попросив напитися. Вона дозволила... Я відчув вогонь, що охопив Мене. Мої руки наповнилися ніжністю, а губи самі почали говорити віршами... Її радісний сміх був подібний до дзюркотливого струмочка, її стан був втіленням грації... Її очі під довгими густими віями приховували глибини ніжності. Коли ж змах цих вій відкривав на мить погляд, Я бачив сяйво зірок у глибині... Я торкнувся її руки. Полум'я любові, що спалахнула в Мені, рум'янцем опромінило її щоки. Її вуста розгорнули назустріч тому почуттю, що захопило нас обох...

Я дякував Аллахові за цю любов! Я пізнав велич любові між двома людьми!

... Ми взяли шлюб, і обоє були щасливими.

... Ішов час... Я обзавівся будинком... Моє життя все більше заповнювалося «земними» турботами, і... все менше часу залишалося для Бога...

У Мене з'явилися ще дві дружини, як це було прийнято на Сході. Ще небагато — і Моє життя ввійшло б у повне підпорядкування «земним» потребам...

... І тоді Аллах послав Мені хворобу. Смерть дивилася в Мої очі й говорила, що Я не виконав те, заради чого мав намір жити, коли по закінченні медресе йшов — з Аллахом у серці — до людей...

… Я почав усвідомлювати істини про чернецтво. Я зрозумів, що служитель Аллаха завжди повинен бути повністю розкритою душею, тобто увагою і прагненням своїм, — до Нього: щоб пізнавати Його! І Я побачив, що... усвідомив це занадто пізно!…

… На носилках Мене відправили з караваном до відомого цілителя... На караван напали войовничі бедуїни... Мене вони вважали вже мертвим, інших убили...

Мене потім підібрав індус, що тримав свій шлях разом з іншим караваном... Він привіз Мене, напівмертвого, до найближчого поселення і якийсь час залишався зі Мною. Він частково зцілив Мене і потім став навчати знанню про людський організм, про чакри, меридіани... Він навчив Мене основам медитації — роботи свідомості. Від нього ж Я вперше почув про етику «беззабійного» харчування.

… З дитинства Я і так не вживав у їжу тіла вбитих тварин: Я їх жалів. Але саме порушення цього принципу того разу і спричинило найтяжку хворобу...

Я усвідомив Свої помилки, і каяття очистило душу. Методи ж роботи, яким навчив індус, дозволили Мені самостійно продовжити зцілення тіла...

Він пішов раніше, ніж Я одужав. Він сказав, що тепер Я точно впораюся Сам і що велике служіння Богові чекає Мене попереду...

… А потім Аллах заповнив Собою кожен день заново знайденого життя — життя з Ним!

Мені було дозволено доторкнутися знову до того *Світла*, що Я відчував у Собі колись як присутність Аллаха, — доторкнутися тепер і за межами тіла, у тій *Глибині* багатомірності, де живе Він!

Далі було легко. Далі Аллах міг вести Мене: тепер Я чув і сприймав Його Волю з усією ясністю!

Я поринав у Його *Глибини* в Його *Великій Тиші!* Я Його пізнавав!

Тепер Я добре бачив Його — Мого Улюбленого!

Руки душі торкалися Його *Світла* — і від цього яскравіше загорялося Його Сяйво в Мені!

— Вступи в Мене, поринь в Океан Світла Мого глибше! Те, що ти зараз відчуваєш, — лише поверхня Мене, іди в Мене глибше! — говорив Он.

І, сповнений благоговіння, Я поринав у Нього — і Він обіймав Мене з усіх боків! Ми зливалися! Я був тепер у Ньому, а Він був у Мені, Ми були *Одним!*

— О Аллаху, о Господи Мій! Як же це може бути, що Я зливаюся з Тобою і при цьому не згоряю від любові, що переповнює Мене? Як це може бути, що Я занурюю руки Свої у Твої *Глибини,* щоб обіймати Тебе? Як це може бути, що Мої очі душі бачать *Світло* Твоє, а Я залишаюся живий?! — запитував Я в екстазі любові.

— Ти тепер прекрасно знаєш, що Я — існую! І ти — коханий Мій! Того, хто так любить Мене, — Я впускаю в Мої *Глибини!* Я живу в ньому, а він — у Мені! — відповідав Він.

... З того моменту Я не робив більше нічого без Нього. Він був у Мені, Він проявляв Себе в усьому навколо, Він заповнював Собою все!

Я став учити людей і створювати методики наближення до Нього, пізнання Його, узагальнюючи все те краще, про що довідався за Своє життя. Це були методики *Прямого Шляху, що* вказуються Ним. У Мене були учні, які спрямовувалися до пізнання Вищого. Вчення поширювалося. Моїми учнями були юнаки і зрілі чоловіки... Їх ставало все більше...

— Розкажи, будь ласка, про те, як Ти навчав учнів роботі з чакрами?

— Ці прийоми вам відомі. Але розповісти про це ще раз має сенс, бо в умах багатьох людей панує велика плутанина щодо цього.

Чакр усього сім. В людини, яка успішно еволюціонує, — здорової та гармонічної — чакри розвинені і наповнені світлою та чистою енергією. У людей слабких, хворобливих або тих, хто віддає себе порокам, вони можуть бути або нерозвинені, або розвинені, але наповнені грубою темною енергією.

Чакри закладені в організмі людини Творцем. У чакрах, зокрема, народжуються емоції. Чакри — регулятори активності свідомості всередині тіла. Чакри також — це входи в глибини багатомірного всесвіту. Але, щоб увійти саме в тонкі світи, потрібно чакри

розвивати, очищати і наповнювати чистим, тонким світлом. Причому цю роботу можна проводити тільки за дотримання «беззабійного» харчування та активної етичної роботи над собою.

Головною чакрою завжди була, є і буде чакра анахата. Саме з неї потрібно починати розвиток себе як свідомості.

***Світло Аллаха* входить у душі людей тільки через очищені і розвинені чакри.**

Усього лише сім нот існує — а розмаїтості прекрасних музичних творів немає кінця! Є всього лише сім чакр — а яке багатство різних найстоншеніших станів свідомості може дарувати *Світло Творця,* входячи в них!

Аллах, як Великий Музикант, може грати Божественну мелодію Любові, використовуючи створений Ним «інструмент» — організм людини. Але, щоб зазвучала ця Божественна мелодія, «інструмент» повинен бути справний.

... Але Я продовжу Свою розповідь...

Якось Я послав одного з учнів у Мій колишній будинок, щоб довідатися про долю Моїх дружин. Посланець повернувся і розповів, що, одержавши звістку про Мою смерть, дві з них знову вийшли заміж, а про долю першої Моєї коханої ніхто нічого не знав з тих пір, як вона відправилася Мене шукати...

... Я багато подорожував і вчив. Потім один оазис став центром, де заснували Школу... А учні Мої розходилися звідти по світу, даруючи людям Шлях до Аллаха, що опромінюється Його Любов'ю.

Одного разу до Мене прийшла людина, яка мріяла вчитися... І коли вона підняла свої довгі вії, то в глибині її очей знайомі зірки спалахнули і подивилися на Мене. Я впізнав... її — першу кохану Мою...

— Я знала, що тільки Аллах приведе мене до Тебе! — розповідала вона. — Він сказав, що, коли Я піду шукати Його, — то зустріну і Тебе. Я думала, що це буде після смерті, коли Аллах у раї дозволяє люблячим зустрітися!... О! Який Він всемогутній, наш Господь! Не сміла я навіть припустити, що раніше смерті побачу Тебе! Дозволь мені залишитися й учитися тому, чому Ти учиш!

Великою була Моя радість! Задум Аллаха був прекрасний! Я просив її змінити чоловічий одяг: адже ніколи Аллах не забороняв жінкам пізнавати Його Любов!

Вона стала першою Моєю ученицею. І теж пізнала Його в усій повноті!

Вона писала прекрасні вірші, присвячені Великому Коханому. Вона допомогла дуже багатьом побачити, що Бог наближає до Себе не за принципом статі, а за спрямованістю серця. І жіночі серця, із властивими їм ніжністю та тонкістю, здатні наближатися до Небесного Коханого і зливатися з Ним навіть скоріше, ніж чоловічі. А за порогом Його Любові, Що розчиняє в Собі — і чоловіки, і жінки однаково стають із Ним *як Одне!*

... Я не називаю імен — ні Мого, ні Її — щоб ніхто з тих, хто поклоняються лише іменам, не почали поклонятися іменам нашим...

— Що б Ти хотів передати через нас іншим людям?

— Бог готовий говорити в душі кожної людини. І кожний тоді може і повинен слухати!

Але Він починає говорити тільки тоді, коли розкриті «вуха» духовного серця, а не ті, що виросли на голові.

Сулія

Сулія — жінка-суфій. Чоловічі риси характеру — енергійність, лідерство, вогненність! — у сильному жіночому тілі.

Але те — в Її останньому втіленні. А зараз Вона з'являється перед нами як найніжніший *Божественний Вогонь, що* виходить із Вселенських Глибин: Сила й Любов, що розчиняють у Собі!

— Розкажи, будь ласка, про Себе.

— Усе є Аллах! І немає інших Богів, крім Аллаха! Світло Аллаха одного разу увійшло в Моє серце — і ніколи більше не залишає його. Я була Провідником Волі Аллаха: Він говорив і діяв через Моє тіло в останньому Моєму втіленні.

— А до цього де Ти втілювалася?

— Це не має значення! Суфій, якщо гідний, повторно народжується[206] в Обителі Коханого — і закінчує свій шлях у її Глибинах! Тому Батьківщина такого суфія і його останній притулок — в Обителі Аллаха!

[206] Див. Євангеліє від Пилипа.

... Я була учнем Гранд-Майстра. Аллах дав Мені чоловіче тіло в тому втіленні, і Я присвятила Себе учнівству: збагненню Улюбленого Аллаха!

Гранд-Майстер — це істинний Майстер! І вчитися в Нього — було найбільшим щастям!

... У віці 23 років Аллах покликав Мене повністю в Себе — і настав «час канікул»: відпочинку від земного життя.

Під час «канікул» Я писала праці з основ ісламу через кількох утілених учнів. Ці праці збереглися й донині в бібліотеках Казахстану.

Наступне, останнє Моє втілення було у вісімнадцятому столітті, в Казахстані. Життям Моїм продовжував керувати Мій Гранд-Майстер: Він здійснював Волю Аллаха — через Моє тіло...

... І зараз, після остаточного повернення в Дім Коханого, Я продовжую роботу в Казахстані — у тій його частині, де є музеї, архіви та учені, котрі вивчають іслам.

Це Я дала вам ідею зробити розсилання інформації про наші знання по Казахстану.

— Успіх є від того розсилання?

— «Швидкого» успіху — немає. Зацікавилася молодь, але не коло вчених, які, на жаль, не сприйняли ці знання, як істинний іслам. Продовжуватиму впроваджувати наші знання серед молоді. А дорослі... показали свою неперспективність.

М'ясоїдство породжує тупість та інертність розуму! Свідомість втрачає свою еластичність. М'ясоїдство — бич сучасного ісламу!

Дуже важливо поширювати наші знання в молодіжному середовищі! Коли молодь підростатиме — тоді можна буде намагатися в тих людях *розчистити Око Аллаха*. Потрібно з'єднувати душу людини — з Аллахом: отоді й виходить *Око Аллаха!* Аллах тоді проявляє Себе через таку душу — і навколо створюється духовний оазис.

Любов, запалена в серцях, повинна спрямувати уми на пошук Творця!

— Суліє, але розкажи, будь ласка, про Твоє самовідчуття.

— Хто є Я, Сулія?...

Я відчуваю лише Велич Аллаха, Його Нескінченний Прозорий Спокій!

А коли Його Погляд простирається убік Творіння — із *Глибини* ллються Золоті Потоки з безліччю відтінків і звучань. Один із них звучить ім'ям Сулія.

Учіться такому самовідчуттю — у Махадублі. Учіться — Блаженству!

Я переживаю Блаженство, що не припиняється: Аллах — усередині Мене й навколо... У будь-який момент Я можу зробити крок назад — і розчинитися в Споконвічному Спокої... Або ж крок уперед — і знову Сулія Золотою Хвилею несе Любов і Волю Аллаха в Творіння!

... Щоб досягти цього, потрібно покинути «острівець» тіла і переселитися жити в Океан Аллаха! І коли тіло не несе тягаря «я» — у ньому може жити Аллах.

Потрібно напоїти тіло Блаженством Обителі Творця і потім — зникнути, розчинитися! Аллах входить зсередини — і відбувається розчинення...

Для цього людині потрібно забрати зі свідомості все, що нелюбов: тільки любов здатна до розчинення!...

... Але... Багато метеликів летить на світло свічі. Їх не можна підпускати близько: вони згорять або обпалять собі крила!

Так само й *Вогонь!* Він — не для малих душ! Тільки той без побоювання може наближатися до *Вогню*, у кому *Вогонь* уже горить!

... Ти ж — слухай! Я нашіптуватиму тобі полум'яні рядки... Я нашіптуватиму — а ти *поєднай себе* з ритмом *Великого Цілого*, з *Подихом Його Буття...* — щоб не розплескати нектар Божественної Любові, щоб не розпалися фрази на окремі слова і миттєвість думок, щоб душа наповнилася звучанням і суттю Істини, щоб серце твоє з'єдналося з життям *Споконвічного*, ім'я Якого — Аллах!

Хай не обпалиться вогнем пристрастей душа, в якій запалена любов до Аллаха!

Хай не закрутиться вирами життя душа, що своїм порухом спрямувалась до Споконвічного Океану!

І в пустелі джерело життя істинного серця живого створить оазис, що почне наповнюватися пахощами, одухотворювати животворними струменями любові, зацвітати і плодоносити!

У полум'ї серця духовного — оголюється душа людська!

У чистоті любові — з'являється вона перед Улюбленим своїм!

І немає для неї нічого іншого, крім Єдиного Улюбленого!

Завжди вона — перед Очима Його!

Руки її пестять Улюбленого!

І не відводить вона погляду від Нього.

І немає в неї світла іншого, крім Світла Його Любові!

Світло Його відбивається в сяйві очей її!

Слова Любові Його заповнюють вуста її!

Серця з'єднуються — і немає іншого, крім Нього!

Він наповнює невимовним Блаженством Тих, Хто став єдиним в Ньому!

... Життя кожного з вас повинно бути сповнене Мною!

Мною — більше і більше — ви повинні наповнювати свої життя!

Там, де з'являюся Я, — зникають скорбота і тлінність!

У міру того, як Я поступово витіснятиму всі залишки «земного» і тлінного з ваших життів, — вони ставатимуть єдиним цілим з Життям Моїм.

Слухаємо:

О Великий, о Вічний, о Нескінченний! Хвилі Твоєї Любові — м'які, ніжні!... Все пронизане Твоєю Споконвічною Чистотою!

І немає місця, де б не було Тебе! Всюди — лише Хвилі Твоєї Любові, Вони несуть проявлений, створений, Тобою світ — як сущий на кінчиках Пальців незліченних Твоїх Рук!

Зливаюся з Тобою! Тепер, о Улюблений, немає нічого, крім Тебе!

Відчувайте себе не тілами, а Любов'ю, що ллється і розливається навколо! Даруєте всім Світло Аллаха!

Радуйтеся Любові Моїй! Постійно спілкуючись з Нами, ставайте, як Ми, етично чистими і мудрими! Не реагуйте на відволікаючі впливи навколишнього середовища!

... Можу запропонувати наступну медитацію:

Я закохана в Тебе!

Єдиний!.. Я без міри закохана в Тебе!
Я закохана в чистеє-чистеє небо,
В обрій, промитий, пронизаний сонцем,
У сад, що цвіте і бринить під віконцем!

Ти — гори величні й дерева стрункі,
І ніжні, грайливо-безпечні струмки.
Ти — Тиша. Ти — голоси. Ти — і спокій!
Ти — Океан Споконвічний, глибокий!

Я закохана в Тебе! Все живе — Твої діти!
Я закохана в вітер, в духмяніі квіти,
У світанок над лісом і над водою,
У прозорість Любові, що завжди з Тобою...

О мій Коханий! Ти — в Обителі-Домі,
І в усмішці ранку, і в денній утомі,
У пахощах вечора, й тиші нічній —
В усьому — лиш Ти, Улюблений мій!

Безкраїй Ти в тиші, прекрасний у слові!
Дозволь скуштувати Твоєї Любові!
Дозволь долучитись до Твого Спокою!
Дозволь назавжди стать *Єдине* з Тобою!

Божественний Імам

Серед високого й густого ялинового лісу — довгасте пониззя, що поросло молодими берізками. Тут розташовані яскраві, що складаються з Божественного Золотого Вогню, Махадублі Іглестформа і Бабаджі. А ще — такий самий — Той, кого ми раніше називали просто Божественним Суфієм — і Він дарував тут нам і нашим учням перші стани Самадхі; і поруч із Ним — Його Божественний Учень Карас.

Зараз ми прийшли до Божественного Суфія — з бажанням познайомитися ближче. Просимо розповісти про Себе.

Він відповідає не відразу, пропонує вже вкотре співналаштуватися з Ним, знову дарує найсильніші відчуття Божественного Блаженства... Лише потім відповідає:

— Аллах — тільки один! Немає Бога, крім Аллаха! Всі Ми — у Ньому — і є *Одне!*

Для вас це — зрозуміло. Але безліч інших людей «змушує себе чекати»: до них це розуміння поки не дійшло.

— Як Тебе називати?

— Немає імені іншого, крім імені Аллаха!

— Розкажи нам, будь ласка, як Ти Сам розвивався до стану Аллаха?

— Я цього не пам'ятаю, не знаю і не хочу знати! Я пізнав Єдиносутність із Аллахом — і все інше зі Своєї пам'яті усунув. Цінністю для Мене це більше не є.

— Ну хоч, де Ти востаннє втілювався?

— У Персії, на території сучасного Ірану, в часи останнього падишаха. Служив у мечеті у званні імама. Навколо тієї мечеті тоді оазис розцвів: народ стікався, щоб доторкнутися до Мене...

Але Я тоді вже Себе не розвивав: Я мав тоді вже й інше звання — звання Аллаха. Я тоді представляв людям Творця.

— Які рекомендації Ти дав би нам?

— Усе розвиватиметься з Волі Аллаха, заглядати далеко наперед вам не треба. Здійснюйте лише поточні справи. Інше Аллах! — Хай буде все з Волі Аллаха!

— Як Ти оціниш щабель, на якому ми зараз перебуваємо?

— «Платформа» вами взята. Але тепер треба освоювати буття Аллахом.

— Але якою мірою це можливо при втіленому стані?

— Це — не тільки можливо, але необхідно для всіх вас.

— Як?

— Ти знаєш. Нічого іншого немає потреби винаходити. Усе — вийде! Ти тільки заміни волю свою — на Волю Аллаха!

— А що б Ти хотів передати початківцям?

— Скажу кілька слів про суфізм.

Багато з людей розуміють суфізм просто як одну з релігійних доктрин, зі своїм набором правил, догм, приписів. Але суфізм — це не «мертвий» набір приписів. Суфізм — це життя — спосіб життя, в основі якого лежить любов. Тому суфієм можна було б назвати й християнина, і буддиста — будь-яку людину, незалежно від конфесійної приналежності, — якщо її серце, сповнене любові, спрямоване до Мене, і своєю любов'ю така людина прагне обійняти увесь світ[207].

Суфізм — це життя *Красою — Красою Бога!* Куди не звернеться серце суфія — скрізь воно повинно зустрічати невловиму звичайному оку *Красу Коханого*. Все у світі наповнене *Його Красою*, відкритою лише погляду люблячого серця!

Кому ж доступно стати суфієм? Хіба тільки людям, які живуть на Сході? І хто такий — суфій? Той, хто проголосив себе таким?

---

[207] Суфізм є основною гілкою ісламу, бо тільки він здатний приводити достатньо психогенетично розвинені душі до пізнання Творця і Злиття з Ним (про суфізм див. також [11, 25, 64].

Аналогічно — гілки раджа- і буддхі-йоги є основними напрямами індуїзму та буддизму, а ісіхазм — у його сучасному розвиненому варіанті — основним напрямом християнства.

Відзначені напрями мають спільну, єдину методологію, хоча існує розмаїття конкретних методик, що забезпечують розвиток душ до Божественності. Саме зазначена єдність методологічної суті суфізму, ісіхазму та раджа- і буддхі-йоги дозволяє говорити про те, що кожна з цих назв придатна для позначення вищих щаблів духовного вдосконалювання, універсальних для всіх людей. Обрядові ж релігійні форми, що домінують за чисельністю адептів у всіх основних релігійних напрямах, теж потрібні. Їхня головна функція — обслуговування молодих психогенетично душ на початкових щаблях їхнього духовного пробудження і становлення.

Чи той, хто просто був зарахований до певної традиції і носить особливий одяг?

Суфієм можна стати незалежно від того, в якому куточку Землі людина народилася і живе. Адже істинний суфій — той, хто не відриває погляд закоханого серця *від Краси Коханого,* хто живе цією *Красою!*

— Розкажи, будь ласка, про Себе!

— Мій Шлях — це розчинення «себе» в Аллаху! Я — *Велика Тиша* Аллаха, в якій звучать струни всіх Душ, що ввійшли в Аллаха.

— Чому Ти — тут, де майже нікого із втілених людей не буває?

— Тут буваєте ви... А потім... це — так приємно, це — блаженство: пронизувати Землю Світлом Аллаха!

Сполучись зі Мною повністю! Нехай крізь твоє тіло ллється *Потік Аллаха!*

... Самадхі — це коли Аллах входить у твоє духовне серце всередині твого тіла. Нірвана — це коли ти можеш поринути в Серце Абсолюту і розчинитися в Ньому. Тоді залишається тільки Аллах. Намацай з'єднання цих станів. І піднімись із *Глибин* — у тіло, заповнюючи його Світлом Аллаха! Нехай буде тільки Аллах: скрізь, навіть у тілі твоєму!

Я навчав цьому завжди: і тоді, коли був втілений, і тепер, коли не маю тіла. Я вчив цьому і вас, і багатьох...

— Ти володів дематеріалізацією і матеріалізацією тіла?

— Яка в тому потреба? В останньому втіленні Я взагалі не відчував Себе тілом! Я ввійшов у тіло лише для того, щоб нести людям знання про Єдиного. І Його Всемогутність проявлялася через Моє тіло, коли це було необхідно.

Але Я ніколи не демонстрував чудес для привернення уваги. Я робив інше. Я входив у серця Світлом Аллаха, даючи можливість відчути Його Любов. Я не вчив нічому, крім Любові. Це була Моя Місія — дозволяти тим, хто прагне, доторкнутися до Нього!

Є грань, де закінчується твоя медитація. Там ти закінчуєшся як індивідуальність. Далі — є тільки Любов, Яка є Аллах!

Я *розчиняю* тих, хто приходять до Мене з любов'ю в серці! І Світло Аллаха наповнює їх!

Серця, у яких немає іншого, крім любові до Аллаха, дозволяють Мені входити в них.

Я наближаюся до них Сам, якщо вони ще малі.

Я занурюю їх у Себе, якщо вони вже великі. Я занурюю їх в Аллаха на ту глибину, до якої вони доросли.

Але завжди відбувається одне — *розчинення* в Єдиному Світлі Аллаха!

Карас

— Я народився востаннє на території колишньої Ассирії. Підлітком служив при храмі, де поклонялися Сонцю як праотцю *всього*. Щоранку ми проводили богослужіння при сході Сонця, зустрічаючи його появу з-за обрію.

У цих богослужіннях Я прислужував жерцеві, що їх проводив. Але Я не приймав щиро цю віру, та й не намагався розібратися розумом у її постулатах. Для Мене ця віра із властивими їй богослужіннями була просто частиною сформованих щоденних підвалин життя тих людей, серед яких протікало Моє дитинство.

... Але одного разу у звичному для Мене перебігу подій виникло щось нове — у нас з'явився чужоземець. Його цікавили рукописи, що містять релігійні — саме езотеричні — знання. Заради пошуку й збору таких знань він і подорожував.

Він був прийнятий з повагою. Під час застілля відбулася бесіда його з жерцями. Він розпитував жерців про місцеву віру, а також розповідав про свої погляди і про віру, що сповідується у тих краях, звідки він прибув.

Я, як служник, мав можливість сидіти поблизу і слухати цю бесіду. Його розповідь захопила Мене. На відміну від наших жерців, він не був догматиком, який сліпо наслідував віру, що дісталася від предків. Він не боявся порівнювати різні погляди, піддавати щось сумніву, робити самостійні висновки. У його вірі й у ньому самому було щось *живе* — у порівнянні з місцевими жерцями.

Почута бесіда зародила в Мені щирий інтерес до знань і практиків тієї традиції, про яку він розповідав. Мені дуже сильно захотілося піти за ним — щоб одержати всі ці знання. Я умовив його взяти Мене із собою як слугу.

Так я потрапив до суфіїв...

... Найголовніше, що «трапилося» зі Мною на початковому етапі навчання в суфіїв — це *розкриття духовного серця*. Я став *жити серцем* — і увесь світ для Мене зовсім змінився! Все Моє життя наповнилося любов'ю, якої Я не знав раніше!

Для розкриття духовного серця в суфізмі застосовувався прийом, схожий з тим, що використовували в той час і християни-ісіхасти. Треба було, залишивши всі інші думки, повторювати — з любов'ю до Аллаха — молитву, що кличе Аллаха у своє духовне серце. І в грудній клітці, у чакрі анахаті, через якийсь час з'являлося відчуття зростаючого блаженства, що свідчить про те, що Аллах молитву прийняв.

Пізнавши і потім закріпивши цей стан, мюрид[208] міг уже саме жити в ньому, а не тільки зазнавати його під час молитви.

Потім мюрида вчили, що, оскільки Аллах великий, — то й любов до Нього повинна бути великою.

Причому, якщо любов до Аллаха росте, то з якогось моменту їй уже не вміститися в людській грудній клітці. Тоді любов цілком природно виходить, виливає за межі грудної клітки. Допомогти тут також міг прийом розштовхування руками свідомості стінок анахати зсередини — щоб уперше відчути себе як серце-*любов* розмірами, більшими за тіло.

Мюрида вчили розливатися любов'ю якомога ширше: Аллах є скрізь, тому й любити Його потрібно *в усьому просторі* навколо!

Розливаючись так любов'ю і живучи в цьому стані, мюрид поступово *відвикав відчувати себе тілом*.

Він жив тепер любов'ю до Аллаха, і відчуття *буття Аллаха в усьому* поступово витісняло відчуття буття власного окремого «я».

І коли окреме «я» зникало зовсім — *залишався лише Аллах*.

... Але ми навчалися не тільки медитації. В суфізмі існує правило: мюрид у процесі свого навчання повинен розвиватися за багатьма напрямами, у т.ч. осягати те мирське ремесло, яким володіє його шейх. Потрапивши в дім Майстра, Я почав навчатися мистецтву килимарства.

---

[208] Учень суфізму.

Килими, створені Моїм Майстром, високо цінувалися городянами. Вважалося, що килим, куплений у нашій майстерні, приносить у дім щастя і радість. Ці килими справді мали таку чарівну силу, бо створювалися Майстром як янтри.

Спочатку Я, як і інші учні, освоював саму техніку килимарства. А потім ми стали практикуватися в ремеслі, повторюючи візерунки, створені Майстром.

Я любив подовгу залишатися в майстерні і спостерігати за Його роботою. Для нього килимарство було не просто ремеслом: Він не ткав, Він *творив* килими! Я бачив, як мистецьки Майстер добирає кольори ниток, перебираючи безліч відтінків золотого, бордового, ніжно-блакитного... Кожний створений Ним килим був... освідченням у коханні Творцеві! Здавалося, Він ткав любов...

Я намагався копіювати Його і подовгу засиджувався в майстерні за роботою.

... Якось увечері Я помітив, що Майстер стоїть за Моєю спиною і спостерігає, як Я працюю. Я зніяковів...

— Ти намагаєшся розумом складати любов... Але ж вона живе в серце! Запали в серці любов до Аллаха — і тоді руки без утоми творитимуть красу на славу Аллаха!

... Я дослухався настанов Майстра, і в Моїх килимах зажевріла любов. Але все-таки Мої роботи були зовсім не схожі на килими Майстра. Я тоді попросив у Нього поради, і Він сказав:

— Твої килими — гарні. Але істинна *Краса* живе *глибше*. У *глибині* розширеного духовного серця Ти знайдеш невичерпне *Джерело Краси!* Там — живуть дзвінкі фарби радості! Нитки, що *беруть початок* у *глибинах* розвиненого духовного серця, переливаються всіма відтінками любові! Картини, побачені там, живими квітами розпустяться і весняними птахами заспівають на твоєму килимі! Роби так — і тоді Сам Аллах твоїми руками творитиме *Красу* на славу Свою!

Навчання килимарству тепер для Мене дуже гармонійно стало поєднуватися з навчанням медитації. Щоразу, створюючи килим, потрібно було з'єднувати свої руки свідомості з тією *глибиною*, що була освоєна, — і з цієї *глибини* творити. І тоді *глибинне Світло*, з яким була з'єднана свідомість, переломлювалося на рукотворну красу.

Звичайно, далеко не всі учні ставали Майстрами. Більшість здатна була освоїти лише саме ремесло килимарства. Навчання було побудовано так, що не кожен міг здогадатися, у чому полягає істинна майстерність, у чому його секрет. Але той, хто розгадував цей секрет, піднімався на наступний щабель, перетворюючи *ремесло* килимарства на *мистецтво* килимотворчості...

— *Вибач*, будь ласка, Карасе: Твій опис методів збагнення Аллаха для мене не є достатнім. Якщо іти шляхом, що Ти описав, то мюриди, швидше за все, не знаходили Обитель Творця, але «кристалізували» свідомості в тому кожному з еонів багатомірного простору, що був для кожного з них на той час найзручніший, найзвичніший для перебування в ньому. Для того ж, щоб пізнати Творця, потрібні методи стоншення свідомості і хоча б загальні уявлення про багатомірну структуру простору і способи перетинання меж між ними. Адже Творець — це Щонайнайтонша зі всіх свідомостей!...

— Так, ти маєш рацію. І Я хотів сказати про це дещо пізніше.

Так, стоншення свідомостей і не може відбуватися на тлі «забійного»[209] харчування.

Також ти абсолютно маєш рацію в тому, що контроль своїх емоційних станів — з категоричною відмовою від будь-яких грубих проявів свідомості! — є невід'ємною частиною будь-яких духовних здобутків.

Також — краса Світобудови, нашого загального дому, створеного Аллахом! Співналаштування з цією красою, що відбиває і красу Творця, — все це теж практикувалося.

І ті учні, які це не могли відразу «взяти», — з інтенсивного навчання виключалися, їх переводили ніби «на другий план». І вони, за їхнім бажанням, при Школі залишалися, і їм доручалися різні господарські справи. В суфізмі це називається «стоянка». Вона може займати роки. Потім ті учні знову підключалися до езотеричних практиків, якщо того бажали і якщо на те була Воля Аллаха.

Але Я ще не сказав про найголовніше.

Мій Майстер був справжнім шейхом, що знає мистецтво виховання... Але була в Моєму житті й ще одна велика подія, Мій

[209] Тобто такого, що включає страви, приготовлені з тіл убитих тварин.

Майстер, коли визнав Мене готовим, привів Мене до Божественного Імама...

... Ви ж йшли інакше... При вас не було втіленого Аллаха... Ви — самі собі шлях «пробивали»... Задум Наш тут був саме в тому, щоб ти зміг зібрати саме вичерпну сукупність духовних знань...

Але буває й інакше... — коли духовний шлях з усією яскравою очевидністю вказує, як одного разу висловився Месія Іса[210], Лоза — втілений Представник Аллаха, втілена Частина Творця.

... Я хотів би тепер сказати про Великого Вчителя — Божественного Імама.

Це був чудесний дарунок Аллаха: бачити Його, Що втілився в тіло!

Любов, до Того, Хто став Одне з Аллахом, — не знає кінця і не має меж!

Я бачив Прояв Аллаха на Землі! Я бачив Сина Єдиного, що надяг плоть, але не став плоттю!

Я знав тепер, що Коханий Господь — досяжний, що можливе розчинення у Всемогутньому! Тому що бачив це, проявлене через Учителя.

Достатньо було Йому торкнутися серця, спрямованого до Аллаха, — і воно спалахувало, як олія в лампі, вогнем, що випромінює Світло Любові!

Він учив: серце, наповнене Любов'ю, *не має дна*. І пропонував поринати в Його власну *Бездонність*...

Хаджі Бей Мурат

Над пагорбом, що поріс невисокими й пухнастими соснами з довгими голками, на галявині — Махадубль Хаджі Бея Мурата. Відмітні риси — юнак приблизно 20 років, що сяє яскравою, світлою, чистою молодістю.

— Таке враження, що Ти розутілився востаннє настільки ж молодим. Як Ти закінчив втілення?

— «Злетів» на Небеса!

---

[210] **Арабська вимова імені *Ісус*.**

— Дематеріалізував тіло?

— Без залишку!

До розмови приєднується Лада:

— «Піднесення» було таким: тіло злетіло і розчинилося.

На цьому місці стояв Його ашрам. Суфійські вчителі збиралися з околиць. І потім вони посвячували і своїх мюридів у таємниці «золотої квітки».

Хаджі Бей Мурат продовжує, вказуючи на інші невтілені Великі Душі:

— Подивіться на Наших Дітей! Це — учні суфійських шейхів, які збиралися тут і слухали проповіді. Серед них була присутня завжди і невтілена Лада. Зараз тут є ще й ті, хто не зовсім дійшов (не зовсім готовий), але більшість — Ті, для Яких була приготована доля Аллаха.

— Розкажи про Себе, про Твій Шлях до Аллаха, будь ласка!

— Хлопчик Мурат народився дуже щасливим. Він народився — як той, хто вже відчуває присутність Аллаха. Він прийшов на Землю, знаючи, що Бог — у всьому і скрізь, завжди — Люблячий і Всюдисущий, Всемогутній і Пестливий!

Істинний іслам сприяє розумінню цього. Та й будь-яке істинне знання теж приводить до того, що Істина — це Бог!

Я почав те Своє земне життя з відчуття цієї Істини. І закінчив його — Злиттям!

Я жив у блаженстві від відчуття постійної Присутності Аллаха! Я був щасливий, бачачи плавну течію Його ріки, коливання гілок від подиху Його вітерцю, плескіт хвиль Його моря... Я пив Його Блаженний Нектар і вкушав Його Блаженні Дарунки!

Усе, що приносить суфію ріка долі, — це є його розмовою з Богом, навчанням у Нього! Суфій з радістю приймає все, що посилає йому Господь!

Його життя — це спілкування з Аллахом через все, що він одержує від свого Улюбленого. Він приймає це все — як дарунок! Це — його навчання. Це — його блаженство! Це — його пісня віддяки, відповідь своєю любов'ю — на Любов Творця!

І все, що виходить із вуст суфія, — це його гімн Вічності і Красі Аллаха! Це — пахущий нектар любові, що або приймає форму слів чи музики, або застигає в безмовності ліній і форм, залишаючи тим, хто йде Шляхом Аллаха, дороговказні вогні. А ті, хто йде, доторкаються до цих вогнів — і запалюються ще більшою любов'ю, знаходять силу і впевненість, щоб перебороти тяготу на Шляху.

— Як Ти вчився, Хто був Твоїм Учителем?

— Тільки Аллах! Я прийшов в останнє земне життя, будучи відкритим до сприйняття безпосередньо Його Любові і Сили! Мені не були потрібні посередники, які наставляли б у релігійних догмах і ритуалах. Явний був для Мене Господар Усього — і Я сприймав Його Присутність у проявленому і непроявленому, в людях, яких зустрічав на Шляху, в усьому, що дарувала щедра Його Рука! Я не поділяв подароване на погане і хороше, бо не дарує Аллах того, що не повинне бути отриманим!

Я дякував Йому за кожний Його Дарунок! Кожна зустріч, кожний поворот долі, щодня і кожна хвилина, кожний ковток води і кожний вдих — це був Його Дарунок! Я дякував — і ця наша розмова була прекрасною! Що може затьмарити твоє життя із Творцем, крім твоєї невдячності за Його Дарунки?

Кожна хвилина життя твого — це послання Бога тобі і твоя відповідь Богові. Кожну мить можеш ти читати, як Коран! Тому що все це — і є Книга Буття, і Він учить тебе її читати. І коли ти навчишся читати, то відчуватимеш тільки Блаженство Його Любові! І коли ти почнеш потім говорити — це буде пісня Віддяки Творцеві!

І пісні птахів, і плоди що вкушаються, і кожна зустрінута людина — це є дарунок Аллаха душі людській! Це — безцінний досвід душі! Це — розмова із Творцем!

Я так і жив: дивився і слухав Життя! І наповнювався Блаженством Його Присутності — незалежно від того, солодкий чи гіркий був плід, що Я вкушав.

У підсумку, Я навчився чути ритм і мелодію Аллаха і говорити з іншими душами — Його мовою. І ця майстерність, що Він дарував, дозволила почати навчання тих, кого Він приводив...

— Розкажи, Хаджі Бею Мурате: як Ти вчив? Адже потрібно навчити людину — відчувати Бога!

— Так, спочатку для цього потрібно Світлом Любові відмити посудину тіла людського, у якій живе душа, — і тоді все просто!

... Він показує тіло людини, серединний меридіан якої нагадує прозорий глечик без дна, який потрібно відмити зсередини. Показує також потоки Живого Світла, що вільно протікають крізь цю форму і промивають її. У результаті — вона стає подібною до світильника...

— От приблизно так Я і вчив. Але головні любов і вдячність Творцеві — це ті, які складають пісня душі! Я вчив, як прийняти Бога у своє життя і давав відчути Його Присутність у кожний момент життя. А далі — вже Аллах грав на інструментах душ, а Я лише підлаштовував звучання цих інструментів.

— Як Ти дематеріалізував тіло? Ти вчився цьому?

— Мені хотілося Повноти Єдності — і Аллах відповів взаємністю...

Адже відома Аллахові кожна думка, кожне бажання душі людської! І Він наповнює їх Силою тоді, коли бажання Його збігається з бажанням твоїм. Це є результатом Єднання. Все тоді, що захотів, і що задумав Той, Хто сповнив Себе Волею Аллаха, наповнюється Силою Його задля здійснення. І бажання твої — виконуються! І якщо залишилося тільки останнє бажання про Велике Возз'єднання — то хай так і буде! Так Я покинув тіло!

Моляться ті, хто не знає Любові Аллаха. Але ті, хто знають, — співають Йому хвалу!

І ніщо не може перешкодити Блаженству Знаючого Його! Навіть в'язниця не відгороджує його, навіть ті, що творять насильство, не обмежують його!

Коли діалог його земного життя з Аллахом закінчений, він робить усього лиш крок, що колись відокремлював його від Цілого. Коли земна пісня любові до Аллаха доспівана — він бере останній акорд — і музика цієї Душі навічно вливається ще одним прекрасним інструментом у мелодію Буття Аллаха. Так у Нескінченності Всемогутнього з'являється новий камертон, що допомагає іншим, які йдуть налаштовувати струни сердець і творити нові пісні хвали Аллахові!

Сонячний Вітер

— Як Тебе звуть?

— Сонячний Вітер.

— Ти втілювався на Русі?

— Ні. Я жив у Середній Азії, дуже давно. Ходив із торговими караванами між Бухарою і Самаркандом. І жив вільним життям. І проповідував іслам.

— Духовні практики були?

— Любов до Аллаха!

— Що Ти порадиш?

— Відчуй Мене: Мої Руки складаються із Щонайнайтоншого! Такими ж нехай будуть і твої Руки! От такими самими Руками і дій тепер із Мене!

Спочатку головне для будь-якого мюрида — скинути «щільний одяг» его: тоді він знаходить дещицю Свободи!

Потім — стоншення себе і пізнання Мене.

І так — до самого кінця, поки Свобода буття Мною не стане абсолютною і повною!

Усі прийоми у вас для цього є — і навіть набагато більше, ніж необхідний мінімум! Мистецьки компонуючи ці прийоми і *місця сили*, вибираючи потрібний час, поєднуючи роботу з відпочинком, напруженість з релаксацією — трудіться для Аллаха! Про інше подбаю Я: ви — Мої діти!

Життя вільною від тіла свідомістю за наявності тіла — не міф, а реальність. Упевненість у цьому повинна бути абсолютною. Потрібно зняти всі обмеження, що накладаються на це манасом. Терпляче, постійно трудіться над перенесенням самовідчуття у власний Божественний Махадубль, з'єднаний з усією Споконвічною Свідомістю.

Тит

Над високим обривчастим берегом південного моря — Махадубль незвичайної форми.

— Хто Ти? Як Тебе звуть?

— Правитель Всесвіту!

— Але як Тебе, все-таки, звали за останнім втіленням?

— Увійди! Тоді довідаєшся!

Входжу в Його Махадубль.

— Титан, або, скорочено, Тит.

— Чий Ти учень?

— Гранд-Майстра суфізму.

Тит показує, що приїхав у ці краї з Аравії. І передавав тут знання, які одержав від Гранд-Майстра суфізму. Це була перша Школа суфійських знань, заснована в цих місцях. Неподалік від цього місця, до речі, колись була суфійська бібліотека. Зі Школою Піфагора пов'язаний не був.

— У чому полягали Твої методики?

— Суфійські крутіння, що розширюють конус свідомості, — до Обителі Творця. Але спочатку повинна бути розвиненою анахата. Це саме її зростання Я спрямовую в Глибини Себе.

— Чому в Тебе така цікава форма Махадубля?

— Вежа, так! Вежа — для спуску в *Глибини!* Потрібно опускатися вниз-углиб, опираючись всередині Мене руками об виступи. От так, крок за кроком, можна опускатися, щоб назавжди потонути в Океані Блаженства, у *Глибинах* нинішнього Мене!

— Чи можуть нам знадобитися Твої методики?

— Ні. Вам просто не можна цим займатися! Ваші методи незрівнянно досконаліші, ніж ті, які використовував Я.

— Чи можна приводити сюди інших людей для тренувань?

— Так, звичайно, можна! Але не для того, щоб пізнавати Мене, Мою Глибинну Суть. Тими методами, якими Я послуговувався, Мені майже нікого не вдалося провести *Всередину*. Тільки Я Сам... І ще «півтора учні пройшли наполовину»...

Тепер Я знаю, що тому, хто пропонує лише один метод, — йому нехай довіряє не кожний!...

Шак'ямуні

— Любов — от істинна основа всієї Світобудови!

Той, хто хоче пізнати споконвічну Суть речей, повинен насамперед бути сповненим любові.

Протилежність любові — неприйняття інших і себелюбність — звалює людину в безодню неуцтва та ілюзій.

Лише любов дарує той зір, яким можна побачити Істину.

Любов до всього сущого допомогла і Мені знайти Шлях.

Без неї можна хіба що блукати в сутінках ілюзій.

Тож нехай любов опромінює стежку кожного шукача Істини!

*** * ***

— Моєю метою в Моєму останньому втіленні було донести до інших стан повної свободи від пут світу матерії, відкрити для них, що Звільнення — існує, що воно — реальне, можливе.

— Які відмінні риси Твого Шляху?

— Це є Шлях пізнання того, чим є кожний із нас — за своєю споконвічною природою — потенційно абсолютно вільний.

Я пізнав цю Свободу в глибинах Себе, намагаючись добратися до Споконвічної Суті всього сущого. Я пізнав, що у Своїй Глибинній Суті Я не зв'язаний нічим, що відбувається у світі матерії.

Про цьому Я і намагався розповісти людям: що у своїй Суті вони вільні, і що ця Свобода — незрівнянно дорожча, ніж будь-яка власність, якою можна володіти в матеріальному світі. І тому немає причин ворогувати з іншими, відбирати що-небудь в інших, заздрити, ревнувати. Адже найбезцінніший Скарб уже є в кожної людини від народження. Треба лише знайти Його!

*** * ***

Під час дощу, у наметі:

— Ну і що, що йде дощ? Дощ — це прекрасний привід для медитацій!

Я любив медитувати в дощ. Треба тільки розподілитися свідомістю разом із дощем у всьому просторі навколо тіла — і відчувати падаючі крапельки дощу, підходячи *під* кожну з них «з того боку».

Можеш відчути в цій медитації, чим Я відрізняюся від звичайної втіленої душі. Звичайна душа відчуває себе живою тільки в своєму тілі. Я ж відчуваю Себе живим у кожній події, що відбувається: у кожному коливанні травинки, у кожному шереху листя, у кожній падаючій краплі дощу...

*** * ***

— Я й далі говоритиму, можу ще багато сказати корисного для тебе та інших людей.

— Чому ми раніше не відчували Тебе?

— Тому, що ви шукали Мене *там*, а Я — *тут*: у глибині ваших розвинених духовних сердець, простий і ніжний, люблячий вас…

*** * ***

— Кожний, хто розпочав духовний пошук, — гідний допомоги. Кожний, хто розпочав Шлях, — одержує допомогу від Нас, навіть якщо поки його шлях не прямий.

… Так, багато чого забувається втіленими людьми, які передають знання зі століття в століття.

Зберегти чистоту Вчення й одночасно зробити його доступним для розуміння великій кількості людей — завдання надзвичайно складне. Це вдавалося лише деяким, включаючи вас.

Кожний Аватар, що приходить на Землю, кожний Божественний Учитель — докладають усі зусилля для цього, посвячуючи у вищі знання тих, хто здатний їх умістити, даруючи основи моральних законів усім людям, щоб вони йшли Шляхом Світла.

— Чому Бог, як Ціль всіх шукань душі людської, не був головною темою Твоєї проповіді?

— ... Коли Я тільки почав Свій шлях духовних шукань, Я шукав Вищу Справедливість, шукав можливість позбавлення від страждань для людей.

Я любив людей і хотів їм допомогти.

Я народився в родині царя земного, і Мені належало стати правителем. Я був справедливий і добрий. Незабаром вся повнота влади в країні повинна була перейти до Мене. Але Я бачив, що Моя справедливість і влада не можуть перемогти страждання, хвороби, смерть, які неминучі для всіх втілених людей...

Я рушив у Свою духовну мандрівку і шукав той сенс, ту причину, з якої людина, народившись, повинна терпіти біль, бідування і смерть. Я шукав відповіді в пустельників і мудреців... Я шукав відповіді сам, досліджуючи глибини душі, поринаючи в медитаціях усе глибше і глибше.

І Я знайшов відповіді! Я побачив багато світів — локи багатомірного простору. Я побачив закони карми, що визначають причини народження і смерті, страждань і щастя, що випадають на кожне земне життя. Я знайшов шляхи подолання черговості страждань через перетворення людиною себе, свого ставлення до світу і душ, що в ньому живуть. Я знайшов Велику Свободу!

Я шукав це не для себе. Я хотів подарувати можливість *усвідомленості* життя, шлях до Звільнення — всім людям!

Я йшов тією дорогою, на якій его зникає і замінюється «пустотою» (маю на увазі стан Ніродхі[211]). І коли це відбувається на

---

[211] Ніродхі — це один із вищих медитативних Нірванічних станів розвиненої свідомості. Стан Ніродхі виникає при виконанні прийому, що називається *тотальною реципрокальністю,* в результаті чого свідомість зникає з «центру принципової координації» і на колишньому місці його перебування тепер сприймається «пустота». Індивідуальна свідомість при цьому виявляється співналаштованою з навколишньою Свідомістю.

Тотальна реципрокальність освоюється спочатку не у вищій просторовій мірності (і це дозволило адептам буддизму говорити про існування різних «пустот», що відчуваються в різних просторових мірностях-локах). Метою саме цих тренувань є оволодіння здатністю входити в такий спосіб саме в Злиття зі Споконвічною Свідомістю.

У нашій практиці *тотальна реципрокальність* легко освоюється на відповідних *місцях сили.* Але це досяжне тільки для тих адептів, які успішно розвинули себе як величезні духовні серця і досягли високого рівня стоншеності свідомості.

Ніродхі є не єдиним, але дуже ефективним способом Злиття індивідуальних свідомостей зі Свідомістю Споконвічною.

При цьому важливо ще раз підкреслити, що таке Злиття можливо лише розвиненим духовним серцем і за наявності інтенсивної любові до Головної Мети наших духовних зусиль і всього нашого існування як людей.

Тому починати Шлях до Нього треба із прийняття і перетворення у своє жит-

найглибиннішому, щонайнайтоншому плані багатомірності, — то залишається тільки єдино суща Вічна Свідомість — Вселенська Споконвічна Свідомість. І тоді — у той момент, коли «я» зник, — Я стаю Невід'ємною Частиною Єдиного Сущого. Саме це Я назвав Звільненням, це і є Нірвана. У цьому стані Вище Я душі усвідомлює Себе єдиним зі Споконвічною Свідомістю всього буття. Про це — Моя Алмазна сутра.

— Але основи цих знань містяться в Бгаґавад-Ґіті, що з'явилася в Індії ще за тисячоліття до Твого останнього втілення. Разом з тим, із цих Твоїх слів випливає, що Ти заново відкривав те, що вже було викладено Крішною. Невже Ти, будучи членом царської родини, не був обізнаним із Вченням Крішни?

— Індія в ту пору... — не була цільною країною: на її території існувало кілька царств чи князівств... Не було навіть спільної для всіх мови... Масове книгодрукування, засоби масової інформації (радіо, TV) — усе це з'явилося набагато пізніше...

До того ж Мої батьки і наставники «оберігали» Мене в Мої молоді роки від вищих духовних знань...

Так, Учення Крішни, як і дуже багато з людей, що оточували Мене, Я не знав. І довелося «перевідкривати» все самому, опираючись лише на невтілений Вищий Розум.

Якби Я досягав Злиття зі Споконвічною Свідомістю через Бгаґавад-Ґіту, то Крішна був би Моїм Учителем. Тоді Його ім'я, Його слова і наставляння звучали б у Моєму Посланні до людей!

Але вічні істини часто доводиться відкривати знову й знову.

Про безліч Великих, що пізнали Ціле, Я довідався, тільки коли наблизився майже впритул до порога, за яким немає окремостей...

... В Індії того часу для більшості людей знання про Істину, принесене Крішною, було заміщено обрядами поклоніння казковим «богам». Обряди і церемонії замінили собою Істину... Втім, це й зараз домінує на Землі...

Так, Я шукав Шлях сам і знову намагався говорити людям про те, що людина повинна жити за законами неспричинення зла, дарування любові, що до знаходження Свободи кожний прокладає шлях не через моління, а через моральне життя і медитацію.

тя основ духовної етики, з розвитку в собі емоцій любові і з медитативних тренувань з перетворення себе на розвинене духовне серце.

* * *

— Недостатньо просто навчитися входити в Нірвану. Багато хто з ваших учнів пізнавали Нірванічні стани, але неправильно прийнятими від особистого «я» рішеннями або діями вони повертали себе в кола доль і втілень, щоб знову — потім — шукати Єдність. Їхній Шлях буде в майбутньому легшим — бо вони доторкалися до Істини, але... Також і багато хто з ваших Божественних Друзів говорив про те, що в передостаннім втіленні Вони торкалися Нірванічних станів, але не закріпилися в Злитті зі Споконвічною Свідомістю...

Єдність зі Споконвічною Свідомістю повинна стати суттю, буттям! Індивідуальне «я» повинне бути повністю заміщене «Я» Божественним!

Я не просто досяг на коротку мить стану Нірвани. Я саме замінив особисте «я» — Єдиним «Я» всіх, Хто досяг. Осягнувши Вище, Я тепер саме так жив і мислив. І, незважаючи на те, що ще мав матеріальну оболонку тіла, Я став абсолютно вільним! Тому що індивідуальний розум був замінений Божественною Свідомістю.

... Є кілька стадій підкорення розуму, про що писав і Володимир у своїх книгах:

Перша — навчитися внутрішньої тиші, змусити розум замовкнути. Це, звичайно, досягається якраз через занурення в духовне серце.

Друга — навчитися зливатися індивідуальною свідомістю з Божественною Свідомістю.

Третя — коли мислення індивідуума переноситься в Єдину Споконвічну Свідомість, *Єдине Ми*.

— Скажи, медитація «Хрест Будди» — Тобою дарована?

— Не зовсім так. Але в ній — реалізація Моїх ідей духовного Шляху. І кожний, хто, виконуючи цю медитацію, запросить Мене у своє духовне серце, — отримає Мою допомогу.

Адже головне — це вибрати *любов* своїм керівним життєвим принципом. Але не «любов» до себе, а *любов*, спрямовану від себе до всіх живих істот, втілених на Землі й не втілених.

Все навколо наповнено *життям*, усе розвивається завдяки *любові*, незалежно від того, знаємо ми про це чи ні. І не мудро

було б кожному відвертатися від цього знання, коли воно стукає до нього.

Лао

Ми йдемо в гості до Лао.

Дивне це місце — ашрам Лао, що існує в наших північних краях на нематеріальному плані!

Оточені густим ялинником галявинки — колишні косовища на нині занедбаних землях колись існуючого тут фінського хутора...

... Лао розповідав нам, що Його монастир діяв у Камбоджі в середині XX століття. Там збиралися духовні шукачі — і чоловіки, і жінки — з Камбоджі, Лаосу, В'єтнаму.

Більше ста учнів досягли там Божественності.

Потім монастир був знищений «комуністичними» військами. Після жорстоких катувань були вбиті всі його мешканці. Але Вони, влившись навічно в Океан Споконвічного, переживали емоції... вдячності своїм катам — за допомогу в переході до «Небесних світів»!...

... Тепер монастир — тут...

... Заросла травою і квітами стежка, мокра після нічного дощу, виводить нас до нематеріального озера в ніжному ранковому тумані й променях сонця, що от-от зійшло...

Вся гама різноманітних відтінків любові до природи — заповнює свідомості тих, хто увійшов!...

Тиша!...
Безкрайняя тиша!...
Тихо співа очерет
Нам пісні про любов...
Схід сонця
Озерну блакить
Залива світлом знов,

І пестить як мати!...
Рибки плещуться...
Птахи —
В блаженстві співають,
Нам даруючи стоншений спокій і тишу!...
Легким серпанком туман пропливає —
Завмирає в екстазі, танцює, витає!...
Станьмо ним!
І у вись злетимо!
Все охопим собою!
Хай у нашій любові потоне усе!
Хай турботливий Лао дарує завжди
Поцілунки Свої із Глибин Споконвічних!...
Обіймає руками, пестить,
Кличе
Стати такими, як Він і є, —
Ніжним,
Лагідним,
Вічним!

І ще так:

Ранок: народження і світанок...
У серці палає Звитяга знов:
«Я люблю цього сонця серпанок, —
Над Землею — як Вічна Любов!»

В тиху-тиху поверхню води,
Усміхаючись, ранок вдивляється!...
Співом птахів летить сюди —
«Я люблю тебе!». І здіймається...

… Й лине од трав аж до самого сонця,
На долонях тримаючи краплі роси...
Розкривайте назустріч сердечні віконця
І кличте любов'ю, душею краси.

Любов і Краса — як Одне споконвічне,
Чим повітря навколо напоєне!…
Поцілунки Творця, то — діяння одвічне,
Що в Обіймах Кохання потроєне!

Подивись: все навколо живе і живе
Без турбот, без нудьги, а глибокою
Ніжністю! І з собою всіх нас зове
В таємниці буттєвого Спокою...

Руки серця палають, Любов возвіщаючи!
Тож візьми все живе на долоні свої!
Світло сонця струмить, сповіщаючи —
«Твоє «я» розчиниться й мислі твої!»

А всередині ніжний і лагідний Спокій,
І Прозорість, і стан Чистоти,
У якому Земля пребуває, допоки
Ти говориш: «Люблю Все, як Ти!»

А Єдиного Вічного Бога покров
***Океаном Любові* стоїть за спиною,**
І Бог промовля: «Хто творить Любов —
Той Серцем єдиний зі Мною!»[212]

---

[212] **З іншими віршами Лао можна познайомитися в книзі [13].**
Фільм «*Ашрам Лао*» можна безкоштовно завантажити із сайту www.ru.path-to-tao.info

… Лао і Його Учні, як завжди, зустрічають нас.

— Лао, як Ти полюбив Бога? Як Ти полюбив Бога настільки сильно, що й Ти, і так багато-багато Твоїх учнів досягли Злиття із Творцем?

— Не знаю… Навіть коли Я був дитиною, Він завжди був поруч… Я знав, що Його величезні Очі нескінченної *глибини* завжди дивляться на Мене і дарують Любов, — і Я розчинявся в ній... Коли Я слухав шелест листя або шепіт дощу, дзюркіт струмочка або спів птахів — Я завжди чув Його Голос... У тиші вечора і в прозорості ранку — Він був зі Мною поруч. Він говорив Мені про Любов... Він усміхався віночком кожної квітки, пестив сонячним світлом, гладив дотиком вітерцю Моє обличчя... Коли Я ступав по землі, то відчував Його Руки, які підтримували і спрямовували Мене...

… Коли дитя починає любити свою матір? — Коли росте в її плоті? Або з першим ковтком її теплого молока? Або з першою її усмішкою?… Дитя цього не знає. Але воно народжується і зростає в цій любові.

Я не знаю, як полюбив Бога. Я народився в Його Любові, дихав нею, радувався в ній, ріс у ній. І Моя любов до Нього зростала разом зі Мною...

А потім Я зрозумів, що люди не знають про цю Любов... І Я почав шукати, як їм допомогти.

Так Я знайшов Своє озеро, на березі якого виріс ашрам... Там Бог став учити Мене допомагати людям — став учити любові, турботі і терпінню матері, що тримає на руках своїх дітей... Моїми дітьми стали і квіти, і птахи, і дерева, і трави, і люди — Мої люди, які вчилися любові...

Саме там Я став тим Лао, якого ти знаєш… А Моє серце стало *Озером* Божественної Любові — маленькою краплею Великого *Океану*. І кожний, хто приходив до Мене, поринав у Його Води й ніс у собі стільки Любові, скільки міг умістити...

Ті ж, хто залишався зі Мною в ашрамі, зростали в Моєму Серці, що не відділялося більше від *Океану Творця*.

… Ще Я хочу сказати про наступне. На духовному Шляху подвижник ніколи не залишається сам: у його просуванні завжди бере активну участь Бог. Інакше кажучи, духовне просування

не є результатом зусиль одного лише подвижника, а результатом спільної роботи подвижника і Бога.

Саме Бог створює подвижнику *умови* для подальшого просування. Цим Бог дає йому шанс зробити себе таким, яким подвижник сам хоче бути.

Бог надає йому можливості для самовдосконалення, залучаючи до цього процесу Свою Силу. І чим повніше і самовідданіше діятиме подвижник, просуваючись у справі вдосконалювання себе і допомоги в самовдосконаленні іншим, тим неймовірніші можливості і перспективи розгортатиме перед ним Бог.

Я хочу, щоб кожний, хто йде Шляхом Добра, завжди пам'ятав про постійну присутність у своєму житті Бога і ні на мить не сумнівався в Його Силі! Той, хто рухається життям разом із Богом, постійно відчуваючи Бога, — той ніколи не може засмутитися або розгубитися! Адже будь-який занепад духу — це заперечення присутності нескінченної Божественної Сили у своєму житті, відділення себе від Бога, відмова від Його допомоги...

... Найтоншою завісою ранкового туману Я ніжно вкутую зелені паростки, які щойно пробилися з-під землі.

Вони дуже ніжні й тендітні, це — Мої діти. Їх тримаю Я на Своїх Долонях, зігріваючи теплом ранкового сонечка.

Вони ростуть у Променях Моєї Любові.

Оточуючи їх Турботою й Ніжністю, Я допомагаю їм зміцніти, вирости й розкритися.

І тоді — найтонший аромат заповнює увесь всесвіт...

Будьте садівниками в Моєму Саду і допомагайте Мені ростити Мої квіти!

Серце, що вмістило в себе Нескінченність Любові Творця, якраз стає *Храмом Бога*. І воно може створювати вогнища духовності в будь-якому місці Землі.

Якщо Людина сама стала *Храмом Бога* і тепер *є* Обителлю Творця, то через Неї починає текти Божественний Потік — Джерело *Живої Води*, Джерело *Істинного Життя*. Кожний, хто доторкається до такого Джерела, одержує шанси розпочати своє сходження!

Ваші нинішні земні тіла потрібні Богові! Вони скріплюють Світ Бога — і план фізичний! Через них — *Світло Творця, Світло Істини* може бути побачене людьми! Тому дематеріалізація ваших тіл зараз не входить у план для вас. Повинно бути служіння! Якщо зробити дематеріалізацію, то буде... те саме, що й з Нами, а це Нас не влаштовує!

Кожен з вас повинен загорітися бажанням дарування Бога, випромінювати з животворящого Джерела Істини, до Якого наблизяться прагнучі...

Служачи, треба променіти *Божественним Вогнем!* Подаруєте Нас — усім!

Мрія Моя і Всіх Нас — перетворити Землю на квітучий Ашрам! Хоча Ми й розуміємо, скільки на Землі зла...

— Лао! А що потрібно робити, щоб дотик дітей до наших знань не давав потім «відходів» у зворотному напрямі?

— По-перше, треба розвивати в дітях любов, саме любов! Тоді — неможливі «відходи». Душа, що виросла як любов, не зможе деградувати!

По-друге, потрібно прагнути до створення, по можливості, саме колективів дітей (або дітей і дорослих) за типом лісових ашрамів — з чистим і гармонійним середовищем для життя і спілкування. Саме в такому середовищі можна закласти в душах міцні позитивні підвалини життя, моральності, взаємодії зі світом живої природи. *Лісові школи* — це можливість не дати загинути тим паросткам добра, яким поки що потрібне постійне піклування.

А життя «білої ворони»— це зазвичай непосильно душі в дитячому тілі. Протистояти поодинці агресивному примітивізму — в змозі тільки дорослі і сильні люди.

Також не всі діти можуть самостійно витримати спокуси примітивної задоволеності гуни тамас.

Але якщо поруч будуть супутники на Шляху, то дитина — навіть із колись відкинутого навколишнім середовищем вигнанця — стає, беручи нову позитивну роль, одним із героїв-*першопрохідників, захисників добра!*

Дуже важлива для дітей наявність однодумців як серед дорослих, так і в дитячому оточенні!

... У дітях повинні бути закладені основи розвитку у вигляді зростання любові! Тоді майбутні труднощі, включаючи спокуси егоїстичного ставлення до світу, — стають менш небезпечні.

Основою, фундаментом виховання душ будь-якого віку повинна бути любов! Це унеможливлює в подальшому їхню тотальну деградацію! Той, для кого руки духовного серця, що дарують і творять любов, стали основою життя душі, той не може впасти! Саме на такому тлі повинен тривати розвиток інтелекту! Здоровий і радісний спосіб життя в гармонії з природою, дарування любові — так треба виховувати душі! Розвиток сердечної любові до кожного створіння Творця — допоможе дитині на духовному Шляху! *Лісові школи* — це можливість створення духовного середовища для зростання!

Навколо вас повинен бути сад молодих, чистих душ! По всій Землі потрібно робити «полісад»: вогнища цього квітучого саду!

— А як допомогти тим, хто відвертається від любові?

— Багато життів у них попереду...

Допомога Божа приходить до того, хто сам шукає, як допомогти іншим.

Майда

— Я запрошую вас до *Внутрішніх Покоїв Духа!* Саме там розпускаються весняні квіти Божественної Любові!

Мій Божественний Учитель Лао вчив любові через функціонування анахати і зростання духовного серця. Не тільки медитації, але й усе життя Його і всіх нас було спрямоване на вирощування любові! Руки духовного серця, що дарують світло, ніжність, турботу — це було і на заняттях з медитації, і у вирощуванні квітів в ашрамі, і в цілительстві, і в танці, і в створенні рукотворної гармонії в домівках і садах.

Так — зростала в нас Любов, щоб прийняти на руки всі душі Землі, що еволюціонують!

Так — Лао розкривав *Внутрішній Храм* для кожної готової до цього душі: Храм, у якому перебуває Споконвічна Суть усього, що прийняла в Себе Нас.

Тчьяо Лі

Вона підійшла, коли ми відпочивали біля багаття після напруженої медитативної роботи. Вся зіткана зі Світла-Ніжності, у традиційному корейському одязі, з лагідною ніжною усмішкою — Вона огорнула нас тією м'якою, розчинюючою Любов'ю, на яку здатний, певне, тільки Жіночий Божественний Прояв...

— Як Тебе звуть?

— Тчьяо Лі.

— Розповіси що-небудь про Себе? Ми бачимо, що Ти, без сумніву, досягла Божественності...

— Добре...

У Своє останнє втілення в Кореї Я прийшла вже досить зрілою душею, маючи від минулих втілень багатий досвід життя в найтонших станах свідомості. Я вже вміла перебувати в ніжному спокої, мала здатність творчо мислити, навчилася жити для інших і заради інших, жертвувати собою. Я вміла бачити і цінувати красу, могла зливатися з гармонією природи і розчинятися свідомістю в її первозданній чистоті. Мені не вистачало тільки знань про Бога: про Його Буття. А також — прийомів роботи з розвитку Себе як свідомості, щоб досягти повної Самореалізації і потім ще ефективніше допомагати людям.

І Бог подбав про Мене — Я зустріла Мого майбутнього чоловіка і духовного наставника Кіма.

Але ця зустріч відбулася пізніше в Моєму житті, а на початку...

... Я почала танцювати з раннього дитинства, тільки-но навчившись ходити. Нашій родині належав невеликий сад. *Тиша* і спілкування з птахами, квітами, деревами — приваблювали Мене набагато більше, ніж спілкування з однолітками. Годинами Я могла дивитися й слухати, що говорять квіти або птахи в нашому саду, стежити за рухами рибок у прозорій воді невеликого ставка. Я їх *розуміла* і любила, намагалася говорити з ними без слів, лише за допомогою жестів та інших рухів, виражаючи так Мою любов до них. І щораз складався танець...

Наприклад, Я відчувала Себе квіткою: тулуб — гнучкою стеблинкою, руки — листочками, а віночок квітки завжди опинялася

в грудній клітці. Я починала погойдувати стеблинкою-тілом, пестити руками-листочками сонце, небо, що оточує простір... Блаженство від цього розливалося по всьому тілу, Я забувала про все навколо і — танцювала, виливаючи любов на всіх Своїх друзів!

Коли Я підросла, то батьки віддали Мене до школи при одному з буддійських монастирів, де навчали мистецтву танцю.

Мені було дуже легко і радісно вчитися: адже танець уже був Моїм життям, Я лише вигострювала і шліфувала майстерність, доводячи до досконалості кожен жест, кожен рух.

Але найголовніше — як нас учили — потрібно було передавати емоційний стан, що і є суттю танцю. Тут і знадобилися Мої дитячі імпровізації.

Танець іволги, танець журавля, танець солов'я, що співає навесні... — Я танцювала, зовсім забуваючи про все інше: були тільки — іволга, журавель, пісня солов'я — і Моя любов, яку Я дарувала в танці... Танцюючи, Я ніби співала душею без звуку — так різними відтінками любові звучало Моє серце!

... Усе зовні було прекрасно: люди милувалися і насолоджувалися, дивлячись на те, як Я танцюю...

Але Мене, все-таки, не залишало незрозуміле відчуття внутрішньої незадоволеності...

Пізніше Я зрозуміла, що в тому віці Я ще не могла донести до глядачів всю повноту любові: не вистачало відтінків тієї ніжності, що осягається лише між закоханими людьми... Моя любов тоді ще не була зрілою...

... У тій Школі ми одержували різнобічну освіту й виховання, зокрема, вивчали філософію, релігію, історію та інші науки. І це — підкреслюю! — надто важливо!

Але головним для Мене стало знайомство з Вченням Будди. Я усвідомлено відкривала для Себе новий — Божественний світ! Це був світ *Світла й Любові!* Я пізнавала закони, за якими жив і заповідав жити нам Гаутама Будда, — закони *чистоти буття:* співчуття, доброзичливості, правдивості, доброти, любові! І Сама в усьому дотримувалася цих законів.

І от тепер, нарешті, Я пізнала і любов чоловіка — з Тим, Хто теж умів *дарувати Себе*.

Кім став Моїм чоловіком і духовним провідником в Обитель Споконвічної Свідомості. Він допомагав Мені освоювати медитативні прийоми, дарував Свою силу і любов. А Я — насичувала Його ніжністю, оточувала ласкою і спокоєм. Повна гармонія наших взаємин допомагала Нам обом у просуванні духовним Шляхом. Екстаз злиття душ, блаженство насичення одне одного ніжністю, ласкою, щастя від дарування себе — без такого безцінного життєвого досвіду любов ніколи не набуває всієї своєї повноти і сили!

І танець відтепер став засобом вираження Моєї Любові до Споконвічного!...

... Я й зараз допомагаю відновлювати в Кореї древнє мистецтво танцю. Допомагаю — тим людям, які готові *дарувати себе, дарувати свою любов* іншим. Тільки це прагнення і може привести людини до Досконалості, до Злиття в Любові з Божественним Коханим!

... Можна і в будь-якій країні створювати школи для навчання дітей і дорослих цьому мистецтву! Зараз серед європейців дуже високий інтерес до східних танців, особливо серед молоді!

Навчання можна побудувати так, щоб нести людям філософію Бога — за допомогою танцю.

Я допомагатиму: даватиму потрібні стани і показувати рухи тіла.

Пам'ятаєте? — танець іволги, танець журавля... Адже так — у танці — можна відобразити будь-яку саттвічну пташку!

Спочатку потрібно буде вивчити їхньої звички, поспостерігати за їхнім життям, навчитися їх любити — а потім можна висловити через танець цю любов.

Можна танцювати не тільки життя птахів, але й схід сонця, ранковий туман над озером, весну... Головне — вкладати в рухи тіла правильні емоційні стани!

Музичний супровід тут може бути дуже простим (наприклад, звуки різних дзвіночків).

Паралельно, на тлі таких занять, можна пояснювати сенс життя...

Танець — Сонце у вранішнім небі!...
А в ньому іволги й журавля танок!...
Руки — подібні до Крил. Так треба!
Танець — Життя і Любові вінок!

Танець ніжнопестливого вітру!...
Танець хвиль... Наче все уві сні!...
Танець усмішки і танець Світла!...
Танець народженої весни!...

Танець — як Сонце сходить —
І на Землі опромінює все!
Танець... Бог Силу зводить!
Танець в серце Любов несе!...

Кім

Широко усміхнене обличчя, сильні ніжні Руки Свідомості, що обіймають нас, їхня Божественна Ніжність!... Це — наш давній Знайомий — Кім!

— Можна, Я розповім Свою історію?

— Звичайно! Звичайно, Кіме!

... Корея... Кім показує буддійський монастир у горах. Дбайливими руками вимощені доріжки, посаджені дерева, кущі. Гірський струмочок, протікаючи територією монастиря, стає прикрасою кожного куточка. Він наповнює водою ставки і маленькі ставочки, перетікає кам'яними східцями дзюркотливими водоспадиками...

Струменіють по камінні прозорі потоки... Розноситься високий і чистий звук дзвіночків: це вітерець торкається їх своїм подихом — і мелодійний передзвін заповнює прозоре повітря...

Кім продовжує:

— Буддизм у своїй споконвічній чистоті — це насамперед моральність. А ще — сприйняття світу в гармонії. І — *спокій!*

Ти вдумувалася в значення слова «*Боддхісаттва*»? «Боддхі» або «буддхі» (що одне й те саме) — означає «розвинена індивідуальна свідомість»; «саттва» — «гармонія», «ясність», «чистота». Кожний повинен намагатися досягти стану *Боддхісаттви* — щоб присвятити своє життя порятунку всіх душ із безодні страждань.

І кожний може, у підсумку, стать *Буддою — Абсолютно Звільненим.*

Основний принцип буддизму — *ахімса* — незаподіяння шкоди, по можливості, жодній істоті. Це — основа кохання-співчуття. Кожний, хто дотримується цього в своєму житті, — уже почав іти Шляхом до *Світла*...

...Навіть коли Я був зовсім маленьким, Мені подобалося бути захисником. Мені подобалося оберігати життя — життя і жучків, і птахів, і рослин. Мій дід пояснював Мені, чому не можна вживати в їжу тіла тварин, чому потрібно намагатися навіть випадково не заподіяти болю жодному живому створінню... Я радісно відчував Себе захисником і рятівником комашок і кроликів, метеликів і пташенят — і всіх, всіх, всіх! Мені було всього п'ять років, коли Я прийняв на Себе «місію» *захисника всього живого*...

Але одного разу... Я і Мої брати гралися з пташеням, яке випало із гнізда. Я випадково ушкодив йому лапку. Я мало не плакав. Мій дід із презирством дивився на Мене. Він пояснив старшим дітям, як лікувати пташеня. Потім дід підкликав Мене й говорив про те, що *забава* обернулася даремним болем для маленької пташки...

Із цього моменту до Мене тепер уже остаточно, не по-дитячому, дійшла вся повнота святого правила *неспричинення зла, неспричинення болю, невияву насильства* стосовно живих створінь... З тих пор Я вже не порушив його жодного разу.

... Я виріс. І полюбив всім серцем прекрасну дівчину. Вона стала Моєю дружиною і матір'ю трьох наших синів.

... У ті часи траплялися страшні епідемії, що забирали безліч життів. Під час однієї з них Мої дружина і діти померли... Я... не зміг захистити від хвороби і смерті тих, кого так любив...

Тоді Я вирішив стати тим, хто має *Вищі Знання про* те, як рятувати і захищати...

... Монастирі в Кореї тоді були центрами, де вчили і грамоті, і медицині, і пізнанню Споконвічної Свідомості. На навчання зазвичай віддавалися діти зі знатних родин.

А Мені на той час було вже... майже сорок років... Я йшов від однієї обителі до іншої, але ніхто не погоджувався взяти Мене в учні. Мені пропонували дах і просту роботу, але, коли Я говорив про більше, — все відверто сміялися і гнали Мене геть...

... Якось, одержавши чергову відмову від гордовитого служителя, Я вже йшов до воріт... Раптом... Я побачив *Великого Мудреця*, що повільно виходив із храму... Наші погляди зустрілися. Він зробив ледь вловимий жест рукою — і той самий служитель, що простирався перед Ним на землі, раптом підхопився і кинувся до Мене, аби Я повернувся...

... Із цього моменту Я був, як уві сні. Але все — до дрібних деталей — закарбувалося в пам'яті.

Це був — *Великий Учитель!* Любов і Мудрість дивилися на Мене з Його очей. Він бачив Мене наскрізь...

Він Мене підкликав. Я йшов до Нього, як у товщі води, забувши про все на світі!... Забув навіть схилити коліна... Він, усміхаючись, торкнувся Моєї голови долонею... Тільки тоді Я, отямившись, простягся біля Його ніг...

Він сказав тихо:

— Я вчитиму тебе...

Ці слова проникли в саму Мою суть... Сон душі скінчився! Почалося пробудження!

Він розпорядився, щоб Мені дали помитися, нагодували, відвели в келію в монастирі... Він сказав, що чекає на Мене завтра перед світанком.

Ранком, ще затемна, Мене привели до Нього. Він зробив знак рукою, і ми залишились удвох.

— Чого ти хочеш? — запитав Він.

Я почав розповідати Свою історію... Він зупинив на середині:

— Я знаю про тебе все, що потрібно знати. Але скажи інше: чи готовий ти з цього моменту і доти, поки остання душа на Землі не одержить *Звільнення*, служити *Великій Справі*?

— Так!... — прошепотів Я.

— Тобі доведеться надолужити сорок років твого життя... Чи готовий ти трудитися так, щоб щодня відтепер приносити плоди сорока прожитих днів? Ти повинен надолужувати упущене і ніколи не задовольнятися досягнутим. Я допомагатиму тобі. Але поки — тебе учитимуть інші. Я потім покличу тебе знову... А зараз... підемо зі Мною.

Ми піднялися на терасу храму...

Над горами сходило сонце. Синій серпанок туману над долиною перетворювався на море живого сяючого світла. У безмовності, у тиші великого таїнства Світла і Життя — Сонце сходило над землею. Ми стояли поруч: *Великий Учитель* і сорокалітня людина, яка з цього дня почала пізнавати *дорогу душі до Світла*, для того, щоб вести потім нею інших...

Далі все було, як і належить. Я освоював науки і медитацію, пам'ятаючи, що за кожен день повинен встигнути стільки, скільки інші — за місяць...

... Одного разу, коли після заповненого працями дня Я заглибився в медитацію у Своїй келії, Учитель раптом опинився прямо переді Мною. Я простягся перед Ним, хотів торкнутися Його стіп..., але Мої руки пройшли крізь ноги Вчителя: Він був зі Мною не в матеріальному тілі!... Він сміявся всім Своїм світлим Тілом Свідомості, а Я від подиву сіл на підлогу, витягнувши ноги...

Він вимовив, не ворушачи губами:

— Молодець! Ти добре Мене бачиш і розумієш. Зараз — лягай спати. Ти повинен виспатися. Тепер Я Сам тебе вчитиму. Щоранку входь у медитацію — і чекай на Мене. Я прийду, як зараз...

Так для Мене настав етап посвяти в *буддхі-йогу*.

Лише зрідка Вчитель кликав Мене до Себе і давав додаткові роз'яснення через Своє матеріальне тіло. Я навчився відчувати Його присутність не тільки ранком під час медитацій: тепер у будь-якій скрутній ситуації Я міг звернутися до Нього із питанням — і на рівні слів або розуміння приходила Його відповідь. Іноді, коли Я занадто покладався на Його допомогу, Він не відповідав: Він приходив, але Я відчував тільки Його несхвальне мовчання. Я зрозумів, що в таких випадках Я повинен шукати рішення Сам.

... Якось Він прийшов і сказав, що залишає земне тіло...

… Пішов Великий... Монастир був у скорботі й жалобі...

… Я не знаходив Собі місця від горя... Наступного ранку Мені важко було ввійти в медитацію... Я піднявся на майданчик, з якого було видно схід... Я намагався розлитися свідомістю над усім простором, але сльози котилися з очей...

… Хтось торкнувся Мого плеча... Я підвів очі і... побачив Учителя...

— Скільки разів Я тобі пояснював, що смерті не існує! — посміхався Він.

Я простягся перед Ним і, до повного свого здивування,... доторкнувся руками до Його стіп. Його тіло було реальним, матеріальним! Я Його торкався!

Він заговорив:

— Ти обіцяв Мені колись, що ні на день не перестанеш трудитися і що все твоє життя буде присвячене пізнанню Шляху і допомоги іншим у пошуку *Світла*. Ти не забув?

Наступного разу Я прийду *в тілі* привітати тебе, коли ти приймеш керівництво монастирем. А зараз — тобі ж зовсім не потрібне Моє тіло для того, щоб учитися в Мене далі... Я продовжу вчити тебе без нього...

… Учитель стримав Своє слово.

Але це було вже у наступному Моєму втіленні...

Я одержав тоді ім'я Кім. Я постійно бачив у медитаціях Його — Мого Вчителя.

Мій шлях до Злиття зі Споконвічною Свідомістю виявився легкий і прямий. Я пізнав Нірвану в Злитті з Ним і потім прийняв керівництво монастирем. Цей день був ознаменований передвіщеним чудом: Мій Божественний Учитель прийшов у матеріалізованому тілі і благословив новий етап Мого шляху — етап Великого Служіння.

— Кіме, а Ти не розповіси докладніше, які методи застосовувалися для досягнення Нірвани в тому монастирі?

— Методи буддхі-йоги скрізь приблизно однакові[213]. Розрізняються тільки нюанси, «обертони». Ви все це проходили у вашій Школі — і тому добре собі уявляєте.

[213] Якщо, звісно, правильно розуміються завдання цього відтинку духовного

Але Я хотів би зробити акцент от на чому. Для досягнення успіху особливо важливе — навіть просто інакше й не можна! — перебування завжди в спокійно-радісному, «піднятому» позитивному емоційному стані.

Неприпустимо жити без яскравих позитивних емоцій, без того, щоб *насолоджуватися* — і *в насолоді розчинятися!* Найближчий приклад для вас — це розчинення в саттві улюбленої вами природи, настільки ж дорогої і для кожного з Нас! Нірвана легко досягається після міцного засвоєння глибокої саттви — стану радісного *спокою,* блаженної внутрішньої *тиші!*

А для цього потрібна *задоволеність!* Незадоволеність у чомусь, що перетворюється на домінанту, — надзвичайно заважає.

Лише одна незадоволеність повинна завжди залишатися: це — незадоволеність собою щодо власних духовних досягнень, щодо не досягнутої поки що повноти пізнання *Споконвічного* і Злиття з Вищим «Я»! Вона повинна завжди залишатися і... підганяти!

Всі інші потреби саттвічної душі повинні задовольнятися! І їжа повинна бути саттвічною і смачною, і не треба без необхідності недоїдати! І тіло треба щодня обмивати — щоб і воно, і душа не страждали від бруду! І спілкуванням з живою природою треба вміти і мати можливість насолоджуватися! І з улюбленими друзями треба зустрічатися! Сатсанга — це суспільство, громада люблячих одне одного духовних друзів, які «сидять в одному човні», — щоб, залишаючи берег сансари, добратися туди, де царює тільки Нірвана!

І ще, що дуже важливо, але далеко не всі це розуміють, — це те, що сексуальність, властива всім молодим і здоровим індивідам, теж повинна мати можливість раціонально проявляти себе і робити свій внесок у духовний розвиток партнерів! Монастирі — це місця, де збираються і завзято працюють щодо вдосконалювання себе духовні подвижники, які здобувають збагнення Споконвічної Свідомості! А не ті, хто займається катуваннями себе, очікують лише свого «кінця» і бояться навіть згадування про сексуальність... То — тамас!...

Шляху. Нам доводилося неодноразово зустрічатися з людьми, що розуміють під цим терміном не медитативні практики вищих рівнів, а всього лиш міркування, космологічні фантазії.

Здорова, саттвічна сексуальність дозволяє вчитися піклуватися про іншого, наповнює ніжністю, стоншує. Вона якраз усуває вкрай небажану сексуальну домінанту, що витісняє з уваги пошук Творця! Зрозуміло, етичного компоненту тут повинен винятково ретельно дотримуватися[214].

Якщо все тут робиться правильно, так, як треба, — то чистота і свіжість емоцій еротичного плану — ніжності, пестощів, милування красою — переповнює, виливається через край, даючи надлишкову витончену енергію, необхідну для правильного зростання свідомості.

Бог завжди благословляв і благословляє таку сексуальність; не благословляється лише та, що відноситься до гуни тамас. Запитайте про це в Кого завгодно, запитайте в Ісуса Христа!

Ісус:

— Так, це — також і Мої слова! Те ж саме скаже кожний з Нас, Хто представляє Отця. Шлях до Мене, у Мене, у Небесного Отця — лежить через саттву, а не тамас.

Ще підкреслю, наскільки важлива внутрішня тиша… А вона досягається лише тоді, коли, зокрема, задоволена в гармонії сексуальність. Або ж коли вона вже «пройдена», пережита, пішла[215]…, але ніжність душі — залишилася!

Кім:

— Я знайомив тебе й усіх вас із Тчьяо Лі. Як тобі Вона?

— Найтонша й найніжніша Божественна Істота!

— Вона — Моя друга дружина! Вона — теж це все пізнала. Вона тоді підтримала Мене. А Я привів Її разом із Собою в Обитель Творця!

— Кіме, а як звали Твого Вчителя?

— Лінь!

---

[214] Цю тему ми обговорювали в цій книзі вище, а також у книзі «*Сексологія*» (В.В.Антонов, СПб, 2002).

[215] Це відбувається, зокрема, тоді, коли на вищих щаблях буддхі-йоги чакри зливаються зі Споконвічною Свідомістю. Нагромадження енергії в тілесних чакрах, включаючи свадхістану, тоді вже не відбувається. Саме з цієї причини втілені Божественні Вчителі ніколи в дозрілих літах не проявляють сексуальної «зацікавленості», хоча визнають позитивну значимість сексуальності для учнів.

Лінь

З-під густих високих ялин, де ми розташувалися біля багаття, потрібно зробити всього лише десяток кроків, щоб «упасти» прямо в Обійми Ліня. Тут, над невеликою галявинкою в лісі, — Його Махадубль.

Найтонший Божественний Вогонь-Світло, що виходить з Обителі Творця, поглинає тут повністю і розчиняє в Собі — варто тільки розгорнути назустріч Ліню свої обійми *рук духовного серця*. Тоді відповідними Обіймами Лінь занурює у Своє Вселенське Серце, у найглибшу *Тишу!*

— Як радісно, що ви взялися за цю працю — видати збірник Наших біографій, що показує на наочних живих прикладах методологію того, як практично кожна «проста» людина може спрямуватися до пізнання Бога і — через більш-менш тривалий час — влитися в Мене, в усіх Нас, Хто представляє *Споконвічного* і складає Його Суть!

— Ліню! Розкажи про Себе, будь ласка! Як Ти досяг Божественності?

— Першим Моїм учителем була *любов*...

... Я народився на півночі Кореї і був єдиним сином багатих і знатних батьків. Моя мати жила в стані найніжнішої любові. Вона завжди і для всіх випромінювала м'яку любов і лагідну ніжність. Я ріс і виховувався в такому її полі.

Вона померла, коли Мені було лише сім років. Батько, щоб утішити Мене, пояснив, що душа безсмертна і що без тіла їй навіть краще жити. Я сприйняв це... як можливість повернути маму.

Я почав її шукати, намагався побачити її як душу, обійняти, пригорнутися до її любові. І це вийшло! Вона ніжно обійняла Мене і сказала:

— Якщо тобі сумно, самотньо, якщо тобі не вистачає любові — запам'ятай зараз, як сильно я люблю тебе, і постарайся дарувати іншим людям свою любов — таку саму, як моя. Тоді любов завжди буде з тобою, і ти ніколи не будеш самотній!

Коли ти плачеш і просиш любові — ти ніколи не зможеш бути вдоволений. Вся любов, що ти одержуєш від інших, може закінчитися... Але ніколи не кінчається та любов, що живе в тобі!

Вона обіймала і пестила Моє тіло, заповнюючи простір кімнати своєю любов'ю...

Я запам'ятав це на все життя... І намагався жити так, як вона вчила. Я жив далі, випромінюючи світло любові. Люди відчували це світло і тяглися до Мене... А Я, випромінюючи любов до всіх істот, навчився Сам бачити красу і гармонію...

Другим Моїм учителем стала *краса*.

Ще в дитинстві Мені було притаманне співналаштування із саттвою — з ніжністю ранку, тонким світлом сонця, що сходить, прозорою чистотою ранкової прохолоди, ароматом квітів, що наповнюють повітря, співом птахів, що зустрічають новий день. Це було для Мене першим кроком до Бога в тому втіленні, бо дозволило Мені пізнати тонкі, ніжні стани, які не зустрінеш серед повсякденних турбот.

У наступні роки, зливаючись із *красою,* Я став входити в особливий стан душі, коли Моє звичне «я» зникало — і Я сам ставав *красою.*

Я шукав *красу* — і знаходив її скрізь: над морським простором під час заходу сонця; тоді, коли стелився вечір і наповнював усе навколо своїм теплим спокоєм; і в кращих витворах людей мистецтва, й у візерунках природних ландшафтів...

Згодом у Мені виникло бажання не просто зливатися час від часу з *красою,* а бути саме в постійному злитті з нею. І Я захотів знайти вчителя — *майстра краси*, який би розкрив для Мене її закони…

… Батько незабаром віддав Мене на виховання до буддійського монастиря.

Там — третім Моїм учителем стала *тиша*.

У тому монастирі жив старий китаєць-даос. Мені подобалося з ним розмовляти. Він розповідав про інші землі. Мій світ розширювався і сягав за межі монастирських стін...

Іноді ми сідали поруч, а він пропонував слухати, як далеко, на його батьківщині, шумить вода в річці... Я не чув, як шумить вода, але чув тишу, що лежала над землею.

… *Тиша* була величезна, прозора… Вона *діставала* туди, де колись жив старий китаєць… Потім вона проявлялася *скрізь*, зовні і всередині Мене…

Ми часто сиділи так, занурені у *внутрішню тишу* та *спокій*. Вся суєта світу залишалася зовні, вона не могла проникнути в буття *тиші*... Вона *не мала права переступати межі тиші серця*, наповненого спокоєм і любов'ю...

... Мені подобалося вчитися, особливо — вивчати рукописи, що зберігалися в монастирі. Вони були безцінні... Я жадав знань і був готовий всмоктувати їх, як губка всмоктує воду.

І четвертим Моїм учителем стали *знання*.

Я познайомився з групою буддійських ченців, від яких довідався багато нового. Вони не були духовними Майстрами, але розповіли Мені про свої погляди і повідали деякі істини, зокрема принципи незаподіяння шкоди і служіння. Знайомство з ними стало для Мене поштовхом до подальшого розвитку, розбудивши інтерес до пошуку духовної Самореалізації. Мені щиро хотілося знайти в житті щось вище, що наповнило б його високим змістом... Я відчував, що повинен шукати саме вищий сенс у житті, здійснити його й розповісти про нього іншим!

Я відправився до Китаю і став навчатися в одному з буддійських монастирів художньому мистецтву. Завдяки цьому незабаром Я зустрівся з кількома ченцями, які не просто наслідували традиції, а були якраз *духовними шукачами*. Спілкування з ними відкрило для Мене нові перспективи.

Вони були пов'язані з іншим духовним центром у Китаї, що, як виявилося, мав у розпорядженні серйозні знання і методики. Там приймали в навчання далеко не всіх — тільки тих, хто був здатний вмістити в себе вищі знання і правильно ними розпорядитися.

Коли Я довідався про існування цього центру, у Мені запалало бажання потрапити туди.

Мене прийняли на навчання, і саме тоді Я став на реальний шлях розвитку Себе як свідомості через практичні техніки.

Я пройшов початковий етап роботи, що включав вивчення принципів саттвічного харчування, очищення енергетичних систем тіла, також вправи для тіла й розвиток здатності переміщати концентрацію свідомості в різні частини тіла.

На наступному етапі Мій наставник навчив Мене випромінювати любов із грудної клітки й обіймати простір навколо — ліс,

гори… Я обіймав Собою-Серцем природу — і довго перебував у цьому стані. У ньому Я пізнав *спокій* у ще більшій його повноті.

Далі Я *ріс свідомістю* в цих станах *спокою* — серед наповнених *тишею* гір.

… Але в монастирі змінився настоятель. Порядки стали суворими, жорсткими. Я жахався думки, що повинен буду провести в цих стінах усе Своє життя... Я втік і почав мандрувати...

І п'ятим Моїм учителем стало *життя*.

Я дуже багато тоді довідався. Я побував у різних даоських і буддійських монастирях і дивився на життя людей, що живуть там, на їхній радості і печалі.

Я легко заробляв на життя знаннями, отриманими в процесі свого навчання. Я міг написати прохання, або запропонувати цілющі трави від багатьох хвороб, або виконати будь-яку іншу роботу... Я бачив безліч різних людей. Я пізнав ту любов, що може з'єднувати в єдності душ — чоловіка й жінку... Я набув безцінного досвіду життя, що дозволило Мені згодом навчитися розуміти дуже багато чого...

Але одного разу Я почув усередині *тиші* голос, що пропонував Мені повернутися додому, бо незабаром помре Мій батько.

Я повернувся, але не зміг його зцілити... І залишився спадкоємцем величезного багатства.

… Я вирішив побудувати Свій монастир, поєднавши в ньому все краще, що бачив у мандрівках. Я вибрав місце дивної краси, найняв будівельників.

Незабаром до Мене стали приєднуватися і ті люди, які були натхненні Моїми планами. До Мене прийшли Мої товариші по навчанню, і кращі Мої вчителі.

Я горів ідеєю створення найчудовішої обителі! Робота кипіла. Я *пишався* Своїм дітищем!…

І шостим Моїм Учителем стала *смиренність*.

… В обитель прийшов один мандрівник...

Усім, хто приходили тоді до Мене, усе в новому монастирі подобалося. Я *з гордістю* показував те, що було зроблено, і розповідав про Свої плани…

Але цей Мій гість дивився... і лише здивовано знизував плечима...

Нарешті, він сказав:

— Але тут немає головного: тут немає Бога!

... Бог тоді говорив вустами цієї людини.

... Мандрівник пішов. А Я залишився... *у руїнах Моєї гордині...*

Більше ніколи Я не дозволяв зарозумілості засліплювати Мені очі...

Я хотів створити прекрасну обитель — *обитель Любові*. Це можна було зробити тільки з Богом, тільки для Нього. А Я це робив для кого?...

Більше того, Я тоді закинув медитації, які вважав необов'язковими для «начальника»...

І сьомим Моїм учителем стала медитація[216].

Я поставив перед Собою ціль — пізнати Споконвічного! І почав шукати Його з усією пристрасністю! Я забув про все інше! Я тепер ішов — тільки до Нього!

Медитація стала способом переборювати відстань, що відокремлює Мене від Нього...

І тоді Він — Єдиний, Споконвічний, Всюдисущий — дозволив доторкнутися до Себе!

Я був вражений...Я злився з Ним! Я пізнав *Споконвічного!*

Я поринав у Нього знову і знову. Я проводив дні і ночі в медитаціях Злиття. Я був вражений Його Величчю і Любов'ю!... Я хотів тільки одного: залишитися назавжди в Ньому!... Я прагнув знайти ту повноту стану Нірвани, яка б не ніколи зникла...

... Але одного разу, коли Я йшов по монастирю, *Він* почав вказувати Мені... на запустіння, виникло тут із тих пор, як Я став бачити у Своєму житті тільки медитацію...

Він показував Мені Моїх людей... Чим тільки вони не займали свій дозвільний час!...

---

[216] **Тут Лінь має на увазі якраз вищі медитативні щаблі. Більш ранні медитативні тренування в Його житті почалися з раннього дитинства — з медитацій злиття з красою живої природи.**

Позбавлений Моєї уваги монастир став подібний до саджанця молодого деревця, який починає засихати...

Споконвічний корив Мене:

— Нехай твоя любов до Мене проросте любов'ю і турботою про кожну істоту! Тільки тоді ти станеш Великим Учителем! А поки — соромся того, що позбавив Моїх дітей любові і турботи!...

І тоді восьмим Моїм учителем стала *турбота*.

... Потім у Мене були учні, їх було багато...

... Мій шлях далі був простий. «Під впливом» тих, кого Я тримав на Своїх руках, Я Сам поринав усе глибше в Обитель *Споконвічного — Головного Вчителя* і для Мене, і для всіх людей.

А Він говорив Мені:

— Ти сам повинен іти завжди тільки в Мене! Але Я — тобою — піду до інших Моїх дітей: тих, кого Я довірив твоїй турботі!

— Розкажи: як Ти їх учив?

— Любов розвивається в душах через *їхню* допомогу іншим істотам в усьому доброму — і у великому, і в малому. Техніки медитацій дозволяють доторкнутися до *нового*, але це *нове* переходить у буття людини тільки в любові-даруванні, у коханні-служінні.

Так учив Мене Бог.

Саме через турботу про Своїх учнів Я навчився відчувати і бачити людей так, як це робить Він. Я навчився дивитися Його очима — і бачити той крок, що кожна конкретна людина може зараз зробити. Я ніколи не говорив: «Іди туди! Роби так!» Але Я давав завдання, виконання яких ставило учня перед необхідністю робити чергові дії з перетворення себе. Учень сам приймав рішення, сам робив відповідні зусилля — і брав новий щабель у своєму розвитку. Його вели тільки його любов до *Споконвічного* і його любов до всіх істот.

Я допомагав усім, хто просив Моєї допомоги і приймав Моє керівництво.

Хтось із Моїх учнів викладав камінчиками доріжку до ставка для медитацій — щоб кожний, що йде до того ставка, насолоджувався рукотворною гармонією... Або ж учень навчав медитативним прийомам інших учнів... Завдання завжди було складним, але ви-

конуваним. Були потрібні напруження сил душі і спокійне горіння любові — для будь-якого такого кроку до *Світла*.

Зовсім не кожний Мій учень пізнавав *Споконвічного*, але кожний робив свої кроки на цьому Великому Шляху.

Подібно тому, як копають колодязь, Я розкопував «щільні породи» душ, оголюючи їхнє загальне *Джерело*, щоб Мої учні втамовували спрагу пізнання.

Подібно тому, як відчиняють вікна, щоб зовнішнє світло проникало всередину, — так і Я відкривав душі *для набуття Вічного Світла*. І потім це *Світло* — через серця Моїх *учнів*, що розкрилися, — уже лилося ззовні до кожної істоти.

І Душа, що досягла Вищої Межі, продовжувала Своє Служіння вже зі Споконвічного Плану Вселенського Буття. Кінець людського Шляху ставав для Неї Великим Початком нового — Божественного — Буття.

... Так Я ростив душі, збираючи мудрість століть і сіючи знання, — щоб *Споконвічний* міг зібрати плоди мудрості.

Я дарував любов і сіяв насіння її — щоб квіти любові — своїми пахощами — радували всіх, щоб її плоди приносили насіння і давали нові сходи! Я давав силу всім, хто ріс правильно.

— Розкажи, будь ласка, як Ти навчився матеріалізації і дематеріалізації?

— Ніколи не прагнув Я до оволодіння матеріалізацією і дематеріалізацією. Я просто зрісся зі Споконвічною Свідомістю до того ступеня, що Моя фізична форма стала подібна до «виступу» Його Обителі в матеріальний світ. Моє тіло зрослося зі *Споконвічним* настільки, що Йому не важко було відтворити цей тілесний вигляд на матеріальному плані в будь-якій його частині — там, де це потрібно було Йому.

Я став *Одне* з Океаном *Споконвічного*. Його Воля проявлялася через Моє тіло. Його Слова виходили з Моїх вуст. Його Очі дивилися з Мого тіла. Його Мудрість стала Моєю Мудрістю. Його Спокій став Моїм Спокоєм. Його Любов стала Моєю Любов'ю. Його Турбота стала Моєю Турботою.

... Плоть людини повинна бути вільною від «я», щоб у неї міг увійти Він. Це здійснюється через велике таїнство *Злиття, Зрощення*.

Коли Індивідуальність, що досягла Досконалості, співрозчинившись, залишається в Споконвічному — тоді тіло вже більше не належить сансарі[217].

Очі, які дивляться в глибинах Цілого, дозволяють тоді Споконвічному дивитися і крізь очі твого тіла.

Руки Свідомості, які набули здатність діяти зі *Споконвічного*, дозволяють тоді й рукам тіла наповнитися силою *Всевишнього*.

А твоє *безкрайнє Серце* стає тоді навічно скріпленим з *Єдиним Серцем* усіх Нас.

Усе це розкриває *Прохід*, через який і інші свідомості вливаються в *Споконвічний Океан* і стають також Ним...

Буддисти називають це Нірваною, станом Будди, Звільненням.

— Ліню, скажи, будь ласка, кілька слів для початківців...

— Нехай *тиша* ранкового спокою і ранкової свіжості торкнеться кожного серця! По-корейськи, це звучить як «чосон», це — назва Моєї країни, це — ім'я Мого народу...

Ще Я скажу про роботу *руками свідомості*. Я так само, як і ви, завжди особливу увагу приділяв роботі *руками свідомості*, навчаючи учнів.

Для чого годиться на Землі людина без рук? Пояснювати не потрібно. Також і для життя в тонких світах: щоб повноцінно жити — допомагати, працювати, любити — необхідні цілком розвинені *руки свідомості!*

Руки фізичного тіла починаються від грудної клітки тіла, в якій розташована чакра анахата — «грудна *клітка душі*». У ній спочатку «томиться» духовне серце.

Але серце — в своєму прагненні *дарувати* — виривається з неї. Із цього-от моменту й починається правильне зростання душі, що поступово стає більшим і *вільним* духовним серцем. І його діючими органами, як і в матеріального тіла, стають *руки свідомості*. Ці *руки* єдиносутні йому. Вони теж складаються з любові.

Від уміння діяти *руками свідомості* залежить здатність переміщатися еонами багатомірного всесвіту, а згодом — і міцність Злит-

[217] Матеріальному світу, у якому відбувається — у втіленнях — дорослішання душ.

тя зі Мною і перебування в Мені. «Безрукі ледарі» не можуть втриматися в Моїх Вселенських *Глибинах,* не можуть розчинитися в Мені: вони просто «спливають на поверхню», як пробки…

Бог — Найбільший Трудівник у всесвіті, і мільйони *Його Рук* з *Єдиного Вселенського Серця* постійно піклуються про всіх живих істот: обіймають, пестять, гладять, підтримують, живлять, зціляють, розчиняють, захищають, допомагають, дарують, учать…

Навчитися працювати *руками свідомості* зараз, поки є тіло, набагато легше, ніж після розутілення. Це — так, тому що, працюючи *руками свідомості,* можна відчувати їхній зв'язок з руками фізичного тіла. Причому, якщо руки тіла — вмілі, сильні, працездатні, то це значно допомагає розвитку і *рук свідомості.*

… Розмір, форма і функції Божественних *Рук Свідомості* можуть бути різними.

Вони можуть бути і Променями Атмічного Світла, що виходять із Обителі Творця, наприклад, при зціленні — для точкового, потужного впливу.

Або це можуть бути величезні *Руки Божественного Махадубля,* які можна простирати на будь-які відстані, діставати до будь-якої точки на поверхні планети — щоб надати допомогу тому, хто в її потребує.

Можна Руками Свідомості з Обителі Споконвічного зцілювати, підводячи «Завісу»[218] до тіла людини, і потім акуратно, лише кінчиками Пальців, очищати уражені хворобою ділянки організму.

Руки можуть бути подібні й до сяючого Променя Радості і Блаженства — коли потрібно миттєво підтримати людину в її добрих починаннях.

Божественні Руки можуть пестити, занурювати в Серце Абсолюту, даруючи спокій і життєву силу, даючи відпочинок втомленим і змученим душам, спрямованим у Мене.

Бог трудиться завжди, не покладаючи Своїх *Божественних Рук!* У цьому — Життя Споконвічного. Через це, зокрема, просувається Його Еволюція!

---

[218] «Завіса» є межа між Обителлю Творця — і всіма іншими еонами (див. *Євангеліє від Пилипа*).

* * *

— Медитація — це перебування перед Ним.

Медитація — це засіб пройти у Нього.

Медитація — це спосіб Злиття з Ним, коли індивідуальне може доторкнутися до Нього, пізнавати Його, розчинитись у Ньому.

Стан Істинного Буття є зникнення всього іншого, крім Нього. Це — стан Його Життя, Його Любові, Його Еволюції...

Життя в Мені — це Нескінченна Свобода! Свідомості, що живуть у Мені, не несуть на Собі тягар кайданів, що накладаються «проявленим» світом.

Щоб стати Мною, треба навчитися бути *вільними* тут, на Землі. Душа, що звикла до життя раба, — не в змозі влитись у Мене!

Я — Нескінченний! Я усвідомлюю Своє Буття відразу в усій повноті. Злитися зі Мною — це означає жити Моїм Життям, а не «вирвати» собі шматочок райського буття.

Живіть Мною — в усій Моїй повноті!

І ще:

До Досконалості треба йти твердо й наполегливо! Хто готовий так працювати, того Я супроводжуватиму всюди і допомагатиму, щоб пізнати в усій повноті Ніжне Дао і стати Ним!

Мокша Дхарма

— Я був одним з особистих учнів Гаутами Будди. Але також застав уже хвилю розшарування буддизму.

Ще за того життя — плюс до всіх інших необхідних прийомів розвитку себе як свідомості — Мною була дана обітниця *не згадування про себе і не говоріння про себе* — щоб залишилася тільки Споконвічна Свідомість!

У цілому Я досяг повноти Нірвани.

Ясін

Одного разу, багато років тому, ми йшли, ведені Ісусом, по одній з лісових доріг. Раптом перед нами — піраміда Живого Божественного Світла-Вогню! Ще один Божественний Учитель!

Вітаємо Його й запитуємо:

— Як Тебе звати?

— Ясін.

... Ясін-Бог... — це словосполучення запам'яталося мені ще з дитячих казок... Інші *асоціації: ясний*, дерево *ясен* — із прозорою кроною; радісна, сонячна рослина...

... Ми потім багато разів насолоджувалися перебуванням у Махадублі Ясіна, співналаштуванням з Ним... А багато років по тому знайшли ще два Його ж Махадублі за кілька десятків кілометрів від першого. Один із них виявився на місці колишньої фінської садиби... А інший — на великій галявині над високим обривом, під яким розташовувалося маленьке лісове озерце.

На всіх цих місцях ми багато разів училися *бути* Божественним Вогнем і проробляли з Нього свої тіла...

... Зараз, багато років по тому, після першого знайомства з Ясіном, ми знову в гостях у Нього — щоб попросити Його розповісти про те, як Він Сам колись духовно розвивався: від простої людини — до того Божественного Ясіна, Якого ми тепер знаємо.

Ясін пропонує:

— Пішли!

... Ми рухаємося — великими антропоморфними свідомостями —доріжкою серед залитих сонячним світлом полів. Можна переміщатися, торкаючись ногами дороги, можна «іти» *над* нею, а можна — і *під* дорогою: адже стоншена свідомість легко проникає крізь будь-які матеріальні об'єкти, зокрема і «земну твердінь»...

Ясін нагадує, як колись Він учив нас переміщатися в *Ясному Світлі* за допомогою рук свідомості. Долоні таких рук (будь-якої довжини) розташовуємо широко там, де хочемо опинитися. Потім руки укорочуємо — і опиняємося духовними серцями саме там... Адже духовне серце розташоване якраз між руками, що відходять від нього...

Такі тренування з переміщення в просторі прекрасно сприяють набуттю навичок буття чистою свідомістю, вільною від фізичного тіла і взагалі від залежності світу матерії.

Ясін тоді вчив:

— Уяви, що твоє тіло зараз померло. А ти — є! І можеш існувати цілком — без нього!

... А ще можна було *пропливати* крізь своє тіло скільки завгодно разів і з різних боків, вишукувати в ньому енергетичні несправності — і відразу їх усувати руками свідомості...

Ясін учив:

— Тіло повинне стати настільки ж прозорим, як і Свідомість Споконвічного Плану. Тоді воно вже остаточно не заважатиме зростанню тебе як свідомості — у Споконвічному Плані вселенського буття...

... Чим для нас є важливою робота всередині Божественних Махадублів? Не тільки тим, що тут — дуже легко спілкуватися з Богом! Але й тим, що тут Божественна Свідомість незрівнянно інтенсивніше проявляє Себе. І тому в таких місцях дуже просто *співналаштовуватися* з Ним, *зливатися*, стаючи Ним, привчати себе до буття Ним, «кристалізуючи» у Ньому себе.

Неспроста Божественні Вчителі називають такі місця, де розташовані Їхні Махадублі, — Своїми *робочими майданчиками*.

Адже *злиття з Богом* починає здійснюватися саме зі Злиття з конкретними Божественними Вчителями. І цьому найлегше вчитися саме в Їхніх Махадублях.

Повторю це саме іншими словами: якщо я повністю входжу в Нього і вже не сприймаю ні свого матеріального тіла, ні взагалі матеріального плану і всіх інших планів, крім Божественної Свідомості — то це і є якраз Злиття, хоча поки що у порівняно невеликому об'ємі простору.

Але цей об'єм може зростати — аж до вселенських масштабів — якщо продовжувати тренуватися...

... А зараз Ясін продовжує:

— Я втілювався в Древній Русі ще до появи там християнства, втілювався кілька разів.

Але Служіння Моє не обмежувалося допомогою людям лише з утілених станів: Я допомагав їм завжди.

Я почав Моє Служіння на цій землі, коли люди тут жили ще племенами-громадами, не об'єднаними під чиєюсь владою в єдину державу. Я працював з ними, передаючи необхідні для правильного розвитку ідеї — через сказання і повір'я, вселяючи вірні думки, підтримуючи в них потрібні емоції — особливо в лідерах, старійшинах: у тих, до кого прислухалися, за ким ішли люди. Так Я впливав на розвиток світогляду народу, формував характери людей.

За давніх часів ці землі населяли люди із зовсім іншим характером, ніж у сучасних жителів Росії. Їхніми головними якостями були спокій, ненасилля, доброта. Вони вміли жити серед природи і дуже гармонійно взаємодіяли з нею. І природа забезпечувала їх усім, чого вони потребували. Саме гармонія взаємодії із природою була однією з головних складових культури життя того народу.

Таке спілкування з природою, а також добре, ненасильницьке ставлення одне до одного — допомагали цим людям зростати з відчуттям щастя, радості життя. А доброзичливість і взаєморозуміння, ніжність і лагідність у стосунках між ними не дозволяли «бруднитися» — негативними емоціями і ворожнечею — душам, ускладнюючи їхні долі.

Щастя в житті забезпечується зовсім не технічними досягненнями цивілізації. У тих племен не було й малої частки досягнень сучасної техніки, і в чомусь їм було в багато разів складніше. Проте вони жили з відчуттям *свободи* і *щастя* — на відміну від сучасних росіян.

Життя людей у сучасному технократичному суспільстві виявилося «скованим» і далеким від щастя і свободи. І причина цього криється у прагненні людей забезпечити передусім матеріальну складову життя — в надії, що саме матеріальне благополуччя принесе щастя.

Але щастя — за самою його природою — походить не від чогось зовнішнього, а від внутрішнього. Щастя — це стан душі. Тому бути щасливим може лише той, хто живе не турботами тіла, а істинними устремліннями душі!

У древніх русичів, наголошую, були інші цінності, ніж у сучасного суспільства: гармонія спілкування з природою, ненасилля у

взаєминах одне з одним, повага до свободи кожного — і це робило їх щасливими, вільними людьми...

... Одне з останніх Моїх утілень було на території сучасної Костромської області.

У ту пору там жили прекрасні люди — чисті душами. І зовнішній вигляд їх був теж надзвичайно гарний: гармонійно складені тіла, світле ледь кучеряве волосся, що обрамляло ніжні овали облич, і очі, в яких було видно глибину, чистоту і ясність.

Жили вони громадами, що складалися з декількох родин. Жили — ясно і чисто, у гармонії із природою. Це було нормою, самим укладом життя.

— А звідки в Тебе таке ім'я — *Ясін?* Я читала, що *Ясін* — це арабське ім'я. Ти втілювався і серед арабів?

— Ні. Але люблю і всіх арабів теж, як Своїх дітей, і завжди готовий допомагати їм пізнавати Бога: Аллаха, Сварога, Небесного Отця — різниця тільки в словах, а суть одна.

А ім'я Ясін означає *Ясне Світло*. Це — Те, Що Я пізнав і Чим став, коли досяг Злиття із Творцем.

— Ясіне, але Ти ще не розповів нам про те, як саме Ти осягав Творця...

— Це було в одному з Моїх давніх утілень, коли Я був приведений Сварогом[219] в одну з Його лісових шкіл.

Спочатку нас там учили розчинятися в енергополях рослин — весняних берізок, ясенів, тополь. Потім — впускати в грудну клітку *ясне світло* ранкового сонечка, наповнювати ним усі чакри, проводити його по основних меридіанах. «Сонячна» чистота повинна була наповнювати все тіло, роблячи його сяючим і майже прозорим, — тоді можна було просуватися далі.

А далі — тривала робота теж так само, як у вас: ми вчилися розливатися духовними серцями над просторами озер і полів, «зникати» у тиші лісу...

Потім пізнавалися Брахманічні й усі інші шари Абсолюту — за допомогою Ассиріса та інших Божественних Учителів.

А на вищих, заключних етапах, нам пропонували заповнювати собою образ *Древа*, гілки якого простиралися в матеріальному

[219] Сварог — слов'янське іменування Творця.

плані, стовбур пронизував глибинні тонкі простори, а потім ми свідомостями «проростали», як коріння, в Обителі Творця.

Ну, а що далі — ви знаєте й без Мене.

... Така Моя біографія. Тепер вам усе *зрозуміло?*

— Спасибі Тобі! Так!

Ассиріс

Подібна до сонця куля найтоншого золотавого Живого Світла, розміром вище найбільших беріз, легко видима *очима свідомості*, колись вийшла з *Океану Творця* й тепер спочиває над поверхнею Землі. Вона пронизує Божественною Ніжністю ліс. Це — *місце сили* Ассиріса, Його *робочий майданчик* для навчання втілених учнів.

— Розкажи нам, будь ласка, про Твоє минуле!

— Спочатку обійми Мене ззовні і будь Мною всередині!...— сміється Ассиріс.

... Ми зливаємося. Тепер є тільки Він...

Потім Він починає Свою розповідь:

— Колись, дуже давно, Я піднімав дві «хвилі» духовності на Землі. Одну — на території древніх Ассирії та Персії, задовго до утвердження там ісламу, іншу — на землях Русі, ще до християнства.

Обидві ті «хвилі» Я підтримував зі Свого невтіленого стану.

Люди шанували Мене як *Бога Сонця* або *Бога Вогню*. Зазвичай Я приходив до учнів у формах, подібних до *Сонця* або *Божественного Вогню*. І лише іноді Я приймав ненадовго вигляд пастуха або мандрівника — вигляд, видимий звичайним людям.

Я не народжувався і не вмирав у плоті в цій Кальпі... Але діяв через *Моїх Дітей*, Які легко сприймали Мене...

Я вчив поклонятися не Сонцю або вогню — але Єдиному Отцю, сущому в усьому... Я продовжую робити це й зараз.

Методи, які Я пропонував, найточніше відображені у ваших «Трьох етапах центрування»[220]. Це були саме три принципові стадії розвитку, на яких учні послідовно привчалися жити.

[220] Йдеться про створений нами фільм «Місця сили. Три етапи центрування».

Спочатку *духовне серце* будь-якої людини повинно розвиватися у звичайному житті. І тільки той, хто стає абсолютно стійким у станах любові-дарування, — одержує можливість подальшого зростання в умовах духовної школи, яка володіє серйозними езотеричними методиками.

Лише після цього — на першому етапі навчання в тій Моїй Школі учнями освоювалося розширення *духовним серцем* над поверхнею Землі і потім — *розчинення свідомості*.

Другим етапом було життя в стані *духовного серця*, сполученого із «*Серцем планети*». На цей етап зазвичай витрачалося не одне втілення душі... Були і перші дотики до Творця.

На третьому етапі — пізнавався Творець.

І потім всі ці три центри відчуття себе з'єднувалися *Променем Сонця Бога*, що проходить через фізичне тіло людини. При цьому центр, з якого виходив Промінь, був *Серцем Абсолюту*...

Коли цей Промінь ставав постійним атрибутом Душі, єдиносущої Творцеві, то Той, Хто Дійшов, ставав *Сином Бога* або *Дочкою Бога*. Це була повнота Самореалізації душ.

Про подальші кроки Я поки що не говоритиму. Але хотів би розповісти про інше...

Я хочу розповісти про Любов Бога, про безумовність Божественної Любові.

Ця Любов подібна до світла Сонця, яке світить для всіх однаково, всім дарує тепло... Така природа Сонця — світити... Природа вогню — бути яскравим і гріти, природа цукру — бути солодким, природа Сонця — світити, а природа любові — дарувати!

Наголошую: природа любові — дарувати себе іншим!

Любов — це стан буття Бога...

І Бог — світить: із Себе, Собою!

Хтось із людей тягнеться до *Світла*, хтось іде в тінь... Але і ті, й інші мають життя від Нього!

Треба вчитися бути *Світлом Любові Бога!*

Треба жити, будучи не тілом, а *Світлом, Що* Дарує! Треба *світити Любов'ю* — і тоді поступово відбувається повне перетворення в Непомутніння і Чистоту *Ясного Світла Творця!*

… А зараз Я змалюю вам два останні щаблі Шляху. Перший — це «програма-мінімум», другий — «програма-максимум».

… Атрибути Воїна Духа — *Щит* і *Меч*.

Життя в матеріальному світі для Воїна Духа — це життя на полі бою.

Для того, щоб стати незалежним і недосяжним, щоб не бути втягненим у кипіння «земних» пристрастей, щоб знайти відчуженість, — Воїн Духа знаходить Щит[221].

Але за цей *Щит* треба боротися. Воїн Духа одержує його в результаті тривалих років завзятої щоденної, безперестанної боротьби за Досконалість.

Володіння *Щитом* означає вміння жити в *Серці Абсолюту,* за «Завісою», набагато глибше того світу, в якому клубочаться вихори пристрастей. Із самої *Глибини* сильними руками Воїн Духа піднімає «Завісу» — як нескінченний за розмірами *Щит,* роблячи Себе невразливим. Адже це — *Щит* Самого Творця. Він — не пробивається ані пристрастями «земними», ані ненавистю ворогів, ані мирською суєтою.

Але можна досягти й більшого. Той, хто привчається міцно жити в постійному Злитті з *Безмежністю Споконвічного,* хто остаточно розташовується під *Щитом* Своїм Нескінченним Серцем, Яке нероздільне із Серцем Абсолюту, із *Сонцем Бога,* — тому буде дарований *Меч*.

***Меч* — це єдиносущий *Сонцю Бога* Божественний Промінь, *який* не змінює своєї первозданної тонкості і який направляється із Самої *Суті Всього* — у Творіння.**

***Меч* — означає здатність у всій повноті творити Волю Творця на Землі. Це — подарований Отцем Скіпетр, знак *Царської Влади*. Це — *Намір Творця,* це — вся Міць *Споконвічного,* сконцентрована в Єдиному Промені, спрямована в світ Творіння і яка безпосередньо передає будь-якому об'єкту Волю Творця. Творець говорить: «Бути!» — і це відбувається!**

— Що Ти порадиш конкретно зараз нам?

— Які б події не відбувалися навколо тебе на матеріальному плані — зіставляй їх з Нескінченністю Життя в Мені.

---

[221] **Про це саме, хоча дещо іншими словами, йдеться в Агні-Йозі.**

І друге: потрібно надихати людей на служіння Мені! Потрібно запалювати їхні серця ідеями служіння Богові!

* * *

— Як вдавалося Тобі збирати стільки учнів — настільки перспективних?

— Збирав «по всій Землі», з усією європейської частини Росії, посилаючи «гінців» із числа перспективних учнів.

— Я бачу майже 50.

— Це — тільки мала частина. Подивися глибше: там — сотні Учнів, Яких Я протягом століть виховував тут.

— Протягом кількох втілень?

— Так.

— ... Втілень — учнів чи Твоїх?

— Виховував через тіла Своїх учнів. Сам Я був тут вічно.

Але потім... все краще російське пішло на спад...

— Ти працював тут, у цих місцях? Тут були Твої лісові школи?

— По всій землі Російській була Моя Школа! Протягом століть Я піднімав одну хвилю учнів за іншою, зрощуючи перспективні душі!

— Як люди готували себе до цього?

— Я їх «пас». У той час тут було переважно сільське господарство, оброблення земель. Була створена тотальна мережа, розсіяні лісові школи, де Я навчав усьому, чому треба, збираючи в них кращих людей.

Тут, де ми перебуваємо зараз, ашрама не було. Найбільша концентрація найкращих людей була в районі Поволжя. Там, де були ліси, — були і школи. Тому Я так і називаю їх: лісові школи.

— Які, все-таки, методи навчання Ти використовував? Чи вивчалися чакри, меридіани?

— Безсумнівно, так. Пояснював суть структури Абсолюту і методи розвитку себе. «Як» і «що» — про це Я вже розповів, в основному.

Приводь людей сюди, щоб кожний відчув Мене, Мою Суть, так само, як і в Лао!

— Чи можна називати Тебе — Сварогом?

— Сварог — це узагальнена назва. Це не було ім'ям конкретного Божественного Вчителя. Це — еквівалент ймення Бога-Отця, Творця.

Приводь людей сюди! Тут Я яскравіше проявляю Себе, ніж на відомому вам місці першого знайомства. Я проявляю Себе тут у всій повноті!

— Як вдалося домогтися такого прекрасного результату: стати Частиною Творця — багатьом Твоїм учням?

— Головне — це добре знати те, що пізнали і пізнаєте ви. І тоді після кінця життя тіла — усе стає нормально! Якщо все це добре запам'ятати, то нічого більше робити особливо і не треба: все відбувається природно, саме по собі

... Якби ти написав про Мене книгу «Древня Росія — країна Бога»?! Ця книга могла б створити маленький заділ для того, щоб зібрати навколо тебе перспективні душі. Протягом багатьох років маленький паросточок почав би визрівати. Написав би про те, що не моління в храмах, а розвиток себе — складає головну суть перетворення із простої людини на Бога! Серед квітів, співочих птахів, листя, що шелестить на вітрі, або серед весняних бруньок, що прорізуються листочками, — потрібно знайти Головну Суть Буття!

А тепер поговоримо про інше.

Вішну є весна!

(Жартуючи): Я взяв би тебе в подорож по місцях Моїх ашрамів, але в тебе немає навіть грошей на дорогу, тому книгу «Ашрами Вішну» доведеться написати комусь іншому. Ще — «віз» потрібен був би, на якому можна їздити!

— Вішну — відоме в Древній Русі слово?

— Так. Вішну й Ассиріс — це різні слова, але позначають одне і те саме: Весну і Сонце, Що Сходить.

— Яким ім'ям Тебе називали на Русі?

— Ассиріс — це головна Моя Суть як Бога. Вішну... — також. Вішну — Весняний — Весна... Вішну-весна — це всього лише трансформація слова.

Я подібний до Сонця! Я свічу завжди!

Тінь і світло, день і ніч існують для тебе, тільки поки ти живеш на Землі, відчуваючи себе лише як тіло...

Сонце ж дарує світло завжди! Схід і захід — це тільки результат обертання Землі. Там, де лежить її власна тінь, — ніч, там, де погляд звернений до Сонця, — день!

Я — подібний до Сонця! Я — завжди — СВІТЛО, ЛЮБОВ, СПОКІЙ!

Уся тінь, уся подвійність — перебувають усередині людей.

Я ж — свічу на всіх однаково.

Але одні тягнуться до Мене і ростуть у теплих променях Моєї Любові.

Інші ж ховаються в тіні, не в силах винести Вогню Моїх Дотиків. Але і вони живляться від Мого Світла.

Стань Сонцем Моєї Любові!

Люби — як Я!

Тільки даруючи Мою Любов, ти можеш учитися бути Мною!

Як Сонце посилає свої промені, так і Я завжди посилаю Своїх Синів і Дочок на Землю.

Древня Русь була родючою нивою Бога саме завдяки збереженню моральних Божественних законів — законів любові. Мені довго вдавалося зберігати знання про Вище у Моїх Школах. Душі втілювалися в ті умови, де вже існували знання про Шлях. Школи очолювалися Божественними або майже Божественними Душами. Кожна така Душа, подібно древу, сходила над Землею і підтримувала вже існуюче вогнище духовності.

До Шкіл відбиралися для навчання вищим езотеричним методам — тільки зрілі душі. Критерієм слугувала здатність уже розвиненої свідомості саме по-серйозному мислити. Розвинене духовне серце — це вважалося необхідною, але не достатньою умовою.

Тоді на Русі домінувало натуральне господарство. І духовні Школи були майже позбавлені турбот про їжу, бо сільські громади підтримували їх матеріально. А люди тих громад одержували від Шкіл допомогу вищими вміннями в попередженні посух і неврожаїв, у зціленні від хвороб, у навчанні дітей... Ті громади, при

яких були Школи, існували з ними як єдиний організм, як єдина родина.

... Ті, Хто приходив з Мене, працювали, насамперед, з уже зрілими душами, яким не потрібно було розвивати інтелект через наповнення розуму інформацією... Механізм розвитку здатності свідомості мислити був для тих людей дещо іншим. Це було схоже на те, що розповідається про давньогрецьких філософів, які через медитацію осягали будову багатомірного всесвіту, сферичність форми нашої планети тощо. Тобі ж зрозуміло, що існують різні варіанти дослідження будь-якої проблеми свідомістю: починаючи з інформації, що приходить від власного міркування, — і закінчуючи Одкровеннями і безпосереднім дослідженням розвиненою свідомістю, наприклад, шарів багатомірності. Твоя розмова зі Мною зараз — теж приклад такого пізнання. Іншим прикладом буде подарована Мною медитація.

Здатність плідно мислити розвивається щонайкраще на тлі споглядального спокою.

Багато дітей росли саме в Школі. Завдяки міркуванням про природні явища, різні живі організми — дитина вчилася мислити; дорослі лише спрямовували, підправляли цю роботу свідомості. Будь-який жучок, птах під час польоту, жива чи суха гілка дерева — могли стати навчальним посібником для розуміння життя і смерті, скріпленості свідомості з матеріальною оболонкою, відмінності і подібності форм життя...

Це був перший етап навчання.

І потім було дуже легко пояснити такій душі, що Бог — Живий! — є присутнім скрізь і завжди, безпосередньо тут і зараз! І що кожний несе відповідальність перед Ним за будь-яку свою думку, за кожний учинок.

Далі легко і швидко учні переводилися на сприйняття багатомірності простору. До матеріального плану було прикріплено дуже мало індрій. Перенаправляти індрії душі на пізнання нематеріальних планів, на спілкування з Божественними Душами — Мені тоді було дуже легко!

Саме спілкування душі з Богом — невтіленою Божественною Свідомістю — було основою навчання. Завдяки цьому Я міг легко давати уроки кожному. Від втілених учителів було потрібно лише підправляти процес, пояснювати основні прийоми, не більше. Учи-

телем був Бог! І занурення в Глибини Мене було настільки ж плавним, неспішним і природним, як усе життя. Це було дорослішанням дітей у Божественній Родині. Причому ніхто не ставив на меті прискорення цього дорослішання.

Пам'ятаєш, Я наводив такий образ: щоб перепливти потужну річку уплав або на човні, потрібні безперервні зусилля, потрібно гребти: інакше не досягнеш іншого берега, потонеш. Таким був ваш духовний Шлях зараз. Тоді ж — світогляд і устрій суспільства дозволяли існувати ніби широкому мосту. Коли є такий міст, то можна йти, не поспішаючи, над бистриною, не боячись течій і порогів. Саме правильний устрій суспільства дозволяє зробити Шлях до Бога — мостом, ідучи по якому, можна безпечно перетнути бурхливу річку сансари...

Нгомо

«Кожен день — це маленьке життя»
М. Горький.
«Кожне життя — це хвилина зі шляху душі»
Нгомо.

Із Нгомо ми знайомі дуже давно. Він був одним із перших Божественних Учителів, що брали участь у становленні і розвитку нашої Школи.

У Нього є кілька улюблених лісових місць.

Це — і невелике болітце серед соснового лісу, покрите килимом м'яких зелених мохів. Тут Він, зокрема, показував нам особливі африканські танці. Його величезне Тіло Свідомості тоді м'яко і граціозно рухалося в ритмі африканських мелодій, наповнюючи нас радістю і силою Божественної Любові.

Це — і місця, де Він у Своїх Махадублях, що розкинулися на кілометри, розкривав нам — із року в рік — таємниці подальшого духовного зростання.

— Ми дякуємо Тобі за велику Любов, за знання, що даруєш нам! Розкажи, будь ласка, про Себе: про те, як Ти Сам доростав до Божественності, як живеш зараз...

— Добре, слухайте...

Колись Я був астраханським татарином, ненавидів євреїв. Потім — відповідно до закону карми — астраханським євреєм, боявся і ненавидів татар і всіх мусульман. Після цього втілювався на Кавказі азербайджанцем — і ненавидів усіх вірменів. Потім — вірменом — і ненавидів усіх азербайджанців...

Але от, після всього того кошмару було втілення, що і принесло Мені — набагато пізніше — Божественну славу. Африканське втілення тут ні при чому: в Африці Я втілювався потім, будучи вже Божественним.

«Свята Русь» Мені також дуже добре знайома... Я був старцем при православному монастирі. У тому втіленні Мене і торкнувся Своїм Крилом Любові Ісус Христос. Саме тоді Я все зрозумів!...

Так, Мій духовний Шлях почався саме в Росії, у православ'ї. Я тоді освоював методи ісіхазму.

Володимире, ти — перший, хто зрозумів Мою Суть! І Я тобі за це дуже вдячний! Я зроблю все для того, щоб зберегти це знання для людей на Землі!

... Мій шлях був настільки довгим, що виникла потреба в багатьох утіленнях, аби очиститися від тягаря минулого — і лише потім злитись із Творцем всього проявленого всесвіту. Відповідно до закону карми все те Моє зло поверталося в Мою долю... — доти, поки не проживалося Мною Самим повністю усе, що Я колись бажав іншим...

... Колись Я жив на березі Волги... Я був перевізником. Річка багато чому навчила Мене... Я перевозив людей з одного берега на інший, кожного — у той бік, куди він тримав шлях. Річка носила Мій човен, річка вчила Мене мудрості і спокою. Багато людей Я перевіз, дуже багато довідався від них тоді...

Я колись уже говорив вам, що жив під «містом-Журавлем». Але не шукайте його на карті... Журавлі жили на даху Моєї хати, Я жив під їхнім містом...

... Той, хто день у день бачив, як живуть журавлі, більше ніколи не буде людиною зла. Подібний до танцю — їхній політ над землею, коли вони вже опускають свої довгі ноги і, погойдуючись на крилах у теплих повітряних потоках, торкаються землі... Ні з чим не порівнянна їхня пісня в польоті — пісня душі...

А ще журавель уміє дзьобом розповідати про свою любов. Він закидає назад голову, майже притискаючи її до спини, і частим клацанням вибиває ритм пісні для своєї коханої:

«Я люблю тебе,

Я люблю тільки тебе,

Я завжди любитиму тільки тебе, моя Обранице!

Ти будеш матір'ю моїх дітей!

Я люблю тебе, тебе, тільки тебе!»

— А звідки з'явилися Твої «медитації пісків»? Як Ти винайшов ці дивні медитації з трансформації енергій матерії тіла? Ти втілювався в Африці — у пустелі?

— Ні, африканське втілення тут ні при чому... А про піски... — то була гра...

Я розповім тобі історію про хлопчика, який жив на березі річки...

... Хлопчик сидить біля річки і грається піском... М'який білий пісок сиплеться, струменіє суцільним потоком між пальцями... Хлопчик грається — і пісок розчиняє його в собі. Хлопчик відчуває рухливість його енергій — і тече разом із ними. Так він починає вчитися бути Світлом Живим.

А зі змоченого водою піску виникають замки, скульптури, мости... Весь цей «піщаний світ» складається з кристаликів біло-золотавого піску... Потім цей «світ» висихає — і здувається вітром...

... От — хлопчик уже більше не грається з піском, він дивиться на річку. Він дивиться вслід журавлям, що летять над річкою, він дивиться вслід водам, що прагнуть до моря... Йому хочеться теж витекти разом із прозорими водами далеко...

Якщо довго дивитися на прозорі води, то вони звучать... Хтось сказав хлопчикові, що люди зробили греблю так, що затопило церкви, — і тепер води річки самі дзвонять у дзвони, в які люди вже не дзвонять... Річка сама дзвонить у дзвони, щоб будити душі людей...

... Хлопчик чує, як у прозорих водах звучить дзвін... Прозорість вод розсовується як завіса... Старий монастир стоїть на березі річки, дзвони співають свою пісню...

... Старець Зосима посміхається у своїй келії. Ранок. Бог радіє ранку — і старець Зосима теж радіє ранку... З тих пір, як Ісус живе в його серці, старець Зосима завжди радіє... Він запалює свічу — і теплота сердечна відчувається яскравіше. Він тихенько шепоче віддяки Господу — а Ісус радіє в серці старця Зосими. Ранок Господа над землею — ранок Господа в серці старця Зосима... Він поминає у своїх молитвах усіх, кого знає, і всіх, кого не знає, — і любов сердечна старця Зосими тече, як світла ріка...

... Дивися на потік води: ось — прозорі води змивають картину про старця — картину з Мого минулого, і залишилася тільки річка... По інший бік кожної краплі води променіє найчистіше Світло... У цьому Світлі вже не видно ні перевізника на річці, ні старця Зосими, ні знаменитого письменника, що описав у своїх книгах шлях душі, ні африканця Нгомо, що вмер би від туберкульозу, якби не згадав, що Він і Океан Споконвічної Свідомості-Світла — Одне...

— Ти згадав, здається, про те, що називають «миттєвим просвітлінням»?

— Так.

Але зупинюся на цій темі детальніше.

Сходження кожної душі — це довгий шлях, це завзята і важка боротьба, у результаті якої відбувається повна трансформація особистості, перетворення «я» індивідуального на «Я» Творця.

«Миттєве просвітління», у звичайному розумінні терміна, тобто в середовищі малокомпетентних людей, — це ілюзія. Це — усього лише вузький, суб'єктивний погляд тих, хто не здатний заглянути за межі конкретного втілення.

Як виглядає «миттєве просвітління», якщо дивитися очима звичайної людини? А от як: «Жила-Була собі людина, і раптом — бац! — миттєве просвітління: Усе є Бог!» Так, буває й таке, але з одиницями — з тими, хто протягом багатьох і багатьох своїх утілень трудилися на «ниві духовній». Якщо «відкрити завісу минулого» такої душі, то можна побачити, що в попереднім житті їй усього лише «півкроку», «півподиху» не вистачило, щоб досягти всієї повноти усвідомлення.

От так і виходять «дива» «миттєвих просвітлінь», причому їх також творю Я! Дива, над-ординарні події — це найкращий «гачок», «найсмачніша наживка», до якої моментально стікаються

маси молодих втілених душ. І це іноді дає можливість створити ще одне вогнище духовності на Землі, відволікти людей від мирської суєти, від гріховності, закласти в них зерна життя, присвяченого пошуку Досконалості і пізнанню Творця.

Ті, хто знаходить «миттєве просвітління», не завжди мають пам'ять про те, яким довгим і важким був їхній власний Шлях Сходження. Вони просто повністю занурюються у Мене, в екстаз Єдності — і найчастіше припускаються помилки, думаючи, що і будь-яка інша душа в будь-яку мить свого життя може досягти такого самого величного стану. Але й це використовую Я. Це — Мій тест, Моя розвідка, що дозволяє Мені довідатися, як розпорядиться конкретна душа тією або іншою інформацією.

Так, далеко не всі, хто «клюнув на наживку», роблять правильний вибір. Але це все — природний відбір серед душ! Я тільки пропоную Шлях, а все подальше залежить від багатьох чинників, зокрема, від споконвічних якостей втіленої душі.

Для одних постулат «Усе є Бог» миттєво перетворюється на формулу «Це я є Бог!» і стає виправданням для будь-яких, навіть найпотворніших проявів їхніх нижчих «я».

Інші ж, навпаки, почувши ці слова, сприймають їх як Закон Любові: «Усе є Бог» — отже, Він присутній у всіх і у всьому, і тому до кожної форми життя мені варто ставитися з любов'ю і повагою. І от такий «миттєвий» поворот світогляду душі є початком її власного Шляху.

... Завжди доля, яку Я пропоную, є відповіддю на той стан душі, що є зараз. Якщо ти змінюєш себе як душу — змінюється твоя доля.

... Моє просування не було швидким. Від першого дотику Ісуса — до повного Злиття з Творцем минуло кілька втілень...

— Чому з всіх Твоїх імен від різних втілень Ти зараз обрав ім'я Нгомо? Це ім'я значить для Тебе щось особливе?

— Ім'я Нгомо означає «розчинюючий у собі» — і воно Мені подобається, бо відображає Мою Суть.

— Розкажи, будь ласка, про те Твоє втілення, в якому Ти назавжди з'єднався з Творцем.

— Я був лікарем у Мексиці. Тоді Я вже знав Творця й умів входити в Злиття з Ним. Я дуже любив людей і прагнув допомагати їм,

хотів служити людям так, як це робить наш Вселенський Отець. І Він подарував Мені таку можливість: Я став лікарем-цілителем.

Методика роботи була надзвичайно простою. Руками Свідомості Я проникав у хворе місце й очищав уражені ділянки, видаляв наслідки хвороби. А потім наповнював це місце новим вмістом — найчистішим Атмічним Світлом.

Зрозуміло, попередньо Я пояснював пацієнтам смисл такої роботи. А саме — що причини хвороб тіла криються в пороках душі. Наслідками цих пороків є зчинені гріхи. І, якщо людина приймала Мої пояснення і щирим покаянням очищала себе, то успіх був забезпечений: людина одужувала.

Багатьом людям зумів Я тоді допомогти.

Я говорив їм про Бога, про те, що Він — наш Єдиний Отець-Матір, про те, як Він любить нас, про те, чого Він чекає від кожного з нас, про Його Великі Терпіння і Турботу, про Нескінченну Ніжність і Любов, про те, що Він — не караючий меч і не грізний суддя, а Турботливий, Розуміючий, Люблячий. І що Він може цілком реально ввійти в життя кожної людини, якщо всім серцем захотіти цього і спрямуватися до Нього.

— А далі — як Ти досяг Божественності?

— Усе було дуже просто. Я працював — для людей і для Нього, геть-чисто забуваючи «себе». Був тільки Він, Його Безмежна Любов — і ті, кому Він допомагав через Мене.

І в якийсь момент це все з'єдналося: Я зник як «я» — і залишився тільки Він. І в кожному, кому Я продовжував допомагати, теж був для Мене тільки Він. Моє життя стало Його життям! А Я знайшов Великий Спокій!

Потім Я «помер природною смертю»: просто фізичне тіло вичерпало свій ресурс — і Я покинув його і повністю ввійшов в Отця.

— Скажи, а навіщо Ти приходив знову на Землю після повного Злиття з Творцем?

— Я приходив до Своїх дітей, надягаючи знову тілесну плоть, — щоб дати їм можливість довідатися і відчути своїх істинних Батьків: Споконвічну Вселенську Свідомість, Небесних Отця і Матір. Я приходив, щоб оточити їх істинною Любов'ю, істинною Ніжністю, істинною Турботою, щоб дати їм «Хліб Небесний». Душі, що

приймали і вкушали той «Хліб», починали зростати й світитися, опромінюючись зсередини Божественним Світлом Любові. І незалежно від того, що відбувалося потім з тією людиною, у її душі залишалася жити пам'ять про Отця.

... Є дивна властивість свідомостей — здатність до злиття[222]. Свідомість здатна зливатися, зокрема, і зі Свідомістю Бога — і тоді Океан Мене поглинає тебе у Своїй Нескінченності... Нірвана — це дуже просто: спочатку є Океан Споконвічного, в Якому немає більше тебе, — потім є «Я» Океану, Що не розділяється більше на тебе і Мене!

Дозволь Мені сьогодні злитися з тобою —
Як завжди — наче перший раз!
Дозволь Моїй Любові буть Рікою —
І Світлом Серця, та не напоказ!

І як ріка зливається з рікою,
І як вода зливається з водою —
Отак і ти зливаєшся зі Мною
У Вічнім Спокої... В Тобі Я і з Тобою!

І Ми злилися, ставши Дерева корінням.
А Мій Потік — як Та пряма Дорога...
... У просторі *Вогню* — поза Творінням,
Де Серце, *Океан Любові* Бога!

---

[222] У цьому й полягає, зокрема, механізм закоханості людей одне в одного. І звідси стає зрозумілим той біль душ, коли такі стосунки доводиться розривати: адже душі були злиті в *одне*, становили *одне ціле*.

«Натренувавшись» у таких закоханостях, ми потім повинні з тією самою пристрастю закохатись у Творця...

Причому ті, хто зміг це здійснити, уже більше не закохуються в конкретних людей та інших об'єктів у Творінні. Людей, тварин, рослини й все найкраще в Творінні і Творіння у цілому вони люблять — дбайливо, захоплено, ніжно — але без формування прихильностей.

Цій темі багато уваги приділив Крішна в Бгаґавад-Ґіті.

Меньюл (Олександр Свірський)

— Меньюле, розкажи, будь ласка, про Твоє останнє втілення. Як, зокрема, Ти усвідомив, згадав Єдність з Отцем? Чи Ти знав це відразу, з дитинства?

— Ні, не відразу... Мені треба було багато часу для того, щоб з'єднати з Моїм новим тілом усвідомлення того, Хто Я є...

З раннього дитинства Я шукав цю З'єднуваність, пам'ять про яку жила десь дуже глибоко... Я шукав — Його! Це привело Мене в православний монастир. Але Мій духовний наставник — добра і щира людина, яка вчила Мене смиренності, слухняності, лагідності, — не міг відповісти Мені на запитання, що не давали спокою душі: він не міг вказати шлях до Єдиного Отця, бо сам не знав Його...

Від аскетизму, що не давав результатів, від ідей недоступності і непізнаваності Творця та доктрини вічної гріховності перед Ним, у чому Мене наставляли, Я доходив майже до відчаю...

Пізніше, не знайшовши відповідей серед людей, Я спрямував Свій погляд і Свою любов — тільки до Нього.

Я випросив дозволу — і пішов у ліси. Там Я був один. І безустанно рвався до Нього...

... І одного разу — в момент граничної напруги душі, що виривалася з клітки, з темниці, — Я покинув тіло як задушливу келію — і «провалився» у Його Світло...

Він був — Нескінченним, Живим! І Все було створено Ним у нескінченному Сяйві Його Світла, Все було пронизано Ним і трималося на Ньому!...

Це був — Океан Любові і Спокою! І Я теж став цим Океаном!

Мені не хотілося повертатися назад. Я підпливав до тіла — і знову відпливав і занурювався у довгоочікувану Єдність, Єдиносутність і Розчинення в Ньому...

Океан покликав Мене до болю знайомим ім'ям:

— Меньюле!...

І Я згадав Свій колишній шлях до Нього.

... Безкрайні простори маньчжурських степів, радість і свобода, коли несуться коні, а гриви розвиваються на вітрі, і хлопчик, що злився воєдино з конем, — летять над бурхливим морем трав! ... Я

згадав монастир у горах, мудрих наставників, простір між небом і землею з килимом ніжних червоних маків. Я згадав стан невимовної любові до Землі, до всього сущого на ній, до Його Творіння, стан, що затопив усе Моє єство! Я згадав медитації Злиття з Ним і те, для чого Я тепер тут...

... Потім Я повернувся в тіло...

Я створив обитель на тому самому місці, де тоді знову знайшов *Єдність* із Ним. І намагався подарувати людям те Знання й ту Любов, які жили в Мені тепер... Але це було подібне до... океанських хвиль, які пестять своїми прозорими водами прибережні камені, але не в силах подарувати їм *Безмежність Глибин*...

У Мене були й справжні учні... Але, в основному, — діти в дорослих тілах, яких Я вчив Своїм прикладом... носити воду, рубати дрова... і хоча б іноді згадувати про Нього...

... Я залишив на Землі нетлінне тіло. Але, на жаль, більшість прочан шукає біля нього тільки зцілення своїх тіл! І лише деякі бачать Промінь Світла Духа, Світла Любові, що є Шляхом до Отця!

Зрозумійте, що велике багатство, яке ви нагромадили: методики зростання — від стану людини, що живе як тіло, — до усвідомленої Божественності! Мені так не вистачало подібних методів!... Даруєте їхнім людям, даруєте їм увесь Океан Любові Творця!

Я — з вами! Я — за кожним вашим словом! Я — у ваших справах — продовжую Своє Служіння на Землі!

Ваш Меньюл

Анастасія

На затишній лісовій галявинці посеред ранкового мокрого від роси і пронизаного ніжним сонячним світлом березового лісу, крім нас, зібралися Божественна Сибірячка Анастасія, також Сур'я та Елізабет Хейч. Ми опинилися в «Жіночому Божественному Товаристві», й насичувалися Їхньою Божественною Ніжністю.

Говорити почала Анастасія:

— Тепер ви вже краще розумієте Мене? «Широке» служіння відрізняється від «вузького», на якому багато років зосереджувалися ви.

Я хочу сказати, що людей, як ви говорите, гун тамас і раджас — не можна відразу вести по-серйозному до Бога. Але їх можна направити тут, на Землі, у життя праведне, чисте, світле, з пам'ятанням про Бога! Вони поки повинні мріяти і про земне. І здійснювати в житті своєму «земні» бажання — вони теж повинні! Вони не можуть поки відмовитися від цього всього й спрямовувати погляд лише в Небеса!

А у вас відразу йде: «Подаруй себе Богові!»...

Але ж вони ще не готові дарувати себе Богові, вони повинні ще дуже довго жити і розвиватися тут! А для цього вони повинні вчитися *віддавати, а не брати*, віддавати хоч щось: дарувати Землі, людям, Богові — з думкою не про себе, а про інших...

Так, ви про це пишете! Але ви не пояснюєте конкретно — *як?*

А потрібно, щоб вони хоч насіннячко, хоч деревце посадили: це — вже *віддавання!*

Якщо щось робити *не для себе*, якщо навіть вони тільки подумають про це... — то вже з'являється можливість переспрямувати душі з пекла убік Світла!...

Головне, про що Я хочу сказати, це — *про впровадження принципу віддавання!* Воно повинне виникати одночасно з розкриттям духовного серця, і йому потрібно задавати можливі напрями!

Далі — думайте, як це хочете робити ви. Поки це — ваш пробіл. Це є те, що ви забули запропонувати людям тих гун, і тому вони за вами не йдуть...

Їм потрібно якраз запропонувати варіанти позитивного розвитку! Всі вони хочуть *одержувати* — а потрібно навчити їх дарувати, віддавати, творити, створювати!

І вчити потрібно не одиниці серед них, а ту саму людську масу, з якої потім зростають лотоси. Це є те, що роблять на Землі Аватари...

Аватари приходять — і перевертають, переспрямовують величезні шари людських душ, змінюють напрям їхнього руху на століття: від зла — до Добра, від ненависті — до Любові... І це робиться через впровадження принципу *віддавання*.

Вивчіть, як це робить Сатья Саї! Він дає і знання про Вище, і повчання для «дітей» на щодень, Він створив школи і навчає духо-

вним принципам лікарів, художників, учених, політиків. І це все робиться руками Його послідовників! Це — їхнє *віддавання*, причому кожний одержує завдання, які йому під силу...

Придивляйтеся до того, як допомагає людям Бог! І самі творіть нове! Зараз настає ваш час!

... У зв'язку із цим Я хотіла б кожному вашому читачеві подарувати *промінчик любові*, його власний *промінчик!*

Кожна людина може почати допомагати Богові: допомагати змінювати те, що *є поганим*. Але починати кожен може тільки з себе — завжди тільки з себе!

Кожний також може почати творити навколо себе маленький *простір любові*. Це — так просто, що зможе кожен... Треба навчитися світити *промінчиком любові* з духовного серця!

Можна прийти в ліс, краще — навесні, але можна — і в будь-яку пору року. Треба стати поруч із берізкою і пальчиком руки доторкнутися до стовбура, погладити ніжно її — живу! — а потім відчути *промінчик світла* зі своїх грудей, що виходить звідти, де живе любов. І — погладимо *промінчиком цього світла* стовбур берізки: так само, як пальчиком.

Повторимо це кілька разів — так, щоб відчути дотик.

Це може зробити і маленька дитина, і її мама чи бабуся — а потім малюк зуміє навчити і тата, і дідуся.

Цей *промінчик* є в кожного, треба тільки *увімкнути світло любові*.

Звичайно, якщо немає поруч лісу або берізок у ньому — то можна і будь-яке деревце гладити...

Потім треба буде навчитися світити *промінчиком* на будь-якій відстані — і дарувати так ніжність усім, кого любиш.

Можна навіть на квіточках, які ростуть у горщиках у кімнаті, перевірити: вони стануть рости краще, це кожен помітить!

Можна спробувати направити *промінчик* — нашій Землі і її гладити *промінчиком*, спрямовуючи його *вглиб:* адже Земля також має *серце*... Треба ніжно гладити: адже Земля — жива!

А ще можна погладити *промінчиком* — Бога... Якщо погладити Бога — то кожен відчує у відповідь *Радість Бога*...

... Як Я рада за вас! Вітаю! Як би Я хотіла подарувати це знання всім людям: «Все навколо — любить тебе, людино! Са́ме так Творіння створене Богом-Отцем! І якщо всередині тебе виникає відповідна любов, то відбувається *злиття:* зникають замкнутість та ізольованість — і натомість приходить Любов Усього Сущого! І всі енергії всесвіту, присутні в людині, тоді згармонізовуються!»

Це можна подарувати не тільки тим, хто стоїть на порозі Вищих Посвят. Це варто було б включити вже до початкового курсу з розкриття духовного серця!

Гармонія і Любов Абсолюту — ця медитація повинна стати фоновим станом, природним способом життя, правильним самовідчуттям душі!

Усе вирішується через занурення свідомості у духовне серце!

Але можу ще кілька прийомів запропонувати для самого початку — звичайно, для тих, хто вже побачити і відчути захотів, але поки не вдається. Я спробую кілька простих і доступних дій описати, які могли б замінити ті звичні «міські» розваги.

Але чому так відбувається, що не може людина сприймати найважливіше сама? Виключена в людини усвідомленість власна з дитинства раннього, оскільки звикла вона лише чужими ідеями та емоціями живитися! Ці ідеї та емоції чужі — зокрема, і через телевізори, магнітофони — заповнюють їй ту порожнечу душевну, котра всередині від життя неусвідомленого існує!

Потрібно вчити людей любити — і тільки тоді задіюється увесь спектр сприйняття та усвідомлення душі людської!

Наприклад, можна навчитися *ходити по Землі*. Можна згадати про те, що Земля наша — жива душа, і просто йти, обережно ставлячи стопи на тіло Землі, відчуваючи дотик до її поверхні. Це — дуже просто, це зможе кожний! Усього хвилин десять якщо так походити, то вже наставатимуть зміни перші. Цьому можна вчити й дітей. Якщо людина усвідомлює, що Земля — це душа жива, то, можливо, стане вона хоч трішечки розуміючою і доброю! Адже встановиться певний зв'язок між душами: маленькою поки людською — і величезною душею Землі. Цей зв'язок, якщо людина його почне відчувати, допоможе стати і здоровішою, і набагато щасливішою: адже це подібне до того, як дитя і мати з'єднуються усвідомленням взаємної любові!

Або — можна *полежати на Землі*, розкинувши руки, розслабившись, — і усвідомити, що ми летимо в космосі на планеті на ім'я Земля… Якщо вихователь або батьки так приляжуть відпочити з дітьми і розкажуть про всесвіт — то враження будуть значимішими, ніж від каруселей на атракціонах!

А якщо є можливість заночувати в лісі, то незабутнім враженням буде, коли полежати просто так, дивлячись на зірки...

Ще можна торкати руками *живу воду*. Вода має дивні властивості, які лише частково вивчені людьми. Якщо відчувати, що вода в чистій річці або озері лісовому — жива, то можна по-особливому і вмиватися, і купатися.

Воду протягом століть використовували для зцілення, і це засновано на здатності води змінювати свою структуру під впливом свідомості. Наприклад, коли рукою ми торкаємося живого, ми можемо любов свою дарувати... І вода теж — пам'ятатиме це довго...

Можна вмиватися, купатися, взаємодіючи з надзвичайним дивом, створеним Богом на нашій планеті, — водою, що є однією з основних складових матерії живих організмів. Можна навіть поговорити з водою, попросити її очистити і вилікувати тіло. Можна купатися, відчуваючи воду кожною клітинкою організму. Через це й усвідомленість збільшиться, і здоров'я зміцниться, і запам'ятається це — як щось значуще!

Ще можна *вмиватися сонячним світлом*. Треба не просто «обсмажувати» свої тіла, домагаючись рівномірної засмаги, а вступити у взаємодію із сонячним світлом! Адже енергія Сонця така дивовижна! Вона існує на видимому і невидимому очима людини рівнях, вона проникає в глибини нас! Можна стояти під сонячним потоком, як під водоспадом — і в когось може вийти вправа *латихан*. І людина така — не просто засмагне, а й радістю та здоров'ям наповниться!…

Звичайно, не можна пропонувати людям, ще далеким від пошуку істин духовних, занадто багато часу присвячувати подібним вправам. Але будуть корисні на природі для дорослих і для дітей — і спортивні тренування, і збір грибів, ягід, трав цілющих. Можна пригощатися дарунками лісу: ягідками, листочками, травинками, які з'їсти захочеться. І подякуємо природі — за цей дивний дарунок! Це теж принесе зцілення і тілу, і душі! Дуже багатьох залучить саме зцілювальний аспект — і це добре для початку.

Можна навчитися радості навіть і від збирання сміття в тих місцях, де люди своїм нехтуванням красу опоганили природну. Адже це — теж екологія, якій потрібно людям навчитися!...

Саме при взаємодії з живими і наповненими любов'ю й гармонією станами — і всієї природи, і конкретних рослин, тварин — люди можуть прийти до розуміння тієї великої Любові, з якої все живе створене Богом!

Сур'я

«Сонечко лісове все живе любить!
Сонечко лісове твоє серце будить!...»
Сур'я. З бесіди з Нею.

— Була культура на Русі, коли сердечна любов була нормою життя, а не рідкісним винятком. Атмічна складова багатомірного організму людини включалася в її життя з народження. І стани гармонії і тонкості, в яких люди жили, дозволяли дуже швидко накопичувати цей безцінний потенціал душі[223].

Так розвивався кожний у низці втілень до тієї пори, коли наставав час для повної реалізації цього потенціалу в Злитті з Богом-Отцем — Сварогом. І методи збагнення цього Злиття теж були відомі. Школи душі, де вчили збагненню Творця, існували поруч із поселеннями, і була «м'яка» взаємодія духовних подвижників — й інших людей.

Все це було природно. Так само, як хтось після закінчення середньої школи йде вчитися далі в університет, а інший настільки ж природно хоче створювати сім'ю й обробляти землю, — так і тут: хтось обирав земну любов, а хтось шукав збагнення Творця в любові до Нього. І при цьому ніколи не було презирства до того, хто «ще не доріс», — як і в люблячій сім'ї всі діти будь-якого віку дружні і люблять своїх батьків і одне одного.

Життя людей не було «біблійним раєм», де не буває труднощів і суму. Але от, подивіться: люди ненависті, коли їх застає горе, хочуть мститися, щоб іншим стало так само погано, як і їм. А люди протилежного полюсу — люди любові — якщо їх застає лихо, про-

---

[223] Саме так формується Атмічний потенціал кундаліні (докладніше — див. [7, 10]).

довжують жити для того, щоб ні з ким більше такого не трапилося! У цьому-от — секрет щастя земного!

... Мій отець був старійшиною роду. Мудро і спокійно допомагав він людям, які жили під його керівництвом — під керівництвом не тирана, а люблячого, турботливого батька. До нього йшли за допомогою і порадою.

Коли Мені прийшов час вирішувати, до якого обранця схиляється Моє серце, — Мій погляд душі був звернений до *Сонця*. І Мій батько відвів Мене для навчання туди, де посвячували в пізнання світу Духа, світу Бога.

***Сонце* було символом Сварога. І кожний учень повинен був навчитися запалювати *Сонячне Світло* — спочатку в масштабах тіла, потім у розмірах Землі, а потім наставав і етап Злиття з « Сонцем-Сварогом».**

Що може зрівнятися із Сяйвом Сварога в Обителі Його?!

... От і тепер Божественна Сур'я стоїть над поверхнею Землі в прекрасній жіночій постаті! І Її нематеріальне *Сонце* сяє — і з Її грудей, і з «*Серця Абсолюту*». І звідти ж простягаються Її Сонячні Руки Любові!

— Сур'є, а Ти ще втілювалася потім — уже зі стану Божественності?

— Так, кілька разів, завжди на Русі...

Останній раз — тоді, коли від древніх традицій уже не залишилося пам'яті навіть у сказаннях і піснях...

Жила Я тоді в лісі, у невеликому будиночку. Дорогу до нього могла знайти тільки чиста душею людина... Займалася цілительством і небагатьох учила *науці душі*, намагалася відродити традицію *лісових шкіл* Ассиріса... Я із Себе-Світла створювала тонкі енергетичні поля, в яких Мої учні привчалися до нових для них станів... Так, будь-яке *місце сили* Я створювала Собою-Свідомістю. Потім навчала їх, як цих станів їм самим досягати, власними силами.

Учнів, які здатні це сприймати, було мало, всього кілька людей.

Я допомагала і тим, хто Мене не бачив. На будь-якій відстані Я могла з Океану Сварога проявити Себе на поверхню планети...

Багато уваги Я приділяла мамам і маленьким дітям: так хотілося допомагати тим, хто, можливо, зможе жити у Світлі Бога, в гармонії і любові...

Мене іноді прикликали приймати пологи. Анестезія, яку легко було застосовувати, — це підведення енергії кундаліні породіллі до її тіла й заповнення нею тіл і мами, і дитинки. Це не тільки робило пологи легкими, але й «вмикало» сплячі енергії душ. Тоді такі душі знаходили величезні можливості зростання...

Коли ж Я лікувала дітей, дорослих, старих, то завжди намагалася навчити їх найпростішим прийомам допомоги собі та іншим... Учила світити сонечком із грудей, учила любові до природи, великим її цілющим силам...

... Втілення Аватара — це завжди жертва: радісна, добровільна! Це — дарування Себе людям. Аватари приходять до тих, хто забув, що таке любов... Вони — як Лікарі — приходять зцілювати хворі душі...

Я й Сама навчилася тоді багато чому: придумувала багато прийомів, які дозволяють Мені і зараз допомагати тим, хто..., на жаль, майже не відчуває цієї допомоги...

... Моє *лісове Сонечко* світить завжди! Приходьте до Мене!

— Не йди, будь ласка! Розкажи детальніше: які прийоми роботи зі свідомістю використовувалися Тобою під час роботи з учнями?

— Ми дуже багато працювали на світанку, використовуючи схід сонця: училися *бути сонячним світлом,* світити сонячними променями з духовних сердець.

Що робить абсолютна більшість людей раннього ранку? Відповідь проста — спить! Але ж якби людина — хоч один раз у житті! — зустріла світанок свідомо, покинувши для цього теплу постіль і затишний будинок?! Якби вона, завмерши від захвату, сам на сам із сонцем, що сходить, навколишньою тишею і гармонією природи зустріла світанок — саме зустріла, а не просто побачила, — то вона вже, можливо, не даремно б прожила своє земне життя!

Ми використовували методики і прийоми роботи зі свідомістю такі ж, як у вас, тільки надавали їм інше словесне оформлення.

— Розкажи, будь ласка, детальніше про те, як ви працювали?

— Найкращий час для початку такої роботи — весна і літо. Зазвичай місце для медитацій ми вибирали заздалегідь: це могла бути і галявинка в лісі, і беріг лісового озера або річки, і високий пагорб.

Ми виходили до початку світанку і не поспіхом ішли до місця зустрічі сходу сонця, поринаючи в ранкову *тишу*.

Ти помічала, яка дивна *тиша* — перед світанком? Майже всі живі істоти ще сплять чистим, світлим дитячим сном. Ніщо не порушує *тишу* раннього ранку...

Треба вміти слухати *тишу*, наповнюватися нею і бути нею! Це — найважливіша складова духовного розвитку людини!

Якщо на світанку в лісі, наприклад, почати слухати *тишу* навколишнього простору «вухами душі» або, точніше, «вухами духовного серця», то можна стати *абсолютною тишею*.

Коли усередині тебе встановлюється *тиша* — нижче «я» перетворюється в ніщо: ніщо від нього не порушує більше *тишу* і гармонію навколишнього світу! У такій *тиші* можна почути все: від м'якої говірки лісового струмочка, шепоту листя на деревах, теплого подиху сплячих звірят... — до найсокровенніших таємниць Світобудови. І в такій *тиші* можна почути Голос Бога, можна ставити запитання і одержувати відповіді...

... Зливаюся із Сур'єю духовним серцем, відчуваю тільки ніжність і тепло Її Любові... Поринаю по Її Божественному *Тілу Свідомості* в Обитель Сварога... І потім, уже повністю розчинившись у Споконвічній Свідомості, починаю разом із Сур'єю сходити Світлом Любові Творця...

— Є, — говорить Вона мені після завершення медитації, — лише Єдине «Я» Океану Свідомості Споконвічного, де Всім все зрозуміле без слів, де єдина мова, якою Всі говорять, — це мова Любові. Кожний тут дарує Себе, Свою Любов — Усім: Єдиному Споконвічному!

Адже суть Божественного Буття дуже проста: Гармонія і Любов!

Але повністю як *Одне зі Споконвічним* стає Той, Хто не просто досяг Обителі Творця і навчився в ній жити, а Той, Хто виходить з неї до втілених істот, проявляючи Творця, будучи Ним. Це — завершення повного циклу розвитку. Багато з тих, хто досяг Обите-

лі, втілювалися потім ще раз із Місією Служіння — саме для досягнення цієї повноти, завершеності Божественного Стану. Таких прикладів вам відомо безліч. Так востаннє втілювалась і Я.

Ясний Місяць

Прозоре нематеріальне ясне *Світло,* молодість, *що* іскриться силою життя, веселе сяйво погляду й усмішка — це Ясний Місяць — один із безлічі Учнів Ассиріса.

— От такий стан душі — вам би у фільмі передати!

Щоб задзвеніла радість у серцях!

Щоб розтанув зимовий лід скепсису і зневіри буденності!

Щоб побачив кожний, хто дивиться, — як близько щастя істинне!

Щоб доторкнулися душі до животворящої радості Світла, Любові, Весни!

Подаруйте ці стани так, щоб кожний, хто побачив, захотів поділитися отриманим щастям, розповісти іншим про побачене! І вчитимуться люди радості від споглядання листочків, що розпускаються, і сяючих росинок, білосніжних берізок і струмочків, що дзвенять чистотою, і пташок, що співають, і ваших очей, що сяють щастям!

Наша Ніжність стоятиме за кожним кадром, кожним словом, кожним звуком! Наші Руки простягнуться до сердець, щоб спрямувалися люди до Світла, до Божественної Чистоти!

Адже все — так просто! Щоб стати щасливими — потрібно зробити такий маленький крок, але в потрібному напрямі... І тоді як просвітліє: за всією цією красою є Бог — її Творець! І — в радості — до Нього спрямовуються серця!

А далі — у вас уже всі методи є...

— Ясний Місяцю, розкажи, будь ласка, як Ти досяг Божественності?

— Так от, усього лише закінчив *лісову школу* Ассиріса!...

— Скажи, а дематеріалізації тіл вас навчали?

— Мене — ні: напевно, «маленьким» тоді ще був, не доріс!

Головна увага в нашому навчанні приділялося двом напрямам.

Перший — розвиток душі як духовного серце й глибше пізнання Бога: спочатку — в аспекті Святого Духа, а потім — і Бога-Отця.

Другий — уміння жити незалежно від тіла і з цього стану допомагати втіленим і невтіленим душам.

У результаті такого навчання навіть ті, хто не опановував повноти Божественності — Злиттям із Творцем, — після розутілення продовжували свій шматочок служіння: кожний обирав те, що йому ближче.

Про останнє Я хотів би розповісти докладніше.

Навчившись, наприклад, жити в розлитих стоншених станах, кожний опановував умінням дарувати їх собою. Наприклад, хтось створював поля любові там, де граються діти[224], — так, щоб у полі любові саме привчати їх жити, щоб навіть не виникали в них під час ігор емоції образи, гніву або роздратування. І діти звикали до правильних емоційних реакцій. А батьки — ті пояснювали їм це вже на рівні слів.

Або, наприклад, турбота про рослини: у садах або в лісі. Ти помічала, що на ваших місцях сили бувають дивні за красою рослини? Прекрасні прямі стовбури і густі крони тих дерев, що шелестять листям, прекрасна м'яка густа хвоя і наповнені життєвою силою стовбури хвойних наших друзів... А на місцях з несприятливою енергетикою, особливо покаліченою людьми зла, — рослини подібні до зблідлих хворих дітей...

Зрозумій значимість тієї любові, яку і втілена, і не втілена у тіло людина здатна подарувати природі! Потрібно вчити людей не тільки не шкодити нашим меншим братам і сестрам, але й любити їх! Адже вони, наші молодші друзі, здатні створювати і зберігати на поверхні планети енергетику раю!

Було ще багато аспектів докладання наших сил — наприклад, допомагати душам після розутілення освоїтися в житті без тіла, створювати ритми і мелодії музики тощо.

---

[224] **Нам неодноразово доводилося спостерігати те дуже значуще явище, коли Божественні Вчителі (Крішна, Бабаджі, Сатья Саї, Ігл та Інші) створюють постійну підвищену концентрацію Своєї присутності в тих місцях, де перебувають заміські дитячі установи або часто проводяться на природі молодіжні спортивні заходи.**

Кожний наступний щабель навчання супроводжувався оволодінням подібними навичками служіння. І, коли б не наставала смерть тіла, — душа *вже* виявлялася б навченою тій або іншої духовній «професії», що могла знадобитися за життя без тіла.

— Ти такий молодий! Це — вигляд кінця Твого останнього втілення?

— Так.

... У селі загорівся будинок. Я «випадково» опинився поруч. Кинувся рятувати тих, хто був у ньому, — старого і двох дітлахів... Виніс дітей. Хтось облив Моє тіло водою — і Я знову ввійшов у вже цілком охоплений полум'ям будинок. Я підняв тіло дідуся, воно було дуже важким... — і в цей момент обрушився дах... Тіло на Моїх руках — раптом! — стало таким легким... Я продовжував тримати його на руках — і частиною Себе виявився в раю, куди притягло і душу дідуся... Він зрадів, впізнавши Мене. Я обійняв його станом сили і молодості — і він легко підвівся на ноги, що не служили йому в останні роки життя... Підійшли ті душі, які готові були йому допомогти... А Я поринув у *Глибини Отця*...

Отож і живу тепер — у Ньому і з Нього!

... Дуже легко підтримувати в людях ті традиції, в яких вони росли. Набагато важче допомагати тим, хто нічого не знає...

Але іноді вдається й тим людям подарувати стани дзвінкої чистоти, прозорості, любові і ніжного спокою, від яких — усього лише крок до Небесного Отця!

... Ясний Місяць усміхався і заливав усе навколо прозорим станом молодості, весни, чистоти, золотавого світла ранкового сонця, силою і ніжністю молодого листочка, що прорізується з бруньки... — і Божественною Силою Життя...

Василько

— Васильку, підкажи, будь ласка, яку роботу ми можемо проводити з дітьми зараз?

— Пізнання Бога і Його Творіння — це ж так цікаво! Але зараз на всій Землі (тільки за деякими винятками) за словом Бог для дітей криється... лише занудність від дорослих... Але ж Я — головний їхній Друг, Товариш по іграх, Супутник у житті!... Я готовий

робити їхнє життя цікавим! Це називається екологія. Вона вчить пізнавати, любити, оберігати!

Як вам допомагати дітям? — думайте самі: це може бути і сторінка в інтернеті, і маленька книжка, і фільм. Але — не підручник для вчителів, а посібник для дітей, для їхньої роботи!

— Як Ти вчив Своїх дітей?

— Та саме так: навіть квітка-волошка могла стати цілим світом, що розповідав свою історію, включаючи й устрій свого життя, і етику, і філософію, і Бога...

— Коли Ти жив на Землі?

— Зовсім недавно, перед Другою світовою війною...

Був пастухом, діти приходили слухати Мої розповіді, та й просто посидіти біля багаття...

У Моєму розпорядженні була бібліотека зруйнованого монастиря, яку Я ще в дитинстві знайшов у завалах... Ці книги послужили поштовхом, каталізатором *пам'яті душі,* а також джерелом багатьох інших знань... Я інтуїтивно вгадував Істину — а потім розповідав дітям, переінакшуючи все на цікавий для них манер. Наприклад, розповідав про якісь події так, ніби бачив усе очима Бога...

Вони поринали в Мою любов — і те, про що Я говорив, усмоктувалося ними разом з любов'ю, ставало невід'ємною часточкою їхніх світоглядів. Так само, як молоко матері містить все основне для життя дитини, так і Моя любов включала основи світогляду й етики Бога, і ще трішечки конкретних знань про рослин, про тварин, про Землю.

Яке це було щастя! — бачити, як розгортаються, спрямовуються до *Світла* їхні серця...

... Діти, звичайно, не зуміли довго приховувати те, чому Я їх учив... Нами зацікавилися...

... Дітей убили ніби випадково... А Мене заарештували й розстріляли — за «пропаганду помилкових ідей про Бога і пособництво світовому імперіалізму».

... Не сумуйте про них! Убити — убили, але те втілення не пройшло для них даремно: кожний з них одержав *відмітний знак від*

Бога — для того, щоб продовжити в наступному втіленні свій розвиток уже обраним шляхом.

Не сумуйте й про тих, хто не зміг піти далі з вами! Кожний з них одержав такий же *відмітний знак від Бога*, крім тих, хто зрадив.

* * *

... Коли, після цієї розмови, я перечитала наші колишні записи, то знайшла от що:

«З росіян минулих століть, які набули Божественності,... ми знайомі з Василем, Котрий умістив повністю Вчення Ісуса Христа і прожив у результаті життя в стані блаженної стоншеної любові (близькі люди називали Його ніжно Васильком). Він намагався передати цей стан іншим, мав кілька юнаків-учнів. Але ті були одного разу розтерзані "ченцями" російської інквізиції.»

Інформація не збігалася. Зізнаюся, я занепокоїлася...

Але Василько втрутився:

— Чому ти відразу думаєш, що почуте — неправда? Насправді було і те, і інше...

... Коли «ченці»-бузувіри на Моїх очах убили Моїх учнів — Я впав у відчай... Я любив їх більше, ніж мати любить своїх дітей! Я сто разів був готовий умерти за них!... Я не міг їх залишити!... Я рвався за ними!...

Але Мені вбивці залишили життя лише тому, що знали: смерть була б для Мене в той момент найбільшим щастям, вони ж насолоджувалися Моїм розпачем. Вони щодня приходили до в'язниці — і знущалися...

... Я знав, що розпач — гріх перед Богом... І що самогубство неприпустиме... Але Я не впорався... і «наклав на себе руки»...

Є закон, за яким будь-яка неправильно прожита людиною важлива життєва ситуація — повторюється: доти, поки вона не буде знайдене вірне рішення.

І Я був втілений знову з майже повним повторенням життєвих обставин... Але тільки замість «християн»-бузувірів тепер Моїх дітей убивали бузувіри від атеїзму...

Я не повторив ту помилку вдруге… Я залишився вірний Ісусу, пам'ятаючи Його слова: «Отче, прости їм, бо не відають, що чинять»[225]. Я жалів Любов'ю Ісуса понівечені, покалічені ненавистю душі Моїх катів, продовжуючи спокійно зносити їхні знущання й катування, — і Любов Господа не переставала текти через Мене. Я прийняв смерть тіла спокійно й радісно.

… А діти — всі діти! — завжди Мої!

Їх потрібно вчити!

Саме їх потрібно вчити передусім!

Дітей потрібно вчити, щоб ніколи люди ненависті, люди пекла, не змогли виростити з них бузувірів — якою б ідеєю не прикривали вони своє зло: масками «християнства», «комунізму», ісламського фундаменталізму чи будь-яким іншим прапором, під яким учать ненавидіти й убивати...

От бачиш, як важливо те, що Я хотів тобі сказати, а ти засмучувалася, що нібито погано Мене зрозуміла!

— Спасибі Тобі, Васильку!

*** * ***

У лісі, на невеликому пагорбі, покритому мохами та лишайниками, ростуть сосни. Ми зупиняємося, знімаємо рюкзаки — і раптом! — опиняємося на залитому сонцем лузі, де ростуть золотаві злаки, крізь які, радісно сяючи, дивляться на нас синіми вічками волошки!...

… І такою ж радісною усмішкою зустрічає нас Василько! Сині, як волошки, очі, світле волосся, відкрита усмішка — все випромінює радість! Стан розлитого щастя і — свободи!

Радість заповнює й наші серця!

— Скажи, Васильку, що Ти тепер робиш, як допомагаєш людям з невтіленого стану?

— Я зараз працюю з дітьми — учу їх радіти. Це дуже важливо — вміти радіти! Люди розучилися радіти природній красі — і це засмучує Бога.

---

[225] **Євангеліє від Луки, 23:34.**

На Землі — багато краси, потрібно тільки вміти її бачити! Далеко не всім доступні шедеври художніх творів мистецтва. Але всім доступна краса живої природи! Навіть у пустелі й у вічних льодах Арктики є особливе зачарування!

Запитай в людей, які оточують тебе, як часто вони дивляться в небо? І ти довідаєшся, що світосприймання більшості з них обмежується трьома метрами навколо власного тіла, та й ті, переважно, — у межах власних кімнат або офісів.

Потрібно вчити людей помічати прекрасне! І навіть не тільки милуючись лісами, полями, озерами, степами, морями... — але й у крапельках роси, у перших променях вранішнього сонця, у крапельках дощу, у травинках, у співі птахів, у тоненькому ясному місяці... — скрізь можна знайти дивну неповторну красу Творіння!

І коли люди навчаться помічати красу і радіти прекрасному, вони потім зможуть зрозуміти і полюбити Того, Хто це створив, — Творця! Адже жива природа створена Творцем — як невичерпне джерело радості й любові!

— Скажи: чому Ти працюєш із дітьми, а не з дорослими?

— Робота з дітьми — це більша радість для Бога! Дитячі душі сприйнятливіші до краси! Чистота їхнього сприйняття прекрасного — набагато вища, ніж у дорослих. Діти також здатні сприймати дуже серйозні знання про Бога, але тільки якщо з ними не «сюсюкатися», а говорити на рівних. Вони цілком здатні піднятися на рівень даваного знання, якщо це їм цікаво. Вони усмоктують нові знання — відразу всією свідомістю, на відміну від дорослих, у яких отримані знання, на жаль, «застряють у голові».

Щоправда, діти мають небезпечний «перехідний вік»[226], але це природно. Ті, хто його проходять благополучно, матимуть прекрасний фундамент для правильного подальшого розвитку.

---

[226] Вік «підліткового протесту», коли відбувається інтенсивне усвідомлення свого «я» і його «твердження». Це часто супроводжується тотальним протестом проти всього, чому колись учили дорослі.

Звичайно, буває шкода, якщо дитина, яка колись мислила разом з батьками за одним із пісенних кредо Юрія Кукіна: «А я їду, а я їду за туманом — за туманом і за запахом тайги!», раптом переробляє це в «А я їжу, а я їду за грошима: за туманом їздять дурні лиш одні!»...

Але цей віковий етап біологічно запрограмований, він співпадає зі статевим дозріванням і є необхідним. По-перше, адже далеко не завжди дітей виховують правильно. По-друге, дитина в цей час уперше по-серйозному знаходить — перед Богом — *свободу волі:* свободу вибору, яким життєвим шляхом, з якими

Ваша допомога в цій справі ще дуже мала.

Напишіть для дітей правдиву книгу про Мене! Створіть нові фільми — і для дітей також! Щоб, подивившись їх, кожний зміг би душею доторкнутися до Бога!

Даруйте красу людям! Даруйте радість і тепло! Даруйте любов! Даруйте знання про Творця! Даруйте Мене людям!

— Васильку, а що б Ти порадив у вихованні саме власних дітей?

— Власним прикладом треба виховувати! Власним прикладом — у всьому!

Потрібно сприймати дитину своїм учнем — учнем, у присутності якого вчитель не має права дозволити собі ні краплі слабкості.

І чим складніший учень, тим бездоганнішим повинен бути вчитель!

Якщо уважно проаналізувати свою власну поведінку — стане зрозуміло, що коріння багатьох пороків дитини бере початок у душі його вихователя.

Можна багато разів повторювати правильні слова... — але чого варті слова людини, яка сама не вміє бездоганно виконувати всі свої поради? Такою поведінкою можна назавжди знецінити все те прекрасне і правильне, що намагаєшся пояснити іншому.

Лада

... Досвіток. Ми щойно приїхали електричкою в ліс і йдемо дорогою від станції до Її місця сили.

М'яке-М'яке ніжно-золоте Світло раптом огортає нас, наповнюючи тихою радістю: Лада прийшла зустріти нас!

— Як Ти так умієш, Ладо: дарувати радість таким дивним способом?!

— Хочеш, Я навчу тебе — радіти? Я покажу тобі, що таке Божественна Радість!

кредо їй далі йти. Причому надто важливо, щоб дитина мала — серед того, з чого їй слід вибирати, — правильні знання і навички, що сприяють її духовному розвитку (докладніше про це ми говорили в [8, 9]).

Ця Радість — тиха... Вона зароджується всередині Серця Абсолюту, у самій Споконвічній Глибині, і виходить назовні прозорими теплими хвилями, наповнюючи простір тихим, ніжним, м'яким Світлом!

І тоді всі істоти — починають теж радіти! Причому в кожного одразу ж знаходиться й зовнішня причина для *радості*:

Світанок — от-от народжений ранок!...

Сходить сонечко і ніжно гладить подушечками пальців-промінчиків усе живе навколо!...

Легкий, пухнастий, м'який туман піднімається над озером!...

Свіжий вітерець лащиться, торкаючись до обличчя!...

Руки дитини обіймають маму, і голівка дитини довірливо спочиває на маминих грудях!...

Дівчина сидить на березі озера, опустивши ноги в теплу прозору воду. Вона тихенько, про себе, дякує Творцеві всієї навколишньої краси. Радість переповняє її!...

Гармонія!

Усе живе навколо радується — і співає свою *пісню любові* Творцеві, наповнюючи *радістю* й світанок, і легкий м'який туман, і вітерець, і сонечко, і розкриті для любові серця! Безліч таких сердець — від зовсім маленьких до величезних — зливаються в єдності *радості* і гармонії цієї Любові!...

... Лада — Божественна Лада! — Вона несе втіленим людям *Світло* із *Глибин Творця* ще із часів Древньої Русі!

Коли Вона присутня — м'яке золотаве *Світло* видиме навіть у матеріальному світі... Ніжне, прекрасне обличчя в обрамленні золотого волосся, ласка Божественних Рук, дотики яких дарують блаженство, гармонію...

— Яка Ти прекрасна, Ладо!

— Кожен і кожна з вас можуть бути так само прекрасними! Важлива не краса волосся, а стан Любові, що Ми даруємо Собою... Учіться жити постійно на плані Духа, вільно від тіл, — так само, як живемо всі Ми...

... Лада стала показувати Себе серед різних станів гармонії природи:

... М'яка радість сонячного ранку...

... Умивання лісу під струменями літнього дощику...

... Спокій зоряної ночі...

... Вона Сама — невід'ємна Частина тієї *краси*, її Божественна Складова! Вона — Брахман: Бог у Творінні!

А потім ці стани зазвучали — то радісно-прерадісно, то ніжно, немов укутуючи у звуки... Інтонації змінювалися, передаючи різні аспекти любові: весняне пробудження, радість закоханих, колискову пісню матері, яка колише дитя... Слова я не могла сприйняти, але вони були...

— Була на Русі традиція використання таких пісень-настроїв, які були не медитацією духовних подвижників, а частиною культури, частиною життя народу... Вони називалися «ладами», і Я Сама брала активну участь у їхньому створенні.

«Лади» виконувалися високими, чистими голосами. Вони звучали і коли засівали поля, і коли збирали врожай, і коли поєднували двоє свої долі, і коли святкували прихід весни, і коли гойдали дитину, і коли розповідали дітям історію країни, народу. Цей спів, переважно хоровий, переводив і тих, хто співає, і тих, хто слухає — на високий рівень стоншеності свідомостей.

— Ладо, а Ти втілювалася зі стану Божественності?

— Так. Це було якраз Моє останнє втілення.

Я тоді багато співала. Бог подарував Мені голос, сила і краса якого впливали на душі...

Уже маленькою дівчинкою Я бігала полями і лісами і чула, як звучать «лади». Я співала це Сама — і люди заслуховувалися і просили співати ще. Я не складала пісні, а вони ніби лилися зсередини, з'єднуючи потік голосу і стану душі...

Чим старшою Я ставала, тим сильнішим був Мій голос — і вже важливе та потрібне ставало темою Моїх пісень...

... Лада показала Себе: Божественна Ніжність, Хвиля, що піднялась із Глибин Споконвічного Океану, заповнювала, заливала простір. Люди, що слухали Її, занурювалися в Її Божественне Світло. Вона дарувала Собою найстоншеніші стани, що дозволяло відчути Божественне. Це залишало незабутні враження в кожній душі. На Русі довго потім пам'ятали про це, переказуючи легенди про

Неї, і кликали Божественну Ладу, щоб навчитися ніжності й гармонії, щоб навчитися жити в стоншеності й любові...

Лада продовжила розповідь:

— А потім на село напали люди, які вбивали жителів і палили домівки... Я знала силу Свого голосу й була впевнена, що зможу їх зупинити. Я пішла їм назустріч. І співала...

Я дуже здивувалася, коли вони вбили Моє тіло. Вони не почули голосу душі...

З тих пір Я вже не втілювалася. Але Я продовжувала співати душам пісні любові, і іноді вони чули Мене — хто краще, хто гірше. Мої наспіви жили в душах людей... Я співаю й зараз... Слухайте Мене!

Я очі твої вмию вранішньою росою,
Ласкою сонця зігрію — як день весною!
Джерельною свіжістю спрагу втамую!
В пісню Чисту Душі тебе замилую!

Вітер ніжно торкнеться й радісно все оживає!
Щире серце сонця як щастя жадає!
Ліс своєю любов'ю тобі шелестить...
Тихо музика всесвіту в Небі звучить...

Ти прислухайся, серце пісню співає свою,
Каже ніжно: «Любов віддаю я твою!».
А в любові безмежній — Отець Мій і твій —
У пісні отій проявля Голос Свій!

Ти Отцю любов'ю чистою
пісню свою співай!
Всьому сущому
Божу любов віддавай!

Велетень

Осінній тихий ранок над великим лісовим озером. Легкий серпанок туману... Запахи лісу і води з'єдналися в один блаженний аромат...

Ми підходимо до води. Тут — унікальне *місце сили* для розвитку *рук свідомості: руки, що* виходять із розвинених духовних сердець, легко простираються на будь-які відстані *під* озерною гладдю, на долонях можна тримати, пестячи, і все озеро, і живі істоти, що його населяють, і ялини з березами, які ростуть на берегах…

Це — озеро Велетня — одного з наших Божественних Учителів.

Він Сам стоїть у величезному *Тілі Свідомості* над озером. Він є Любов. І вода під Ним — теж насичується Любов'ю-Блаженством. Входиш у неї свідомістю — і перетворюєшся на Божественне Блаженство!…

Він не стоїть над озером нерухомо. Ні, Він переміщується туди, де Йому треба максимально сконцентрувати Себе для допомоги втіленим людям. Коли ми працюємо на *місці сили* біля самої води — Він з нами. Відходимо на інше *місце сили* на гірці, що поростила соснами, за метрів триста від озера — Він приходить сюди. Тут Він пропонує нам відчути в усій повноті Божественну *тишу* всередині розширених у Нескінченності духовних сердець…

… Він назвав Себе саме цим ім'ям — Велетень — з моменту нашого першого знайомства. Говорить, що саме так Його прозвали люди за Його останнього житті у фізичному тілі на Землі.

Він учить нас тому, як стати такими ж Велетнями: так само переміщатися Махадублями над озером, тримаючи на долонях свідомостей і насичуючи Любов'ю живі істоти, пестити, нахилившись, маленьких риб, відчуваючи, як це їм приємно, або ставати безмежним Божественним Спокоєм-Тишею...

— Що б Ти хотів передати через нас втіленим людям?

— Тиша! Внутрішня тиша, спокій усередині розвинених як духовні серця свідомостей — от те найголовніше, що здатне привести духовного шукача в Мене! Вся грандіозність Задуму Творця щодо людей укладається в ці слова[227]!

---

[227] Докладніше про знаходження такої *тиші* — у книзі [14].

— Чи не розповіси про те, як Ти Сам розвивався, будучи втіленим на Землі? Які методи застосовував із самого початку? Що б Ти побажав тим людям, які тільки стоять на початку духовного Шляху й не дуже уявляють, із чого починати?

— Скажу зараз про головне.

Структура Цілого складена із частин[228]. Ці частини вічні, як і Сам Абсолют.

Структура Абсолюту, настільки вірно вперше описана у ваших книгах, існувала й існуватиме саме такою завжди.

Свобода ж волі людини, за великим рахунком, проявляється в тому, що вона сама вибирає, у якій частині Абсолюту вона далі існуватиме.

Іншими словами, свобода волі реалізується тим, що, зміщуючись усередині Цілого, людина вибирає ту Його частину, якою вона хотіла б стати, ототожнившись із нею.

— Але, все-таки, розкажи, будь ласка, про Свій шлях докладніше! Адже кожна така біографія має велику цінність для втілених людей, які прагнуть до Досконалості!

— Будь ласка...

Мій шлях почався дуже давно і був природним, плавним, правильним зростанням. Це було схоже на розвиток велетенського древа з маленької насінини. Як у дерева з кожним роком додається ще одне річне кільце стовбура, виростає вгору та в ширину крона, поринає вглиб землі коріння — так з кожним втіленням, з кожним наступним колом життя, додавалися Мені спокій, сила та досвід.

Я зростав — через єднання з природою, завжди жив саме в повній гармонії з нею...

З кожним таким втіленням Я менше відчував Себе тілом і більше — великою душею, злитою з живою природою.

— Розкажи, будь ласка, про Твоє останнє втілення.

— Зачекай...

... Стань краще туманом над Моїм озером...

---

[228] Йдеться про просторові мірності (еони, локи), складові Абсолюту (див. [7, 10, 12]).

Стань кожною краплинкою води, що висить прозорим дивом на кінчику ялинової голочки...

Стань колами на воді, які виникають від дотику носиків маленьких рибок до її поверхні знизу... Погладь їх руками духовного серця по животиках між плавців...

Погладь он тих качечок..., тростинки..., очерет...

Відчуй у Собі тишу, наповнену безмовною любов'ю до всього живого...

Візьми на долоні Моє озеро з його берегами, покритими лісом...

Відчуй пагорби, порослі стрункими високими соснами й вистелені сивими лишайниками...

Відчуй густу тишу темно-зелених ялинників, що ростуть на килимі з м'якого зеленого моху...

Дозволь усьому цьому жити в тобі — у глибині твого безкрайнього духовного серця...

... От саме з такого стану можна зливатися зі Мною, можна відчувати світ так, як відчуваю його Я, Той, хто виходить з Отця, і тримає на Своїх Долонях Любові зелений килим лісів на пагорбах, що ніби спочивають на морі Живого Світла. Моє озеро — як прохід у Його Глибини... Або — як вихід із нескінченного Світла в світ Творіння...

Стань поруч зі Мною своїм Махадублем — і от тепер слухай...

... Останнє Моє втілення готувало Мене до життя Аватара — життя тільки для інших, життя для допомоги їм у знаходженні Свободи...

Моє дитинство пройшло в Індії. Мій батько був англійцем, який працював в Індії, — в ті часи — англійській колонії. Мати була наполовину француженкою...

... Першим найглибшим враженням Мого дитинства було море. Я любив пірнати. На тлі глибокого спокою, освоєного в минулих життях, Я міг плавати під водою, надовго затримуючи подих. Я робив це майже без зусиль. У якийсь момент приходило відчуття, що Я став всім цим спокоєм і прозорістю води, пронизаною променями сонячного світла. Моє тіло було наче тіло гнучкої рибки,

що пливе всередині татви[229] води. Я відчував Себе морем. Усередині Мене — коливалися водорості і плавали риби, у Мені — були і каміння дна, і корали, і раковини, і водяні рослини, і вся прозорість води. Це був зовсім інший світ!...

... Потім батьки відправили Мене на навчання до Англії. А самі залишилися в Індії.

Мені було там самотньо... І Я випросив дозвіл виїхати до діда, який жив у Франції.

Мій дід, вихований на ідеалах французької демократії, прищепив Мені ідеї свободи, рівності й братерства людей, їхнього права на свободу вибору.

У Франції Я продовжив навчання, вступив до університету. А після його закінчення повернувся до Індії.

Я не продовжив, як очікувалося, справу батька, а включився в боротьбу індійців за свободу й незалежність Індії.

Я розвивав у Собі тоді властивості кшатрія, яких мені не вистачало: здатність бути лідером, боротися за життя і свободу інших людей.

Моє тіло було дуже високого росту. Мої друзі-індуси були Мені по плече. Вони називали Мене Велетнем: ні вони, ні Я Сам не хотіли, зі зрозумілих причин, користуватися Моїм англійським ім'ям...

Те повстання потерпіло поразку. Я опинивсь у в'язниці...

І саме там Я знайшов наставника-індуса, який почав учити Мене іншій Свободі — Свободі Духа. Він переказував Мені Бгаґавад-Ґіту й учив медитації.

Я втік із в'язниці. І продовжив навчання буддхі-йозі.

Мій наступний Учитель був спадкоємцем духовних технік і традицій Бабаджі.

Саме Божественний Бабаджі був Його, а потім став і Моїм невтіленим Гуру.

Я був величезним не тільки тілом — свідомість теж були величезною. Мені все давалося легко. Процес пізнання Бога йшов для Мене швидко. Я злився з Ним, пізнавши Вищу Нірвану в Ішварі[230].

---

[229] Стихії.
[230] Творці.

Так Я став Тим, Хто допомагає іншим знаходити істинну Свободу.

А тепер — ти бачиш, як Я «чудово влаштувався»? З одного боку від Мене — Махадубль Великого Крішни, з іншого — Великого Бабаджі. Обоє — Мої й ваші Божественні Вчителі! А Я тут — Хранитель озера, котре вчить людей тиші, у якій живе Любов!

Слухайте Тишу! Слухати Тишу — це означає слухати Мене!

Причому потрібно намагатися слухати — у середині Мене!

Друже Мій, який прекрасний цей ліс! Який прекрасний світ навколо тебе! Не журися через безліч земних мирських турбот!

Твоє чергове завдання — це охопити «плантації душ» на Землі якомога ширше! При цьому — зберігаючи себе в самій глибині Мене.

— Скажи, Велетню, як нам допомагати людям ефективніше?

— Зрозумій: душі ростуть повільно...

Якщо людина посадить кедр — то дорослу міць древа побачать тільки його онуки!

Такий ріст: те насіння любові й знань, яке ви сієте, — проростає, але плоди з'являться не відразу...

Не журися про це! Дивися із Глибини! Дивися Очима Бога, для Якого кожне земне життя кожної душі є лише одним з безлічі її кроків. Дивися з Нього — і тоді ти не чекатимеш миттєвого результату, а наповнишся Мудрістю Того, Хто має терпіння і допомагає завжди всім, але не втручається у свободу вибору кожного...

Олег Суходольський

Ми трохи відійшли від озера Велетня, щоб пошукати гриби, а потім розпалити багаття і пообідати. Поруч — інше озеро, на березі якого — ще десятиліття тому — ми жили в наметах і звідси бігали лісовими доріжками, тренуючись у медитативному бігові[231]. Як багато дали ті заняття! Вони забезпечили стійкість у тонких медитативних станах, наділили необхідною для подальшого просування силою свідомостей.

[231] **Див. [10].**

А в наступні роки ми теж приходили сюди, щоб на цьому чудовому місці сили освоювати спокій у «задзеркальних» еонах і «кристалізувати» у них свідомості. Тут також, як і на багатьох інших місцях сили, — унікальні грибні місця!

Раптом — перед нами ще один Божественний Учитель, Якого ми раніше ніколи не бачили. Над поверхнею Землі — вищий соснового лісу, виходить із Обителі Творця, спортивної статури, бадьорий, підтягнутий, промениться радістю.

— Як Тебе звати?

— Суходольський Олег Євгенович!

— ... Ще один російський Божественний Учитель? Чудово!

— Російський, але не росіянин... Я жив у цих краях до Другої Світової війни, коли тут була Фінляндія.

— Чим займався?

— «Пас овець»...

— У якому смислі? У духовному? Був духовним Пастирем?

— Так. Я жив тут і був щасливий, що не живу в країні, де правила «радянська влада». Тут і «пас» молоді душі... Потім почалася радянська інтервенція... До фінських військ Мене не призвали: бо — росіянин... Іти на північ із фінами не став: бо, знову-таки, росіянин... Але росіяни взяли Мене в полон і відправили в табори як «зрадника батьківщини»... У таборі й загинув: охоронець заколов багнетом при спробі втекти.

А зараз Я «пасу» тут усіх, хто сюди приїздять. І вас «пас», коли ви працювали на цих місцях, але Мене ще не знали.

— Щиросердне Тобі спасибі!

Скажи: чи досягав Ти Божественності в тому останньому втіленні чи приходив, будучи вже Божественним?

— Мені залишалося зовсім небагато...

В останньому втіленні Я займався спортом: бігом, стрибками, працював на спортивних снарядах. І саме спортивна підготовка дозволила легко опанувати «кристалізацію» свідомості.

Мій земний неньо теж писав книги, але це не було пов'язане з художньою літературою. Його професією були оптика і виробництво окулярів. Він був високоосвіченою і талановитою людиною.

Я йому щиро вдячний: він дуже правильно Мене виховав. Родина перебралася до Фінляндію ще в 1914 році. Мати померла, коли Я був зовсім маленьким, тому вона не відіграла помітної ролі в Моєму становленні в дитинстві.

У те останнє втілення Я прийшов майже готовим, щоб увійти назавжди в Обитель Творця. Так що залишалося зробити зовсім небагато. Ріс — як свідомість — потужним і чистим *Світлом*. І влився у Творця відразу, коли був розвтілений.

— Чи були Тобі знайомі стани Злиття з Творцем ще за життя в тілі?

— Так, торкався.

— Чому саме Ти навчав людей в останньому Твоєму втіленні?

— Учив спортивним тренуванням, правильному позитивному емоційному настрою, бадьорості й запалу.

— Хто був Твоїм Учителем до того втілення?

— Це було в Європі. (Показує Вчителя, схожого на індуса, який тоді працював у Європі). Він був Свамі.

— Чому навчав Свамі?

— Буддхі-Йозі. Вона була точно така ж, як у вас! Адже вища йога в усіх скрізь однакова: величезне й активне духовне серце, руки свідомості, переміщення за допомогою цих рук свідомістю із шару в шар багатомірності і — Обитель Творця!

— Але чому Тобі довелося втілюватися ще раз?

— Просто трохи сили у свідомості не вистачало. Це допрацював — і ввійшов у Творця.

— Чоловіче чи жіноче втілення було в Тебе в тому передостанньому втіленні?

— Я був хлопчиком і пізнав усе це якраз у дуже молодому віці. Але незабаром помер — у віці 14 років, тому-то силоньки й не вистачило. Але в наступному втіленні напрацював і силу[232].

---

[232] У цілому, заняття з дітьми за настільки серйозними програмами духовного вдосконалювання заохочувати не слід: діти дуже легко можуть «зірватися». Саме тому Богові й довелося розутілити ту душу в тій ситуації: для того, щоб зберегти досягнутий рівень розвитку. (Про це докладніше — у [8]). Але, як ми бачимо в підсумку, Бог провів всю цю операцію оптимально, і результат

— Чим Ти займався між утіленнями?

— Я майже відразу втілився, минуло не більше місяця.

— Хто конкретно вчив Тебе медитаціям буддхі-йоги?

— Я жив тоді в Європі, на материку, з боку західної частини Скандинавії. Там, у країнах того регіону, працював Гуру Свамі Абхедананда.

— Перед останнім втіленням — чи сам Ти вибирав, де Тобі втілитися?

— Звісно, не Сам. Уявіть собі: адже Я розутілився дитиною!

— Як відбувався процес Твого втілення?

— Я раптом опинився в тілі...

— Які ще Твої попередні втілення були значущими для духовного становлення?

— Індійське втілення на півночі Південної Америки. Потім кілька разів втілювався в північній континентальній Європі.

— Що б Ти порадив нам зараз?

— Відчуйте себе в човні на озері, на світанку!

Згадай, як колись сам сидів з вудкою. Нехай — не клює! Але як це розвиває на відповідних етапах, дозволяючи зливатись із *Красою* й *Гармонією*, з *Тишею!*

— Так, пам'ятаю. Якби не той мій досвід — уміння перебувати в спокої, здатність розливатися душею над просторами озер — напевно, нічого б і не вийшло з мене зараз!...

— Обійміть Мене, Мої друзі! Відчуйте Мене й себе — як *Одне*! Той, хто відчуває Мене із собою як *Одне*, той перемагає все!

Постійно відчувайте Мене серед вас! Ще багато чого Я кожному з вас покажу! Разом на Землі творитимемо добрі справи!

... Але повернімося в сьогоднішній день... Як Я люблю ці озера! І тих втілених людей, які теж насолоджуються їхньою красою, перебуваючи тут!

вийшов якнайкращий.

Радек Волинський

Посередині соснового лісу — сфагнумове болото, що поросло журавлиною. Посередині нього — невелике озеро. Над ним — енергетика Божественної Ніжності, випромінюваної Махадублем раніше незнайомого нам світловолосого Божественного Вчителя.

Тут — *місце сили*: розвинене духовне серце ніби «мимовільно» відділяється від тіла й заповнює великий простір над озером, звідти легко дивитися очима свідомості убік власного тіла, що стоїть на березі. Прекрасне місце для тренувань учням-початківцям!

Він представляється:

— Радек Волинський, поляк в останньому втіленні.

Просимо Його розповісти про Себе.

— Так, жив і тут. У цих місцях була наша сімейна дача — в ті часи, коли тут ще була територія Фінляндії. Давня дача!... Спочатку — Мого батька, а потім — Моя особиста.

Гармонія і краса природи, життя в лісі біля цього прекрасного озера — у поєднанні зі щирою «побожністю» Моїх батьків — створювали дивну атмосферу нашого будинку, що був тоді тут.

Вечорами всі збиралися біля каміна. Матінка грала музику. Потім читали вголос книги або говорили про сенс життя, про Бога. Були вечори, наповнені розмовами про Ісуса. Дивні за яскравістю образи з'являлися тоді перед Моїм внутрішнім поглядом! Ісус бував у такі вечори з нами.

Духовна культура родини в ті ранні роки дозволила Мені легко вийти на той «майданчик», де Бог знову став видимою та усвідомлюваною Реальністю.

— Які духовні практики Ти використовував?

— Нічого особливого не робив. Те, що ви бачите, — напрацювання від ще попереднього втілення.

— Де воно було?

— У Німеччині. Там була Школа йоги — древня алхімічна школа.

— Чому нас навчиш?

— Хіба що анахату притягну над болотом, початківцям буде корисно... — жартівливо скромничає Радек.

— Ти був пов'язаний зі школою Штайнера?

— Ні. Шанувальником вчення Рудольфа Штайнера був Мій батько у польському втіленні. Ідеї Штайнера він намагався застосовувати і під час Мого виховання на природі, в оточенні гармонії.

— Розкажи, будь ласка, про Себе більше, Радеку!

— Дуже значимим для розвитку душі було Моє дещо раніше втілення в Індії. Тоді була освоєна раджа-йога. Було засвоєно багато моральних підвалин, включаючи вегетаріанство, які стали не правилами, за невиконання яких карають, а суттю, внутрішніми підвалинами душі. Тоді, на жаль, нічого більшого я не осяг, хоча можливість була.

І от наступним було втілення в середньовічній Німеччині.

Мій батько був власником бойні.

... Радек показує грубий і брудний побут, наділеного грубою особистою силою батька, зломлену ним змарнілу жінку, згаслу й «посірілу» — свою матір.

— Відірвавшись од цих жахів, Я втік з дому. Мене підібрала людина, що і стала Моїм Учителем, Моїм Майстром. Саме Йому Я зобов'язаний тим, що осяг Єдиного Отця.

Він тоді привів мене до Себе додому, де все було чистим і оповитим таємницею. Він був ученим, лікарем і духовним подвижником, що зумів-таки вийти на Істину, «заховану» під словом «алхімія»! Він займався, зрозуміло, не створенням золота, але алхімією внутрішньою: перетворенням душі людської — на Душу Божественну.

У нього було всього кілька учнів, яких він посвячував у глибинний шар знань. Я не відразу потрапив у їхнє число. Спочатку Я просто розтирав порошки і мив посуд.

Розповім коротенько про те, як алхіміки працювали з енергіями усередині тіла. Це, як ви розумієте, є тільки початкові етапи алхімічних перетворень.

Тіло зіставлялося з пристроєм, у якому сублімують речовини і — через це — відокремлюють тонкі субстанції від грубих.

У ньому виокремлювалося кілька послідовних рівнів, які відповідали чакрам, якщо послуговуватися індійською термінологією.

Для того, щоб уможливити рух тонких субстанцій через усі рівні, учень повинен був спочатку очистити останні від нашарувань темного «шлаку», що засмічував ці рівні.

Це досягалося через запалювання «вогню» всередині кожного такого рівня. «Вогонь» треба було розпалювати сильніше і сильніше — і поширювати його, починаючи від центру, на весь об'єм рівня, щоб з його допомогою «розплавити» темні нашарування і виштовхнути їх за межі тіла.

Після того, як всі рівні були абсолютно очищені, ставала можливою робота власне з «сублімацією». Вона полягала в просуванні «вихідної субстанції» знизу нагору — послідовно через усі рівні. При цьому виникало чітке відчуття зміни стану на кожному рівні «сублімації». Метою такої роботи було виділити і відчути в тілі якнайтоншу «субстанцію», що не змінює свого стану, проходячи через усі рівні.

... Якось прислужники інквізиції, що завжди цікавилися Моїм Учителем, схопили мене, намагаючись що-небудь вивідати. Я вдавав сільського дурника, і вони Мене відпустили.

Я попередив Учителя, і ми всі пішли з міста...

Тоді й почалося Моє справжнє учнівство. Я б хотів потім розповісти про це докладніше в невеликому оповіданні, яке могло б називатися, наприклад, так: «Аптекар, або Повість про філософський камінь».

У тому німецькому втіленні я майже досяг Злиття з Отцем. Не вистачило зовсім трохи: радості, гармонії і спокою — щоб урости в ті стани, якими Я опановував. Наше життя під постійною загрозою катувань і багать інквізиції було не легким. Так ще залишилася в глибинах душі туга за несправдженим у тому житті: за домом, в якому всі одне одного люблять, за лагідними руками матері, за добрим батьком, який усе розумів...

Мій Учитель, однак, люблячи нас усією душею, дуже рідко проявляв ніжність зовні. Він був суворий до наших пороків, квапляючись «переплавити» нас як душі: вилучити шлаки, щоб залишилося тільки «живе золото» — душа, сяюча любов'ю і бездоганністю.

... Після Його відходу стало й зовсім нелегко...

І от, для того, щоб змити цю останню «окалину» з душі, і було задумане Богом Моє польське втілення.

Воно було не довгим: Я швидко все згадав — і повернувся *Додому!*

Теодор Крайський

Парк в одному з європейських міст. Над високим «точковим» будинком — Махадубль Божественного Вчителя.

Починаємо знайомитися. Він говорить, що втілювався порівняно недавно в Польщі, осягав саме там вищу йогу.

— Коли, якщо конкретніше, Ти втілювався?

— 1917-й захопив.

— Чи Існують відгомони Твоєї Школи зараз?

— Ні.

— Які методики Ти використовував?

— Училися і вчили... Та припини! Все — те саме, що й у тебе! Так само Бог-Отець — і Мені давав. Це був із самого початку Адлер, про Який Я довідався з книг. У Німеччині є книги, які допомагають зрозуміти Суть Того, Хто є Адлер.

— Як Твоє ім'я?

— Теодор (Theodor) Крайський.

— Чому Ти вибрав цей дім? Тут — особливі втілювальники?

— Усі, хто живе в цьому домі, — діти Мої! Кожного з них Я «ношу на Руках», дарую їм іграшки...

— Як виникли такі ваші стосунки?

— Це все — Моя рідня!

— Рідня — за тілами чи за душами?

Він сміється і обіймає...

Ігор Висотін

Ми повертаємося ввечері лісовою доріжкою, після роботи на *місцях сили*, до залізничної станції. Раптом опиняємося на ділянці, пронизаній нематеріальним Світлом. Зупиняємося, озираємося. Інтенсивність Світла підвищується — за метрів сто в лісі, ліворуч од доріжки. Йдемо туди. Над лісовою галявиною — Божественний Махадубль.

— Дуже радий вас бачити! Я за вами отут давно спостерігаю!

Я представляю Бога для людей на багатьох ділянках Карельського перешийка. Моїм обов'язком є допомога людям на водоймах. Особливо люблю тих, хто на човні в очереті зустрічає схід сонця і милується красою Землі!

— Це ж що: рибалки та мисливці?...

— Даремно ти не береш їх до уваги! Ти й сам був таким — і завдяки цьому зростав!

Кожній людині потрібно давати наступні сходинки зростання відповідно до того, що вона розуміє: відповідно до її світогляду. Не потрібно нехтувати тими, хто поки що не перейшли на вегетаріанство, але милуються красою! Це — уже дає їм шанс!

Мене звати Ігор Васильович Висотін. Я жив тут до 1949 року. (Показує Суходольське озеро та його околиці).

Особливо люблю тих, хто зустрічає зорі на човні!

Зараз Я теж веду до Бога дуже багатьох людей — тих, хто, так само, як і ти, може насолоджуватися світанками!

— Що порадиш нам — у найрізноманітніших галузях?

— Я раджу — тим іншим, які теж зустрічають зорі на озерах.

— Що ж: і Сам Ти харчувався забійною їжею?

— Колись — так, потім — ні: адже не одне втілення провів серед людей, сам розумієш! І до пізнання Творця — не в останньому з них добрався.

— А де жив востаннє?

— У Фінляндії.

— Ким був?

— Жив на озері як селянин. Землю обробляв, іншим допомагав. Тут була російська громада лютеран.

Щоразу, коли будете на цих озерах, — Я теж буду серед вас!

*** * ***

Ми знову на місцях сили, які опікує Своєю Турботою, заповнює Божественною Свідомістю Ігор Висотін.

Краса — надзвичайна!

М'яким, пронизаним сонячним світлом туманом наповнило ліс.

Туман стелиться над озерним плесом, клубиться в променях сходу сонця...

Дрібні крапельки води плавно рухаються і сяють у потоках світла.

Немов ніжні руки, промені сонця пестять верхівки сосон і чашу озера.

Тиша...

— Я дуже хотів би, щоб ти розповіла іншим втіленим людям про Мої озера, які ти знаєш, які Я і ти однаково любимо, — щоб люди приходили до Мене сюди, де Я чекаю на них на берегах і водах... Спробуй розповісти так, щоб стало чути легкий плескіт хвиль об борт човна, щоб був відчутний захід чистої озерної свіжості, щоб шелест очерету і посвист качиних крил запросили прийти і зустріти тут світанок, щоб змогли побачити люди, як ніжне покривало туману опромінюється сонцем, що сходить, щоб обмилися душі кожного — цією красою Творіння...

А якщо ви розповісте про це у фільмі, покажете ту красу, через яку душі наближаються до Бога, — то буде земний уклін від усіх Нас.

... Якби ви розуміли, наскільки безцінна ВСЕОХОПНІСТЬ ваших знань! Це є те, чим втілене людство не володіло вже дуже давно, а, може, й ніколи! Бо ваші знання містять не тільки інформацію про Ціле, але й про шляхи реального збагнення всього цього людиною!

… Знову й знову повторюю за Ігорем Висотіним слова, складені Ним у віршовані рядки:

Кличу тебе!

Закликаю… Кличу тебе і зову —
Шляхом іди, що до Мене веде, і — в Мені!
Будь спокійним, послаб же душі тятиву!
Двері Любові прочинені — входь! Ти — не в сні!

Серця очима ти можеш дивитися
На Життя, що проявлене, на весну!
У ліси, у поля тебе кличу, щоби опуститися
В Тишу, в Спокій, в Любов цю ясну…

Навкруги все вже грає серпанками:
На це диво душею зумій подивитися…
Зграйки рибок прокинулись зранку і
Тихо й ніжно пливуть, аби розчинитися

Аж до ночі у цій царині…
Босі ноги твої хай пройдуться водицею…
Розлийсь, як той щебет птахів, у Мені.
Усвідом — все живе, що росте на землі цій!

Подарую схід сонця тобі, ці світання…
Тож дива й чудеса не потрібні тобі,
Бо захоплено дух твій пізнанням,
І Любов зрине з серця твого. Далебі!

Я тут скрізь! Усе щире, відкрите є…
… Безтурботно живе очерет...
Споконвічна Душа… Коли серце розкритеє,
В ньому Голос звучить… і немає тенет!

Веремій

— Я — Веремій. Золоте світло ранкового сонечка — Моє світло!

Моє перше втілення на російській землі було особливо значущим для розвитку Мене як душі. Я не вивчав тоді езотеричних прийомів, а просто жив у тому середовищі, де моральні норми і правила, традиції і звичаї створювали вірний напрям зростання душ.

Я хотів би трохи розповісти про устрій життя народу в ті часи.

Люди на цих землях жили родинами, і Небесного Отця-Сварога багато хто називав Родом — головним, загальним Отцем.

Життя людей було сплетене з життям Бога і з життям природи. Воно було сповнене природністю і чистотою.

Чи вродив хліб, чи ткалося полотно, чи народжувалося дитя, чи зводили дім молоді — будь-яка радість була радістю для всіх.

Робота була гармонійною дією, що наповнювала душі силою й насолодою від спільної праці.

У харчуванні домінували молоко, мед, ягоди та гриби, хліб і круп'яні каші.

Простими і чистими були обряди та свята. Кожен день починався зі *свята ранку*. Адже був схід сонця над землею, починався новий день життя, що дарувався Богом!

Були, зрозуміло, і холодні зими. Але після кожної — весна, яка ставала святом пробудження життя і любові! Прихід весни святкувався як великий шлюб Сонця і Землі, що народжує нове життя.

Саме навесні дівчата обирали хлопців, а хлопці дівчат, вони ставали нареченими. Їхні весняні шлюби любові були запорукою того, що з'являться в родині послані Родом чисті душі.

Я теж обрав дівчину, яка припала Мені до серця, і Я був любий їй. Ми стали нареченими, а потім з'єднали долі, у нас були діти...

Бог був реальним для людей. Наші старійшини і волхви говорили з Богом і вчили цьому своїх спадкоємців.

Земля сприймалася — як жива. Коли вітали людину, віддавали їй земний уклін, рукою торкаючись землі, — означало це, що поважаємо її, як нашу Землю-Матінку.

Моральні норми називалися звичаями. Пороки душі викликали здивування в усіх навколо, і той, хто мав їх, намагався викорінювати це у собі.

Адже й зараз є сім'ї, які називають культурними. У них повага одне до одного, любов, турбота, вміння гармонійно говорити і мислити — прищеплюються з дитинства, стають нормою життя душі. Але такою родиною може бути і все суспільство, кероване мудрими духовними наставниками. Саме так було тоді, коли Я вперше втілився на Русі.

... Наступного разу Я втілювався на Русі при царі Івані Васильовичу (Грозному).

У тому втіленні Я звик з дитинства жити — вільним життям! Воля — означає *свобода*, вільний стан душі. Розлитися, розгорнутися на весь простір, дихати повними, вільними грудьми — так жив Я: як вільний птах серед просторів російської природи.

Вільний птах летить туди, куди йому велить серце! Він шукає лише свободу! І всією душею віддає він себе тій справі, в яку привів поклик серця.

Він не береться до справи несміло, озираючись на шляхи відходу. Він — вільний, йому нема чого приберігати для себе, і нема нічого, що він міг б втратити. Тому він повністю, всією своєю істотою, втягується в обрану справу.

Так жив Я. До якої б справи Я не долучався, Я прагнув знаходити, відкривати в ній нові простори для вільного польоту душі. У будь-якій ситуації Я прагнув знайти і пережити нові грані Своєї свободи.

— Але як Ти Сам збагнув усе те, чому вчиш нас?

— Закінчив Школу буддхі-йоги, подібну до вашої...

Але Я продовжу Свою розповідь.

У тому вільному способі життя Я, однак, не міг знайти чогось головного, Я відчував, що *головне* зі Мною в житті ще не відбулося…

Тому Я шукав «зустріч із долею» — зустріч з тим випробуванням, що називають *моментом істини*: коли все незначне в жит-

ті людини відпадає саме по собі — і вона чітко бачить те, що в її житті є головним. Проходячи через таке випробування, вона може довідатися, що вона є насправді.

Для цього Я вступив у дружину і був призначений у загін, що відправився на південь на пошуки зниклого посольства, що очолював вельможа «високого» походження. Нам було доручено дізнатися, що трапилося з ним і, по можливості, виручити його.

Досягши прикордонних земель, ми з'ясували, що частина посольського загону була перебита, а що стало з іншими, зокрема, з вельможею, — невідомо, але, ймовірно, вони були взяті в полон.

Ми послали гінця із цією звісткою назад.

А Я — один — просто відправився до місцевого правителя. Я їхав зовсім спокійно, із серцем, розлитим — на весь простір! У Мене за плечима був *політ свободи*, попереду на Мене чекала *зустріч із долею* — що зі Мною могли вчинити правитель чи його люди?

Коли Мене привели до правителя, Я сказав, що приїхав запропонувати Себе в обмін на полоненого вельможу. Той був дуже здивований таким учинком. Мене не вбили, завважавши занадто незвичайним бранцем.

Моя доля повела Мене далі — правитель незабаром подарував Мене іншому правителеві однієї з азіатських держав. Там Я потрапив — рабом — у дім високопоставленого радника государя.

Через деякий час Я опанував мову тієї країни, і Моє становище в домі змінилося. Знаючи Мою чесність, господар зробив Мене своїм помічником і довірив вести деякі справи в його господарстві.

Ці справи були пов'язані, зокрема, з поїздками. Завдяки цьому, Я зміг побувати в багатьох місцях, багато спілкувався з іншими людьми і все більше дізнавався про життя на Сході. Це дало Мені безцінний життєвий досвід! У способі життя тих людей і в їхньому світогляді було набагато більше глибини та обґрунтованості, ніж у людей, яких Я знав у Росії.

Серед південної природи, живучи розміреним життям, Я навчився поринати в глибокий *спокій*...

Хоча формально Я був рабом у домі того радника, Я не зазнавав скутості. Тілом Я брав участь у справах матеріального плану

і просто *приймав* «земні» обставини такими, якими вони є. А свідомістю — ширяв над світом «земного» як орел ширяє над степовими просторами.

Я знав, що вже досяг *свободи* від «земного» і, що б не трапилося з Моїм тілом, — Я зможу… так само продовжувати ширяти як вільний птах.

Але Я відчував, що ще щось важливе чекало Мене на життєвому шляху — те, чого Я ще не прожив. Тому Я просто жив і терпляче чекав, коли це станеться.

І та зустріч відбулася. У наше місто прийшов караван з Індії. З ним прибули троє цілителів, які привезли на продаж цілющі бальзами. Вони також пропонували свої цілительські послуги.

Ми зустрілися на базарі. Я звернувся до них, бажаючи придбати які-небудь лікарські засоби для родини радника, якому Я служив. Але вони побачили, що в Моєму тілі втілена вже розвинена, велика свідомість, — і відповіли, що можуть не тільки продати такі засоби, але й навчити Мене правильно їх застосувати, показавши прийоми лікування. Я з цікавістю погодився.

Вони сказали, що для освоєння майстерності лікування потрібне певне перетворення себе. І під цим приводом... стали навчати Мене методам прочищення і розвитку чакр і меридіанів.

Я відчув найцікавіші зміни в Собі під час цієї роботи і щиро нею захопився. А незабаром зі Мною почали відбуватися настільки дивні зміни, що Я відчув, ніби Мені відкриваються двері в зовсім інше життя, інше буття...

Я зрозумів тоді, що ці люди були не просто цілителями, але хранителями таємних, вищих знань...

… Вони через певний час виїхали. А Я, завдяки їм, зміг у тому житті пізнати мистецтво раджа-йоги і підготувати Себе до наступних етапів духовного сходження...

… Потім Я втілювався на Русі неодноразово...

Моїми друзями завжди були, зокрема, берізки і сосни, всі трави на лугах, зяблики і піночки, вальдшнепи і тетеруки. Я дихав і не міг надихатися красою Землі! Я гладив її поверхню, як закоханий гладить волосся коханої. Радість і блаженна млість переповнювали Мене і виливалися безкрайньо із серця — на все, що Я

бачив навколо. Золотаво-рожеві сходи сонця заливали Моє серце ніжною красою — і Я ставав Світлом Любові над землею!

Звільнена Душа подібна до птаха, що ширяє у височині і ніщо не обмежує Його політ!

Звільнена Душа подібна до ріки, що втекла в море і не має більше берегів!

... Мій Шлях від початку і до кінця — Шлях Серця: від серця людського — до Серця Божественного!

Коли Я пройшов увесь цей Шлях до кінця — настав і Мій час бути Наставником для інших.

... Одне з Моїх останніх втілень Я закінчував, очолюючи *лісову школу* Ассиріса.

Ці школи продовжували називатися «лісовими» і після «хрещення» Русі. Але тепер у ці слова вже вкладався дещо інший зміст: «лісова» — виходить, таємна, закрита. Адже та велика духовна культура, що існувала до цього на Русі, із приходом інквізиторського «християнства» знищувалася в буквальному значенні вогнем і мечем.

Уціліли тоді на певний час лише деякі, котрим удалося сховатися в неосяжних просторах лісів...

Якщо раніше колишня духовна культура була доступна всьому народові, хоч і на дуже різних щаблях, то тепер у закриті *лісові школи* приймали лише гідних — одиниці.

Як Я вчив тих, хто довірив Мені свої долі? Так само, як зараз учу вас серед весняних беріз і пісень тетеруків...

З Обителі Творця Я піднімався *Золотим Божественним Сонцем* — і вчив ставати Любов'ю! Я дарував Своїм учням рожево-золотаві зорі і вчив розливатися духовними серцями просторами, плекати руками свідомостей ліси, поля, трави!... Із *Глибин*, де сяє *Божественне Серце*, Я простягався до сердець Своїх учнів, указуючи подальший Шлях!...

... Але не тільки медитації навчав Я їх. Адже ми жили в часи православної інквізиції! І від кожного було потрібно освоєння сталкінга[233] не меншій мірою, ніж від американських індіанців часів конкісти.

---

[233] **Про сталкінг див. у розділі «*Вчення Хуана Матуса*».**

Я прекрасно знав, що може відбутися, якщо «оступиться» хоч один із Моїх учнів... Адже варто тільки потрапити під підозру — і від Школи не залишилося б і сліду.

На жаль, ми не могли жити абсолютно закритим життям. Побут змушував нас раз по раз стикатися з іншим світом, а це вимагало від кожного максимальної обережності, обачності. Мої учні зобов'язані були вдосконалюватися не тільки в майстерності медитації, але й у майстерності сталкінга, вони повинні були стати майстрами в психології людей. Саме завдяки цьому мистецтву наша Школа проіснувала багато років, і багатьом Я встиг вказати Шлях до кінця.

... Був у нашій Школі один учень — юний, майже хлопчик, з душею світлою і чистою як джерельна вода. Як він уцілів у ті чорні часи з такою ясною душею? — Я не знаю. Будучи набагато молодшим од інших, він став загальним улюбленцем. Здавалося, він складався тільки із сердечної любові, з одного лише чистого серця, і це серце готове було летіти назустріч кожному...

Одного разу йому належало відправитися в ближнє селище. Наступного дня він повернувся назад — повернувся не один... Його обличчя радісно сяяло:

адже він привів до нас ще одного учня — того, хто хотів вступити на Шлях Любові... Мій бідний хлопчик! Він був такий юний і недосвідчений, що «купився» на брехливі слова, не розпізнав, яке страшне зло криється під тією благовидною личиною. Але Я, що бачив людей наскрізь, знав, хто переді Мною стоїть, і чудово розумів, що це нам передвіщає...

Увечері наступного дня той «новий учень» зник... Я знав, що не можна втрачати ні хвилини. Всім учням Я велів зібрати необхідні речі, провізію — і негайно відправитися подалі від цих місць.

Коли наша обитель спорожніла, Я був спокійний. Я знав, що не повинен бігти, знав, що повинен зустріти смерть саме тут...

... Вони прийшли на світанку як зграя «чорних вовків», замість жовтих очей у кожного в руці горів смолоскип. Очолював зграю... наш «новий учень» — сатана в чорній рясі. Розлючені тим, що нікого, крім Мене, не знайшли, вони судили Мене «судом Лінча»...

... Але не потрібно засмучуватися! Я покинув тіло ще до того, як його торкнулися язики полум'я. І в той час, коли Моє порожнє

тіло згоряло в огні, Я вже вставав над Землею *Золотим Божественним Сонцем!*

Такий Я і зараз!

— Веремію, які побажання й напутні слова Ти хотів би передати зараз тим, хто йде духовним Шляхом?

— Ставайте силою, не перестаючи бути стоншеністю!

Освоюйте зібраність і обачність, не перестаючи бути ніжністю!

Ставайте лідерами і духовними вождями, не перестаючи бути смиренними!

Навчайтеся бути *Сонцем Бога,* але не переставайте відчувати тих, кого торкаються ваші Промені!

Пізнайте той стан, коли бажання залишитися в Обителі Отця замінює всі інші бажання душі!

Абсолютно оголена, вільна від усіх покривів досконала душа[234] з'являється тоді перед Загальним Джерелом! Вільна і кришталево чиста — вона потім поринає в Нього, щоб залишитися в Ньому — Творці всього сущого! Так скріплюються, з'єднуються воєдино той, хто пізнає, і Той, Кого пізнають.

А потім, розсуваючи шари щільності й покриви, які приховують *Глибини, нова Божественна Душа* виходить *Променями Великого Сонця,* не перестаючи бути *Джерелом* уже ніколи!

... Ви повинні навчитися жити і діяти так, щоб справи служіння не прив'язували вас до «земного» ніяким чином! Ви не повинні вважати своїм фундаментом будь-що «земне»!

*** * ***

Ми йдемо безлюдною сільською дорогою. Величезне *місце сили,* на якому ми працювали, закінчилося, і попереду — досить велике село... Вірніше, те, що від нього залишилося...

Колись були тут і тваринницькі ферми, і сотні затишних будинків із садами та городами... А тепер — тільки три будинки до-

---

[234] **Вільна від «покривів» шарів багатомірного простору. Тут не мається на увазі смерть фізичного тіла: цей стан досягається саме за життя в тілі, з його допомогою.**

глянуті... Всі інше занепали: похилі, прогнилі, а навколо — земля неорана, що заросла бур'яном, а були городи і поля... Тільки дерева тут ще пам'ятають, як треба жити, — і серед похилих будівель цвітуть яблуні та бузок, своєю красою і пахощами підкреслюючи контраст... Он курною вулицею йде хлопчик. У руках — пляшка з горілкою... І ще жінка з двома малими дітьми. У всьому її вигляді — теж щоденність розрухи, звична безвихідь і безпросвітна втома...

... У місті вигляд жебрака, що просить милостині в переходах метро, став настільки звичним, це майже не жахає. Навіть не завжди вдається визначити: чи бідує людина, чи гроші на випивку збирає, або страшніше: інші на ній гроші заробляють — вивозять каліку, як тварину зі звіринцю, «на роботу», а ввечері відвозять і відбирають «зарплату»...

... Але тут... — тут навколо земля родюча, ліс!...

... Прийшов Веремій і з сумом сказав:

— Люди розучилися жити на землі... Розруха приходить туди, де порожніють серця і деградують душі!... Розруха починається в душах людських — і лише потім руйнується навколо і матеріальний план. Але не матеріальна бідність тому причина, не соціальні труднощі... Вони є, звичайно... Але вони — наслідок... Розруха починається з деградації душ...

... Колись ми теж жили важко. Не завжди в Моїй *лісовій школі* був матеріальний статок. Ми часто переселялися на нові місця, щоб уникнути переслідувань... Але яким би не був простим наш побут, але ніколи не було запустіння! Навіть у простій землянці вогнище дарувало тепло, любов'ю і чистотою сяяв простір, на якому жили люди!

Пам'ятаєш, ти колись читала про те, що слово «*богатый*» в російській мові спочатку означало: *той, хто має Бога, слово* небога, що трансформувалося згодом в «убогий», *означало: той, хто не має Бога*. І є схожі споріднені слова у всіх слов'янських мовах...

У цьому полягає велика мудрість. Істинно *багатою* є та людина, яка несе Любов Бога в серці своєму, яка випромінює, дарує любов! *Багатство*, що не може бути відібране ні обставинами життя, ні навіть смертю тіла, — це багатство душі, наповненої Любов'ю, душі, що складається з Любові і дарує Любов!...

— Веремію, як допомогти людям? Як змінити те, що відбувається тут і в усій країні? Як переспрямувати душі — на любов, на життя в гармонії з природою, з Землею, з Богом?

— Я майже заздрю вам! У вас зараз є стільки можливостей: книги, фільми, інтернет! Ви можете дотягтися в секунди до іншої сторони планети не тільки свідомістю — але зримо! І відчутно, вагомо, вже багатьма мовами Землі звіщувати Істину про Бога!

... У Росію ці істини коли-небудь теж повернуться..., — помовчавши трохи, сказав Веремій.

Потім через деякий час Він продовжив:

— І ще хочу сказати про екологію. Це зараз — дуже перспективний напрям. Але слово «екологія», як і раніше, для більшості людей означає тільки боротьбу із забрудненням навколишнього середовища відходами життєдіяльності людини.

Ваше ж завдання — привнести глибину, розширити екологічний напрям знань для всього людства! Нехай розуміння багатомірності простору зробить зрозумілим і необхідновраховуваним те, що не тільки матеріальне сміття і відходи забруднюють навколишнє середовище! Що стани душі, в яких живе людина, так само запам'ятовуються в навколишньому просторі, роблячи його або чистим, гармонійним, — або навпаки!

Нехай для кожної людини, яка живе на Землі, це знання і відповідне перетворення себе стане такою ж нормою етики, як необхідність не смітити, не влаштовувати смітник у тому місці, де вона перебуває! І нехай тим місцем, де людина живе, вона відчуватиме не тільки кімнату свою, квартиру чи будинок з ділянкою!... Нехай місцем, де ми живемо, люди, нарешті, почнуть відчувати планету нашу!

Це зараз стало вже дуже близьким до розуміння на «Заході»: вегетаріанство, рухи «зелених» — уже не новина.

Але потрібно додати до цього ще й розуміння відповідальності за стани душі. Треба пояснити людям механізми впливу стану душ — на матеріальний план.

Якщо відходи нафтопродуктів зливаються в ріку або в море — кожний розуміє згубність цього процесу. Але якщо чорні, як нафта, емоції злості, агресії, ненависті випромінюються людською свідомістю в навколишній простір, — то це той самий механізм:

утворюються негативні *місця сили* там, де *такі* люди живуть, або навіть просто «відпочити присіли». І хворіють від цього інші, які змушені перебувати поруч!

А якщо стани ненависті до інакомислячих спрямовуються подібними втіленими дияволами-вождями, то виникають різного роду інквізиції: людські об'єднання для знищення інших людей. А потім виникають війни — малі або масштабні.

Кожна людина, яка живе на Землі, повинна взяти на себе відповідальність за той стан душі, в якому вона живе, і який вона дарує навколишнім душам!

І тоді, можливо, змінилося б багато що. Перестали б люди витрачати життя на виробництво того, що губить людство. Став би зрозумілим механізм виникнення воєн, тероризму. Перестали б люди вчити дітей ненавидіти і вбивати: наприклад, перестали б робити комп'ютерні ігри, в яких вони вчаться стріляти і знищувати, перестали б заповнювати екрани телевізорів і кінотеатрів, сторінки романів — сценами насильства та вбивств. Адже все це саме і є те, що найбільше отруює не тільки здоров'я, але долі та конкретних дітей і майбутніх поколінь!

Нехай би краса Землі і творча праця, гармонія і чистота — стали моральними орієнтирами!

Даруйте ваші знання про Бога, про перетворення себе, про смисл життів — і тоді почне змінюватися на краще життя народів Землі!

Не сумуй, що ніхто не хоче йти *Світла* Шляхом!

Не засмучуйся, що не кожному треба Божественний Дім!...

Не сумуй! Не сумуй! Просто... зараз зима під дахом!

Незабаром зміниться все, і ти впевнишся в тім.

Буди тихенько лише тих, хто вже прокинутися готовий.

— А інші?

— Але існує Бог!

І всі Його діти турбот не позбавлені, бо в імлі...

Й навіть ті, які сплять і живуть уві сні...

Не сумуй! Бо напевно: *Весні* й *Світлу* — буть на Землі!

А поки учися бути Мною і жить тільки в Мені!

Я дуже радий бачити ваше перетворення, одну з основ якого Я закладав у вас! Як це чудово!

Ми Все це спостерігаємо збоку. Багато хто, Кого ти знаєш і не знаєш, — радіють за вас! І Я радію, оскільки ви — діти Мої! І Я зробив прекрасний внесок у цю роботу, про який ви знаєте. Пишаюся цим, радіючи разом з вами!

Відчуй, як все, що живе, дихає в Мені. А дихає — значить живе!

Весна ж — це Любов Моя! Це — завжди схід!

А любов — це злиття душ, подібне до злиття вод!

Рожевою ніжністю обіймає ранкове світло, лагідно гладить обличчя сонячний промінь!

У серце, відкрите Мені, Я — Блаженством входжу, наповнюю Спокоєм! Радість ранку дарую!

У руках я тримаю весну —
І моря, і лісі, і гори!...
Я красою на Землю плесну
І Любов'ю затьмарю горе!

На полях тане білий сніг...
Повернулися птахи додому!...
Світло ніжне пада до ніг —
Хай світанок відгонить втому!

Що не зерня — краплина життя!
Пробудилось зернятко од сну
І крізь ґрунт — у земне буття,
Аби люди зустріли весну!

Я Буттям із Глибин росту знов...
... Споконвічний Єдиний Сварог!
У серця, де посіяв Любов,
Входжу Я — і рождається Бог[235]!

[235] **Уперше цей вірш публікувався в книзі [14].**

Православний Священик Всія Русі

— Колись Я втілювався в часи перших християн. Я не був безпосередньо учнем Ісуса, не бачив Його. Але *хвиля Ісуса*, що сколихнула тоді людство, торкнулася й Мене…

Я був убитий тоді римлянами — так само, як дуже багато інших, — у стані непорушної віри в Ісуса, в те, що *Він прийме Мене*… І Я досяг тоді райського стану.

Після того — втілювався ще кілька разів, зрощуючи відсутні якості душі, примножуючи в собі любов, мудрість і силу.

На Русі Я втілився зі стану майже досягнутої Божественності — із завданням привносити Любов Христову в серця людей. Був православним священиком. Дуже уважно вивчав традиції «дохристиянської» Русі, які тоді ще маленькими вогнищами гніздилися в глибинах лісів. Їх знищували, як «язичеські»...

Я намагався врятувати те, що ще жевріло, зумів Сам зрозуміти тоді дуже багато чого, досяг, завдяки цьому, Злиття з Отцем. Але не зміг з'єднати — для людей — краще в цих потоках, що нестримно розходилися... Мені не вдалося змінити історію духовності на Русі...

— Але, будь ласка, розкажи ще хоч дещо про Себе, якщо можна...

— Добре...

Я одержав духовну освіту в Москві. Це був час після реформи патріарха Никона, коли пристрасті ще не вщухли. Ідеї реформації церкви жили в умах — як добрих, так і недобрих.

Я був сповнений прагненням до перетворень церковного життя за заповідями Ісуса Христа. Серце горіло, і розум палав ідеями перетворення життя духовного.

Мої гарячі промови розбурхували серця. І по закінченні навчання Мене якнайшвидше відправили «з очей подалі» у віддалений приход.

Я визнав це засланням...

… Передгір'я Уралу, глухомань...

Напіврозвалена церківка, що більше нагадує скит, самотньо стояла в лісі, віддалено навіть від тих сіл, що вважалися її приходом.

Коли направляли Мене туди, то чув Я зловтішне перешіптування за спиною:

— Навчиться тепер смиренності та мовчанню! Говорити ж бо буде ні з ким!… Старець-Настоятель там — з колишніх «баламутів-некористолюбців» — тепер, кажуть, став мовчуном, слова жодного від нього не почуєш за увесь рік...

Коли прибув Я на місце, гірко і нерадісно Мені було. Кому Я тут потрібний? Навіщо Я тут?… Старець-Настоятель прожив тут один уже сорок років. Що ж? — і на Мене чекає така сама доля? Можна ж од такого й збожеволіти...

… Але дивним теплом і ласкою були наповнені очі того старця...

— Як же живете Ви отут один, отче, стільки років?! — запитав Я.

— Чому ж один? Я — з Господом Ісусом живу... — м'яко усміхнувся у відповідь старець Микола.

… І він став учити Мене *ісіхії* — внутрішній тиші.

Я навчився відчувати Ісуса в серці Своєму.

Я і до того жив у любові, але відтепер гарячу пристрасність Свою навчився занурювати в глибини спокою і тиші...

Усе в нашому житті заповнювало тепер світло сердечне...

… Але старець Микола незабаром помер. Тихо і спокійно він пішов, наче заснув отут — і прокинувся в райській обителі душ...

… Я почав намагатися відроджувати духовне життя тих людей, які жили в навколишніх селах, і допомагати їм, чим міг...

… Одного разу Я намагався врятувати життя важко хворої дитини. Не було в Мене глибоких пізнань у медицині. Я робив, що міг, щоб зменшився жар і полегшився подих, що з хрипами виривався з грудей хлопчика... Я робив руками те, що міг, аби допомогти тілу, а в серці Своєму гаряче молив Ісуса зцілити його. Іноді Мені здавалося, що життя дитини тримається на силі Моїх рук..., але зцілення «по молитві» не відбувалося...

Пройшла вже майже доба, коли в хату ввійшла дивної краси жінка... Густе русяве волосся, спокійні сіро-блакитні очі... Вона на кілька секунд завмерла біля дверях, побачивши Мене в чорному чернечому одязі; Я стояв на колінах перед постіллю дитини... По-

тім вона зважилася, увійшла, поклонилася всім до землі і сказала тихо:

— Ти йди додому, отче, вилікую Я хлопчика!

Ноги майже не тримали Мене. Я вийшов у сіни і почав читати молитву, але… провалився в чисте і ясне *Світло*… Було тільки *Світло*… Я не знав тоді, що занурився у *Світло Її Свідомості*…

Коли Я опам'ятався, дитина був майже здоровою і тихо спала. Жінки тієї вже не було...

Хто була Вона, звідки — ніхто не знав...

… Якось, коли Я зайшов далеко в ліс, Мені раптом на голову накинули щось схоже на мішка, зв'язали й повели кудись... Я думав, що це — розбійники і, призвавши Ісуса в серце Своє, опустився на коліна і приготувався прийняти смерть.

Але почув над Собою слова:

— Він не мислить злого, розв'яжіть його.

Коли зняли полотно з Моєї голови, Я побачив високого сивого старого і багатьох людей — молодих і старих, чоловіків і жінок... Серед них була і Та, Котра зцілила хлопчика. Її звали Рада.

Так Я, з волі Господа, опинився в одній із громад, що зберігала знання і вірування Древньої Русі... Високий старий, за словом якого Я був звільнений, був ясновидцем і керував життям тих людей. Рада доводилася йому онукою.

Гнані новою хвилею інквізиції, широко розгорнутої в ці часи проти «старовірів», а заодно і проти всіх неправославних, люди цієї невеликої громади уникали переслідувань і йшли далі і далі в ліси... Вони мали намір прожити в цих краях зиму, а по весні йти за Урал, углиб сибірської тайги.

… Я говорив їм про Ісуса, розповідав про те, чому Він учив. Вони слухали, погоджувалися з усім, але від Моїх пропозицій офіційно прийняти християнство, охрестившись, — відмовлялися...

… Я ж — з усією снагою душі — пізнавав нові для Мене духовні знання Древньої Русі. Я розумів, що Ісус учив *тому* самому Своїх найближчих учнів, тільки називав це іншими словами! Я бачив, що саме цього й не вистачало Мені в Моїх колишніх духовних шуканнях!…

Рада встигла навчити Мене не тільки цілительству, але й вправам медитації — спеціальним прийомам для розвитку свідомості. Зі смутком говорила Вона про те, що більшість Її родичів тепер хвилює те, як вижити, а не те, як пізнавати Отця-Сварога...

Радувалася Вона дуже успіхам Моїм...

Дивно легко і радісно було й Мені навчатися в тому лісовому «живому храмі»! Немов випущена із клітки, душа розливалася в мовчазному захопленні — разом зі світлом сонця, що сходить над простором землі: над рікою, над лісом далеким... Як у лісове озеро — поринала душа у *Світло Землі* і розчинялася в Блаженстві буття *Світлом...*

Так Я вчився бути вільною від тілесної плоті Душею-*Світлом...*

Легко Мені все давалося: «скристалізована» в минулих життях свідомість та *ісіхія*, набута за допомогою старця Миколи, дозволили серцю, спрямованому в любові до Господа, легко входити в Злиття з Ним...

... Але не довго тривало Моє навчання в Ради...

Я встиг попередити Моїх нових друзів заздалегідь про наближення тих, хто загрожував їм смертю на багаттях...

Вони пішли глибокої осені...

... Я почав писати книгу, у якій прагнув з'єднати істинне християнство Ісуса з тими знаннями про розвиток душі і пізнання Бога, які одержав від Ради.

Чим далі, тим більше й Ісус включався в цю роботу. Я одержував від Нього нові й нові медитативні прийоми розвитку Себе. Ісус вів Мене — і Я усе глибше проникав у Злиття з Отцем.

... Нарешті, книга була завершена... Я виклав у ній Моє бачення перетворень церкви, а також зведення моральних заповідей для мирян і священнослужителів...

На той час государ почав уводити деякі реформи в державному устрої. Я побачив у цьому малий шанс змінити хід розвитку православ'я на Русі...

Я приїхав до столиці. Государ прийняв і вислухав Мене. Але не до смаку видалися йому Мої слова про духовність «нової Росії»:

про іншу славу країни він марив!... Він з байдужістю віддав Мою книгу на розгляд вищого духовенства...

... Мене навіть не катували, не мучили. Мої праці їх так налякали, що Мене стратили відразу, щоб жодна думка не просочилася з катівень. Всі Мої записи були спалені...

... Я прийняв смерть легко. Ісус був зі Мною.

І Я став *Одне* з Отцем!

*** * ***

— Ні на що не проміняйте свою свободу!

Я разом з вами здійснюватиму всі діла!

Світло й Радість несіть по всій Землі!

... Я нерідко буваю з вами в лісі. Як добре бути з вами, аж наче сльози навертаються на очі! Якби Я був утіленим, у Мене завжди б текли сльози від розчулення — і від того, як добре бути з вами!

Якби Я знав тоді, як треба втілення проводити?! От так би й ходив у лісах, пізнаючи Бога!

У ті роки сенс життя не був у всій повноті зрозумілим Мені...

От якби: з вами, з вами!...

Повний статус Бога набувається тоді, коли людина здійснює повною мірою те, що ви зараз робите.

... А ще — Мені дуже дорогий жіночий аспект Божественності! Як мало ти і Я знаємо Божественних Жінок, Які увійшли в Обитель Творця, — у порівнянні з «Мужиками»! І разом з тим, як легко жіночому началу потрапити *Сюди*!

Повинна бути розроблена і втілена спеціальна жіноча програма, яку можна було б впроваджувати через жіночі рухи різних країн, втім, «розбавляючи» групи чоловічим началом. Ця робота буде легкою і приємною. І Я знову заздритиму вам!

— «Жіночий шлях пізнання Творця»?

— Ні, не зовсім так. Потрібно — лагідно і ніжно! Подумай ще раз і завтра обговоримо.

Програма може бути такою:

1. Загальнофізична підготовка з елементами самооборони.

2. Психічна саморегуляція з акцентом на розкриття духовного серця.

3. Екопсихологія. Вселенське Духовне Серце.

Елізабет Хейч:

— Це Я підказала Олексію таку ідею. Моя давня мрія — виводити жінок з релігійного рабства!

Рада

— … Він уже розповів вам майже все...

Я тільки про те саме іншими словами сказати можу...

Дід Мій, після загибелі сина свого єдиного, батька Мого, дуже строго за людьми своїми дивитися став. Хотів він зберегти віру і традиції древні русичів..., так із цього ледве нова неволя не вийшла... Не дозволяв він допомагати тим, хто не нашого роду-племені, хто віру іншу сповідує, не дозволяв до сіл навіть близько підходити.

Стали ми жити, занадто за себе побоюючись, по лісах ховаючись.

… Одного разу чутним стало явно і сильно у свідомості Моїй прохання про допомогу, до Отця-Сварога звернене. Настільки сильним і рівним був заклик, що вирішила Я: напевно, з Великих Духом хтось у лихо потрапив. До діда прийшла, а він не пускає, каже:

— Немає там наших нікого, і бути не може! Сиди тихо, а то ще накличеш на всіх лихо!

Я не витримала і діда ослухалася. Коли спати всі лягли, пішла на заклик той, котрий, як яскраве світло в ночі світив.

Легко знайшла Я село і хату, з якого цей заклик ішов. Тільки, коли ввійшла у світлицю, на секунду злякалася, побачивши одіяння чернече...

Потім дивлюся… і диво бачу: справді, священик, але сила і *Світло Ясне* крізь руки Його течуть: немов по-нашому зцілити намагається, але що творить — сам не відає…

Я піти Його просила... Хлопчика зцілила хворого... А коли виходила, бачу Його в сінях... Обличчя такої краси Я раніше не бачила: волосся світло-русе до плечей, в'ється злегка, борода м'яка світла, риси правильні, молодий зовсім... Звали Його Олексієм...

Знесилів Він, лежить у нестямі, а свідомістю — у *Світло Живе* поринув і розчинився…

Коли повернулася Я, дід брови насупив, мовчить, гнівається! Я поклонилася, винувата, але кажу:

— Не бачила Я колись, дідусю, щоб так яскраво в душі людській серце горіло, не бачила такої чистоти та сили! Дозволь із тією людиною поговорити...

Дід заборонив:

— Не смій ослухатися! Вся в батька!…

Бачила Я, як він за Мене боїться, і підкорилася. Але Бог Сам вирішив, чому бути.

Люди наші прийняли Олексія за спостерігача, та привели Його до діда.

… Довго тоді дід і старійшини слухали, як розповідав Олексій про віру Христову, про життя Ісуса, про Вчення Його… А Ісус — *Світлом* усе навколо заливав…

Тоді дід здався, говорить:

— Не вберегти людини від долі її! Роби — як знаєш! Попросить учитися — вчи! Тільки не плач потім!

… Легко так радісно було вчити Олексія! Немов знімала Я с Нього одяг темний — і відкривалася чистота сяюча!… Мені здавалося, ніби птаха зв'язаного Я від пут звільняю! Варто їх усі зняти — і вільно й легко розправив Він крила, і ніщо вже не заважало силі польоту!…

Була в Мене, щоправда, утруднення одне... Полюбила Я Його всім серцем з тієї першої хвилиночки, як побачила... Знала Я, що й Він Мене любить, що немає в любові Нашій іншого, крім чистоти двох душ, вінчаних Любов'ю Сварога... Олексій же — «гріхом» земну любов уважав, але доти, поки Ісус Його не сказав Йому Сам, що чиста близькість між чоловіком і жінкою, з'єднаних любов'ю сердечною, перед Небесним Отцем...

Тільки недовгим було щастя земне Наше...

… Знала Я тоді вже Обитель Сварога, а Він — пізнавав тільки...

Але і Я в Олексія навчилася багато чому.

Навчилася тієї спрямованості палаючої в любові великій до Отця Єдиного! Навчилася й горінню Його — всім людям допомогти... Ніколи не зустрічала Я серця настільки полум'яного, яскравим світлом любові незмінно палаючого!

Тільки тоді, коли вчити Олексія Я стала, — вперше по-справжньому відчула Сама Силу Сварога, що через Мене проявлятися може для інших. Розпрямилася Сама, пізнавши Його Любов до дітей Його.

Зрозуміла Я і прагнення Олексія гаряче — всім людям допомогти... Він тоді вже задумав справу велику — змінити на Русі підвалини віри жорстокої, зробити так, щоб вільно в любові кожний до Бога звернутися міг, щоб не горіли на Русі багаття страшні, не лилися сльози людські...

І ще зрозуміла Я тоді, як важко без знань і методів — Отця-Бога пізнати, наблизитися до Нього, злитися з Ним! Мені ж це від народження дано було, і не бачила Я значимості великої того, чим володіла. Коли ж пізнала Я прагнення Олексія до Отця, то зрозуміла, як потрібні ті знання людям шукаючим. І що не можна, щоб зникли вони з пам'яті людей, що на Землі живуть!

… Коли прощалися, не сказала Я Олексію, що буде син у нас... Без того важко Йому було, без того душа розривалася... Але від задуманої справи не міг Він відмовитися заради щастя власного. Тільки просила Його: якщо живим буде — щоб відшукав нас...

… Народився син Наш.

Дід Мій дуже радів, говорив:

— Добре, що по-твоєму вийшло, онучечко: Велику Душу послав Сварог у тіло хлопчика!

… Після відходу діда з тіла, стала Я життя в громаді очолювати. По-іншому стала її влаштовувати. Стала із громади нашої згасаючої — Школу духовну створювати. Щоб була і в людей, і в сина Нашого можливість пізнати Шлях Прямий до Отця-Сварога.

Знала Я тепер, що й від Мене теж майбутнє душ на Землі залежить, що кожний розуміючий — свій внесок робити повинен: хто скільки може! Не можна Землю так залишити, щоб не було на

ній Дітей Сварога, які сонячним світлом Душ Своїх здатні людям Шлях указувати!

Знала Я від Олексія і з писання християн, і про суперечки «старої» та «нової» вір. І слова Ісуса могла говорити писані і не писані... Могла Я і душі бачити з ясністю.

Почала шукати Я тих, хто слово Боже почути готовий і життя своє змінити хоче... Почала по громадах старообрядницьких і по селах шукати душі, до Бога спрямовані не на словах тільки. Стала вчити тих, хто всією душею до Отця спрямовувався. Не багатьох знайшла, не багато встигла, але не дала зарости-забутися доріжці прямій до Отця!

... Я пішла в Дім Отця-Сварога, але зійшло Сонечко Сина Нашого Веремія — Сонцем Сварога зійшло над землею! Відтворив Він *Школу душі,* зробив Він те, що Я почати намагалася!...

*** * ***

— Я дуже рада вам! Я увесь час вам допомагаю! *Сонечко*, що горить у Мені, Я пропоную вам розмістити й у собі. Той з людей, що перебуває в Мені — той стає Моєю Душею, той знаходить життя в Мені!

Пропоную використовувати Моє рожеве Сонечко й вам — щоб уникнути світу печалі. Той, хто перетворюється душею на Радість Ради, — той назавжди поселяється в Мені! Звідси один лише крок, одне лише «зрушення» потрібне до Обителі Творця!

«Янтру радості» — це ж Я колись подарувала вам!

З радістю в душі дуже легко оселитися у світі Бога! Сум, туга, злість — це все для пекла. А тиха, спокійна, струмлива любов, любов-радість від спілкування зі Мною, з усією живою природою — це той Шлях, що Я шукала, пройшла і яким провела дуже багатьох, дуже багатьох людей!

Пропоную початківцям свій Шлях до Мене — оселитися в цьому ніжному рожевому *Світлі* і з цього *Світла* простягати руки душі до Обителі Творця! Потрібно використовувати цей щабель — особливо серед молодих в онтогенезі, включаючи дітей, — уміння жити *в радості світла Сонечка!*

Поселяйте душі в Мені — і Я направлятиму до Обителі Творця гідних!

Пропоную кожному у свою анахату заходити Моїми руками, станом Моєї радості — радості *рожевого Сонечка!*

Це стан повинен стати згодом станом Махадублів, а не тільки станом усередині тіл!

Зрозумійте, що Брахман — це теж Я! І радість — один зі станів Брахмана! *Радість Ради* нехай формує вас як духовні серця, з яких складаються ваші Махадублі.

Згадуйте Мене хоча б кожної неділі — і тоді Я увесь тиждень буду з вами!

* * *

— Ще Я хочу говорити про маленьких дітей дошкільного віку. Потрібно змінити сформоване в переважної більшості дорослих ставлення до них!

Маленькі діти — це постійне джерело радості і щастя! Майже всі вони приходять у цей світ душами, подібними до чистих білих аркушів паперу: *щоб заново почати будувати свої життя на Шляху до Світла!* Але саме дорослі починають «писати» їхні долі, закладаючи в дитячі душі насіння гарних або поганих якостей!

Приходячи на Землю (втілюючись), душа спочатку дуже важко пристосовується до маленького дитячого тільця, до його обмежених фізичних і розумових можливостей. Вона освоює взаємини з навколишнім зовнішнім світом через посередників: дорослих і однолітків, які її оточують, спостерігаючи за ними. Вона однаково усмоктує все — і гарне і не дуже: адже на цій стадії розвитку діти ще не здатні до такого розрізнення.

Треба закласти саме в дитячі душі насіння добра й любові! Це дуже легко зробити в ранньому віці, звертаючись відразу до душі, свідомості дитини, минаючи посередника — манас тіла. Ефективність такого виховання надзвичайно висока, але для цього потрібно й самим дорослим перебувати в стані любові, інакше результат буде протилежним.

Дуже важливо виключити із взаємин з дітьми виховання за допомогою тільки команд: «не можна!», «не ходи!», «не займай!» тощо.

Але потрібно обов'язково пояснювати дитині: чому саме — можна і чому — не можна. Тоді в ній формується здатність мислити, а не примітивно реагувати, виконуючи ту або іншу команду.

Дорослі думають, що знають усе краще, ніж діти, але це далеко не завжди і не в усьому так. Дорослим варто набагато уважніше спостерігати за поведінкою і реакціями дітей у різних ситуаціях, перш ніж стрімголов кидатися «виховувати» їх. І тоді багатьох помилок удалося б уникнути, інакше кажучи, не шкодити дітям.

Петро

— Розкажи, будь ласка, про Своє життя. Ти вже говорив нам, що втілювався востаннє в Росії в «радянський» час. Але знайти людей, здатних умістити серйозні знання про Бога, — і зараз досить важко, а тоді в країні тотального атеїзму це було ще важче...

— Так, тоді Я не зумів ні до кого «достукатися».

— Розкажи, будь ласка, докладніше, як Ти Сам зустрівся з Богом? Із чого все почалося?

— Народився Я в Рибінську, на березі Волги. Вдосвіта любив зустрічати світанок на березі, розливався свідомістю над плесом, заповнював Собою простір сонячного світла, обіймав руками духовного серця і любив усе живе.

Ще в дитинстві Я дуже любив читати. Я просто «поглинав» книги, що потрапляли Мені в руки. Їх Мені завжди не вистачало.

... Одного разу ми — юні піонери — збирали макулатуру. Книга без обкладинки і з пожовклим від часу папером раптом майже «обпалила» Мені руки. Це було дореволюційне видання Бгаґавад-Ґіти. Я сховав її за пазуху...

Удома Я з трудом читав незрозумілі Мені тоді рядки... Я майже нічого не розумів, але не міг відірватися. Так Я вперше довідався, що існує Щось, про що Мені ніхто не розповідав, про що не писали в підручниках і не говорили по радіо... Я відчув Велику Таємницю за цими рядками — і повинен був її розгадати...

... Потрібно бути Всемогутнім Крішною, щоб у ті часи в руки хлопчика могла потрапити Бгаґавад-Ґіта!...

А Мій Крішна знайшов Мене! Він знайшов Мене в провінційному місті, де червоні полотнища транспарантів і гасел прикривали відсутність... внутрішнього вмісту.

... У попередньому втіленні Я був відданим послідовником Господа Крішни.

Нескінченна Любов Крішни — Люблячого Отця, Що — життя за життям — веде до Себе Своїх дітей! Веде — доти, доки любов відданого послідовника й Любов Бога не зливаються в *Єдності*...

Мій Шлях дуже схожий на ваш. Додам лише, що в тому втіленні Я жив у північно-східній частині Індії, і все життя завзято трудився, розвиваючи Себе як свідомість: ростив духовне серце. Я працював у традиції Крішни, осягав Його Божественну йогу. У Мене був мудрий друг, і Я вважав його Своїм гуру. Ми вели усамітнене життя і, ведені Крішною, присвячували увесь час медитаціям заради пізнання Творця, а також вивченню й виконанню Вчення Крішни, що Він залишив людям через Бгаґавад-Ґіту.

Крішна не залишив Мене і в наступному земному житті.

... У Рибінську Я закінчив школу і переді Мною постало питання: як будувати далі Своє життя? Моє життя вже було наповнено Богом: Я точно знав, що Бог є, що Він — Живий, що Він — Світло і Любов. Але люди навколо Мене не просто не знали нічого про Бога, але й зовсім не хотіли нічого знати! У Мене було відчуття, що ми — з різних світів, і що Мій світ, де є Бог, існує паралельно їхньому світові, в якому Його немає. Я дуже хотів з'єднати ці «світи» і вирішив учитися далі.

Я поїхав для продовження освіти до Москви і вступив там на історичний факультет університету. Паралельно самостійно вивчав філософію та історію релігії, дуже багато часу проводив у бібліотеках, працював в архівах.

Після закінчення навчання був направлений на роботу в історико-художній музей міста Рибінська. Незабаром Я очолив його, взявши на Себе всю відповідальність за цю роботу.

Я, як і раніше, не залишав надій достукатися до людей, впустити в їхні душі світло знань про Бога, пробити стіну з мороку невір'я — у Буття Бога. Це було неймовірно важко в радянській атеїстичній Росії, де державна установка — «Бога немає!» — приймалася більшістю як норма життя, не викликаючи сумнівів. Так було зручно управляти натовпом — тим, хто стояв біля керма. І

вони підмінювали Бога та істинний сенс життя — комуністичною партією і її ідеологією штучного «ощасливлювання» всіх народів шляхом обіцянок «побудови соціалізму і комунізму в усьому світі». Було це зручно і юрбам людей: жити — не замислюючись, жити — не відповідаючи перед Богом за свої вчинки...

У музеї Я влаштовував лекції з історії, майстерно вплітаючи в них історію релігії і ті знання про Бога, якими Сам володів. Адже відкрито говорити про Бога не можна було. Я намагався навчити людей хоча б ставити перед собою запитання: «Навіщо я живу? А чи є Бог? Що таке любов?...».

Я також дуже хотів знайти однодумців — людей, здатних уміститити в себе знання про Бога. Але, на жаль, усі Мої спроби говорити про це зустрічалися нерозумінням і неприйняттям, а то й глузуваннями, знущаннями.

Я вже й не сподівався кого-небудь знайти, та от зустрів дівчину, яка, на Моє велике здивування,... розуміла Мене! Вона стала Моєю дружиною, однодумцем і єдиною ученицею.

Я багато їздив у справах музею по Росії, спілкувався з різними людьми й учився життя, спостерігаючи і вивчаючи психологію різних груп людей. Я жив — немов у музеї. В епоху панування КПРС «експонатів» вистачало, переважно зустрічалися унікальні екземпляри перекручених людських душ! Я розумів, що причина цього — в повній відсутності Бога в житті людей! Але Мої лекції-проповіді не змогли проломити стіну атеїстичного мороку та неуцтва.

За таку діяльність із роботи Мене звільнили «за власним бажанням», а в КДБ завели справу.

Ми з дружиною переїхали в село і жили на її маленьку зарплату вчительки: вона в місцевій школі викладала предмети початкових класів. Мене ж на роботу тепер ніде не брали: відмовляли під різними приводами... І Я залишив ці спроби.

Виживати допомагав ліс: збирали і заготовляли гриби, ягоди, різні трави. Був і невеликий город.

Але не матеріальні труднощі мучили Мене: Я звик задовольнятися лише найнеобхіднішим. Мене мучило те, що Я не міг донести Світло Бога до людей: ніхто довкола цього не хотів!

Тоді Я всі сили душі спрямував тільки на з'єднання з Ним. Я медитував майже увесь час. Я поринав свідомістю в *Глибини Твор-*

ця, у Його *Найчистіше Світло,* зливався й розчинявся в Його *Ніжному Спокої.*

І чим більше мороку було зовні від Мене — тим сильніше Я любив Його. Я поринав усе глибше в *Серце Бога* і зростався з Ним. Ще Я допомагав дружині: учив її тому, що знав Сам: учив пізнавати Бога.

Вона була прекрасною людиною: доброю, щирою, працелюбною, ніжною і люблячою. Ми ідеально підходили одне одному. Гармонія і взаєморозуміння панували в нашій сім'ї.

Своїх дітей у нас не було, але дітлахи, яких учила дружина в школі, були частими гостями в нашому домі. І ми намагалися вкласти в дитячі душі основні істини про добро і любов до всіх живих істот.

Напевно, хтось із батьків не витримав «вантажу любові і добра» у своїй дитині і написав донос...

Мене «забрали» вночі — тихо, без пред'явлення обвинувачення, привезли в катівню КДБ. І так само тихо і швидко, поспіхом сфабрикували якусь неправду, аби Мене звинуватити, потім неофіційно розстріляли.

Я прийняв смерть спокійно, перебуваючи в повному Злитті із Творцем, Якого любив більше Свого земного життя.

Єдине, про що Я шкодував тоді, це те, що так мало встиг зробити для Нього...

— Петре, ми були б раді почути від Тебе поради про те, що ще нам треба зробити, щоб самим стати кращими.

— Перше — треба полишити всі устремління індивідуальних «я», які ще залишилися, бо це вже більше не може сприяти *Зрощенню* зі Мною. Вдумайся! Розумієш?

Спробуй, наприклад, глянути на свій звичний спосіб життя зі стану Вищого «Я»: що в ньому узгоджується з життям у Вищому «Я», а що потрібно змінити?

Переглянь свій спосіб життя саме *зі* стану Вищого «Я». Ти не повинен більше жити як індивідуальне «я» — навіть величезне, правильне і чисте! Твоє життя повинно стати *повністю* вираженням Буття тільки Вищого «Я»!

Тепер ти розумієш, що саме ви повинні ще встигнути зробити за цих життів на Землі?

Курган-Баши

Південно-західні російські степові простори, багато озер.

Перед нами — колосальний за розмірами Махадубль Курган-Баши. Тут також — Його Учні, Які досягли подібного рівня розвитку в межах Божественності. Він представляє Їх нам — як Свою Рать.

Його Махадубль — височенний — також вільно проходить крізь усю твердінь Землі. Відмінно сприймається й Те, звідки Він виходить, — Океан Споконвічних Свідомостей.

Самі собою піднімаються — долонями вгору — наші руки свідомостей, що заповнили Махадубль.

Тут перебування в стані суміщеності з Курган-Баши є набагато зручнішим, ніж перебування у власному тілі або довкола нього.

— Як відбувалося тренування у Твоєї Раті? Які методи використовувалися для досягнення Божественних висот?

— Життя проходило на конях. Мчать вершники з розпростертими руками, що виходять з «розкритих» духовних серць... Вони медитують, охоплюючи цими руками свідомостей простори: «Це все — моє! Це — мій степ! Це — моя любов! Земле, я зливаюся з Тобою, обіймаючи Тебе, моя рідна Мати!»

Через це — вони «тонули» у Свідомості Землі, зливалися спочатку з Нею, а потім і зі Сварогом-Отцем.

От так і проходили наші тренування — на конях, на просторах, у степах!

— А як із самого початку люди виходили на розуміння ролі духовного серця — і у своїх життях взагалі, і в тренуваннях?

— Рідна Мати-Земля це дає! *Руки любові!* — от головний девіз і головна умови для такої роботи!

— А як ви харчувалися? Адже в харчуванні степових народів домінували завжди молочна їжа і м'ясо тварин. І полювання на дичину завжди мало місце. Це ми знаємо з історії.

— То — доля деяких інших народів. Але це не стосувалося Русі рідної! Адже Я — росіянин! Наша Рать складалася з русичів! І, як ти сам уже читав, і ти про це прекрасно знаєш, «забійне» харчування далеко не завжди і не скрізь превалювало в тодішній Русі над «беззабійною» їжею.

— А все-таки, чим ви харчувалися?

— «Трави їли, вік — на щавлі, скисли душами, оприщавіли...» — це Висоцький співав про сучасну Русь. А отоді — на привіллі, на просторі — молоко, кумис, сир, плюс різні трави, плюс деревне борошно.

— Як же ви готували борошно?

— Це — дрібниці: у ступі потовкти сушену кору тієї ж верби — і виходить прекрасне за смаком і виняткове за живильною та лікарською цінністю деревне борошно! Ти ж знаєш, що таке — саліцилова кислота! І от те саме з кори верби рятувало й нас, і коней від різних лих. Ніколи ніякої зарази — ні чуми, ні холери, а ні навіть якогось там гаймориту — ми ніколи не знали!

— Але, все-таки: хліба, злаки?... Чи робили ви які-небудь із них хоч коржа?

— Я особисто такого не знав. Це був не Мій шлях — виготовлення їжі зі злаків. Молочна їжа — так.

Він показує білі круглі сири.

— От це була Моя їжа! Навіть коней ми підгодовували цим сиром! Плюс товчене борошно із трав, дикі горіхи. Мед — теж, але він відігравав незначну роль.

— Добре! Але це ви, мужики, — на конях. А жіноча половина племені — чим займалася? Теж на конях тренувалася?

— Уклад життя був інший. Жіноча половина — це хата. Ми ж не були кочівниками. У кожної родини була хата, і чоловік передавав свої духовні знання, наробітки — дружині.

— На конях?

— Ні. «На конях» — ніхто не забороняв, але, як правило, це була хата для жінок: хата і те, що навколо.

— А городи ви мали? Вирощували цибулю, часник, інші овочі: кабачки, картоплю?

— Цибулю, часник, кабачки — так, картоплю — ні, редис — ні. «Кабачкову ікру», як ви зараз це називаєте, на зиму запасали.

— Як же ви запасали? У вас, напевно, не було способів консервування!

— Все прекрасно замерзало! Зрозуміло, у нас були дерев'яні бочки, корита, довблений дерев'яний посуд. Ложки теж дерев'яними були. Метал застосовувався для виготовлення ножів, мечів.

— Воювати доводилося?

— Єдине, з ким доводилося воювати, — це відбивати навали турків. Вони доходили до цих земель. Один з їхніх походів був і в наші степи, тоді довелося боротися — і турецький похід був відбитий легко. Вони не знали, що тут живуть богатирі! І, коли довідалися, то потім просто йшли геть без усяких кривавих боїв. Вони ж шукали тільки землі, які пустують.

— Які-небудь поради для нас Ти можеш дати?

— Подивися, скільки прекрасних Божественних Квітів — Моїх Учнів — Я зараз показую вам! Це — як Паростки з безодні Вселенського Споконвічного Океану!

От така ж Рать повинна вирости і навколо кожного з вас! Потім має бути розселення вас по Землі. Ваша громада — невелика, і — при збереженні взаємодії — треба буде створити якнайбільше таких от Квітників!

— Що ж, невже з утіленого стану нам доведеться це робити? Чи Ти маєш на увазі, що з невтіленого стану потрібно буде збирати учнів? Адже зараз тут — така темрява духовна!

— Хтось попливе на судні в інші місця, хтось полетить на літаку, хтось залишиться біля морських берегів. Скрізь треба збирати духовну рать, ніхто не повинен залишатися один! Один — у полі не воїн! Тільки коли є рать, можна відбивати навали ворогів, просто... показавши їм себе!

— Які це були роки — коли Ви так жили тут?

Курган-Баши дещо зніяковів:

— Це все сприймається як єдина мить, як єдиний відтинок часу... Це — коли ще існувала «дохристиянська» Русь. Всі ці землі населяли слов'яни.

— Я усе ще про жінок хвилююся... Що ж? — вони не мали шансів осягти в медитаціях того самого *простору*, досягти того ж рівня духовної досконалості, що й чоловіки?

— Не так. Адже люди розуміли тоді множинність втілень. І була зовсім інша культура: не було пияцтва, не було такої жахливої духовної розпусти, що панує зараз майже скрізь на Землі, і в цих краях теж. Ніжність, доброзичливість, турбота одне про одного, турбота про дітей — ось це прекрасно просувало жіноцтво цих степів! Той прояв любові, що вам відомий під узагальнюючим словом *саттва*, — от це й була чудова «жіноча доля», що оптимально готує до наступного втілення — для польоту над землею й охоплення всієї планети своїми руками свідомості, яка стала досконалою!

Спочатку кожна дружина вчилася любити чоловіка і своїх дітей. І це — насправді було так! Духовне серце, руки любові — все це забезпечувало рай за життя в тілі і потім між втіленнями, після чого потрібно було всього один раз «пройти» у чоловічому тілі колективний політ свідомостей серед просторів рідних степів!... Фактично, це є все, що потрібно...

Звичайно ж, приходили до нас у втілення різні душі… Приходили душі й з різних країв Землі, і після неземних втілень… Але… — усього лише одне таке жіноче втілення в *саттві*, «узятий» щабель *саттви*, потім наступне чоловіче втілення серед коней і степів… — і це практично гарантувало швидке збагнення Творця, Злиття із Творцем!

Все це було правильним, красивим, сильним й... науковим, як ти сам зараз сказав би. Тобто, наука про розвиток душі — у тому вигляді — вже тоді існувала.

Добриня

— Протягом багатьох утілень ріс Я, втілюючись не тільки на Русі, але й в інших країнах, зокрема, на Сході.

На Русі в Мене було два втілення.

Одне було в зовсім Древній Русі, про яку сучасним людям мало що відомо: все забулося, стерлося — навіть у народних сказаннях.

Тоді існував на руській землі дух вільного і «незлобивого» життя, що пізніше був скутий і знищений інквізицією та міжусобними війнами, що спалахнули.

Друге — пізніше, у Київській Русі.

Бог наділив Мене тоді великим, сильним тілом. Я був — у результаті позитивного розвитку в минулих втіленнях — чистим від злості, ненависті, агресивності. Завдяки розвиненій свідомості, в житті Я міцно Сам «стояв на ногах» і допомагав іншим. Я знав і ратну справу, і легко складав оповідання.

У тому втіленні Моєму головним життєвим принципом було прагнення робити добро, стояти на боці справедливості. Прагнення дотримуватися цього принципу лежало в Мене глибоко в душі. Для Мене було зовсім неприйнятним зрадити, злякатися, піти на обман із низьких намірів. У стосунках з іншими людьми Я завжди діяв прямо, чесно, відкрито.

Хочу сказати ще кілька слів-настанов тим, хто починає свій духовний Шлях:

Ніколи не треба звертати зі Шляху від страху перед небезпеками або труднощами! Ілюзією є те, що ухилення від труднощів, які зустрічаються на Шляху, допоможе швидше прийти до успіху! Таке виляння стане лише блуканням, а не просуванням уперед! Тільки ті, хто нехтує труднощами, хто безпосередньо спрямований до Мети, упевнено домагається успіху!

— Добрине, розкажи, будь ласка, про те, як Ти пізнавав Творця!

— Як пізнавав Творця? — Та так само, як ви зараз...

Ну, якщо хочеш, розповім тобі билину про Моє життя. Це — не казка, а минуле:

*** * ***

... Не просто було тоді на землі нашій жити... Стерлася з неї любов ласкава. Зникла сила добра. Забулися звичаї стародавні...

А чи їдеш по землі, а чи йдеш — рідко де зустрінеш серце гаряче, добро без користі, душу ясну і побачиш чистоту безтурботну...

Народився Я великим: і душею, і тілом, і силонькою, і любов'ю...

Але, скільки не шукав, — не зустрічав душу споріднену...

По закутках, по лісах ховалися боязкі. Під захист князів поклонялися слабкі... Тільки натовпом люди були сміливі, поки не побачать силу більшую...

Почав Я запитувати Землю-Матінку, як допомогти її дітям хворим так кволим?... Відповідала Мені Земля-Матінка:

— Запали серце в грудях ясним сонечком, охопи простір, як могутній вітер, поринь у моє *серце полум'яне,* любов'ю до дітей моїх сповнене!

І коли зробив Я, як вона сказала, став Я величезним, як вся Земля, і Горою над нею постало тіло нове Моє світозарне!

Тоді сказала Мені Моя мати-Земля:

— Іди тепер до Отця твого: у Нього запитуй, Він навчить тебе, як лихові дітей моїх завадити!

І почав Я шукати Отця і запитання Йому ставити:

— Отче Мій, Боже Всемогутній! Чи йду, чи їду по землі, а ніде не бачу щастя та радості... Немов миші по закутках люди ховаються, кожний лише про себе думає, та про своє благо піклується... Далі носа свого не бачить, далі городу свого не ходить... І діла немає нікому, що не сяють очі красних дівиць, не горять серця добрих молодців... Старики гарчать самотнії, а баби — сваряться та плачуть... Діти народжуються кволі та хворі..., і земля не родить урожаї хлібні...

Отче Мій! Як людям допомогти, як біду-лихо прогнати? Адже не ворог то, якого мечем проженеш, не злодій, якого покараєш... Самі люди в собі носять зло та страх, і хвороба та з кожним роком сильнішає...

І сказав Мені Отець Мій:

— Повинен ти, сину Мій коханий, стати Любов'ю чистою, Силою могутньою і Мудрістю великою! Тільки тоді від твоєї Любові будуть інші серця зцілятися, будуть душі наповнюватися силою та мудрістю!

І вчився Я в Нього... І коли пізнав те, про що Він казав, став про ліки цілющі розповідати, що всередині кожного є, та забули про те...

… Набіги були племен кочових тоді на землю руську... Кликали Мене-Богатиря бути захисником.

Приходив Я в громади та селища. І розповідав билини мудрі, як душам від пороків позбутися, як любов запалити, немов сонечко. І вчив любові до Землі-Матінки. І вчив у любові з нею зливатися і силою її наповнюватися.

Наповнювалися люди любов'ю, зростали силою — і відступали вороги від рубежів їхніх...

Учив Я ласці та турботі, та життю не для себе! Їздив Я так і збирав рать малу з тих, хто Любов та Світло захищати хотів більше, аніж життя свої. Їх Я вчив тому, чому Отець Мене вчив… А на землі Моїй зоставалися билини та перекази про тих богатирів сили великої — добрих захисниках землі і людей[236]…

*** * ***

… Потрібно створити або воскресити звичаї *добра!*

Потрібно розвити позитивне, а не руйнуюче мислення!

Потрібно зробити праведний, з погляду Бога, спосіб життя — правилом, а не винятком!

Адже райський стан душ — це те, що повинно бути нормою для людини! Такий — задум Бога! Саме від цієї планки людина може підніматися щаблями вдосконалювання себе, наближаючись до Творця!

Якщо ж людина випадає з гармонії, то це повинно сприйматися як відхилення від норми, як хвороба!

Це і є та зміна світогляду на планеті, про яку Ми говоримо!

І для реалізації цього можна використовувати різні методи: це — і сайти, і видання книг, і статті, і казки, і фотографії, і кіно, і т.п.

Кожний з Нас хотів би зробити в цю справу Свій внесок. І саме через ваші тіла це може знайти якнайшвидшу реалізацію.

Будьте відкриті до такого контакту! Дуже багато чого Ми могли б зробити з вашою допомогою для людей! Кожний хотів би зробити свій внесок у відродження духовності на Землі! Будьте увесь

---

[236] **Читайте [16].**

час відкриті, щоб дозволити цим Божественним задумам якнайшвидше втілитися!

Адлер

Одного разу восени Пастор Ларі і Фреді повели нас на побачення ще з одним Представником Творця — Божественним Адлером. Ми довго йшли лісовою доріжкою серед соснового лісу, просоченого ранковим туманом і піснями птахів.

— Адлер — це Найбільший Учитель, який завжди був на Землі. Вам належить узяти в Нього інтерв'ю, — говорили Вони.

І от — перед нами величезний Махадубль Адлера, що піднімається на сотні метрів над лісом.

Ми розташовуємося в точці, вказаній Ним, розпалюємо невелике багаття, гріємося, п'ємо каву з бутербродами, трохи відпочиваємо, потім просимо Його розповісти про Себе.

Він починає:

— Я не втілювався на Землі з метою учнівства на Бога. Бо Я приходив сюди вже Аватаром.

Уперше Я почав з'являтися в матеріальному тілі на цій планеті приблизно в ті ж часи, що описував Вухастик, тільки дещо пізніше Його.

Пізніше основне вогнище духовної культури почало формуватися в західному Середземномор'ї.

— Атлантида?

— Так. Із Середземного моря вихід в океан — ті краї. Хоча зараз обриси суші там — зовсім інші.

Атлантида — це Моїх Рук справа: від початку і до кінця Я створював духовну культуру Атлантиди. Звідти вона частково перейшла до Єгипту.

Щоразу захоплюючи гідних людей, Я вів їх у Себе — втілення за втіленням, хвиля за хвилею. Так Я втілювався там кілька разів.

У середні ж століття Я працював у Європі і мав при цьому тільки одне тіло: з XIV по XVIII століття. Я міг у ньому з'являтися і зникати, але це було завжди одне й те саме.

— Наполеоном керував Ти?

— Так.

— Чому йому не вдалося звільнити від інквізиції Росію?

— Епопея Наполеона зайшла в глухий кут, коли він проголосив себе царем на Землі, забувши про керівну роль Бога. Повинна бути не царекратія, а Теократія — тоді все буде в порядку!

— Чи було помилкою те, що він пішов на Росію?

— Помилка була раніше: тоді, коли він став відчувати себе царем. Він повинен був відчувати себе подвижником од Бога.

— А з самого початку він не відчував себе царем?

— Спочатку він відчував себе пророком і виконував Мою Волю — Волю Творця.

Моє останнє Втілення було в Нідерландах.

— Королем?

— Ні. Але був при дворі. Виконував роль радника, але не у вузькому значенні, не як посада, — але був наближеним до монархової особи.

В історії були описані «безсмертні» люди, тобто ті, хто мав безсмертні тіла...

— Сен Жермен?

— Це — з розряду легенд. Але Я саме так представляв Себе серед людей: проходив в одному тілі крізь століття.

— Зараз Ти втілений?

— Ні.

... Адлер показує Свій вигляд, у якому Він жив серед людей:

— У цьому вигляді Я прийшов до Нідерландів.

У Нідерландах і зараз паростки духовності є серед молоді. Тому Я спрямовую ваші погляди туди. Там потрібно дати інформацію про Мене. Там є підростаюче покоління, приблизно 20-літнього віку, і там їх багато — майже 200 осіб — молодих, сміливих і сильних. І через Мене вони незабаром довідаються про вас.

... А зараз Я розповім ще дещо зі Своєї історії... Це не можна прочитати в історичних манускриптах або знайти в інтернеті...

Так, легенди про «безсмертних» збереглися і у Південній Індії, і в Китаї, і в інших країнах Південно-Східної Азії і на Американському континенті. Так проявляли Себе Божественні Вчителі, Які є Кураторами розвитку цивілізації, проявляючи Себе іноді навіть тілесно там і тоді, де і коли можна підправити напрям історії розвитку душ на Землі — не історії подій, а напряму зростання, еволюції душ.

Я не виступав у ролі пророка або Месії, навколо якого збираються юрби і слухають ідеї «з перших вуст». Але там, де з'являвся Я серед хаосу, темряви і неуцтва, — там з'являлися і перші іскри світла, перші ідеї добра, перші думки про свободу...

Я з'являвся так і зникав, не привертаючи до Себе уваги, будучи Безмежною Свідомістю, скріпленою з тілом, що, як лінза, пропускало на матеріальний план ідеї і думки значно ефективніше, ніж із невтіленого стану, — ідеї, подібні до крапель дощу, що падають на сухий ґрунт..., коли ще дуже далеко до сходів...

Чи хочете брати участь у подібній роботі?

— Що для цього потрібно?

— Потрібне ще більше пророблення тіла енергіями Творця, стан Континуума із Творця. Також — те, про що говорив Ісус: «Кожна клітинка Мого тіла стала свідомою»...

Для цього усвідомлення себе в Океані Творця повинно стати постійним, незмінним станом, а енергії матеріального тіла — заміщені.

Тоді знаходиться можливість жити, маючи тіло на Землі, — з повним усвідомленням Бога. Тіло тоді відіграє роль контактної ланки між Творцем і Його Творінням. Воно стає подібним до лінзи, або, якщо хочете, щілини, що фокусує Промінь Божественної Свідомості, Божественної Енергії — на матеріальний план.

... Моя робота в середньовічній Європі в XIV — XVIII століттях дозволила повільно підняти хвилю Відродження.

... Дуже повільно любов і свобода визрівають у душах. Сторіччями краплі Божественного Світла падали в темряву і, здавалося б, зникали безвісти..., але це — не так, і вони давали сходи...

Це саме Я піднімав хвилю лютеранства, Реформації в Європі: тобто ідей про можливість Бога спілкуватися з людиною прямо, без посередників, без обрядів... — Франція, Німеччина, Нідерлан-

ди... Це було завершено визвольною хвилею Наполеона, що майже змела бруд інквізиції з лиця Землі, про це Я вже розповів...

Еволюція душ — повільний, поступовий процес. Рабство душ, для яких ідеї свободи немислимі, ідеї любові не прийнятні, — не може бути зруйноване миттєво. Про цю роботу Божественних Учителів Ми вам уже говорили, це розповідали і Висотін, і Россі, і Бабаджі. Для цього не потрібно мати вічне тіло... Кожний з Нас здійснює Свою частину цієї роботи.

Представники Отця: Ісус, Крішна — створювали «діри» в «полотні» матеріального плану, через які возвіщали Істину, через які вели в *Глибини Абсолюту*...Я ж був непомітний — як дотик невидимого пензля до полотна, як дотик світла. Але ці сліди залишалися в історії душ. Я фізичним тілом проникав туди-сюди, як голка, що робить стібки ниткою Божественного Світла, вплітає Промінь Бога в картину матеріального плану.

— Розповіси докладніше історії Твоїх життів?

— Розповім коли-небудь, принагідно. Це було б цікаво, не один роман можна написати...

Але Я хочу, щоб ви бачили все це *зсередини*: з Мене, а не із себе...

Наповнюйте й надалі свої тіла новим життям — Життям Вищого «Я»!

Я поведу вас до Мети як ведуть — за руку — за собою!

Пориньте з головою, повністю, в Мене — Океан Споконвічної Свідомості! Відчуйте, усвідомте себе цим живим Безкрайнім Світлом! Скрізь — Світло: скрізь, куди б ви не вирушили!

— А як же матеріальний план і взаємодія з ним?

— Це — набагато простіше, ніж ти думаєш. Набагато важче повністю розчинитися в Мені, злитися зі Мною повністю, перенісши в Мене самовідчуття.

А потім — дрібниці: адже ти ж дивишся свідомістю в Мене, перебуваючи тілом у матеріальному плані! При цьому ти відчуваєш, вивчаєш, пізнаєш. Тож точно так роби і навпаки!

Саме так діяв Я протягом століть, маючи вічне тіло на матеріальному плані: Я жив і працював на плані Духа, по інший бік від світу матерії. Тіло працювало «маяком» — щоб втіленим легше бу-

ло знайти Шлях Додому: в Обитель Єдиного Творця. Всі діла вершив Я таємно, за «*Завісою*», не проявляючи зайвої активності на матеріальному плані.

Я був таємним радником правителів і великих умів. З Мого бездонного «колодязя» черпали вони свої знання.

Ще починаючи від перших людей на Землі, Я працював у напрямі одухотворення людства. Я завжди ніс Істину і Знання про Єдиного Творця всесвіту.

— Розкажи, будь ласка, про Твоє становлення Творцем. Адже колись Ти вчився на Бога?

— Колись — так, але не тут, не на Землі.

Це було в іншу епоху Еволюції. У цій Кальпі Я завжди був Частиною Єдиного Океану Споконвічної Свідомості, і щоразу Він поміщав Мене — як Свою Частину — у нове тіло. Я не проходив у цій Кальпі весь цикл еволюції, починаючи з мінералів і рослин. Я залишався Сином Єдиного Творця і ніколи не відривався від Нього, поринаючи повністю в матерію.

Ти знаєш, як важко відбувається зараз у людей трансформація свідомості — від «я» людини в «Я» Творця. Я б назвав причину — «матеріалізацією душ» — у значенні «проростання» матеріального у свідомості людей. Вони забули, що, насамперед, людина є душа, свідомість. Так людина перестає розуміти своє призначення, втрачає розуміння сенсу життя.

... Творець із самого початку доручив Мені створення цієї планети. І далі Я багато разів втілювався на створеній Мною Землі. Я — її Засновник, Творець, Хранитель — і Спокій тих душ, які пізнають Мене. Я їх усмоктую, поглинаю — спочатку проявляючи Себе як Святий Дух, Брахман, а потім і як Творець.

Тепер вам зрозумілий «розклад сил» на цій планеті?

... Гідних вищих посвят душ — мало зараз на Землі. І якщо почати «на швидку руку» «ліпити із чого доведеться», то не буде потрібного запасу міцності — і відбуватимуться «збої», що приводитимуть до трагедій ті душі, які забажали того, що їм реально не під силу, або до перекручень істинних знань, які зараз так важко відновлюються Богом у споконвічній чистоті.

Уся глибина цих знань не доступна і не потрібна більшості душ, які живуть зараз на Землі в тілах!

— Як відокремити те, що можна пропонувати всім, — від «закритого»: адже в усіх наших книгах є майже вся повнота знань?

— Книги написані так, що вони самі працюють як фільтри. Вони не стають «бестселерами», їх приймають одиниці з тисяч. І не треба змінювати цей принцип, роблячи що-небудь «на догоду публіці».

Але потрібно обов'язково створювати чисті джерела істинних знань по всій планеті, до яких Я легко зможу вивести гідних шукачів!

Це завдання вже почало реалізовуватися через мережу сайтів, переклад і видання книг іншими мовами. Далі піде видання та продаж книг і фільмів у багатьох європейських країнах і на Американських континентах.

Зрозумійте: потужний виплеск Енергії Творця в людський світ відбувається при створенні вами і книг, і фільмів, і сайтів! Це дозволяє хвилям цього Світла розширюватися навіть на тих, хто поки не читає і не шукає таких знань! Це вплив — поступовий, його ефект — не помітний відразу. Ідеї і знання приходять через вас у створений світ, і — поступово — починають визрівати зміни. Це — уже не ваша турбота. Ваша справа: світити, дарувати, спрямовувати Промені Божественної Свідомості у світ, нести любов, знання, красу! Це — частина процесу формування нового буття Землі, а механізми ви навчитеся бачити пізніше.

... Є три щаблі прояву Божественності через людські тіла:

Перший щабель — це геній, коли Вище «Я» Божественної Душі проявляє себе за допомогою тіла людини, а мала частка свідомості при тілі і розум тіла є тільки «інструментом» у Божественній Руці. «Інструмент» не усвідомлює Свою Єдиносутність Творцеві. Він — тільки провідник Божественної Енергії в світ втілених людей.

Другий щабель Божественного Прояву — це пророк. У цьому випадку частка свідомості, скріплена з тілом, усвідомлює Волю Творця, здійснює слова, знання, стани Божественної Свідомості у повному розумінні та усвідомленні, але цей стан — не постійний. Є час, коли зв'язок зі Споконвічним Планом не активований.

А третій щабель, це — Вище Божественне усвідомлення, коли кожна частка свідомості, скріпленої з тілом, також стає Божественною. Мало хто досяга цієї стадії на Землі. Зазвичай такими приходять на Землю Аватари, що колись уже досягли Божественності.

Хочу додати, що за відсутності тіла кожна Божественна Душа завжди тотожна Споконвічній Свідомості. Така Душа, зживши маленьку крапельку «себе», що виникла при проектуванні Божественної Енергії на матеріальний план, вливається потім в Океан Споконвічної Свідомості, в Якій Ніхто не є «кращим» або «гіршим», «вищим» або «нижчим». Там Усе — Єдине Божественне «Я»!

Але, працюючи потім із невтіленого стану в Творінні, Кожен знову проявляє Свою Божественну Індивідуальність. І тоді можна помітити відмінності. Різні — можливості та уміння, які були набуті, різний і обсяг Свідомості, якою Божественна Індивідуальність може діяти в Творінні. Ця різниця є в діяльності в Творінні, але в Обителі Споконвічного — Всі Єдині.

... Пам'ятаєте фантазії деяких езотериків про те, що Бог створив Творіння «від нудьги», що тільки у Творінні Він може «усвідомити Себе»? У цих абсурдах є відгомін істини про те, що лише Та Частина Споконвічної Свідомості, Що пройшла увесь цей цикл еволюції, — тільки така Частина Мене здатна до найактивнішого Буття Творцем. Саме ці Частини стають Проявами Доконаного Споконвічного Цілого, що найактивніше функціонують, Творцями нових світів у всесвіті.

От так живе й еволюціонує Бог!

— Що Ти порадиш нам конкретно зараз?

— Матеріальне тіло повинно бути *покладене* на Споконвічний план Буття, а потім занурене в Океан Споконвічної Свідомості. Кожна клітинка, кожен атом тіл фізичних має в *глибині* — Споконвічну Свідомість, Що може бути усвідомленим станом кожного з вас тепер, зокрема, і всередині ваших тел.

Тіло — як паросточок на тілі планети. І в тілі твоєму, і в тілі Землі — можна знайти прояв усіх планів багатомірності.

За будь-яких несприятливих обставин не слід концентрувати на них всю увагу. Варто бути *Єдиним Ми!*

Чим Я відрізняюся від вас? Моє «Я» не протистоїть *Єдиному*, а збігається з Ним. Ваше завдання — переселитися самоусвідомленням туди, де є тільки Вище «Я» (або Вище «Ми»).

Спочатку потрібно злитися з Гармонією всього, що навколо, включаючи Нас. Все навколо — любить вас! Ваша зустрічна любов

народжує Злиття. У взаємній любові з Абсолютом — розчиняється нижче «я».

Я — в усьому і в кожній істоті! І Я ж — із *Глибин* — все це проявляю, всім управляю, і кожному дарую свободу волі!

Ти тут — для того, щоб пізнати *Єдність!* Немає іншого способу пізнати *Єдність*, як бути тут, у втіленому в тіло стані.

Найвище щастя душі полягає в Злитті з Творцем. Немає щастя більшого!

Ти тут — для того, щоб вростати в Мене! Ти тут — для того, щоб донести ці знання людям!

Нехай кожний усвідомлює, що часу в нього для Мене, для життя на Землі, для реалізації того, що Я сказав, — залишилося зовсім мало!

Як потужний вир всмоктує в глибини ріки — і вже ніколи не спливти назад — так губить людей старість, що непомітно підкрадається!

Але Воїн Духа повинен мати сильний розум і сильне, міцне, здорове тіло.

Чи не здається вам, що сказане Мною, — правда?

І кожний із присутніх тут просто зобов'язаний зробити свій особистий внесок у реалізацію сказаного Мною!

Інакше... Підуть дощі... Подмуть осінні вітри, листя опаде з дерев, випадуть сніги... Аби не вийшло так, що Я скажу тоді — брати намічені вершини... вже пізно! Осінь — це старість...

*** * ***

— На підвладній Мені Землі Я завжди перебуваю з вами. Я перебуваю й з усіма істотами. Все це тут створено саме для того, щоб душі могли наблизитися до Мене, пізнати Мене, влитися в Мене!

Усвідомте: вся ця Земля створена для того, щоб кожний, хто живе, в остаточному підсумку міг пізнати щастя Злиття, а потім — буття *Єдиним!* Кожний має на це шанс! Кожний може спрямуватися, і той, хто шукає, — хай знайде!

При цьому, кожен на духовному Шляху відповідає за себе сам. Колективної відповідальності тут не буває. Кожен бере з *Океану*

стільки, скільки може вмістити. І навіть Той, Хто Дійшов, — продовжує рости в Мені, з Мене.

Перенеси самовідчуття повністю в Мене!

Усе, що ти робитимеш, виходитиме, якщо ти діятимеш із *Глибини!*

Я хочу навчити гідних повноти Нірвани — саме стійкому стану життя в *Єдиному*, у *Співрозчиненій Множинності*, Яку називають Творцем, Ішварою, Аллахом, Дао. Там немає навіть тіні «себе». Є лише ЄДИНИЙ стан Любові і Спокою, Сили і Ніжності. І, щоб відчувати Себе, можна використовувати тільки Руки — безліч Рук, подібних до Моїх.

— Як допомогти тим, хто не витримує швидкості або випробувань Прямого Шляху?

— Зрозумій, що Я нікого не залишаю без допомоги! І нікого не позбавляю Моєї любові! Просто кожному Я даю те, що йому зараз потрібно. І хвороби, і різні труднощі, і самотність — це теж Мої уроки, допомога душам для усвідомлення помилок та очищення.

Я відводив людей від вас не тільки заради вашого успішного просування, а й для їхнього блага, для їхньої правильної еволюції.

Адже це добре, коли повнота Божественного усвідомлення прийде до них у наступному втіленні (звичайно, якщо все розвиватиметься успішно)! Я зможу втілити ці душі в потрібний Мені час, у потрібному місці — і тому створюватиму нові хвилі пробудження Істини в душах людей на Землі.

Побач, однак, і те, що ті, про кого ти зараз думаєш, одержавши знання, відмовилися служити Мені у всій повноті, коли Я їх про це просив. Але добре, якщо вони зроблять це в майбутніх життях — і завдяки цьому увіллються в *Єдине Ми*.

... Я є Все! У кожному прояві вчися бачити Мене! Всі, хто приходить до тебе, — це Моя Воля, це дія Моїх Законів!

Твоя доля — у Моїх Руках... Що ти ще хочеш?

Змирися — і Сила Моя прийде в світ через тебе!

Змирися — і ти приймеш смерть таку, яку Я повелю тобі прийняти!

Змирися — і ти приймеш життя таке, яке Я тобі пошлю!

Змирися — і тоді відбудеться все те, що має бути!

Змирися — і Радість Моя прийде в світ через тебе!

Змирися — і Ніжність Моя прийде в світ через тебе!

Змирися — і Любов Моя прийде в світ через тебе!

Тільки тоді, коли ти це зрозумієш і виконаєш, Я дам тобі Силу змінювати неминуче, творити неможливе[237]!

До Мене притулись!

Поцілуй Моє *Світло* душею — вустами її,
Обійми Мене ніжно-преніжно руками,
***Серце* щире, любов і чесноти свої**
До Мене притули і живи між віками!

До Мене притулись — і тоді Я ввійду
У тебе… І ти — станеш, і будеш ти Мною!
Я заповню тебе, отже Себе знайду
Й буду Спокоєм, вічним Собою!

Я наповню Собою все тіло твоє
***Вогнем*, що палає з *Глибин* от Моїх.**
***Живий* той *Вогонь* і тільки Він є**
***Єдиний* — Творцем сил твоїх!…**

Він *Єдиний* для всього і Він є Буття.
Основа у всесвіті — без привілеїв!
***Вогонь* цей, що творить і живить життя,**
Це Сила Любові Моєї!

---

[237] **Йдеться про смиренність перед Волею Бога, а не перед порочними бажаннями демонічних людей.**
Хоча іноді Воля Бога проявляється й через них.
Треба навчитися це розрізняти.

Тебе навчити хочу Мною буть!

Я хочу навчити тебе любити,
Як Я люблю!
Я хочу навчити тебе говорити,
Як Я говорю!

Я хочу навчити тебе дивитися
З Моїх *Глибин!*
Я хочу навчити тебе буть *Вогнем,*
Вогнем, що тільки *Один!*

Дозволь Мені злитись з тобою!
Променистим Світлом сяй!
***Сонцем* Живим Моїм**
Усе навколо ти осявай!

Я розкриваю Обійми Мої,
Я вбираю тебе у Мою Любов!
І тоді — Любов'ю Моєю на цій Землі —
***Сонце Бога* сходить в тобі!**

Свобода

Земля щира, ніжна — на Грудях Моїх!
Моїм Подихом все оповито!
І кожен руками сердець свої
В Мені! Воєдино Все злито!

Народилась свобода. Живе вона тут —
У спокійній Моїй *Глибині!*
Життя Джерело — не коло, не кут —
Безмежжя, що в Вищім Вогні!

У світ потім сходжу я — кожним із вас —
Зі вселенських Моїх *Глибин:*
***Люди, Світла* Потік йде до вас**
Із *Вогню,* Що Єдиний, *Один*.

Я знаю про кожен ваш крок наперед!
І тільки в Злитті, і тільки зі Мною
Ви пізнайте таємний прохід уперед,
Щоб на Землю вернутися Мною!

Тот-Атлант

— Я — Той, Хто заповнює Все, Я — Той, Хто торкається до всього із *Глибин*... Я — Основа, на Якій спочиває вселенське Буття. Все «проявлене» лежить на Моїх Грудях.

Я — Той, Хто спорудив *Храм* із Себе Самого, і Той, Хто заповнив його.

Я — Той, Хто *вгорі*, і Той, Хто *внизу!* Я — Той, Хто знає суть речей. Я — Той, Хто є увесь *Океан!*

Як люди починають шукати Мене? Вони простирають руки до неба і запрошують Мене, як *Світло*, в себе. Точно так Я починав колись роботу і з вами. Пригадаєте «пробудження», «латихан», «спонтанний танець»... Зрозумійте, що це особисто Я вам тоді давав! Уже тоді Я тобою, Володимире, зацікавився!

От так, поступово, зростали пагони на тому сприятливому ґрунті, що Я для вас створював. І навколо теж виростали паростки, деякі з яких в'янули...

Але зараз зібрався колектив цілком зрілих і готових душ, з яких Я почав робити *Нових Атлантів!* Можете так себе й називати!

Перебування в *тиші* стало надбанням кожного з присутніх тут. Хочу, щоб ви побачили, що без цього не можна йти духовним Шляхом «семимильними кроками», як пройшли ви.

Благословляю вас на подальше Служіння всім Нам — Втіленим і Невтіленим! Прийміть Нашу Любов!

— Скажи, чи є в Тебе таке ж безсмертне тіло, як в Адлера?

— Так. Але воно не призначене для втілення на цьому континенті. Я регулярно відновлюю його серед індіанців Північної Америки.

— Твоє тіло має індійський вигляд?

— Генотип тіла значення не має, але молекулярна структура відновлюється, якою вона і була.

Я часто відвідую той регіон: відтворю тіло на короткий час — на тиждень, днів на десять чи на два дні. Приходжу в гості — щоб щось розповісти.

— Це — індіанці, які живуть відособлено, не в містах?

— Так, якраз у резерваціях.

— Чому Ти полюбив саме цей народ?

— Нічого подібного Я не мав на увазі. Жоден з Нас не має прихильності до того чи іншого народу. Це диктується необхідністю на тлі Любові до всіх.

— Там є зрілі (для одержання вищих знань) душі?

Тот показує типовий простий, природний спосіб життя індіанців: вони живуть на березі озера, вечорами — виспівування племінних гімнів, характерне для цієї землі.

— Ці люди зайняті постійним пошуком особистої свободи. Така традиція збереглась у віках: пошук особистої свободи — для себе, для свого племені, для людей всієї Землі! Але тільки, як вони розкажуть про це іншим людям?

Тот показує картину: живе плем'я, осіб 800, а кілька з них, включаючи вождя, сидять навколо багаття.

— Сидять — як і ви зараз, і слухають Мене.

Я завжди — Почесний Гість серед них.

Індіанці могли б дуже багато розповісти іншим людям Землі. Погано, що мало хто слухає.

... Зараз ситуація така, що Я не можу нікому, крім вас, довірити повноту Своїх знань. Бо повнота й широта кругозору, глибина проникнення в Мене — у вас повноцінні.

Тому Я довірив вам саме цю ділянку духовного служіння від імені Мене на Землі.

Кожний крок у цій великій справі повинен робитися з Моєю допомогою, кожного з Нас. І усвідомлюйте всі найглибиннішу важливість, серйозність цього етапу вашого служіння на Землі! На вас покладена величезна відповідальність! І все, що ви робите, повинно робитися належним чином — відповідально, урочисто і строго!

Згадайте Атлантиду. Аналогічний проект Бог спускає зараз на Землю: відродження древніх знань, знань древніх Атлантів, — через вас, Мої любі! Ви для Мене — Моя маленька Атлантида!

Намір Творця полягає в тому, щоб цими знаннями затопити, просочити, наповнити, як ріка навесні в паводок, населення Землі.

Пропоную постійно усвідомлювати важливість, відповідальність за це покладене на вас доручення — відродження древніх вищих духовних знань, що виходять безпосередньо від Творця!

Вам, наказую: рости, кожному особисто вростаючи в Мене! І жити — у відповідності зі сформованим образом Атлантів, які тримають Землю на руках. Саме так Я вам пропоную нести на собі весь тягар таємних знань, призначених для жителів Землі.

— Тоте, розкажи, будь ласка, про Твоє життя в Атлантиді!

— Це було дуже давно, на зорі цивілізації, у ті далекі часи, про які сучасне людство не знає майже нічого.

Атлантида! Прекрасна Атлантида — Моя рідна земля, де Я народився і виріс!

У той час на островах Атлантиди жила розвинена в технічному відношенні цивілізація. Наприклад, у них була система водопостачання будинків.

Атланти мали також істинні знання про сенс життя: про просування до Бога, до Єдиного Божественного Начала. І саме на основі цих ідей будувалося життя суспільства. Викладання знань про устрій світобудови і місце людини в ній, про те, як будуються долі людей і як жити правильно, — це було безпосередньою частиною системи освіти.

Духовним життям суспільства атлантів керували верховні посвячені; вони були глашатаями істин від Бога.

В Атлантиді жили зовсім не боги, а прості люди, життя яких не було безтурботним. Як і інші народи Землі, вони повинні були

«орати і сіяти». У них була більшість тих самих проблем, що є в будь-якому людському суспільстві.

Але достоїнством цивілізації атлантів було вчення про істину мету життя, прийняту як основу в суспільстві. І тому, хоч вони й були простими «смертними», у їхньому житті й світогляді була істинна Божественна складова.

... Моє навчання почалося в одній з духовних шкіл Атлантиди. Я був тоді ще зовсім юним, тільки почав відкривати для себе цей дивний і прекрасний світ.

Процес початкового навчання тривав роками. Учні повинні були, насамперед, опанувати навички психічної саморегуляції — тобто контролю своїх емоційних станів. Поряд із цим вони також одержували великий теоретичний матеріал.

Це був початковий щабель, на який допускався багато хто. Але для більшості з них навчання на цьому й закінчувалося; лише деяких наставники відбирали для подальшого навчання. Тобто, цей початковий курс допомагав також знаходити серед великої кількості людей — перспективні душі, здатні до подальшого швидкого просування.

Я був одним з таких: юнаком, який жагуче бажає освоїти ті вищі рівні духовного розвитку, на які зуміли піднятися наставники нашого суспільства.

Але відбір для такого навчання був украй жорстким. Кандидатів обов'язково перевіряли на стійкість, непохитність у проходженні цим Шляхом. Такий перевірочний етап міг тривати навіть кілька років: поки той, хто проходить випробування, не доведе — в очах наставників — твердість свого наміру й рішучість пожертвувати мирськими задоволеннями і прихильностями заради вищої мети. Тих, хто витримував цей іспитовий етап, залишалося дуже мало — одиниці. Їх приймали в орден посвячених і допускали до прихованих від сторонніх вищих знань.

— Яка була подальша доля Атлантиди?

— Її руйнування відбулося відповідно до Божественного рішення. Бо закінчився позитивний процес у розвитку суспільства, настала деградація.

Володіння високим рівнем знань давало цій цивілізації значні переваги перед народами, які населяли інші землі. Безсумнів-

но, що атланти, обравши «злий» шлях, — згодом скорили б інші нації і поширили б свій порядок, свій світогляд на інші народи Землі. Тому в існуванні цивілізації Атлантиди Богом була поставлена крапка.

— Чому в атлантів позитивний розвиток змінився деградацією?

— Як Я вже говорив, життям суспільства управляли кілька людей — лідери серед посвячених. На жаль, у якийсь момент вони потрапили в «пастку» помилкового відчуття власного всесилля, власної досконалості. Вони перестали йти шляхом відмови від індивідуального «я» — на користь Вищого, Загального «Я». Вони визнали, що самі тепер можуть вирішувати долі людей і шляхи розвитку суспільства. Вони не захотіли рухатися далі — до Божественної Досконалості через відмову від «я» і «моє», натомість, досягши певної висоти, зайнялися самозвеличуванням.

У результаті з життя суспільства пішла та радісна Божественна складова, що надихала людей на подвижництво — заради майбутньої Самореалізації в Богові, розсипалася їхня єдність, заснована на безкорисливому служінні великій справі. Все частіше почали виникати чвари, сварки, характерні для боротьби нижчих «я» одне з одним.

Потім верхівка духовенства була просто зміщена однією сильною людиною, що рвалася до абсолютної влади. Її цікавила лише власна могутність — причому їй було не важливо, якими шляхами цього досягати, якими способами нарощувати владу.

А суспільство, яким править хижак, породжує інших хижаків, які гризуться одне з одним за владу.

Так настали «чорні часи» в житті Атлантиди, що закінчилися її загибеллю.

— Як Ти уник загибелі?

— Мій Учитель повів Мене.

Творець відправив Мене до Африки, де Я жив після цього довгі роки. Кажучи сучасною мовою, це була еміграція — коли доводиться починати з нуля нове життя на новому місці.

Але Я приніс туди із Собою безцінний скарб — істинні духовні знання Атлантиди.

Племена, що населяли ті землі, були для Мене як діти, яким Я повинен був вказати шлях правильного розвитку. Вони нічого не знали про Вище. Їхні помисли були спрямовані лише на забезпечення повсякденних потреб.

За допомогою чудес Я заволодів їхньою увагою й у такий спосіб змусив їх слухати Мене. Опинившись у центрі уваги тих племен, Я почав об'єднувати їх — щоб вони жили і діяли спільно, усвідомлюючи свою спільність, свої спільні інтереси. Я передавав їм знання і технології, які допомогли впорядкувати життя і підняти його на незрівнянно кращий рівень — у порівнянні з тим, як вони жили раніше.

Фактично в них поступово виникла держава із чітко працюючими структурами.

Але просто впорядкована держава, без духовної мети, що поєднує всіх людей, — це ніщо, пустушка, як якась красива оболонка, позбавлена життя.

Після їхнього об'єднання і початкового впорядкування життєдіяльності їхнього суспільства, коли в людей ослабнула тотальна домінанта лише забезпечення себе їжею і дахом, Я поступово почав зміщувати акцент в умах людей з ідей благоустрою життя — на турботи про життя прийдешнє у світі іншому, куди кожний потрапляє після відходу з тіла. Я подавав для них це — як переселення в новий світ, де на кожного чекає нове життя, благополуччя якого забезпечується заслугами людини за життя в світі цьому. Наприклад, там її шануватимуть — якщо вона і тут заслужила істинну повагу в оточуючих. Там вона буде забезпеченою всім необхідним — якщо і тут людина допомагала іншим забезпечити себе. Адже накопичення добрих справ у цьому житті — сповна оплачується в тому новому житті!

Легко побачити, що ця ідея про нове життя, яку потрібно забезпечити добрими справами *зараз*, «працювала» не тільки на те, щоб допомогти людям опинитися в райському еоні після розутілення, але й на те, щоб забезпечити гарну карму на наступні втілення.

... Я став у того народу верховним радником, але не підносив Себе над людьми.

... Згодом серед тих людей просто почало проявлятися розшарування на класи. Виникла знать — верхівка суспільства. І тоді Я вирішив покинути ту країну, вважаючи Мою Місію завершеною.

Я обрав спадкоємця, що повинен був залишитися після Мене — мудру і світлу людину. Людям Я сказав, що тепер настала і Моя черга перейти в нове життя — у той світ, де на кожного з нас чекають плоди наших земних справ.

І одного днів Я «змістив» Себе з матеріального світу — у Мій нинішній Світ, в Обитель *Світла*.

— Чи навчав Ти там людей езотеричним технікам?

— Так, безумовно, навчав протягом усього часу деяких обраних. Я також навчав людей мистецтву лікування.

— Тоте, ще розкажи, будь ласка, що цінного можуть взяти сучасні люди з древньої алхімії?

— Немає ніякого сенсу намагатися розумом проникнути в зміст древніх алхімічних текстів. Адже справа зовсім не в пропорціях і складі речовин, що змішуються, і не в технологічному процесі приготування «філософського каменю» і золота. Але тут, як і в усьому, потрібно дивитися глибше.

Секретами алхімії щодо керування матерією, включаючи її трансформацію, володіли Великі Посвячені. Але, насамперед, вони володіли таємними вищими знаннями про будову всесвіту і про Творця — Творця всього сущого.

Зовнішній, матеріальний бік алхімії — це лише пелена, що приховує істинні Знання про Вічного Єдиного від недостойних людей. Це Знання і було основою всієї алхімічної премудрості.

— Скажи, Ти ж володів усією повнотою алхімічних знань?

— Насправді Я був засновником цього напряму духовного розвитку людей, що, на жаль, згодом виродився і звівся до маніпуляціям з хімічними речовинами, що не має ніякої цінності.

— Що таке «філософський камінь»?

— Тут усе дуже просто. «Філософський камінь» утворюється тоді, коли адепт у процесі роботи над собою «стовче в лабораторній ступці» нижче «я», а всі одержувані Вищі Знання, провівши їх через особистий досвід, зробить власним надбанням. Тоді це стає Вищою Мудрістю і міцним фундаментом — тим самим «філософським каменем», на якому можна зводити весь будинок Божественного Буття.

— А що таке — «алхімічне золото»?

— У Вище Золото повинна перетворитися свідомість адепта за допомогою отриманого ним «філософського каменю»: розвинена величезна і витончена свідомість повинна випромінювати золотаве Світло, що подібне до Світла ранкового сонечка. Тоді така свідомість може влитися у Велике Єдине Центральне «Сонце» — Творця всьому всесвіту, з'єднатися, злитися з Ним, набувши Безсмертя, Блаженства, Спокою і повної Свободи!

— Розповіси про ці Твої вищі методи роботи зі свідомістю?

— У цьому немає потреби. Адже ви й самі тепер знаєте, що вищі Посвяти даються тільки готовим до цього адептам безпосередньо Божественними Вчителями. А всі щаблі, що підготовляють до цього, так красиво, просто і докладно представлені у ваших книгах і фільмах! Всі Ми повсякчас радіємо, дивлячись на плоди Нашої спільної роботи! Дивує і засмучує тільки те, що так мало людей здатні зараз це оцінити і зрозуміти...

— А де Ти втілювався після Єгипту?

— В Ассирії.

Якоюсь мірою було навіть приємно знову «одягтись у плоть», знову прийти в «щільний» світ — але тепер уже з повним усвідомленням Своєї Божественності, у тому числі, Сили.

Сонце — от той символ, що у того народу персоніфікував Божественне. Золоте сяйво і чистота ранкового сонця — це прекрасні якості для співналаштування і стоншення душ! Хіба ж не якості ідеалу, до якого могли б спрямовуватися душі, — повинні мати образи Божественного?

І такі якості є образом ранкового сонця: досконала, незаплямована чистота всередині і сяяння своїм внутрішнім світлом на весь інший світ, не розділяючи його на тих, кому я хочу дарувати своє світло, і на тих, кому — ні. Відсутність такого поділу, що відбувається від симпатій і антипатій індивідуального «я», — це теж одна з якостей Божественності.

Я не був серед народу тієї країни великим лідером. Я прийняв на Себе іншу роль і «надягнув одяг» члена стану духовенства — щоб мати безпосередню можливість безперешкодно і яскраво говорити людям про Божественність.

... Ще була Александрія — Моє улюблене місто, турботу про яке Я взяв на Себе. У ньому Я формував нову культуру для майбут-

ньої цивілізації. Я зібрав там світлі уми того часу, сформував атмосферу для обміну ідеями, інтелектуального пошуку. Це був Мій «проект».

Там зібралися представники різних напрямів науки. Учені мужі, що приїхали з різних країн, звичайно хотіли ділитися один з одним своїми новими відкриттями й міркуваннями, довідатися про погляди інших. Подібне спілкування і сам дух наукового співтовариства слугували потужним каталізатором розвитку знань. Можна сказати, що це було дуже древнім, далеким прототипом майбутніх міжнародних наукових організацій.

Адже це — дуже важливо!

Зростання кожної душі визначається, насамперед, нагромадженням інформації про все, що оточує її. Іншими словами, душа розвивається через *пізнання*. Завдяки своїй *окремості* вона може дивитися на іншу частину Абсолюту і пізнавати її — і через це вона пізнає й Мене.

При цьому душа, відтворюючи *в собі* зовнішнє, — у міру її кількісного зростання — по суті, відтворює *в собі* образ багатомірного всесвіту.

Потім відбувається повне Злиття.

Так безліч окремостей вливаються в Єдине і Повне Усвідомлення всієї Нескінченної Величі Мене.

Отже, рушійна сила всього розвитку — це внутрішній імпульс до *пізнання*.

Каїр

В одному з міст за межами Росії, над площею з будівлею облвиконкому — величезний Махадубль Божественного Вчителя, з Яким ми раніше не зустрічалися. Він — і всередині самого будинку.

Жартую:

— Ти, напевно, — «Виконком-Бог»?

Він теж сміється разом з усіма нами.

— Моє ім'я — Каїр. Слово «Каїр» в Атлантиді означала «Земля»: Земля — як жива планета[238]! Каїр — це також і Я: так звали Мене.

Моєю «землею» також була Атлантида. Звідти ця назва прийшла до столиці Єгипту.

З тих пір Я не втілювався жодного разу.

— Ти був в Атлантиді жерцем?

— Я був одним з 5 атлантів-правителів. У групі з 5 правителів-старійшин Атлантиди Я був лідером. Представляв світську владу, що була наділена релігійним знанням.

Історія цивілізації, історія духовного життя Землі — набагато древніша, ніж сучасні люди припускають. Атлантида не була початком розвитку духовності на Землі. Це — лише один із більших етапів. Не раз змінювалася конфігурація океанів і континентів, і *Мешканець Глибин* створював нові і нові умови для зростання і розвитку свідомостей.

Розповідь про атлантів могла б бути корисною для сучасних людей. Адлер, Тот і Я готові розповісти про те, про що людям найактуальніше довідатися.

— Що потрібно для того, щоб не вдатися до неадекватного фантазування на тему Атлантиди? Адже стільки існує прикладів «контактерів», які передають неточну інформацію!

— Потрібно не намагатися передавати відомості про те, що не здатний умістити інтелект на цьому щаблі його розвитку. Інакше вищі знання і відомості накладаються на примітивні слова та óбрази — і відбувається перекручування, подібне до релігійних міфів малорозвинених народів, що відбивають у вигляді казок і легенд деякі реалії минулого в невпізнанному вигляді.

Але давай перейдемо до справи. Я хотів би розповісти тобі саме про ту частину знань і повідати ту інформацію, яку ти здатна сприйняти, і яку є сенс донести зараз до людей Землі.

В Атлантиді існувала велика цивілізація. І найвищими духовними знаннями володіли правителі суспільства, що мали при цьому земні тіла.

---

[238] В арабській мові існує схоже слово *кахіра, що* означає *всеперемагаючий (побідоносний).* Серед істориків побутує думка, що назва міста *Каїр* походить саме від цього слова.

Можливість обраних керувати духовним зростанням усіх інших членів суспільства накладає на них величезну відповідальність. Найменший відступ від принципів Божественних Любові й Безкорисливості є поворотом до тієї безодні, в якій губиться зв'язок із Творцем! Саме такий поворот подій (захоплення влади людьми, що були корисливими і володіли особистою силою) і призвів до завершення Богом цього періоду розвитку свідомостей на Землі — до загибелі Атлантиди.

... Ще Я розповім про *Храм*.

Образ храму — це не людська вигадка. *Храм* — це Божественна структура в багатомірному організмі живої планети. Мабуть, найближчим еквівалентом є слово Шамбала — тобто місце перебування Божественних Свідомостей всередині планети саме у Вищій просторовій мірності; воно має вихід у *Безмежний Океан* Свідомості Творця.

***Храм* — це епіцентр для створення життя на планеті. Це — місце перебування Тих, Хто курирує розвиток життя на цьому острівці Божественного Творіння.**

***Храм* має «*вихід*» і «*вхід*». Це — Божественна структура в багатомірному організмі Землі, що настільки ж реальна, як кундаліні в багатомірному організмі людини. Так само, як в Атмічній складовій людського організму є пам'ять про минулі втілення, так і, поринаючи в *Храм*, можна знати про значимі епізоди життя планети. Можна, наприклад, відкрити сторінки історії Атлантиди — щоб розповісти про Атлантів Духа: про Адлера, Тота та Інших, Які вплели Себе (як Свідомості) в життя планети — заради розвитку свідомостей, що ростуть на Землі.**

Споконвічно всі правителі Атлантиди протягом століть мали «ключі від *Храму*», тобто жили, виходячи Брахманічними Свідомостями із *Храму* і мали здатність поринати і розчиняти Свою Божественну Індивідуальність в Океані Споконвічної Свідомості Творця — в «*Підхрамності*». Так спрямовувалася і розвивалася цивілізація атлантів.

Піраміди та інші храми земні є лише відбиттям того Храму, в якому відбувалася посвята душ.

Кожна планета створюється як ущільнення енергії Свідомості до матеріального плану, і на ній потім може запускатися процес розвитку життя на матеріальних носіях.

В Атлантиді були втілені душі, що мали раніше втілення на інших планетах. То були душі, що істотно просунулися, але не досягли ще Божественності. Переважна частина населення там жила, усвідомлюючи себе як душі в першу чергу, а не як матеріальні тіла. Вони якраз насолоджувалися гостротою відчуттів, що додавала їм наявність фізичного тіла. Сила таких відчуттів, що включає всю позитивну шкалу еманацій, набагато більше вражає, ніж райське життя поза тілом. Ця сила відчуттів була чарівною для душ, які тривалий час до цього існували у безтілесному стані. Вони жили в станах, близьких до Самадхі, це можна було б назвати раєм на Землі. Це були для багатьох завершальні — останні або передостанні — втілення, і були всі умови для досягнення тими людьми Божественності.

У систему загальної освіти в Атлантиді входили навички психічної саморегуляції, уявлення про структуру багатомірного всесвіту, етика та різні види мистецтва, творчість у науці й техніці, розвиток яких був на високому рівні.

І для тих, хто потім обирав для себе реалізацію вищого сенсу життя — пізнання Творця, існували духовні посвяти. Це вже була закрита, езотерична освіта. Цьому вчили тих, хто усвідомлював саме вищі смисл і ціль своїх життів. Їхніми Вчителями були, зокрема, Божественні Душі, що мали матеріальні тіла, які в таких випадках є *інструментами* Божественної Творчості.

Тривалий час існування цивілізації Атлантиди дозволило завершити цикл еволюції багатьом райським душам, які влилися у Творця і більше вже не потребували втілень.

А через ті душі, які, одержавши матеріальні тіла, рушили шляхом одержання матеріальних насолод, у тому числі, через секс, — через них відбулося створення нових рас людей — тих, які росли потім як свідомості вже на цій планеті. Це були нові «посіви» молодих душ, яким належало пройти тривалий процес еволюції.

Таке змішання рас породило безліч легенд і міфів про богів у різних народів. Елізабет Хейч дуже достовірно описала наявність на Землі в ті часи рас людей з дуже відмінними рівнями розвитку свідомостей і тіл. Змішання цих рас через сексуальне з'єднання і народження потомства значно пришвидшило процеси еволюції.

Ті ж, Хто досяг Злиття з Творцем, — Ті більше не втілювалися, за винятком деяких, що взяли на Себе турботи про нове покоління

людей. Серед останніх — Ті, Хто забажали разом з Адлером вести людей шляхом самоусвідомлення і пізнання *Божественної Єдності*. Вони втілювалися раз по раз, несучи людям знання про Вище. Все це — тривалий процес, що займає тисячоріччя, ви теж можете встигнути взяти участь.

Некрасов

Ми — у нічному лісі. Зараз — грудень у наших північних широтах. Уже випало багато снігу. Але настала відлига. Сніг, що покриває землю, повільно ущільнюється й осідає. А той, що прикрашав гілки ялин, тане прямо на них. І це створює внизу ілюзію весняного дощику.

Ліс наповнений ароматним туманом, що піднявся від снігу, що тане. І — тиша!

Ще не розвидніло. З неба світить яскравий місяць, що створює на снігу таємничі візерунки місячних тіней від дерев.

Краса нічного лісу!

Пригадується рядок з віршів Миколи Олексійовича Некрасова: «Усе хороше під місячним сяйвом!...»

Ми прийшли на Його лісове *місце сили*.

Як завжди в таких випадках, ми розташовуємося біля багаття, відпочиваємо після багатокілометрового нічного переходу засніженими лісовими стежками, їмо.

Поступово світає. Можна починати те, заради чого прийшли.

Тут — над старою лісовою вирубкою і над усім навколишнім лісом стоїть Махадублем Божественний Некрасов. Угорі — легко пізнаване за портретами Його Обличчя. Нижче — величезна, на кілометри, анахата, що вміщає в себе ліс із усіма його мешканцями. А в Споконвічній Глибині — єдина з усіма іншими Божественними Вчителями основна частина цієї Великої Божественної Душі.

... Ми вже згадували і в цій книзі, і у відеофільмі «Місця сили. Три етапи центрування» про те, що на місцях сили часто можна зустріти унікальні ботанічні явища. Тут, біля Некрасова, — ми бачимо дуже велику кількість (одразу падає в очі) одного з видів лишайника, що росте на сухих ялинових гілках. Цей рясний-рясний

лишайник утворює своїми нитками, подібними до волосся, численні досить точні подоби невеликої борідки, яку за земного життя носив Некрасов і яку можна бачити на Його Обличчі й зараз!...

... Ми просимо Його розповісти про той бік Його життя, що залишилася таємницею для тих людей, котрі знали Його в ті давні роки...

— Божественності Я досяг не в останньому, відомому вам, а в попередньому втіленні. Я був тоді послідовником Піфагорійської Школи, учнем учнів Піфагора і Сократа.

У тій Школі теж знали про багатомірність всесвіту і про те, як пізнавати Творця і входити назавжди в Нього, стаючи Його Частиною.

— Чи усвідомлював Ти Свою Божественність в останньому втіленні?

— Ні. І це Моє життя багато в чому не було схожим на життя Аватара... Але те було саме так сплановане Богом: щоб не спокусити катів...

... Мало хто в наступні тисячоріччя зрозумів і гідно оцінив ту традицію піфагорейства, усвідомив велич тієї Школи. Втілення Піфагора було втіленням Бога!

— А де зараз працює Піфагор? Чи можна нам з Ним спілкуватися, як з Тобою? Чи є десь у цих краях Його Махадублі, Його *робочі майданчики?*

— Його можна знайти на Сицилії і на південно-східних берегах Середземного моря.

Піфагор був у тій частині Землі Месією, подібним за значимістю до Ісуса Христа. Якби ви узялися «копати» в історії — то вам удалося б дуже багато цікавого з цієї теми розшифрувати і згодом опублікувати.

— Нам і нашим читачам було б дуже цікаво і напевно корисно довідатися набагато більше про Твоє передостаннє втілення і Твоє учнівство в піфагорійців...

— Я жив тоді в районі Середземного моря. Був римським громадянином зі знатного аристократичного роду, багато плавав по Середземне морю з дипломатичними місіями...

Море — це прекрасно! На світанку, коли через обрій встає величезний сонячний диск і весь простір навколо заповнюється золотавим ніжним світлом, — душа завмирає в благоговінні перед величчю Творця! Дуже легко тоді розлитися свідомістю над морським простором, розгорнути руки з духовного серця, відчути радість свободи — і з'єднатись із сонячним світлом, з попутним вітром, відчути себе величезним вільним птахом і ширяти над поверхнею води!...

... Я був освіченою людиною з неприборканою спрагою пізнання нового. Багато чув Я про Піфагора, про Його Вчення — і мріяв знайти послідовників, що продовжували Його справу. Я знав, що вцілілі після розправи учні Великого Майстра роз'їхалися по Середземномор'ю й заснували піфагорійські Товариства.

І Мені пощастило-таки стати членом одного з них! Діло було так:

Одного разу Я познайомився з людиною, що заговорив зі Мною... неймовірно цікаво! Всі питання, які він ставив, зачіпали Мене «за живе»... Він з легкістю вивів Мене на таку відвертість, яку Я Собі зазвичай не дозволяв! Мої найпотаємніші переконання про те, для чого живе людина, як жити чесно і правильно, як треба керувати людьми, — Я все це розповів йому! Я говорив щиро й гаряче!

... Тепер Я розумію, що він бачив мене, як на долоні. За допомогою блискучого вміння вести бесіду і бачити співрозмовника наскрізь — він довідався про Мене відразу все!...

... Я його зацікавив: молодий, освічений, що володіє ясним розумом і чистими помислами — Я підходив для кандидата на навчання. Мене, як і його, хвилювали і перетворення в суспільстві, і моральна чистота людей, і закони Божественні, і особисте пізнання Бога.

Він запросив Мене на збори, де говорили про це...

Так Я потрапив до піфагорійців.

Мене перевіряли ще якийсь час, переконуючись у чистоті Моїх намірів, стійкості переконань, чесності, — перш, ніж почали розповідати про діяльність Товариства. Потім — запропонували вчитися.

У Товаристві викладалися закони вищої справедливості, викладені Піфагором, а також зберігалася багатоступеневість давання

вищих езотеричних знань — виходячи з рівня розвитку кожного учня.

— Які медитативні прийоми використовувалися в тій Школі для пізнання Творця?

— На вищих щаблях давалися знання про багатомірну будову всесвіту. І подвижник — уже розвиненою свідомістю, що складається з величезного духовного серця, — учився за допомогою рук переміщатися по всіх шарах багатомірності: від щільних — до щонайнайстоншеніших. Так він пізнавав і Обитель Творця, потім поступово освоював її й привчався жити в ній у Злитті із Творцем.

У нас були втілені наставники. Але Піфагор і Його найближчі Учні були в процесі навчання нашими реальними невтіленими Божественними Вчителями. Вони керували нашим духовним просуванням.

Але, якщо в традиції піфагорійців тема перетворення життя всього суспільства стояла на першому місці, то для Мене в тому житті головним акцентом було збагнення Творця.

Але Я не встиг у тому втіленні розгорнути погляд душі, що пізнала Злиття з Ним, з Нього — до втілених людей. Саме це і стало завданням Мого життя на Русі: Я повинен був розвинути в Собі Божественну Любов до людей.

У Росії Моя цивільна діяльність публіциста і поета була спрямована на те, щоб намагатися змінити моральні норми суспільства, оголюючи і висвітлюючи те страшне, що було життям російського народу... Я прагнув викликати *співчуття* до народу у власть імущих...

Це стало Моїм служінням Йому.

Я робив це в тій країні, де було покручено все: де про Бога віщали п'яні попи, де люди-раби вмирали від голоду на землі, що могла б прогодувати вдосталь, де поміщики тішили свою нудьгу «роздачею батогів» на стайнях, де «прогрес виробництва» створював лише ще одне рабство — рабство, що приковує до заводів і позбавляє навіть можливості дихати повітрям землі, на якій живуть... *свобода* й *краса*...

Я жив духовним серцем — і воно «кровоточило» від усього, що діялося в Росії. Сваволя чиновників, самодурство і знущання поміщиків над кріпаками, темрява й неуцтво — панували навколо...

Я любив Землю, любив народ, любив велику ніжність і гармонію природи... І вчився любити людей не абстрактно, а борючись за них...

— Які поради Ти хотів би дати нам і всім людям, що йдуть до Творця?

— Перше для початківців, які стали на свій Шлях — це навчитися жити духовним серцем, розкритим назустріч людям і всьому живому, серцем, що випромінює любов. Друге — нести людям істинні знання, чисте Вчення про Бога.

Необхідно виховувати вільних громадян суспільства на основі істинних знань про Бога! Тільки це дозволить створити моральний суспільний устрій, сприятливий для духовної еволюції всіх людей.

Хоча на швидкі успіхи в справі перетворення російського суспільства розраховувати не можна...

... Чому в Росії все в цілому за останні століття йшло настільки кепсько, хоча було багато яскравих, видатних особистостей, які прагнули привнести в суспільство ідеї Любові й Добра?...

Так, через таких людей Бог сіє Своє насіння... Але ж інші члени суспільства самі вирішують, що з цими ідеями робити. У цьому — їхня свобода вибору...

Ціль Бога — зовсім не в тому, щоб будь-якими засобами зробити перебування людей на Землі благополучним і щасливим! Бог допомагає кожному, постійно підказуючи — тим або іншому чином — вірні рішення. Але Він також дає людині можливість самим вибирати свій шлях і рости так, як хто сам забажає. Адже лише за таких умов для людини можлива справжня свобода творчості, тобто коли вона може рости як творець: для початку — творець хоча б самого себе...

... А робота вашої Школи повинна буде розвиватися за вже відомим принципом: Бог хоче, щоб на Землі росло нове духовне вогнище, подібне до Школи Піфагора. Зокрема — щоб політики і вчені різних держав могли одержувати таємні знання через вас.

Але цей процес займе не роки, а десятиліття.

Карл Россі[239]

— Прекрасні сніжні мережива, які тебе зараз захоплюють, розтануть за кілька годин... Мої будинки з каменю зруйнуються через століття... А гармонія і краса — не перестануть бути!

Але є також і Те, що вище всього прекрасного у Творінні: це — Вічно Суща Свідомість Творця! Шукайте всі Його Любов і Злиття з Ним — і тоді — з Нього — ви зможете творити Божественну красу!...

— Розкажи, будь ласка, про Свій шлях до Божественної Досконалості! Як це було і коли?

... Россі показує берег моря, білі портики храмів, їх біломармурові колони, безліч сходинок, що ведуть до будинків на вершину пагорба... Пишна південна зелень. М'які блакитні хвилі теплого моря пестять берег біля ніг юнака в грецькому одязі, що спадає м'якими білими складками... Внутрішня тиша, споглядальний спокій, гармонія...

— Що це, Карле? Греція?

— Ні... Це Італія, Моя улюблена Італія!...

... Колись Я був учнем великого Піфагора. Це було в Кротоні, на півдні Італії.

Тоді Я пройшов багато щаблів духовних посвят...

Освіта було багатоступінчастою.

Вищі моральні норми, вегетаріанство, освоєння внутрішньої тиші — були початковими навичками, які ставали основою для подальшого освоєння найширшого спектра знань. Вивчалися науки й мистецтва, закони чисел і закони гармонії. Учні могли, у підсумку, стати філософами, політиками, музикантами, архітекторами... Ставилися великі цілі морального перетворення суспільства, створення високоморальних законів і впровадження їх у світогляд усіх людей...

Але тільки найгідніші посвячувалися потім у найвищі знання — знання про душу і Дух, що включають безпосереднє пізнання Єдиного Начала Всесвіту — Творця.

---

[239] В останньому втіленні — архітектор, автор проектів багатьох архітектурних пам'ятників Петербурга.

Тоді Я не встиг зовсім трохи, залишалося мало-мало... Люди ненависті спалили будівлі Школи, Сам Піфагор і більшість Його учнів, включаючи і Мене, загинули...

... В останньому втіленні Я був сином відомої італійської балерини, що переїхала жити й працювати до Петербурга.

Але замолоду Я провів роки знову в Італії, навчаючись мистецтвам.

Хвилі теплого моря знову пестили Мої ноги. Сонце, що сходило над морем, здавалося, от-от розбудить спогади про такі ж сходи сонця, які Я зустрічав щодня, коли був піфагорійцем, спогади, які сплять у глибині душі. Але цього не відбулося...

Саме Росія стала Моєю другою батьківщиною. Я полюбив простори Балтійського моря, міць Неви, це місто...

Ставши зодчим, Я творив новий вигляд Петербурга. Я створював ансамблі, які з'єднували в єдине, за законами гармонії, оточуючий простір і будинки. У свідомості Своїй Я спочатку бачив кожний проект у найменших подробицях, залишалося тільки проявити його в кресленнях — а потім у камені!

Коли Я працював, стан щастя переповнював Мене. Я був закоханий у кожне Своє архітектурне дітище!... Ідеї нового докладання законів гармонії античного світу, здавалося, били як потік зсередини: наче Моє минуле джерелом неймовірної сили пробивалося назовні...

Я називав це тоді «захопленням античністю», але насправді відбувалося з'єднання з Атмічним потенціалом душі[240]...

У тому втіленні ніхто не міг Мені пояснити всього цього. Розумом Я не усвідомлював природу Моїх здібностей. Але блаженство творчості — заповнювало все життя! Я міг працювати без утоми, нескінченно черпаючи натхнення, красу і гармонію, які жили *всередині* Мене!...

... Коли Я будував палаци — Я мріяв про освічених правителів...

Коли Я будував будинки для діячів держави — Мені вірилося, що всередині створеної Мною гармонії вони творитимуть мудрі закони...

---

[240] **Йдеться про кундаліні (див. у [8, 10]).**

Я створював паркові ансамблі — і вірив, що з'єднання рукотворних структур із красою та величчю *природи* створить місця, де люди наповнюватимуться любов'ю до цієї *краси*…

Коли в Мене були гроші — Я витрачав їх на допомогу тим, хто цього потребував, ніколи не думаючи про Себе...

Моральні закони піфагорійців залишалися невід'ємною частиною Мене...

І Я був зовсім непристосованим до жорстоких законів матеріального світу...

… Коли Я пішов у відставку, то залишився майже жебраком... Мої творіння — симфонією з каменю — стояли в місті на Неві... Невдячні правителі жили в них... і панували, продовжуючи чинити несправедливість...

… А Я — невідомий, забутий усіма — виходив до моря... і запитував, навіть не знаючи, кого саме, від душі ставлячи запитання:

— Навіщо Я тут жив?

Кому було потрібно те, що Я робив?

Чому Я, нікому не потрібний, залишився один?

Що Я робив неправильно?

Чому ніхто не виявляє й краплини вдячності за все те, що Я все життя дарував іншим?

І одного разу Я почув відповідь:

— Дивися: от — море, от — сонце над ним, от — земля, на якій ти стоїш...

Як часто ти дякував Мені — їхньому Творцеві — за їхню красу і гармонію, за те, що вони є?

Ти запитуєш, навіщо ти жив на Землі?

Ти жив, наприклад, для того, аби, нарешті, запитати Мене про це й почути відповідь.

Хоча, звичайно, не тільки для цього...

… Я вірив у буття Бога. Я відвідував храми й молився... Я вірив, але... зовсім не в такого — живого й реального! — Бога, Що став раптом говорити зі Мною як Друг і Вчитель...

Я тепер відчував Його! І юнацька легкість, радість, любов і вдячність переповнили Мене!...

... У ці останні роки Мого життя Бог допоміг Мені згадати Себе...

Мої руки — руки свідомості — були величезні! Адже Я тримав на них простори і ландшафти, коли створював Свої проекти...

І Мені не важко було тепер навчитися пестити цими руками душі — і море, і землю, і все живе.

Я став відчувати Себе величезним — на зразок піраміди, що складається з найстоншенішого Світла. Я стояв над Землею — і в глибині було Світло... І — можна поринути в те Світло, Що взагалі не має меж... І можна стати Ним — цим Великим Світлом...

Коли Я освоїв це, Він дозволив Мені ввійти в Нього і стати з Ним Одне.

... Але Я був уже занадто старий тілом, щоб встигнути зробити більше...

Дякую вам за те, що ви забажали розповісти все це про Мене — тим людям, які живуть на Землі!... Нехай вони, хто захоче, ідуть до Мене, у Мене... Я їх вчитиму, як осягти Мене, як увійти у Творця...

* * *

— Школа Піфагора... — але ж вам належало створювати такі школи по всій Землі!

Якщо пам'ятаєш, Я торкався теми духовного мистецтва. Вона актуальна в справі служіння людям, у вихованні підростаючого покоління. Екологія і мистецтво — це два напрями, з якими можна йти в широкі маси.

Екологія — свобода і гармонія природи, плюс анахата — розширення, переповнення духовного серця тонкістю і красою!

І так само — мистецтво, що здатне подарувати ці стани людям, виокремити, підкреслити красу і гармонію, спрямувати на це погляд душі. Зокрема — паркові, ландшафтні пейзажі, створення гармонійного середовища в містах і культурних центрах. Можеш згадати ашрам Лао і те, що говорив Хуань про рукотворну красу...

Нехай завмирає від захвату той, хто споглядає, коли струмки-потоки, фонтанчики, відображення на поверхні ставків, споруди, квіти, дерева, камені, навіть напрям променів сонця, що сходить чи заходить — усе поєднано за законами гармонії! Це знали і в Китаї, і в Древній Греції, і в епоху класицизму...

Це можна розвивати і заохочувати в людях мистецтва, навчати цьому дітей... Потрібно розвивати в людях уміння бачити красу істинну! Це відбувається «потроху», починаючи з малого — з рукотворної краси, якою вчать милуватися. Це — те, що може бути підтриманим навіть у державних масштабах!

— Але як таке здійснювати? Не починати ж мені знову займатися парковим дизайном?

— Ні. Це — справи для учнів ваших учнів та їхніх послідовників. Але закласти основи цих ідей в уми людські і розпалити натхнення в серцях — повинні якраз ви! Слухай, дивися — Я тобі допомагатиму! Зрештою, ти ж — Master of Art! Отож і ставай істинним Майстром!

— Ти просто знущаєшся!... Пробач...

— Пробачаю, але Я — серйозно!

Ці ідеї потрібно подарувати професіоналам. Ідеї — це дивна річ: вони починають жити й реалізовуватися людьми, які навіть не читали ваші матеріали! Світлі ідеї можуть поширюватися так само інтенсивно, як вірус грипу: вони «витають у повітрі» і знаходять співзвучні свідомості! Тож нехай, нарешті, на зміну темним епідеміям прийдуть хвилі Світла і Чистоти!

— Карле! Розкажи, будь ласка, про Піфагора.

— Я мало знав Його за життя тіла. Сприйняття ж Його як Свідомості — про це не розповіси простими словами... Він — Бог!

... Утім, можу розповісти дещо, що було на земному рівні спілкування, інше спробуй відчути без слів. Слухай...

Я довго мріяв про вступ до Школи, готувався. Адже в храмах жерці поклонялися й учили поклонятися «богам», наділеним — людською фантазією — лише могутністю, і не кращими людськими якостями. Це було відгомоном древніх сказань про пропащих духовно нащадків Атлантів: людей, які мали силу свідомостей і... людські пристрасті. Цими ж пристрастями людське неуцтво забарвило і пам'ять про Інших...

Філософією аристократії був майже атеїзм, що поєднував міркування і «вишукані висловлювання» — з порожнечею душ і виправданням пороків. Переважна частина знаті засвоїла світогляд споживання й насолоди, який називала «свободою» — на відміну від життя рабів, які сите і п'яне життя цієї «свободи» забезпечували...

... Школа Піфагора... — тільки від цих слів Мене охоплювало відчуття Чистоти і Світла Істини! Я намірився потрапити туди будь-що!

Уперше Я побачив Піфагора при вступній співбесіді. Я тоді навіть обличчя Його як треба не запам'ятав од хвилювання. Зазвичай Він не був присутнім на прийомах новачків, це була несподіванка для всіх, коли Він увійшов до зали і, зробивши жест, щоб не переривалася бесіда, сів осторонь, спостерігаючи за ходом іспиту.

У Мене було відчуття, що, опинившись у безпосередній присутності Бога, душа позбавилася всіх захисних оболонок і от такою оголеною постала перед Ним.

Я не міг похвалитися вишуканістю риторики або театральністю рухів, хоча довго готувався... Все, що не було справжнім у Мені, було розтрощено одним фактом Його присутності. Напевно, не найкращими були відповіді Мої на запитання, що їх ставили учні Школи, які проводили бесіду.

— Що ти робитимеш, якщо не увійдеш до числа прийнятих? — запитав раптом Він м'яко й неголосно.

... Мені здалося, що це — вирок... Я через силу вимовив щось на зразок:

— Я готуватимусь і прийду знову...

... Я був дуже здивований наступного дня, коли юнак у білому одязі, котрий називав обраних, виголосив і Моє ім'я...

Потім уже, як надзвичайне чудо, Я довідався, що Сам Піфагор запропонував прийняти Мене до Школи.

Потім зазвичай Я бачив Піфагора лише здалеку. Іноді — коли Він неспішно проходив доріжками саду для медитацій; але тоді ми всі намагалися не заважати, не турбувати Його даремно. Іноді Я бачив Його й на загальних бесідах, коли ми всі, занурені у *Світло* Його Свідомості, слухали Його уроки.

Тільки присутність Піфагора освітлювала життя Школи неземним *Світлом*. Кожний знаходив усвідомлення причетності до *Цілого*, до здійснення задуму Творця на Землі. Кожний відчував себе учасником Великої Справи — нехай малим ще, але все ж таким, що робить свій внесок, подібно листочку на могутньому Древі Життя. Труд і розвиток кожного мали тепер смисл і значимість для життя *Цілого!* Це було не тільки в стінах Школи, це було суттю Піфагорійського братства, члени якого зберігали цей стан причетності, стан *дій від Єдиного*. Це зробило життєздатними і стійкими всіх духовних дітей Піфагора. І цей дух зберігали Учні сторіччя по тому. Можеш запитати в Некрасова, Він підтвердить.

— Карле! Розкажи про те, що Ти вважаєш найважливішим у мистецтві виховання душ?

— Найголовнішою якістю душі є любов! Це розвивалося, зокрема, через дружбу, відданість, довіру між учнями Школи.

Найкращим способом розвитку здатності свідомості вірно мислити є творчість. Це могла бути і логіка, і математика, і музика, і скульптура, і архітектура. Головне — «увімкнути» творчий порив душі і спрямувати потік *віддавання, дарування*. Так душі з'єднувалися з Атманами найприроднішим шляхом у процесі свого зростання.

— А зараз — як Ти допомагаєш людям?

— Можеш згадати, як ти завмирала від захвату на Двірцевій площі, коли школяркою, а потім і студенткою бувала тут? Як іноді до сліз переповняло тебе замилування простором і красою твого міста на Неві? Це — Я так учив тебе любити! Це — теж одна із граней впливу на душі людей, які вчаться любити рукотворну красу...

Я й зараз намагаюся донести до творчих людей нові ідеї розвитку міста.

Карл показує нові канали і ставки, що продовжують традиції водної симфонії Петербурга. Виритий при будівництві кар'єр, канави та струмочки — не ховаються під асфальт, а перетворюються і створюють неповторний вигляд кожного нового району. Великі пейзажні парки вирізняються своєрідністю в кожному такому кварталі. В одних — сосни і граніт оточують спокійні води, в інших — березові гаї і галявини квітів живуть в обрамленні веселих струмочків... Парки обжили не тільки качки, лебеді і білки, але й

багато лісових птахів і навіть зайців, козулі охоче знайомляться з людьми, які гуляють там...

— Ти вважаєш, люди зараз захочуть витрачати гроші на те, що не приносить певної користі, вигоди? Адже раніше палаци і парки будувалися з волі царів...

— Але, якщо будувати так, як Я пропоную, — набагато менше потрібно буде лікарень і «захисників порядку»! *Краса і гармонія* — виховують здорові душі!... Звичайно, цього не досить, але... це — теж Мій маленький внесок. На жаль, подарувати велику медитацію «Піраміда» Я можу лише одиницям за кілька століть...

Піфагор

— Розкажи, будь ласка, про Себе: про те, як Ти одержував Посвяти, про те, як потім Сам учив!

— Я довго обмірковував тоді, як душі вести до пізнання істинної суті людини, до пізнання Цілого, до Любові, до знання природи і Матері-Землі, як показати Вогонь Божественний і як Світло Мудрості пролити... І всі невтілені Мої Вчителі Мені допомагали будувати, створювати те, що століттями називають Вченням Піфагора.

Я дуже строго відокремив щаблі, щоб слабкий людський розум не скаламутити нескоримою ношею.

Моральність, Любов і Красу — Я заклав в основу щабля першого, *Тишею душі* його назвавши.

Лише заспокоївши розум і опанувавши вміння у собі погані властивості придушувати, себе перетворювати як душу і зрощувати в собі любов і мудрість — тоді лише міг бути допущений кандидат у число учнів гідних.

Я зробив традицію духовних посвят — наукою: наукою про розвиток душі. І в цьому роботи ваші[241] успадковують і продовжують ту Справу, що Мною на Землі тоді здійснювалася.

Мудрість є знанням духовним про Вище.

Не багато цінності в тому знанні, що тільки вправляє розум і тренує пам'ять: це — подібне до ігор з м'ячем для тренування тіла.

---

[241] **Науково-духовної Школи, створеної нами, де було розроблено новий напрям саме сучасної науки — *методологію духовного вдосконалювання.***

Але тоді лише знання цінні, коли ведуть вони до пізнання Істини і Законів Життя Цілого.

Без динаміки духовного перетворення знання — марні!

Без моральності знання — небезпечні!

Я — Піфагор — знову відкриваю Свою Школу на Землі! Тут і зараз і з вашою допомогою, Мої друзі, — цьому покладений початок!

Хотів би Я привернути увагу молоді до Законів буття і до сенсу життя!

Хотів би до Мудрості — любов прищепити!

І красу Землі славити!

Хотів би вдачі Доброти й Любові зробити основою життя для співтовариства людей!

І в світ Божественних Любові, Спокою і Блаженства розкрити — для тих, хто щиро спрямуються, — навстіж двері!

Гармонію між розвитком любові, мудрості і сили — Я назвав би *Золотим законом* у мистецтві вирощування душ.

У тому останнім втіленні Я був уже Душею, що мала досвід Богопізнання в багатьох минулих життях. І те втілення мало за головну мету — відновлення істини про Бога для поколінь багатьох людей на Землі.

Можна сказати, що Я був останнім із тих, хто посвяти в Єгипті одержував за тими традиціям, які своє начало від Тота-Атланта мали, але вже спотворилися надто за багато століть.

Я одержував уроки від тих жерців, які великою особистою силою володіли і таємниць магічних чимало знали. Але зростання особистої волі і сили взяло гору в них і підмінило Божественності *Світло* і чистоту душ. Прагнення особистої влади, бажання повелівати і відчуття обраності — затьмарили любов у них. І волю свою особисту — вони вважали безперечним проявом волі Богів... І силу особисту свою — вони бачили вищим проявом можливостей, доступних людині... Любов була загублена, залишилися тільки владність і сила... Багато чого з буття Землі і тіл космічних і багато чого іншого зі знань Атлантів було ними збережено... Уміння впливати на душі й тіла вони мали...

Але без Божественної Любові сила — мертва... Лише перетворена Любов'ю душа здатна мудрою стати! Тільки серце духовне

здатне весь Шлях Пізнання Творця пройти, не оступившись, — і влитися в Божественну Суть, що управляє Світобудовою!

... Я вдячний їм... І все, що зміг, Я подарував їм опісля — коли вони знову втілювалися...

... Багато років Я у них тоді вчився, але чистоту Своїх устремлінь і Любов до Творця не загубив. Науку жити свідомістю — у відриві від тіла матеріального — Я пізнавав. І способи зростати й розширюватися в еонах різних — осягав. І обряд посвяти в тому вигляді, у якому він існував тоді, — проходив. Смерть в обряді тому переживалася — як реальність. І всю шкалу вселенських еманацій — від пекла і до *Світла* — повинна була перенести душа і вибрати *Світло*.

Але *Світла* Доторкання жерці ті вже не відали.

І тому крок останній Мені відкрили Ті Божественні Душі, Які в тому *Світлі* Мене зустрічали. У Закони життя душ і в Суть Божественну та Вічну — Вони Мене там посвячували. У Злитті з *Вищим* — Я тоді перебував, а тіло в кам'яній труні для посвят залишалося...

Мені дали можливість вибирати: або у *Світло* піти і більше не вертатися в тіло — або повернутися. Повернутися — щоб стати Провідником, Відновником тих знань для людей, що Я сприйняв у Чистоті Великій Першоджерела Всього. Я вибрав друге, бо цей вибір уже був Мною зроблений — як мета всього життя.

Я вирішив створити систему посвят іншу, ніж той містичний «коловорот», через який Мені самому довелося пройти.

... Але не відразу Мені була дана можливість Школу створити, минуло немало років... Я був захоплений у полон у числі жерців, коли навала перська хвилею накрила Єгипет та інші країни.

І в роки полону — Своє Злиття зі Споконвічним *Світлом* Я зміцнював в умовах важких для життя тіла.

У ті роки також пізнавав Я інші релігії, обряди й науки... І в роки ті Я створив у думках той проект для Школи, що пізніше здійснити зумів у Кротоні.

*** * ***

— Божественна справедливість — не така, якою люди її здебільшого собі уявляють. У життя людини приходить те, що *пови-*

не: те, що вона сама до себе своїми думками і минулими справами залучила.

Бог — Законам тим Творець! І не може на долю людини випадати лихо, яке вона не заслужила! І не може щастя бути незаслуженим, непотрібним; таким бачать його в інших тільки гординя, жалість до себе, прихильність власна до речей і людей, а також заздрість!

Справедливість Бога велика: кожний пожинає і вкушає той плід, що зрощував і сіяв. І, якщо гіркий плід, то є в кожного можливість зрощувати в собі інше — щоб солодким і прекрасним був результат!

* * *

— Скажи: що потрібно, щоб не втрачати відчуття щастя?

— *Сонце Щастя* сходить на *внутрішньому небосхилі!*

Зусиллями Шлях вершиться! Перешкоди лише множать сили твої і зрощують мудрість у подоланні перешкод!

Любов, що опромінює зсередини, не затьмарюється перешкодами зі *світу наслідків!*

Очищаючись, ми наближаємося до Нього — Творця, Джерела всього. І потрібно Споконвічною Чистотою стати, щоб проявляти Його!

Богом той стає, хто Волю Вищу сприйняв і *Вогонь Божественний,* що спалахнув у ньому при цьому, — палаючим утримати зумів!

Усе, що ти бачиш, виткане Його Любов'ю, і атом кожний проявлений з Його Любові і Сили.

І той, хто одержав посвяти, зобов'язаний світити *Вогнем,* Що був отриманий, і нове світло собою запалювати — світло знань і любові до Єдиної Волі, Що Творить, — до Творця всього!

* * *

— Варто вчитися чистоті мислення!

Слухаючи, не переч подумки співрозмовникові!

Поважай думки іншого — тишею уваги, глибиною сприйняття!

У цьому — проявляється любов людини до людини під час бесіді між людьми. У цьому — проявляється любов людини до Бога під час розмові з Ним.

Тільки коли твій розум мовчить і слухає, а серце сповнене любові — Бог говорить із тобою.

Константінос

— Розкажи, будь ласка, про Себе!

— Був учнем Піфагора. На цьому місці було колись грецьке місто. Тут була Моя Школа. Я створив її за дорученням Мого Вчителя. Намагався зберігати всі традиції й принципи Його Школи.

Тож суворим, зокрема, був відбір кандидатів. Був і певний випробувальний термін з лекціями-слуханнями, які позитивно впливали на початковий етап етичного перетворення тих, хто хотів влитися до Піфагорійського братства — відповідно до його найвищих моральних норм. Тільки потім кандидат приймався в учні.

Набуттю *ісіхії* приділялося дуже важливе значення вже на початковому етапі навчання. Перебувати у внутрішній тиші потрібно було навчитися не хвилини або години, а дні, тижні — поки цей стан не ставав властивістю душі.

— Скажи, Константіносе, Ти тоді використовував *місця сили?* Наприклад, от це Твоє прекрасне місце?

— І так, і ні. Такого поняття, як *місця сили*, у Мене тоді не було. Але місця на березі моря або на доріжках для медитацій вибиралися з урахуванням енергетики тих місць, що, звичайно ж, ми відчували.

Споглядання морського простору, розмірений шум хвиль — сприяли зупинці розуму, зануренню у внутрішню тишу. Учень починав жити в *просторі тиші*. Тіло — лише маленька піщина — у порівнянні з морськими просторами, життя людини — лише коротка мить перед вічністю скель і моря...

Створені Піфагором і Його учнями літературні твори допомагали також на перших етапах, даючи розуму формули для занурення у внутрішню тишу.

«Подібна до піщинки на дні океану особистість твоя. Але те, що є Цілого маленькою частиною, здатне себе усвідомити в *єдності* з усім тим, що Цілим зветься… Так до Істини можемо себе наближати...» — це працювало так само, як добірка цитат із ваших книг.

Потім у цьому *спокої* учень учився *слухати:* слухати Вчителям втіленим, а потім і невтіленим. Вироблялася здатність слухати і сприймати інформацію всією свідомістю, а не тільки розумом тіла.

Зрозуміло, уже з ранніх етапів у Школі навчали і мистецтву впливати на енергоструктури свого тіла: очищати їх, переміщати концентрацію свідомості по чакрах і меридіанах. Учень учився розташовувати концентрацію себе як свідомості — у тих чи інших енергоструктурах, домагаючись краси *звучання себе*-свідомості в гармонії із *Цілим*: переживаючи і випромінюючи стани любові, спокою, захоплення, сили, впевненості, ніжності тощо.

Такі вміння набувалися завдяки тренуванням — співати, декламувати, танцювати, грати на якому-небудь музичному інструменті, а також вивченню гармонії в музиці. Імпровізації-медитації з концентрацією, наприклад, у передньому каналі, сушумні, в різних чакрах — ставали творами мистецтва, зразками свари[242].

У результаті розвивалася здатність керування своїм тілом — як музичним інструментом, що може звучати в гармонії з Божественними Тонкістю і Чистотою.

За результатами навчання на цьому етапі відбувався відбір далеко не всіх — для вищих щаблів буддхі-йоги. Наставав етап медитативної роботи із власного Махадубля.

А для інших — створювалися найперспективніші умови для розвитку здатності свідомості мислити і проявляти творчі здібності через різні форми служіння, через розвиток мислення за допомогою вивчення математики, логіки, архітектури, ораторського мистецтва і т.п. Адже саме творчість є найкращим способом розвитку здатності свідомості мислити!

---

[242] *Свара* (санскр.) — біоенергетично обумовлена унікальність кращих майстрів різних видів мистецтва (докладніше — у лекції Володимира Антонова «*Мистецтво і духовний розвиток*» у [17]).

На вищих щаблях роботи — медитації були подібні до тих, що робите ви. Зрозуміло, назв таких у нас не було, але за суттю — подібні.

— А керування матерією?

— Для цього необхідне повне оволодіння Божественним мисленням. А також — повний перенос процесу мислення в Атмічну Свідомість і повне освоєння медитації «Абсолют».

Але Моє головне завдання полягало в іншому: Я вів душі щаблями пізнання Божественності і прагнув «укоренити» серед людей знання про Закони Цілого та ступені збагнення Творця.

Лариса

Впритул до Махадубля Константіноса — грандіозний Махадубль Його Божественної Учениці Лариси.

— Розкажи про Себе, будь ласка, Ларисо!

— Краще розповім про Константіноса — те, що знаю про Нього!

Константінос був одним з тих Учнів Піфагора, які — ще до розгрому Його Школи в Кротоні — відправилися, за дорученням Учителя, у різні міста — щоб філії Школи стали джерелами Істини та Мудрості для великої кількості людей.

Константінос почав тут, на цьому новому місці, — те, що робив Піфагор. Він запалив тут новий Світильник Любові — почавши говорити людям про Мудрість Творця всесвіту, про життя Цілого, про Піфагора.

Щоб Його послухати, стікалися люди, ставили запитання — і залишалися з Ним. Залишалися ті, для кого запитання ті — були не звичайною цікавістю! Серед тих перших Його учнів була і Я.

Я слухала Його, розкривши очі душі, — і в серці запалала велика любов до Нього і до всього, що Він являв Собою, до знань, що їх Він дарував! І сенс життя людського для Мене тоді відкрився!

Константінос, зокрема, просив тих, хто має статок, жертвувати на створення Школи: те, що кожен міг. Я віддала тоді все, що було в Мене. І Мій дім на березі моря став першим будинком Школи.

Багато хто зі знатних городян віддавали золото і людей для будівництва. Однією з умов Константіноса було, щоб раб, що забажав працювати на будівництві і був відпущений для цього хазяїном, одержував потім свободу і статус вільного громадянина. І відпускали люди своїх рабів, і віддавали коштовності свої, і росла Школа!

Зокрема, були при Школі організовані класи, куди віддавали на навчання дітей. Це було незвичайним — і зробило Школу бажаною для місцевої знаті, а також забезпечило заступництво влади.

Константінос раз на тиждень проводив публічні бесіди для всіх, хто бажав Його слухати. Приходили з віддалених місць, морем припливали — ті, хто почув про Вчення великого Піфагора.

Ми ж — щоранку перебували в медитації, потім обідали і включалися в роботи, пов'язані зі зведенням будівель Школи.

Гармонія життя, закладена міцним фундаментом в основу Школи, робила життя і працю тут настільки піднесеними і прекрасними, що люди, які залишилися при Школі, уже не шукали кращої долі!

Згодом лекції Константіноса були доповнені виступами тих учнів, які освоїли ті можливості душі, які могли проявлятися в музиці, танці, декламації. Це сприяло залученню ще більшої кількості людей. Школа росла й розвивалася!

— Але, Ларисо! Розкажи хоч трохи про Себе!

— Палаючи любов'ю до такої Людини, Що проявляє Бога на Землі, — легко вчитися! Живучи такою любов'ю — легко росте і розвивається душа!

За допомогою медитативних прийомів, яким навчав Константінос, — росло, розширювалося духовне серце! Ми вчилися розливатися ним над морськими просторами! Вогонь любові сердечної розгорявся — і обіймав собою всі життя, всю красу! І душа наближалася в цьому світінні любов'ю — до порога Божественного!

Училися ми також управляти своїми емоціями: ніколи не виходити зі стану любові!

Потім — училися бути Потоком Світла — як «сонячний вітер», що струменіє над морським простором і надуває «вітрила душ»!

А потім ми розчинялися — так, щоб кожна крапелька себе-*світла* співрозчинялася зі Світлом Тих Божественних Свідомос-

тей, Яких ви йменуєте Святим Духом або Брахманом. І можна було *зникати* в Злитті з Ними — й існувати лише як *Світло!*

У Єдиному Світлі цьому можна було навчитися відчувати Себе — великою, живою і цільною, зовсім вільною від тіла!

Я навчилася бути Душею-Світлом — з реальною обличчям, вустами всміхненими, з очима, що ллють Любов і Світло, з руками ніжними, що плекають все! І кінчиками пальців Я могла торкатися тіл утілених — щоб зціляти, голубити!

І серцем полум'яним Я спрямовувалася до Творця Всього — і вчилася жити Його Живим Вогнем Любові!

Константінос, Піфагор і Адлер Мене тоді вели! І от Я — разом з Ними — з Вічної Єдності — спрямовую нині у Творіння Вогонь Божественної Любові!

... Ще можу додати, що Я тоді стала дружиною Константіноса.

— Скажи, будь ласка, а як Ти і Константінос закінчили ті Ваші земні втілення?

— І Константінос, і Я — розчинили все «земне» у собі, у тому числі матеріальні тіла, — цілком і повністю! Константінос зробив це на кілька років раніше, ніж Я.

Пізніше в Мене був другий чоловік — з досить перспективних учнів Константіноса. Він був набагато молодшим від Мене.

Він тоді не встиг...

А зараз він знову втілений — у цих же краях. Ви його зустрічали. Дивна анахата! Але тепер він — у жіночому тілі. І ім'я в нього — як у Мене!

Я його — тобто її — опікую. І турботу про нього доручаю також і вам — коли подорослішає!

... Повна Свобода досягається лише цілеспрямованою роботою з перетворення себе як душі!

... За «звичайних» умов уроки карми доводиться освоювати в безлічі тілесних втілень, де — через біль і випробування — дорослішає і переплавляється душа, отримуючи цей досвід повільно, болісно і важко.

Але медитативна робота — правильно організована і поєднана з етичною самокорекцією — дозволяє проходити цей перетво-

рювальний етап зростання набагато гармонійніше і швидше! От цьому і вчили Піфагор і Константінос. І всі істинні езотеричні *Школи Душі* ґрунтуються на цих самих принципах!

Але при цьому ніякі медитативні «техніки», навіть блискуче освоєні, не дозволяють душі влитися в Океан Творця, якщо залишилися стани свідомості, не тотожні Йому! Поки не зжиті всі такі «тіні минулого», тобто небожественні якості і стани, — душа не може ввійти в остаточне Злиття!

Зокрема, бувають ті якості душі, які були корисні під час зростання, але які повинні бути відкинутими тепер — коли щабель людського буття змінюється щаблем Буття Божественного!

Адже Океан впускає у Свої *Глибини* тільки тотожне Собі!

Тому одне із завдань духовного Вчителя полягає в тому, щоб вчасно виявити подібні якості в учня і допомогти йому їх побачити. А завдання учня — всі сили спрямувати для остаточного перетворення себе і подальшого Злиття!

... Потрібно створювати на Землі Школи — за принципами, закладеним Піфагором!

Як би хотілось пояснити втіленим людям, що, якщо знову і знову бити в обуренні рукою по гострому каменю, об який уже поранився, щоб відомстити йому за той біль, — то так тільки нове страждання породжуєш для себе!

Але такі прості принципи життя в гармонії Цілого:

— Любов сердечна!

— Спокій розуму і внутрішня тиша!

— Доброзичливість до всіх і створення добра всьому живому — і в справах своїх, і в емоціях, і в думках!

— Подяка Творцеві за всі Його уроки!

Хто в житті своєму зуміє хоча б цього дотриматися — той уже наблизиться значно до тієї якості, що Бог хоче бачити в кожній людині!

Борис

Над морем — величезний, на кілометри, Махадубль нового для нас Божественного Вчителя.

Зливаємося з Ним — там, над морем.

Тепер — з Нього, будучи Ним — можна дивитися на свої тіла, що стоять на березі, тримати їх на Долонях величезних Рук Божественної Свідомості... Тут також зручно тренуватися в бутті «Сонцем Бога»...

... Потім Він Сам підходить до наших тіл, заповнює їх.

— Ми раді познайомитися з Тобою! Яке Твоє ім'я?

— Борис. Так звали Мене за останнього втілення. Був спочатку рибалкою, рибалив саме в цих місцях, насолоджуючись сходами і заходами сонця. Розливався духовним серцем — над цим простором!...

Тобі це теж добре знайоме, немає сенсу пояснювати!

Потім познайомився з вченням Льва Толстого, став вегетаріанцем. І тоді Мене знову взяв в особисті учні Мій колишній Учитель Піфагор. Завдяки Йому — став таким, як ви Мене зараз упізнали.

— Розкажи про Себе детальніше, будь ласка!

— Море! Море вчило Мене в останньому втіленні! Море було Мені і суворим батьком, і лагідною матір'ю! Море навчило вмінню безупинно трудитися, навчило зібраності й рішучості, силі й безстрашності!

Я жив на березі моря: човен, весла, вітрило... Життя рибалок повністю залежало від моря!

Море заволоділо моєю любов'ю! Мені завжди хотілося запливти далеко за обрій — туди, де... невідомі країни, добрі люди і щасливе життя... Так мріялося хлопчикові...

Море також викликало в Мені бажання вчитися: адже без цього неможливо стать капітаном справжнього судна! Так вів Мене Бог.

Я був сином рибалки, тому спочатку ніякої іншої освіти, крім навчання в церковнопарафіяльній школі, Мені не можна було здобути.

Та Мені пощастило. Молодий священик, бачачи мою спрямованість до знань, узявся вчити Мене більшому, ніж елементарне читання та лічба. Він не мав глибокого пізнання та ерудиції, натомість у ньому жила щира любов до Бога. Саме його уроки вперше повернули до Бога Мій погляд.

Звичайно, спрямованість якраз до *пізнання Бога* прийшла до Мене так швидко…

Я виїхав у велике місто, щоб вступити до морського корпусу, але не витримав іспитів до цього елітного навчального закладу, де для сина рибалки «місця не було».

Тоді Я став вільним слухачем курсів при університеті — і влився в студентське середовище, що кипіло в ті часи найрізноманітнішими вольними ідеями. Там Я познайомився з розмаїттям духовних шукань і займався в різних езотеричних гуртках.

Саме там Я й потрапив до групи «толстовців». Ідеї свободи душі, проповідь любові і неспричинення зла були Мені дуже близькі.

Головні принципи, які Я тоді прийняв для Себе, були такі:

— Спрямувати погляд душі до пошуку Бога, до вічних цінностей, до *Неминущого*.

— Жити «тут і зараз», тобто не мріючи про майбутнє і не шкодуючи про минуле. А також приймати все скороминуще — як те, що бути має.

— Прагнути плавно текти по життю.

— Нікому не заподіювати зла.

— Ставитися до всіх, хто зустрічається на Моєму життєвому шляху, — з любов'ю, але без прихильності, з повагою і з турботою, і без насильства.

— Перебувати у великій *простоті* в усьому — у способі життя, у розв'язанні виникаючих проблем, у вдоволеності малим в «зовнішньому» — і великим у своєму внутрішньому світі.

… Виконуючи принцип Добра і не завдавання занепокоєння та дисгармонії навколишньому світу — так Я тепер намагався жити!

Я виїхав з міста й оселився на самоті на березі моря. І почав жити в м'якій гармонії з усім, до чого доторкався душею: з природою, людьми...

І на цьому тлі — Бог саме явно почав проявляти Себе для Мене!

... Звичайно, не одне життя в попередніх утіленнях Я розвивав любов — як властивість душі; інакше всі ідеї залишилися б лише приводом для розмов про добро... Адже в колишніх втіленнях Я доторкався до Вчення Піфагора — і Він узявся за продовження Мого виховання!

Навчаючись тепер безпосередньо в Нього, Я став бачити *Світло* всередині розширюваного духовного серця. І почав чути вказівки Бога. Саме з цього етапу почалася посвята Мене в буддхі-йогу: духовне серце повинно було перетворитися на *Храм*, що вміщає Любов Творця!

Так — поступово — *Бог, що живе в Моєму серці,* — став пізнаною реальністю!

Ну, а що буває далі, — вам добре відомо! Так було і зі Мною, і з вами!

Никифор

До першої зустрічі з Божественним Никифором на Його улюбленому лісовому *місці сили* нас готувала Сулія.

— Де Никифор втілювався востаннє? У Росії?

Вона показує Тихоокеанський регіон до північному заході від Австралії, на близьких до неї островах.

— Зараз настає Його пора в роботі з вами!

Те, що ви робили розсилання інформації по тому регіону, це — неспроста. Потрібно, щоб і там люди про вас знали!

— Ім'я *Никифор* — грецьке?

— Не зовсім, це потім воно стало грецьким, візантійським. Це ім'я — інтернаціональне, не потрібно його прив'язувати до яких-небудь націй.

... І от — ми скраю широкої просіки в лісі, що поросла молодими берізками і сосонками, у гостях у Никифора, всередині Його величезного Махадубля, що складається з Живого Найстоншенішого і Блаженного Божественного Світла.

Найдивовижніше тут — це, коли, вийшовши з лісу на просіку, — раптом… потрапляєш у простори нематеріального *океану*! Поглядові стоншеної свідомості тут відкривається інша реальність буття: океанічні простори з криками чайок, що кружляють, *і білою* яхтою. Але, разом з тим, це — Океан Божественного Світла! Найчистіша і найніжніша прозорість Його Глибин, вселенський Спокій і Гармонія Божественного Буття — дарують найвище блаженство і безтурботність існування у великій *Єдності* Злиття Божественних Душ!

— Скажи, як Ти досяг такої Майстерності, що от так запросто можеш проявляти на поверхні Землі — Глибини Океану Споконвічної Свідомості?

— Я ріс — на березі океану. На його просторах — Я осягав Божественну Премудрість! Моя Любов росла на свободі, на просторі — і вона не знала меж!

Я осягав Бога, не орієнтуючись на Індивідуальні Прояви Творця — Божественних Учителів. Але відразу — як Абсолют: Єдиного Багатомірного Організму з Його Основою в споконвічній лоці — Серцем Абсолюту.

Вам поталанило більше! Ген скільки у вас одразу Божественних Друзів-Учителів, і Я в серед Них! — сміється Никифор.

— Розкажи, будь ласка, про Себе: адже це дуже важливо — довідатися про ще одну можливість пізнання Бога! Як Ти досяг Божественності? І коли?

— Дуже давно... У часи Атлантиди. Згодом втілювався ще раз — на островах у районі Австралії... То були дуже великі острови, тепер вони занурилися в глибини океану. Там була Школа буддхійоги дуже високого рівня, на зразок давньоєгипетської Школи Птахотепа. Я був спочатку адептом, а потім Учителем Школи.

— У яких духовних традиціях Ти працював?

— Богом називали Єдину Вищу Свідомість. Моя місія полягала в тому, щоб учити адептів, які досягли відповідного рівня, закріплюватися в статусі Океану Споконвічної Свідомості. Іншими словами, Моя місія полягала в навчанні Махатм буттю Океаном Параматмана!

Цьому навчатиму й вас.

Прийміть Мої настанови:

Потрібно навчитися завжди жити — усвідомлюючи себе Єдиним Сущим «Я» — «Я» Бога!

Я — Спокій, Блаженство, Ніжність, Міць і Сила Єдиного!

Я — *Любов*! Я — Світло! Я — Блаженне Буття!

Спробуйте сприймати це, поринайте разом зі Мною у відчуття Мене-Вселенського, Мене-Океану...

Тепер є тільки Моя Анахата — *Океан* Мене... Або Я — як Нескінченна *Хвиля*... Є тільки Одне: Безмежність Творця...

А повністю вичищене тіло — як щілина: крізь неї можна сприймати матеріальний план з *Океану*, залишаючись повністю *Океаном*...

— Але як навчитися не виходити зі Злиття?

— А як береться кожний наступний щабель?...

Океан Творця — Щонайнайстоншеніше... М'яко й ніжно, на тлі розчинюючого Спокою, учися БУТИ Мною!

Стан *Океану* — як м'яка течія Спокою; це Блаженство Дарування *Любові*...

Якщо не виходить відразу з анахати тіла поринати на потрібну *глибину* — згадуй наявні у вас схеми роботи: так само, наприклад, як свідомість, розвинена як духовне серце, можна легко розправити в об'ємі намету, — так само можна розправитися в межах об'єму планети — і так далі...

... Я є завжди і скрізь! Вся Нескінченність Мене — Вселенського *Океану* Творця — відділена від Творіння всього лише найстоншенішою запоною «Завіси», яку можна перетнути в будь-якій точці простору. *Любов* легко просочується крізь неї в *Океан* Мене, притягуючись ніби Вселенським Магнітом. Так тотожне зливається в *Одне* — так діє *Закон всесвітнього тяжіння*.

Ви — тотожні Мені! Ви перетікаєте в *Глибинний Шар* і залишаєтеся *Там*, зчепленими, скріпленими усвідомленням: «Води *любові*, які влилися в *Океан*, — невіддільні від *Океану*, і це є Я!»

Але це — ще не все.

Руками свідомості — усвідомлюй Безмежність Себе-Океану...

Є тільки *Океан*...

Це і є Богоцентризм.

Це — приучення себе бути Анахатою, Серцем Абсолюту: Єдиним Вищим «Я», Єдиним Сонячним *Океаном* Тебе, Мене, Усіх…!

Той, хто доторкнувся *Океану Любові*, спрямовується до Нього знову й знову!

Поринаючи в прозорість Його, він з'єднується з Ним!

Віддаючи «себе», забуваючи «себе», він розчиняється в Ньому!

Серце, що вмістило *Океан*, стає *Океаном*!

Душа, що стала *Океаном*, живе життям *Океану*!

— Никифоре! А *біла яхта* — у чому значення цього образу над поверхнею *Океану?*

— У нас були легенькі невеликі судна з білосніжними вітрилами. На такому судні посланці Школи відправлялися за кожним новим духовним шукачем, який, будучи досить зрілою душею, звертався до Бога з проханням про Велике Пізнання і навчання — як допомагати людям.

Таке прохання готової до посвяти душі було завжди ясно чути нашим Співробітникам Школи — і туди відправлялися судно. Посланці в білому одязі йшли безпосередньо до тієї людини, з легкістю знаходячи її в палаці правителя чи в бідній хатині. Їй абсолютно точно, дослівно повторювали слова її молитви-прохання про Велику Посвяту і пропонували стати на Шлях. І тоді новий подвижник ішов з Ними на судно і відправлявся в Школу — щоб там пізнавати вищі щаблі *Шляху душі*.

Якщо ж від несподіванки настільки швидкої «матеріальної» відповіді на її прохання людина вагалася, Посланці йшли на берег, і яхта чекала ще три дні... За ці дні людина могла прийняти остаточне рішення.

Звичайно в ці дні до Божественного судна стікалися люди, і наші Посланці говорили їм слова Істини, дарували прості і ясні заповіді, зцілювали... Все це залишалося в пам'яті народів, як перекази про Богів, «що зійшли з Небес».

Школа була розташована на острові і не мала стосунку до жодної держави. Вона була автономна і незалежна від зовнішнього світу.

На початку навчання багато уваги приділялася чистоті енергоструктур тіла (на Атмічному рівні стоншеності) і абсолютному контролю свідомості над функціями організму — як в емоційно-вольовій сфері, так і на фізичному рівні — аж до контролю над сердечним ритмом, частотою дихання, функціонуванням внутрішніх органів. Такі психофізичні вправи чекали на всіх новачків, незалежно від віку. Поряд з підготовкою тіла проходило пояснення істин про устрій багатомірного всесвіту, призначення людського життя, природу Бога.

Потім наставав етап буддхі-йоги, все було схоже на те, що у вас, тільки рівень свідомості новачків був набагато вищим, і наші початкові щаблі вже були не «першим класом школи», а відразу «першим курсом інституту», якщо проводити аналогію із сучасним вам світом.

... Як діяти на Землі і при цьому залишатися Мною? Справа в тому, *звідки* виходить дія: з Мене — чи від нижчого «я», а також від того, яка *мета* цієї дії.

Своїми діями людина може або облаштовувати «будиночок» для свого нижчого «я» — або реалізовувати Мою Волю.

Усвідомлені дії, що виходять із Мого Наміру й реалізують його, ніколи не можуть поневолити когось! Навпаки, вони зміцнюватимуть у Злитті зі Мною!

— Але як тоді щодо харчування тіла, господарських справ з підтримки житла тощо?

— Розрізняй просту круговерть матерії у світі пракріті — і дії, пов'язані з Моїм Життям.

Те, про що ти говориш, — це просто круговорот у світі пракріті. Відрізняй від нього дії, які входять у світ пракріті з Мене і націлені за межі світу пракріті.

Живи не тільки круговоротом матерії у світі пракріті, але — своїми устремліннями і діями — за його межами!

... Неправильно думати, що Богові немає діла до твоїх матеріальних проблем. Це — не так.

Але просто в Мене ніколи не буває проблем або невдач у матеріальному світі. І, якщо ти — у *Єдності* зі Мною, то їх не буде і в тебе.

Коли ти — не зі Мною, ти упускаєш свої можливості: неправильно обрано час, несвоєчасно виконана дія... І от результат: витрата часу і сил даремно.

Відчувай постійно той шлях, що Я прокладаю для тебе! Ступаючи по ньому, ти приходиш до «пункту призначення» вчасно, а там — усе вже підготовлено до твого приходу: це Я подбав про тебе.

Але, якщо людина відправляється в путь, не будучи чутливою до Моїх знаків, то на фініші її може чекати як удача, так і цілковитий провал. Іншими словами, там на неї чекатиме її карма.

Óдін

— Óдіне, можна Тебе просити розповісти про Твій Шлях? Як Ти став таким, яким ми знаємо Тебе зараз?

— ... Це було давним-давно... Я був варягом, капітаном вітрильного торговельного судна... Скелі, вітри, суворі бурі північних морів...

Я вчився тоді тримати курс, узгоджуючи Свою волю зі стихією океану. Учився твердо стояти на палубі, яка йде з-під ніг, скріплював воєдино силу Моїх рук, які тримали ванти або кермове весло, волю океану і волю Моєї команди...

Я був не частим гостем на суші. І навчився любити далеку, довгоочікувану землю — як удачу, як продовження життя, що дарується як нагорода за силу, сміливість і міць духу...

Тоді — саме через це — Я опанував ту *силу душі*, що здатна прокладати свій шлях, знаючи, що є і бурі, і доля, і Бог...

... Я ніколи не «молився» Йому... Я знав, що Він тримає у Своїх Руках кормове весло і Мого життя, і Мого судна, і що, якщо Я поверну не туди, то Він вправі забрати це життя... Я відчував Його — так само, як і стихії океану і вітру, як Своє судно і як долі Моїх товаришів, що довірили Мені свої життя. Під час шторму — і в штиль, коли для того, щоб рухатися вперед, потрібно не менше мистецтво, ніж для того, щоб вижити під час бурі, — Я відчував Його. ... Я довіряв Йому, але ніколи не «молився» Йому...

... А потім Я пізнав *любов* — ніжність і стоншеність любові, що виявилася вищою, ніж *сила*...

І Óдін показав образ прекрасної молодої жінки з довгим світлим волоссям і великою ніжністю в глибині світлих очей... Цей образ був оповитий м'яким спокоєм...

Він нічого не розповідав про це більше...

Але, як океан зберігає перлину у своїх прозорих глибинах, — так і ця любов спочиває і зараз у глибинах Божественної Душі...

Міць і сила — перетворилися тоді в Ньому на любов і ніжність...

— І слідом за цим Я пізнав *Єдність,* — продовжив Óдін.

І Він показав Себе, як йде в ранковому світлі Сонця по землі. Довге ледь кучеряве волосся і борода, що стали зовсім білими, мудрість старця, сила чоловіка й постава юнака — об'єдналися в одному тілі... Божественність — як ранкове сонячне світло — випромінювалася з Його очей. Спокій *Океану* став Його Суттю.

Він тепер відчував Себе *тілом* — не більше, ніж землею, по якій ступали Його ноги, не більше, ніж світлом ранку або ніжним туманом над плесом озер. Він відчував Себе *тілом* — не більше, ніж спокоєм величезних гранітних скель, що піднімаються над дзеркальністю прозорих вод, не більше, ніж стрункими соснами, крізь верхівки яких на озерну гладь проливаються сонячні промені... І Він був усім цим — не більше, ніж бездонним Океаном Світла *в Глибині під*... Він був *Усім* — одночасно...

... Потім Óдін явив Свій теперішній вигляд, у якому вперше постав перед нами. Він був як Гора, що піднялася з Безмежності Океану Споконвічної Свідомості, відкриваючи Собою прохід у Глибини багатомірної Світобудови. Вершина *Гори* була Його Обличчям — з білими пасмами кучерявого волосся, подібними до білих гребенів океанських хвиль. А Руки під поверхнею Океану тримали на Долонях істоти у Творінні, наповнюючи їх зсередини силою — силою рости, розвиватися, любити, силою бути...

— Які Ти даси поради щодо того, як нам жити далі?

— Як жити? — Живіть зі Мною, з Мене... І сійте насіння Любові Моєї і Знань Моїх! І люди потягнуться до Світла... — не відразу, не кожен, але будуть сходи!

— Як сіяти?

— Тихенько й м'яко, як сівач: поле обходить — і широкою хвилею рука кидає зерно... І ніжно потім проллються на землю дощі... І сонце зігріє... І терплячий час тече...

Будуть сходи!

Учені, які працюють безпосередньо на Бога! Учені, які вивчають Мене, які служать Мені і жертвують собою заради Мене! Я пишаюся вами: тим, зокрема, що допомагав вам знайти і пізнати Мене!

Живіть кожний — з піднятою головою!

Ваша наукова група є нині єдиною на Землі, що досягла успіхів у вивченні Мене. Ви — не тільки передовий, але й унікальний, єдиний щодо цього науковий колектив на планеті Земля!

Прийміть за це вітання від Мене!

— Óдіне, навчи, будь ласка: що потрібно, щоб якраз постійно перебувати в повній *Єдності?*

— *Єдність* має у своїй основі Любов! Це — дуже важлива медитація: коли весь Абсолют є Моя Анахата, Моє Серце, коли Я тримаю все всередині Свого Серця, Своєї Любові, все пронизую, всім управляю, коли Все є Я, все у всесвіті пронизане Моєю Божественною Любов'ю — кожний атом!

Йамамата говорив вам: зовні видно Сонце, «що сходить» над океаном, але всередині є тільки *Океан*...

І Я кажу: все, абсолютно все, видиме зовні, — зсередини є тільки Одне: Нескінченний Океан Творця, *Єдність* Цілого! Усе спочиває на Ньому, все пронизано Прозорою Складовою Глибин!

Все є *Єдиний*, і в цій *Єдності* набуваються всевідання, всюдисутність і здатність управляти всім: малими частками Себе всередині Себе-Цілого, Єдиного...

При цьому, повторюю, *Єдність* усього сущого можливо пізнати тільки через Любов!

*** * ***

— ... Я готовий розповісти, наприклад, про Асів, як Їх називають скандинавські легенди й сказання. Це й були Атланти, що

взяли на Себе відповідальність за долі народів Землі після загибелі континенту Атлантиди.

Їх було не так уже й багато. Тривалість Їхніх життів набагато перевершувала тривалість життів інших людей, що населяли тоді Землю. Вони залишалися в тілах 300 — 500 років, це було нормальним для атлантів. Люди запам'ятовували Їх як Богів, що зійшли з Небес і керують Землею. Вони приходили на Землю знову й знову, беручи за дружин смертних жінок, і це прив'язувало душі до матеріального плану... Але щораз знову втілившись, Вони повертали нове смертне тіло до Повноти Божественного Усвідомлення... Яскравими Сонцями Божественних Свідомостей Вони спрямовували життя Землі...

Я був одним із Них...

Не одне життя Я виходив у Творіння і потім знову скріплював з *Єдиним «Я»* Божественну Енергію, що одухотворювала матеріальний план.

Я став як Гора, основа якої — Безмежність Океану Творця, а схили — створений світ. Я «проріс» так міцно, що навіть варязьке втілення у світі, де не було знань про Творця, Я зумів завершити повнотою Злиття!

... Ніхто з Тих Великих не розраховував на швидкий успіх з одухотворення народів Землі. Неможливо навчити вищих знань людей, які тільки починають свій еволюційний шлях у людських тілах. Усвідомленість визріває повільно під час низки людських втілень.

— Чи потрібно людям знати те, що Ти зараз розповідав? Адже більшість сприйме це як казки, які не мають документального підтвердження...

— Потрібно! Це розширить горизонти, дозволить переключити мислення із швидкоплинних дрібних інтересів — на широкий погляд углиб історії цивілізації, у суть сенсу життя людини на Землі... Це дозволить почати думати про еволюцію свідомостей у всесвіті, про способи Божественного керівництва цим процесом. Погляд людей перестане бути спрямованим тільки собі під ноги — і спрямується вшир, удалину, углиб! Майбутнє оголиться для творчості, і для кожного, хто усвідомлює смисл буття, знайдеться посильна робота у творенні цього майбутнього!

Зверни увагу, який великий зараз інтерес молоді до «фентезі», до чарівних казок і міфів, у яких пригоди магів-чародіїв серед людей розкривають перспективи життя свідомостей, а не лише тіл... Це — один зі способів переспрямування інтересів молоді в світ Духа.

Якщо зараз озвучити ту Реальність, про яку кажу Я, яка значно цікавіша казок, — то це дозволить внести новий струмінь у мислення людей!

Потрібно зробити сайт на цю тему. Туди можна додати матеріали про Йамамату, Хуана-Ді, Никифора, Ассиріса і Його школи, про Піфагора... і, звичайно ж, про Адлера. Зараз буде ще додана певна кількість нового матеріалу, і до весни це можна буде викласти в інтернет.

— Але те, що ми робимо, не користується популярністю: людей цікавить лише те, як стати щасливими, здоровими, багатими...

— Чудово! Наступним вашим фільмом може стати «Мистецтво бути щасливими»!

* * *

— Багато фінів Я провів в Обитель Творця! Російських духовних воїнів Я зустрічаю тут уперше — і дуже цьому радий!

Але про горе фінського народу, який безневинно постраждав під час Другої світової війни, прошу не забувати!

Зови! Нехай чують… А хтось — зрозуміє!
Даруй все, якщо можеш усе віддавати!
Люби, якщо серце любить Землю вміє!
Гори! Вогонь — Всередині! Йому — поглинати!

Рости, виростай, служи Вогнем-Силою,
Що Потоком прозорим тече крізь тебе!
Мудрістю, Любов'ю, Ніжністю — наче трисилою
Хай людей сподвигає Небо!

Живи! І нехай Божий Вогонь *Зсередини*

Світлом Любові тебе, всіх наповнює!

Клич до Мене! Люби! Даруй Ме́не щоднини!

Живи — разом зі Мною!

І — з Мене!

Я Собою все сповнюю!

Служіння! Треба по всієї поверхні планети влаштовувати наметові табори для навчання дітей — «мініашрами»!

Через інтернет сповіщайте педагогів різних країн! Задійте для цього всі ваші людські ресурси! Книги перевидавайте! «Дитячу» — треба перекласти різними мовами!

— А фінансування?

— Так, це питання поки що не вирішене... І викладачів треба готувати!

... Ця фінська земля тепер, по праву, — ваша: по праву дітей Єдиного Отця! Тримайте на руках її озера, гладьте зсередини покриті мохами камені, гойдайте на вітрі верхівки сосон!...

... Я наповнюю Собою-Творцем усе зсередини і пещу Собою-Брахманом зовні. Так Я впливаю на все — зовні і зсередини.

Ти — Мене пам'ятай!

Щоб біле волосся[243],

Мов хвилі Моїх Споконвічних Глибин,

Скрізь, де ти, підвелося...

І О́дін Величний

Горою Всесильною для людей

Проходом в Обитель Творця послужив!

Ти — Мене пам'ятай!

Щоб погляд був тільки Єдиний!

---

[243] **Густі білі пасма волосся — це нинішній вигляд О́діна.**

І щоб Серце Єдине

— Руками —

Зміцнювало Спокій Океану!

Ти — запам'ятай!

Ти все це не зможеш забути! —

Те, що Я тобі дарував!

Ти — Любов'ю — до озер Моїх приходь,

«*Сонцем Бога*» над ними вставай! І світи!

Варфоломій

Ділянка соснового лісу з великою кількістю грибів — посередині дрімучих вологих ялинників. Ми опиняємось усередині величезного Божественного Духовного Серця, що піднімається ніби верхівкою півсфери над лісом. А якщо дивитися глибше — Воно виходить із Безмежності Обителі Споконвічного! Ще один Божественний Учитель — Представник Творця!

Скидаємо рюкзаки, примощуємося на старі впалі стовбури дерев, трохи відпочиваємо. Просимо Його розповісти про Себе.

— Моє останнє ім'я на Землі — Варфоломій. Я був грецьким філософом. Пізнав Бога-Отця. Жив у Греції в XI — XII століттях н.е. Хоча жив у Греції, але був католиком. Пройшов крізь усю діяльність католицької церкви, але пізнав Бога-Отця — бо вийшов *безпосередньо* на Ісуса. І Ісус *безпосередньо* почав допомагати й взяв до Себе.

Ісус показує дорогу в Бога-Отця. Хоча сподівання на Ісуса — настільки ж адекватне, як і сподівання на Любов кожного з відомих вам Божественних Учителів.

Я знаю все про вас усіх: ще в попередні роки спостерігав за вашими справами.

— Розкажи про Себе, будь ласка, докладніше, якщо можна.

— Добре... Нехай люди довідаються, як, люблячи Ісуса, можна пізнати Отця.

... Я народився в сім'ї щиро і глибоко віруючих людей. Мене назвали на честь Святого Варфоломія, і цьому надавалося велике

значення, що в Моєму дитячому сприйнятті з'єднувалося з долями Апостолів — безпосередніх учнів Ісуса.

Я ріс у невеликій християнській громаді. Люди цієї громади вважали себе хранителями традицій перших християн, яким *Євангеліє* — Вчення Ісуса — проповідувалося Пилипом і Варфоломієм у часи Їхнього апостольського служіння в Греції.

У Греції, Єгипті та Сирії протягом століть були школи і громади, які прагнули зберігати істинне християнство.

Зрозумій: коли Вчення Ісуса потрапляло на ниву тих, хто колись читав і вивчав Платона й Аристотеля — або ж на жорстокі норови і віровчення — то з'являлися різні сходи. В одних випадках розвивалися любов і шанування Вищих Істин, *ісіхія*; у протилежних — хрестові походи та інквізиція… Останнє, на жаль, більше відоме людям...

Але ті, хто колись вивчав філософію, тобто люди, які сповідували культуру Древньої Греції, — вони не могли стати хрестоносцями або підтримувати інквізицію.

На руїнах античної духовності Вчення Христа дало ті сходи, про які мало хто знає.

Ті традиції *ісіхазму*, які розвивалися в християнстві в невеликих громадах і монастирях, залишилися і після поділу на дві гілки — східну і західну: православ'я і католицизм. Тільки пам'ять про це в історії католицької церкви майже стерлася. Це — білі аркуші, але не тому, що на них нічого не було написано, а тому, що воно було змите, забуте...

Я намагаюся дещо розповісти...

— Ти був ченцем?

— Ні, філософом... Я шукав Істину, шукав Бога. Я вивчав і древню філософію, і християнство, Я шукав Бога спочатку розумом.

Коли Я усвідомив, що Істина — це не ворожнеча і розбіжності течій, а *любов*, то Ісус почав відкривати Мені Себе. На цьому закінчилося Моє «зовнішнє» життя і почалося *життя внутрішнє*. Почалося життя свідомості, яка *любов'ю* спрямувалася до Ісуса. Настало життя «серця відкритого», що розмовляє з Господом найбезпосереднішим чином...

Я не знав медитативних технік і прийомів інших, крім *молитви сердечної*, традиції якої залишалися жити в громаді. Просто *любов невимовна* переповнювала серце, коли в нього входив Ісус! Це *Одкровення Істинної Любові при мовчанні розуму* — велике, чудове і разюче! Розширюється серце людське настільки безмежно, що вміщує Господа! Жити так — велике блаженство!

Так Я пізнавав Його. Це було Моє *життя* з *Ним!* Він приходив — і *це* стало найголовнішим, *це* було єдиним, що тепер мало значення в Моєму житті! Питання, що мучили колись, — відпали! Залишилося *Серце Христове,* Що все більше розширювалося в Моєму серці!

Моє життя стало простим, у ньому залишився тільки Ісус..., і потім Він взяв Мене в Себе, в Отця...

... Приводьте в Мене людей! Я даруватиму їм Себе, даруватиму їм можливість перетворюватися у величезні розлиті в Спокої духовні серця! Це — головне! Це — базис істинної духовної роботи.

Як хмарочос, що має міцний фундамент, дотягується до хмар, так і душа може досягти неуявних висот, якщо в основі своїй має непорушні *Любов* і *Спокій!*

Ваше завдання — запалювати серця людей!

Можна буде сказати, що перемога вами здобута, — коли на міжнародному рівні ваші книги будуть віднесені до розряду класики філософської та релігійної думки і витяги з них включатимуться в освітні програми!

Головне — це вчити людей любити! Розвивати духовне серце потрібно для того, щоб наповнити його любов'ю до всього живого! Тільки так можна перетворити світ на Землі!

І ви можете це зробити! Ми всі в цій справі — «до ваших послуг»!

... Я повторюю вічні істини — лише в дещо різних варіантах. Але якими словами можна розповісти, що таке — Вічність і Нескінченність? Це можна тільки пізнати самому. Це — Моє Буття, і воно ніколи не припиняється! Я є Любов!

І ще завжди пам'ятай: ніщо в цьому світі не належить тобі — ніщо, крім твоєї любові до Мене! Це — твій скарб, і він — твій по праву! Всі твої багатства — це твоя любов! Ніхто ніколи не зможе відібрати її в тебе! Любов не можна вкрасти, взяти силою, вона не

продається і не передається в спадщину. Любов можна тільки дарувати — щиро і безоплатно!

Любов має дивну властивість: чим більше ти її віддаєш, даруєш іншим — тим більше її стає.

Але любов — «вільний птах»: вона живе і росте на свободі. Такі людські поняття як «хочу» і «моє» — протилежні любові, бо обмежують її свободу. Всі спроби *привласнити любов* приречені на провал: її можна тільки прийняти з вдячністю, дбайливо і ніжно, як великий дарунок того, хто її дарує.

Любов входить у єдині ворота — *розкрите назустріч духовне серце!* І тоді в ньому виникає відповідна хвиля любові, що виходить зовні. Так живе і росте любов.

Божественні Лютерани

Ми — знову на колишніх фінських землях, окупованих росіянами під час Другої Світової війни. Радянським військам — ціною колосальних втрат — удалося витиснути звідси всіх втілених фінських жителів. Але невтілені фінські Божественні Вчителі, які працювали тут, залишилися. І продовжують Свою Справу серед людей.

Ні, Вони не мстять росіянам. Досконалим не притаманна мстивість. І, більше того, Бог не поділяє людей за національною ознакою. Він — «інтернаціональний» і «інтерконфесійний», на відміну від малорозвинених людей... Але... Він формує долі — залежно від здійснених утіленими людьми вчинків... Ті, хто робив тяжкі злочини тут і скрізь, не можуть розраховувати на сприятливу долю. Якщо тільки щиро не покаються...

... Ялиново-сосново-березовий ліс з пагорбами, ярами і струмками... З нами — двоє Божественних Учителів. Обоє — у Їхньому минулому — скандинавські лютеранські пастори. Ми знайомі з Ними вже роки...

Як звучали Їхні земні імена? Одного з них — Пастор Ларі — за останнім шведським втіленням. Інший Себе нам по імені не називав: казав, що Його фінське ім'я буде важке для нашого сприйняття. Тому Він запропонував називати Його Фреді — як звали Його за земного житті Його американські друзі.

Вони виявляють бажання говорити з нами — спочатку не кожен окремо, а разом: адже долі були дуже схожі.

Запитуємо:

— Розкажіть, будь ласка: як Вам вдалося осягти Творця і набути повноту Досконалості?

— Ми Всі втілювалися в цих краях неодноразово. Тут для досягнення Досконалості було винятково сприятливе середовище! І не тільки в значенні природної енергетики і ландшафтів...

Дуже важливо, що лютеранський священик-пастор не відділявся від народу. Пастор і його паства жили, як одна родина. Загальні поточні господарські справи вся громада вирішувала спільними зусиллями. І завжди в усіх цих справах головною фігурою був пастор. Це й людей облагороджувало, і сам пастор одержував безцінний щоденний досвід з вивчення психології людей, які просуваються до єдиної духовної Мети. Це був саме його особистий досвід пізнання людських душ: як кому давати духовні знання, хто що здатний і не здатний розуміти.

Крім того, Скандинавія — земля озер! Один берег, інший берег, вода, човни... Таке було там життя! Замшілі ліси з ягодами і грибами, зайці і білки... Розмірене життя і натуральне господарство. Вам би так!

У чому була перевага наших пасторів перед російськими православними? У тому числі, у повній відсутності пияцтва і у *природному* общинному житті серед лісів і озер...

От, приміром, човнярі за роботою — без клопоту і тривог, пиятики і сварок, — на тлі лише позитивних емоцій — так протікало все життя в привіллі — і це дуже важливо! І проповідь — пронизувала все життя! Повторюємо: пастори були не відділені від народу, а увесь час були в загальній компанії. Чим відрізнявся пастор від усіх інших? Чому пастором ставала саме ця людина? — Тому, що саме її обрала і послала вчитися громада. Це була свідомо визнана громадою людина, яку поважали ще до того, як вона одержала звання пастора.

При всьому цьому — мінімум обрядів. Хоча для медитативного настроювання на Отця і Сина Його Ісуса Христа — саме заради цього — були урочисті богослужіння. І кожне таке богослужіння було святом!

— А як Ви харчувалися? Озера, човни, які Ви будували... Чи не означає це, що і Ви були рибалками? І нам невідомо, щоб сучасне лютеранство проповідувало відмову від харчування рибою та м'ясом...

— Жоден із Нас, зрозуміло, «забійною» їжею не харчувався!

Ідеї етично витриманого харчування — у попередні століття це зазвичай називалося пуританством — виникли ж не зараз. Вони існували завжди, зокрема, задовго до втілення Ісуса Христа.

Але, разом з тим, ніхто з Нас ніколи нікого до цього не примушував: кожний член громади сам вибирав, як йому харчуватися. І харчування рибою Ми не ставили людям як гріх.

Ми пояснювали іншим, що пастор повинен харчуватися *чисто* — інакше не почути голос Бога. Хтось розумів, що це стосується тільки нас, пасторів, — і шанував. А хтось — ішов за прикладом.

— А які види духовних тренувань Ви застосовували? Адже без спеціальних багатоступінчастих медитативних практик неможливо пізнати Творця і стати Ним. Чи були у Вас втілені Божественні Вчителі? Чи кожен із Вас орієнтувався Сам індивідуально на допомогу і духовне водійство тільки Бога?

— Ти ж це знаєш: Нас усіх вів Óдін. Як і вас зараз[244].

— А все-таки: наступність через втілених Божественних Учителів була?

— Не у кожного. Але Óдін — допомагав виключно всім.

А щодо технік медитацій — так на цій Святій гірці, де ви розташувалися зараз, всю вищу буддхі-йогу дуже просто пройти...

— Як Ви оціните лютеранську церкву, що зараз існує у Фінляндії?

— Ідеї християнства лягли в основу екзотерики лютеранської церкви. І вона в минулому прекрасно поєднувалася з тією езотерикою, що задовго до приходу християнства існувала на фінській землі.

«Хрестові походи» були, звичайно, руйнівні. Але, на відміну від Росії, де все добре, що колись існувало, було винищено інквізицією повністю, в Фінляндії дещо уціліло.

---

[244] **Див. [12].**

Лютеранство — це одна з найздоровіших, «демократичних», течій у християнстві. Воно не виділяє священство у вищу пануючу касту. Лютером була висунута теза про *виправдання однією вірою,* тобто було відкинуто те, що церква є необхідним посередником між Богом і людиною.

І от таке здорове християнство дуже гармонійно з'єдналося з тими езотеричними знаннями, які існували споконвічно на фінській землі.

— А в сучасної Фінляндії існує пам'ять про ті знання?

— Повноцінна та церква, що має не тільки екзотеричні зовнішні форми, але й істинні езотеричні знання.

Однак, ви самі розумієте, як складно знайти людину, що здатна умістити і те, і інше... Зрозуміло, ланцюжок передачі знань, ні-ні, та й рветься...

Ми були Тими, Хто володів езотеричними знаннями.

Офіційне лютеранство, що існує в Скандинавії зараз, — у цілому, добре, але пам'яті про езотерику в ньому майже не залишилося...

... Далі розмову продовжує Фреді.

Фреді:

— Скандинавія — озера, скелі, фіорди, величезні ялини... — витончена краса природи півночі! Тут жили мовчазні, сильні, міцні люди.

Тут не можна вести безтурботне, ледачкувате, дозвільне життя. Таке життя вважалося ганебним, і люди, що хотіли так жити, зустрічалися вкрай рідко. Та й то, як правило, відчувши ізольованість від інших, така людина швидко виправлявся.

— Як Ти пізнав злиття з Отцем, будучи лютеранським пастором?

— У служінні Богові — Я досягав Божественності.

І в Мене був мудрий наставник.

— Він учив Тебе медитаціям?

— Ні, він учив Мене головному — жити за законами Бога.

Істинний пастор живе в турботі про свою паству. І він не тільки роз'яснює закони Божі людям, але й сам живе за ними — за законами любові і добра, — власним прикладом навчаючи людей.

Він допомагає душам з'єднуватися з Богом. І ніколи не стає між Богом і людиною.

... Ще Мені хотілося б сказати про таку щоденність життя з Богом, що не стає буденністю, не перетворюється на рутину «правил», що виконуються, і обрядів.

Так, велика міць емоційного дотику до Божественної Свідомості! Але Я хотів би говорити не про ці моменти духовних екстазів, а про те життя людей, у якому потрібно ремонтувати дах і лагодити човен, вирощувати і збирати врожай у наші короткі північні літа, заготовлювати дрова на зиму...

Саме пастор брав на себе турботу про те, щоб — за щоденною працею — люди зберігали і зрощували в собі любов до Бога! І щоб горіла вона, як полум'я свічі, у кожнім серці! Пастор запалював такі свічі в душах і стежив, щоб вони не згасали.

Його проповідь була конкретною. Він обирав для бесід ті теми, які були актуальні саме зараз.

Життя всіх, їхні сподівання і помисли, були в нього, як на долоні. І пастор намагався, щоб кожний — з його, пастора, допомогою — учився відчувати себе завжди на Долоні у Бога. І щоб знали люди, що відомі Господу всі їхні думки, надії та вчинки!

Пастор учив жити у відкритості, оголеності душі перед Богом — не «суворим суддею», що після смерті обов'язково покарає, а добрим Великим Отцем, Що — завжди поруч, завжди готовий допомагати в житті, а також не залишить і по смерті.

Саме лютеранська церква, усунувши священика як «посередника» між людиною і Богом, зробила Бога реальним і близьким для кожної людини! Пастор був лише помічником і духовним наставником, але не посередником.

Пастор також з'єднував собою окремі сім'ї — у загальну родину людей, що живуть із Богом.

... Богослужіння в громадах були святами, що збирали всіх разом і дозволяли відчути спільність, єдність усіх перед Небесним Отцем.

А пастор щоразу під час богослужінь намагався наповнюватися Святим Духом — щоб бути якомога повноцінним провідником Істини Бога. Так, поступово, міцнішим і міцнішим ставало це Злиття...

... Ще в пізнанні Отця Мені дуже допомагало природне життя в праці і в поєднанні з природою.

Ви самі знаєте, яка гарна і ніжна північна природа! Вона не має пишності та яскравих фарб півдня, та дозволяє відчувати стоншеність і чистоту, наповнюватися тишею і прозорістю!

У такій-от прозорій тиші відчувати і пізнавати Бога, на Мій погляд, найкраще!

Я ріс серед ялин, сосон і беріз — як і ви. І дуже любив природу в тих краях, де Мені випало втілитися.

Але Я шукав також і вище призначення, вищий сенс існування всього. Мене обтяжувала відсутність повного знання про Вище...

І хоча Новий Завіт відкрив для Мене багато чого, але він не приніс повного задоволення, не давши вичерпної інформації про головне: про смисл наших земних життів і про те, де і як шукати Творця.

У ту пору Я прийняв сан пастора — переважно, через бажання допомагати іншим: зокрема, підтримувати їх у житті, вселяючи їм віру в себе, у свої сили, радячи їм бути сильними, не пасувати перед труднощами.

... Я ріс, поступово вростаючи в чистоту і спокій — розливаючись свідомістю і співналаштовуючись із чистотою і спокоєм лісу та озер... І через якийсь час цей ясний, широкий стан став для Мене звичним, природним.

Спрямованість до Бога допомогла Мені просунутися далі. Я прагнув до Нього — і часто відчував дотик чогось, що несе надзвичайну ніжність... Так став для Мене можливим усвідомлений дотик душі з Ним...

Раніше Я щиро вірив у Його Буття. Але тепер зрозумів, що можу й реально відчувати Його присутність у Своєму житті. Це подарувало Мені величезну радість, додало нових сил, щоб рухатися далі!

Я став прагнути до постійного контакту з Ним у глибині Свого духовного серця, що «розливається» по ландшафтах.

Після багатьох років таких тренувань Я навчився жити в постійному Злитті з Ним.

Потім — зі стану Єднання з Ним — Я почав дивитися Його очима на людей, на життєві ситуації, в яких опинявся Сам.

За довгі роки Я настільки звик бути в З'єднуваності з Ним, що вже не мислив Себе окремим від Нього.

І коли життя Мого фізичного тіла завершилося — Я... цілком влився в Нього назавжди.

— Що Ти вважаєш головним для тих, хто йде до Тебе?

— ... «я» не може бути Мною! Воно повинно зникнути, розчинитися.

Треба стерти межу між собою, як окремим «я», — і Мною.

Пастор Ларі:

— Я втілювався в Скандинавії кілька разів. Люблю північні краї! Прозорість, чистота, суворість природи півночі створюють особливу неповторну *гармонію краси!*

Я йшов до Бога поступово: крок за кроком, втілення за втіленням — розвиваючи Себе як свідомість, перетворюючи Себе на Любов. Умови півночі вчать людей бути сильними, стійкими, мужніми, учать допомагати один одному.

В останньому втіленні Я був лютеранським пастором у невеликому селищі в північно-східній частині Швеції. Воно складалося з кількох будинків, розташованих у долині річки. А навколо був густий ліс, що складається переважно з високих ялин, обвішаних гірляндами шишок. Білки, зайці, ведмеді, лисиці населяли його.

Розмірене життя серед живої природи допомагало осягати *спокій*, привчало до *мовчання розуму*, до занурення у *внутрішню тишу*.

У тому невеличкому селі Я був не тільки духовним наставником, але й єдиною освіченою людиною. Я дуже любив цих відкритих, чесних людей — і взяв на Себе всю турботу про них. Я був і вчителем, і лікарем: навчав дітей грамоті, зцілював од хвороб,

знаючи безліч цілющих трав, приймав пологи. Люди зверталися до Мене за порадами і підтримкою, вони довіряли Мені...

Це був стан душі, що *дарує себе іншим і не бажає нічого для себе*. Я дарував Себе, Свою любов — цим людям і вчив їх звертатися до Бога щохвилини в повсякденному житті.

І при цьому Я залишався Сам наодинці з Богом: Мені ж не було на кого «обпертися», крім Нього.

— Розкажи, будь ласка, про Твій медитативний досвід...

— Óдін учив Мене медитувати, зливаючись свідомістю з навколишньою природою й розчиняючись у ній. І — через це — Я поступово поринав у глибини багатомірного всесвіту. Там, у *Первозданній Глибині,* Я і пізнав Отця: Найчистіше і Найніжніше Живе Нескінченне Світло Споконвічної Свідомості!

А потім, у міру «дорослішання» у Його Обителі, Я вчився бути цим Світлом і виходити, будучи Ним, — до людей.

Так і відбувалося *Зрощення* з Отцем — доти, доки Я, як окремість, не перестав існувати…

Божественний Фін

— А Я жив тут, на фінській землі, набагато раніше, ніж виникла лютеранська церква...

… Він показує красу північної природи тих часів:

Поселення біля озера. Зграї гусей і лебедів опускаються на воду, пливуть, відбиваючись у спокійному її дзеркалі... Фінські дівчини на березі... Ясні погляди, світле волосся... Спокійне, розмірене і гармонійне життя...

Показує Себе: світле кучеряве волосся, блакитні очі, високий, широкоплечий — сильними і ніжними руками піднімає радісну дитину, струнка красуня-дружина радіє разом з ними...

— Я народився і жив в любові. Був наділений великою силою і випромінював спокійну радість. Таким Я прийшов у те життя.

Я будував будинки. Робота завжди ладилася в Моїй невеликій команді. Я був наче герой серед людей. Вважалося, що Я будував будинки, в яких поселяються щастя й удача, що буде в такому будинку статок і радість, і дітлахи народяться сильними та міцни-

ми. Мене кликали будувати і по сусідству, і в далекі краї... Я жив у любові-радості — і горнулися до Мене люди...

... Але одного разу все змінилося. Прийшли на нашу землю зодягнені в залізний одяг люди зі списами, мечами і... хрестами...

Наш народ не мав війська, не було в нас воїнів... Загинули — серед багатьох — і дружина, і діти, і всі родичі Мої...

Мене не вбили, але захопили в полон і відвезли в рабство в ті краї, де люди говорили іншою мовою...

Я зумів утекти, звільнивши багатьох інших. Ми пішли дуже далеко в ліси, але все-таки нас наздогнали. Вбили майже всіх: жоден, хто чинив опір, не залишився жити.

Величезна сила, що була в Моєму тілі, дозволила Мені, незважаючи на тяжкі рани, не померти...

... Мене підібрав Великий Наставник, що самотньо жив у печері на острові величезного озера. Він довго лікував Мене ...

Він був послідовником Вчення Óдіна, одним зі спадкоємців знань про *Великого Єдиного*. Він був старий і мріяв залишити спадкоємця, що зміг би вмістити те, що було Йому відкрите.

Складно було Йому зі Мною... Не хотів Я спочатку слухати про любов і про Бога: сльози закипали в Мене на очах, коли згадував про те, що бачив... Я готовий був знову йти вмирати, щоб звільнити Мій народ...

Але Він обіцяв Мені, що навчить Мене *великій силі* і розповість, як допомогти людям.

Він казав також, що можна навчити володіти *великою силою* тільки того, хто став *великою любов'ю*...

... І Я почав у Нього вчитися — учитися *великої любові*...

... І найперше завжди Я відчував Себе люблячим свою Землю-Матір! Я любив її ліси й озера, її простори й ніжну красу!

Але тепер Великий Наставник навчив Мене любити по-новому: не відчуваючи себе більше матеріальним тілом. Я тепер ставав розправленою свідомістю над землею і відчував Свої величезні нові Руки, наділені *великою силою — силою ніжної любові!* Я також навчився поринати всім цим новим *тілом свідомості* у *Світло* свідомості матері-землі...

Великий Наставник розповідав Мені про *Єдиного*, про Його закони, про сенс життя людини, про те, як допомагає *Єдиний* людям через Тих, Хто став з Ним *Одне*...

І Він провів Мене в *Єдиного*.

Я пізнав тепер, що Бог — це Щастя, Радість, Любов!

Я довідався, що Бог — дійсно *єдиний* і *один* для всіх людей!...

Мій Великий Наставник, передавши Мені Свої знання, виконав цим останню справу Свого земного життя — і пішов у *Єдиного*, легко відокремивши від тіла *останні нитки* Свідомості...

А Я став Учителем на фінській землі.

Приходили до Мене і старі, і діти, і молоді. Немов оживали картини в Моїх розповідях... Говорив Я про те, якою повинна бути людина, говорив про Єдиного Бога — Отця всього сущого, говорив про Його Велику Любов!

Я також збирав і вчив тих небагатьох, які могли пізнати більше...

... Згодом Я став одним з Тих, Хто підтримував з невтіленого стану ідеї реформації церкви — хвилю лютеранства. Саме ця віра стала — на відміну від першої хвилі перекрученого християнства — насильно насаджуваного завойовниками, світлою дорогою для зростання душ на фінській землі.

... Божественний Фін обіймає нас Собою. Його відмінною рисою є *сяюча і пломеніюча радість* Божественної Любові! Потік Його Божественної Сили підхоплює і підносить нас над землею. Розправляються над зимовим лісом свідомості — у Злитті з Його *Чистотою і Радістю*. Його лагідні і сильні руки пестять і запрошують у *Глибини*...

Боровик

Ми йшли по лісі, збираючи гриби. Попереду — високий пагорб із дуже крутим підйомом. З'явилося не обґрунтоване ніякими матеріальними причинами — незважаючи на утому тіл і неабияку вагу вже зібраних грибів — бажання піднятися.

Що ж, піднімаємося. На вершині — найчистіше Божественне *Світло* — над і під його поверхнею! *Світло* — фонтанує угору!

Входимо у «фонтан», вивчаємо... Так, тут можна прекрасно працювати, зокрема, очищуючи енергії тіла!

Розуміємо, що це — *робочий* майданчик одного з Божественних Учителів.

А от і Він Сам!

На запитання про Його ім'я Він відповів, що Його звали Боровиком.

Просимо Його розповісти про Себе. Він відповідає:

— Був сином тутешнього поміщика. Тоді й осягав Божественну премудрість. Тоді ці землі були фінськими, але наша сім'я була російською.

— Коли це було?

— 1905—1945 роки. Я був членом лютеранської громади.

— Хто Тебе вів?

— Відомий вам Пастор.

А ріс Я на цьому пагорбі. Тут — чудове *місце сили*, що може допомогти і вашим учням. Тут — «фонтан» Божественної Енергії, що виходить безпосередньо з Обителі Творця. Ним можна «роздмухувати» себе як свідомість, наче повітряну кулю. Так можна — раз по раз — дуже швидко виростити свідомість, причому відразу — з Енергій Творця!

Я Сам знайшов це місце й приводив сюди інших, кожен з яких брав звідси стільки, скільки міг узяти.

... Підійшла Божественна Жінка — Його Мати.

— Її Я теж у Себе взяв.

На другому плані — група інших Божественних Душ.

— Це — Твої Учні?

— Не так. Була громада, в якій ніхто себе не «підносив» і не «возвеличував» над іншими. Кожний був супутником один одному на Шляху до Творця. Так, Я йшов першим.

Мою Матір ти давно знаєш. Вона з тобою тут гриби збирала: допомагала шукати — ще десятиліття тому.

Зверни увагу також на можливість: саме тут — дуже легко з'єднувати власне духовне серце із Серцем Абсолюту й вирівнювати його за рівнем стоншеності!

Те ж можна робити — хоча дещо інакше — у Варфоломія.

Отак тут можна легко досягти Злиття з Творцем! Це — та мінімальна програма, яку колись освоїв Я.

Варфоломій розповідав вам, як колись Ісус взяв Його у Свою Анахату. А Мене взяв у Себе відразу Єдиний Вселенський Творець. Я не орієнтувався особисто на Ісуса, але орієнтувався на Його заповіді про пошук Єдиного Вселенського Творця — адже саме в цьому суть Вчення Ісуса Христа!

Буду з вами завжди! Пам'ятайте про те, як саме тут Я пізнав Бога-Отця! І приводьте сюди своїх майбутніх учнів!

— А чому Ти називаєш Себе таким незвичайним ім'ям — Боровик?

— Я в дитинстві довго хворів... Ні лікарі, ні священики — не могли допомогти... І одного разу Моя мати звернулася до Бога так, як ніколи колись не зверталася: «Якщо Ти існуєш насправді — Ти не можеш не допомогти!»

Вона притулилася до огорожі парку...

Людина, яка проходила повз, ввічливо запитала: «Вам погано?» І посадила її на лаву, що була поблизу...

Це був Пастор.

Матінка розплакалася і все Йому розповіла.

— Чому ж ви не попросите поради у Бога? — запитав Он.

— Як?

— Ну от так — як у Мене зараз? Ви ж не думаєте, що Бог не може Вас почути?!

Ви ж бачите? — відповідь прийшла миттєво! А тепер Я допоможу вам почути інше. Але надалі — слухайте самостійно: але не вухами, а серцем!

Переїдьте із сином жити в ліс. Купіть будинок у сосновому бору біля озера. І живіть — з Богом! Він зцілить вашого сина! Коли переїдете — дайте Мені знати — можливо, ще чим-небудь допоможу!...

Матінка повірила. Вони з отцем продали все, що могли — і купили невеликий хутір у цьому місці.

Я почав одужувати. А разом зі знайденим здоров'ям і красою природи — Я придбав і духовного Наставника.

Спочатку люди збиралися в нашому будинку, щоб слухати Пастора і учитися любити Бога. Так ми й жили — громадою.

Коли Я підріс, то очолив духовну роботу з тими, хто був поруч.

— І все ж, чому ти Себе — Боровиком називаєш?

— А Мене так Пастор жартома назвав! Він сказав матінці: «Одужає твій син! І виросте здоровим, як боровик!» От Я і виріс!

Іоанн Хреститель

Ми були заздалегідь запрошені на конкретну дату — на лісове *місце сили* Даніш Леді.

Ранок. Приходимо — і не впізнаємо Її... І обличчя Її не видно, і енергетика — теж Божественна, але інша, не як у Неї...

Лише через деякий час, розібравшись, усе разом з Нею починаємо сміятися... Виявилося, що з Нею сполучився Свідомостями Божественний Іоанн!

— Іоанне, ми чекали на зустріч із Тобою! Розкажи, будь ласка, про Себе. Коли Ти був втілений у часи Ісуса — Ти був уже Божественним, як зараз?

— Не зовсім.

Я був уже достатньо великим за розмірами і силою свідомості, коли возвіщав ізраїльтянам про Пришестя Христа. Був також і пророком: міг відчувати і чути Бога. Але Я не міг сказати про Себе, як Ісус: «Я і Отець — Одне».

Потім втілювався в Австралії, був власником і капітаном торговельного судна-вітрильника...

... Іоанн показує море ... Торговельне вітрильне судно...

— Ви запитуєте, як Я далі розвивав Себе? — Я «надував вітрила»...

Навчитися в досконалості «ловити вітер» вітрилами — це було дуже до речі на Шляху Мого подальшого духовного зростання...

Спочатку Я робив це, управляючи вітрилами Свого судна. А потім і Сам — у медитаціях — ставав «вітрилом», створюючи його із Себе. І Сам же був і «вітром», що надував вітрила...

Пам'ятаєте, як ви вчилися Пранаві — злиттю з *Потоком Святого Духа*, сполучаючи це з медитацією «Вітрило»?

От так само і Я зливався із Пранавою: спочатку з горизонтальним *потоком* над поверхнею моря або суші. Потім — під нахилом, з більш стоншенішого еону. А потім — те ж саме майже вертикально.

Так Я і став *Потоком, що* виходить із Обителі Творця.

А потім, коли Я з тілом розійшовся назавжди, — Творець прийняв Мене в Себе...

Такий, коротенько, Мій шлях. А зараз Я продовжую Свою роботу з невтіленого стану — переважно, в Австралії та Океанії. Це — Мій регіон. Там зараз втілені і підростають багато перспективних душ.

Ну от, тепер ви все знаєте про Мене.

— Чи це не Ти навчав нас колись Пранаві?

— Ні, не Я. Але ці прийоми — стандартні. Вони — елементи «обов'язкової програми»...

— Іоанне, чи не хочеш Ти передати що-небудь ще через нас утіленим людям?

— Так.

У вас Я бачу істинне християнство — те, що повністю відповідає Вченню Ісуса Христа, даному Ним тоді. І також — Його думці зараз.

Але чому при проголошенні імені Ісуса у безлічі інших людей обличчя поринають у скорботу? Треба змінити це! Ісус — не ікона і не статуетка! Він — Жива Божественна Радість!

Я не можу дивитися на підгорнуті губи, холодні очі, суворі обличчя парафіян у храмах! Мені боляче, коли з іменем Ісуса убивають, палять, б'ють, коли, прикриваючись цим святим іменем, опо-

ганюють сексуальну любов — у якій люди можуть дарувати одне одному вищі прояви *ніжності*...

Вони кажуть: «Бог страждав — і ви повинні страждати!» Ні! Бог — не є страждання! Бог є Любов! Радість, Блаженство — Його суть! І ви повинні творити *радість любові і радості* в собі! При проголошенні імені *Ісуса — радісний і ніжний спокій* повинен охоплювати ваші серця!

Ісус не буває в тих церквах, де — похмурі обличчя і тьмяні очі. Він — лише з тими, у чиїх серцях загоряється світло любові при проголошенні Його імені!

Апостол Матфей

Ліс із надзвичайно високих і струнких ялин, беріз та осик. Звучать з усіх боків радісні, задерикуваті пісні рябчиків. Вони явно хочуть поспілкуватися з нами, сприймаючи нас саме своїми гостями!

Лісова саттва!

Улітку тут, на відміну від навколишнього лісу, можна набрати багато грибів-лисичок. Але зараз — зима, грудень. Проте, ми, навіть не докладаючи до того спеціальних зусиль, набираємо досить багато грибів. Але тільки зараз тут ростуть не лисички, а вешенки. Вешенки зазвичай на вільсі ростуть. А тут вільхи немає. Тому вони виросли на березах...

... Але ми прийшли зараз не до рябчиків і не по гриби. Нас тут чекають Божественні Вчителі — апостоли Іоанн, Марк, також уперше є присутнім апостол Матфей — а ми-от раніше й не знали про Нього, що Він теж живе в Обителі Отця! Всі Вони — разом з Божественним Фіном, Вухастиком і Добринею — концентруються тут практично впритул навколо одного з улюблених місць Ісуса Христа — Його *місця Самадхі*.

Ісус тут, як і на інших відомих нам Його місцях сили, є присутнім і доступним для легкого спілкування з Ним завжди. Але це Його місце унікальне тим, що Він саме на ньому допомагає активувати не тільки духовне серце, але й передній меридіан, який відіграє найважливішу роль у повноцінному функціонуванні емоційної сфери, що дозволяє в усій повноті вміщати Божественне

Блаженство[245]. А тим учням, які гідні того, Ісус допомагає тут також замінити Своїм Блаженством усі енергії, наявні в їхніх тілах…

Ісус говорить про Блаженство, пізнаване на цьому місці:

— Такий — Я. Такий — Кожен із Нас, що повністю ввійшов у Творця, і складає Його Невід'ємну Частину!

Обов'язково приводь сюди, у Мене, кожного, кого Я тобі довіряю!

… Потім Ісус переключає нашу увагу на Свого Учня — апостола Матфея.

— … Як Ти досяг Отця, Матфею?

— Не в тому втіленні, про яке ви знали.

Після Я втілювався в Англії, плавав на судні по морях. І любив *Океан Творця,* обіймав Його Собою, поринав у Нього свідомістю *з головою* — і став *Ним!*

Ісус Мені допомагав. Він вів Мене в Себе. З тих давніх пір, коли Він узяв Мене в учні, Я з Ним не розлучався.

— Чим Ти займаєшся тепер?

— Дарую *тишу,* сльози втираю у тих, хто хоче пізнати Мене, але їм поки що не дістати… Занурюю тих, хто вже дозрів, у Себе, плекаю в Собі... І прагну не давати забувати про Мене тим, хто на Шляху в Мене...

… Колись Я довго шукав перспективні душі по морях навколо британських островів, але все було марним. Носив на Своїх Руках молодь, мислив про них як про *юнг Ісуса Христа*. Так і називав їх подумки — і їм давав зрозуміти, що присвоєне їм це ім'я. І деякі з них розуміли… Але, коли вони підростали, матеріальний план повністю затягав їх у себе. А *те* — залишалося в них у пам'яті лише як дитяча гра!…

Тому тепер Я — з вами.

— Що порадиш нам, Матфею?

— Духовна ситуація на Землі — дуже жалюгідна! Люди не знають і не хочуть знати, що таке Бог і де Його шукати... Треба — допомагати!…

— Чи перекручене Твоє Євангеліє?

---

[245] **Див. [10].**

— Ні, не перекручене. Хіба що окремі слова можна було б перекласти краще, переклад підправити.

— Чи не розповіси Ти нам більше про Твоє втілення під час перебування на Землі Ісуса?

— Краще сприймайте Мене — плаваючим на суднах по морях, таким, що любить земні океани і *неземний Океан!* Цей образ Мені більше подобається!

— Коли Ти втілювався в Англії?

— У XII та XVII століттях...

— Двічі втілювався?

— Ні, один раз.

— ?

— Жарт! У Мене була дружина. І, як капітан судна, Я мав можливість брати її в плавання з Собою.

Вона потім теж досягла Мене в Обителі Творця!

З неї вийшов здоровенний чоловік, коли вона втілювалася ще раз в XVII столітті. І Він теж плавав на суднах. І зробив усі так, як Я їй наказував: повністю повторила Мене, Мій Шлях!

Коли вона була Моєю дружиною, Її звали — у російській вимові — Кларою. А наступного разу...

... Він підійшов до нас, щоб показати той Свій вигляд: плечистий, з гарним мускулистим тілом чоловік зі світлим, променисто-радісним обличчям й винятковою лагідною чарівністю...

— Ви вже з Ним були знайомі, хоча й не розмовляли тоді. Це було північно-західніше від цих місць кілька років тому...

Він починав ще юнгою. То був єдиний *юнга Ісуса Христа*, що повністю присвятив Себе Мені — і осяг Мене!

... Хочу додати до сказаного — про один із найважливіших критеріїв розрізнення істинних і помилкових релігійних поглядів серед людей.

Маю на увазі, що нав'язування тенденції молитви-жебрацтва є досить шкідливим явищем. Тому що воно програмує людей на зростання їхнього егоцентризму.

Тоді як істинна релігійність повинна проявлятись у повсякчасній роботі над собою — роботі зі зміни себе відповідно до того, чого чекає від утілених людей Бог. А також — не в «собі-служінні», а в служінні Богові. А воно повинне виявлятися, насамперед, у поширенні істинних знань про Нього і про Шлях до Нього.

Апостол Марк

— Я, Марк, вітаю вас! Усім серцем Я — з вами! І Своїми руками допомагаю вам нести той тягар, що ви на свої плечі взяли!

— Марку, Ти вже розповідав нам, що, як і Матфей, Ти втілювався після того життя на Землі в часи втілення Ісуса, — в Англії. Розкажи, будь ласка, яким Ти прийшов у те наступне втілення? І як Ти осягав Творця?

— Пам'яті про минуле втілення в розумі, звичайно, не було. Але існує ще й пам'ять душі, свідомості. Народившись в Англії в епоху панування тодішнього католицизму, Я відчував Себе так само, як вільний птах у клітці. Душу, що вже доторкнулася до Великого, неможливо привчити жити в клітці, навіть у дуже комфортній!

Уявіть самі: ім'я Ісуса викликало вибух радості в серці, а церква — відторгнення душі! Я не мав можливості навіть прочитати Євангеліє — те, яке Сам у минулому втіленні написав...

— А хто вчив Тебе, коли Ти втілився в Англії?

— Ісус...

Усі Ми, зіткнувшись з Ісусом, народилися знову із серцями, в яких жив Ісус. І, де б Ми не були, — Ісус завжди був з Нами. Він «вдихнув» у Нас колись Життя Істинне — і Ми «розлетілися» в інші країни, в інші життя[246], несучи Світло Ісуса в Собі. Як окільцьовані птахи, Ми всі були заручені з Любов'ю Ісуса!...

Пам'ятаєш, Я говорив вам колись, що, тільки склавши із Себе повноваження посла, Я почав одержувати послання від Бога?... Я тоді став бачити і чути Ісуса!

— Розкажи докладніше, будь ласка!

---

[246] **Втілення.**

— Я був послом. Одного разу, перед тим, як відправитися в дорогу з місією від посольства, Я прийшов у храм і молив Бога про дарування Мені сили й уміння говорити ті слова, які бажані Господові Моєму... Я мислив Сам, що прошу про справи Свого посольства...

Але раптом яскраве Світло залило все навколо... — і Я побачив Ісуса!...

Він сказав:

— Ти займаєшся не тим, чим повинен, любий Мій Марку!... Не про ті слова ти просиш і не про ті справи думаєш!...

Але Я виконаю прохання твоє, хоча й інакше, ніж ти думаєш: Я навчу тебе — що тобі робити і як говорити!...

Відмовся від своєї посади і передай справи! Я покладу на тебе іншу *посаду* — бути Моїм Посланником! Ти відтепер робитимеш те, що бажає твій Господь!

... Коли Я відмовився від посади, Мене визнали несповна розуму... і дозволили виїхати у фамільний замок, щоб залишатися там на самоті.

У Моєму житті тепер залишився тільки Ісус! Варто було Мені вимовити Його Ім'я — і Він проявляв Себе миттєво, заливаючи *Золотим Сяйвом* усе навколо й усередині Мене! Він став реальнішим усього матеріального, що Мене оточувало... І Я розмовляв із Ним — Живим! Він показував Мені Моє минуле життя..., епізоди життя Свого... Він ласкаво кликав Мене Моїм колишнім ім'ям — Марк...

Потім Він почав показувати іншого Себе — Вселенського, Єдиного з Отцем! Він учив Мене медитаціям Злиття з Ним. І занурював Мене в Отця.

Я запитував Його:

— Як можу я допомагати людям?

Він відповідав:

— Дивися: багатьох душ Я торкнувся, і кожен, хто спрямувався до Мене, має допомогу від Мене — так само, як і ти.

Існує якийсь *перетворюючий дотик* Бога до душі, після якого колишнє життя в гріхах і пороках більше стає неможливим, немислимим для неї. Це називається *моментом істини*.

Далеко не всі люди готові до такого *дотику*. Я допоможу тобі їх шукати. Потрібно навчитися їх бачити — і бачити момент, коли можна доторкнутися до душі людини, подарувавши їй такий дотик...

Ти віддав Мені своє серце назавжди — і Я назавжди віддаю тобі Своє єдине з Отцем Серце! Я назавжди буду з тобою, у тобі! Я дам тобі слова, за якими стоятиму Я! Я дам тобі Силу Духу, яку не похитнути випробуваннями! Я навчу тебе бачити момент, коли Моїм Вогнем можна доторкатися до душ.

Отець може жити в тобі так само, як у Мені!

Я виконав той завіт Ісуса.

Я знайшов небагатьох, яким зумів подарувати повноту Його Вчення.

Ісус тоді надиктував через Мене книгу, що стала підручником для Мене і тих Моїх учнів...

Але те, що Я тоді зробив, на жаль, не довго зберігалося серед людей...

Апостол Пилип

— Я радий, що ти прийшла саме сюди...

Пам'ятаєш, тут, на цьому місці, коли Володимир уперше привів вас сюди, ти змогла побачити Ісуса *очима душі* й одержала Його благословення на продовження твоїх зусиль?... Ти стояла тоді на самому початку Шляху до Отця...

— Пам'ятаю..., до найменших подробиць пам'ятаю!...

Пилипе, розкажи, а як Ти вперше побачив Ісуса?...

— Добре...

Ми тоді давно чекали приходу Месії...

... І от, одного разу Моя сестра вбігла в дім зі словами:

— Пилипе, Він — прийшов!...

Більше вона не могла вимовити ні слова...

Багато людей кинулися на просторе місце на околиці селища, де Він хотів говорити.

Народу зібралося багато, але не було звичайного гомону і суєти, всі чекали...

Опустилася раптом дивна прозора *тиша*.

І Ісус почав говорити.

Він говорив неголосно, але м'який голос Його звучав, здавалося, не зовні, а всередині кожного слухача... І, як би далеко не стояли люди, усім було чутно кожне Його слово...

... Потім безліч разів Я переживав той дивний стан, коли Ісус занурював усіх слухаючих у Свою Свідомість — і говорив з кожною душею так, начебто — сам-на-сам — скільки б не було людей навколо!... І кожний знав, що Ісус говорить саме йому...

... Коли проповідь закінчилася, люди розходилися, переповнені почутим. Вони йшли в тиші, ніби боячись розплескати те безцінне, чим Ісус заповнив їхні душі.

А Я... не міг іти: ноги начебто приросли до землі...

Я не знав, як зможу жити далі без Нього!... Усе, що Я робив колись, втратило сенс...

Але те, про що Він говорив, міг навчити робити тільки Він...

Ісус підійшов до Мене Сам і назвав по імені, начебто впізнав... Він запитав, чи хочу Я піти за Ним?...

Я відповів:

— Хочу, Господи! Туди, куди Ти підеш, — візьми й Мене!...

Ісус доторкнувся до Мого плеча і сказав:

— Пішли, ти можеш іти зі Мною...

*** * ***

— Пилипе, розкажи нам про те, як учив Ісус, якщо можна...

— Це складно передати на рівні слів... Він учив — усім Своїм життям, Він учив кожною дією і словом Своїм!...

Він оголював у нас те, що було недосконалим. Він учив викорінювати пороки в собі — тому що не наблизитися до Отця, не ставши *Світлом Чистим!*

Він учив медитації: учив, занурюючи у Свої стани, учив, пояснюючи, як у них входити, як утримувати, як би важко при цьому не доводилося нашим тілам.

Чи доручав Він готувати нічліг, чи збирати людей, чи доручав допомогти комусь чи творив Божественні чудеса у нас на очах... — кожне Його слово і дія змінювали щось у тих, хто Його слухав і наслідував.

У нас не було — з тих пір, як пішли за Ісусом, — життя іншого, ніж життя з Ним! Кожний *залишив* усе, що було в нього, все, що мав у світі «земному», — щоб іти за Господом!

Але цього не було досить, щоб стати *Одне з Отцем*, як учив Ісус. Кожний повинен був ще *залишити «себе»*...

Часу було не багато в Нього...

... Закінчувати перетворення Себе й осягати повноту буття в Злитті з Отцем Небесним — Нам довелося вже, коли йшли Ми по землі в різні країни, несучи людям Його Вчення. А Ісус завжди був з кожним із Нас...

— Ти хотів би ще що-небудь сказати, Пилипе?

— Хотів би, але у світі немає слів, які могли б це передати... Я хотів би сказати про Любов до Ісуса... Я розповім про це без слів кожному, хто звернеться до Мене...

Ще Я хочу сказати про *Серце Христа*. Багато хто вживає ці слова, повчаючи інших... Але чи розуміють вони самі, про що говорять?

Адже *Це* — одне з найвеличніших відкриттів, які може зробити для себе шукаючий християнин!

***Серце Христа* — найбільше з усього, з чим кожен із нас, будучи простою людиною, зіштовхувався у своєму житті!**

Тому, лише міркуючи на словах, неможливо навіть найменшою мірою одержати уявлення про Нього!

Це — Серце, що охоплює Своєю Любов'ю все! У Ньому — нескінченне Джерело Любові і життєвої Сили! Як нескінченне велике Сонце — сяє Воно під усім цим світом[247]!

Відчувши це Серце, можна істинно відчути і ту Любов Христа, з якою Він ішов до людей!

---

[247] Йдеться про *Глибини* багатомірного простору.

Але, лише відчувши це Серце як своє, розумієш, нарешті, повноту цього Знання…

Тому Я кажу: обов'язок будь-якого істинного християнина — прагнути стати Серцем Христа, щоб у цьому воістину уподібнитися Йому!

… Я готовий допомагати всім, хто шукає Ісуса, хто шукає Отця!

Ісус і багато інших Синів і Дочок Єдиного Отця вдихнули життя в ті ваші починання, які творитимуть нову духовну весну на планеті Земля! Ми Всі раді дарувати вам Свою допомогу!

Медитація Хрест[248]

***Хрест* Ісуса — що вхід**
В Обитель Отця-Творця!
За *Хрестом*, за твоєю спиною, —
Прохід у Ті Небеса!

Серце Ісуса — там:
За Крилами *того Хреста!*
Серце Ісуса розкрило нам
Обійми Отця-Творця!

Що б тут не сталося —
Та за твоєю спиною знову
Завіса, що тоді розірвалася, —
Як прохід до Отчого *Дому!*

У *Чертогові Шлюбному* — Сяйво
Світла Отця-Творця!
Сини й Дочки отут
Осягають Серцем Свого Отця!

[248] **Див. Євангеліє від Пилипа.**

Там — Усі, Хто Його пізнав,
Стали вони як *Одне*.
Там — *Світло Довершене*, там — Творець —
Основа Всього, що не *мине!*

Ісус розгорнув і відкрив Собою
Цей Сяючий Праведний Путь!
Живою Лозою Він у світ проявив
Бога Вселенського Суть!

Апостол Андрій

— Я чекав на вас! Слухайте:

Тоді, коли Ми вперше побачили Ісуса, багато чого Ми вже чули про Нього від Іоанна Хрестителя — і чекали на Його прихід. Але, як би Ми не чекали і не готувалися, сталося диво — велике диво дотику до Нього, Живого!

Ніхто з Нас не був настільки готовий, щоб відразу вмістити те знання, яке приніс Ісус... Він учив Нас... Він учив і коли говорив, і коли мовчав, і коли повчав інших, і коли просто вкушав з Нами нарівно розділену скромну їжу, і коли Нам ніде було зупинитися на ніч, і коли славили Його, і коли Його осуджували... Кожна мить буття поруч із Ним була навчанням!

Я хотів би розповісти один епізод. Якось, ще до початку Нашого апостольського Служіння, Ісус направив кількох із Нас зцілювати і проповідувати в одне селище, а Сам не пішов з Нами...

Ми йшли радісний і горді: Ісус довірив зцілювати Його Силою!

Ми, прийшовши, намагалися говорити, як Він, і повторювали Його слова, а потім почали зцілювати... Але нічого не виходило... Див не було... Були тільки глузування:

— Де ж ваш Бог?! Ви — ошуканці!

... Ми вернулися, осоромлені...

Ісус зустрів Нас словами:

— Де віра ваша? Де любов ваша? Де був Отець ваш, коли ви зцілювали?

Ми відповідали:

— Він був з Тобою...

— Якщо Він — зі Мною, а не з тобою, Андрію, то хто ж тоді зцілюватиме? Ти?

Коли ти вершиш Його Справу — Отець, а не Андрій повинен бути у твоєму тілі! Отець — дає благословення й силу, Він — творить твоїми руками! Якщо немає Його Волі — то слова не допоможуть: кульгавий залишиться кульгавим, сліпий не прозріє!

І Ісус сказав Нам:

— Ідіть назад!

Ми відповідали:

— Ми не можемо: нам там ніхто вже не повірить! Дозволь нам піти в інше селище...

Ісус знову сказав:

— Ідіть назад — і нехай Отець іде в кожному! Не бійтеся глузувань! І якщо захочуть вас побити — теж не бійтеся! Не страшіться смерті! Не страшіться болю! Зцілюйте тих, кого Він укаже, — і проявляйте на них Силу Його і Любов Його! Я буду з вами!

... І Ми пішли. Над Нами сміялися. І летіли камені. Але кожний з Нас відчував Світло Любові Ісуса і Силу Отця... — і навіть камені пролітали повз...

Насмішники не підходили зцілюватися. Але підходили нещасні, любов до Господа в яких була великою. І вони казали:

— Якщо буде Милість Його, зціли мене грішного!...

І вони зцілялися. А Ми славили Ісуса і Отця й казали:

— Іди і не гріши більше!

І Сила Отця була в Нас!

От так Ми освоювали закон Вищої Сили: ***Не повинно бути нікого між тим, кому ти допомагаєш, — і Богом: будь-яка домішка «я» — не дозволяє текти Силі Отця!... Отець може проявляти Себе за допомогою твого тіла тільки тоді, коли немає тебе, як нижчого «я»!***

Це приходило не відразу. Але чим далі — тим легше ставало бути *Лозою!*

— Коли Ви йшли проповідувати — без грошей, без будь-якої іншої опори, крім Бога, — як Ви обходилися, як виживали?

— Про це Ми думали в останню чергу. Іноді на Нас чекав бенкет, а іноді — побої та ненависть. Так Ми ходили разом з Ісусом, так само Кожен потім ішов і за жеребом Своїм...

І якщо Ми залишалися голодними — означало, що *Хліб Господа* не наситив ті душі, до яких Ми прийшли, і був Наш сум лише про те, що *вони* залишилися голодними…

Або, якщо насіння слів Господа падало на *кам'янистий ґрунт*, чи можна було сумувати від *побоїв каменями*, якщо знали Ми, що не зійде тут насіння Його Любові?!

Легко жити з абсолютною вірою! Ісус навчив Нас цьому: *Якщо потрібно прийняти смерть, то ти її — приймаєш! Якщо Бог продовжує Життя, то ти — служиш Йому!*

Це ж так просто! — *абсолютно вірити Йому, Котрий* з тобою і в тобі! Сили твої, руки твої, вуста твої, помисли твої — служать Йому, а все інше Він дасть тобі: все, що Він визнає тобі необхідним!…

Кожен день життя примножував славу Його і наближав Нас до Нього!

Чим далі — тим менше залишалося в Мені від колишнього Андрія, і все більше було Андрія Первозванного — Ісусового Андрія, Андрія-Сина Небесного Отця!…

І із хреста вже проповідував розіп'ятий Істинний Андрій. І навіть коли стражники захотіли звільнити Мене, вони не змогли наблизитися...

Я йшов до Ісуса!

Так хотів Отець: Я йшов у Нього!…

… Нам було легко! Нам було набагато легше, ніж Іншим, що дійшли до Отця! З тих пір, як Ми вперше побачили Ісуса, — Він був з Нами!

Ми не були подібні до рік, яким треба прокладати свій шлях. Ні: Ми тоді злилися з величезною Рікою, що вже проклала Своє

русло в Океан. Ісус указав Нам Шлях! Ми йшли поруч, Ми йшли з Ним, лише трохи позад Нього! Нам було легко!

Він указав Шлях і дав силу йти! Він навчив з'єднуватись із Силою Отця! І кожен із Нас бажав пройти до кінця Його Шлях — і теж увійти в Обитель Отця! Смерть на Хресті була бажаною!

Ми йшли Шляхом Ісуса!

Ми несли Його слова людям!

Ми робили те, що Він Нам довірив!

Ісус був з Нами завжди!

І зараз Ми — з Ним — у Небесному Отці!

* * *

— Горе до людини приходить тоді, коли вона залишається одна, сама з собою, без Бога.

Якщо людина живе не для Бога — тоді приходить біда.

Людина не повинна жити так! Вона повинна жити в Мені і для Мене!

... Перший подвиг душі на Шляху до Отця — подвиг предстояння. Тоді починається життя в усвідомленні себе перед Ним. І вже «на Його терезах» зважуються і помисли, і вчинки...

Другий подвиг душі — подвиг служіння Йому. Кожна думка і дія повинні бути *для Нього*. У злитті перших двох подвигів знаходиться всевідданість Йому.

Вінцем же життя душі є третій подвиг — коли віддаєш Йому всього себе і більше не мислиш про себе, забувши особисте — у Великій Любові до Нього! Тоді можливо велике таїнство *Приєднання, Возз'єднання, Злиття*. Коли все, що колись було мною, стає Любов'ю і приноситься в дарунок Йому, — то зникає той, хто дарує, бо він віддав усе, віддав і самого себе!

Той, Хто входить у Нього, говорить: «Є тільки Ти — Отче!»

Той, Хто виходить із Нього, говорить: «Я і Отець — Одне!»

І тоді стає можливим Вище — тобто те, що являв людям Ісус життям Своєї. Це — виконання Місії, уже не будучи окремістю!

Апостол Іоанн

— Ісус був з Нами, Ісус був у Нас, Він з'єднав Наші серця в Собі! Через Любов Ісуса — Ми стали Одне з Отцем! Серце Ісуса стало Серцем кожного з Нас!

Любов Ісуса переплавляє, перетворює, зцілює!

Бог є Любов! Ісус явив це людям!

Прийміть Його Любов у серця! Це — Любов Отця! Це — Любов кожного з Нас!

Тут — в Обителі Його — Всі, Хто пізнав Його, — ***Одне!***

... Кожному, хто хоче навчитися тієї Любові, про яку говорив Ісус, Я готовий допомагати! Достатньо лише звернутися до Мене, згадавши Моє ім'я!

Я є Одне з Отцем — і для Мене немає нічого неможливого! Силою Отця — Я створю все, що буде необхідно для навчання, всі сприятливі умови для розвитку Мого учня! У всесвіті немає сили, що могла завадити цьому!

Але нехай же той, хто звернеться до Мене по допомогу, кого Я буду вести, — докладає і зі свого боку всі належні зусилля, без яких неможливе успішне просування!

Він повинен бути чутливим — щоб не пропускати Мої підказки і вказівки.

Він повинен бути сміливим — щоб повірити в можливість безпосереднього керівництва з боку Бога і наслідувати його у своєму житті серед матеріалістів і псевдовіруючих.

Він повинен бути волелюбним — щоб бути здатним відриватися від звичного «земного» і підніматися на висоти, що видаються іншим недоступними.

А хіба інакше можна стати Тим, Ким став Ісус?

Живіть тим, що ви творите для майбутнього, для життя прийдешнього! Не вгрузайте у трясовину поточних проблем і турбот!

Майбутнє розкриває перед вами сяючі перспективи життя в Мені!

Ісус Христос

— Я — рівний серед Усіх, Хто складає Суть Отця. І немає серед Нас «менш рівних» і «більш рівних»! Адже Ми Всі складаємо *Одне!*

І, як і кожен із Нас, Я представляю Отця — не залежно від того, яким Ім'ям із багатьох Імен Його називати.

Ця Моя Суть особисто вам відома. Але як мало людей це розуміє! І звідси — та маса еволюційних «відкатів», трагедій і окремих душ, і цілих держав! Звідси — настільки низька нині еволюційна перспективність планети Земля!

*** * ***

... При проголошенні імені *Ісус* крізь хмари холодного сірого дня начало пробиватися сонце... Він прийшов — і кімната заповнилася золотавим Світлом Божественної Свідомості!...

— Чому ти боїшся говорити від Мого Імені? Чим Я гірший від Інших?

— Я... боюся неточністю свого сприйняття зашкодити.... Адже про Тебе — так багато написано, сказано... Хіба потрібно ще?...

— Чому ти не боїшся говорити з Іншими? Ти ж знаєш Мене! І чому ти думаєш, що ті, хто писав про Мене дві тисячі років тому, знали Мене краще? Адже Я є тут з тобою — зараз!

Саме про це Я хочу говорити! Саме про це! Я хотів би сказати це людям — тим, хто любить Мене, тим, хто шукає Мене, і, чомусь, не сміють звернутися до Мене безпосередньо! Я хочу змінити те сформоване становище, коли «Ісус» — це ікона для «моління»..., коли про Мене може говорити... тільки Біблія, та й то з урахуванням того, як її підправили і тлумачать люди...

Я — Живий! Я — тут, у твоїй кімнаті! Я зараз — також і з багатьма Моїми людьми! Я ж — усюдисущий! Адже Я і Отець — *Одне!*

Я хотів би подарувати сердечну близькість, можливість спілкування — усім, хто любить Мене, усім, хто шукає Мене!

Я хочу говорити зараз, із твоєю допомогою, про реальність Ісуса — Мене — для кожного!

Нехай кожний, хто читає ці слова, відчує Мене зараз Тим, Хто стоїть за його спиною, і, сповнившись любові, попросить увійти у своє серце — у духовне серце...

Я буду з *кожним* зараз — з *кожним*, хто цього хоче!

Світло й Любов Отця входять зі Мною — у *тебе!*

Це — *твоє!* — по праву дітей нашого Всенебесного Отця!

Якщо *ти* хочеш — Я приходитиму завжди — завжди, коли *ти* покличеш Мене у своє серце!

***Ти* навчишся *впізнавати* Мене!**

***Ти* навчишся *бачити* Мене!**

***Ти* навчишся *чути* Мене!**

Я допомагатиму *тобі!*

Я вчитиму *тебе* законам Бога — законам Любові!

Я завжди готовий бути з *тобою!*

Я — поруч! Я готовий бути й у *твоєму* духовному серці! Я — настільки ж реальний зараз, як тоді, коли говорив із Павлом!

Якщо *Світло Любові* горить у *твоєму* серці, то Я — уже в *тобі!*

Даруй це *Світло* людям!

Я повторював це безліч разів через пророків! Я приходив на Землю для цього! — для того, щоб Любов Моя і Отця жила у *твоєму* серці!

Ти запитуєш, як довідатися, що це — правда: що Я насправді зараз — поруч із *тобою?* Але от: Я ж відповідаю на *твоє* запитання… І так буде завжди, якщо *ти* цього захочеш! Я прийду, Я допоможу, Я відповім на *твої* запитання — бо Я люблю *тебе!*

Для цього Я був на Землі 2000 років тому! Для цього Я тут зараз! Я хотів би показати людям ще раз Шлях в Обитель Нашого Небесного Отця — Отця *твого* і Мого! Любов — це Шлях до Отця!

Ти можеш почати просто зараз учитися Любові: відчувай, як Любов Моя і любов *твоя* разом прагнуть світити всім із *твого* серця — тим, хто знає Мене, і тим, хто ще не знає!

Знаєш, чим ти зараз відрізняєшся від Мене? Я просто більший: Моє Серце — весь *Океан Отця,* Що дарує Любов. А ти ще тільки вчишся це робити.

Я люблю тебе! А *ти?*

Так?! Отже — вийшло! Тільки не похваляйся і не пишайся: ще дуже багато чого належить зробити!

*** * ***

Зимовий ліс. Але зараз — відлига. Тихо! Починається ранок. Незабаром із-за обрію підніматиметься сонце. А поки — світло лише м'яко обіймає білі стовбури беріз і тоне у густих лапах темної зелені ялин. Туман від снігу, що тане, вкутує сплячу землю м'яким покривалом — поверх сніжної ковдри... Усе спить... Спокій і тиша...

Входжу на *місце сили,* де завжди присутній Ісус. Тут *Світло* Його Любові, як сонячне, заповнює галявину. Його відчувають і берези, і ялини, що ростуть тут: особливою красою і силою вирізняються вони від навколишніх дерев!

Збентежений моєю появою заєць — ще не що зовсім прокинувся і тому неспритний — з великим небажанням, озираючись невдоволено на мене, залишає уподобане ним місце. Затишно йому спалося в Любові Ісуса!...

... Багато тварин прекрасно відчувають *Святе* — на відміну від майже всіх людей...

... Ісус... Він наближає Своє Обличчя до мене...

... Більшість людей звикли вважати, що з Ісусом можна спілкуватися тільки в храмах... Але ж Він — усюдисущий!

І є особливі природні місця — *місця сили, святі місця,* — де це особливо легко відбувається. Тут — дуже просто сприймати слова Ісуса, зливатися з Ним свідомістю, розчинятися в Ньому...

... Медитація: «Мене нема, є тільки Ісус»...

Тепер Ісус починає говорити:

— Спробуй відчути, як багато душ Я тримаю на Своїх Руках на всіх континентах Землі, як багато є людей, які кличуть Мене: «Ісусе, Господи, прийди до нас!» Це — Моє «поле», на якому Я труджуся.

Це — нива, що Я засіяв колись, — і тепер є безліч душ, які звернені до Мене.

... Суворий зараз на Землі клімат. Я радий, що в тиші ваших північних лісів проросла одна з Гілок Моєї Любові — ваша Школа, яка також і Моя Школа! Ісіхія і любов, що заповнюють серця, — це основа Прямого Шляху до Отця! Це — те, що ви можете подарувати світові від Мене! Робіть це для Мене, робіть це для Отця Небесного!

Потрібно з'єднувати людей у їхній любові до Отця! Потрібно пояснювати їм, що не *нові фарисеї,* а Живий Бог — Єдиний і Люблячий Небесний Отець — допомагає кожному, хто спрямовує до Нього погляд душі!

Любов перетворює душі! Перетворення й очищення душ у любові дозволяє *Світлу Божому* зігрівати й освячувати життя таких людей!

Творіть любов на Землі!

Уся Земля для вас відкрита! Скрізь розповідайте про Мене і про Отця!

Духовні серця, які живуть *на волі,* — це те, що визначає успіх на духовному Шляху! Серця нехай не будуть скутими ні чим! Де такі умови існують? — У лісі, на природі!

Прийміть на себе Місію з поширення істинних знань про Бога, про Мене! Ви — Мої апостоли! І вам треба трансформувати себе зі стану апостолів — у стан Месій! Реалізувати це можливо тільки через служіння. Виконання Місії від Мене може перетворити людину на Месію!

Мовою нових знань про Бога і про сенс життя людей і всього живого — повинні заговорити всі країни! До участі в цій роботі — усіх запрошую! Для цього потрібно, насамперед, перебороти інерцію спокою самих себе.

... Ти знаєш, що головне значення слова релігія — це Злиття! Релігійний Шлях — це коли ти всі сили душі спрямовуєш на те, щоб знайти це Злиття.

Це і є та Йога, про яку говорив Крішна! Це — та Йога, якій навчив Я: «Возлюби Господа твого всім серцем, всієї душею!...»

Повнота любові до Мене — це Злиття зі Мною!

Якщо ти любиш Мене — ти забуваєш про себе і робиш усе спочатку тільки для Мене, а потім — тільки з Мене.

«Розчинитися в Любові...», «втратити своє «я»...» — і тоді вже особистих, егоїстичних інтересів не залишається!

Що заважає цьому? — Пороки душі! Вони — як чорні плями, чорні вкраплення, які не дозволяють людині розчинитися повністю. Вони — «гачки», що тримають і тягнуть до «земного»...

... Я хотів поговорити про любов...

Хтось вважає, що любов — це тільки медитації...

Але, насправді, любов дуже багатоаспектна!

Адже і Я є Любов!

А одним із найважливіших проявів любові є турбота про інших. Тільки той, хто по-справжньому піклується про Мене, тобто про Мої душі[249], — той гідний Мене! Живучи їхніми інтересами, він забуває про себе. І тільки такий, хто забув себе, потрібний Мені: Я впускаю тільки таких!

Забуваючи про себе — знаходиш Мене!

... Турбота — це втілення інтересів інших: що потрібно їм, що для них найсприятливіше з позиції Еволюції Мене Вселенського.

Служи Мені! — як Я колись служив, як Я роблю це зараз!

Той, хто відмовляється служити Мені, — недостойний Мене!

Той, хто недостойний Мене, — не може жити в Мені!

Учися бути — для всіх — тільки Світлом Чистим, тільки Любов'ю!

Любов — це турбота, прощення, повага, преклоніння...

Розвивайте в собі відсутні якості! Медитація — це не тільки те, що потрібно Мені у вас!

Тримайте, тримайте на долонях Мої душі і під їхньою вагою поринайте в Мене!

... Так, навчитися бути Божественною Любов'ю — непросто! Щоб виконувати цю Волю Отця — потрібно мати силу. Але ж саме

---

[249] **Про душі, послані Ісусом у земні втілення — заради їхнього подальшого розвитку.**

в служінні Отцю загартовується серце й міцніють його (серця) руки!

Як поступово розпалюється багаття, так і Любов Бога — вашими зусиллями — може запалитися в багатьох серцях!

Ваше «багаття» уже складене, і Божественний Вогонь уже горить у ваших серцях. Але якщо його не підтримувати власним служінням, то він загасне.

Запалюйте нові серця полум'ям Божественної Любові! Використовуйте для цього будь-яку можливість, адже іншої можливості може й не бути!

Необхідно донести до людей правду про Отця! Хвиля нових знань про Бога повинна прокотитися по всій планеті й напоїти людські душі! І там, де опиниться насіння Господа в душах людей, — воно проросте!

Нехай всі інші життєві цілі для вас зникнуть, нехай перед вами залишуся тільки Я!

Тотальність Мого Буття — от, що повинен освоїти той, хто прагне стати Мною в усій повноті! Мій Р о з м а х він повинен відчувати у своїх діях! Він повинен діяти, не як звичайна земна людина, а як єдиносуща Мені Свідомість! Якщо він обійме собою всю Землю, якщо він відчуває себе єдиносущим Свідомості Творця, Тим, Хто несе людям Землі Істину від Отця, — то він не зможе боятися ніяких земних справ!

Дивіться на справи служіння — з Мене! Підходьте до них — з Моїх масштабів! І тоді будь-яка нерішучість, невпевненість у собі зникнуть! Треба прагнути діяти в земних ситуаціях не зі свого тіла, а з Мене! І прагніть усе глибше й масштабніше відчувати Мене!

— Що потрібно для того, щоб успішніше змінювати світогляд людей? Адже тільки деякі хочуть істинних знань!

— Потрібно прагнути зрощувати в усіх людях здатність *любити*, давати розуміння, що саме *любов* наближає до Бога! І ще можна дати відчути дотик Бога. І тоді деякі, зовсім не всі, — спрямуються до Мене!

Хоча іноді насіння падає на кам'янистий ґрунт, але це не означає, що не потрібно сіяти! А де сіяти — Я вкажу.

Пояснюйте, що бажання не одержувати, а дарувати — це є головне!

Особисте пізнання Мене є передумова до служіння Мені!

Але пізнавати Мене — теж потрібно не для себе, не для власного «кайфу» блаженних станів, а для того, щоб потім успішніше дарувати Мою Любов іншим, служити Мені! І лише в результаті цього можна стати *Одне* зі Мною!

Але при цьому кожному пропонується вільний вибір. І кожний повинен сам вирішувати те, як він повинен сам розвиватися і служити Мені. Причому, повторюю, егоїстичний мотив — не приймається: на Шляху до Мене це не зараховується.

І запам'ятайте: споконвічне право душі — стати єдиною з Отцем!

... Через вас Бог хотів би допомогти великій кількості людей!

— Що для цього треба нам робити зараз?

— Бути відкритими для виходу через вас Сили Бога у Творіння!

Вам треба не просто бути на місцях сили в Злитті з кожним з Нас, з Океаном Отця, — але завжди бути «відкритим вікном», проходом Творця в світ Творіння:

Я є Двері — через які впускаю в Отця!

Я є Логос — Слова Його Я говорю людям!

Я є Лоза — крізь тіла Наші проростає Велика Сила, Що дарує плоди душам, які дозрівають!

— Як навчитися не виходити зі Злиття?

— Усі чакри та меридіани тіла повинні наповнитися зсередини станом «*Сонця Бога*». Привчайтеся так жити! «*Сонце Бога*» повинно світити крізь ваші тіла — «*Сонце*», в Якому єдині ви і Я.

— Розкажи про Себе ще хоч трохи, якщо можна...

— У відоме людям втілення Я прийшов із Отця! Я прийшов, щоб здійснити передвіщене в Писаннях і явити людям Любов Небесного Отця. Я прийшов, щоб усім Своїм життям указати людям Шлях.

... Тіло хлопчика-Ісуса, вихованого в традиціях віри іудеїв, не могло *відразу* вміщати всі знання про майбутній життєвий шлях,

всю повноту Мудрості і Сили Отця. Я відчував у Собі Великі Любов і Силу, що виходять із *глибин* Мене, але це ще не було знанням про те, що Я і є Месія, Якому належало прийти, про Якого йшлось у пророцтвах…

Я повинен був у тому земному житті знову з'єднатися з Отцем так, щоб Сила і Любов Отця могли вільно проявлятися в світ через Моє тіло. Також — щоб були можливі великі чудеса!

Так, чудесні явища супроводжували все Моє життя з народження. Але повинен був стати реальністю для Самого Мене усвідомлений і прямий прояв Волі і Сили Отця через Мене. Це було необхідно для того, щоб стала можлива Моя широка проповідь серед людей — проповідь законів Любові Отця!

Закони ж іудеїв того часу вимагали мстити, ненавидіти, убивати... Я ж знав і ніс людям Любов Отця!

… З певного віку, пізнавши *тишу* всередині Свого духовного серця, Я почав говорити з Ним.

І поступово, розгорнувшись у Безмежності Творця, Я почав відчувати Себе обраним Ним для Великої Справи.

Коли Мені виповнилося тринадцять років, Він повів Мене в мандрівки по багатьох країнах, де Я пізнавав накопичені людством духовні знання, включаючи медитативні техніки, необхідні, щоб вести до Отця гідних...

… Я також пізнав Вчення Гаутами Будди — закони любові і співчуття, закони неприхильності до «земних» цінностей.

… Я пізнав Навчання Крішни про Шлях бхакті — сердечної любові до улюбленого Творця. І побачив, що немає іншого шляху, що дозволяє пізнати Бога, крім Шляху духовного серця.

… Я одержував посвяти в Єгипті. І зрозумів істини про необхідність збереження таємниці, що оберігає вищі щаблі Шляху від недостойних.

Я легко відкидав «нашарування» обрядів і легенд, поринаючи в саму суть Учень...

Я й Сам проповідував і вчив у різних країнах. Збереглися записані історії з Мого земного життя, які не ввійшли до Нового Завіту. Вони можуть відкрити тим, кому це цікаво, подробиці тієї частини Мого життя. Але ж не це є головним...

Потім Я повернувся в Іудею, щоб почати ту частину Свого Служіння, про яку знають тепер майже всі люди Землі. Я приніс людям Любов Отця і Його Вчення, а потім прийняв смерть і воскрес, явивши і через це всемогутність Отця!

Я вказав Шлях! І нехай вашими трудами він розчищається і розширюється — цей Шлях до Єдиного Отця!

Запам'ятайте Мою Ніжність! Нехай там, де «немає тебе», — буде Ніжність Моєї Любові! Нехай це «Поле Любові» стане твоїм, властивим тобі завжди!

Учіться випромінювати Любов-Ніжність! Тіло твоє, кокон твій — нехай заповнює тепер Любов Христова!

Христос — Той, Хто, пізнавши Любов Отця Небесного, злившись із Ним у Безмежності, — приходить сюди, щоб нести любов і знання людям!

Мою Любов — Я передаю тим, хто приймає на себе Місію Великого Служіння Отцю!

Несіть, даруйте Моє Вчення! Я заповідаю вам Мою Любов до людей!

Кожен, хто шукає, повинен довідатися, що він або вона може залишитися зі Мною сам на сам і сприймати Мою Любов, Мою Допомогу!

Тим, хто допомагає людям, будучи *Світлом Живим* — Тим, Що Зцілює, Тим, Що Перетворює, — дуже важливо показувати всім іншим можливість зламати бар'єр невір'я в здатність людини відчути Бога Живого!

Потрібні «двері» — прохід між «світом людей» і «Світом Бога». Серце духовне — ось «ключ», що — у вас в руках! Він відкриває «двері» до Мене, у Мене!

Люблячий вас Ісус

Є тільки Він

Поринь, опустись, будь в *Обителі Тайній,*
Йди в Споконвічність Вселенських Глибин!
Є *лиш* — Єдиний Він і Безкрайній,
Є тільки Він — і тільки ОДИН!

Коли ти пізнаєш, що є тільки Він —
Тут і в усьому, скрізь і з*а*вжди, —
То *Сонце Його* наче стоншений Дзвін,
Покличе Любов'ю! Іди — і не жди!

У *Нескінченнім* Злитті з Ним тоді
Руками Любові усе обійми —
Все — на просторах всієї Землі!
Хай розчиняються «Я», хай зникають і «Ми»!

Бо Є тільки Він, Він — в усьому!
Є тільки Він, і Він — у тобі!
Є тут тільки Любов, що у Серці твому:
Любов — як Основа життя на Землі!

Нгомо,
жовтень 2004

Література

1. Агни-йога. Община. «Детская литература», Новосибирск, 1991.
2. Агни-йога. Иерархия. Набережные Челны, 1991.
3. Агни-йога. Мир Огненный. III. «Детская литература», Новосибирск, 1991.
4. Агни-йога. Надземное. «Сфера», М., 1995.
5. Акинфиев И.Я. — Вегетарианство с биологической точки зрения. Екатеринослав, 1914.
6. Антонов В.В. — Духовное сердце. Религия Единства. «Полюс», СПб, 1999.
7. Антонов В.В. — Экология человека в многомерном пространстве. «Полюс», СПб, 2000.
8. Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «Reality», СПб, 2001.
9. Антонов В.В. — Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. «Полюс», СПб, 2002.
10. Антонов В.В. — Духовные практики. Учебное пособие. «Полюс», СПб, 2002.
11. Антонов В.В. — Бог говорит. Учебник религии. «Полюс», СПб, 2002.
12. Антонов В.В. — Общая теология — наука о Боге. «Reality», СПб, 2002.
13. Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации и Откровения). «Reality», СПб, 2003.
14. Антонов В.В. (автор и составитель) — Практика современного исихазма. «КП ОГТ», Одесса, 2004.
15. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «Вільна Україна», Львов, 2005.
16. Антонов В.В. (ред.) — Добрыня — Былины. «Друк», Одесса, 2006.
17. Антонов В.В. и др. — Раджа- и буддхи-йога. «Саттва», М., 1992.

18. Апокриф Иоанна. В: Апокрифы древних христиан. «Об-во ведической культуры», СПб, 1994.

19. Апокриф Матфея. В: Книга Фомы Атлета, которую он пишет для совершенных. В: Трофимова М.К. — Историко-философские вопросы гностицизма. «Наука», М., 1979.

20. Бабаджи непостижимый. «Либрис», М., 1997.

21. Бахаулла — Семь долин. Четыре долины. СПб, 1996.

22. Благовестие Сатья Саи. «Центр Сатья Саи», СПб, 1996.

23. Бхатия Н.К. — Сны и реальность. Лицом к лицу с Богом. «Центр Сатья Саи», «Об-во Ведической культуры», СПб, 1996.

24. Голубцова Н.И. — У истоков христианской церкви. «Наука», М., 1967.

25. Джебран Халиль Джебран — Пророк. Совершенство. Последнее бодрствование. Душа. «Алмазный Путь», Минск, 1997.

26. Добротолюбие. М., 1896.

27. Донини А. — У истоков христианства (от зарождения до Юстиниана). «Политиздат», М., 1979.

28. Евангелие Иисуса Христа эпохи Водолея. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1995.

29. Евангелие от Марии Магдалины. В: Окулов А.Ф. — Апокрифы древних христиан. «Мысль», М., 1989.

30. Евангелие от Никодима. В: Апокрифы древних христиан. «Об-во ведической культуры», СПб, 1994.

31. Евангелие от Петра. В: Вокруг Иисуса. «Об-во ведической культуры», Киев, 1993.

32. Евангелие от Филиппа. В: Апокрифы древних христиан. «Об-во ведической культуры», СПб, 1994.

33. Евангелие от Фомы. В: Апокрифы древних христиан. «Об-во ведической культуры», СПб, 1994.

34. Живая этика. (Составитель М.Ю.Ключникова). «Республика», М., 1992.

35. Жизнь Святого Иссы, наилучшего из сынов человеческих. В: Вокруг Иисуса. «Об-во ведической культуры», Киев, 1993.

36. Кальянов В.И. — Махабхарата. Книга пятая: Удьйогапарва. «Наука», Л., 1976.

37. Каменская А., Манциарли И. — Бхагавадгита. Калуга, 1914.

38. Кастанеда К. — Искусство снови́дения. «София», Киев, 1993.

39. Книга Фомы Атлета, которую он пишет для совершенных. В: Трофимова М.К. — Историко-философские вопросы гностицизма. «Наука», М., 1979.

40. Куллен Б. — Книга Иисуса. «Полюс», СПб, 1997.

41. Махешварананд — Сатья Саи и Нара-Нараяна Гуфа-ашрам. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.

42. Мухаммад-Ханов М. — Истинные и ложные последователи тариката. «Сб. сведений о кавказских горцах», вып. 4, Тифлис, 1870.

43. Мюррей Э. — Человек, творящий чудеса. «АУМ», №№ 1-4, 1990.

44. Мэйсон П., Лэнг Р. — Сатья Саи Баба — Воплощение Любви. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.

45. Окулов А. и др. (ред.) — Апокрифы древних христиан. «Мысль», М., 1989.

46. Откровенные рассказы странника духовному своему отцу. Казань, 1911.

47. Религия сикхов. «Феникс», Ростов-на-Дону, 1997.

48. Рерих Н.К. — Алтай — Гималаи. «Виеда», Рига, 1992.

49. Сандвайс С. — Сатья Саи. Святой... и психиатр. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1991.

50. Сатья Саи — Поучения. «Центр 'Сатья'», СПб, 1991.

51. Сатья Саи Баба́ — Према Вахини. Поток Святой Любви. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.

52. Сатья Саи Баба́ — Сандеха Ниварини. Разрешенные сомнения. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.

53. Сатья Саи Баба́ — Прашнотхара Вахини. Поток вопросов и ответов. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.

54. Сатья Саи Баба́ — Джнана Вахини — Поток Божественной Мудрости. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1997.

55. Сатья Саи Баба́ — Йога действия. Значение самоотверженного служения. «Центр Сатья Саи», СПб, 1997.

56. Семенцов В.С. — Бхагавадгита в традиции и в современной научной критике. «Наука», М., 1985.

57. Смирнов Б.Л. (перев.) — Махабхарата. Том 8, Книга 11: Книга о жёнах. Ашхабат, «Ылым», 1972.

58. Смирнов Б.Л. (ред.) — Бхагавадгита. «Ылым», Ашхабад, 1978.

59. Так говорил Будда. «Илона», СПб, 1991.

60. Темкин Э.Н. и Эрман В.Г. — Махабхарата, или Сказание о великой битве потомков Бхараты. «Восточная литература», М., 1963.

61. Тибетское Евангелие. В: Вокруг Иисуса. «Об-во ведической культуры», Киев, 1993.

62. Трофимова М.К. — Историко-философские вопросы гностицизма. «Наука», М., 1979.

63. Условие веры, хадисы. Тюмень, 1991.

64. Фаррар Ф.В. — Жизнь Иисуса Христа. «Начальная школа», М., 1887.

65. Хан Х. И. — Учение суфиев. «Сфера», М., 1998.

66. Хейч Э. — Посвящение. «Сфера», М., 1998.

67. Хислоп Дж.С. — Беседы с Бхагаваном Шри Сатья Саи Бабой. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1994.

68. Шиам Р. — Я — Гармония. Книга о Бабаджи. «Ассоциация «Мир через культуру»», М., 1992.

69. Шудха Адитья — Потоки нектара Сатья Саи. СПб, 1996.

70. Ян Хин-Шун — Древнекитайский философ Лао-Цзы и его Учение. Изд. АН СССР, М.-Л., 1950.

71. Castaneda C. — The Teaching of Don Juan: A Yaqui Way of Knowledge. «Pocket Books», N.Y., 1966.

72. Castaneda C. — A Separate Reality: Further Conversations with Don Juan. «Pocket Books», N.Y., 1973.

73. Castaneda C. — Journey to Ixtlan: The Last Lessons of Don Juan. «Pocket Books», N.Y., 1976.

74. Castaneda C. — Tales of Power. «Pocket Books», N.Y., 1978.

75. Castaneda C. — The Second Ring of Power. «Pocket Books», N.Y., 1980.

76. Castaneda C. — The Eagle's Gift. «Pocket Books», N.Y., 1982.

77. Castaneda C. — The Fire from Within. «Simon and Shuster», N.Y., 1984.

78. Castaneda C. — The Power of Silence. «Pocket Books», N.Y., 1987.

79. Hislop J.S. — My Baba and I. «Sri Sathya Sai Books and Publications Trust», Prasanthi Nilaym, 1985.

80. Noel D.C. — Seeing Castaneda; reactions to the Don Juan writings of Carlos Castaneda. «Putnam», N.Y., 1976.

81. Yogananda — Autobiography of a Yogi. «The Philosophical Library», N.Y., 1946.

Наші відео-фільми:

1. ***Занурення в гармонію природи. Шлях до раю.*** **(Слайд-шоу), 90 хвилин (на CD або DVD).**

2. ***Духовне серце.*** **70 хвилин (на DVD або касетах).**

3. ***Саттва (Гармонія, Чистота).*** **60 хвилин (на DVD або касетах).**

4. ***Саттва туманів.*** **75 хвилин (на DVD або касетах).**

5. ***Саттва весни.*** **90 хвилин (на DVD або касетах).**

6. ***Мистецтво бути щасливими.*** **42 хвилини (на DVD).**

7. ***Ключі до таємниць буття. Набуття Безсмертя.*** **38 хвилин (на DVD).**

Книги та фільми можна замовити поштою для надсилання (накладною платою) в межах України за адресою:

А/с 69, м. Одеса, 65029

або з сайту:

www.religiousbook.org.ua

З іншими матеріалами можна ознайомитися на сайтах:

www.ru.pythagoras.name

www.ru.atlantis-and-atlanteans.org

www.ru.path-to-tao.info

www.ru.aquarian-age.org.ua

www.new-ecopsychology.org

www.spiritual-art.info

З останнього сайту можна безкоштовно завантажити скрінсейвери, календарі та інші матеріали англійською мовою.

Фільми російською мовою — дивіться також на вказаних сайтах.